

Kẻ thù hãn
vừa ngọt ngào
vừa đĩnh người

PHONG CỬU

Trọng sinh phúc hắc bệnh vực người mình thụ
cố chấp chuyên tình giả khốc công

Mục lục

- Chương 1: Trở Lại Năm 10 Tuổi
- Chương 2: Bắt Nạt Trong Hoa Viên
- Chương 3: Cậu Là Phó Bách Châu Sao?
- Chương 4: Cảm Giác Ấm Ấp Đầu Tiên
- Chương 5: Giải Cứu Bách Châu
- Chương 6: Quýt Với Vải
- Chương 7: Cậu Ấy Ấm Ấp Hơn Cả Mặt Trời
- Chương 8: Bao Cát
- Chương 9: Mắt Tốt Lên Rồi Này
- Chương 10: Tại Sao Cậu Có Thể Đáng Yêu Như Vậy?
- Chương 11: Làm Bài Tập Hộ, Một Quyền 5 Hào
- Chương 12: Mình Muốn Trở Thành Trợ Thủ Tốt Nhất Của Thiệu Hiền
- Chương 13: Thiệu Hiền Tin Là Được Rồi
- Chương 14: Đưa Trê Quá Ý Lại Vào Cậu
- Chương 15: Dạy Đỗ Trần Dục
- Chương 16: Cái Ôm Ấm Ấp
- Chương 17: Kế Hoạch Rời Khỏi Trần Gia
- Chương 18: Bé Trai Xinh Đẹp?
- Chương 19: Trần Bách Châu Rời Trần Gia
- Chương 20: Phong Thư Màu Hồng
- Chương 21: Cậu Đọc Bức Thư Minh Viết Cho Cậu Chưa?
- Chương 22: Cả Đời Này Chỉ Đối Xử Tốt Với Thiệu Hiền
- Chương 23: Sao Có Thể Tin Vào Mấy Lời Ma Quỷ Của Trần Dục Được?
- Chương 24: Xem Phim Nóng Bị Bắt Tại Trận
- Chương 25: Thiệu Hiền Gọi Tên Hấn
- Chương 26: Ba Trong Một (1)
- Chương 26+2: Ba Trong Một (2)
- Chương 26+3: Ba Trong Một (3)
- Chương 27: Mặc Đồ Đồi, Tri Kì
- Chương 28: Trần Bách Châu Cũng Trưởng Thành Rồi
- Chương 29: Không Được Đụng Vào Hiền Hiền
- Chương 30: Nếu Cậu Không Lấy Vợ Thì Tốt Rồi
- Chương 31: Tuyển Sinh, Trang Trại, Đồng Tính Luyện Ái
- Chương 32: Xe Đạp Đồi
- Chương 33: Duy Trì Thành Tích
- Chương 34: Phát Tờ Rơi - Chuẩn Bị Quà Sinh Nhật
- Chương 35: Bí Mật Gấp Khỉ Miệng Rộng
- Chương 36: Nhập Học, Phim Nóng, Ngăn Cản
- Chương 37: Ví Dụ Như, Bách Châu Thích Thiệu Hiền
- Chương 38: Có Thể Chung Giường Không?
- Chương 39: Chung Giường
- Chương 40: Bách Châu Biến Mất
- Chương 41: Tám Năm

Chương 42: Phó Tổng, Hân Hạnh Được Gặp
Chương 43: Tôi Sẽ Chịu Trách Nhiệm
Chương 44: Tin Tức Giữa Đêm
Chương 45: Ngựa Đến Tận Tim
Chương 46: Ăn "Phó Bách Châu"
Chương 47: Nụ Hôn Đầu
Chương 48: Yêu Đường Đi
Chương 49: Ngài Phó, Mình Muốn Hôn Môi
Chương 50: Mình Không Còn Là Trần Bách Châu Nữa
Chương 51: Kết Thúc Của Trần Gia
Chương 52: Cú Đấm Của Tekken
Chương 53: Mình Muốn Nhìn Cậu
Chương 54: Đây Là Người Của Tôi
Chương 55: Xxx
Chương 56: Chúng Ta Kết Hôn Đi
Chương 57: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (1)
Chương 58: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (2)
Chương 59: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (3)
Chương 60: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (4)
Chương 61: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (5)
Chương 62: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (6)
Chương 63: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (7)
Chương 64: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (8)

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 1: Trở Lại Năm 10 Tuổi

Nhị thiếu gia nhà họ Thiệu được công nhận là dạng không thể chọc vào.

Tiền Văn Kiệt sau khi chuyển đến liền biết, bởi vì hắn vừa mua được một quả bóng cao su, không cẩn thận đá trúng cái đầu nhỏ của Thiệu gia nhị thiếu, Thiệu gia nhị thiếu ngã xuống đất, hôn mê phải đưa vào bệnh viện.

Đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh.

"Thằng nhãi ranh chơi cái gì không chơi? Một hai đôi đá bóng! Cái thằng nhóc chết tiệt này! Về nhà không đánh con một trận nhớ đời thì bà đây không mang họ Uông nữa!"

Trên lối đi nhỏ trong bệnh viện, một người phụ nữ lôi Tiền Văn Kiệt xềnh xệch, chân mang giày da, sắc mặt nôn nóng chạy về hướng phòng bệnh.

"Lát nữa phải xin lỗi người ta, có biết chưa?"

Người phụ nữ thấy hắn bộ dáng tâm như tro tàn, lập tức giận sôi máu, một tay nhéo lỗ tai, một tay tát bốp vào mông hắn, "Có nghe hay chưa!"

"A, đau đau đau! Mẹ! Con đã nói là không phải con đá mà!" – Khuôn mặt nhỏ của Tiền Văn Kiệt phồng lên, vừa nói vừa thở phì phì.

Hắn không rõ, bình thường mẹ đối xử với hắn vô cùng dịu dàng, vì cái gì bỗng nhiên vô lí ngang ngược như vậy.

"Bóng là của con, bọn nhỏ đều nói là con đá, còn dám nói dối!"

Hai người đi tới trước phòng bệnh, người phụ nữ đang định gõ cửa, cửa đã được người bên trong mở ra.

Là một y tá.

Nàng vội nhỏ giọng hỏi, "Y tá, cho hỏi đứa bé trong phòng bệnh này bị thương thế nào? Có nghiêm trọng lắm không?"

Nàng là thật sự lo sợ, giỏ xách trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Vất vả lắm việc làm ăn của ba thằng nhãi ranh này mới tốt đẹp lên một chút, cả nhà họ dọn đến khu biệt thự xa hoa, vừa chuyển vào một ngày, thằng con chết tiệt nhà mình liền đem Thiệu gia bảo bối kia đá thẳng vào bệnh viện, đúng là làm bậy hết sức!

Y tá liếc mắt, thấy nàng một thân hàng hiệu, tuy rằng nhìn tục khí, nhưng toàn thân trên dưới còn nhiều hơn tiền lương một năm của mình, liền trả lời, "Bị thương không nghiêm trọng. Chỉ là vẫn chưa tỉnh lại thôi."

Chưa tỉnh? Nàng lập tức ngăn người, Thiệu gia nhị thiếu bị đá trúng một cái đã thành người thực vật luôn à?

Nàng định thần, nhất thời vừa áy náy vừa sợ hãi, không khỏi bi thương vô cùng, đưa lưng dựa vào cửa phòng bệnh.

Kết quả cửa phòng đóng không kín, nàng bỗng nhiên ngã vào trong, cơ thể mất cân bằng lại lao về phía trước vài bước, lập tức bổ nhào vào cuối giường bệnh, làm giường lay động một trận kịch liệt.

"Mẹ!" Tiền Văn Kiệt chân ngẩn chạy vào, đột ngột đối diện với đứa bé đang nằm trên giường bệnh

Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ.

Con trai bảo bối mãi không tỉnh lại, Thái Nhã Lan tức giận, lại nhìn thấy hai vị khách không mời mà tới, đang muốn quát lớn vài tiếng, lại nghe đứa trẻ kia sợ hãi kêu lên, "Tỉnh rồi kìa!"

Con tôi!

Thái Nhã Lan bất chấp, vội quay đầu qua, liền nhìn thấy một đôi mắt to tròn, đen lay láy.

"Hiển Hiển, con tỉnh rồi sao, có chỗ nào khó chịu hay không?" Nàng vừa hỏi vừa đưa tay bấm chuông.

Thiệu Hiển mới từ một trận đau đớn tinh thần tỉnh lại, liền nhìn thấy bên mép giường có một đứa trẻ, cặp lông mày đen thô như cậu bé bút chì (Shin), quả thực quá hút mắt.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ hấn gặp tai nạn bất tỉnh mười mấy năm? Vừa tỉnh thì Tiền bút chì đã có Bút chì con luôn sao?

Xem bộ dáng này, nói không phải con ruột cũng không có ai tin.

Hắn lại xoay đầu nhìn sang bên phải, quả thực bị dọa cho nháy dưng. Hiện tại y học phát triển đến mức này rồi ư? Còn có thể cải lão hoàn đồng?

Mẫu thượng đại nhân bộ dáng này, nói là gái hai mươi người ta còn tin!

Nghe được giọng điệu quan tâm của nàng, Thiệu Hiễn trong lòng ấm áp, hân ngọt ngào hô, "Mẹ."

!!!

Giọng của hắn tại sao lại như trẻ con chưa thay răng sữa vậy!

Đầu óc linh hoạt suy nghĩ một phút đồng hồ, hắn hung hăng nhéo đùi mình, đau đến tí thì rớt nước mắt, kết quả mẹ vẫn là mẹ, đứa bé kia vẫn ở đây.

"Mẹ, con muốn soi gương."

Thái Nhã Lan hiểu làm ý hắn, cười an ủi nói, "Hiễn Hiễn, con không bị xấu đi đâu, vẫn đẹp lắm."

Thiệu Hiễn nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt.

Thái Nhã Lan đành phải mở túi ra tìm, mãi vẫn chưa tìm thấy cái gương nào cả.

"Nếu không, dùng của tôi này?" Người phụ nữ yếu ớt đưa qua một mặt gương nhỏ.

Thái Nhã Lan còn chưa phản ứng kịp, Thiệu Hiễn liền lễ phép tiếp nhận, "Cảm ơn dì Uông."

Uông Thục Phân: "..... Không cần đâu."

Thiệu gia nhị thiếu thế mà lại biết mình! Sao trong lòng lại vui vẻ thế nhỉ?

Thiệu Hiền không biết nàng bên ngoài bình tĩnh bên trong sóng ngầm, hấn trừng mắt nhìn khuôn mặt non nớt trong gương kia.

Đây là... đang nằm mơ sao?

Lúc này, bác sĩ hấp tấp vào phòng bệnh, khách khí kiểm tra Thiệu Hiền một phen, xác nhận cơ thể hấn đã hồi phục, vài ngày nữa có thể xuất viện.

Thái Nhã Lan vui vẻ tiễn bác sĩ ra khỏi phòng, gọi điện kêu người làm thủ tục xuất viện.

Tiền xong, quay người lại suýt nữa đụng phải Uông Thục Phân.

"Cô là ai?" Nàng nhú mày hỏi.

Uông Thục Phân lùi một bước, áy náy cười cười, "Thiệu, Thiệu phu nhân, thật xin lỗi, nhị thiếu là do con trai nhà tôi làm cho bị thương, tôi tới để xin lỗi. À đúng rồi, tiền thuốc men hết bao nhiêu? Tôi bồi thường cho phu nhân."

Nàng nói liền mở túi ra lấy tiền.

"Không cần"- Thái Nhã Lan nhìn qua Tiền Văn Kiệt, thấy hấn bộ dáng thành thật, nói, "Về sau chú ý chút, đừng lại làm người khác bị thương."

Tiền Văn Kiệt đang muốn giải thích, liền nghe mẹ mình rống lên, "Vừa rồi nói như thế nào? Xin lỗi nhị thiếu mau!"

Hắn tức giận không chịu mở miệng. Không phải hắn làm, sao phải xin lỗi?

Vì cái gì đến mẹ cũng không tin hắn.

"Dì Uông, không phải cậu ấy làm đâu." Thiệu Hiền rút cuộc cũng bỏ gương xuống, ánh mắt vẫn không nhìn qua.

Tuy rằng đây chỉ là mộng đẹp trước khi chết, nhưng thấy một đứa bé bị oan uổng, hắn vẫn muốn giúp một tay.

Đôi mắt Tiền Văn Kiệt sáng bừng, cảm kích nhìn nhìn Thiệu Hiền, vui vẻ nhảy nhót, "Mẹ có nghe thấy không? Không phải con làm! Không phải là con làm!"

Thái Nhã Lan nhú mày, "Hiền Hiền, vậy ai đá trúng con?"

Thiệu Hiền máy móc đáp một câu, "Trần Dục."

Kỳ thật năm đó hắn cũng không biết là ai đá, đơn giản bóng là của Tiền Văn Kiệt, cho nên tất cả mọi người đều tưởng Tiền Văn Kiệt làm mình bị thương.

Tiền Văn Kiệt bị oan uổng mười mấy năm, sau chính Trần Dục uống say nói ra, chân tướng mới rõ ràng

Vì chuyện này, Tiền Văn Kiệt còn tìm Trần Dục làm lớn một trận, đem Trần Dục đánh đến răng rơi đầy đất, cha mẹ nhìn không ra.

Quả nhiên, dù là phiên bản thu nhỏ của Tiền Văn Kiệt, biết được xong tên đầu sỏ gây tội, cũng nhịn không được nổi trận lôi đình, xắn tay áo lên nói, "Mẹ! Cái tên Trần gì đó hãm hại con! Con muốn tìm nó đánh một trận!"

Uông Thục Phân lại đánh hấn một cái, "Cái gì mà đánh một trận? Tuổi nhỏ không lo học, sau này ngóc đầu lên nhìn ai?"

Tiền Văn Kiệt tức thời rút người như chim cút.

Nói thật, sức chiến đấu của hấn toàn bộ đều do được thừa hưởng gen ưu tú của bố mẹ, cha mẹ đều biết đánh đấm, hấn trò giỏi hơn thầy, lớn lên so bạn cùng lứa có phần chắc nịch hơn.

Mỗi tội bị lùn.

"Bóng kia không phải là của con sao?" Thái Nhã Lan hỏi.

Tiền Văn Kiệt ngoan ngoãn đáp, "Là của con, nhưng con chạy về nhà đi vệ sinh, bóng bỏ lại trên sân."

Manh mối đã tra ra.

Mọi người đều ở trong một khu biệt thự, trong khu có một công viên trò chơi công cộng, bọn nhỏ đều thích chạy qua chơi, Trần Dục nhìn thấy quả bóng không có ai trông, trộm đá chơi cũng là chuyện hợp tình hợp lí.

"Về sau không được tùy tiện vứt đồ lung tung như vậy, nghe không?" Uông Thục Phân giáo huấn một câu, nhưng ngữ khí rõ ràng nhu hòa hơn một chút.

Tiền Văn Kiệt oán hận gật đầu, "Con biết rồi."

Chờ hấn trở về, nhất định phải tìm Trần Cầu Đản kia báo thù!

Trộm chơi bóng của hấn chưa tính, đá trúng người khác còn đổ oan cho người mới đến, to gan quá rồi đấy.

"Phu nhân, thủ tục xuất viện đã xong rồi."

Một nam nhân mặc tây trang, mang giày da, tay cầm đơn xuất viện xuất hiện ngoài cửa.

Thái Nhã Lan vội hỏi Thiệu Hiễn, "Hiễn Hiễn, con đi được không? Không thì mẹ bế con."

Thiệu Hiễn hoảng hốt lắc đầu, "Mẹ, con tự đi được."

Giác mộng này bao giờ mới kết thúc vậy?

Hắn ngồi bên mép giường, muốn tự mình mang giày, thế nhưng hiện tại chân ngắn không cách nào chạm đất.

Thái Nhã Lan thấy hắn bộ dáng như ông cụ non, cảm thấy đáng yêu đến run rẩy, cười nói, "Hiễn Hiễn, để mẹ giúp con mang giày nha."

Mặt già Thiệu Hiễn đỏ lên, hắn cũng đã ba mươi rồi!

Không đợi hắn phản ứng, Thái Nhã Lan đã thuận thực giúp hắn mang giày xong.

"Thiệu phu nhân, tuy rằng bóng không phải con tôi đá, nhưng cũng do nó vút đồ linh tinh mà ra, thực xin lỗi." Ông Thục Phân chọc chọc Tiền Văn Kiệt đứng sau lưng.

Tiền Văn Kiệt nhìn Thiệu Hiễn chăm chăm.

Đứa bé này đẹp mắt ghê! Hơn nữa vừa rồi còn nói đỡ cho mình, đẹp người đẹp nết, chính mình hại người ta phải vào viện, cũng nên xin lỗi một câu.

"Thực xin lỗi, mình không nên tùy tiện bỏ bóng lung tung như vậy."

Hết sức chân thành.

Con mình không sao, tâm tình Thái Nhã Lan cũng tốt đẹp, cười nói, "Không sao," nàng lại nhìn về phía Uông Thục Phân, "Hai người mới chuyển đến đúng không? Ở hộ nào vậy?"

Uông Thục Phân rút cuộc cũng buông xuống tảng đá trong lòng, tươi cười sáng lạn

"Ai nha, nhà của chúng tôi cách đây không xa"

Thái Nhã Lan cười đến ung dung, "Sắp tới là sinh nhật mười một tuổi của Hiền Hiền nhà chúng tôi rồi, mọi người nếu rảnh thì cứ ghé qua chơi."

"Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi."

Mãi đến khi ra đến cửa lớn bệnh viện, nhìn cảnh tượng xung quanh, Thiệu Hiền rốt cuộc mới tỉnh táo ra.

Hai mươi năm sau văn học tràn lan trên internet, tiểu thuyết xuyên qua, trọng sinh, hệ thống linh tinh, hần cũng xem qua không ít. Hiện tại tình huống quỷ dị này lại xuất hiện trên chính người mình, nếu không phải là mơ, vậy chỉ còn lại một khả năng duy nhất.

Nhưng, trọng sinh thật sự tồn tại sao?

Sau khi về đến nhà, Thiệu lão gia, Thiệu đại thiếu gia đang bận việc trong công ty đều gấp gấp trở về, hỏi han ân cần, thẳng đến lần

thứ ba Thái Nhã Lan nói mọi chuyện đã không sao, cả hai mới chịu ngừng lại.

Mọi người bên nội đều gọi điện đến hỏi thăm.

Thiệu Hiền trước kia có phúc không biết hưởng, hiện tại dùng thân phận kẻ đứng xem "Cảnh trong mộng", chính mình cảm nhận được sự yêu thương chiều chuộng.

Hắn ghen tị với chính bản thân mình.

"Hiền Hiền, con về phòng đi. Mẹ nấu canh cho con." Thái Nhã Lan nói xong liền vào phòng bếp.

Thiệu gia tuy rằng có người giúp việc, nhưng Thái Nhã Lan vì con mình, vẫn nguyện ý tự mình tự tay làm canh.

Thiệu cha cùng Thiệu đại thiếu lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, thờ dài.

Bọn họ sợ chỉ có thể hít bọt mà ăn.

Thiệu Hiền trầm tư suốt một ngày một đêm, cuối cùng cũng chấp nhận hiện thực.

Dù sao năm ba mươi tuổi hắn bị tai nạn giao thông, cũng không biết sẽ biến thành bộ dáng đáng sợ gì, cứ như bây giờ cũng khá tốt.

Có điều, chuyện hắn xuất viện xong bỗng trở nên trầm tĩnh đã gây chú ý cho toàn bộ trên dưới Thiệu gia.

"Hiền Hiền cả ngày không nói một câu, ông không lo lắng à?" Thái Nhã Lan ngồi ở trên sofa, tức giận trừng mắt liếc Thiệu Bác Viễn.

Thiệu Bác Viễn buông báo xuống, "Có gì phải lo? Tính tình trầm ổn không phải quá tốt sao?"

"Con nó đột nhiên biến thành như vậy, tôi làm sao không lo cho được?"

Thiệu Uẩn ở bên an ủi nói, "Mẹ đừng lo, vài ngày nữa là ổn thôi, ngày mai là sinh nhật nó, bạn bè của nó cũng tới, nói không chừng tự chúng sẽ nói chuyện với nhau."

Thái Nhã Lan ngồi ngấm lại, Hiền Hiền tuổi còn nhỏ, cả ngày theo chân bọn họ cũng không có gì hay ho.

"Hiền Hiền là bị đũa nhỏ bên Trần gia đá trúng, hai người có định mời người nhà bên đó không?" Nàng nghiêm túc hỏi.

Đũa nhỏ Trần gia tính cách không thành thật, có khi người lớn nhà đó cũng không ra gì.

"Đều ở cùng một chỗ, cúi đầu ngẩng đầu đều nhìn thấy nhau, sao có thể không mời?" Thiệu Bác Viễn dỗi dành, "Hơn nữa nhà nào cũng được mời, không thể gọi điện bảo bọn họ đừng đến được. Thôi, đừng tức giận nữa, từ đây về sau không qua lại với nhà họ nữa là được mà."

Nếu so sánh với những gia tộc lâu đời khác thì Thiệu gia chỉ có thể tính là người mới, nhưng cũng coi như hào môn hạng nhất, Trần gia cùng Tiền gia cùng lắm chỉ có thể coi là nhà giàu mới nổi, ở trước mặt Thiệu gia, phong thái hèn mọn hơn hẳn.

Theo lý mà nói thì Thiệu gia không nên ở nơi này, nhưng ông nội Thiệu cùng Thiệu Bác Viễn đều đã trải qua cực khổ, không thích xa xỉ lãng phí, đang ở yên ổn, cũng lười chuyển nhà.

Có thể nói, Thiệu gia ở khu biệt thự này có tiếng nói nhất, nếu Thiệu gia nói rõ không cùng Trần gia qua lại, việc làm ăn của Trần gia đã gặp phải khó khăn.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 2: Bắt Nạt Trong Hoa Viên

Ánh đèn mờ nhạt mơ hồ, thế giới phẳng phát xuất hiện những hình ảnh như chồng lên nhau.

Đầu Thiệu Hiền mê man, hấn duỗi tay định dụi mắt, lại bị một người lập tức ngăn lại.

"Đừng dụi, mắt sẽ đau."

Người đàn ông thanh âm trầm thấp, hình như có chút quen tai, nhưng hấn nhất thời nghĩ không ra.

"Trợ, trợ lý, kêu trợ lý của tôi tới." Thiệu Hiền đại khái cảm thấy mình đã uống say, đầu đau đến khó chịu.

"Tôi đỡ cậu sang phòng nghỉ trước."

Người đàn ông thoáng tới gần, một mùi hương nhàn nhạt ập tới, khiến Thiệu Hiền thanh tỉnh vài giây, hấn vô thức ngẩng đầu nhìn lên.

Lông mi cực kỳ nhỏ dài, lúc này phủ xuống, che đậy cảm xúc trong đôi mắt, đuôi mắt trái điểm một viên lệ chí có thể nhìn thấy dễ dàng.

Phó Bách Châu!

Thiệu Hiền từ trên giường ngồi bật dậy, sau lưng ướt đẫm mồ hôi.

Vài sợi nắng sớm từ khe hở màn cửa chui vào, hắt vổ vào đầu mấy cái, sao lại mơ thấy Phó Bách Châu?

Nằm mơ thấy đối thủ một mất một còn cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Sau vài phút bình tĩnh, hấn nhanh chóng rời giường, lê dép chạy đến phòng vệ sinh xả nước, mới vừa kéo quần lên, liền nghe tiếng gõ cửa.

"Hiền Hiền, dậy đi con, hôm nay nhà có khách, còn có bạn của con tới đó."

Thái Nhã Lan dịu dàng nói.

"Mẹ ơi con thức rồi, vẫn đang đánh răng đây."

Hấn hướng cửa phòng đáp lại một tiếng, Thái Nhã Lan liền yên tâm đi xuống lầu.

Thiệu Hiền tuy được cưng chiều, nhưng Thiệu gia trước nay có truyền thống tự lập tự phần đấu, Thiệu Hiền từ nhỏ đã tự chăm sóc bản thân, tuy rằng có chút kiêu căng phách lối nhưng không hàm hồ chính sự.

Cũng chính vì vậy nên Thái Nhã Lan mới có thể yên tâm mà cưng chiều hấn.

Thiệu Hiền đứng trên băng ghế nhỏ để đánh răng, nhìn gương mặt non nớt trong gương, âm thầm thở dài.

Chẳng lẽ muốn hấn trải qua nỗi khổ của học sinh thêm lần nữa sao?

Mười tuổi hấn đang học lớp 4, thi vào cấp 2 thì không sao, quan trọng là thi vào cấp 3 với thi đại học.

Hấn đã ba mươi tuổi rồi, kiến thức trước kia đã quên gần hết, càng nghĩ càng phiền lòng.

Có điều Thiệu Hiền dù làm cái gì cũng sẽ làm nghiêm túc, cho dù đây chỉ là mơ hấn cũng không thể từ bỏ cuộc sống của mình.

Rửa mặt thay đồ xong, hấn bước xuống nhà ăn, Thái Nhã Lan thấy hấn vừa xuống tới liền trực tiếp tiến tới ôm lên, trái phải thơm một cái, "Hôm nay Hiền Hiền đẹp trai nhất luôn!"

Nếu là Thiệu Hiền 10 tuổi, hấn nhất định sẽ hưởng thụ hai cái thơm này, nhưng hôm nay hấn đã ba mươi rồi, thật ra vẫn có chút ngại ngùng.

"Khụ!" Thiệu Bác Viễn buông báo, đưa mắt nhìn sang.

Thiệu Hiền đón ánh mắt rất nhanh, vội vàng nghiêm trang nói, "Mẹ à, nhà chúng ta ba mới là người đẹp trai nhất, tiếp theo đó là anh hai, còn con chỉ xếp cuối thôi."

Thiệu Uẩn cười rộ lên: "Hiền Hiền, em khen anh như vậy, đúng là không đưa quà thì không đành lòng mà."

"Anh, cho dù anh không cho em cái gì thì anh vẫn đẹp thứ hai mà!"

Thiệu Hiền đi sang ngồi bên cạnh anh trai, cái miệng nhỏ còn ngọt hơn mật.

Thấy hấn đã hoạt bát trở lại, Thái Nhã Lan trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, mặt tươi cười nói: "Ai nói Hiền Hiền xấu nhất vậy? Rõ ràng là xinh đẹp nhất!"

Lời của nàng cũng không phải nói dối.

Thiệu nhị thiếu gia tuy là một ông hoàng con, nhưng trẻ con cùng tuổi đều thích chơi với hấn, một là do hấn được người nhà nuôi dạy cẩn thận, hai là vì Thiệu Hiền lớn lên thật sự đẹp mắt.

Ánh mắt của trẻ con là ánh mắt thuần túy nhất.

Tướng mạo Thiệu Hiền di truyền từ Thái Nhã Lan, đôi mắt sáng to tròn, lông mi dài kinh người, mũi miệng tinh xảo, nhưng không có một chút nữ tính, bởi vì lông mày giống cha, cho nên nhìn nam tính bức người.

Bàn về giá trị nhan sắc, chỉ cần Thiệu Hiền về sau không khiếm khuyết gì, có thể khẳng định đó sẽ là điểm nổi bật nhất của hấn.

Sự thật chứng minh, hấn càng lớn lại càng tự phụ.

Bữa tiệc sinh nhật tổ chức vào giữa trưa, sau bữa sáng, Thái Nhã Lan cố ý đưa Thiệu Hiền đi thay quần áo mới, ngó trái ngó phải vô cùng hài lòng.

"Con trai tôi sao lại đáng yêu thế này chứ?" Vừa nói lại muốn tiến tới thơm thêm mấy cái nữa.

Thiệu Hiền vươn tay nhỏ đẩy ra, "Mẹ, con lớn rồi, mẹ đừng tự ý thơm con như vậy nữa."

"Được được được, không thơm nữa," Thái Nhã Lan cười dãn dò nói, "Đợi chút nữa qua chào hỏi các cậu các dì xong, con đi chơi với bạn, nhưng đừng có chạy lung tung nhớ chưa?"

Thiệu Hiền gật đầu liên tục.

Sinh nhật năm 11 tuổi có ai tới tham gia, hấn cơ bản đã quên, ngoại trừ Tiền Văn Kiệt.

Lúc đó hấn hiểu lầm là Tiền Văn Kiệt đá hấn, cho nên vẫn luôn lạnh lùng với cậu. Có điều hấn với Tiền Văn Kiệt thật sự là nghiệp duyên, từ năm lớp 5 đến hết cấp 3, bọn họ vẫn luôn chung một lớp, hơn nữa Tiền Văn Kiệt nhân phẩm xác thực không tồi, hai người liên thân thiết như anh em.

Về sau Tiền Văn Kiệt còn giúp hấn đối phó Phó Bách Châu, cũng không sợ Phó Bách Châu tức giận chơi trò "Trời lạnh Vương phá".

Nghĩ đến đây, hấn nhin không được cười rộ lên.

"Hiền Hiền ngoan! Đi, cùng mẹ xuống dưới nhà nào."

Thiệu Hiền ngoan ngoãn để nàng dắt xuống, được rất nhiều khách khứa khen ngợi, trên mặt hấn vẫn luôn treo nụ cười nhạt, thoạt nhìn tựa như một công tử nhỏ ưu nhã quý phái.

Dưới sự quan sát của mọi người, hấn thối tất nển, Thiệu Uẩn tươi cười giúp hấn cắt bánh kem, chia cho những đứa bé khác.

Trong những bữa tiệc thế này, người lớn tất nhiên sẽ không đụng đến bánh ngọt.

Trẻ con lấy từng khối bánh kem, tụ tập lại kết bạn, mọi thứ nhìn thật tốt đẹp mà lại hư ảo.

Thiệu Hiền không có hứng thú với loại bánh kem kem ngọt ngọt này, hôm nay lại càng không có hứng thú, hắn có vài phần mệt mỏi, muốn bước ra ngoài vườn để được yên tĩnh một chút.

"Thiệu Hiền." Phía sau có người gọi tên.

Hắn xoay người lại, một cặp lông mày sâu róm đập thẳng vào mắt.

"Tiền Văn Kiệt, sao cậu không vào cùng chơi với bọn họ đi?" Thiệu Hiền dùng cằm hất hất chỉ về phía đám trẻ con kia.

Tiền Văn Kiệt lắc đầu, "Mình mới chuyển đến, không quen biết ai, hơn nữa đứa nào cũng chơi chung với Trần Dục hết."

Hắn chán ghét Trần Dục, tự nhiên không cùng bọn nó thông đồng làm bậy.

Trần gia ở trong khu biệt thự không tính là nổi trội, nhưng bên cạnh Trần Dục lúc nào cũng tụ tập một đám trẻ con.

Nguyên nhân, đại khái là bởi vì Trần Dục cao lớn, cường tráng, giờ chân nhắc tay đều mang theo chút "hơi thở giang hồ", làm mọi người nể phục.

Hắn thường xuyên bày trò cho một đám cô lập đứa nhỏ khác mấy ngày, sau đó lại dẫn người tới "thu nhận" đứa nhỏ đó, tuy cách

làm đúng là ngựa đôn, nhưng đứa nhỏ vừa bị ăn ngược, được hấn "cứu vớt" nên về sau còn trung thành hơn.

Thiệu Hiền tuy được cưng chiều, nhưng gia giáo rất nghiêm, Thiệu gia làm việc đều có nguyên tắc, Thiệu Hiền chương mắt loại người như Trần Dục, tự nhiên không để ý đến bọn họ.

"Vậy cậu về sau chơi cùng mình đi, không cần quan tâm tới đám người đó." Thiệu Hiền chân thành nói.

Tiền Văn Kiệt lập tức chớp chớp đôi mắt: "Thiệu Hiền cậu tốt thật nha! Chúng ta từ đây về sau chính là anh em tốt sao?"

Lúc ở trong bệnh viện, Thiệu Hiền rửa oan cho hấn, hấn rất có cảm tình với cậu, hiện tại Thiệu Hiền muốn cùng hấn làm bạn, hấn càng thêm vui vẻ, hai hàng lông mày hưng phấn đến mức muốn xoắn vào nhau.

Thiệu Hiền cố nén cười nhưng thất bại, "Lông mày của cậu với Shin-chan giống nhau thật nha, Tiền bút chì."

Tiền Văn Kiệt không tức giận, ngược lại còn cười hùa với hấn, "Ai cũng nói vậy hết."

"Đi, mình dắt cậu ra vườn hoa đi dạo."

Thiệu Hiền là chủ nhà, hiển nhiên muốn mang bạn tốt cùng nhau đi tuần tra lãnh địa.

Hai người sóng vai nhau đi vào vườn, Tiền Văn Kiệt "Oa" một tiếng, "Đẹp quá nha!"

Vườn hoa của Thiệu gia vẫn luôn được Thái Nhã Lan tự mình chăm sóc, Thái Nhã Lan phẩm vị không tầm thường, cho nên vườn tược được trang trí đến mức cảnh đẹp ý vui.

Thiệu Hiền đã nhìn quen nên không có cảm giác gì, nhưng Tiền Văn Kiệt chính là cái "Đồ nhà quê", hai mắt đều bị các đóa hoa đủ màu mê hoặc.

"Mình với cậu qua bên kia nhìn thử đi."

Thiệu Hiền cong cong khóe môi, vui sướng bước đi trước.

"Mày không phải thích ăn bánh kem sao? Há miệng. Tao cho mày ăn sao mày lại không ăn hả?"

Cách đó không xa loáng thoáng truyền đến một thanh âm ác liệt, mà tiếp theo đó chính là một loạt các tiếng phụ họa khác.

"Tiện nhân quả nhiên là tiện nhân, cư nhiên dám trộm bánh ăn, đúng là không biết xấu hổ!"

"Anh Dục kêu mày liếm! Mày dám không liếm à? Chán sống sao?"

"Người của mày cũng dơ quá đi! Không liếm cho sạch, người mẹ hồ ly tinh kia của mày sẽ không cho mày vào cửa đâu nha, ha ha ha!"

"Mở miệng ra nói chuyện coi! Mau quỳ xuống xin anh Dục tha cho, không tao tấn cho mày một trận bây giờ!"

"Anh Dục, vườn hoa này không có gì đặc sắc hết, không bằng chúng ta chơi cưỡi ngựa đi?"

Giọng nói xấu xa một lần nữa lại vang lên: "Được nha, nhưng chỗ này không có ngựa, lấy gì mà cưới đây?"

"Anh Dục, không phải ở đây có sẵn rồi sao?"

Một đám trẻ con bật cười ha hả, thi nhau đưa tay đẩy một đĩa nhỏ ngã xuống đất, kêu gào bắt nó quỳ trên đất mà cưới lên.

Đĩa nhỏ kia trên đầu dính đầy bánh kem xanh xanh hồng hồng, một bên mắt còn bị kem bịt lại, cố mở mắt mà không được, bên còn lại bị đánh đến tím bầm, chỉ có thể gắng mở một nửa.

Nó muốn phản kháng, nhưng lại không có sức lực. Nó đã không ăn gì hai ngày nay rồi.

Đám trẻ con kia hung hăng đem nó ấn ngã xuống mặt đất, lộ ra thân hình nhỏ gầy trơ xương, sống lưng cao cao nhô lên, hình dạng như cầu Triệu Châu dầm sương dãi nắng ở trong sách giáo khoa.

Cứng cỏi, nhưng dễ gãy.

"Anh Dục, anh mau tới cưới ngựa đi!" Bọn nhỏ hưng phấn kêu to.

Tựa như bọn chúng vừa nhận ra hành hạ người khác một cách tàn nhẫn hóa ra lại có thể khiến bản thân cảm thấy thỏa mãn như vậy.

Trần Dục lộ ra ý cười gian ác, hấn bước lên trước, duỗi chân đạp thật mạnh lên lưng đĩa nhỏ, dùng lòng bàn chân hung hăng day nghiền, rồi sau đó bước ngang lưng, đột ngột ngồi lên người đĩa nhỏ.

Phảng phất trong giây lát, Thiệu Hiền đã có thể nghe thấy tiếng sống lưng vỡ vụn.

"Mấy người đang làm gì vậy hả!"

Hắn bước nhanh đến, lập tức đẩy Trần Dục ra, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy lửa giận. Hắn cũng không biết, đám Trần Dục lại có thể độc ác như vậy.

"Ỗ mạnh hiếp yếu, không biết xấu hổ!" Tiền Văn Kiệt cũng căm giận mắng to.

Bọn trẻ đang ấn tay chân đứa nhỏ, nhìn Trần Dục, lại nhìn sang khuôn mặt tức giận của Thiệu Hiền, nhất thời không biết có nên buông tay hay không.

Đứa nhỏ trên mặt đất khẽ run nhè nhẹ.

Thiệu Hiền càng thêm tức giận, "Buông tay hết cho tôi!"

Hắn không dễ tức giận, nhưng một khi nổi giận, so Trần Dục miệng cộp gan thỏ không biết đáng sợ hơn bao nhiêu lần.

Bọn trẻ bị dọa đến mức thả hết tay ra.

Đây chính là Thiệu Hiền, bọn nó không thể trêu vào.

"Tiền Văn Kiệt, đi kêu người lớn tới." Thiệu Hiền đưa mắt đen nhìn bọn họ, "Có mặt người nào tính người đó, dám ở trong vườn hoa nhà tôi bắt nạt người khác, vậy là đủ rồi, đứng yên đó hết đi, nếu có gan thì chạy thử xem!" Nếu người khác đều gọi hắn là ông hoàng con, vậy hắn liền bá đạo một lần cho sáng mắt!

Trong vườn hoa tức khắc yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả Trần Dục cũng cúi đầu không dám nói lời nào, trong mắt hắn ngoài sợ hãi, còn có vài phần không cam lòng cùng oán giận.

Thiệu Hiền khom lưng muốn đem đứa nhỏ bế lên, nhưng tay vừa đến gần, đứa nhỏ liền nhịn không được phát run tránh sang chỗ khác.

"Cậu đừng sợ, tôi không đánh cậu đâu."

Đứa nhỏ nhắm mắt lại, đầu chôn trong khuỷu tay, nằm nghiêng người, thân thể cong lại như con tôm.

Trên đầu đều là bánh kem, quần áo in đầy dấu giày, cánh tay lộ ra ngoài trông nhỏ bé yếu ớt đến đáng sợ.

Thiệu Hiền trong lòng dâng lên một trận chua xót.

Hắn thấy đứa nhỏ chỗ mũi bị bơ lấp kín, hít thở có chút khó khăn, liền đưa tay qua lau, lại lau đi chỗ kem bị dính bên mắt trái.

"Cô, chú, ở đằng kia kìa!"

Thanh âm thanh thúy của Tiền Văn Kiệt từ xa truyền đến, Thiệu Hiền thu tay, quay đầu lại.

Thế nên không phát hiện, đứa nhỏ trên mặt đất lén mở nửa mắt phải, nhìn về phía đầu ngón tay dính đầy kem của hắn.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 3: Cậu Là Phó Bách Châu Sao?

"Chuyện này rốt cuộc là sao vậy?"

Thái Nhã Lan nhìn thấy đứa nhỏ nằm trên mặt đất, sắc mặt lóa lên vẻ giận dữ rồi nhanh chóng biến mất.

Thiệu Hiền cố tình làm vẻ ủy khuất, "Mẹ, bọn họ bắt nạt người khác trong vườn hoa nhà mình, làm dơ hết cả rồi."

Thái Nhã Lan liếc mắt một cái liền biết đã xảy ra chuyện gì, nàng đang muốn đáp lời, một người phụ nữ trang điểm tinh xảo từ đâu đi tới, tươi cười lấy lòng nói: "Thiệu phu nhân hiểu lầm rồi! Cùng lắm chỉ là trẻ con đùa giỡn với nhau mà thôi."

Nàng nói xong, đưa mắt nhìn sang Trần Dục.

Trần Dục lạnh nhạt liếc nàng một cái, đáp lời, "Cô Thái à, chúng con chỉ đang chơi trò chơi thôi, mà chơi thua thì phải chịu phạt. Thật xin lỗi vì đã làm bẩn vườn hoa nhà cô."

Một đám trẻ con phụ họa xin lỗi theo.

Hay cho cái trò chịu phạt này!

Thiệu Hiền trong lòng cười lạnh một tiếng, tiến lên trước vén áo đứa nhỏ lên, lộ ra một mảng bụng xanh xanh tím tím, sau đó liền

che lại.

"Mẹ, cậu ấy bị thương trong vườn nhà mình, đưa cậu ấy đi bệnh viện trước đi mẹ."

Thái Nhã Lan gật đầu, tìm người giúp bế đứa nhỏ lên.

"Đứa bé này là con nhà ai đây?" Nàng hỏi.

Người phụ nữ vừa bước tới liền nói: "Là tôi, tôi là mẹ nó."

"Thì ra là Trần phu nhân," Thái Nhã Lan nhàn nhạt nói, "Đứa nhỏ này bị thương ở đây nên chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Thiệu Hiền nghe vậy, vô thức nhìn về phía Trần phu nhân, chẳng lẽ kia là mẹ kế của Trần Dục?

Hắn tuy rằng không chú ý đến Trần Dục, nhưng cũng nghe qua một ít tin tức nhỏ.

Nghe nói Trần Dục năm 5 tuổi, ba hắn tìm một mẹ kế về để chăm sóc hắn, mẹ kế còn mang theo cả con của chồng trước, hình như là có con trước khi kết hôn.

Chính là sau này, đứa con chồng trước đó đã biến mất.

Sau đó nữa, Trần gia phá sản, cuộc sống về sau hết sức thâm.

Mà đối phó với người của Trần gia, chính là đối thủ một mất một còn của hắn, Phó Bách Châu.

Nếu không phải bởi vì Phó Bách Châu, hắn căn bản sẽ không để ý đến một nhân vật nhỏ như Trần gia.

Thái Nhã Lan vốn dĩ không định tự mình đi bệnh viện, nhưng chịu không nổi Thiệu Hiền một hai đòi đi, liền kéo hẳn lên xe theo.

Cùng đi còn có Trần phu nhân, Trần Dục cùng với Tiền Văn Kiệt.

Tiền Văn Kiệt sống chết muốn quán lấy Thiệu Hiền, Uông Thục Phân một chút biện pháp cũng không có, đành phải lái xe mang theo bọn họ cùng đi.

Bên trong xe Thiệu gia, đứa nhỏ co rúm trên ghế sau, đôi mắt mở không được, trông đáng thương hết sức.

Thiệu Hiền lấy giấy giúp hẳn lau bớt đi kem dính trên mặt.

Thái Nhã Lan quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong lòng cảm khái một tiếng, đứa con trai này của nàng bề ngoài thì giương nanh múa vuốt, nhưng tâm thì mềm nhũn.

"Cậu tên là gì?"

Âm thanh non nớt của Thiệu Hiền từ đằng sau truyền đến, Thái Nhã Lan lắng tai lắng nghe.

Phải một lúc sau, một giọng nói yếu ớt mới vang lên, "Trần Bách Châu."

Đúng lúc này, Thiệu Hiền đem kem dính trên mắt trái của đứa nhỏ lau đi, lộ ra một viên lệ chí nhỏ nhỏ.

Hắn bỗng nhiên dừng lại, trong lòng có suy đoán nào đó âm âm nổ tung, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Trần Bách Châu nhạy bén phát hiện hẳn cứng đờ, đôi mắt vừa mới mở gắt gao nhắm lại, trong lòng yên lặng một mảnh hoang vu.

Hắn sớm đã quen, chỉ cần biết thân phận thấp kém của hắn, liền không có ai chịu chơi với hắn cả, thậm chí chạm vào hắn còn thấy ghê tởm.

"Thực xin lỗi."

Hắn cuộn tròn vào một góc ở phía sau, liều mạng thu nhỏ người cho bớt chiếm chỗ, sợ sẽ bị người khác đánh chửi.

Thiệu Hiền đột nhiên nổi lên một trận chua xót, hắn chỉ nghe nói qua Phó Bách Châu khi còn nhỏ sinh hoạt thê thảm, nhưng cũng không biết thê thảm đến mức nào.

Phó Bách Châu trong chí nhớ của hắn, cao lớn lạnh nhạt, trầm ổn đoan trọng, thời điểm đàm phán có thể khiến cho đối phương á khẩu không thể trả lời.

Cùng với đứa trẻ gầy gò sợ hãi trước mặt này, hoàn toàn không giống nhau.

Phó Bách Châu phải khí phách hăng hái, không phải như thế này. Hắn tuy rằng cùng Phó Bách Châu là kẻ thù trong kinh doanh, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn thưởng thức người ấy.

"Cậu bao nhiêu tuổi?" Hắn gấp gáp hỏi.

Hắn muốn xác nhận xem đứa trẻ trước mặt này, rốt cuộc có phải là Phó Bách Châu hay không.

Trần Bách Châu còn chưa trả lời, xe đã ngừng lại.

"Hiền Hiền, đến bệnh viện rồi."

Thái Nhã Lan xuống xe, giúp Thiệu Hiền mở cửa, tài xế từ bên kia đem Trần Bách Châu ôm ra.

Xe của Trần gia, Tiền gia vẫn luôn theo sát phía sau bọn họ, Trần phu nhân bước nhanh qua, muốn đón lấy Trần Bách Châu từ trong ngực tài xế.

Trần Bách Châu khẽ chống cự, không dám biểu hiện quá rõ ràng.

"Chú Phương, chú thả Trần Bách Châu xuống đi, con tự dắt cậu ấy." Thiệu Hiền hoàn toàn phớt lờ Trần phu nhân.

Tài xế Phương thả Trần Bách Châu xuống, trong lòng khẽ hô làm bậy rồi.

Hắn thân là tài xế Thiệu gia, đối với sự việc lớn nhỏ trong khu biệt thự vẫn rất rõ ràng.

Thiệu gia không quan tâm đến Trần gia, tự nhiên không biết Trần gia nhị thiếu đã phải sống như thế nào.

Hắn cùng tài xế Trần gia là hai ông bạn già, người bạn này vẫn thường than vãn với hắn là kẻ có tiền bên ngoài thì đẹp đẽ, bên trong lại mục nát.

Thiệu Hiền không biết suy nghĩ trong lòng của ông, nắm lấy tay phải của Trần Bách Châu, nói, "Cậu đi theo mình đi."

Tâm can lạnh lẽo của Trần Bách Châu lại sáng bừng lên, hắn ra sức mở to mắt phải, nhìn bàn tay đang dắt mình của Thiệu Hiền, cảm giác trên người không còn chút đau đớn nào.

Trần phu nhân xấu hổ đi theo sau.

Tiền Văn Kiệt kéo mẹ nó chạy đến bên cạnh Thiệu Hiền, căm giận nói: "Trần Dục thật quá đáng, dám bắt nạt cả em trai của mình!"

Thiệu Hiền: "....." Hấn mặc dù không quay đầu lại, cũng biết biểu tình trên mặt Trần phu nhân như thế nào rồi.

Ông Thục Phân lập tức xin lỗi: "Thật ngại quá, trẻ nhỏ không hiểu chuyện, nói linh tinh thôi."

Trần phu nhân giả dối mà nói không sao.

Mấy người vào phòng khám bệnh, bác sĩ trước hết rửa sạch sẽ bên mắt trái dính kem của Trần Bách Châu, chờ lau sạch kem trên lông mi xong, Trần Bách Châu mới mở to mắt.

Tròng mắt một mảnh đỏ bừng, hiển nhiên là bởi vì kem đã chảy vào trong, gây ra kích ứng.

Bác sĩ thở dài, nhin không được nói thắm: "Người nhà trông coi thế nào vậy? Không cần đôi mắt của đứa nhỏ nữa sao?"

Ông lại giúp Trần Bách Châu rửa sạch đôi mắt, bôi chút thuốc, dùng băng gạc che lại.

"Bác ời, trên người cậu ấy còn bị thương nữa, bác xem cho cậu ấy với ạ." Thanh âm lạnh lạnh của Thiệu Hiền thanh vang lên trong phòng khám.

Bác sĩ mày nhíu lại, kéo quần áo Trần Bách Châu lên nhìn thoáng qua, biểu tình lập tức trầm xuống.

Vết thương trên người đứa bé này trông thật đáng sợ.

"Tôi đề nghị mọi người nên cho bé kiểm tra tổng quát."

Thiệu Hiền vừa nghe, vội ngẩng đầu lên nhìn Thái Nhã Lan, "Mẹ ơi, muốn kiểm tra."

Mặc kệ Trần Bách Châu có phải là Phó Bách Châu hay không, hấn cũng không thể mặc kệ ngồi xem được.

Trần phu nhân đứng ở bên cạnh, một câu cũng không dám nói, cũng không có mặt mũi để nói chuyện ở đây.

Con trai ruột bị đối xử tệ bạc, tuy biết là do nàng mà ra, bụng làm dạ chịu, nhưng nàng cũng không còn cách nào khác.

Trần Bách Châu còn chưa bắt đầu khám đã hôn mê bất tỉnh.

Trải qua một loạt kiểm tra, bác sĩ đem báo cáo đưa cho Thái Nhã Lan, Thiệu Hiền thò mặt lại gần, càng xem càng phát hỏa.

"Đứa nhỏ này gần hai ngày không được ăn gì, đói quá nên ngất đi." Bác sĩ mặt không biểu tình nói.

Trong lòng ông cũng rất tức giận, nhưng không thể biểu hiện ra bên ngoài.

"Đứa bé này trên người có không ít vết thương cũ," hấn nói tới đây dừng một chút, hít sâu một hơi, "Tôi không biết là bị ai đánh, nhưng thân làm cha mẹ, sinh ra mà không nuôi cho đàng hoàng thì sinh làm gì?"

Lời này ông không nên nói ra, nhưng thật sự nhịn không được.

Một đứa nhỏ 10 tuổi, gầy đến chỉ còn lại có da bọc xương, trên người vết thương chồng chất, chỉ cần là người có lương tâm nhìn thấy, đều sẽ không đành lòng.

"Cảm ơn bác sĩ." Thái Nhã Lan chân thành nói.

Nàng cũng không biết đưa bé kia lại gặp nhiều chuyện như vậy.

Trần Bách Châu đang nằm ở trên giường truyền dịch, ông tiêm cắm vào người. Trên tay có thể thấy rõ từng tĩnh mạch, nhìn thấy mà đau lòng.

"Thiệu phu nhân, hôm nay cảm ơn cô, Bách Châu là con trai tôi, cứ để tôi ở lại chăm sóc nó." Trần phu nhân không được tự nhiên nói.

Nếu nàng có nửa phần tình thương của người mẹ, Trần Bách Châu sẽ không phải nằm ở chỗ này.

Thiệu Hiền cố ý lay cánh tay Thái Nhã Lan, làm nũng nói: "Mẹ, con muốn chơi chung với cậu ấy!"

Tiền Văn Kiệt rất biết điều, hỗ trợ phụ họa nói: "Cô Thái ơi con cũng muốn."

"Bách Châu còn chưa tỉnh, mấy đứa chơi chung kiểu gì?"

Thái Nhã Lan tâm tư không muốn Thiệu Hiền dính vào chuyện nhà người khác, nhưng Thiệu Hiền rất ít chủ động yêu cầu cái gì, nàng không đành lòng cự tuyệt.

"Con ở đây chờ cậu ấy tỉnh lại." Thiệu Hiền bày ra bộ dạng ông cụ non, "Con giúp cậu ấy nhìn nước thuốc."

Hiện tại mắt trái Trần Bách Châu phải băng lại, mắt phải bầm tím, thật sự nhìn không ra hấn có phải là Phó Bách Châu hay không.

Hấn phải đợi cậu ta khỏi hấn, cẩn thận phân biệt lại.

Tiền Văn Kiệt lập tức đứng ra phía sau Thiệu Hiền, "Chúng ta cùng nhau làm!"

Uông Thục Phân nhéo nhéo lỗ tai hấn, âm thầm trừng hấn một cái.

Bị đôi mắt to của Thiệu Hiền nhìn chăm chăm, Thái Nhã Lan cơ bản cảm không được, nàng nhìn Trần phu nhân cười cười xin lỗi, "Bác sĩ nói đợi lát nữa Bách Châu tỉnh, có thể cho hấn uống chút cháo, Trần phu nhân, không bằng chúng ta đi về chuẩn bị trước, cô đừng lo lắng, để tôi gọi điện thoại kêu người tới chăm sóc bé, dù sao Bách Châu cũng bị thương ở nhà tôi."

Trần phu nhân: "..... Vậy phiền cô."

Chỉ lát sau, bảo mẫu Thiệu gia chạy tới bệnh viện, mấy người Thái Nhã Lan cùng nhau rời đi.

Tiền Văn Kiệt rốt cuộc không nhịn được, kể tai Thiệu Hiền hỏi nhỏ: "Cô Trần không phải mẹ ruột của Bách Châu sao? Sao cảm giác có chút kì lạ vậy?"

Thiệu Hiền nhướng mày nói: "Cảm thấy kì lạ là được rồi."

Trần phu nhân tên là Bách Mỹ Quyên, nguyên là người từ khe suối tới làm công, nghe nói lúc đầu tên là Bách Hồng, sau lại cảm thấy quê mùa, tự đổi tên thành Bách Mỹ Quyên, mặc dù chẳng có chút nào giống con lai.

Tiền Văn Kiệt vẫn còn nhỏ, nghe người khác gọi nàng là "Trần phu nhân", liền cho rằng nàng họ Trần.

Có một tối, Bách Mỹ Quyên ngủ chung với một người đàn ông không biết tên, sau đó liền hạ sinh Trần Bách Châu. Sinh ra Trần Bách Châu không bao lâu, nàng lại gặp gỡ Trần Xương Kiến, cũng chính là ba của Trần Dục, hai người cặp với nhau.

Trần Xương Kiến tuy không ghét bỏ nàng là gái đã có con, nhưng đối xử với Trần Bách Châu tương đối lạnh nhạt.

Bách Mỹ Quyên ở nhà không có địa vị gì, chính mình luôn bị Trần Dục khi dễ, nói chi là Trần Bách Châu. Sâu xa hơn, nàng có ý đồ ngược đãi con ruột để lấy lòng cha con Trần gia.

Trước kia Thiệu Hiền chỉ là nghe nói con riêng Trần gia con riêng bị đối xử không tốt, lúc đó cũng không có cảm giác gì, hiện tại chính mắt nhìn thấy, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót chịu không được.

Tiền Văn Kiệt tuổi còn nhỏ, xem báo cáo kiểm tra không hiểu, liền hỏi: "Cậu ấy bị thương có nghiêm trọng không?"

"Rất nghiêm trọng." Thiệu Hiền thờ dãi, thấy Tiền Văn Kiệt kinh ngạc nhìn mình chăm chăm, không thể không hỏi, "Làm sao vậy?"

"Bộ dáng thờ dãi vừa rồi của cậu, giống y như ba mình."

Tiền Văn Kiệt vừa mở miệng đã gây ngạc nhiên chết người.

Thiệu Hiền trừng hấn một cái, không thềm nói nữa, nhìn về phía cánh tay Trần Bách Châu đang lộ ra bên ngoài.

Trên cánh tay có một vết sẹo nhạt màu, như bị lấy tàn thuốc dí vào, cũng không biết đã mấy năm.

Vết thương trên người theo thời gian sẽ dần mờ đi, nếu là vết thương trong lòng, để càng lâu, lại càng mục rữa.

Xem ra rất nghiêm trọng.

Đa phần những người ghen ghét Phó Bách Châu, đều thích lấy chuyện Phó Bách Châu tháng nào cũng đi gặp bác sĩ tâm lý ra để cười nhạo hấn, tựa hồ như vậy là có thể nâng cao bản thân mình lên.

Phó Bách Châu thật sự có bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ.

Ánh mắt hấn ngưng ngẩn dừng trên gương mặt của đứa nhỏ, bỗng nhiên đứa nhỏ mở mắt, hai người đối diện vài giây.

Thiệu Hiền trong lòng khẽ động, lộ ra thiện ý tươi cười, "Có đói bụng không? Đợi một lát liền có người mang cháo lên."

Trần Bách Châu lặng lẽ nhìn hấn chăm chú, tựa như có một hạt giống nóng hổi, rơi trên ngực hấn, chậm rãi mọc rễ nảy mầm.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 4: Cảm Giác Ấm Áp Đầu Tiên

Thời điểm Ưông Thục Phân bồi Thái Nhã Lan đi vào phòng bệnh, liền nhìn thấy con nhà mình ríu rít nói không ngừng.

Mà đứa nhỏ trên giường chỉ yên tĩnh lắng nghe.

"Thằng nhãi ranh, sao lại nói nhảm nhiều vậy? Đừng quấy rầy Tiểu Châu nghỉ ngơi."

Nàng là người mạnh miệng mềm lòng, lúc nhìn thấy thương thế trên người Trần Bách Châu, thật sự có vài phần đau lòng.

"Mẹ, sao cô Trần không tới vậy?"

Ưông Thục Phân không muốn làm Trần Bách Châu đau lòng, liền trả lời: "Trong nhà có việc gấp, qua đây không tiện."

Kỳ thật nguyên nhân chân chính ai cũng biết, bất quá Bách Mỹ Quyên không dám chọc Trần Dục nổi giận mà thôi.

Nếu Trần Dục mách lẻo lại với Trần Xương Kiến, nàng sẽ không có ngày nào yên thân cả.

"Tiểu Châu," Thái Nhã Lan mở hộp giữ nhiệt, múc một chén thơm cháo thịt nạc thơm ngào ngạt, "Dậy ăn một chút đi con."

Trần Bách Châu thụ sủng nhược kinh, cuống quýt lấy tay chống người ngồi dậy, suýt chút nữa chạm vào chỗ đang cắm kim truyền dịch, may là Thiệu Hiền đề lại kịp.

"Nằm yên, để mình nâng cậu lên."

Cái gì nâng lên? Trần Bách Châu căn bản không hiểu, nhưng vẫn nghe theo lời hấn.

Thiệu Hiền bước tới cuối giường, khom lưng vặn trục xoay, đầu giường thật sự được nâng lên.

Tiền Văn Kiệt vẽ mặt kính phục, "Thiệu Hiền, cậu giỏi ghê!"

Uông Thục Phân cũng khen nói: "Nhị thiếu thật hiểu chuyện, Văn Kiệt cố mà học tập theo người ta đi."

Thái Nhã Lan khiêm tốn nói: "Hấn ngày thường cũng bướng bỉnh, cả ngày âm ỉ không ngừng, bất quá mấy ngày nay mới ngoan ngoãn lại thôi."

Nàng nói, múc một muống cháo thổi nguội, đưa tới bên miệng Trần Bách Châu.

Trần Bách Châu đã đói hai ngày liền, ngửi được mùi cháo, đã sớm không nhịn được nuốt nước miếng, nhưng vẫn không chế được, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn cô."

Nói xong mới cẩn thận nuốt cháo xuống.

"Mẹ, để con làm, mẹ chạy qua chạy lại cũng mệt mỏi nhiều rồi." Thiệu Hiền đưa tay đón lấy chén cháo, vẽ mặt nghiêm túc nói.

Thấy con trai hiểu chuyện như vậy, Thái Nhã Lan vừa thấy trớ trêu lại vừa đau lòng.

"Được rồi, vậy tự con chăm sóc bạn mới đi." Dưới danh nghĩa Thái Nhã Lan cũng có một quỹ trợ cấp cho trẻ em, đối với trẻ con xưa nay tràn ngập tình thương của người mẹ, tự nhiên cũng đồng ý thái độ hôm nay của Thiệu Hiền.

Con trai nàng nhay cảm lại hiểu chuyện, nhưng trước nay không có bạn tri kỷ nào, hiện tại chủ động giúp người khác, nàng đương nhiên toàn lực ủng hộ.

Thiệu Hiền ngồi ở mép giường, múc từng muỗng từng muỗng đút qua, Trần Bách Châu mỗi lần ăn một miếng, lại thầm cảm ơn trong lòng một lần.

Một chén cháo nhanh chóng ăn xong, Thiệu Hiền hỏi: "Ăn thêm chén nữa không?"

Trần Bách Châu lắc đầu, mắt phải tuy sưng to rất khó coi, nhưng ý cảm kích bên trong cực kì rõ ràng.

Hắn chưa từng có cảm giác ấm áp như vậy.

Lát sau, bác sĩ tới, thấy Trần Bách Châu đã tỉnh, ra hành lang trao đổi với hai người phụ nữ: "Đứa nhỏ này bị thương không nghiêm trọng, chăm sóc vài hôm liền tốt rồi, chủ yếu là bị ngược đãi lâu dài, chỉ sợ nảy sinh vấn đề về tâm lí..... Hai người ai là mẹ của nó vậy?"

Thái Nhã Lan cùng Uông Thục Phân liếc nhau, không trả lời vấn đề này.

Bác sĩ đại khái cũng đoán ra được vài điều, không hỏi nhiều, chỉ nói: "Đứa nhỏ này sáng mai có thể về nhà rồi."

Hai người sôi nổi gật đầu.

Bác sĩ đi một lúc sau, Ông Thục Phân nhin không được thăm nói: "Phiền phức đây, cái nhà kia sao mà về được."

Thái Nhã Lan cũng thăm than một hơi.

Bên giường bệnh, Thiệu Hiền thấy Trần Bách Châu mắt phải nhìn chăm chăm vào mình, không thể không nói: "Mắt cậu còn sưng, nhắm lại nghỉ ngơi đi."

"Đúng vậy đúng vậy, Trần Bách Châu, mắt cậu cứ mở to như vậy không đau sao?" Tiền Văn Kiệt tò mò hỏi.

Trần Bách Châu lại nghĩ khác, hắn biết bản thân mình sau khi về nhà sẽ phải đối mặt với bóng tối, hiện tại có cơ hội, liền muốn quan sát bộ dáng sáng sủa kia nhiều hơn chút nữa.

Hắn luyến tiếc nhắm mắt lại, hắn biết trẻ con phải vâng lời thì mới ngoan, đành cố nén đau, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Hiền Hiền, con ra đây một chút." Thái Nhã Lan mở cửa gọi một tiếng.

Thiệu Hiền lập tức đứng dậy đi ra ngoài, lúc ra không quên đóng cửa phòng lại.

Trần Bách Châu đột nhiên mở to mắt, gắt gao nhìn chăm chăm cửa phòng bệnh, trong lòng lại khổ sở, cậu ấy đi rồi sao? Từ nay về sau mình có được gặp cậu ấy nữa không?

"Trần Bách Châu, dặn cậu nhắm mắt nghỉ ngơi, sao cậu lại mở ra nữa rồi?" Tiền Văn Kiệt nhìn không được quan tâm một câu.

Trần Bách Châu giống như không nghe thấy gì hết.

Ngoài phòng bệnh, Thái Nhã Lan nghiêm túc hỏi: "Hiển Hiền, bác sĩ nói Tiểu Châu sáng mai đã có thể xuất viện được rồi, con....."

"Mẹ, cậu ấy bị thương ở nhà chúng ta, không thì để cậu ấy ở nhà mình vài ngày đi, chờ vết thương tốt lên lại tính tiếp?" Thiệu Hiền vội vàng nói.

Hắn không ngốc, Trần Dục bởi vì bắt nạt Trần Bách Châu mà bị hắn làm cho mất hết mặt mũi, nếu ngày mai Trần Bách Châu về nhà, không chừng sẽ bị Trần Dục hành hạ thảm hại hơn.

Trước cú dưỡng thương đi đã, có chuyện gì tính sau.

Thái Nhã Lan cũng có ý tưởng này, nàng không thể để người khác ngược đãi trẻ con, tự nhiên không muốn đưa Trần Bách Châu trở về.

Nhưng mà Trần Bách Châu dù sao cũng là người Trần gia, nàng liền lấy cớ dưỡng thương mà giữ nó lại vài ngày.

Thái Nhã Lan không phải không nghĩ tới cách báo cảnh sát, nhưng việc này không khả thi cho lắm.

Thứ nhất là người ngoài không có cách nhúng tay vào chuyện nhà người người khác; thứ hai, đây là chuyện cha mẹ "dạy" con, con cái trong nhà bắt nạt nhau, cảnh sát cũng khó giải quyết; thứ ba, bắt nạt Trần Bách Châu còn có những đứa trẻ khác, các hộ gia đình

trong khu biệt thự đa phần đều có uy tín danh dự, căn bản là không muốn bị liên lụy.

Uông Thục Phân bàng hoàng, tận đáy lòng cảm thấy mẹ con Thiệu gia xinh đẹp tốt tính, không thể không sinh ra vài phần ý tứ muốn thân cận.

Thiệu Hiền hạ quyết tâm, lập tức đẩy cửa bước vào, trực tiếp đối mặt với ánh mắt đột nhiên tỏa sáng của Trần Bách Châu.

"Bách Châu, cậu có muốn qua nhà mình ở vài ngày hay không?"

Bị hỏi trực tiếp như vậy, đứa nhỏ trên giường đột nhiên ngẩn người.

Thấy hần nửa ngày không trả lời, Thiệu Hiền lại hỏi thêm lần nữa.

"Muồ.., muốn chứ." Giọng Trần Bách Châu nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Hần cảm thấy chính mình giống như người đánh cá tham lam trong câu truyện cổ tích, có được một chút tiền tài liền muốn nhiều hơn nữa. Hần cảm thấy chính mình quá đê tiện, trong người chảy dòng máu bản thủ, lại khẩn cầu người khác đối xử tử tế với mình.

"Hiền Hiền, mẹ và cô Uông có việc đi về trước, chút nữa lại đến đón mấy đứa sau."

Thái Nhã Lan báo một tiếng, liền xách theo hộp giữ nhiệt, cùng Uông Thục Phân rời đi.

Trong phòng bệnh, Thiệu Hiền có ý dẫn dắt Trần Bách Châu giao tiếp bình thường.

"Cậu bao nhiêu tuổi? Năm nay lớp mấy?"

Trần Bách Châu dừng một chút, thấp giọng nói: "Mười tuổi, lớp 4."

"Vậy là bằng mình nha!" Tiền Văn Kiệt nghe vậy hưng phấn nói, "Cậu học trường nào vậy? Mình mới chuyển đến, mẹ vừa xin cho mình chuyển vào tiểu học Dục Anh, lớp 4A3, cậu thì sao?"

Trần Bách Châu không trả lời.

Thiệu Hiền trong lòng khẽ động, chân thành cười nói: "Mình tên Thiệu Hiền, tiểu học Dục Anh lớp 4A1, cậu chắc cũng học ở tiểu học Dục Anh đúng không? Lớp nào vậy?"

Trần Bách Châu thanh âm rất nhỏ, "A1."

"Oa, hai người các cậu đều ở A1 sao, mình cũng muốn chuyển qua A1!" Tiền Văn Kiệt bất mãn nói.

Thiệu Hiền lại ngây ngẩn cả người.

Nếu là không có gì đặc biệt, học sinh trong lớp cơ bản sẽ không bị thay đổi, nói cách khác, hấn cùng Trần Bách Châu cùng lớp mấy năm, cư nhiên lại không có chút ấn tượng nào.

Hấn vừa rồi còn hỏi người ta lớp nào, nghĩ lại liền cảm thấy xấu hổ.

"Thực xin lỗi, mình không nhớ rõ bạn cùng lớp." Thiệu Hiền trên mặt để hiện vài phần áy náy.

Lời này không phải nói dối. Thời điểm hấn đi học, ngoại trừ bạn cùng bàn cùng với một số cán bộ lớp nhìn quen mắt, những người khác hấn rất ít khi nhớ tên.

Mà từ năm lớp 5 trở đi đều ngồi chung với Tiền Văn Kiệt.

Trần Bách Châu khẽ gật đầu.

"Thiệu Hiền, mình cũng chuyển qua A1 có được không?" Tiền Văn Kiệt vẫn như cũ, chưa từ bỏ ý đồ.

Thiệu Hiền nhìn ra đúng trọng điểm, kiến nghị: "Cậu vừa mới đổi trường, lớp đã xếp xong, giờ lại không có lí do gì để xin chuyển, hơn nữa bây giờ là tháng sáu, sắp đến cuối kỳ, đổi qua đổi lại cũng vô ích. Không bằng chờ đến học kì sau đi."

"Có lý!" Đôi mày rậm của Tiền Văn Kiệt giãn ra.

Trần Bách Châu nằm ở trên giường, mắt phải gắt gao nhắm lại, mày nhíu thành một đoàn, tựa hồ như cố nén cái gì.

Thiệu Hiền thấy thế, không thể không quan tâm hỏi: "Cậu đau ở đâu? Để mình đi kêu y tá."

"Mình muốn đi vệ sinh."

Thiệu Hiền lập tức đứng dậy, "Vậy đứng lên, mình mang cậu đi."

"Nhưng mà trên tay còn cắm kim." Trần Bách Châu chưa truyền dịch bao giờ, nhất thời không dám nhúc nhích.

Thiệu Hiền đang muốn cười, liền nghe Tiền Văn Kiệt cũng vò đầu hỏi: "Vậy hả, thế bây giờ phải làm sao đây?"

..... Hai đứa ngây thơ này.

Hắn đi qua, đưa tay cầm cây truyền giờ lên, "Như vậy là đi được rồi."

"Thiệu Hiền, cậu thông minh quá đi!" Tiền Văn Kiệt lại nịnh nọt thêm lần nữa.

Thiệu Hiền thở dài, nhóc con, đó là trải nghiệm của nhóc quá ít.

Trần Bách Châu để lộ ra sùng bái, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Ba người kéo nhau vào vệ sinh, Trần Bách Châu đang muốn đưa tay cởi quần, lại bị Thiệu Hiền ấn xuống, "Tay phải đừng lộn xộn, cẩn thận bị truyền ngược."

Tiền Văn Kiệt tò mò: "Truyền ngược là sao?"

Trần Bách Châu không hỏi, lặng yên nghe Thiệu Hiền nói, một tay cởi quần, bắt đầu phóng thủy.

Ở trường đi nhà vệ sinh công cộng đã quen, bên cạnh có nhiều thêm hai người cũng không có gì xấu hổ cả.

Thiệu Hiền tò mò liếc mắt đánh giá một cái, ừm, không có gì hơn mình, không sao cả. Hắn vô thức xem nhẹ một việc, đứa nhỏ trước mặt này thường xuyên thiếu ăn, người gầy như que củi, tuy hiện tại thế này, về sau chưa chắc đã luôn như vậy.

Trần Bách Châu mặc quần xong, ngoan ngoãn rửa sạch tay, một lần nữa nằm yên trên giường bệnh.

Tiền Văn Kiệt vẫn chưa buông tha, "Thiệu Hiền, truyền ngược là sao vậy?"

"Cậu đi hỏi chị y tá đi." Thiệu Hiền lười trả lời.

Hắn nhắm mắt làm ngơ, quay đầu nhìn về phía Trần Bách Châu, lại thấy Trần Bách Châu cũng mở to đôi mắt đầy vẻ hiếu học ra nhìn mình.

"Được rồi, truyền ngược chính là trong lúc truyền dịch, tay nếu lộn xộn, máu của mình sẽ bị chảy ngược vào ống tiêm."

"Tại sao lại như vậy?" Tiền Văn Kiệt giống như được đính kèm thêm danh sách mười vạn câu hỏi vì sao.

Thiệu Hiền: "..... Mình cũng không biết."

Vẫn là khỏi giải thích đi, càng giải thích càng không ngừng được.

Tuy rằng không trả lời tới nơi tới chốn, hai đứa nhỏ vẫn sùng bái hắn như cũ, Tiền Văn Kiệt khen trắng ra, Trần Bách Châu biểu đạt hàm súc hơn một chút.

Một lát sau, truyền dịch xong, Thái Nhã Lan cùng Uông Thực Phân cùng nhau tới đón Thiệu Hiền, Tiền Văn Kiệt.

Bệnh viện có bảo mẫu chăm sóc cho Trần Bách Châu, Thiệu Hiền cũng yên tâm.

"Tiểu Châu, sang mai cô tới đón con xuất viện, được không?" Thái Nhã Lan ôn nhu nói.

Trần Bách Châu ngoan ngoãn gật đầu.

Trở lại trong tiểu khu, Tiền Văn Kiệt cùng Thiệu Hiền chào tạm biệt: "Thiệu Hiền, ngày mai mình có thể qua nhà tìm cậu để chơi chung sao?"

Thấy Thiệu Hiền gật đầu đáp ứng, hắn mới cao hứng phấn chấn trở về nhà.

Trong bệnh viện, Trần Bách Châu nhắm mắt lại, trong đầu tràn ngập bộ dáng của Thiệu Hiền.

Từ lúc bắt đầu, luôn ở bên cạnh hắn, không đánh không giận không mắng.

Bách Mỹ Quyên vẫn luôn coi hắn là thứ trói buộc nàng, ngày đêm mắng nhiếc hắn là dã chủng, trên người chảy dòng máu dơ bẩn.

Sau này gả vào Trần gia, nàng vì lấy lòng cha con Trần gia mà ngày càng ngược đãi hắn, tựa hồ như vậy là có thể đứng chung lập trường với Trần gia, là có thể chứng minh mình cũng là một phần của nhà họ Trần.

Tâm lí bất thường cũng là do hoàn cảnh gia đình biến thái tạo nên.

Trần Xương Kiến bận rộn đi công tác, thường xuyên không ở nhà, có đôi khi quên chu cấp tiền cho Bách Mỹ Quyên, Bách Mỹ Quyên liền trừng phạt hắn một lần, coi như là hối lộ Trần Dục để nó nói tốt cho nàng trước mặt Trần Xương Kiến, thế thì nàng mới có tiền tiêu.

Vô lí đến nực cười.

Trong nhà, trường học, nơi đâu cũng toàn là thanh âm độc ác cùng những trận đánh đập của Trần Dục, nhưng chưa từng có người nào nguyện ý đưa tay ra cứu giúp hắn.

Đây là lần duy nhất hắn cảm thấy ấm áp như vậy.

Thiệu Hiền như một mặt trời ấm áp giữa trời đông, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo tối tăm của hắn.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cữu
dtv-ebook.com

Chương 5: Giải Cứu Bách Châu

Sáng sớm hôm sau, Thiệu Hiền đi theo Thái Nhã Lan vào bệnh viện đón người, chỉ thấy một cái giường trống không.

Bảo mẫu Thiệu gia gấp đến cuống cả lên, nhìn thấy Thái Nhã Lan liền vội vàng giải thích, "Phu nhân, tôi chỉ mới đi vệ sinh thôi, quay lại đã không thấy Tiểu Châu đâu cả."

Thiệu Hiền bước nhanh đến bàn y tá, hỏi thăm tung tích Trần Bách Châu.

Y tá kiểm tra một lát liền trả lời: "Mẹ cậu bé ấy đến đón về rồi."

"Khi nào vậy ạ?"

"Mới vừa đi không lâu."

Thiệu Hiền nhíu mày, với tính cách của người Trần gia, không chừng sẽ hành hạ Bách Châu thêm lần nữa.

Chính mình đã can thiệp ngay từ đầu, bây giờ không thể lâm trận bỏ chạy được.

"Mẹ, chúng ta quay về đi, con cùng Văn Kiệt đi tìm Bách Châu chơi."

Thái Nhã Lan sinh ra vài phần đau lòng, nắm lấy tay Thiệu Hiền, "Đi sang đó chơi không cần làm loạn đâu."

"Mẹ cứ yên tâm."

Sau khi trở về khu biệt thự, Thiệu Hiền sang kêu Tiền Văn Kiệt, cùng nhau bước sang Trần gia.

Cửa lớn vẫn chưa mở.

Thiệu Hiền còn chưa lên tiếng, Tiền Văn Kiệt đã gào lên: "Bách Châu ơi! Trần Bách Châu! Ra đây chơi chung nè!"

Hét lớn đến mức hàng xóm ai cũng nghe, hiệu quả vô cùng.

Thiệu Hiền nhin không được giơ ngón tay cái lên.

Trần gia cũng cần mặt mũi, không dám trêu chọc vào Thiệu gia cùng Tiền gia.

Bách Mỹ Quyên tự mình ra mở cửa, cười đến mắt tự nhiên, "Bách Châu nó vẫn còn đang nghỉ ngơi."

"Bọn con vào thăm cậu ấy xíu được không cô?" Thiệu Hiền mở to đôi mắt, ra vẻ chân thành hỏi.

"Hai đứa vào đi." Thiệu Hiền đã vào đến sân rồi, nàng muốn cản cũng cản không được.

Hai người bước vào phòng khách Trần gia, liền nhìn thấy Trần Dục ngồi trên sofa, bắt chéo chân gặm trái cây.

Phòng khách Trần gia tráng lệ huy hoàng, Trần Xương Kiến sau khi phát tài liền thích những đồ vật có vẻ ngoài xa hoa phú quý, đây

là sở thích cá nhân, Thiệu Hiền không bình luận nhiều.

"Hai đứa mày đến đây làm gì đấy? Nhà tao không chào đón chúng mày." Trần Dục chán ghét Thiệu Hiền, sắc mặt tự nhiên cũng không tốt lắm.

Hắn cũng mặc kệ những gì ba đã dặn, dựa vào cái gì cùng ở một cái khu biệt thự, chính mình lại thấp hơn Thiệu Hiền một bậc?

Bách Mỹ Quyên lo lắng Thiệu Hiền sẽ nổi giận, nhưng lại không dám giảng hòa, sợ chọc Trần Dục mất vui.

Thiệu Hiền hoàn toàn phớt lờ hắn, hỏi Bách Mỹ Quyên: "Cô ơi, phòng của Bách Châu ở đâu vậy ạ?"

Bách Mỹ Quyên cẩn thận nhìn sang Trần Dục một cái, thấy sắc mặt hắn trầm xuống, trong lòng có chút sợ hãi, không dám trả lời.

"Cô ơi con lên trên tìm được không?"

Thiệu Hiền lại hỏi một câu, không chờ Bách Mỹ Quyên đồng ý, liền mang theo Tiền Văn Kiệt xông lên lầu.

"Chạy đi đâu vậy hả?" Tiền Văn Kiệt hỏi.

Hành lang tầng hai trống rỗng không người. Tường được sơn vàng, ngay cả cặp tranh treo trên tường cũng là màu vàng, đúng là chói muốn mù mắt.

Thiệu Hiền nhìn về phía cuối hành lang, chỗ đó có chút u ám cũng không sạch sẽ lắm, dường như ở đó có một con cự thú ngủ đông đang mở to cái miệng đầy máu ra chờ con mồi tiến vào.

Hắn định cất bước, chợt nghe có tiếng bước chân từ sau truyền đến.

"Thiệu Hiền! Ai cho chúng mày leo lên đây hả? Cút hết cho tao!" Trên mặt Trần Dục che kín vẻ âm trầm.

Thiệu Hiền quay đầu lại, nhe răng cười với hắn, hàm răng chỉnh tề trắng tinh, nụ cười thoạt nhìn như vô hại lại vô thức khiến người khác chột dạ.

"Lần trước cậu làm dơ hoa viên nhà tôi cũng có thấy cậu xin lỗi đâu." Bộ dáng khiêu khích, như một tiểu bá vương không nói đạo lí, "Tôi leo lên lầu nhà cậu thì làm sao?"

Nói xong, trong lúc Trần Dục tức giận nói không nên lời, kéo Tiền Văn Kiệt đi thẳng đến cuối hành lang.

Chỗ đó có một cánh cửa rất nhỏ, vừa thấp vừa hẹp, trên cửa còn có một ít dấu giống như bị một thứ gì đó đập mạnh vào.

"Thiệu Hiền, cậu tới chỗ này làm gì?" Tiền Văn Kiệt khó hiểu hỏi.

Nơi này u ám tối tăm, khiến người khác không thoải mái chút nào.

Thiệu Hiền không để ý đến hắn, trực tiếp động thủ gõ cửa, qua một lúc lâu, bên trong vẫn không có tiếng đáp lại.

"Thiệu Hiền cậu làm gì vậy? Chỗ thế này sao mà ở được? Chắc không có ai ra mở cửa đâu." Tiền Văn Kiệt giục Thiệu Hiền đổi sang nơi khác.

Thiệu Hiền bình tĩnh liếc hẩn một cái, sau đó đưa tay vặn nắm đấm cửa.

Cư nhiên mở ra dễ dàng.

Hẩn tuy không biết Trần Bách Châu ở đâu, nhưng dựa theo địa vị của Trần Bách Châu ở đây, nhất định không phải cái nơi tốt lành gì.

Dù sao cũng phải thử vận may một lần xem sao.

Lúc này Trần Dục đột nhiên xuất hiện sau lưng bọn họ, vẻ mặt oán giận nói, "Ngủ rồi, nó cũng không muốn gặp hai đứa mày đâu."

"Cậu bị điên à!" Tiền Văn Kiệt trực tiếp hét lên một tiếng, "Đi kiểu gì mà không có chút tiếng động nào vậy? Làm tôi sợ chết được."

Trần Dục nắm chặt tay, cổ nhin, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đây là nhà tao."

"Ờ." Tiền Văn Kiệt cho hẩn một ánh mắt xem thường.

Lần trước lấy bóng tao đá trúng Thiệu Hiền, tao còn chưa tính sổ với mày đâu! Từ từ, Trần Dục vừa rồi nói câu kia là có ý gì? Chẳng lẽ Bách Châu ở phòng này thật?

Thiệu Hiền trực tiếp đẩy cửa ra.

Trong phòng thực sự chật chội nhưng lại khá sạch sẽ. Đập vào mắt hẩn là một cái giường đơn kê sát vách tường, trên giường chăn trải trắng thối.

Thiệu Hiền nhẹ nhàng bước lại gần.

Đứa nhỏ gần như nằm lọt thỏm trong tấm chăn, bởi vì quá gầy, nhìn từ xa căn bản không thấy người đâu cả.

Động tĩnh lớn như vậy, Trần Bách Châu không có khả năng không tỉnh.

Băng gạc bên mắt trái không biết đã bị ai kéo xuống, mắt phải bầm tím, chỉ có thể hí hí mắt nhìn về phía Thiệu Hiền.

"Không phải đã nói là sang nhà tôi chơi sao?" Thiệu Hiền hít sâu một hơi, nhẹ giọng hỏi.

Trần Bách Châu co rúm lại trong chăn, nước mắt rơi lã chã.

Bị đánh đập sỉ nhục hần không khóc, ở bệnh viện hần không khóc, nhưng hiện tại, chỉ vì một câu nói, nước mắt liền rơi không ngừng.

Hần hứa với Thiệu Hiền nhưng không làm được. Bây giờ nhìn thấy Thiệu Hiền lập tức cảm thấy tủi thân.

"Xin, xin lỗi....." Van nước mắt vừa mở ra, hần liền không chế không được nữa.

"Mẹ kiếp, khóc cái gì mà khóc!" Trần Dục nổi giận gầm lên một tiếng, mặt đầy vẻ khinh thường, "Bộ đáng y như mẹ của mày, kinh tởm!"

Thiệu Hiền không hé răng, chỉ đứng bên mép giường nhìn.

"Bách Châu cậu đừng khóc, tội mình không có trách cậu." Tiền Văn Kiệt ngượng ngùng nói.

Hắn từ lâu đã không khóc nữa, giờ nhìn người khác khóc, cảm thấy rối như tơ vò.

Trần Bách Châu nỗ lực đem nước mắt nén xuống, nhưng vẫn nằm im không nhúc nhích trong chăn

Thiệu Hiền tìm một vòng không thấy khăn giấy đâu, đành phải dùng tay giúp hắn lau nước mắt, mặt không biểu tình nói, "Mắt còn chưa khỏi hẳn đâu, đừng khóc nữa,."

Trần Bách Châu "Ừ" một tiếng.

"Muốn sang nhà tôi chơi không?" Thiệu Hiền lại hỏi một câu.

"Mày giỏi thì đi đi!" Trần Dục cười lạnh, "Đi rồi thì đừng có về nữa!"

Tiền Văn Kiệt khịt mũi, liếc mắt nhìn hắn, "Cậu tự phân vai tự diễn một mình vậy không mệt hả?"

Trần Dục nổi điên muốn đánh với hắn một trận, lại bị ánh mắt Thiệu Hiền chấn trụ.

Cặp mắt luôn được mọi người khen là to tròn kia, lúc này lại lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, làm hắn nhịn không được lui về sau một bước.

"Mày muốn làm gì? Muốn đánh nhau thì bước qua đây!" Hắn ngoài mạnh trong yếu kêu lên.

Thiệu Hiền quay mặt đi, bình đạm nói: "Cậu xấu quá, đau mắt."

Chiêu này quả thực là một phát chí mạng.

Trần Dục dù sao cũng chỉ là đứa trẻ mười một tuổi, lòng tự trọng cao, để ý nhất là chuyện người khác đánh giá diện mạo của mình.

Hắn do Trần Xương Kiến cùng với vợ cả sinh ra, Trần Xương Kiến lớn lên rất bình thường, vợ cả của hắn lớn lên cũng rất bình thường, cho nên diện mạo Trần Dục thật sự bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa.

Trong khu biệt thự này, ngoại hình bình thường coi như xếp bét.

Cái này làm sao mà không ghen tức cho được?

Bách Mỹ Quyên có thể lấy thân phận là người làm công gả cho Trần Xương Kiến, mấu chốt nhất là ở gương mặt kia, nàng lớn lên thực xinh đẹp.

Tuy rằng Trần Bách Châu mặt mũi bầm dập, nhưng xét về ngũ quan, tướng mạo Trần Dục đúng là không thể so sánh được.

Trần Dục không thể bắt nạt những đứa trẻ khác, nhưng dưới sự thờ ơ của Trần Xương Kiến cùng nhu nhược của Bách Mỹ Quyên, hắn luôn xem Trần Bách Châu như bao cát trút giận của mình.

Thậm chí hắn cảm thấy, Trần Bách Châu trong tay hắn chỉ là con kiến, muốn bóp thế nào thì bóp, bóp chết cũng không sao.

Hiện tại có người đứng ra bảo vệ con kiến này, hắn đương nhiên không vui.

Thế nhưng người này, hắn không thể trêu chọc được.

Dù sao cũng kệ, Trần Bách Châu là đồ vật của Trần gia, Thiệu Hiên cũng chỉ có thể bảo vệ nó vài ngày, chẳng lẽ còn có thể bảo

bọc cả đời?

"Thiệu Hiền, mày đừng có quá đáng!" Hấn phẫn nộ hét lên một tiếng, lại chỉ có thể kìm hãm mình không lấy tay đâm vào mặt Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền hoàn toàn phớt lờ hấn, thấy Trần Bách Châu không còn rơi nước mắt, nói: "Đi, cùng nhau sang nhà tôi chơi."

"Tôi, tôi....." Trần Bách Châu gấp đến độ không nói nên lời, trên mặt một mảnh đỏ bừng.

Thiệu Hiền nhú mày, lúc bước vào phòng, hấn đã ngửi thấy có mùi rất lạ, bây giờ thứ mùi này còn xộc thẳng vào mũi hấn.

Tiền Văn Kiệt thì trực tiếp hơn nhiều, bịt mũi hỏi: "Sao có mùi gì khó chịu vậy ta?"

Tim Thiệu Hiền đập mạnh, đột nhiên lấy tay lật tấm chăn lên, tức khắc khí huyết dâng trào, xoay người hung hăng dùng hết sức lực đâm cho Trần Dục một cú.

"Thiệu Hiền!" Tiền Văn Kiệt không hiểu gì, "Sao vậy?"

Thiệu Hiền không đếm xỉa tới hấn, trực tiếp xốc chăn lên, lộ ra thân hình gầy trơ xương của Trần Bách Châu.

Hấn không mặc quần áo, trần truồng nằm trên giường, toàn thân trên dưới bị dây thừng gắt gao trói chặt, chặt đến mức da có chút tím tái.

Dưới thân, khăn trải giường đều bị nước tiểu làm ướt đẫm.

"Mẹ kiếp!" Tiền Văn Kiệt nhìn không nổi nữa, hấn đứng sau Thiệu Hiền, mắt hồng lên lao vào đánh nhau với Trần Dục, "Mẹ kiếp mà có còn là con người không hả!"

Trần Dục tức giận rống lại, "Tao dạy dỗ nó thì liên quan gì đến mày!"

Thiệu Hiền tay run rẩy cởi trói cho Trần Bách Châu, run giọng trấn an hấn: "Không sao, không sao hết, cởi trói xong chúng ta đi, không phải cậu sai, ai cũng phải mắc tiểu đúng không? Chúng mình ra ngoài đi WC."

Nước mắt Trần Bách Châu lại bắt đầu rơi xuống.

Thiệu Hiền nhẹ nhàng thở phào, khóc được là tốt rồi.

Cởi bỏ dây trói xong, hấn lại tìm ra quần áo cũ nhanh chóng choàng lên người Trần Bách Châu, không chê hấn vừa đái dầm, hỏi: "Cậu đi được không?"

Trần Bách Châu dùng bàn tay tím bầm gạt gạt nước mắt, gật đầu chen chân xuống đất, mới phát hiện hai chân đều đã tê cứng lại.

Thiệu Hiền nhìn thân thể nhỏ bé của mình, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, "Không sao, mình bế cậu đi, nói cho mình biết nhà vệ sinh ở đâu."

Hấn vốn tưởng mình sẽ không làm được, kết quả vừa nhắc tay, lại có thể bế đứa nhỏ lên dễ dàng.

Quá nhẹ, mỏng như tờ giấy vậy.

Trần Bách Châu nói một hướng, Thiệu Hiền lại mắng thăm một câu, nhà vệ sinh cư nhiên ở xa phòng như vậy!

Người Trần gia tốt thật đấy!

"Văn Kiệt, đừng đánh nữa."

Thiệu Hiền như cũ dùng một câu ngăn trận đánh của hai người, Tiền Văn Kiệt từ trên mặt đất bò dậy, mắng Trần Dục một câu, "Con gà què!"

Trần Dục nằm trên mặt đất thở dốc, đánh thua một trận, hấn không còn sức để gào lại nữa.

Ở phòng khách dưới lầu, Bách Mỹ Quyên khản trương xoắn hết ngón tay vào nhau.

Nàng không phải không nghe thấy động tĩnh trên lầu, nhưng nàng không dám đi quản, trêu chọc ai cũng không có kết quả tốt hết.

Một lát sau, bên trên mới yên tĩnh trở lại, có tiếng bước chân nặng nề vang lên, hình như hướng đến nhà vài sinh.

Lại qua vài phút, có người xuống lầu, nàng xoay người nhìn lại.

"Thiệu nhị thiếu, Tiền thiếu..... Tiểu Châu." Thần sắc nàng cực kì thiếu tự nhiên, tựa như hoàn toàn không dám đối diện với ba người bọn họ.

Biểu tình Thiệu Hiền đã khôi phục như bình thường, đôi mắt to tròn lại cười lên, tựa hồ không hề tính toán gì, lạnh lạnh nói, "Cô Bách, con mang Bách Châu qua nhà con chơi mấy ngày có được hay không?"

"Đương, đương nhiên là được." Khóe miệng tươi cười của nàng có chút run rẩy.

Rõ ràng trước mắt chỉ là một đứa nhóc con, tại sao lại cảm thấy sau lưng ớn lạnh như vậy?

"Cảm ơn cô."

Thiệu Hiền xoay người, dắt Trần Bách Châu, từng bước một bước ra ngoài, trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 6: Quýt Với Vải

Dọc đường đi, Thiệu Hiền trầm mặc đến dọa người, làm Tiền Văn Kiệt cũng không dám lớn tiếng nói chuyện.

"Thực xin lỗi."

Trần Bách Châu cúi đầu, nhẹ nhàng nói một câu.

Thiệu Hiền từ lúc về vẫn không chú ý đến hấn, nhưng vẫn luôn không buông tay hấn ra.

"Hiền Hiền về rồi à." Thái Nhã Lan đang ngồi ở trên sofa đọc sách, nhìn thấy Thiệu Hiền cùng hai đứa bạn trở về, tươi cười ôn nhu cực kì thân thiết, "Con mời bạn ngồi trước đi, để mẹ kêu người mang trái cây lên."

"Mẹ," Biểu tình Thiệu Hiền thực nghiêm túc, "Trái cây thì không vội, bác sĩ Trương giờ đang ở đâu? Có thể mời qua đây một chút hay không?"

Thái Nhã Lan nhìn Trần Bách Châu một cái, đứng dậy: "Mẹ đi gọi điện thoại, sẵn tiện bảo dì Tôn cắt ít trái cây."

Sau khi nàng rời đi, phòng khách một mảnh yên tĩnh, Trần Bách Châu cúi thấp đầu, chỉ ngồi trên mép sofa, không dám nhúc nhích.

"Ngồi xích vào trong đi." Thiệu Hiền nhìn thấy, nhin không được mở miệng.

Trần Bách Châu nhỏ giọng, "Quần..... dơ."

Thiệu Hiền hít sâu một hơi, "Đi theo mình."

Hai cái đuôi nhỏ theo hấn lên lầu, Thiệu Hiền mang Trần Bách Châu vào phòng, chỉ chỉ phòng tắm, "Cậu đi tắm đi, mình lấy quần áo cho cậu."

Trần Bách Châu sửng sốt, híp mắt nhìn về phía Thiệu Hiền.

Một con mắt thì đỏ, một mắt sưng bầm tím, thoạt nhìn vô cùng buồn cười, lại khiến người khác vô cùng chua xót.

Thiệu Hiền cơ bản đã xác định, Trần Bách Châu chính là Phó Bách Châu.

Ngoại trừ lông mày, mũi, miệng giống nhau, vị trí của khóa lệ chỉ kia quả thực giống nhau như đúc.

Tưởng tượng đến tình cảnh vừa rồi ở Trần gia, hấn liền không nhin được lửa giận trong lòng.

Nếu chịu ngược đãi mười mấy năm như vậy, ai cũng ghen đến phát bệnh cả.

Phó Bách Châu sau này không có phóng hỏa giết người, vậy cũng đã kìm chế rất nhiều rồi

"Tới đây, mình mang cậu đi tắm." Hấn nói, giữ chặt tay đứa nhỏ.

Phòng tắm Thiệu gia sạch sẽ, rộng rãi, Trần Bách Châu chưa từng được thoải mái như vậy. Hắn không biết sử dụng vòi sen các thứ linh tinh, Thiệu Hiền cầm tay hướng dẫn từng thứ một.

Dù sao bộ dáng chật vật đều bị Thiệu Hiền thấy cả rồi, bây giờ trần truồng đứng trong bồn tắm, Trần Bách Châu căn bản không cảm thấy xấu hổ.

Đối mặt với cơ thể gầy yếu đầy vết thương, Thiệu Hiền chỉ thấy đau lòng chùng chất.

"Cậu tắm đi, mình đi tìm quần áo cho cậu."

Trần Bách Châu ngoan ngoãn gật đầu, "Cảm ơn."

Hắn híp hai mắt, nhìn đến khi thân ảnh mờ hồ của Thiệu Hiền đi ra khỏi phòng tắm, cũng tinh ý đóng cửa lại, lại rơm rớm muốn khóc.

Nhưng nghĩ đến việc khóc sẽ làm hư mắt, liền liều mạng kìm nén lại.

Trần Dục thường xuyên đánh hắn, muốn nhìn thấy hắn khóc lóc xin tha, hắn một lần cũng không khóc. Bách Mỹ Quyên đánh hắn, hắn mỗi lần nghĩ đến đều coi như báo đáp ân sinh thành, cũng chưa từng khóc.

Nhưng hắn không rõ, vì cái gì Thiệu Hiền đối xử với mình tốt như vậy, mình lại muốn khóc.

Một bên khóc một bên khinh bỉ chính mình.

Thiệu Hiền từ phòng tắm đi ra, thấy Tiền Văn Kiệt trong phòng mình nhìn tới nhìn lui, không thêm để ý đến hắn, trực tiếp mở tủ tìm

một bộ quần áo.

"Thiệu Hiền, cậu cũng thích Ultraman nha!" Tiền Văn Kiệt chỉ vào tủ kính các loại, kinh hỉ nói, "Mấy cái này mình cũng có, nhưng không đẹp bằng cậu, cậu có đủ bộ sưu tập luôn."

Thiệu Hiền: "....."

Nói thật, hấn cũng không ham thích loại đồ chơi này, chỉ là mỗi lần ra ngoài mua sắm, mẹ hấn đều bắt hấn phải chọn vài thứ, hấn thật sự không cản được, liền tùy tiện mua.

"Cậu nếu thích thì cứ lấy đi." Hấn thuận miệng nói, cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Để Tiền Văn Kiệt đứng ngây ngốc với miếng bánh rơi từ trên trời xuống này.

Trong phòng tắm, Thiệu Hiền nhìn Trần Bách Châu cả người xanh tím, tim như bị cái gì đó thắt lại, hấn đặt quần áo xuống, nói: "Đừng ngâm nước lâu như vậy."

Cửa phòng tắm lần nữa đóng lại, Trần Bách Châu khép hờ hai mắt, cánh môi có chút trắng bệch hiện ra một nụ cười.

Thiệu Hiền trở lại phòng, liền thấy Tiền Văn Kiệt kích động nhào tới, "Vừa rồi cậu nói thật đúng không?"

Một đôi mày rậm quơ chân múa tay.

"Lừa cậu làm gì?" Thiệu Hiền từ trong ngăn tủ lấy ra một cái hộp đưa cho hấn, hào phóng nói, "Thích cái nào cứ lấy về đi."

Hắn quá mức khăng khái, ngược lại làm Tiền Văn Kiệt trở nên ngượng ngùng, "Ngại ghê..... Thôi đành lấy cái này đi, cái này, cái này, cả cái này nữa!"

Thiệu Hiền liếc nhìn hắn một cái, cậu thế này là thấy ngại thật à?

Bất quá trong lòng Thiệu Hiền, hai người quen biết nhiều năm, hắn căn bản không để bụng vài món đồ chơi nhỏ này.

"Cứ tùy ý đi."

Tiền Văn Kiệt tóm hắn, phấn khích bàn về Ultraman đại chiến tiểu quái thú, Thiệu Hiền đã hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ nhàn nhạt ở bên cạnh phụ họa.

Hai người cũng không nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở.

Trần Bách Châu đứng ở cửa phòng, ăn mặc sạch sẽ, quần áo tỏa ra hương vị tươi mát, nhất thời không dám xen ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Bọn họ chơi với nhau hợp ghê.

Bạn bè của Thiệu Hiền nên là kiểu như Tiền Văn Kiệt này, mình chỉ là loại vô danh tiểu tốt, sao có thể xứng làm bạn cậu ấy?

Giống như Trần Dục nói vậy, Thiệu Hiền chỉ đồng cảm với chính bản thân hắn mà thôi.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Trần Bách Châu nắm chặt lòng bàn tay, hắn không dám mong được làm bạn với Thiệu Hiền, chỉ cần Thiệu Hiền nguyện ý cho hắn đi theo là được rồi.

"Nhị thiếu gia, trái cây chuẩn bị xong rồi, tôi mang vào được không?." Ngoài cửa, dì Tôn ôn nhu hỏi.

Thiệu Hiền bước ra, " Cảm ơn, dì Tôn vất vả rồi."

"Này có cái gì vất vả đâu chứ," Tôn dì cười cười, đem đĩa trái cây đặt lên trên bàn trà nhỏ, "Không biết Tiền thiếu cùng Trần nhị thiếu khẩu vị như thế nào, tôi đã chuẩn bị mỗi thứ một ít."

Nàng nói xong liền rời đi, cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Thiệu Hiền rót cuộc nhìn thấy đĩa nhỏ đứng trước cửa phòng tắm, hướng hần vẫy tay, "Ngốc, đứng đó làm gì? Mau tới đây ăn trái cây."

Trần Bách Châu cố gắng nở nụ cười, vô ý khẽ động đến cơ bên mắt đau đến có chút mất tự nhiên.

Hần nghe lời đi tới, ngồi ở bên cạnh Thiệu Hiền.

Tiền Văn Kiệt còn ở đùa nghịch với mấy món đồ chơi kia, căn bản không rảnh lo ăn.

"Thích ăn cái gì?" Thiệu Hiền thuận miệng hỏi hần.

Trái cây ở Trần gia cơ bản sẽ không bao giờ đến lượt Trần Bách Châu ăn. Lúc bốn tuổi, hần vẫn đi theo Bách Mỹ Quyên, nàng sinh hoạt nghèo khó, mua không nổi trái cây, cho nên hần nhận biết được các loại trái cây, nhưng chưa được ăn bao giờ.

"Cái gì cũng thích" hần không lấy ngay, mà chậm rì rì hỏi, "Cậu thích cái gì?"

Thiệu Hiền cố ý chọc hần, "Cậu đoán thử."

Hắn vốn dĩ lớn lên xinh đẹp, hiện tại lộ ra nụ cười ranh mãnh càng thêm rực rỡ chói mắt, làm người khác chợt nhớ đến tiểu hoàng tử trong các câu chuyện cổ tích xa xưa.

Trần Bách Châu hé môi cười, mái tóc ẩm ướt dính ở sát trên trán, bên má, cúi đầu nhìn thoáng qua mâm đựng trái cây, quyết đoán trả lời: "Cậu thích quýt với vải."

Thiệu Hiền sửng sốt, "Vì sao lại đoán như vậy?"

"Dì Tôn là bảo mẫu nhà cậu, chắc chắn biết cậu thích cái gì, cho nên quýt với vải có phần nhiều hơn một chút," hai mắt Trần Bách Châu sáng lấp lánh, "Mình đoán có đúng hay không?"

Thiệu Hiền trực tiếp cầm một miếng táo, đưa tới bên miệng hắn, "Thưởng cho cậu nè."

Trần Bách Châu há miệng chậm rãi cắn một miếng.

Táo thật giòn, chua chua ngọt ngọt, khoang miệng tràn ngập một hương vị tươi mát tự nhiên.

Cái miệng nhỏ của hắn nhắm nháp nhai, giống như một con hamster nhỏ, Thiệu Hiền không khỏi cười, nhận được một ánh mắt nghi hoặc, đứng dậy cầm một cái khăn lông, hướng đầu hắn lau tới: "Tóc ướt phải lau khô ngay."

Cũng may hiện tại là tháng sáu, thời tiết có chút ẩm áp, cũng không dễ cảm lạnh.

Khăn lông dài lập tức che khuất tầm mắt, làm Trần Bách Châu nhớ tới trước kia bị Bách Mỹ Quyên nhốt ở trong phòng đen như mực, không được nhìn thấy dù chỉ một chút ánh sáng

Nhưng hấn hiện tại một chút cũng không sợ hãi. Khăn lông thật mềm, đôi tay kia cũng thật ôn nhu.

"Cậu ăn sáng chưa?" Thiệu Hiền đem tóc đũa nhỏ thoáng lau khô, nghe được tiếng bụng hấn, trầm giọng hỏi.

Trần Bách Châu không muốn nói dối trước mặt hấn, vì thế lắc đầu.

Đũa nhỏ này hôm qua chỉ ăn một chén cháo, sáng nay lại bị bỏ đói, còn bị Trần Dục buộc chặt ngược đãi, Thiệu Hiền càng nghĩ càng phần nộ.

Bất quá hấn không ở trước mặt Trần Bách Châu biểu hiện ra ngoài, chỉ nói: "Hôm nay dì Tôn nấu canh, đợi chút bác sĩ Trương khám rồi cho cậu uống thuốc xong thì chúng ta cùng ăn."

Người đói bụng nhiều ngày, không thể đột ngột ăn quá nhiều, uống chút canh lót dạ trước thì được.

"Trái cây hơi lạnh, chờ cơm nước xong lại ăn." Thiệu Hiền nhắc một tiếng.

Trần Bách Châu ngoan ngoãn gật đầu, Thiệu Hiền nói cái gì hấn liền làm cái đó.

Chỉ trong chốc lát sau, dưới lầu truyền đến tiếng động cơ ô tô, Thiệu Hiền nhìn sang cặp mắt sưng phồng của Trần Bách Châu, "Chắc là bác sĩ Trương tới rồi."

Quả nhiên vài phút sau, một vị bác sĩ gõ cửa tiến vào.

Ông là bác sĩ riêng của Thiệu gia, bốn mươi tuổi, tướng mạo nho nhã, mang theo một cặp mắt kính, thoát nhìn tương đối thân thiết ôn hòa.

"Trương thúc thúc." Thiệu Hiền mở miệng tiếp đón, hai đứa nhỏ kia cũng lên tiếng chào theo.

Bác sĩ Trương gật gật đầu, dùng ngữ khí dễ trẻ con hỏi: "Đầu nhị thiếu lúc này còn đau không?"

Hắn lo lắng mấy ngày hôm trước Thiệu Hiền bị bóng đá trúng sẽ lưu lại di chứng.

"Không đau," Thiệu Hiền mi mắt cong cong, "Trương thúc thúc, thúc xem thử cho Bách Châu đi."

Bác sĩ Trương nghe vậy, nhìn kỹ đôi mắt Trần Bách Châu, lại hỏi thêm mấy vấn đề, nói: "Bạn nhỏ đừng lo lắng, dưỡng mấy ngày thì tốt rồi."

Thiệu Hiền bỗng nhiên vén áo Trần Bách Châu lên, lộ ra vết thương trên người, nhìn thấy sắc mặt bác sĩ Trương tức khắc lạnh xuống, nói: "Trương thúc thúc, có thuốc mỡ bôi hay không? Cái này chạm trúng sẽ rất đau đó."

Nói thật, thương thể Trần Bách Châu không tính là nghiêm trọng, qua mấy ngày là ổn, nhưng toàn là vết đánh đập, vết trói in hằn trên thân thể gầy gò, thật sự khiến ai nhìn thấy cũng phải sợ.

Bác sĩ Trương trong nhà cũng có trẻ con, nếu con của mình bị đánh thành như vậy, hắn xem chừng sẽ liều mạng với người đó.

Bất quá hấn cũng không hỏi nhiều, nhìn kỹ phát hiện là vết thương do dây thừng gây ra, da bị cọ xát có chút trầy xước, hiện lên vài vết máu nhỏ.

Tiền Văn Kiệt cũng thu hồi cảm xúc hưng phấn, nhìn vết thương trên người Trần Bách Châu một lát, bỗng nhiên nói: "Trần Bách Châu, hay để mình dạy cậu đánh nhau đi!"

Cả ba người đều ngẩn ra, nhìn về phía Tiền Văn Kiệt.

Tiền Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, "Cậu bằng tuổi với Trần Dục, sao mặc kệ nó bắt nạt hoài được? Nó đánh cậu, cậu phải đánh trả thì nó mới không dám bắt nạt nữa!"

Ý tưởng của hấn vừa đơn thuần, lại vừa không thực tế.

Thiệu Hiền cốc vào đầu hấn, đang muốn mở miệng, liền nghe Trần Bách Châu ngoan ngoãn nói: "Được, cảm ơn cậu."

Trần Bách Châu thấy Thiệu Hiền mắt lộ ra hoang mang, nhấp nhấp môi không nói chuyện nữa.

Hấn đáp ứng Tiền Văn Kiệt, không phải vì muốn cùng Trần Dục đánh nhau, chỉ muốn lấy cớ ở lại bên người Thiệu Hiền.

Bởi vì Tiền Văn Kiệt nhất định sẽ thường xuyên tìm Thiệu Hiền chơi.

"Các bạn nhỏ, thuốc mỡ tôi đặt ở đây," bác sĩ Trương ôn hòa nói, "Nhị thiếu, tôi về trước."

Thiệu Hiền mang theo hai cái đuôi nhỏ, xuống lầu tiễn bác sĩ Trương ra cửa, sau đó bị Thái Nhã Lan gọi lại.

"Hiển Hiển, đem bạn tới cùng uống chút canh đi, đợi chút nữa còn ăn cơm."

Thiệu Hiển tiếp đón hai người, Tiền Văn Kiệt không chút khách khí, theo sát Thiệu Hiển bên bàn, nhưng Trần Bách Châu lại ngơ ngác đứng ở tại chỗ.

"Trần Bách Châu?" Thiệu Hiển quay đầu lại nghi hoặc hỏi.

Trần Bách Châu hoảng hốt hoàn hồn, ngoan ngoãn từng bước một dịch đến bên người Thiệu Hiển.

Hắn ở Trần gia không được ngồi vào bàn lớn, duy nhất một lần là tối lúc mới bước chân vào Trần gia, đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, sau đó bị Trần Dục hất đổ mâm cơm.

Đĩa sứ cứng rắn đập thẳng vào người, đồ ăn nóng cũng đổ hết lên quần áo.

Trần Dục bạo lực, Trần Xương Kiến thờ ơ, Bách Mỹ Quyên vặn vẹo, ở một đêm đó, hiện ra vô cùng thuần thực.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 7: Cậu Ấy Ấm Ấp Hơn Cả Mặt Trời

Thiệu lão gia bận sự vụ công ty, Thiệu đại thiếu một bên lo việc học ở trường, một bên học tập nghiệp vụ ở công ty, hai người đều bận tối mắt tối mũi, rất ít khi ăn cơm ở nhà.

Trên bàn cơm, Tiền Văn Kiệt ăn uống đến vui vẻ, Thiệu Hiền đang dùng muỗng nhỏ chậm rãi nhấm nháp, mắt nhìn thấy Trần Bách Châu ăn một miếng lại nghỉ 2 giây, không khỏi tò mò hỏi: "Cậu sao vậy?"

Trần Bách Châu ngượng ngùng trả lời, nhưng không muốn nói dối Thiệu Hiền, đành phải nhỏ giọng nói: "Canh ngon quá."

"Ngon cũng không được ăn nhiều, chừa bụng chút nữa còn ăn cơm." Thiệu Hiền sợ hắn ăn canh quá nhiều, lát nữa không ngon miệng.

Ba ngày không ăn uống đàng hoàng, không được để đói bụng nữa.

Trần Bách Châu tự nhiên ngoan ngoãn nghe lời.

Hắn trước kia cũng bị bỏ đói mấy ngày, sau nhịn không được, đợi đến nửa đêm Trần Dục đã ngủ, lén chạy tới phòng bếp tìm đồ ăn.

Bất hạnh là, Trần Dục căn bản không ngủ, chực chờ đợi hấn lên xuống lấy thức ăn, lấy có để trừng phạt hấn.

Phạt bằng cách ấn đầy màn thầu vào trong miệng hấn, làm hấn suýt chết sặc, cũng suýt no vỡ bụng mà chết.

Dạ dày bị trống rỗng mấy ngày liền, căn bản không được ăn nhiều như vậy, hấn đau một ngày một đêm, may mà không chết.

Ăn canh xong lại ăn tới những món khác.

Thiệu gia rất ít khi phô trương lãng phí, đồ ăn đều bình thường, nhưng hương vị xác thực không tầm thường chút nào, Tiền Văn Kiệt mới vừa ăn một miếng, nhin không được hung hăng khen: "Dì Thái à, đồ ăn nhà dì ngon chết đi được!"

Thái Nhã Lan ôn nhu cười, "Vậy về sau ghé sang ăn cơm nhiều chút, Tiểu Châu cũng tới luôn nha."

Con trai thật vất vả mới kết được bạn, nàng phi thường hoan nghênh.

Tiền Văn Kiệt liên tục gật đầu, cũng không sợ về nhà bị mẹ nó đánh.

Trần Bách Châu gật đầu, cảm kích nói: "Cảm ơn dì Thái."

Thái Nhã Lan hàng năm vẫn qua lại với các vị phu nhân khác, hiểu biết về Trần gia nhiều hơn so với Thiệu Hiển, trước kia không có tư cách quản, hiện tại tìm một cái cớ, chỉ hy vọng Trần Bách Châu có thể bớt được mấy ngày chịu khổ.

"Hiển Hiển, ngày mai thứ hai, nhớ phải thức sớm một chút, mẹ đưa con đi học." Thái Nhã Lan nhắc nhở một câu, lại nhìn về phía Trần Bách Châu, "Tiểu Châu chung lớp với Hiển Hiển, hôm nay con ở lại đây đi, ngày mai hai đứa cùng nhau đi học."

Trần Bách Châu siết chặt đôi đũa, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Thiệu Hiền với dì Thái đối xử với hắn quá tốt rồi, hắn còn tham lam muốn ở lại hay sao?

"Tiểu Châu, con xem, Hiển Hiển cũng không có bạn bè gì cả, ngày nào cũng đi học một mình rất đáng thương, con giúp dì bồi nó có được không?" Thái Nhã Lan nói, nhìn thoáng qua Thiệu Hiền.

"Đúng vậy, Bách Châu, cậu đi học chung với bọn mình đi." Tiền Văn Kiệt hỏi Thái Nhã Lan, "Dì Thái, mai là ngày đầu tiên con đi học đó, con sang đi học chung với Hiển Hiển được không?"

Thiệu Hiền: "....." Hiển Hiển là để nhóc kêu à!

Tiền Văn Kiệt hiển nhiên không hề phát hiện, hắn nghe Thái Nhã Lan kêu "Hiển Hiển" nhiều lần, vô thức gọi theo.

"Đương nhiên có thể rồi!" Thái Nhã Lan cao hứng nói.

Thiệu Hiền rút cuộc nghiêng đầu nhìn về phía Trần Bách Châu, vừa lúc Trần Bách Châu cũng đang nhìn sang, giật mình: "Cậu về sau đi học cùng mình đi."

Trần Bách Châu lập tức cười, gật đầu thật mạnh, "Được!"

Ngoan như thỏ trắng vậy, hoàn toàn khác biệt với Phó Bách Châu hai mươi năm sau.

Thiệu Hiền ở trong lòng thờ dài, hắn không biết Phó Bách Châu trở về Phó gia như thế nào, cũng không định nhúng tay vào chuyện này, nhưng gặp phải chuyện như bây giờ, hắn không thể thấy chết mà không cứu.

Hai mươi năm sau Phó Bách Châu cùng hắn đối chọi gay gắt, nhưng hiện tại hắn chỉ là một đứa nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện, chịu đủ loại ngược đãi.

Hắn cảm thấy, Phó Bách Châu không nên bị đối xử như vậy.

"Hiền Hiền, sang mai khi nào cậu đi? Mình đứng ở cửa chờ cậu." Tiền Văn Kiệt càng kêu càng quen miệng.

Thiệu Hiền nói thời gian, Tiền Văn Kiệt đáp một tiếng, rồi tiếp tục lừa cơm.

Sau khi ăn xong bữa trưa, Thiệu Hiền thấy sắc mặt Trần Bách Châu đã khá hơn nhiều, dắt hắn vào hoa viên đi dạo để tiêu thực, Tiền Văn Kiệt một bên ôm đồ chơi, một bên hỏi thăm tin tức.

"Hiền Hiền, thầy cô ở trường dữ hay không?"

Thiệu Hiền liếc hắn một cái, nhéo nhéo cánh hoa, không chút để ý nói: "Nghe nói thầy lớp cậu thích hành hạ thể xác lắm."

"Sao có thể!" Tiền Văn Kiệt không tin, "Học sinh ở đó phần lớn đều có gia thế dữ dội lắm? Thầy làm sao dám....."

"Như cậu nói đó, phần lớn thôi." Thiệu Hiền nhìn sang Trần Bách Châu đang cúi đầu trầm mặt.

Tiền Văn Kiệt nháy mắt đã hiểu.

Mẹ nó nói, thầy cô cũng có người tốt người xấu, giống như Trần Bách Châu bị người khác cô lập bắt nạt vậy, nếu là thầy cô có tâm tư bất chính, nói không chừng sẽ thường xuyên kiếm có phạt hấn.

"Trần Bách Châu, thành tích cậu thế nào vậy?" Tiền Văn Kiệt nhin không được nói, "Nếu thành tích cậu tốt thì có khi sẽ được giáo viên che chở đó."

Thiệu Hiền khoác tay lên vai hấn, "Giáo viên lớp mình ồn lắm, không thích dùng bạo lực để giải quyết vấn đề."

"Nga....." Tiền Văn Kiệt còn muốn thêm, kết quả Uông Thục Phân tìm tới, muốn dẫn hấn ra ngoài mua sách vở, đồ dùng học tập mới.

Hấn cao hứng phát tay cáo biệt, còn không quên nhắc nhở Thiệu Hiền: "Sáng mai cùng đi học đó, đừng có quên!"

Trong hoa viên chỉ còn lại hai người Thiệu Hiền và Trần Bách Châu. Trần Bách Châu ngoan ngoãn đứng bên cạnh Thiệu Hiền.

"Hôm nay vì sao lại muốn xin lỗi?" Thiệu Hiền đột nhiên hỏi.

Trần Bách Châu ngây ngẩn cả người, ánh mắt có chút mờ mịt, không phản ứng kịp.

"Trên đường về nhà mình."

Thiệu Hiền nhắc một câu, hấn liền nhớ đến.

"Cậu với dì đến bệnh viện đón mình, mình lại không có ở đó, hại hai người đi một chuyến tốn công." Trần Bách Châu nhỏ giọng nói.

Thiệu Hiền bắt được hấn tay, phát hiện hấn có mấy cái móng tay bị gãy nứt, trầm mặc hỏi: "Cậu có chỗ nào không đúng?"

Trần Bách Châu nghĩ nghĩ, áy náy nói: "Mình nói không giữ lời, phiền toái hai người."

"Theo mình nghĩ, trong chuyện này, Trần Dục sai, mẹ cậu sai, dì Tôn có sai, chỉ có cậu là không sai."

Thiệu Hiền chăm chú nhìn vào mắt hấn, nghiêm túc nói.

Làm kẻ thù, Thiệu Hiền tuy không điều tra ra gia cảnh Phó Bách Châu khi còn nhỏ, nhưng muốn tra ra bệnh tình của Phó Bách Châu đối với hấn không phải là chuyện khó.

Tâm lí hấn tồn tại chương ngại, thích tự phủ định chính mình.

Tuy rằng sau này được Phó gia đón về nuôi dưỡng mấy năm, nhưng nỗi ám ảnh thời thơ ấu vẫn không thể xóa nhòa đi được.

May mà loại phủ định này bị hứn cật lực áp chế, nếu không hấn cũng gánh không nổi gia nghiệp của Phó gia.

Trần Bách Châu sợ ngây người. Sao có thể như vậy được?

Khi còn nhỏ, mẹ hấn vẫn luôn nói hấn không có cha, sinh ra để hành hạ nàng. Sau lại đến Trần gia, loại tội lỗi này luôn được nhắc đi nhắc lại bên tai hấn từ bé đến lớn.

Mặc kệ hấn làm gì, hấn đều là người sai.

Loại người giống như hắn không có tư cách được người khác đối xử tử tế.

Chỉ là hiện tại, người xinh đẹp nhất thế giới này đang đứng trước mặt mình, cư nhiên nói mình không có sai, là người khác sai.

Sao có thể như vậy được?

"Mặc dù cậu có sai, cũng do cậu không có đủ sức chống đối lại mà thôi." Thiệu Hiền nghiêm túc nói, "Mình xem qua thành tích của cậu rồi, thường xuyên thụt lùi, tuy việc này không quan trọng lắm, nhưng người có thành tích tốt, chung quy vẫn có cơ hội thành công lớn hơn so với những người khác."

Phó Bách Châu lúc ấy chính là thủ khoa tốt nghiệp trường đại học quốc tế, không có khả năng mua bằng, cho nên Thiệu Hiền không tin hắn khi còn nhỏ thành tích sẽ kém như vậy.

Hắn không phải không nghĩ tới nguyên nhân do gia đình, nhưng nếu việc thế này cũng không cố gắng được thì sau này cũng không làm được việc gì cả.

Thiệu Hiền cũng không tin, chịu đựng mười năm hành hạ, đứa nhỏ này vẫn có thể đơn thuần như vẻ bề ngoài như vậy.

Hắn ta không thiếu thứ gì cả.

Trần Bách Châu cúi đầu xuống, tựa hồ đã chịu đả kích mạnh, đứng tại chỗ không nhúc nhích, qua vài phút, mới ngẩng đầu cười nói: "Được, mình nhất định sẽ học hành堂堂 hoàng."

Thiệu Hiền xoa đầu hắn, "Mỗi ngày đều phải tiến về phía trước."

Nắng tháng sáu có chút gắt, lại có chút chói mắt.

Trần Bách Châu tham lam nhìn người trước mặt xinh đẹp như thiên thần này, cảm thấy trái tim thỉnh thoảng không ngừng đập loạn, mỗi một giây đều tiếc nuối không muốn chớp mắt.

Một bàn tay bỗng nhiên nhẹ nhàng che đôi mắt hắn lại, hắn nhìn không thấy Thiệu Hiền, ánh mặt trời cháy bỏng dần dần biến mất.

"Ngốc ghê, không cần đôi mắt này nữa hả?"

Thiệu Hiền nhẹ giọng trách cứ, giọng nói chảy vào trong lòng Trần Bách Châu, ấm áp hơn cả ánh mặt trời.

"Đi thôi, mình mang cặp về nhà lấy cặp sách, mai còn phải mang đi học."

Thiệu Hiền không đợi hắn trả lời liền đi, Trần Bách Châu cong môi cười, khẽ chớp chớp mắt, không còn thấy đau nữa.

Hai người đi Trần gia, Bách Mỹ Quyên cùng Trần Dục đều không ở nhà, người giúp việc ra mở cửa, Trần Bách Châu một đường thông thuận, đeo cặp sách lên, còn tính toán mang theo chút quần áo.

Quần áo cái nào cũng cũ, lại còn không vừa người, nhưng Thiệu Hiền cũng không cản hắn.

Trở về Thiệu gia, Thiệu Hiền dẫn hắn vào phòng, đang muốn cùng hắn ôn tập, Trần Bách Châu lại bước vào phòng tắm.

Hắn vốn tưởng Trần Bách Châu là đi vệ sinh, nhưng cửa phòng tắm không đóng, tiếng nước cũng không đúng, tò mò đi vào, thế

nhưng lại thấy Trần Bách Châu đang giặt quần áo.

"Cậu muốn hủy bàn tay đi hả?" Hấn bước qua, giặt phăng quần áo đi.

Quần áo ướt đầm, nhỏ giọt trên mặt đất, từng giọt từng giọt rơi xuống tung tóe.

"Trần Bách Châu, móng tay cậu bị thương cậu không biết hay sao?" Thiệu Hiền mặt mày tối đen, thật sự có chút tức giận.

Hấn thân là Thiệu gia nhị thiếu, từ nhỏ đến lớn xuôi buồm thuận gió, chưa từng có người dám làm hấn khó chịu, người duy nhất làm hấn hao phí tâm tư như vậy cũng chỉ có Phó Bách Châu.

Tuy là kẻ thù, nhưng không thể không nói, hấn đánh giá cao Phó Bách Châu.

Đánh giá cao vì cái gì, ai cũng nói không rõ. Nhưng Thiệu Hiền không chịu được việc người khác chửi mắng Phó Bách Châu, Phó Bách Châu chỉ hấn mới được mắng.

Tiền Văn Kiệt còn thường châm biếm hấn giống như tiểu nam sinh đang yêu đương vậy.

Thiệu Hiền không cảm thấy là yêu đương, hấn chỉ là cảm thấy cùng Phó Bách Châu đối đầu rất thú vị.

Những người không đủ tư cách đối đầu với Phó Bách Châu thì lấy tư cách gì mà xoi mói hấn?

Hiện tại, phiên bản thu nhỏ của Phó Bách Châu đang đứng trước mặt hấn, tuy rằng giờ đang mang họ Trần, hiện tại còn cực kỳ nhỏ

yếu, nhưng người mà hắn đã đặt trong phạm vi bao bọc, không chấp nhận người khác giày xéo, cũng không chấp nhận Trần Bách Châu bị chính mình làm hư.

Trần Bách Châu thấy hắn tối lại, tức khắc cực kỳ áy náy bất an, ngập ngừng nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, mình không nên giặt quần áo....."

"Không phải nói cậu không nên giặt quần áo, so với giặt quần áo, tay cậu quan trọng hơn, hướng hồ trong nhà có máy giặt, không tới lượt cậu làm."

Hắn nói, cầm quần áo thu dọn lại, tự mình bỏ vào chậu mang đi.

Thiệu gia không dưỡng phế nhân, tuy rằng hắn là Thiệu gia nhi thiếu, nhưng việc gì nên làm vẫn phải làm

"Mình, để mình tự làm!" Trần Bách Châu vội vàng muốn cướp lấy.

Thiệu Hiền thấy hắn gấp đến độ muốn khóc, lòng ghen lại, không tự chủ được đưa chậu quần áo cho hắn.

Nghe nói người trời sinh lệ chí là người rất mau nước mắt, hắn trước kia bởi vì Phó Bách Châu sắc lạnh như dao, căn bản không tin, nhưng hiện tại, bỗng nhiên thấy tin một chút.

Không phải Phó Bách Châu lúc còn là Trần Bách Châu, cũng đã khóc vài lần sao?

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 8: Bao Cát

Thiệu Hiền mang theo Trần Bách Châu, cầm quần áo ném vào máy giặt, lại dạy hấn nhấn nút khởi động, lựa chọn chế độ giặt.

"Cậu ở nhà đều tự giặt quần áo sao?" Hấn hỏi.

Trần Bách Châu gật gật đầu, hiển nhiên không cảm thấy có chỗ nào không đúng, "Thầy nói việc của mình thì phải tự làm."

"Đó là trong tình huống bắt buộc thôi," Thiệu Hiền đưa tay điểm nhẹ lên trán hấn, "Trần gia đến cái máy giặt cũng mua không nổi sao?"

Thấy Trần Bách Châu muốn nói lại thôi, Thiệu Hiền đành phải nói: "Được rồi, chắc là Trần Dục không cho cậu dùng đúng không?"

Trần Bách Châu không lên tiếng.

"Quần áo phải mấy chục phút nữa mới giặt xong," Thiệu Hiền tiếp đón hấn, "Ngày mai đi học, chúng ta ôn bài chung đi."

Tuy nói kiến thức tiểu học đối hấn không tính là việc khó, nhưng dù sao cũng phải ôn lại một lần, đặc biệt là tập làm văn, trừ bỏ những câu nói rất nổi tiếng, hấn cơ bản đều quên hết sạch rồi.

Trần Bách Châu đi theo hấn cùng ngồi vào bàn học.

"Mình hai ngày trước bị Trần Dục lấy bóng đá cho hôn mê, không đi học được, thầy có giao bài tập hay không?" Thiệu Hiền hỏi.

Trần Bách Châu gật gật đầu, lấy ra ba quyển sách bài tập và ba quyển sách giáo khoa, "Thầy có chép tựa bài lên bảng rồi, sách ngữ văn viết đến trang 71, toán trang 75, tiếng Anh trang 73."

Cũng khá chi tiết.

Thiệu Hiền tán thưởng liếc hần một cái, Trần Bách Châu không khỏi có chút cao hứng, hỏi: "Cậu học môn nào trước?"

"Toán đi."

Thiệu Hiền tự nhận toán tiểu học không làm khó được hần.

Trần Bách Châu vội mở vở bài tập toán ra, trong tập là vài dạng đề ứng dụng.

Chữ viết của hần thật sự đẹp, từng nét bút viết khéo như in, thực tinh tế, không giống Thiệu Hiền, chữ tuy rằng cũng đẹp, nhưng luôn có chút làm càn qua loa.

Thiệu Hiền tùy ý xuống bài thứ nhất, dạng này rất đơn giản, hần tính nhẩm đều có thể tính ra, ngay sau đó dờ mắt nhìn xuống, tức khắc nhăn mày lại.

Trần Bách Châu vẫn luôn chú ý biểu tình hần, môi hơi mấp máy, ánh mắt có chút bất an.

Thiệu Hiền nhìn vài giây, quay đầu ôn hòa hỏi: "Cậu có phải đọc đề sai rồi không?"

Không chờ Trần Bách Châu trả lời, hắn lật về phía trước xem, phát hiện đứa nhỏ này mỗi lần làm bài tập chưa bao giờ được điểm tối đa, cơ bản đều duy trì ở mức sáu bảy chục điểm.

Không học được Toán sao? Không có khả năng.

Trần Bách Châu thấy biểu tình hắn càng ngày càng trầm, không khỏi nhỏ giọng giải thích nói: "Mình hơi ngốc, học không được, cũng ầu tả nữa."

"Không có việc gì, mình dạy cho cậu." Thiệu Hiền không nhiều lời, trực tiếp giảng bài cho hắn.

Qua hơn mười phút, Thiệu Hiền hỏi: "Bây giờ dạng đề này đã biết làm hay chưa?"

Trần Bách Châu không muốn làm Thiệu Hiền thất vọng, cũng không muốn khiến Thiệu Hiền khinh thường hắn, cho nên thành thật gật đầu: "Đã hiểu rồi, cảm ơn cậu."

Hai người ở phòng học một buổi trưa, Thiệu Hiền không chỉ có đem bài tập giải quyết xong, còn dựa vào những dạng mà Bách Châu làm sai, giúp hắn củng cố kiến thức.

Thu hoạch được ánh mắt ngày càng biết ơn của đứa nhỏ.

Tới lúc xế chiều, Thiệu gia có một vị khách ghé chơi, đúng là Trần Xương Kiến.

Trần Xương Kiến trong khoảng thời gian này vẫn luôn ở nơi khác, không biết trong nhà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu không phải nhận được điện thoại của Trần Dục, hắn cũng không có khả năng trực tiếp ngồi máy bay trở về.

Thiệu Hiền nghe được động tĩnh dưới lầu, dặn Trần Bách Châu ngoan ngoãn ngồi đợi trong phòng, chính mình đi xuống bồi mẹ hấn.

"Sinh nhật nhị thiếu gia hai ngày trước tôi về không kịp, thật không phải phép." Trần Xương Kiến tuy đã từng là một kẻ què mùa, lại không có học thức, nhưng dốc sức trên thương trường lâu như vậy, cách nói chuyện cũng đã khéo léo hơn rất nhiều.

Thái Nhã Lan trên mặt cười, "Sinh nhật của con trẻ thôi mà, Trần tiên sinh không cần khách khí như vậy. Không biết hôm nay Trần tiên sinh tới đây là có chuyện gì?"

Trần Xương Kiến lộ vẻ áy náy, "Nghe Mỹ Quyên nói, con trai chúng tôi phá phách, làm hư hại hoa viên của phu nhân nên tôi tới để bồi tội."

Trần Dục gọi điện thoại khóc lóc kể lể với hấn, nói tới Trần Bách Châu cố ý mách lẻo với hai vị thiếu gia của Thiệu gia và Tiền gia, nói chính mình ở Trần gia gặp ngược đãi khiến Thiệu Hiền cùng Tiền Văn Kiệt thương hại, hiện vẫn đang ở tại Thiệu gia.

Càng quan trọng là, Thiệu Hiền cùng Tiền Văn Kiệt vì Trần Bách Châu, đem hấn đánh một trận!

Trần Xương Kiến sau khi biết tin, phản ứng đầu tiên không phải đau lòng Trần Dục, mà là nghĩ đến có thể thông qua Trần Bách Châu mà leo lên mối quan hệ với Thiệu gia hay không.

Còn Tiền gia cùng lắm chỉ là cái nhà giàu mới nổi, hấn cũng không để ý.

Hấn biết Trần Bách Châu thường xuyên bị bắt nạt, nhưng dù sao cũng chỉ là bọn trẻ con, huống chi Bách Mỹ Quyên còn lệ thuộc vào

Trần gia.

Nếu Trần Bách Châu có thể cùng Thiệu Hiền kết bạn qua lại, hẳn cũng không ngại đối xử với Trần Bách Châu tốt hơn một chút.

Thời điểm Thiệu Hiền xuống lầu, liền nhìn thấy ánh mắt đang tính kế của Trần Xương Kiến.

Loại này biểu tình hẳn gặp qua quá nhiều.

"Mẹ, ai tới vậy?" Thiệu Hiền giả vờ bày ra dáng vẻ ngạo mạn vô lễ, ngồi cạnh bên Thái Nhã Lan.

Thái Nhã Lan vừa thấy biểu tình hẳn, liền biết hẳn lại có ý tưởng xấu xa gì rồi.

"Sao lại không lễ phép như vậy? Là ba của Tiểu Châu, chào Trần thúc đi." Thái Nhã Lan cố ý trách mắng.

Thiệu Hiền không tình nguyện "Dạ" một tiếng, "Chào Trần thúc."

Trần Xương Kiến không so đo cùng trẻ nhỏ, hẳn hòa ái cười cười, "Nhị thiếu, Tiểu Châu phiền cậu chăm sóc rồi."

"Chăm sóc cái gì mà chăm sóc?" Thiệu Hiền nói dối không chớp mắt, "Tôi thấy hẳn ngứa mắt, xem như bao cát rèn luyện mà thôi."

Hắn nhìn về phía Thái Nhã Lan nói, "Mẹ, không phải mẹ nói sẽ tìm người dạy võ cho con sao? Khi nào mới tìm được vậy?"

Thái Nhã Lan: "..... Hiền Hiền, mẹ còn đang ở tìm mà, muốn học phải tìm người tốt mới được."

Thằng nhãi ranh, con muốn học võ lúc nào vậy?

Trần Xương Kiến khoe miệng hơi giật giật, cười đến mắt tự nhiên, "Học võ cũng không tồi, cường thân kiện thể, bất quá nhị thiếu nói rèn luyện là có ý tứ gì?"

Thiệu Hiền dựa vào ghế sofa, liếc nhìn hắn một cái, không để ý nói: "Tôi vốn dĩ muốn tìm Trần Dục để rèn luyện, nhưng đánh hắn một trận mới phát hiện hắn đánh không nghiêm túc, Trần Dục liền khóc lóc đề cử Trần Bách Châu làm bao cát cho tôi, tôi đành phải miễn cưỡng chấp nhận thôi."

Hắn nói, tựa hồ nghĩ đến cái gì, nghiêm túc nhìn về phía Trần Xương Kiến, "Trần thúc thúc, ông đau lòng sao? Không thì để tôi tìm Trần Dục, cậu ta so ra còn khỏe mạnh hơn Bách Châu....."

"Thiệu Hiền!" Thái Nhã Lan mày liễu dựng ngược, hiển nhiên là nổi giận, "Con sao lại ăn nói như vậy?"

Nàng làm bộ muốn đánh Thiệu Hiền.

Trần Xương Kiến vội can ngăn, "Thiệu phu nhân đừng nóng giận, đều là trẻ con, cùng nhau tập luyện cũng không sao, nếu nhị thiếu gia thích thì cứ để Tiểu Châu đi theo ngài là được rồi."

"Nhưng hắn quá gầy," Thiệu Hiền vẻ mặt ghét bỏ, "Tôi đánh một cước hắn đã gục rồi, còn đánh đấm cái gì nữa? Vẫn là Trần Dục ổn hơn, có điều Trần thúc lại không nở."

Trần Xương Kiến: Thiệu gia nhị thiếu quả nhiên là tiểu bá vương, đúng là bị cưng chiều đến hư! Nó nghĩ mình là thái tử thật à?

"Hơn nữa trên người hắn bị thương không ít, tôi không muốn đem người đánh hỏng, nhưng học võ không thể kiềm chế tay chân mà?" Thiệu Hiền có vẻ khá bức bối, "Vốn dĩ nghe Trần Dục nói, Trần

Bách Châu chính là bao cát của nhà các người, tôi nghe còn cao hứng, nhưng đánh hỏng rồi phải lại tìm một cái....."

Trần Xương Kiến sợ hấn lại nhắc tới Trần Dục, nhanh miệng nói: "Nhị thiếu cứ yên tâm, tôi sau này nhất định sẽ đem Tiểu Châu nuôi đến trắng trẻo mập mạp, cậu cứ việc tìm nó mà tập luyện là được."

Thiệu Hiền cười nhạo một tiếng, "Nếu hấn bởi tôi tập, vậy chỉ có thể là người bồi luyện của riêng tôi, không thể để cho người khác đánh, tôi chưa bao giờ phải xài chung đồ với người khác."

"Đó là tất nhiên rồi! Nhị thiếu cứ việc yên tâm."

Trần Xương Kiến nghĩ thầm, bao cát cũng tốt, cũng có thể ở trước mặt Thiệu nhị thiếu gia nói giúp vài câu, tiểu tử Trần Bách Châu kia trước giờ đều biết nghe lời, chỉ cần hấn có thể giúp mình cùng Thiệu gia tạo dựng quan hệ, mình tự nhiên sẽ đối xử tử tế với nó.

"Vậy cảm ơn Trần thúc thúc," Thiệu Hiền đứng lên, khinh thường nói, "Trần Bách Châu còn phải ở nhà tôi hai ngày, tôi muốn xem xét biểu hiện của hấn, không tốt thì trả về."

Trần Xương kiến như cũ hòa ái cười nói: "Vậy phiền nhị thiếu chiếu cố Tiểu Châu mấy ngày rồi."

Thiệu Hiền trong lòng cảm thấy ghê tởm, lạnh mặt xoay người lên lầu.

Mặc kệ Trần Xương Kiến có biết tình hình thực tế hay không, hấn quang mình chính đại bán con riêng như vậy cũng đủ khiến người khác xem thường.

Đương nhiên, Trần Xương Kiến là thương nhân, không có khả năng buôn bán lỗ vốn, cũng không có khả năng không bảo vệ danh tiếng của mình.

Thiệu Hiên đem người xem như bao cát, chuyện này vốn dĩ chính là gia giáo Thiệu gia có vấn đề, hắn có thể đồn thổi Thiệu gia lấy thế ép người, Thiệu gia cũng không có khả năng đem chuyện xấu của con mình ra ngoài, cho nên chuyện hắn bán con riêng chuyện này, căn bản sẽ không ảnh hưởng gì đến hắn.

Mặc dù Thiệu Hiên lừa hắn, đơn giản là thương hại Trần Bách Châu, hắn vẫn có thể lợi dụng Trần Bách Châu để móc nối quan hệ với Thiệu gia.

Trần Bách Châu hận Trần gia thì thế nào? Dù sao cũng chỉ là trẻ con, suy cho cùng, ai mà chẳng khát cầu tình thương của người mẹ? Hắn sau khi trở về sẽ giáo dục Bách Mỹ Quyên cùng Trần Dục, về sau không cần đánh Trần Bách Châu nữa, cũng cho hắn ăn cơm no.

Trần Xương Kiến trận này tính rất tốt, Thiệu Hiên trong lòng biết rõ ràng, nhưng hắn cũng không định quản.

Chờ Trần Bách Châu trở thành Phó Bách Châu, hắn đối đãi Trần gia thế nào, mình cũng không quan tâm.

Thời điểm trở lại phòng, đứa nhỏ vẫn còn đang nghiêm túc làm bài, biểu tình rất chuyên chú, Thiệu Hiên thấy thế, ánh mắt bắt đầu tính toán.

Ở trong khả năng cho phép, hắn chắc chắn sẽ bảo hộ Trần Bách Châu, thẳng đến khi hắn rời Trần gia.

Trần Xương Kiến rời Thiệu gia, sau khi về đến nhà liền nhìn thấy Trần Dục vội vàng chạy lại, mặt có chút xanh tím, tràn đầy ủy khuất.

"Ba! Ba có qua Thiệu gia hỏi nó về không?", món đồ chơi mình tùy ý đánh chửi được người khác bảo hộ, Trần Dục không cam lòng, hơn nữa Thiệu Hiền cùng Tiền Văn Kiệt đánh hấn ghi thù, hấn còn đang chờ đi báo.

Bách Mỹ Quyên đứng bên cạnh sofa, nơm nớp lo sợ, không dám nhìn thẳng Trần Xương Kiến.

Nàng cùng Trần Dục chưa dám nói cho Trần Xương Kiến, Trần Dục từng dùng bóng cao su đá trúng Thiệu Hiền, nếu không hôm nay Trần Xương Kiến sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

"Thiệu nhị thiếu gia nói, về sau Tiểu Châu là bao cát của nó." Trần Xương Kiến cười nói, "Mỹ Quyên, cô về sau cho Tiểu Châu ăn no chút, cũng đừng lúc nào cũng đánh nó, trẻ con không cần đánh nhiều vậy, nếu chộc Thiệu nhị thiếu gia không vui, nhà ta còn hợp tác với Thiệu gia thế nào được?"

Bách Mỹ Quyên: "....." Sợ là vĩnh viễn cũng vô phương hợp tác đi? Con ngài đem con trai người ta đá thẳng vào bệnh viện, người ta có thể bỏ qua dễ dàng vậy sao?

Chính là nàng cái gì cũng chưa nói, nàng xem điều đó cũng không quan trọng lắm. Nàng chỉ cần làm một người vợ hiền là được rồi.

Cũng bởi vậy, Trần Xương Kiến bỏ lỡ cơ hội duy nhất để xin lỗi Thiệu gia.

Người Thiệu gia mặt ngoài đều là cười tủm tỉm dĩ hòa vi quý, kỳ thật trong xương cốt siêu cấp bệnh vực người của mình, Thiệu Hiền lại là bảo bối được cưng chiều nhất Thiệu gia, chuyện bị đá trúng đầu này, vĩnh viễn không bỏ qua được.

"Ba!" Trần Dục nóng nảy, mọi chuyện sao lại thế này? Chẳng lẽ về sau hấn không được đánh thẳng tiện nhân kia nữa sao?

Trẻ con mười một tuổi, không biết thế nào là mùi vị bị quyền thế áp bức.

Bách Mỹ Quyên cảm thấy không sợ, nàng lại không phải loại cuồng ngược đãi, nếu không phải để bản thân mình được yên, ai lại nguyện ý ngược đãi trẻ con?

Trần Xương Kiến biểu tình đột nhiên thay đổi, nghiêm túc nhìn về phía Trần Dục, "Con trước kia thế nào ba mặc kệ, nhưng từ hôm nay trở đi, con kiềm chế bản thân chút đi, để Thiệu nhị thiếu gia chơi vui vẻ chút."

Hấn nói xong liền trở về thư phòng trên lầu, không thấy được trong ánh mắt Trần Dục toát ra hừng hực oán giận.

Bách Mỹ Quyên nhìn thấy, lưng tức khắc phát lạnh, vội vàng xoay người bước vào phòng bếp, không dám ở lại xem thêm.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 9: Mắt Tốt Lên Rồi Này

Trần gia như thế nào, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu đều không quan tâm.

Trong lòng Trần Bách Châu, từ trước đến nay, đây là ngày hạnh phúc nhất của hắn.

Hắn quen biết một người vô cùng tốt, tốt đến mức không thể tưởng tượng được.

Đến giờ ăn cơm chiều, Thiệu lão gia cùng Thiệu Uẩn vẫn chưa trở về, bất quá loại tình huống này ở Thiệu gia vẫn thường xuyên xảy ra, Thiệu Hiền khi còn nhỏ rất ít khi nhìn thấy hai người họ.

"Hiền Hiền, cơm nước xong thì xem TV đi, xong thì tắm rửa đi ngủ, buổi tối không được ngủ sau 9 giờ, Tiểu Châu cũng vậy luôn." Thái Nhã Lan cố ý làm mặt nghiêm túc dặn dò.

Thiệu Hiền gật gật đầu, "Con biết rồi."

Thật khó quá, hiện tại không có smart phone, muốn trốn trên giường làm cú đêm cũng không được.

Trần Bách Châu cũng thật ngoan ngoãn, "Cảm ơn dì."

Ăn xong cơm chiều, hai người ngồi ở trên sofa xem TV, đã học cả một buổi trưa, bây giờ cần thư giãn một chút.

Giờ này trên TV đang chiếu thời sự, xong còn có tin tức CCTV, Thiệu Hiền xem cái gì cũng được, bắt quá để ý đến Trần Bách Châu, vì thế chuyển sang kênh thiếu nhi.

Kênh thiếu nhi đang chiếu phim hoạt hình, là phim mèo và chuột ngày xưa, rất buồn cười, Thiệu Hiền định ngồi bồi Trần Bách Châu xem, nhưng một hồi, chính mình lại cười trước.

Trần Bách Châu không thấy có gì vui, nhưng thấy Thiệu Hiền cười, hắn cũng cười rộ theo.

Hai người xem một lúc, phim hoạt hình đã chiếu xong, bắt đầu chuyển sang quảng cáo.

Thiệu Hiền thấy Trần Bách Châu có chút buồn ngủ, vì thế đứng dậy nói: "Đi tắm trước đã rồi hãy ngủ."

Thái Nhã Lan chuẩn bị cho Trần Bách Châu một gian phòng ở cách vách Thiệu Hiền, so với căn phòng của hắn ở Trần gia lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Trần Bách Châu trong lòng thật cảm kích, nhưng mình hiện tại không xu dính túi, không biết nên báo đáp như thế nào, lúc nào cũng nghĩ mai mốt lớn lên kiếm được tiền sẽ mua cho Thiệu Hiền một căn phòng lớn đẹp hơn bây giờ nữa.

Hắn hiện tại cũng không biết Thiệu gia có bao nhiêu tiền, cho nên phương thức báo đáp có chút ngây ngô.

Thiệu Hiền cho hấn hai bộ đồ ngủ cotton nguyên chất, chất vải mềm mại, đụng tới vết thương cũng sẽ không đau. Phòng với giường rộng lớn, chăn màn ngăn nắp sạch sẽ, tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng.

Trần Bách Châu cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy.

Tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên, đứa nhỏ giật mình, vội chạy tới mở cửa, nhìn thấy người bên ngoài là Thiệu Hiền, tức khắc cong môi mỉm cười.

Thiệu Hiền bưng một ly sữa bò đưa cho hấn, "Uống xong đi rồi ngủ."

Sữa bò ấm áp, Trần Bách Châu không được uống bao giờ, nhưng ngày nào hấn cũng ngồi xem Trần Dục uống.

Hấn biết sữa bò có nhiều chất dinh dưỡng, nhưng không biết sữa bò lại ngon như vậy.

Trần Bách Châu ừng ực ừng ực một hơi uống xong, định đi xuống lầu rửa ly, lại bị Thiệu Hiền đẩy về, đoạt lấy cái ly, nói: "Cậu ngủ đi, để mình làm là được rồi."

Ở trong lòng Thiệu nhị thiếu gia, mình là một người đàn ông đã ba mươi tuổi, đương nhiên muốn chăm sóc cậu bạn nhỏ này nhiều hơn một chút.

Nhưng ở trong lòng Trần Bách Châu, Thiệu Hiền giống như một chàng hoàng tử, cái người hay đi giải cứu cho nàng công chúa trong truyện cổ tích, sao có thể để hấn làm những việc này được?

"Mình muốn đi rửa, có được không?" Hấn hỏi thật cẩn thận, e sợ làm cho Thiệu Hiền không vui.

Thiệu Hiền thấy hấn kiên trì, suy nghĩ một chút, hấn cũng không định bồi dưỡng một phế nhân, đứa nhỏ này thích độc lập, vậy thì tùy nó đi.

Trần Bách Châu rửa xong cái ly, nhẹ nhàng vào phòng, sau đó tắt đèn, đi vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ tràn ngập hương sữa bò thơm ngọt.

Sáng hôm sau, Thiệu Hiền bị đồng hồ báo thức đánh thức, duỗi tay tắt đi một phen rồi ngủ tiếp.

Hấn còn đắm chìm ở tuổi ba mươi trong mơ, không muốn tỉnh lại.

Phòng khách, Trần Bách Châu đã chuẩn bị xong xuôi, quy quy củ củ ngồi ở trên sofa, dưới chân đặt một cái cặp sách cũ nát.

Thái Nhã Lan thấy Thiệu Hiền vẫn chưa xuống, liền hướng Trần Bách Châu cười nói: "Tiểu Châu, con giúp dì gọi Hiền Hiền dậy được không? Hiền Hiền lúc ngái ngủ rất cáu gắt, dì cũng không dám đi, con là bạn tốt của nó, chắc nó sẽ nghe lời con đó."

Nàng chưa từng thấy con trai mình để ý đến ai nhiều như vậy, hơn nữa Trần Bách Châu trông rất ngoan ngoãn nên muốn tìm cơ hội cho hai đứa ở chung nhiều hơn.

Trần Bách Châu vừa nghe, trong lòng thật vui vẻ, đứng dậy chạy ngay lên lầu, "Con đi ngay đây cô."

Hấn lên trên, nhẹ nhàng mở cửa phòng Thiệu Hiền.

Màn gió trong phòng vẫn còn kéo kín mít, một tia sáng cũng không lọt qua được, tối đến mức không thấy đường đâu.

Trần Bách Châu rón rén đi đến mép giường, thấy Thiệu Hiền đang ngủ đến thom ngọt, nhất thời không đành lòng kêu hấn thức dậy.

Hắn liền đứng ở mép giường, nghĩ thầm: Thiệu Hiền xinh xắn ghê, trước giờ mình chưa gặp ai xinh như vậy hết!

Nhưng nhớ đến lời dặn dò của Thái Nhã Lan, hắn lại có chút buồn rầu, rốt cuộc có nên đánh thức Thiệu Hiền hay không?

Vài giây sau, hắn quyết định tranh thủ thêm một chút thời gian cho Thiệu Hiền.

Trần Bách Châu chạy vào phòng vệ sinh, giúp Thiệu Hiền bôi kem đánh răng, chuẩn bị nước súc miệng, lúc này mới chạy về mép giường nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Người trên giường không có chút phản ứng.

Trần Bách Châu lại kêu một tiếng lớn hơn chút nữa.

Vẫn không có phản ứng.

Hắn mấp máy môi, đành đưa tay lay lay cánh tay Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền mơ thấy mình sau khi đấu thầu thất bại, thở phì phì mang theo trợ lý bước vào thang máy, trợ lý đang muốn nhấn nút thì thấy Phó Bách Châu dẫn người xuất hiện ở cửa.

Hắn muốn Phó Bách Châu chờ lượt tiếp theo, không muốn đứng chung thang máy với hắn, Phó Bách Châu cũng đã dẫn người bước

vào.

Trợ lý đứng ở phía trước, hai vị lão đại đứng ở phía sau.

Thang máy xuống một tầng, cửa mở, lại có người chen vào.

Trợ lý không cẩn thận lão đảo ngã về phía sau, Thiệu Hiền sợ bị đâm trúng, hoảng sợ dịch sang bên cạnh một chút, không cẩn thận đụng vào cánh tay Phó Bách Châu, Phó Bách Châu phản ứng cực nhanh, đưa tay đỡ lấy hắn.

Sau đó hắn tỉnh giấc.

Nhìn sang, thấy một đứa nhỏ đứng bên mép giường đang mong chờ nhìn mình, ngón tay còn nhẹ nhàng chọc chọc tay của mình.

"Cậu tỉnh rồi!" Đứa nhỏ lập tức trở nên vui mừng.

Thiệu Hiền quay đầu xem đồng hồ báo thức một chút, ai da, ngủ lố mười phút rồi.

"Cảm ơn cậu đã gọi mình dậy, nếu không hai đứa mình đi học trễ luôn rồi." Thiệu Hiền có chút đau đầu, hiện tại mới lớp 4, còn phải trải qua mười mấy năm học thêm lần nữa, thật sự rất đáng sợ.

Có nên nhảy lớp hay không nhỉ?

Hắn vừa nghĩ vừa đi vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, cởi quần xả nước.

Dư quang ngó đến trên bồn rửa mặt đã chuẩn bị bàn chải, kem đánh răng, nước súc miệng thì hơi bất ngờ, sau đó lại bật cười, trong lòng có chút an ủi.

Bé trai cẩn thận chăm sóc như vậy thật sự rất hiếm thấy.

Hắn nhanh chóng đánh răng rửa mặt, rời phòng vệ sinh, đang chuẩn bị nói lời cảm ơn, lại không thấy đứa nhỏ kia đâu.

Đơn giản đem quần áo mặc xong xuôi, cầm lấy cái cặp nhỏ, chạy xuống lầu ăn sáng.

Thái Nhã Lan nhin không được giáo dục hắn, "Hiển Hiển, con đã lớn như vậy rồi, về sau không được ngủ nướng nữa, Tiểu Châu đợi con lâu lắm rồi đó."

Thiệu Hiển liên tục gật đầu, hắn quyết định tiếp theo phải biểu hiện thật tốt, khiến mẹ cho hắn nhảy lớp ở học kì sau!

Ăn xong cơm sáng, Thiệu Hiển cùng Trần Bách Châu cùng nhau leo lên xe, Thái Nhã Lan có việc phải làm, tiện đường đi chung.

Xe chạy đến cửa tiểu khu liền nhìn thấy Tiền Văn Kiệt đứng đứng kế bên xe Tiền gia chờ đợi.

"Hiển Hiển! Hiển Hiển! Mình ở đây nè!" Tiền Văn Kiệt gấp không chờ nổi chạy tới, một chút cũng không khách khí, hỏi Thái Nhã Lan, "Dì Thái, con đi xe nhà dì được không? Con muốn đi học chung với Hiển Hiển."

Hắn cảm thấy mình đúng là ngốc, không đi chung xe sao tính là đi học chung được?

Uông Thục Phân vẽ mặt áy náy chạy tới, không được tự nhiên cười nói: "Thiệu phu nhân, thằng bé chưa hiểu chuyện, làm phiền cô rồi."

Nhưng thật ra Thái Nhã Lan rất thích Tiền Văn Kiệt hoạt bát như vậy, một chút cũng không ngại, dịu dàng cười nói: "Không có việc gì, cũng không phiền đâu, nếu cô yên tâm thì cứ để hai đứa nó đi cùng nhau đi?"

Ông Thực Phân đương nhiên cũng hy vọng con nhà mình có thể kết giao với bạn mới, hơn nữa còn là Thiệu gia nhị thiếu gia, đây là điều mà trước kia nàng nghĩ cũng không dám.

"Mẹ, con muốn đi học chung với Hiễn Hiễn!" Tiền Văn Kiệt tranh thủ.

Thiệu Hiễn không thể nhìn bộ dáng ngu ngốc này của hấn thêm nữa, đành đưa tay mở cửa xe, "Lên đi."

Tiền Văn Kiệt y như con cá chạch, thoát cái đã nhảy lên, Ông Thực Phân muốn kéo hấn mà không kịp, đành mặc kệ hấn, liên tục nói cảm ơn với Thái Nhã Lan.

Xe một lần nữa lăn bánh.

Ghế sau xe là ba người bạn nhỏ, Tiền Văn Kiệt nói nhiều, ríu rít nói không ngừng, nếu không là Ultraman đại chiến quái thú thì cũng là phim truyền hình đại hiệp nhiều anh hùng linh tinh.

Thiệu Hiễn tâm tư khế động, trực tiếp hỏi: "Mình muốn học võ, cậu học chung không?"

Nhắc tới chuyện tập võ, Tiền Văn Kiệt lại bắt đầu nhiều lời.

"Ý cậu là cái mà có thể chặt đôi nước hả?" Tiền Văn Kiệt hưng phấn lên, "Mình ở nhà thử nhiều lắm rồi mà không có lần nào thành công hết, còn bị mẹ đánh cho một trận."

Thiệu Hiền cười cười, "Có học chung hay không? Nói một lời chắc chắn đi."

"Có!"

Trần Bách Châu vẫn luôn trầm mặc nhìn hai người nói chuyện phiếm, Tiền Văn Kiệt rất giỏi nói chuyện, Thiệu Hiền lúc nào cũng bị hấp dẫn, trên mặt vẫn luôn mang theo nét cười, nếu mình có thể giống như Tiền Văn Kiệt thì tốt rồi.

Chính là hắn làm không được, hắn sợ sẽ mắc sai lầm.

Hơn nữa những thứ bọn họ nói, hắn cũng chưa xem qua, cũng chưa từng nghe qua, một chút cũng không mở miệng được.

Có lẽ là bởi vì hắn quá an tĩnh, Thiệu Hiền rất cuộc chú ý tới điểm này, quay đầu thấy đứa nhỏ hai mắt sáng lấp lánh đang nhìn bọn họ nói chuyện, không khỏi cười nói: "Sao cậu không nói gì hết vậy?"

Tơ máu trong mắt trái Trần Bách Châu đã mất bớt đi nhiều, con ngươi trông như hắc diệu thạch, thoát nhìn rất sáng, rồi lại phẳng phát cất dấu rất nhiều thâm trầm, hơn nữa lông mi hắn vừa dày lại vừa dài, nhìn có vẻ phi thường thần bí.

Hơn nữa nhìn kỹ, màu mắt của hắn so với người da vàng có chút khác nhau, con ngươi lộ ra chút ánh lam như đá quý.

Nghe nói tổ tiên Phó gia ở thời kì chiến loạn đã dời đến bên kia đại dương, ở nơi đó mọc rễ nảy mầm, cùng người nước ngoài thành thân sinh con, cho nên hiện tại người của Phó gia cơ bản đều là con lai.

Vậy nên màu mắt như vậy cũng là bình thường.

Nhưng ngoại trừ màu mắt, nổi bật nhất phải nói đến viên lệ chí kia.

Thiệu Hiền nhìn đến có chút lâu, Tiền Văn Kiệt cũng tùy hấn nhìn, vừa rồi không chú ý, hiện tại vừa thấy, không khỏi kinh hô lên: "Trần Bách Châu, mắt cậu đẹp ghê."

Tuy rằng mắt phải còn có chút sưng, nhưng không ảnh hưởng đến bên mắt trái được người khác khen ngợi.

Tiền Văn Kiệt lần đầu tiên thấy Trần Bách Châu là ở trong hoa viên Thiệu gia, lúc đó hấn một thân vô cùng chật vật. Sau lại ở bệnh viện, đôi mắt Trần Bách Châu bị băng gạc bịt kín, trên mặt tím tím xanh xanh, nhìn không ra bộ dáng gì.

Hiện tại đứa nhỏ này ăn mặc chỉnh tề, tơ máu bên mắt trái đã mất bớt đi, lộ ra tướng mạo sẵn có, đẹp đến không ngờ.

Ánh mắt của trẻ con là chân thật nhất, Tiền Văn Kiệt nhìn hấn khoảng vài giây, sau đó nghe hấn nói: "Thiệu Hiền mới đẹp."

Hấn lại quay đầu nhìn sang Thiệu Hiền, đột nhiên cảm thấy có chút tủi thân.

Hai cái người này giá trị nhan sắc cao như vậy, hấn vì cái gì trong lòng cứ luẩn quẩn muốn theo chân bọn họ làm bạn bè đây!

Tiền Văn Kiệt hồi hận đến đấm ngực dậm chân, xe ngừng.

"Hiền Hiền, Tiểu Châu, Tiểu Kiệt, tới trường rồi, ba đưa xuống xe đi." Thái Nhã Lan ôn nhu cười nói.

Ba đứa nhỏ bước xuống từ phía sau, cùng vẫy tay tạm biệt Thái Nhã Lan, lại đồng loạt hướng cổng trường đi đến.

Lớp 4 ở cùng một tầng, sau khi lên đến tầng 4, Thiệu Hiền dẫn Trần Bách Châu, cùng Tiền Văn Kiệt đường ai nấy đi, bước về phía lớp học.

Còn chưa tới giờ học, bên trong cái cộ ồn ào, Thiệu Hiền đứng ở ngoài cửa phòng, tự làm công tác tư tưởng cho bản thân, dù sao cũng là một ông chú ba mươi tuổi rồi, tiếp tục cùng một đám củ cải nhỏ ăn học vẫn cần dũng khí rất lớn.

Hắn hít sâu một hơi, bước vào trong, phòng học đột nhiên yên tĩnh.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 10: Tại Sao Cậu Có Thể Đáng Yêu Như Vậy?

Một đám trẻ con mười tuổi yên lặng chăm chú nhìn cửa phòng học, vô cùng tập trung.

Thiệu Hiền lúc ở nhà đã nhớ lại chỗ ngồi năm lớp 4 của mình, không thèm để ý ánh mắt của bạn học, bước xuống hàng cuối cùng.

Hắn cao hơn so với bạn cùng tuổi, khi còn nhỏ đã được cưng chiều, không thích bị người quấy rầy, thế nên một mình chiếm một bàn, ngồi ở hàng cuối cùng kế bên cửa sổ.

Thiệu Hiền ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Trần Bách Châu đi đến bàn cuối ở phía bên kia phòng.

Trong phòng học bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Thiệu Hiền cũng mặc kệ đám nhóc tí ríu rít nói cái gì, hắn lấy sách vở môn toán ra, định làm xong hết bài tập lúc chuyển tiết.

Nếu muốn nhảy lớp thì phải chuẩn bị từ sớm.

"Ầm!" Một tiếng vang lớn nổ tung bên tai Thiệu Hiền.

Hắn lập tức nhìn sang hướng Trần Bách Châu.

Chỉ thấy Trần Bách Châu đang chập vạt ngồi dưới đất, mà ghế của hắn đã bị người ta đá bay ra ngoài, đụng tới bức tường cuối lớp rồi ngã xuống đất.

Đương nhiên là đưa bạn ngồi cùng bàn hưng tợn của hắn cố ý canh lúc hắn ngồi xuống, đem ghế đá ra chỗ khác.

Hai nam sinh đứng sau lập tức cười phá lên, vài nữ sinh cũng che miệng cười trộm.

Ngồi chung trong phòng học này phần lớn đều là các gia đình không giàu có thì cũng là nhà có điều kiện, những đứa trẻ con nhà giàu được cưng chiều thế này, rất khó hòa hợp được với loại người như Trần Bách Châu.

Dưới sự bắt nạt của Trần Dục, ai chẳng biết Trần Bách Châu là thứ ăn bám hèn hạ?

Trẻ con không biết phân biệt tốt xấu, bảo sao nghe vậy, thấy người khác không thích Trần Bách Châu, liền theo mọi người ức hiếp Trần Bách Châu, giống như làm thế sẽ có được sự chấp nhận của tập thể.

Trần Bách Châu đã sớm quen với loại thủ đoạn thấp kém này, mặt hắn không biểu cảm từ trên mặt đất bò dậy, đi xuống cuối phòng nhặt ghế của mình như thường lệ.

Hắn không biết Thiệu Hiểu có nhìn sang bên đây hay không, cũng không dám ngẩng đầu, e sợ bộ dáng chập vạt của mình sẽ bị Thiệu Hiểu chán ghét.

Thiệu Hiểu có hay không nghĩ rằng người mà hắn đối xử tử tế lại bị đối đãi như vậy, có xem thường hắn yếu đuối vô dụng hay không.

Hắn cúi đầu, đang định trở lại bàn học, bỗng thấy một đôi giày xuất hiện ngay trước mắt.

Giày trắng tinh, vừa nhìn đã biết là đồ đắt tiền.

Này không phải trọng điểm, trọng điểm là, đôi giày này hắn đã nhìn suốt một đường sáng nay.

"Bỏ ghế xuống." Thiệu Hiền ngữ điệu bình thản.

Trần Bách Châu đứng tại chỗ, không dám nhúc nhích, tay nắm chặt lưng ghế, môi mím chặt.

Hắn sợ Thiệu Hiền ghét bỏ, trong lòng không khỏi trào dâng một cảm xúc tự ghét. Hắn có thể làm lơ việc người khác khinh nhục, lại không cách nào bình tĩnh trước hành động của Thiệu Hiền.

"Không sao, bỏ ghế xuống đã, cầm hoài không mỏi sao?" Thiệu Hiền đưa tay xoa xoa mái tóc hơi dài trên trán Trần Bách Châu, tươi cười nhẹ nhàng nói.

Trần Bách Châu trong lòng nóng lên, nghe lời buông ghế, chỉ cần Thiệu Hiền không tức giận, kêu hắn làm cái gì cũng được!

Đợi hắn bỏ ghế xuống xong, Thiệu Hiền đi đến trước mặt đưa trẻ ngồi cùng bàn với Bách Châu, biểu tình tuy vẫn bình thường, nhưng trong mắt cả lớp, cả người hắn đang toát lên dáng vẻ lực thân không nhận, không nể mặt ai.

Đưa trẻ cùng bàn với Trần Bách Châu lớn lên cao lớn thô kệch, so bạn cùng lứa có phần chắc nịch hơn, nhưng nhìn thấy Thiệu Hiền lại có chút sợ hãi.

Theo lý mà nói, Thiệu Hiền là mỹ nam của lớp, thậm chí còn là nam thần của trường, lớn lên đẹp như vậy, gương mặt đó dù có bày ra biểu tình gì cũng sẽ không dọa người, nhưng bạn cùng bàn với Bách Châu vẫn bị dọa đến nhũn chân.

Thiệu Hiền ở trong trường học thích đọc lai độc vãng, không hứng thú với bất cứ chuyện gì, trước kia lúc bọn họ bắt nạt Trần Bách Châu, Thiệu Hiền sẽ xem như không thấy.

Bởi vậy hắn mới cho rằng Thiệu Hiền bị tiếng đá ghé của mình quấy rầy cho nên mới tức giận, vì thế vội vàng xin lỗi: "Thật ngại quá Thiệu Hiền, mình vừa rồi ồn đến cậu sao? Xin lỗi cậu nha, cậu đừng tức giận."

Học sinh trong lớp này đều đã được người nhà dặn dò qua, nếu không tạo quan hệ tốt được với Thiệu Hiền thì cũng đừng chọc hắn tức giận, bọn họ tuy không hiểu biết lắm, nhưng loáng thoáng biết Thiệu Hiền so với mình còn cao hơn một bậc.

Thiệu Hiền mặt vô biểu tình nói: "Đứng lên."

Nam sinh lập tức đứng lên.

"Ngồi xuống."

Nam sinh nghe lời ngồi xuống, Thiệu Hiền lại đột nhiên đem ghế đá đi, bay thẳng vào phải cửa sau phòng học, loảng xoảng một tiếng vang lớn, nam sinh tức khắc kêu lên một tiếng thảm thiết.

Mông cùng sàn nhà tiếp xúc thân mật, thật sự đau đớn vô cùng.

Phòng học một mảnh yên tĩnh, một tiếng thở mạnh cũng không dám để thoát ra. Trong bốn năm học cùng trường, đây là lần đầu

tiên Thiệu Hiền tức giận.

Trên mặt hắn tuy không có biểu cảm gì, nhưng tất cả mọi người đều biết hắn nổi nóng.

Thật khủng khiếp!

"Có đau hay không?" Thiệu Hiền trên cao nhìn xuống hỏi.

Nam sinh tính cách lì lợm, vừa rồi không nghĩ mình chọc đến Thiệu Hiền mới khách khách khí khí xin lỗi. Hiện tại bị ngã đau mông, không còn đầu óc để lo lắng, trực tiếp đứng dậy dùng sức đẩy Thiệu Hiền một cái.

Không chỉ có lớp học, cả Thiệu Hiền cũng gây ngấn cả người.

Ba mươi năm trên đời, chưa có người nào dám đẩy hắn như vậy. Chính vì không nghĩ tới cho nên không chú ý, bị thằng bé đẩy đến lao đảo lùi về sau, eo đụng vào cạnh bàn, đau đến nhăn mặt.

Trần Bách Châu tận mắt chứng kiến Thiệu Hiền ngã dâm vào bàn, nhìn cậu đau đến lông mày nhíu vào nhau, một cổ lệ khí không biết từ đâu dâng lên, nháy mắt tràn ngập trong lòng ngực gầy yếu của hắn.

Thiệu Hiền vì mình mà bị thương, sao mình lại vô dụng như vậy! Máy người này sao lại đáng ghét đến thế!

Mấy năm bị tra tấn hắn cũng không có ý muốn phản kháng, nhưng lúc thấy Thiệu Hiền bị đẩy ngã ra sau, hắn thật sự nhìn không được.

Hắn làm một việc khiến cho mọi người choáng váng.

Hắn vọt lên.

Đẩy ngã bạn cùng bàn cao lớn uy mãnh, đem người đè vật trên mặt đất, dùng hết sức mà đánh, không chút lưu tình.

Cứ như là một người khác vậy.

Tiếng hét chói tai vang lên, có người chạy tới can ngăn, có người vây xem, có người chạy ra khỏi phòng gọi giáo viên tới.

Trần Bách Châu tựa như không chú ý, trong mắt hắn chỉ còn lại có bộ dáng nam sinh thô thậm khóc thút thít, bên tai hắn chỉ còn tiếng nam sinh tru tréo như giết heo, trong lòng hắn..... chỉ còn lại bộ dáng Thiệu Hiền bị đau đến nhú mào.

"Trần Bách Châu, không sao, mình không sao, được rồi, đừng đánh nữa."

Một thanh âm cứ quanh quẩn bên tai, một lần lại một lần làm dịu đi nóng giận trong lòng, Trần Bách Châu rốt cuộc cũng dừng tay, ngẩng đầu nhìn về phía Thiệu Hiền.

Trong nháy mắt, sự dữ tợn trong mắt hắn còn chưa kịp rút đi, bị Thiệu Hiền nhìn thấy rõ ràng.

Thiệu Hiền trong lòng cả kinh, xem ra những thương tổn mà Trần gia đã gây ra cho Trần Bách Châu đã sớm khảm vào trong xương cốt hắn. Trần Bách Châu ngày thường nhìn như ngoan ngoãn nghe lời, nhưng sự thật, cảm xúc bên trong của hắn rất u ám, không hề thua kém bất kỳ ai.

Chỉ là hắn vẫn luôn đè nén xuống mà thôi.

Trách không được kiếp trước, hầu như tất cả mọi người đều nói Phó Bách Châu tàn nhẫn độc ác, lãnh khốc vô tình, đây đều không phải là tin đồn vô căn cứ.

Nhưng đây không phải là lỗi của một đứa trẻ.

Trần Bách Châu hiển nhiên cũng ý thức được chính mình vừa rồi rất đáng sợ, đôi tay vẫn đang run rẩy, không dám đối mặt với Thiệu Hiền.

Hắn rút cuộc cũng nhận ra mình cũng có một mặt độc ác như vậy, thì ra lời Bách Mỹ Quyên cùng Trần Dục nói cũng không phải sai, hắn là con hoang, trên người lưu lại dòng máu của bọn man di mọi rợ.

Hắn không phản kháng bởi vì chứng minh những lời bọn họ nói là sai, nhưng vừa rồi, chính tay mình đã hủy hoại mọi thứ.

Thiệu Hiền có chán ghét hắn hay không? Có khinh thường hắn hay không? Bây giờ hắn nên làm cái gì đây?

"Trần Bách Châu, cậu không sai." Thiệu Hiền kiên định nói.

Hắn nắm chặt cổ tay Trần Bách Châu, như muốn tiếp thêm sức mạnh cho hắn.

Dần dần, Trần Bách Châu không còn run rẩy nữa, hắn chậm rãi quay đầu, nhìn thấy Thiệu Hiền đối diện đang ôn nhu mà cười với mình, trong lòng như có dòng nước nóng chảy qua.

Chỉ cần Thiệu Hiền không chán ghét hắn, thì cái gì cũng không sợ!

Tuy rằng hắn cùng Thiệu Hiền ở chung cùng lắm chỉ mới có hai ngày, nhưng trong mười năm cuộc sống ngắn ngủi, hắn đã gặp rất nhiều người, nhưng chưa từng có ai giống như Thiệu Hiền, đối xử với hắn tốt như vậy.

Hai ngày hạnh phúc đủ để che đậy mười năm thống khổ khuất nhục.

Rất nhanh, giáo viên chủ nhiệm Ngô Khải Lâm đã có mặt.

Bạn cùng bàn với Trần Bách Châu đang còn nằm trên mặt đất kêu rên, Thiệu Hiền kéo Trần Bách Châu đứng ở bên cạnh, như là chuyện không liên quan đến mình.

Ngô Khải Lâm sau khi hiểu biết sự tình từ miệng lớp trưởng, lập tức ngu cả người.

Xưa nay an tĩnh trầm mặc Thiệu Hiền, tự dưng lại dạy dỗ bạn học? Xưa giờ đều âm trầm ít lời Trần Bách Châu, thế nhưng lại vung tay đánh bạn cùng bàn?

Thứ hai quả nhiên là một ngày mới đầy bất ngờ.

"Thiệu Hiền, tại sao em lại đá ghế của Vương Triết?" Ngô Khải Lâm hỏi.

Thiệu Hiền giờ mới biết, thì ra nam sinh bắt nạt Trần Bách Châu tên Vương Triết.

Hắn nhìn thoáng qua lớp trưởng đổi trắng thay đen, nghiêm túc đối diện với Ngô Khải Lâm, nói: "Cậu ta đá ghế Bách Châu trước, con không chấp nhận chuyện bất bình mà thôi."

Vương Triết lại gào lớn hơn.

Ngô Khải Lâm biết thân phận Thiệu Hiền, hơn nữa xác thực là Vương Triết trước đây có sai, hắn đành phải đi hỏi Trần Bách Châu.

"Trần Bách Châu, tại sao em lại đánh nhau với Vương Triết?"

Muốn trả lời là báo thù, nhưng Thiệu Hiền đã báo thù cho hắn, cũng không đến mức phải vung tay đánh nhau thêm lần nữa.

Trần Bách Châu nhìn xuống Vương Triết, trong ánh mắt xinh đẹp chợt lóe lên tia lệ khí rồi biến mất, trên mặt lại ngoan ngoãn trả lời: "Cậu ấy đẩy Thiệu Hiền, Thiệu Hiền đụng vào cạnh bàn, bị thương."

Bị thương?

Ngô Khải Lâm lập tức cả kinh, Thiệu Hiền bị thương thì không được rồi, hắn vội vàng đến gần Thiệu Hiền, quan tâm hỏi: "Em bị thương ở đâu?"

Những người khác cũng nhìn thấy Vương Triết đẩy Thiệu Hiền, nhưng Thiệu Hiền chỉ là đụng vào cạnh bàn mà thôi, nào có bị thương? Cảnh tượng Trần Bách Châu đê Vương Triết xuống đánh mới kích thích kìa.

Thiệu Hiền lắc đầu nói: "Thưa thầy, em không sao, Vương Triết cũng bị thương, hay là đưa cậu ta đến phòng y tế trước đi?"

Ngô Khải Lâm nhìn sang bộ dạng Vương Triết, đành phải gật gật đầu, "Thiệu Hiền em cũng đi chung luôn, còn những người khác lo tập trung học bài đi."

Mọi người giải tán, trở lại chỗ ngồi của mình, lại trộm nhìn Ngô Khải Lâm cùng ba người Thiệu Hiền rời đi.

Ngô Khải Lâm chỉ kêu Thiệu Hiền đi theo, Thiệu Hiền lại kéo Trần Bách Châu đi cùng.

Bốn người đi vào phòng y tế, bác sĩ thấy Vương Triết luôn miệng kêu đau, đành khám cho hắn trước, nhìn thấy thân thể trắng bóng không có dấu vết gì, liền lắc đầu nói: "Không có bị thương, da bị đỏ lên mà thôi."

Trần Bách Châu thoát nhìn hung ác, nhưng hắn gầy yếu không sức lực, xuống tay căn bản không có bao nhiêu lực.

Ngô Khải Lâm nhìn Vương Triết một cái, Vương Triết lập tức im miệng, không tru tréo lên nữa.

"Thiệu Hiền, em cũng vén áo lên cho bác sĩ kiểm tra xem." Ngô Khải Lâm không dám đối xử tùy tiện với Thiệu Hiền, xem qua một chút mới an tâm.

Thiệu Hiền cũng cảm thấy trên eo có chút đau, liền không từ chối, vì thế vén áo lên, lộ ra làn da trắng nõn.

Chỉ thấy trên eo phải có một dấu xanh tím rõ ràng, hiện lên trên da thịt trắng nõn như sữa bò, quả thực nhìn rất dọa người!

Thiệu Hiền cảm thấy không có gì, thể chất hắn là như thế, va chạm nhẹ cũng có thể gây máu bầm, thoát nhìn nghiêm trọng, thực ra chỉ là vết thương nhỏ thôi.

"Ai da, bạn học Trần, em đừng khóc nữa!" Ngô Khải Lâm đang đau lòng Thiệu Hiền, chợt nhìn thấy Trần Bách Châu rớt nước mắt,

cũng không biết phải đỡ làm sao.

Thiệu Hiền sửng sốt, xoay người nhìn sang Trần Bách Châu.

Đứa nhỏ này vẫn luôn gắt gao nhìn chăm chăm vết thương trên eo hắn, nước mắt chảy liên tục, môi mím chặt, đôi tay nhỏ hung hăng xoắn vào nhau.

Tim Thiệu Hiền như đang bị một thứ gì đó đánh trúng, trong nháy mắt bị nước mắt của đứa trẻ này làm cho tan biến hết đi, chỉ cảm thấy vừa đau đớn vừa xót thương.

Tại sao cậu lại có thể ngoan ngoãn đáng yêu như thế chứ?

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 11: Làm Bài Tập Hộ, Một Quyền 5 Hào

Vương Triết da dày thịt béo, trên người không nhìn ra vết thương, nhưng vết thương trên eo Thiệu Hiễn lại làm xót lòng người.

Bác sĩ thở dài, lấy băng gạc chấm chút thuốc thoa đều lên, khẽ giọng dặn dò: "Nhìn đau chưa? Có chuyện gì cũng đừng dùng bạo lực để giải quyết chứ."

Thiệu Hiễn gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Hắn liếc Vương Triết một cái, Vương Triết lập tức co rúm người.

Sau thời khắc nông nổi chính là sợ hãi bủa vây, Vương Triết biết rõ nếu mình làm Thiệu Hiễn bị thương sẽ gây ra hậu quả gì, cha mẹ cùng nhau đánh là chuyện nhỏ, nếu Thiệu gia tìm Vương gia gây phiền phức, hắn về sau sẽ không có tiền tiêu vặt, cũng sẽ không được ở trong nhà lớn nữa.

Đây là những điều ba mẹ hắn vẫn thường xuyên nhắc mãi bên tai. Chỉ cần trêu chọc Thiệu gia, Vương gia bọn họ sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Hắn càng nghĩ càng sợ, cuối cùng khóc nức nở lên.

Trần Bách Châu lớn lên đẹp, yên lặng rơi nước mắt làm người đau lòng, nhưng Vương Triết tướng mạo bình thường, khóc đến nước mắt nước mũi giàn dụa, làm người khác càng nhìn càng sốt ruột.

Tiếng khóc đau thương của hần thành công ngăn cản dòng nước mắt của Trần Bách Châu.

Thiệu Hiền lấy một khúc giấy, giúp Trần Bách Châu lau nước mắt, sau đó cong mắt cười nói: "Đau có chút à, không sao hết, cậu đừng khóc nữa."

Hần thật ra không thích người khác khóc trước mặt hần, nhưng bộ dáng yên lặng rơi nước mắt vừa rồi của Trần Bách Châu lại làm hần cảm thấy ấm áp vô cùng.

Mặt khác, Vương Triết càng khóc càng làm hần chán ghét.

"Thầy ơi, về sau thầy cho Bách Châu ngồi chung với con đi."

Thiệu Hiền từ trong xương cốt thật sự bệnh vực người của mình, nếu hần quyết định đem Trần Bách Châu che chở dưới cánh mình thì không muốn để cho người khác có cơ hội bắt nạt hần nữa.

Ngô Khải Lâm cũng không muốn nhìn thấy Trần Bách Châu chịu cô lập và bắt nạt, chỉ là bản thân không có tiếng nói, quả không nổi hành vi của mấy cậu ấm cô chiêu này, bây giờ Thiệu Hiền mở miệng muốn bảo vệ Trần Bách Châu, hần đương nhiên vui vẻ đồng ý rồi.

Trở lại phòng học, tiếng đọc sách lạnh lạnh bỗng nhiên dừng lại, bọn nhỏ tò mò lén nhìn ra phía sau.

Trần Bách Châu yên lặng đi theo Thiệu Hiền, ngồi xuống kế bên hắn, cả lớp ồ lên.

"Trần Bách Châu chơi thân với Thiệu Hiền hỏi nào vậy?"

"Nó được Thiệu Hiền bảo kê rồi, vậy là về sau tao không được hành nó nữa hả?"

"Xí, tất nhiên là không rồi, Thiệu Hiền chỉ chơi mấy ngày là chán thôi, mày nghĩ cậu ấy là ai chứ?"

Các nam sinh nhỏ giọng xì xào, lúc Ngô Khải Lâm bước vào phòng học cũng không hay biết.

Ngô Khải Lâm ho nhẹ một tiếng cả lớp mới yên tĩnh đi vài phần.

"Không đến một tháng nữa là thi cuối kì rồi, tổng thành tích lớp ta lúc kiểm tra giữa kì có chút hụt lùi, điểm trung bình môn toán đã bị lớp hạng hai vượt mặt rồi, tất cả các em đem việc học đặt lên hàng đầu, nghiêm túc ôn tập, tranh thủ kéo thành tích cuối kì lên một chút đi."

Hắn nói xong liền nghiêm túc đốc thúc việc học của mọi người.

Thiệu Hiền mới vừa làm xong một câu hỏi ứng dụng, tổ trưởng liền bước tới thu sách bài tập.

Hắn cùng Trần Bách Châu nộp vở bài tập xong, tổ trưởng nhắc nhở một câu: "Thiệu Hiền, hôm nay thầy kiểm tra lấy điểm phần văn bản, thứ sáu cậu không đi học nên chắc không biết."

Thiệu Hiền biết, hồi cuối tuần Trần Bách Châu đã nói cho hắn rồi.

"Cảm ơn cậu." Hắn lễ phép cười.

Tổ trưởng nhỏ cong cong khóe miệng, ôm sách bài tập rời đi.

Trần Bách Châu nhìn chăm chăm mấy bài tập trong sách giáo khoa, nắm chặt bút, thật sự sốt ruột. Đa phần mọi người trong lớp ai cũng muốn kết bạn với Thiệu Hiền, hắn chưa từng nghĩ tới điều đó, hiện tại lại cầu mong mình là người đặc biệt nhất.

Hắn hiểu như thế là không biết lượng sức, cũng biết rõ bản thân mình không có tư cách, nhưng mà, hắn vẫn muốn cố gắng một lần xem sao.

Thiệu Hiền vừa rời rõ ràng đã nộp bài tập về nhà, có thể thấy cậu ấy đã biết lời giáo viên dặn dò, nhưng tổ trưởng vẫn cố ý nhắc nhở, đây là cố ý muốn lôi kéo thiện cảm, Trần Bách Châu biết hết.

"Cậu làm đề này đi," Thiệu Hiền đem bài tập toán đưa qua, "Đề hình này hôm qua hai đứa mình làm rồi, cậu ôn lại một chút."

Hắn biết chỉ số thông minh của Trần Bách Châu tuyệt đối không thấp, ngày hôm qua lúc giảng bài, Trần Bách Châu có thể từ một suy ra ba, một lần liền hiểu, khẳng định không phải người chậm tiêu.

Thiệu Hiền cũng không cho rằng trình độ dạy toán của mình cao hơn thầy cô, cho nên hắn cảm thầy học lực với điểm số của Trần Bách Châu có chút kì quái.

Nhưng nhất thời hắn không biết kì quái ở đâu.

Trần Bách Châu nghĩ, muốn đi theo bên cạnh Thiệu Hiền, nhất định không thể làm Thiệu Hiền mất mặt, cũng không thể làm cậu ấy thất vọng, vì thế đem khả năng tốt nhất của mình ra để làm bài.

Đề toán của tiểu học không khó, nhưng tiêu chuẩn của tiểu học Dực Anh rất cao, học sinh học cao hơn so với các trường tiểu học khác, cho nên bài tập trong trường đối với bọn trẻ trường ngoài mà nói, khó như đề Olympic Toán vậy.

Trần Bách Châu nhanh chóng nháp cách làm ra, đưa cho Thiệu Hiền, nhìn thấy Thiệu Hiền lộ ra một nụ cười, trái tim vui lên.

"Không tệ." Thiệu Hiền khen một câu, "Cậu với mình đem bài tập làm cho xong hết đi."

Bản thân mình muốn nhảy lớp, không thể bỏ Trần Bách Châu lại được.

Trần Bách Châu tất nhiên là Thiệu Hiền nói gì nghe nấy.

Một ngày trôi qua rất nhanh, Thiệu Hiền tận dụng thời gian, đem bài tập của ba tiết làm xong hết, Trần Bách Châu cũng vậy.

Lúc chuyển tiết, Tiền Văn Kiệt vài lần tới tìm Thiệu Hiền chơi, vì thế tất cả mọi người đều biết, A3 có một học sinh chuyển trường là bạn thân của Thiệu Hiền.

Cứ như vậy, Tiền Văn Kiệt ngày đầu tiên chuyển trường đã thu được một ít đàn em nhỏ, nhóm đàn em này mưu tính thông qua hắn để bước lên chung thuyền với Thiệu Hiền.

Tiền Văn Kiệt cũng không ngốc, trực tiếp gạt chút tâm tư đó qua một bên.

Đến lúc tan học, Tiền Văn Kiệt tới tìm Thiệu Hiền, cùng hai người trở về nhà.

"Hiển Hiển, sau này buổi trưa mình qua nhà cậu ăn ké cơm được không?" Tiền Văn Kiệt nặng nề thở dài một hơi, "Hôm nay mẹ mình nấu cơm, suýt nữa bị bạn học chê cười, cũng không ăn được."

Trường học có nhà ăn, nhưng tới giờ cơm trưa, rất nhiều học sinh đều được người nhà mang cơm đến vì sợ con nhà mình ăn không hợp khẩu vị.

Thiệu Hiển cũng vậy, người đến đưa cơm là dì Tôn, chuẩn bị hai phần cho Thiệu Hiển với Trần Bách Châu.

Trần Bách Châu chưa từng được hưởng thụ đãi ngộ thế này, Trần gia làm gì có ai quan tâm hán sống hay chết? Cho hán đi học đã là tốt lắm rồi.

Bình thường hán sẽ tới nhà ăn mua một cái bánh bao để lấp bụng

Đồ ăn Thiệu gia vừa thơm vừa ngon, Trần Bách Châu lúc ăn trưa suýt thì rơi nước mắt.

"Người giúp việc nhà cậu đâu?" Thiệu Hiển hỏi Tiền Văn Kiệt.

"Trong nhà có việc, xin nghỉ mấy ngày," đôi mày rậm của Tiền Văn Kiệt nhíu lại, "Với lại nấu cũng không ngon bằng cơm nhà cậu."

Thiệu Hiển gật gật đầu, "Được rồi, lúc về mình sẽ dặn dì Tôn lần sau chuẩn bị ba phần cơm."

Ba người cùng nhau bước ra cổng trường, tài xế Thiệu gia đã chờ sẵn.

Thiệu Hiền đang định lên xe, lại nghe Trần Bách Châu nhỏ giọng nói: "Thiệu Hiền, cậu về trước đi, lát nữa mình về sau."

"Có việc gì à?" Thiệu Hiền quay đầu hỏi.

Nắng chiều dừng lại trên sườn mặt, lông mi lưu lại một cái bóng đen dưới mắt, Trần Bách Châu tim đập thành thịch, nắm chặt dây đeo cặp, gật gật đầu.

"Mình đi với cậu xong rồi về." Thiệu Hiền đương nhiên không yên tâm để Trần Bách Châu đi một mình.

Tiền Văn Kiệt hưng phấn thò mặt qua, "Hai cậu đi hoạt động ngoại khóa hả? Đi kè với."

Trần Bách Châu cúi đầu xuống, không hé răng.

"Trần Bách Châu!" Một thanh âm từ nơi không xa truyền đến, mang theo chút ác ý, đủ cho mọi người trước cổng trường học nghe rõ, "Mày còn đứng đó làm gì? Bám được Thiệu Hiền liền không muốn về nhà? Thiệu gia cũng đâu phải nhà tình thương, mày cứ qua đó vênh váo vậy có biết xấu hổ hay không hả?"

Trần Dục dựa trên cửa xe Trần gia, trên mặt toàn là mỉa mai.

Một đám người đứng trước cổng trường, ai mà không biết mặt Thiệu Hiền? Cả đám người muốn kết bạn với Thiệu Hiền, trước giờ cậu đâu thềm để ý tới.

Bây giờ nghe tin Trần Bách Châu bám Thiệu Hiền thành công liền sinh ra vài phần ghen ghét.

Trần Bách Châu bỗng nhiên ngẩng đầu, cùng Trần Dục đối mặt.

Trên mặt hần không có chút biểu cảm nào, mắt phải xanh tím vẫn chưa hết bầm, mắt trái yên tĩnh có chút đáng sợ.

Trần Dục đột nhiên cảm thấy chính mình sau lưng như có gai, mạnh mẽ miệng giận gào lên mắng: "Mày còn dám trêu tao à!"

Toàn bộ học sinh, giáo viên trong trường cơ bản đều biết quan hệ giữa Trần Dục và Trần Bách Châu.

Nếu không phải Trần Dục kích động xúi giục, Trần Bách Châu ở trường cũng sẽ không bị bắt nạt nhiều như vậy.

Hiện tại hai người đối mặt giương cung bạt kiếm, mọi người không khỏi lén lút kích động chờ đợi.

"Trần Dục, cậu lấy bóng cao su chơi làm tôi bị thương, tôi còn chưa tìm cậu tính sổ đâu," Thiệu Hiên bình đạm nói, "Ngày đó cậu đá bóng trúng tôi xong, tận mắt tôi thấy cậu bỏ chạy."

Hần nhắc lại chuyện này, Tiền Văn Kiệt vốn đã quên, nháy mắt lại nhớ lại bị oan uổng, liền xắn tay áo chạy tới muốn cùng Trần Dục đánh lộn.

Học sinh đứng vây xem ở cổng trường chỉ chỉ trỏ trỏ Trần Dục, một tin tức lớn cứ thế ra đời.

Trần Dục dùng bóng đá Thiệu nhị thiếu gia bị thương, Nhị thiếu tuyên bố không cho Trần Dục sống yên ổn!

Đồn đãi càng ngày càng nghiêm trọng, đến cuối cùng, một phần lớn học sinh sôi nổi phản chiến, đám người đi theo Trần Dục trước kia đã sớm chuồn mất, không dám cùng Trần Dục chơi đùa.

Thiệu nhị thiếu nói rõ đã chán ghét Trần Dục, ai không có mắt dám chơi với hắn nữa?

Vì thế, Trần Dục dần dần bị cô lập, thậm chí có vài đứa trước kia bị Trần Dục bắt nạt, bây giờ ỷ vào Thiệu Hiền mà nạt lại hắn.

Mà đó là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến.

Trước cổng trường, Trần Dục hiển nhiên cũng ý thức được địa vị của mình sắp giữ không được, vì thế nhanh chóng bò lên trên xe đóng cửa lại, ngăn ánh mắt của người ngoài.

Thiệu Hiền cũng không biết mình sẽ tạo ra hậu quả như thế nào, hắn thấy Trần Dục ngồi xe rời đi, liền đem Trần Bách Châu kéo lên xe, hỏi: "Đi đâu?"

Trần Bách Châu ngơ ngác nhìn hắn.

Một câu là có thể thay đổi thái độ của mọi người, Thiệu Hiền thật lợi hại! Mình cũng phải trở nên ngầu như vậy mới được.

"Tiểu học Thụy Hồng." Hắn trong lòng biết tránh không được, đành phải nói thật.

Tiền Văn Kiệt cũng ở trên xe, không khỏi tò mò: "Cậu sang Thụy Hồng làm gì?"

Thụy Hồng đem so với Dục Anh, chỉ có thể xem như trường tiểu học bình thường, bên trong ít có con nhà giàu chân chính.

Trần Bách Châu mím môi không hé răng.

Hai trường tiểu học cách nhau không xa, không lâu sau đó, tài xế dừng ở cửa Thụy Hồng, Trần Bách Châu một mình xuống xe, đi vào

hẻm nhỏ bên cạnh trường học.

Chẳng bao lâu sau, hấn liền đi ra, cặp sách trên lưng đầy ụ.

Hấn trở lại, Tiền Văn Kiệt vội vàng muốn mở cặp hấn ra xem, "Bên trong dấu cái gì hay ho vậy?"

Trần Bách Châu che đến gắt gao, không cho ai nhìn thấy.

"Tiền bút chì," Thiệu Hiền lên tiếng ngăn hấn lại, "Về rồi nói tiếp."

Xe an ổn trở lại biệt thự Thiệu gia, dì Tôn nhìn thấy ba đứa trẻ nhỏ, cười nói: "Nhị thiếu, tiên sinh, phu nhân cùng đại thiếu gia tối nay không dùng cơm ở nhà."

Thiệu Hiền gật gật đầu, "Mười phút nữa dì dọn cơm được rồi nhé."

Nói xong mang Trần Bách Châu cùng Tiền Văn Kiệt lên lầu.

Cửa phòng vừa đóng lại, ánh mắt Thiệu Hiền dừng trên cặp sách Trần Bách Châu, nhàn nhạt nói: "Mở ra xem thử."

Trần Bách Châu ngoan ngoãn mở cặp ra, Tiền Văn Kiệt mở ra, trời đất, bên trong là một đồng sách bài tập!

"Sao lại thế này?" Thiệu Hiền trong lòng có suy đoán, nhưng vẫn hỏi lại.

Trần Bách Châu cúi đầu nhỏ giọng nói: "Mình giúp bọn họ làm bài tập, một quyển năm hào**."

- -----

**** Một tệ = mười hào = 3.2940 VNĐ**

Tính ra em bé làm một quyển bài tập lấy giá có một ngàn rưỡi ;;;

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 12: Mình Muốn Trở Thành Trợ Thủ Tốt Nhất Của Thiệu Hiền

"Một trăm triệu ba mươi ngàn lần thứ nhất!"

"Một trăm triệu ba mươi ngàn lần thứ hai!"

"Một trăm triệu ba mươi ngàn lần thứ ba! Thành giao!"

Giải quyết dứt khoát.

Thiệu Hiền lại một lần nữa từ trong mơ tỉnh dậy, trên mặt có vài phần bất đắc dĩ.

Cảnh vừa rồi, hắn vì muốn chuẩn bị quà mừng thọ cho ông nội mà tham gia một buổi đấu giá. Hắn nhìn trúng một bức tranh, vốn dĩ muốn mang đến hiếu kính ông, cuối cùng bị người khác đoạt mất.

Xong việc hắn mới biết, cái người đấu giá thành công ấy chính là Phó Bách Châu.

Hắn tuy tức giận, nhưng tiền bạc hạn hẹp hơn so với người khác, chỉ có thể tự trách mình.

Tuy nhiên, bức tranh ấy vẫn xuất hiện ở buổi mừng thọ hôm đó, dưới danh nghĩa của Phó Bách Châu.

Thiệu Hiền ở trên giường lặng người trong chốc lát, nhin không được đỡ trán bật cười.

Ai mà nghĩ, Trần Bách Châu hiện tại vì 5 hào mà nhận làm bài tập hộ kia ngày sau sẽ không thèm quan tâm đến một trăm triệu ba mươi ngàn đâu?

Tiểu học Thụy Hồng có không ít lưu manh, dám lưu manh đó không muốn làm bài tập, nhưng lại không muốn bị gọi phụ huynh, vì thế liền xuất hiện nghề làm bài tập hộ.

Thiệu Hiền trước kia không biết, hiện tại đã biết ít nhiều.

Trong cặp Trần Bách Châu đại khái có khoảng hai mươi quyển sách bài tập, mỗi quyển 5 hào, tổng cộng có thể kiếm được 10 tệ.

Hắn kiếm được khá như vậy chủ yếu vì hắn biết bắt chước chữ viết.

Cũng bởi vì vậy nên đám nhóc thuê hắn từ trước đến nay chưa bị phát hiện.

Thiệu Hiền đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ, Tiền Văn Kiệt sau khi nghe nói Trần Bách Châu biết giả chữ viết, mắt đã sáng lấp lánh lên như thế nào.

Sau khi hiểu rõ tình huống, Thiệu Hiền không đánh giá, cũng không có tư cách phán xét xem chuyện này đúng hay sai.

Trước giờ Trần Bách Châu chính là dựa vào cái này mới không bị chết đói, hắn lấy lí do gì mà ngăn cản đây?

Đã 1 giờ, Thiệu Hiền lại có chút ngủ không được.

Hắn rời giường, mở cửa, nhẹ nhàng đi đến phòng Trần Bách Châu, nhìn qua khe hở dưới cửa phòng có thể thấy được ánh đèn mỏng manh.

Kiếp trước mọi người có đồn với nhau, thời thơ ấu của Phó Bách Châu rất thê thảm.

Hắn vốn dĩ chỉ là người đứng ngoài, mà bây giờ, càng tiếp xúc lại càng thấu hiểu, càng thấu hiểu lại càng thấy đau lòng.

Hắn suy nghĩ một lúc lâu, đang định gõ cửa, cửa phòng lại bị người bên trong mở ra.

Trần Bách Châu mặc pijama của Thiệu Hiền, đứng ở cửa phòng, nhỏ giọng nói: "Mình nghe thấy tiếng bước chân của cậu, nhưng không nghe thấy tiếng cậu rời đi."

Thiệu Hiền nghiêm mặt tiến vào phòng, nhìn đồng sách bài tập bày trên bàn, hỏi: "Còn bao nhiêu?"

"Một quyển cuối cùng."

"Khi nào giao?"

"6 giờ rưỡi sáng mai."

Thụy Hồng 7 giờ vào lớp, 6 giờ rưỡi hoàn thành giao dịch đảm bảo an toàn.

Chính là bây giờ đã 1 giờ rưỡi rồi, Trần Bách Châu nếu muốn đến Thụy Hồng lúc 6 giờ rưỡi, không đi xe thì trễ nhất là 6 giờ đã phải ra khỏi cửa, nói cách khác, hắn chỉ được ngủ có 4 tiếng đồng hồ.

Thiệu Hiền càng nghĩ càng hựt hững.

"Sáng mai mình cũng thức sớm, nói chú Phương đưa chúng ta sang Thụy Hồng, không đi cùng Văn Kiệt nữa."

Trần Bách Châu ngạc nhiên, "Thiệu Hiền....."

"Trần Bách Châu, cậu có biết tiền thưởng thi Olympic Toán là bao nhiêu không?" Thiệu Hiền đột nhiên hỏi.

Trần Bách Châu há miệng, muốn nói lại thôi.

"Xem ra cậu biết," Thiệu Hiền cau mày, "Mình cũng không vòng vo nữa, lấy đầu của cậu nếu nghiêm túc học hành nhất định sẽ không thua kém người khác, cậu nếu có thể đạt giải, chỉ giải ba thôi, tiền thưởng cũng bằng tiền cậu là bài tập hộ cả học kì rồi."

Trần Bách Châu lặng thinh một lát, bỗng nhiên cười rộ lên, viên lệ chói dưới mắt kia chịu tác động, sống động vô cùng.

Đôi mắt tràn đầy sức sống.

Thiệu Hiền xưa nay biết Phó Bách Châu lúc lớn tướng mạo đẹp, nhưng không nghĩ tới hấn khi còn nhỏ lại ngoan ngoãn xinh đẹp như vậy.

Hấn cùng Thiệu Hiền là hai kiểu đẹp bất đồng. Đôi mắt Thiệu Hiền vừa to vừa tròn, khi còn nhỏ có vẻ đáng yêu hơn một chút, Trần Bách Châu ngũ quan tinh xảo, đôi mắt hẹp dài, tự thêm vài phần lạnh lùng và kiêu ngạo, chỉ là tuổi còn quá nhỏ, chưa biểu hiện ra.

"Nghĩ xong chưa?" Thiệu Hiền hỏi.

Trần Bách Châu không trả lời, lại hỏi: "Thiệu Hiền, ngày mai mình về Trần gia rồi, sau này có thể đi học chung với cậu nữa không?"

Thiệu Hiền hiển nhiên không đoán được ngày mai hẳn trở lại Trần gia, không khỏi nhíu mày nói: "Cậu thật sự muốn về?"

"Ừ" Trần Bách Châu cảm thấy mình ở nhà người khác mãi cũng không thích hợp, "Cậu đừng lo, không có việc gì đâu."

Tuổi còn nhỏ, nhưng hẳn không ngu.

Trong trường học nhiều người muốn kết bạn với Thiệu Hiền như vậy chính là vì muốn tìm đường leo lên quan hệ với Thiệu gia.

Mà hiện tại, trong mắt người Trần gia, mình đã bám được Thiệu Hiền, Trần gia xem trọng mặt mũi Thiệu gia cũng sẽ không làm khó hắn.

Nhưng hắn không muốn bị Trần gia lợi dụng, Thiệu Hiền là giới hạn của hắn, ai cũng không thể chạm vào.

"Như vậy đi, mỗi ngày cậu sang nhà mình làm bài tập một lần, thuận tiện ăn một bữa cơm, khi nào xong thì lại về." Thiệu Hiền đề nghị.

Trần Bách Châu cười gật đầu.

"Không còn sớm nữa, làm xong quyển cuối cùng phải đi ngủ liền, biết chưa?" Thiệu Hiền vừa đi vừa bỏ lại một câu dong dài.

Trần Bách Châu hoàn toàn không sốt ruột, hắn thậm chí hy vọng Thiệu Hiền có thể luôn quan tâm tới mình như vậy.

Ngày hôm sau, Thiệu Hiền thức sớm, cùng Trần Bách Châu đi thẳng đến Thụy Hồng, còn không quên gọi điện thoại báo cho Tiền Văn Kiệt.

Hai bên thỏa thuận giao nhận tiền bạc xong, hai người cùng trở về Dục Anh. Bọn họ đến sớm, trong phòng còn chưa có ai.

Thiệu Hiền nhắc Trần Bách Châu lấy bài tập ngữ văn và tiếng Anh ra, cùng nhau lặng lẽ làm bài.

Thứ ba không phải cái ngày tốt đẹp gì, bởi vì cả ba giáo viên đều bắt làm bài kiểm tra, mỗi người một bài, làm ngay tại lớp.

Nếu vậy thì ngoại trừ tiết âm nhạc và thể dục ra, cả ngày hôm nay phải làm kiểm tra liên tục.

Thời điểm làm bài kiểm tra, Trần Bách Châu vẫn luôn trong trạng thái rối rắm. Hắn suy nghĩ, mình nên cố ý làm sai hoặc không làm như trước đây, hay tranh thủ làm cho tốt để không làm Thiệu Hiền thất vọng.

Sau đó, mỗi nét bút hạ xuống hắn lại thêm kiên định vài phần.

Mình không thể làm Thiệu Hiền thất vọng, mình muốn được Thiệu Hiền khen.

Sau khi tan học, Trần Bách Châu vẫn cùng Thiệu Hiền trở lại Thiệu gia như cũ. Trần Dục vẫn luôn không cơ hội giáo huấn Trần Bách Châu, trong lòng buồn bực vô cùng, nhưng cũng không có biện pháp nào khác.

Tiền Văn Kiệt sau khi cùng Thiệu Hiền kết bạn thì đặc biệt thích hắn, mỗi ngày đều chạy sang chơi, đến việc hắn ghét nhất là làm bài

tập cũng sẽ cùng bọn họ làm.

Ba người làm bài tập xong, Tiền Văn Kiệt vội vàng chạy về nhà xem TV, chớp mắt đã biến mất.

Trần Bách Châu thu dọn cặp sách, đang muốn về nhà, liền nghe Thiệu Hiền hỏi: "Mình nhờ mẹ tìm thầy dạy võ rồi, về sau cậu sẽ học chung với mình, có chịu hay không?"

Đứa nhỏ lại giày vò dây đeo cặp một lúc lâu.

Hắn đã nợ Thiệu Hiền quá nhiều, có khi cả đời này cũng trả không hết.

"Mình đã nói qua với Trần Xương Kiến rồi, về sau cậu sẽ cùng tập luyện với mình, ông ta đồng ý rồi." Thiệu Hiền ngữ điệu bình đạm vang lên.

Trần Bách Châu vừa áy náy vừa mừng thầm.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, trịnh trọng nói: "Sau này mình sẽ báo đáp cậu."

Nói xong một lúc sau, trên mặt không khỏi hiện lên một mảnh hồng hồng. Hắn tự biết mình cái gì cũng không có, lấy gì mà báo đáp Thiệu Hiền?

Thiệu Hiền sửng sốt, thấy đứa nhỏ xấu hổ đỏ cả mặt nhưng lại chân thành, không khỏi nở nụ cười.

Hắn đối xử tử tế với Trần Bách Châu, cũng không phải là do muốn hắn báo đáp mà do không đành lòng mà thôi.

Nhưng loại không đành lòng này, lại dễ dàng chạm đến một đứa bé nhạy cảm bị bỏ rơi từ nhỏ.

Nếu không chấp nhận, đối với người như Trần Bách Châu mà nói, nó sẽ trở thành một gánh nặng trầm trọng, hắn sẽ lại tự hoại nghi chính mình.

Nghĩ đến đây, hắn cân nhắc suy nghĩ, ra vẻ nghiêm túc nói: "Trần Bách Châu, cậu biết rõ thân phận của mình đúng không?"

Trần Bách Châu không hiểu vì sao, gật mạnh đầu.

Thiệu Hiền tiếp tục lừa dối, "Mình sau khi trưởng thành không thể khiến người nhà mất mặt được. Dù thừa kế gia nghiệp hay tự thành lập sự nghiệp của riêng cũng không thể thiếu một trợ thủ, cậu có tình nguyện giúp mình hay không?"

Trần Bách Châu ngơ ngẩn cả người, trong lòng đột nhiên xuất hiện một niềm vui lớn, giống như có vô số bánh bao nhân thịt từ trên trời rơi xuống vậy.

"Mình..... có thể hả?" Thanh âm hắn như ruồi muỗi, không thể tin là Thiệu Hiền có thể nghe được.

Thiệu Hiền đưa tay xoa đầu hắn, cười đến vui vẻ, "Sao lại không? Cậu lớn lên rất đẹp, lại còn thông minh, sẽ không làm mình mất mặt, rất tốt."

Mình tốt đến như vậy sao? Đứa nhỏ ngơ ngác nhìn hắn, mắt càng ngày càng sáng lên.

Hắn mơ mơ hồ hồ đồng ý với Thiệu Hiền, lại mơ mơ hồ hồ trở lại Trần gia.

Trần Dục đang ngồi trên sofa xem TV, thấy hấn trở về, tức khắc khinh thường nói: "Bám được Thiệu Hiền nhị thiếu gia rồi sao không ở Thiệu gia luôn đi? Bước chân vào nhà tao làm gì? Còn không biết thân biết phận mà cút đi hả!"

Trần Bách Châu còn đang đắm chìm trong viễn cảnh tốt đẹp mà Thiệu Hiền vẽ ra, không bỏ vào tai mấy lời của Trần Dục, lập tức chạy lên lầu.

Trần Dục bị hấn làm lơ, không nhin nữa.

Hấn đột nhiên chạy tới, túm chặt cánh tay Trần Bách Châu, định kéo hấn xuống dạy dỗ một trận.

Trần Bách Châu phản ứng cực nhanh, lập tức hất tay Trần Dục ra, quay đầu lại nhìn hấn.

Bị hất một cái đến lão đảo, Trần Dục suýt nữa ngã xuống đất, lửa giận trong lòng kìm nén không được nữa, giơ tay phải lên định đánh, bỗng vô tình tiếp xúc với ánh mắt Trần Bách Châu, hấn đột nhiên dừng lại.

Cặp mắt kia vừa đen vừa u ám, phẳng phất như không có chút ánh sáng nào, cứ lặng yên nhìn hấn. Nơi đó không có hận thù, không có không cam lòng cùng ủy khuất. Trống trơn, cái gì cũng không có.

Thật giống như trước mặt hấn là một người đã chết rồi vậy.

Lưng Trần Dục phát lạnh, nhin không được hét ầm lên: "Mày nhìn tao làm mẹ gì!"

Trần Bách Châu thu hồi ánh mắt, chậm rãi chạy lên lầu.

Hắn trước kia không phản kháng, bởi vì hắn không có mục đích để làm vậy, mà hiện tại, hắn muốn trở thành trợ thủ ưu tú nhất của Thiệu Hiền, không hơi đâu mà làm loạn với Trần Dục.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BẨM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 13: Thiệu Hiền Tin Là Được Rồi

Giáo viên ở Dục Anh năng suất cực kì cao, chỉ trong một buổi tối mà bài thi ba môn của cả khối đã chấm xong hết rồi.

Tiết đầu sáng nay là tiết toán, thầy giáo ôm một xấp bài thi bước lên bục giảng, một câu vô nghĩa cũng không nói, trực tiếp phân người phát bài thi.

Chờ đến lúc ai cũng nhận được bài xong, thầy nhận xét một câu: "Thành tích cả lớp lần này tốt hơn lần trước một chút, đặc biệt là bạn Trần Bách Châu đã tiến bộ vượt bậc, đạt điểm tối đa, cùng bạn Thiệu Hiền và Hách Lộ xếp hạng nhất, hy vọng em tiếp tục duy trì thành tích này."

Hách Lộ chính là học sinh giỏi môn toán, tóc đuôi ngựa buộc cao cao, lớn lên thanh thanh tú tú, nghe vậy còn quay đầu lại nhìn thoáng qua Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu một cái.

Trần Bách Châu lần đầu tiên được cả lớp khen ngợi, trong lòng lại không dao động chút nào.

"Làm bài khá lắm." Thiệu Hiền nhìn 100 điểm đỏ tươi trên bài thi của hắn, đáy lòng sinh ra vài phần cảm giác thành tựu.

Trần Bách Châu quay đầu nhìn hắn, mi mắt cong cong.

Hắn không cần người khác tán dương, hắn chỉ cần Thiệu Hiền thừa nhận là đủ.

Chỉ là, ở nơi hai người không biết, rất nhiều người bàn tán rằng lúc kiểm tra hắn đã chép bài Thiệu Hiền nên mới được điểm cao như vậy.

Bằng không, thành tích hắn lúc trước khó khăn lắm mới đạt tiêu chuẩn, sao có thể lập tức tiến bộ vượt bậc như vậy được?

Trần Bách Châu không nghe thấy những lời đồn đại đó, mà dù nghe hắn cũng không để tâm.

Sau giáo viên toán, giáo viên văn và Anh cũng đồng loạt khen ngợi hắn, hắn hiển nhiên đã trở thành đối tượng bàn tán của cả lớp học.

Thời gian nghỉ trưa, dì Tôn đưa cơm đến, Tiền Văn Kiệt vui vẻ chạy qua ăn kén.

"Hiền Hiền, Bách Châu, nghe nói hai người các cậu thi toán văn anh đều được điểm tối đa hết đúng không vậy?"

Thiệu Hiền không buồn nhắc mí mắt, vừa ăn vừa hỏi: "Cậu còn nghe được cái gì nữa?"

Tiền Văn Kiệt nhìn Trần Bách Châu, muốn nói lại thôi.

"Nói Bách Châu chép bài mình?" Thiệu Hiền đem ớt xanh trong cơm lấy ra, cười cười.

Cốt truyện không có gì mới mẻ hơn sao? Đám học sinh tiểu học này cả ngày lo nghĩ cái gì vậy.

"Hai cậu cũng biết hả?" Tiền Văn Kiệt vội ngăn Thiệu Hiền ném ớt xanh lại, một chút cũng không chê gắp hết vào chén mình, "Cậu không thích ăn ớt xanh sao không nói với người nhà?"

Thiệu Hiền dừng một chút, thấy hắn không kiêng kỵ ăn đến vui vẻ, kìm nén một lớp da gà, nói: "Trong nhà không cho phép mình kén ăn, lần nào cũng phải lén bỏ đi hết."

"Nhà cậu nghiêm ghê." Tiền Văn Kiệt cảm khái một tiếng, lại nói, "Mình tin Bách Châu không làm vậy, nhưng mà mấy người kia không có ai tin hết."

Hắn nói xong, dờ mắt nhìn sang Trần Bách Châu, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy được vẻ mặt oan ức, kết quả là đối phương như không nghe thấy gì, vẫn rữ mắt ăn cơm như cũ.

Đây là thật sự không quan tâm hay là đang giả vờ vậy?

"Kiểm tra cuối kì tách ra ngồi, đến lúc đó muốn gian lận cũng không được, tới lúc đó bọn họ tự khắc biết." Thiệu Hiền thật ra cũng không đoán được Trần Bách Châu sẽ bình tĩnh như vậy.

Nếu là trẻ con nhà người ta, bị nghi ngờ như vậy đã sớm ầm ức chịu không nổi rồi.

Cho nên nói, không hổ là phiên bản thu nhỏ của Phó Bách Châu sao?

Một ngày an ổn trôi qua, có Thiệu Hiền che chở, không có ai chán sống tới gây phiền toái cho Trần Bách Châu.

8 giờ tối, Tiền Văn Kiệt đi theo hai người làm xong bài tập, không khỏi phiền muộn: "Giáo viên hai lớp không giống nhau, cho bài tập

cũng khác nhau, mình cảm giác như bị xa lánh vậy."

Thiệu Hiền còn chưa trả lời, liền nghe hấn mười phần nhiệt tình nói: "Về nhà phải xin mẹ năm sau cho đổi qua lớp hai cậu mới được!"

"Nhưng có khi bài tập của chúng ta vẫn không giống nhau đâu." Thiệu Hiền cũng không định lừa gạt người bạn nhỏ của mình.

Tiền Văn Kiệt khó hiểu, "Là sao?"

Ngay cả Trần Bách Châu vẫn luôn yên lặng làm bài cũng ngừng bút, nhìn về phía Thiệu Hiền.

"Mình định nhảy lớp."

Thiệu Hiền vừa dứt lời, Tiền Văn Kiệt liền nhin không được gào lên, "Nhảy lớp? Nhảy đến lớp 6 sao?"

Vẻ mặt Trần Bách Châu bị che khuất trong bóng tối, nhìn không rõ.

"Đúng vậy, cậu nếu muốn làm bài tập giống với mình thì hè này phải cùng nhau học bù mới nhảy lớp chung được, Bách Châu, cậu cũng vậy luôn."

Thiệu Hiền không định đơn thương độc mã mà lên lớp 6 một mình, hấn muốn mang hai người bạn nhỏ này theo.

Tiền Văn Kiệt còn chưa quyết định, Trần Bách Châu lập tức nở nụ cười, đôi mắt sáng lấp lánh mang theo chút ánh lam của đá quý trông thật xinh đẹp.

"Được, mình cũng nhảy lớp."

Đứa nhỏ trịnh trọng trả lời như một lời hứa hẹn, lặng yên đánh nhẹ vào lòng Thiệu Hiền, hấn cùng Trần Bách Châu đối diện mấy giây, bỗng nhiên cảm thấy có chút không tự nhiên, vì thế dời mắt đi, ngây ngốc hỏi Tiền Văn Kiệt: "Vậy còn cậu? Suy nghĩ kĩ chưa?"

Tiền Văn Kiệt trưng ra khuôn mặt khóc tang, "Kiến thức lớp 4 mình còn học không giỏi nữa."

"Vậy cậu vĩnh viễn không theo kịp hai đứa mình," Thiệu Hiền đã kích hấn không chút lưu tình, "Nếu mình với Bách Châu lên cấp hai cũng nhảy lớp thì khác biệt sẽ rất lớn đấy."

Tiền Văn Kiệt đầu óc không ngu ngốc, chỉ là không muốn phí công đọc sách, nếu học chung lớp với hấn thì sự thông minh này có cơ hội để phát huy rồi.

Ép buộc có khi sẽ tạo ra được kết quả tốt đến không ngờ.

"Không được!" Tiền Văn Kiệt quyết đoán cự tuyệt viễn cảnh cô đơn, "Hè này mình sẽ học bù chung với hai cậu, nếu thành công, mình sẽ xin mẹ nhảy lớp, chắc mẹ mình sẽ vui lắm đó."

Trẻ nhỏ đi học có thể nhảy lớp chính là thần đồng nhí, bố mẹ họ hàng cũng được thơm lây.

9 giờ tối, Trần Bách Châu trở lại Trần gia.

Ngoài ý muốn, Trần Xương Kiến thế nhưng lại ở nhà, ông ngồi trên sofa, lập tức nhìn về phía Trần Bách Châu.

Bách Mỹ Quyên ngồi ở bên cạnh, bộ dạng có chút thấp thỏm, ánh mắt nhìn về phía Trần Bách Châu mang theo vài phần trách cứ.

"Tao tưởng mày ở Thiệu gia vui quá không cần về nữa chứ?"
Trần Dục vừa lột quýt vừa chiêm chọc.

Trần Bách Châu đóng cửa lại, đứng ngay lối vào.

"Tiểu Dục." Trần Xương Kiến mở miệng nghiêm túc nhắc nhở,
Trần Dục lập tức im miệng.

Phòng khách một mảnh yên lặng, chỉ có tiếng TV, nam chính nữ chính đang ở trong mưa điên cuồng gào thét.

"Còn đứng đó làm gì?" Trần Xương Kiến hòa hoãn sắc mặt, hướng Trần Bách Châu vẫy tay, "Lại đây ngồi, ba có chuyện hỏi con."

Trần Bách Châu khựng lại một chút, hần đột nhiên cảm thấy có chút buồn nôn, nhưng biểu hiện vẫn bình tĩnh như cũ.

Chờ hần ngồi xuống xong, Trần Xương Kiến vẻ mặt hiền lành nói: "Nghe nói thành tích của con đã tốt lên nhiều."

"Còn không phải nhờ vào Thiệu Hiền sao, quả nhiên là loại....."

Trần Xương Kiến nhìn về phía Trần Dục lần nữa, kịp thời ngăn những lời hồ ngôn loạn ngữ lại.

"Tiểu Châu, thành tích tất nhiên quan trọng, nhưng mà phải tự bản thân mình cố gắng, biết không?" Người đàn ông mang theo ý cười, nhưng trong mắt lại không có một chút ấm áp, "Ba không trách con, chỉ hi vọng con đừng đi đường vòng nữa."

Trần Bách Châu trầm mặc nghe, sắp ngăn không được dạ dày đang cuộn lên từng đợt.

Ở lại thêm một giây, hấn lại thấy ghê tởm gấp bội.

Lúc hấn vừa đến Trần gia, lần đầu tiên kiểm tra được 100 điểm, muốn được Bách Mỹ Quyên khen ngợi, muốn chứng minh không phải mình lúc nào cũng sai.

Thế nhưng chờ đợi hấn, lại là hai ngày hai đêm bị nhốt trong phòng.

Căn phòng trống trải, đèn cũng hồng rồi, hấn đã khóc rất lâu, bất tri bất giác ngất đi, lúc tỉnh lại liền thấy Bách Mỹ Quyên nước mắt đầy mặt.

Hấn tưởng rằng Bách Mỹ Quyên là bởi vì lo lắng hấn, trong lòng mới vui vẻ lên một chút, nhưng lời nói của Bách Mỹ Quyên sau đó, lại đem hấn ném thẳng vào vực sâu.

"Bách Châu, con thương mẹ với có được hay không? Con đừng làm bài tốt như vậy nữa có được hay không?"

Hấn không hiểu vì sao, nhưng cũng không thể không đồng ý. Bởi vì người ném hấn vào căn phòng này chính là người phụ nữ đang khóc thê thảm trước mặt mình.

Sau này lớn hơn một chút, hấn nghe lén được lời khoe khoang của Trần Dục với người khác. Trần Dục thích đi khắp nơi để thể hiện cho mọi người thấy "Chiến tích vĩ đại" của mình.

Hấn nói: "Cái loại dã chủng kia sao dám làm bài điểm cao? Điểm nó mà cao, Bách Mỹ Quyên sống không yên ổn liền."

Trần gia chỉ cần một người thừa kế ưu tú, Trần Xương Kiến tất nhiên sẽ không để một đứa con hoang không có huyết thống cướp

đi nổi bật của con trai mình.

Hắn chưa từng chủ động chèn ép Trần Bách Châu, nhưng lại là đầu sỏ gây tội.

Bách Mỹ Quyên vì cuộc sống giàu có mà lựa chọn hi sinh con trai của mình.

Mấy năm nay, Trần Bách Châu chết lặng mà thích ứng với cuộc sống khiến người buồn nôn này, hắn nghĩ, chờ hắn lớn lên một chút thì có thể kiếm tiền bằng chính đôi tay của mình, có thể thoát khỏi Trần gia.

Nhưng hắn không nghĩ tới, trong bóng đêm kia vẫn còn tồn tại một ánh mặt trời, đến sớm hơn, mà cũng ấm áp hơn.

"Bách Châu, con nói gì đi chứ!"

Trần Bách Châu vẫn luôn trầm mặc không nói, gương mặt tươi cười giả tạo của Trần Xương Kiến dần dần biến mất, Bách Mỹ Quyên thấy thế, trong lòng lộ bộp một cái, vội thúc giục.

"Điểm thấp, sẽ mất mặt."

Hắn không muốn làm Thiệu Hiên thất vọng, bây giờ bất lực, đành phải mượn danh nghĩa Thiệu Hiên mà giải vây cho chính mình.

Thật quá yếu kém....

"Ai mất mặt chứ?" Trần Xương Kiến cho rằng hắn vì chút tự trọng bản thân nên mới bướng bỉnh như vậy, hòa ái cười nói, "Thành tích không quan trọng, quan trọng là phải trung thực."

"Thiệu nhị thiếu gia."

Trần Bách Châu nhẹ giọng đáp một câu, thành công lấp kín miệng Trần Xương Kiến.

Bán con riêng là hấn, đem Trần Bách Châu gán cho Thiệu nhị thiếu gia tập luyện cũng là hấn.

"Điểm thấp một chút cũng không được sao....."

Trần Bách Châu khóe môi cong lên, "Cậu ấy hài lòng là được."

Hấn cũng không muốn lãng phí miệng lưỡi giải thích, nếu bọn họ nghĩ hấn gian lận thì cứ nghĩ, hấn cũng không quan tâm.

Chỉ cần Thiệu Hiền tin là được rồi.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 14: Đứa Trẻ Quá Ý Lại Vào Cậu

Có Thiệu Hiền che chở, Trần Bách Châu an ổn vượt qua học kì tiếp theo của lớp 4.

Ở trường, không ai dám chọc Thiệu Hiền không vui. Ở Trần gia, Trần Dục cũng e ngại Thiệu Hiền mà sợ ném chuột vỡ bình.

Ngay cả Bách Mỹ Quyên cũng thay đổi thái độ, không để hấn bị đối, cũng sắp xếp cho hấn một căn phòng rộng rãi hơn.

Đối mặt với tất cả những điều này, trong lòng Trần Bách Châu vẫn không có chút dao động.

Hấn vẫn cùng Thiệu Hiền đi đi về về như cũ, cùng nhau ăn cơm, làm bài tập, còn cùng Thiệu Hiền luyện võ.

Đương nhiên, mặc kệ là làm cái gì cũng không thể thiếu bóng dáng Tiền Văn Kiệt.

Thầy giáo dạy võ mà Thiệu gia mời tới từng đạt quán quân thế giới, dù dạy cho trẻ con cũng dạy nghiêm túc vô cùng.

Trong ba người, thầy lại càng thích Trần Bách Châu nhất.

Một là bởi vì hấn nghiêm túc khổ luyện, hai là vì thiên phú hấn rất cao.

Trần Bách Châu không kì vọng quá nhiều, hắn chỉ hi vọng mình đủ mạnh để sau này được đồng hành với Thiệu Hiền, không làm Thiệu Hiền mất mặt.

Nếu là trước kia, hắn ăn ở Thiệu gia, dùng đồ của Thiệu gia, trong lòng nhất định sẽ mặc cảm và khó chịu

Nhưng hiện tại, hắn coi mình như một phần của Thiệu gia. Cũng không đặt cao địa vị của mình, hắn nghĩ đến nhân vật thứ đồng của mấy thiếu gia nhà giàu trong phim, cảm thấy nhân vật này đúng là giống với mình, mà hắn cũng thích vị trí như bây giờ nữa.

Nếu Thiệu Hiền biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, nhất định sẽ cốc đầu hắn để hắn dừng ngay mấy cái suy nghĩ linh tinh như vậy.

Người sau này thừa kế Phó gia sao lại không có tiền đồ như thế được?

Thi cuối kì xong, Thiệu Hiền không hề quan tâm tới điểm số, hắn lôi kéo Tiền Văn Kiệt cùng Trần Bách Châu bắt đầu học bổ túc điên cuồng.

Sáng học bài, chiều luyện võ, tối nằm trên giường xoa bóp cho nhau.

Thái Nhã Lan thấy sinh hoạt của ba đứa nhỏ phong phú nhưng vẫn theo quy luật, trong lòng cũng rất vui mừng, liền không quản nhiều, thường xuyên cùng Uông Thục Phân ra ngoài tham gia tụ tập hay làm đẹp các kiểu.

Hai người các nàng vốn dĩ thuộc hai thế giới khác nhau, nhưng tính cách vô cùng hợp, hơn nữa quan hệ giữa Thiệu Hiền và Tiền Văn Kiệt cũng tốt đẹp, nên tình cảm hai nhà càng thêm chặt chẽ.

Buổi tối, Thiệu Hiền nằm dài trên nệm, Trần Bách Châu nghiêm túc dùng rượu thuốc mát xa cho hắn.

Tiền Văn Kiệt ngồi ở bên cạnh nhàn nhã bóc vài ăn, vừa ăn vừa chế giễu, "Hiền Hiền, da thịt cậu cũng mỏng manh quá đi, rõ ràng dùng có tí xú lực mà bầm thấy ghê."

Thiệu Hiền nghiêng đầu liếc hắn một cái, "Cậu thì chỉ biết ăn thôi..... Đau!"

Hắn đột nhiên la lên một tiếng, Trần Bách Châu vội vàng buông tay, khẩn trương lo lắng: "Xin lỗi, làm đau cậu rồi."

Thiệu Hiền chống tay xuống, quay đầu nhìn về phía Trần Bách Châu.

Dưới ánh đèn cam ấm áp, đứa nhỏ quỳ trên cái đệm bên cạnh, trong ánh mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ ảo não cùng tự trách, đôi tay nhỏ lúng túng không biết nên đặt ở đâu.

Chăm sóc cẩn thận một tháng, bộ dạng Trần Bách Châu đã thay đổi nhiều. Lúc trước khô khan gầy yếu, bây giờ tuy vẫn gầy, nhưng nhìn thoáng qua đã thấy không còn yếu ớt nữa.

Thiệu Hiền cười cười, nằm trở về nói: "Không sao, cậu làm tiếp đi."

Hắn nhắm mắt lại, không khỏi nhớ lại tình cảnh sau buổi học võ đầu tiên.

Tiền Văn Kiệt vừa rồi nói không sai, da thịt hắn quả thật rất mỏng, va chạm một chút liền xanh xanh tím tím trông rất dọa người.

Giờ mới quen dần, mấy ngày đầu, trên người hắn nhìn không nổi.

Mỗi tối, lúc Trần Bách Châu giúp hắn bôi thuốc đều là vừa bôi vừa lặng yên rơi nước mắt.

Thiệu Hiền không thích thấy người khác khóc, nhưng Trần Bách Châu cứ lẳng lặng khóc như vậy lại không làm hắn thấy chán ghét chút nào.

Ngược lại còn có chút đau xót, trong tim như có ai đang cào vào.

Hắn biết đứa nhỏ này vì mình mà đau lòng.

Đôi khi hắn không thể phủ nhận, vận mệnh thật sự rất kỳ diệu, hắn cùng Phó Bách Châu rõ ràng đã từng đối đầu gay gắt, hắn chỉ sống lại một lần, mọi chuyện đã khác hẳn.

"Hiền Hiền, Hiền Hiền, Thiệu Hiền!" Tiền Văn Kiệt ở bên tai hắn gọi liên tục.

Thiệu Hiền đột nhiên hoàn hồn, liếc hắn một cái, lườm biếng hỏi: "Làm sao?"

"Sao tự dưng lại ngơ ngác vậy không biết?" Tiền Văn Kiệt lẩm bẩm một câu, hỏi, "Khi nào cậu định nói chuyện nhảy lớp với dì Thái?"

Thiệu Hiền định thần lại, nhàn hạ nói, "Giờ mới tháng 7, cậu gấp làm gì? Sách lớp 5 học xong hết chưa?"

"Mình hỏi chút thôi mà." Tiền Văn Kiệt lông mày nhăn nhó, oán hận, "Hai người quá đáng sợ, mình là người thường, không thêm so

đo, không thêm so với bọn thiên tài các cậu."

Thiệu Hiền không nhịn được cười một cái.

Hắn nếu không phải sống lại, nhờ vào kinh nghiệm kiếp trước cũng không có khả năng giả làm "Thần đồng".

Nếu là thiên tài, phải nói tới Trần Bách Châu mới đúng.

Điểm kiểm tra cuối kì phát ra xong, không ai dám nghi ngờ năng lực của Trần Bách Châu nữa.

Mỗi người một bàn, giám thị rất nghiêm, cơ bản là muốn gian lận cũng không được. Dưới tình huống như vậy mà Trần Bách Châu vẫn được điểm tối đa cả ba môn, cùng Thiệu Hiền xếp hạng nhất.

Thiệu Hiền khá bất ngờ, Trần Bách Châu thì không.

Thời gian học bổ túc hè, Trần Bách Châu trong vòng hơn nửa tháng đã đem toàn bộ sách giáo khoa lớp 5 học xong.

Thiệu Hiền cảm thấy đây là do hắn cố ý học chậm lại rồi.

Không chỉ học tập, mà cả việc tập võ, biểu hiện của Trần Bách Châu đều vô cùng xuất sắc.

Dường như hắn không sợ đau, hình như mười năm chịu ngược cũng là một dạng rèn luyện, mà hắn sớm đã quen, cho nên đau đớn lúc tập luyện đối với hắn vẫn chưa thấm vào đâu cả.

Không sợ khổ, khả năng học tập cao, thầy dạy võ quả nhiên xem hắn như báu vật.

Đương nhiên, khả năng của Thiệu Hiền và Tiền Văn Kiệt cũng không kém, học cũng tương đối nhanh.

"Ngày mai ra ngoài chơi đi, thư giãn một chút." Thiệu Hiền bỗng nhiên mở miệng nói.

Tiền Văn Kiệt nghe vậy, hưng phấn nói: "Thật hả? Đi đâu chơi?"

"Quảng trường thể kỷ vừa khai trương một khu trò chơi điện tử, chúng ta đi xem thử." Thiệu Hiền cảm thấy người đã thoải mái hơn nhiều, liền xoay người ngồi dậy trả lời.

Hắn nghĩ Trần Bách Châu trước giờ không được đi đâu chơi, muốn dẫn hắn ra ngoài mở mang đầu óc.

Trần Bách Châu đứng dậy bước vào phòng vệ sinh rửa sạch tay, quay lại ngồi trên đệm mát, bắt đầu bóc vải.

"Trò chơi điện tử hả? Được nha!" Tiền Văn Kiệt mặt mày hớn hở.

Trẻ con mười tuổi vẫn còn ham chơi, Thiệu Hiền hiểu được tâm trạng của hắn, đang muốn hỏi Trần Bách Châu, liền thấy một quả vải trắng nõn đưa tới trước mặt mình.

Tay Trần Bách Châu cầm phía dưới phần vỏ còn sót lại, một chút cũng không chạm tới phần thịt quả.

Hắn lẳng lặng nhìn Thiệu Hiền, lông mi dài ngả bóng xuống dưới mắt, đôi mắt kia xinh đẹp đến không thể tưởng tượng được.

Thiệu Hiền trong lòng không hiểu tại sao mình không đưa tay cầm lấy quả vải mà lại cúi đầu cắn một miếng.

Miếng vải trong miệng ngọt thanh, mọng nước, một ít còn chảy xuống tay Trần Bách Châu, hắn không thèm để ý, còn lấy tay kia đỡ để nước không rơi xuống đệm.

"Bách Châu, sao cậu tốt với Hiền Hiền quá vậy? Sao không ai bóc vải cho mình hết?" Tiền Văn Kiệt quái dị gào lên, khổ sở như bị bỏ rơi.

Thiệu Hiền cười gượng một tiếng, nhanh chóng đoạt lấy quả vải, đem phần còn lại bỏ hết vào miệng, hai má phồng lên như bánh bao.

Sau khi phun hạt ra, hắn trợn mắt liếc Tiền Văn Kiệt một cái, "Cậu là Tiền bút chì, làm cho cậu cái chuông kêu leng keng của mèo để ngồi nghịch ha."

Trần Bách Châu giả vờ như không nghe thấy, làm theo ý mình, tiếp tục bóc vải.

"Cậu cũng ăn đi." Thiệu Hiền ngượng ngùng khi cứ để hắn bóc suốt, có cảm giác như đang bóc lột sức lao động của trẻ em vậy.

Tiền Văn Kiệt đột nhiên cảm thấy mình no bụng rồi, hắn không biết loại cảm giác này từ đâu ra, chỉ ngơ ngác nhìn hai người bạn trước mặt.

Rõ ràng là ba người nhưng sao chỉ có mình cảm thấy cô độc.

Sáng sớm hôm sau, Tiền Văn Kiệt sang Thiệu gia chờ Thiệu Hiền.

Ba người ăn sáng xong, tài xế Phương lấy xe đưa bọn họ ra quảng trường.

Cùng đi còn có Thái Nhã Lan cùng Uông Thục Phân, hai người mẹ này cũng không yên tâm để ba đứa nhỏ chạy đi chơi một mình.

Đầu năm nay, lừa đảo bắt cóc trẻ con xảy ra nhiều vô cùng.

Sau khi vào khu trò chơi, Tiền Văn Kiệt hưng phấn nhảy nhót như một con khỉ, nhìn thấy cái gì cũng muốn chơi thử một chút.

Thái Nhã Lan cùng Uông Thục Phân chỉ ở bên coi chừng, không tham gia.

Là một người đàn ông ba mươi tuổi chín chắn, Thiệu Hiền đối với mấy thứ đồ chơi này cũng không hứng thú lắm, đều là Tiền Văn Kiệt lôi lôi kéo kéo, bắt hắn chơi đủ thứ trò.

Trần Bách Châu vẫn luôn lảng lảng đi theo Thiệu Hiền, cũng không chủ động chơi gì.

Thấy hắn như vậy, Thiệu Hiền có chút bối rối.

Trong khoảng thời gian ở chung với Trần Bách Châu, người ngoài nhìn vào thấy hắn rất bình thường, nhưng nếu tinh tế quan sát sẽ không khó phát hiện hắn khác biệt rất lớn so với những đứa trẻ khác.

Gần mười năm bị ngược đãi, giày xéo, tâm lý không thể nào bình thường được, chỉ là vấn đề này trước mắt vẫn chưa rõ ràng lắm.

Nhưng mà làm gì có đứa trẻ nào cả ngày lúc nào cũng ngoan ngoãn vâng lời, lại còn không đòi hỏi gì?

Hơn nữa hắn cảm thấy, Trần Bách Châu hình như ỷ lại vào mình quá mức. Có lẽ dùng ỷ lại cũng không thích hợp vì Trần Bách Châu

toàn chăm sóc mình.

Nói là ỷ lại, không bằng nói là như bóng với hình.

Nghĩ đến đây, hắn liền quay đầu hỏi đứa nhỏ: "Cậu muốn chơi cái gì?"

Âm thanh trong khu trò chơi rất lớn, Thiệu Hiền phải dán sát vào tai Trần Bách Châu mới nói chuyện được.

Hơi thở cứ khế quanh quẩn bên tai Trần Bách Châu, lỗ tai hắn giật giật, sau đó lắc đầu trả lời: "Không muốn gì hết. Cậu muốn chơi cái nào?"

Thiệu Hiền chỉ vào một máy gấp Chuột Mickey, "Mình muốn cái này."

Hắn tuy không học qua tâm lý học, nhưng cũng có thể nhìn ra được dường như Trần Bách Châu mười tuổi thích giúp việc cho mình.

Đại khái là bởi vì được sai bảo mới cảm thấy sự tồn tại của mình có ý nghĩa.

Hắn hiểu loại tâm lý này, nhưng vẫn cảm thấy đau lòng.

Quả nhiên, Trần Bách Châu nghe vậy, lập tức cười rộ lên, "Mình gấp cho cậu."

Hắn chưa chơi bao giờ, nhưng ban nãy nhìn người khác chơi nên cũng học được ít nhiều.

Bỏ xu vào máy xong, hắn nghiêm túc chuyên chú mà điều khiển thanh gấp, quyết tâm phải lấy được một con Chuột Mickey.

Thiệu Hiền tay rất đen, trước nay chưa bao giờ gấp được một con thú nào.

Đến lúc này, hắn cũng sốt hết cả ruột.

Thú bông bị kẹp trúng, cái kẹp từ từ nâng Chuột Mickey lên, lỏng lẻo di chuyển về phía ô thả.

Không cần trúng, ngàn lần không cần trúng!

Thiệu Hiền gắt gao nhìn chăm chăm Chuột Mickey, không nhìn đến khóe môi Trần Bách Châu đang dần cong lên.

Cái kẹp thành công đi đến ô thả, sau đó buông Chuột Mickey ra.

Thật sự gấp được!

Thiệu Hiền đột nhiên sinh ra một loại tự hào, hắn khom lưng lấy Chuột Mickey, bật ra lời khen từ tận đáy lòng: "Trần Bách Châu, cậu lợi hại ghê!"

Trần Bách Châu bị khen đến mơ màng, lập tức nhét thêm xu vào.

Lúc Tiền Văn Kiệt chơi xong thuyền hải tặc, tìm thấy hai người đứng trước máy gấp thú, phát hiện trong lòng Thiệu Hiền đã ôm rất nhiều Chuột Mickey.

Mà Trần Bách Châu vẫn còn chăm chỉ tiếp tục gấp trong cái máy không còn bao nhiêu gấu bông.

"Trần Bách Châu cậu lợi hại thật nha! Gấp được nhiều vậy sao!" Tiền Văn Kiệt nhìn đến phát thèm, "Cho mình mấy con với."

Trần Bách Châu không trả lời hấn mà nhìn về phía Thiệu Hiền như dò hỏi ý tứ.

Thiệu Hiền cũng không muốn chia sẻ thành quả lao động của Trần Bách Châu, nhưng thấy Tiền Văn Kiệt thật sự đáng thương, liền hào phóng chia cho hấn một con.

"Hiền Hiền, sao tự dưng cậu keo quá vậy?" Tiền Văn Kiệt ôm Chuột Mickey, vẻ mặt hoảng sợ.

Đúng lúc này, Thái Nhã Lan cùng Uông Thục Phân đi tới, cầm mấy cái túi, giúp Thiệu Hiền đem Chuột Mickey bỏ vào, xách trên tay.

"Mình đi vệ sinh, hai cậu đi không?" Thiệu Hiền cảm thấy ở đây mãi có chút bức bối liền đề nghị.

Trần Bách Châu cùng Tiền Văn Kiệt không nghi ngờ gì, anh em tốt thì phải đi vệ sinh chung chứ.

Ba người vào WC, vô tình gặp một vài người bạn cùng tuổi, ấn đường Trần Bách Châu khẽ nhú, sau đó tỉnh bơ nói: "Thiệu Hiền, mình hơi đau bụng, cậu với Văn Kiệt không cần chờ mình, lát nữa mình tìm hai cậu sau."

Thiệu Hiền đưa mắt nhìn hấn một cái, gật đầu.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cữu
dtv-ebook.com

Chương 15: Dạy Đỗ Trần Dục

Thiệu Hiền cùng Tiền Văn Kiệt trở lại khu trò chơi, không bao lâu sau thì Trần Bách Châu đã tìm tới bọn họ.

Ba người chơi đã thấm mệt, Thái Nhã Lan cùng Uông Thục Phân liền dẫn bọn họ đi mua quần áo.

Trẻ con lớn rất nhanh, quần áo mới mua không bao lâu đã không vừa người nữa rồi.

Thái Nhã Lan cũng mua cho Bách Châu mấy bộ khiến hắn xúc động vô cùng. Hắn đã quyết định sau này sẽ vì Thiệu Hiền bán mạng, ân tình này, hắn đem đi dùng cả đời vẫn còn thừa.

Dành một ngày để chơi đùa xong, Thiệu Hiền lại kéo hai người bạn nhỏ của hắn về với kì nghỉ hè khôn khổ.

Tất nhiên chỉ có Tiền Văn Kiệt cảm thấy khổ mà thôi.

Buổi tối bảy ngày sau, Tiền Văn Kiệt mang theo vẻ mặt thần bí tươi cười, tới tìm Thiệu Hiền.

"Cậu tới đây làm gì nữa?"

Thiệu Hiền vừa nằm xuống ngủ liền bị Tiền Văn Kiệt dọa tỉnh.

Bọn họ rõ ràng mới tạm biệt nhau nửa tiếng trước thôi mà.

Tiền Văn Kiệt cười hì hì hỏi: "Cậu có biết Trần Dục mới bị đánh không?"

Thiệu Hiền sửng người một giây đồng hồ, sau nhàn nhạt hỏi: "Bị ai đánh?"

"Không biết." Tiền Văn Kiệt lắc đầu.

Thiệu Hiền nhíu mày, "Không biết?" Sao lại kì lạ như vậy?

Tiền Văn Kiệt hắc hắc cười rộ lên, "Không biết nữa, ba hán vừa mới tức điên lên kia, nghe nói Trần Dục bị đánh thảm lắm, bị đánh gãy chân trái hay chân phải gì đó."

"Bị đánh ở đâu? Sao lại không điều tra được gì chứ?" Thiệu Hiền nhíu mày hỏi.

Tiền Văn Kiệt khó hiểu, "Cậu sao vậy? Tính hán tệ như vậy, bị đánh một trận không phải chuyện vui sao? Uống công nửa đêm mình chạy qua ăn mừng với cậu."

"Sao cậu không gọi điện thoại?" Thiệu Hiền hỏi lại một câu.

Tiền Văn Kiệt im lặng vài giây, sau xấu hổ cười gượng vài tiếng, kịp thời tìm ra được một lí do: "Trong phòng cậu làm gì có điện thoại, mình sợ sẽ đánh thức dì Thái."

"Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của mình đâu. Tại sao lại điều tra không ra? Trần Dục cũng không quen biết mấy người đó sao?" Thiệu Hiền vẫn cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

Tiền Văn Kiệt gãi gãi đầu, "Trần Dục hình như là bị trùm bao đánh, hắn cũng không biết người đánh hắn là ai, chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện của bọn đó, tuổi cũng không lớn lắm."

"À." Thiệu Hiền giả vờ như nghĩ ra cái gì đó, đáp có lệ một tiếng.

Thấy hắn như thế, Tiền Văn Kiệt cũng không muốn tự làm mình mất mặt, chào một tiếng rồi chạy về nhà.

Mấy ngày tiếp theo vẫn như cũ, nhưng Tiền Văn Kiệt rõ ràng phát hiện hai người bạn của hắn có gì đó là lạ.

Thiệu Hiền không chủ động cùng Trần Bách Châu thảo luận bài khó, cũng không để Bách Châu bồi thuốc cho mình, thậm chí mấy ngày liền cũng không chủ động nói chuyện với Bách Châu!

Tiền Văn Kiệt tỏ vẻ khiếp sợ sâu sắc.

Mà là người trong cuộc, Trần Bách Châu càng cảm nhận được sự lạnh lùng bất ngờ này của Thiệu Hiền.

Hắn không biết mình làm sai cái gì, cũng không dám đi hỏi, tối nào cũng chui vào trong chăn lén lau nước mắt, ngày hôm sau lại dè dặt như cũ.

Vẫn là Tiền Văn Kiệt chịu không nổi nữa, quyết định tìm Thiệu Hiền nói chuyện.

Mất thấy Trần Bách Châu đeo cặp sách biến mất ở ngoài cửa Thiệu gia, Tiền Văn Kiệt nghiêm túc hỏi Thiệu Hiền: "Cậu với Bách Châu cãi nhau?"

Thiệu Hiền lắc đầu, "Không có."

"Vậy sao cậu không để ý tới cậu ấy?"

"Mình không để ý tới cậu ấy bao giờ?" Thiệu Hiền nhăn mày.

Tiền Văn Kiệt trừng lớn mắt, "Mấy ngày nay cậu nói chuyện với cậu ấy không được mười câu nữa! Bách Châu cũng không dám nói chuyện với cậu, mỗi lần cậu quay lưng lại với cậu ấy, trông cậu ấy rất đáng thương!"

Trong lòng Thiệu Hiền không phải không có chút cảm giác gì, hắn có chút bức bối, vò tóc, hỏi: "Cậu cảm thấy Trần Bách Châu thế nào?"

"Thế nào là thế nào?" Tiền Văn Kiệt không rõ nguyên do, nhưng thấy Thiệu Hiền nghiêm túc, liền nghĩ nghĩ nói, "Lớn lên đẹp, người cũng thông minh, nói không nhiều lắm, nói chung là khá tốt."

Thiệu Hiền thầm than một hơi, xác thật là thế này không sai.

Đứa nhỏ này vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện sao không vui cho được?

"Hiền Hiền, rốt cuộc cậu bị sao vậy?" Tiền Văn Kiệt thật sự không hiểu được.

Thiệu Hiền cười cười, "Không sao cả, cậu lo về đi kìa."

Tiền Văn Kiệt đành phải lưu luyến mà rời đi.

Buổi tối, Thiệu Hiền nằm trên giường không ngủ được.

Nói thật, hắn vốn dĩ không lạ lẫm gì với tính cách Trần Bách Châu, mấy ngày này phải nhịn muốn chết. Sở dĩ như vậy là vì hắn không biết phải đối mặt với Trần Bách Châu như thế nào.

Ai đánh Trần Dục không quan trọng, quan trọng là ai đã sai lầm trẻ đó làm vậy.

Hôm đi chơi đó, giữa đường bọn họ có ghé qua nhà vệ sinh.

Ở trong phòng vệ sinh, Thiệu Hiền nhìn thấy có mấy đứa nhỏ, mà bộ dáng mấy đứa nhỏ này rất lưu manh nên Trần Bách Châu mới giả vờ bị đau bụng để ở lại thêm vài phút.

Đứa trẻ này còn quá nhỏ, giả vờ đau bụng cũng không giống, hơn nữa lúc hắn nhìn thấy mấy tên côn đồ kia, biểu cảm có chút thay đổi.

Chẳng qua Thiệu Hiền lúc ấy không nghĩ nhiều.

Một tuần sau, Trần Dục chịu khổ mà lại không biết tên người hội đồng hắn, gãy một chân, tưởng tượng cũng thấy chật vật cùng thâm.

Thiệu Hiền dường như nghĩ ngay đến Trần Bách Châu.

Phải biết rằng, Phó Bách Châu kiếp trước căn bản không chừa cho Trần gia một con đường sống nào, ngay cả mấy nhà quan hệ tốt với Trần gia cũng bị tổn thất nặng.

Thiệu gia lúc ấy có một mối làm ăn với Trần gia, tuy rằng không tổn thất bao nhiêu, nhưng cũng có chút mất mặt, chính vì thế nên Thiệu Hiền mới đấu đá với Phó Bách Châu.

Lúc đó, dường như không ai biết Phó Bách Châu đã từng là Trần Bách Châu, mặc dù tên giống nhau nhưng cũng không ai dám tin.

Trần Bách Châu hồi nhỏ chính là con kiến mà bọn họ muốn giết là giết, sao có thể trở thành chủ nhân của Phó gia mà hô mưa gọi gió như vậy?

Mặc dù có người nhận ra, cũng không dám mở miệng.

Hơn nữa thông tin về tuổi thơ của Phó Bách Châu đã bị tiêu hủy gần hết, Thiệu Hiễn cũng không tra được gì, hơn nữa tất cả mọi người đều suy đoán Phó gia muốn chiếm thị trường Trung Quốc nên mới khai đao từ Trần gia, chính vì vậy nên Thiệu Hiễn cũng không nghĩ nhiều về thân thế của hắn.

Hiện giờ cẩn thận ngấm lại, trong lòng Phó Bách Châu chắc hẳn đã muốn hủy diệt Trần gia từ sớm.

Này không thể nói không đúng, nhưng năm đó một ít thủ đoạn của Phó Bách Châu không phù hợp với nguyên tắc đối nhân xử thế của Thiệu Hiễn.

Nếu không chỉ bằng một hạng mục nhỏ của Thiệu gia bị hủy, Thiệu Hiễn cũng không hẹp hòi mà tuyên chiến trực tiếp với Phó Bách Châu như vậy.

Hiện tại, hắn tận mắt chứng kiến đứa nhỏ này bị Trần gia ngược đãi, dù về tình hay về lý, hắn vẫn luôn đứng về phía Trần Bách Châu.

Hắn thấu hiểu tâm lý muốn trả thù của Trần Bách Châu, nhưng không đồng ý với phương pháp của hắn.

Người Thiệu gia trước nay đều quang minh lỗi lạc, không sử dụng bất kỳ âm mưu thủ đoạn nào, Trần Bách Châu âm thầm thuê người đánh Trần Dục làm Thiệu Hiễn có chút không vui.

Hắn suy nghĩ suốt một đêm, ngày hôm sau trực tiếp biến thành quốc bảo [quốc bảo của Trung là gấu trúc] làm Thái Nhã Lan đau lòng vô cùng.

"Hiền Hiền, mấy ngày nay trông con không vui, rốt cuộc làm sao vậy? Con kể mẹ nghe được không?"

Thiệu Hiền uống sữa bò, rầu rĩ không vui nói: "Mẹ, nếu bạn của mẹ làm ra chuyện mà mẹ không chấp nhận được, tuy mẹ hiểu nguyên nhân tại sao nhưng lại không có tư cách góp ý thì mẹ sẽ làm sao?"

"Cái đầu nhỏ của con ngày nào cũng suy nghĩ cái gì vậy?" Thái Nhã Lan vừa quan tâm vừa trách cứ, "Vậy thì con cứ nói thật đi, tại sao con lại không chấp nhận?"

Thiệu Hiền không hé răng.

Thái Nhã Lan không khỏi cười rộ lên, con cái trưởng thành cũng có bí mật cho riêng mình.

"Các con nếu là bạn bè, sao lại không có tư cách góp ý được? Con muốn nói cái gì thì cứ nói cái đó, đừng để ghen ở trong lòng."

Thái Nhã Lan mấy ngày nay cũng nhìn ra được ít nhiều, Tiểu Châu kia vốn là đứa trẻ nhạy cảm, bị con trai mình đối xử lạnh lùng như vậy, xem ra cũng khó chịu không ít rồi.

Sau bữa sáng, Trần Bách Châu cùng Tiền Văn Kiệt cùng nhau bước vào Thiệu gia

Thiệu Hiền theo thường lệ dẫn bọn hắn đi lên lầu học, Trần Bách Châu chào một tiếng "Dì Thái" xong liền không nói thêm câu nào

nữa.

Tiền Văn Kiệt trong bầu không khí kì lạ này, cũng đã an tĩnh hơn nhiều.

Trong phòng một mảnh yên lặng, chỉ có tiếng bút ghi soàn soạt trên giấy.

Một lát sau, một âm thanh "Ừng ục" đột ngột vang lên, Thiệu Hiền nắm chặt bút, sau đó đứng dậy mở cửa xuống lầu.

Trần Bách Châu cúi đầu, gắt gao nhìn chăm chăm sách bài tập, trong lòng khổ sở muốn chết.

Hắn một lần lại một lần tưởng tượng, Thiệu Hiền chán ghét hắn rồi đúng không? Hắn không có cái gì tốt đẹp, không ai muốn chơi chung với loại dã chủng sinh ra mà không biết mặt ba.

Tiền Văn Kiệt nhìn bộ dạng lẻ loi của Trần Bách Châu, trong lòng thở dài một tiếng.

Rõ ràng là hai người giận nhau, sao mình lại thấy áp lực như vậy?

Chỉ lát sau, cửa phòng lại mở ra, tiếng bước chân Thiệu Hiền vang lên.

Trần Bách Châu ngơ ngác ngồi ở trên bàn, tay cầm bút có chút run run.

Bỗng nhiên, một đĩa bánh sandwich xuất hiện trước mặt hắn, tiếp theo đó là một ly sữa bò ấm.

"Chưa ăn sáng hả? Mau ăn đi." Thiệu Hiền rót cuộc cũng không để đứa nhỏ này chịu khổ được.

Trần Dục hiện tại bị thương nằm viện, Trần gia căn bản không ai quan tâm Trần Bách Châu sống hay chết.

Thiệu Hiền đợi nửa phút, Trần Bách Châu một chút động tĩnh cũng không có, cúi thấp đầu như cũ, dường như đang yên lặng mà chống đối.

"Trần Bách Châu, cậu....."

Nửa câu sau bị hắt nuốt ngược vào trong.

Thiệu Hiền ngưng nhìn mấy giọt nước mắt rơi trên trang vở bài tập, trong lòng bỗng thấy chua xót cùng tự trách chính mình.

Hắn ba mươi tuổi đầu rồi, so đo với một đứa trẻ mười tuổi để làm gì chứ?

Thiệu Hiền trầm mặc vài giây, giọng điệu trở nên ôn hòa rất nhiều, "Sữa bò không uống nhanh sẽ lạnh đi đó."

"Thực xin lỗi." Trần Bách Châu bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt áy náy ngập tràn nước.

Hắn nhẹ nhàng chớp mắt, nước mắt chảy xuống giàn giụa.

"Thiệu Hiền thực xin lỗi, là mình không tốt."

Đứa nhỏ an an tĩnh tĩnh, một tiếng nức nở cũng không để lộ ra ngoài, hắn đưa lưng về phía Tiền Văn Kiệt nên Tiền Văn Kiệt không biết hắn đang khóc.

Trái tim Thiệu Hiền đau như thắt lại, nhìn về phía Tiền Văn Kiệt đang ngơ ngác không hiểu vì sao, "Không phải cậu để quên sách ở nhà sao? Sao không chạy về lấy đi?"

"Cái gì?" Tiền Văn Kiệt như vừa mới tỉnh mộng.

Thiệu Hiền hướng hấn đưa mắt ra hiệu, "Còn không mau đi đi!"

Tiền Văn Kiệt cuối cùng cũng hiểu ra, "Đúng ha, mình để quên quyển kia ở nhà rồi, phải về lấy mới được, lát nữa gặp lại nha!"

Hấn nói xong, nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng.

Thiệu Hiền đem sữa bò nhét vào trong tay Trần Bách Châu, "Ăn xong hãy nói."

Trần Bách Châu cầm lấy cái ly, thấy Thiệu Hiền hình như không hề tức giận, tâm trạng trở nên tươi đẹp hơn nhiều, vội vàng cúi đầu lau nước mắt, còn không quên nói "Thực xin lỗi".

Lại nghe Thiệu Hiền trịnh trọng nói: "Cậu không có sai, mình phải xin lỗi cậu mới đúng."

Trần Bách Châu nghe vậy, không cần uống sữa bò với bánh mì nữa, vội vàng lắc đầu nói: "Là mình không tốt, Thiệu Hiền đừng tức giận, cũng đừng bỏ mặc mình."

"Được, mình sẽ không bỏ mặc cậu đâu." Thiệu Hiền đưa tay xoa xoa mái tóc mềm mại của hấn.

Trần Bách Châu trong lòng đã định, vội vàng ăn xong bánh mì, uống xong sữa bò, muồn nhanh chóng nói chuyện rõ ràng với Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền lại thêm đau lòng, càng thêm vài phần tự trách.

Hắn châm chước giây lát, rồi cuộc mở miệng hỏi: "Bách Châu, dạy dỗ Trần Dục một trận có phải là học sinh bên Thụy Hồng hay không? Có phải mấy đứa bọn mình gặp ở trong nhà vệ sinh hôm đi chơi hay không?"

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 16: Cái Ôm Ấm Áp

Thiệu Hiền vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ trải qua thất bại.

Hắn đồng tình với Trần Bách Châu, hắn biết Trần Dục rất quá đáng, nhưng hắn vẫn chưa chân chính cảm nhận mùi vị của tuyệt vọng là như thế nào.

Chính là, hắn suy nghĩ cẩn thận.

Trần Bách Châu trước nay chưa bao giờ làm gì sai, có sai thì cũng không phải là thủ phạm, mặc dù Trần Bách Châu tìm người đánh gãy chân Trần Dục chân, nhưng cũng là do Trần Dục tự chuốc lấy.

Cho nên khi nghe đứa nhỏ thấp thỏm bất an trả lời "Phải", hắn lại trở nên thoải mái vô cùng.

Trần Bách Châu run giọng trả lời xong, trong lòng cuộn cuộn chưa xót.

Hắn ti tiện như vậy, hắn thuê người đánh Trần Dục, Thiệu Hiền có chán ghét hắn hay không?

"Thực xin lỗi, mình không nên đánh người....." Đứa nhỏ vừa khóc nức nở vừa xin lỗi.

Thiệu Hiền thở dài, lấy khăn giấy lau nước mắt cho hắn, ôn hòa nói: "Cậu sai, sai vì đã dùng loại thủ đoạn này."

Trần Bách Châu lập tức sửng sốt, trong ánh mắt tràn đầy mê man, một giọt nước mắt cứ dính lại trên lông mi, mãi chưa rơi xuống.

Dường hơn một tháng, đứa nhỏ xanh xao vàng vọt lúc trước bây giờ sắc mặt hồng nhuận khỏe mạnh, màu da trắng nõn, hơn nữa tướng mạo đẹp, thật sự làm người khác không nói nặng lời được.

"Cậu cảm thấy cái thủ đoạn nhỏ bé này của cậu sẽ không có ai tra ra sao?"

Thiệu Hiền nói lời thăm thía, "Cảnh giới cao nhất của gây phiền toái cho người khác chính là người khác căn bản không biết là do cậu động tay. Nếu mình có thể đoán ra được cậu làm, vậy Trần Dục sẽ đoán không ra sao? Trần Xương Kiến cho người điều tra không ra sao? Chờ bọn họ biết được, cậu sẽ làm gì đây? Cậu bây giờ có thể làm cho bọn họ câm miệng lại sao?"

Đương nhiên, một đứa nhỏ mười tuổi mà có thể làm ra chuyện đến trình độ này đã không tồi rồi.

Trần Bách Châu cực kỳ nghiêm túc lắng nghe, vừa nghe vừa bày ra ánh mắt sùng bái.

Thiệu Hiền trong lòng có chút áy náy, cảm giác mình như một ông chú chuyên lừa gạt con nít vậy.

"Hơn nữa, nhà chúng mình trước nay làm việc đều chú ý quang minh lỗi lạc, nhưng không phải là không thể sử dụng thủ đoạn. Có một vài người rất ghê tởm, loại người như vậy mới cần cách giải quyết đặc biệt. Mặc kệ thế nào, muốn lách luật thì phải đảm bảo mình không phạm luật trước đã."

Biết đứa nhỏ đã rõ ràng, Thiệu Hiền trong lòng yên tâm không ít.

"Cậu bây giờ còn nhỏ, không đủ khả năng để đối đầu với học, tục ngữ nói, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cậu thấy sao?" Thiệu Hiền hướng dẫn từng bước, ý đồ thay đổi tư duy đứa nhỏ.

Trần Bách Châu càng nghe đôi mắt càng sáng, hần bỗng nhiên cong mắt cười rộ lên, như là trúng lớn, vui vẻ vô cùng.

"Mình biết rồi." Mình biết cậu quan tâm mình, lo Trần gia sẽ điều tra ra mình, lo mình sẽ bị trả thù.

Hắn phải may mắn lắm mới có thể gặp được một người tốt như vậy.

Đứa nhỏ này ngoan ngoãn đến đau lòng, Thiệu Hiền không khỏi đưa tay nhéo nhéo mặt hắn, cười nói: "Rốt cuộc cũng có chút thịt rồi."

Trần Bách Châu tùy ý để hắn nhéo, con người cong cong, hiền nhiên là bởi vì Thiệu Hiền thân cận mà cảm thấy cao hứng.

"Kỳ thật mình muốn để cậu tiếp tục sống ở Trần gia," Thiệu Hiền buông ra tay nói, "Chẳng qua tất cả mọi người đều ở chung một chỗ, cậu mang họ Trần, lại không ở Trần gia, khó tránh có người lờ ra tiếng vào."

Không thể nói Thiệu Hiền ích kỷ, hẳn là Thiệu gia nhị thiếu, mặc kệ làm chuyện gì cũng phải vì Thiệu gia suy nghĩ, hẳn không thể để cho người khác ngăm mắng Thiệu gia chiếm đoạt con của Trần gia, cũng không thể để cho người khác mắng Trần Bách Châu là sói mất trắng các thứ.

Nói vậy lúc trước Trần Bách Châu về Trần gia, cũng là vì thế.

Nhưng là, Thiệu Hiền tư tâm cũng không muốn Trần Bách Châu lại bước vào cái ổ sói kia. Hẳn mấy ngày nay vẫn luôn suy nghĩ, nếu Trần Bách Châu không phải đối mặt với người Trần gia nữa, tâm lý hẳn có phải càng dễ chữa trị hay không?

Trần Bách Châu nghe vậy, trong lòng phảng phất như bị thứ gì rót đầy, phình phình trướng trướng, tất cả thấp thỏm bất an, tự trách tự ghét từ mấy ngày hôm trước đã biến mất sạch sẽ.

Hắn cảm nhận được rõ ràng, cái người ở trước mặt này là thật lòng quan tâm hắn.

Có những lời như vậy đủ rồi.

Hắn hiện tại không sợ Trần Dục, hẳn chỉ sợ Thiệu Hiền không cần mình nữa thôi.

"Bách Châu, cậu có muốn rời khỏi Trần gia không?" Thiệu Hiền nghiêm túc hỏi.

Trần Bách Châu hơi hé miệng, lại cảm thấy giọng nói một mảnh chua xót, cái gì cũng không nói ra được.

Hắn đương nhiên muốn!

Đưa nhỏ chăm chú nhìn đôi mắt Thiệu Hiền, mãi một lúc sau mới tìm thấy giọng nói của mình, khàn khàn nói: "Muốn."

Thiệu Hiền tự đáy lòng mặt giãn ra.

Mấy ngày nay, hấn ngoại trừ ưu sầu vấn đề của Trần Bách Châu, còn tự hỏi làm thế nào để Trần gia tự nguyện từ bỏ hấn.

Ở trước mặt thương nhân, đặc biệt là kiểu thương nhân như Trần Xương Kiến, lợi ích vĩnh viễn xếp đầu.

Tuy nói Thiệu gia không thường dùng một ít thủ đoạn đặc biệt, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ không dùng. Đối phó với người mặt dày như Trần Xương Kiến cần mạnh tay hơn.

Hấn vừa rồi không cho Trần Bách Châu sử dụng thủ đoạn, đó là bởi vì Trần Bách Châu bây giờ còn nhỏ, tam quan còn chưa phát triển hoàn toàn, ở Trần gia gặp nhiều ngược đãi như vậy, nếu không có ngoại lực can thiệp, có khi tâm lý đứa nhỏ sẽ gặp phải vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều.

Nếu hiện tại liền sử dụng thủ đoạn bạo lực để giải quyết vấn đề, chờ đến khi nếm được chút ngon ngọt, loại cảm giác thành tựu này sẽ càng lúc càng lớn, đối với Trần Bách Châu khi trưởng thành cũng không có chỗ tốt.

Cho nên Thiệu Hiền mới không cho hấn làm những việc đó.

Nhưng mà, muốn đem Trần Bách Châu từ Trần gia cứu ra, còn cần một chút chút mưu kế nhỏ.

Kiếp trước bởi vì Phó Bách Châu vô cớ nhằm vào Trần gia, Thiệu Hiền đã cố ý nghiên cứu quá trình làm giàu của Trần gia, đối với

Trần Xương Kiến vẫn còn ghi nhớ một vài bước ngoặt.

Nếu hấn tính không sai, hấn là không bao lâu nữa.

"Mình có một biện pháp, nhưng có khả năng sẽ ủy khuất cậu."
Khuôn mặt Thiệu Hiền có chút do dự.

Trần Bách Châu cười đến đặc biệt mềm ngọt, "Mình không sao."

Thiệu Hiền trong lòng cảm thán một câu, đứa nhỏ này ngoan thế này, kiếp trước tại sao lại trở nên như vậy?

Tất cả đều là lỗi của Trần gia!

Hấn ghé sát vào Trần Bách Châu lặng lẽ thì thầm, nói cho đứa nhỏ kế hoạch của chính mình, Trần Bách Châu càng nghe càng sang mắt ra, quả thực không thể ngăn sự sung bái của mình lại.

Thiệu Hiền vừa nói vừa nhìn lỗ tai trắng như ngọc của đứa nhỏ, thấy lỗ tai bởi vì hơi thở của mình mà động đậy, chỉ cảm thấy phi thường đáng yêu, rất muốn đưa tay sờ sờ.

Nhưng vẫn là nỗ lực ngăn cảm xúc của mình lại.

"Cậu cảm thấy thế nào?" Nói xong kế hoạch, Thiệu Hiền lui về khoảng cách bình thường, hỏi Trần Bách Châu.

Trần Bách Châu hung hăng gật đầu, "Được."

Dù sao hấn cái gì cũng nghe theo Thiệu Hiền hết.

Thiệu Hiền làm việc rất nhanh gọn, mới vừa xác định kế hoạch xong, liền mang theo Trần Bách Châu chạy ra ngoài, lại bị Trần Bách Châu giữ chặt.

"Làm sao vậy?"

"Bên ngoài nắng rất to, dì Thái nói, cậu nếu ra khỏi cửa phải bôi kem chống nắng vào, đừng phơi bị thương." Trần Bách Châu trả lời.

Làn da Thiệu Hiền quá mỏng, đây là việc rõ như ban ngày.

"Chúng ta ngồi xe mà, phơi nắng không nhiều đâu." Thiệu Hiền lười thoa mấy thứ kia lên người.

Đôi mắt xinh đẹp của Trần Bách Châu lẳng lẳng nhìn hấn, bởi vì vừa rồi đã khóc một lần, hiện tại còn phiem nước, khiến người khác không đành lòng cự tuyệt.

"Được rồi, được rồi," Thiệu Hiền nhìn xung quanh một vòng, "Kem chống nắng ở đâu?"

Trần Bách Châu nhấp môi cười, chạy đi lấy kem chống nắng, lại chạy về mở nắp lọ kem ra, đổ ít vài lòng bàn tay, "Mình giúp cậu."

Thiệu Hiền mừng rỡ chính mình không cần làm gì, trực tiếp nhắm mắt mặc hấn phát huy.

Trần Bách Châu biểu tình tức khắc trở nên cực kỳ trang trọng, phảng phất như trước mắt chính là một kiện đồ sứ vô cùng quý báu, cần thật cẩn thận dốc lòng đối đãi.

Hấn từng chút từng chút đem kem chống nắng thoa đều, mặt xong rồi thì tới cổ, cổ xong lại thoa xuống cánh tay.

Thời điểm hấn đang thoa kem lên cánh tay, Thiệu Hiền đã mở to mắt, ánh mắt dừng lại trên vẻ mặt chuyên chú của Trần Bách Châu.

Dùng ánh mắt của Thiệu tổng ba mươi tuổi để đánh giá, đứa nhỏ này biết báo đáp công ơn, tư chất thông minh, nếu có thể bồi dưỡng, nhất định sẽ trở thành vật báu.

Hắn không biết kiếp trước sau khi Phó gia đem đứa nhỏ về đã đối xử như thế nào, nhưng trong lòng Thiệu Hiền đã có quá trình rõ ràng.

Mặc dù việc đứa nhỏ trở lại Phó gia đã được định trước, hắn vẫn muốn trước khi Phó gia tìm thấy, đem đứa nhỏ này bồi dưỡng đến đủ ưu tú.

Người Phó gia không dễ đối phó, kiếp trước Phó Bách Châu có thể đứng vững gót chân ở Phó gia, không biết đã gặp qua bao nhiêu châm biếm, cũng không biết trả giá bằng bao nhiêu nỗ lực.

Hắn dùng ngón chân cũng có thể nghĩ được, một thiếu niên ở Trần gia chịu ngược đến hơn mười tuổi, sớm phải đặt chân vào chiến trường mà không có thuốc súng sẽ lại thêm áp lực trầm trọng.

Thiệu Hiền có bao nhiêu thuận lợi, Phó Bách Châu liền có bấy nhiêu gian nan.

Cho nên ở kiếp trước, Thiệu Hiền một lần lại một lần thua trên tay Phó Bách Châu, kỳ thật một chút cũng không oan.

Cây non giương nanh múa vuốt được nuôi trong nhà kính, so ra vẫn kém hơn đại thụ chọc trời mọc lên từ khối bê-tông.

"Xong." Trần Bách Châu đang định đóng nắp lại, lại bị Thiệu Hiền cầm lấy tay.

Thiệu Hiền xoa xoa tóc hắn, "Cậu không thoa sao?"

Trần Bách Châu nghe thấy những lời quan tâm tới hắn, lại cong mắt cười rộ lên, kéo theo viên lệ chí cũng chuyển động nơi đuôi mắt.

Ở kiếp trước, Phó Bách Châu chưa từng cười lên.

Không biết là tâm lý quấy phá thế nào, Thiệu Hiên ma xui quỷ khiến mà ôm lấy đứa nhỏ, tựa như muốn dùng cái ôm này để xua đi nỗi tâm tối tăm và đau đớn của Trần Bách Châu.

"Cậu cười lên thật là đẹp mắt." Hắn khen từ tận đáy lòng.

Kem chống nắng trên tay lập tức rơi xuống đất, Trần Bách Châu ngây ngốc cả người.

Hắn chỉ nghe thấy trong lồng ngực gầy yếu của mình có gì đó đang nhảy lên kịch liệt, Thiệu Hiên khen hắn đẹp, Thiệu Hiên đang ôm lấy hắn!

Từ lúc hắn bắt đầu nhớ được mọi chuyện cho đến giờ, chưa từng được ai ôm qua.

Thì ra ôm ấp chính là cảm giác này, thật sự rất ấm áp.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 17: Kế Hoạch Rời Khỏi Trần Gia

Hai người thu dọn xong, kêu Tiền Văn Kiệt cùng đi tới tập đoàn Thiệu thị.

Phương thúc đưa bọn họ đưa đến dưới sảnh Thiệu thị, Thiệu Hiên mang theo hai người bạn nhỏ lập tức tiến vào.

Hắn đã gọi điện thoại báo trước khi đến nên căn bản không ai ngăn bọn họ lại.

Thiệu Hiên tới để tìm Thiệu Uẩn.

Thiệu Uẩn hiện tại mới 21 tuổi, còn chưa tốt nghiệp đại học cũng đã giúp Thiệu cha xử lý qua vài án tử, nhận được sự đánh giá cao của vài tiền bối Thiệu thị.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người lãnh đạo Thiệu thị sau này chính là Thiệu Uẩn.

Về phần Thiệu Hiên, so với việc quản lý một tập đoàn, hắn càng thích cuộc sống gia đình của chính mình hơn nên căn bản sẽ không xuất hiện cục diện huynh đệ tranh chấp.

Thiệu Uẩn cùng hắn đều có bản lĩnh gây dựng sự nghiệp cho riêng mình, chỉ là Thiệu Uẩn làm anh cả nên trách nhiệm lớn hơn

một ít mà thôi.

Ngắm lại liền thấy có chút đáng thương.

Thời điểm ba đưa trẻ đi vào văn phòng Thiệu gia, Thiệu Uẩn đang gọi điện thoại, hấn ra hiệu bảo Thiệu Hiễn mang các bạn ngồi xuống trước, sau đó vội vàng trả lời vài câu rồi cúp máy, trên mặt còn lưu lại vài phần bất đắc dĩ.

Nhưng đến khi nhìn về phía ba người Thiệu Hiễn, lại cười đến ôn hòa, hỏi: "Hiễn Hiễn, sao hôm nay lại đến công ty vậy?"

"Ở nhà chán quá, tới tìm anh chơi." Thiệu Hiễn nói, cố ý thờ dài.

Lúc này, thư kí bụng ba ly sữa bò bước vào, đặt ở trước mặt ba người Thiệu Hiễn, sau đó rời văn phòng, chu đáo đóng cửa lại.

Thiệu Uẩn đương nhiên nhìn ra được chút tâm tư của Thiệu Hiễn, "Nói đi, tìm anh có việc gì?"

"Anh hai, anh giúp em một chút!" Thiệu Hiễn uống một ngụm sữa bò, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thiệu Uẩn cảm thấy hiếm lạ, vô cùng hứng thú, "Nói thử xem, nếu nằm trong khả năng, anh nhất định sẽ giúp."

"Anh hai lợi hại như vậy, tất nhiên là giúp được rồi!" Thiệu Hiễn nịnh bợ trước, sau đó nói, "Không phải đang nghỉ hè sao? Em muốn đi Hào Giang chơi, chủ yếu là sợ ba mẹ không cho."

Ý cười trên mặt Thiệu Uẩn nhạt đi vài phần, "Hào Giang thật sự loạn, hơn nữa lại xa, em đi tới đó làm gì? Em nếu thật sự muốn đi du lịch thì đi chỗ nào chẳng được."

"Nhưng mà Hào Giang thực mới lạ, em muốn đi xem thử." Thiệu Hiền mở to đôi mắt, mang mặt lấy lòng.

Thiệu Uẩn nghen một ngụm, Hào Giang chỉ mới phát triển được vài năm. Nổi tiếng là một nơi có rất nhiều sông bạc, ngập trong vàng son, thật sự không phải là địa điểm tham quan thích hợp cho trẻ nhỏ.

Nghĩ đến đây, hấn vẫn quả quyết cự tuyệt như cũ: "Ba mẹ chắc chắn sẽ không cho em đâu, em bỏ ngay ý định này đi!"

Thiệu Hiền đã sớm biết kết quả, trong lòng cũng không khổ sở nhiều, nhưng trên mặt muốn bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu, hấn cúi đầu, một lát sau mới lên tiếng: "Vậy tối nay anh đãi em một bữa đi."

"Tối nay không được, anh có việc." Thiệu Uẩn bất đắc dĩ nói.

Thiệu Hiền đương nhiên biết hấn có việc, bằng không cũng sẽ không nói những lời này, "Anh cứ lo việc của anh đi, em muốn mời các bạn ăn cơm, nhưng mà em không mang tiền, anh đặt cho bọn em một bàn đi, bọn em không làm phiền anh nữa."

Không đáp ứng được thỉnh cầu trước đó của hấn, Thiệu Uẩn đã có chút áy náy, nghĩ tối nay đi gặp họ hàng, giúp ba người Hiền Hiền đặt một bàn riêng cũng không có vấn đề gì.

"Được."

Từ giờ tới tối còn đến nửa ngày, Thiệu Hiền liền mang theo hai người bạn nhỏ rời khỏi Thiệu thị.

Tiền Văn Kiệt vẫn luôn đang trong trạng thái mơ màng, qua một lúc lâu sau mới hỏi: "Hiển Hiển, cậu muốn đi Hào Giang chơi thật hả?"

Thiệu Hiển ra vẻ rầu rĩ không vui trả lời: "Đúng vậy, bất quá ba mẹ mình chắc chắn sẽ không cho mình đi. Nóng quá à, mình dẫn hai cậu đi uống nước nha!"

Trần Bách Châu vẫn luôn không hé răng, gắt gao đi theo Thiệu Hiển.

Ba người tìm được một tiệm đồ uống tương đối bình thường, trang trí trong tiệm có chút khác lạ, hơn nữa không khí cũng không tồi.

Nhưng rất kỳ lạ, trong tiệm không có khách.

Sự xuất hiện của ba đứa trẻ quá nổi bật, bọn họ mới vừa ngồi xuống liền có một phục vụ mặc đồng phục đứng trước mặt ba người.

"Mấy người bạn nhỏ này muốn uống cái gì đây?" Một giọng nữ dịu dàng xuất hiện bên tai.

Thiệu Hiển ngẩng đầu, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, không khỏi cười rộ lên, xem ra hần tới đúng chỗ rồi.

"Chị gái, có đề cử gì không?"

Tình cảnh này, Tiền Văn Kiệt có chút ngại ngùng, Trần Bách Châu xưa nay không chủ động nói chuyện, cho nên chỉ có thể chờ Thiệu Hiển lên tiếng.

Nữ phục vụ dáng người cao gầy, tướng mạo không tầm thường, thoát nhìn tương đối vô hại, nhưng Thiệu Hiền rất hiểu, vị này chính là con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn tài chính tại Hào Giang, sở dĩ xuất hiện ở chỗ này do gia tộc thử nghiệm mà thôi.

Hào Giang mới phát triển được mấy năm, thị trường đại lục Trung Quốc làm động lòng người, ai cũng muốn chiếm một phần, vì thế vị Đường Hân tiểu thư này liền tiến vào Yến Đại đọc sách, thuận tiện thăm dò thị trường ở đây.

Nàng không phải phục vụ, mà cửa hàng này là do nàng mở ra.

Đường Hân cũng không biết đứa nhỏ trước mặt này đang nghĩ cái gì, nàng thấy Thiệu Hiền lớn lên trắng trẻo đáng yêu, tư duy rõ ràng còn thực hiểu phép tắc, trong lòng có chút hảo cảm, liền kiên nhẫn đề cử cho hắn vài món đồ uống hợp khẩu vị trẻ em.

"Em muốn cái này," nghe nàng đề cử xong, Thiệu Hiền chỉ vào một món, lại hỏi hai người kia, "Hai cậu muốn uống cái gì?"

Tiền Văn Kiệt: "Giống cậu."

Trần Bách Châu gật đầu, "Cũng vậy."

Đường Hân mỉm cười rời đi.

"Chị hồi nãy đẹp ghê." Tiền Văn Kiệt ngây ngô cười nói.

Thiệu Hiền liếc hắn một cái, không lên tiếng.

Quầy pha chế cách chỗ của ba người không xa, Đường Hân mặc đồng phục đứng khuấy đồ trong cốc, vành tai nghe ba người nói chuyện.

Thế nhưng nghe được Hào Giang, sông bạc linh tinh, không khỏi bật cười.

Trẻ con bây giờ lớn nhanh như vậy sao?

Nàng bưng ba ly đồ uống qua, theo thứ tự đặt xuống, nghĩ nghĩ vẫn là nói: "Hào Giang có điểm loạn, trẻ con không nên đi."

"Chị à, chị nói y như anh của em luôn," Thiệu Hiền cong mắt cười nói, "Vì cái gì ai cũng nói Hào Giang loạn? Chị giải thích cho em được không?"

Hiện tại trong tiệm không có khách, Đường Hân cũng không muốn để người bạn nhỏ này làm đường lạc lối, vì thế ngồi trên ghế bên cạnh, kiên nhẫn giải thích: "Chị vừa rồi nghe mấy đứa nhắc tới sông bạc, nơi đó cũng không phải là nơi tốt lành gì, táng gia bại sản không biết có bao nhiêu người, ngàn vạn lần đừng dính vào."

Thiệu Hiền nhăn mày lại, chỉ chỉ Trần Bách Châu, khó xử nói: "Nhưng mà chị ơi, ba của bạn em thường xuyên đi Hào Giang, cũng không biết ông ấy có tới đó hay không nữa. Lần này ba cậu ấy đi một tuần còn chưa về, cậu ấy lo lắng nên muốn đi Hào Giang tìm ba."

Tiền Văn Kiệt: "....."

Ba của Trần Dục hóa ra thích bài bạc!

Thiệu Hiền cũng không có nói dối, Trần Xương Kiến xác thực thích đi Hào Giang đánh bài.

Theo hần biết, vài ngày sau, Trần Xương Kiến sẽ trải qua một tin vui một tin buồn. Tin vui chính là vài ngày sau Trần thị sẽ bắt đầu

phát triển thêm bước nữa.

Thiệu Hiền lại muốn gây khó dễ giữa chừng, làm hấn ăn khổ thêm chút.

Đường Hân nghe nói, không khỏi có chút đồng cảm với Trần Bách Châu, nàng ngày thường không mềm lòng, nhưng thực thích trẻ nhỏ hiểu chuyện, hơn nữa Thiệu Hiền lại hợp mắt nàng, nàng không khỏi nhiều lời vài câu.

"Các em đi Hào Giang quá nguy hiểm, không có người lớn theo không được."

Thiệu Hiền uống một ngụm đồ uống mới mẻ, bất mãn nói: "Em biết, ba mẹ không đồng ý, Thiệu Uẩn kia cũng không đồng ý."

Thiệu Uẩn?

Đường Hân trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, chắc là không trùng hợp thế đâu nhỉ?

"À đúng rồi, chị, chị làm thêm cho em một phần được không? Tuy anh trai không dắt em đi Hào Giang, nhưng anh đi làm cũng rất vất vả, lát nữa em mang theo cho anh em."

Thiệu Hiền hồ ngôn loạn ngữ cho Tiền Văn Kiệt xem thế là đủ rồi, nhưng Đường Hân không có một tia hoài nghi.

"Đồ lạnh mang ra ngoài dễ chảy hết đá lắm." Đường Hân nhắc nhở.

Thiệu Hiền nghe vậy, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ cách đó không xa, "Không sao đâu, anh em làm việc ngay kia kìa, không xa."

Tòa nhà đó lại quá quen thuộc với Đường Hân, nàng nhin không được hỏi: "Anh của em tên gì vậy?"

Thiệu Hiền sửng sốt, sau đó nhìn chằm chằm Đường Hân, nghiêm túc nói: "Chị, chị hỏi cái này để làm gì?"

Đường Hân cũng cảm thấy vấn đề này có hơi đường đột, vì thế cười trừ: "Ngại quá, tò mò hỏi một chút."

Nàng nói xong rời khỏi chỗ, đi làm đồ uống.

Thiệu Hiền quay đầu lại nhìn nàng, trong lòng vẫn là rất bội phục. Đường đường là thiên kim tập đoàn tài chính, chính mình chạy đến đại lục học tập gây dựng sự nghiệp, tính cách như thế này sao có thể không thành công?

Nhớ rõ kiếp trước Đường Hân nói với hắn, cửa hàng đồ uống này nàng mở cho vui thôi.

Lát sau, Đường Hân đến gần, đem đồ uống đặt lên trên bàn, "Xong."

"Chị gái, em hỏi chị một vấn đề." Thiệu Hiền bỗng nhiên nói.

Đường Hân cười, "Em hỏi đi."

"Tụi em vừa thảo luận, chị cảm thấy bọn em thuê người điều tra sự tình của ba cậu ấy có được hay không? Nếu ba cậu ấy thật sự thích bài bạc, chúng ta liền hù dọa một chút, làm ông ấy nhận ra được sai lầm của mình."

Hắn nói được thực nghiêm túc, nhưng còn chưa trưởng thành, giọng còn mang theo hơi sữa vô cùng đáng yêu.

Đường Hân nhin không được cười khúc khích, "Chủ ý không tồi, nhưng giá thuê người không thấp đâu. Các em muốn dọa ông ấy thế nào đây?"

Nàng cũng thích xem náo nhiệt, nghe cảm thấy rất thú vị, cũng rất tò mò cuối cùng có kết quả như thế nào.

Thiệu Hiền cong mắt cười, ghé sát vào bên tai nàng nói nói mấy câu.

Đường Hân càng nghe càng cảm thấy chơi vui, tâm tư có chút dao động, nói: "Chị ở Hào Giang bên kia có quen biết vài người, các em nếu tin tưởng chị, không bằng thuê chị đi, chị lấy giá ưu đãi cho, được không?"

Thiệu Hiền ra vẻ cảnh giác, "Không được."

"Chị cũng có điều kiện, chị muốn em nói cho chị biết anh của em là ai." Đường Hân nhướn mày nói.

"Không cần," Thiệu Hiền móc tiền trong túi ra trả tiền nước, cầm lấy ly nước trên bàn muốn đi, "Em không quen biết gì chị hết."

Đường Hân đột nhiên ngăn lại hấn, "Hôm nay quán cung cấp dịch vụ giao hàng cho anh trai em, để chị đưa các em đi."

Thiệu Hiền trên mặt do dự, trong lòng lại vui vẻ, cắn câu rồi!

"Không đi nhanh đá tan hết bây giờ." Đường Hân nhắc nhở một câu.

Thiệu Hiền nhú nhú mày, do dự đem đồ uống đưa cho nàng, "Vậy chị cầm đi."

Nói xong liền đi ra ngoài.

Lòng hiếu kì của Đường Hân vô cùng lớn, Thiệu Hiền càng không nói, nàng liền càng muốn biết. Hơn nữa về kế hoạch của ba đứa nhỏ này, nàng nếu đã biết thì không thể xem như chưa nghe thấy gì được.

Bốn người băng qua đường, đi vào tòa nhà Thiệu thị, thông thuận tiến vào văn phòng Thiệu Uẩn.

Thư kí đưa bọn họ vào, Thiệu Uẩn bận đến đầu cũng không ngẩng, "Hiển Hiền, em tới đây làm gì nữa?"

"Em mang nước cho anh nè!"

Hắn đem đồ uống đặt trong tầm tay Thiệu Uẩn, Thiệu Uẩn vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

"Đường Hân?"

Đường Hân cười đến dịu dàng, "Thiệu Uẩn, chào."

Hai người rõ là quen biết đã lâu, Thiệu Hiền ra vẻ nghi hoặc: "Anh, anh biết chị này hả?"

"Ừ, bọn anh là bạn học, nàng là Đường Hân, em cứ gọi Đường tử là được," Thiệu Uẩn khách khí mời Đường Hân ngồi xuống, lại giới thiệu với nàng, "Đây là em mình, Thiệu Hiền."

"Chào em trai." Đường Hân cười đến giao hoạt.

Thiệu Hiền rõ ràng không đủ tự tin, "Chào Đường tử."

"Làm sao vậy?" Thiệu Uẩn nhìn ra điều gì đó, "Sao hai người quen biết nhau vậy?"

Vì thế, dưới áp bức của Thiệu Uẩn, Thiệu Hiền "không thể không" nói ra kế hoạch nhỏ của mình.

Thiệu Uẩn cố nén tức giận, bất đắc dĩ nói: "Phá phách quá đi mất."

Vẫn luôn trong trạng thái ngoài rìa Tiền Văn Kiệt: "....." Hắn không phải, hắn không có, hắn cái gì cũng không biết.

Thiệu Hiền sử dụng bài ca buồn khổ, vẽ mặt khổ sở nói: "Anh hai, anh giúp bọn em đi."

Thiệu Uẩn biết chuyện của Trần gia, hắn không khó đoán ra Thiệu Hiền muốn làm cái gì, nhưng mà trẻ con sao có thể gộp chung hai chuyện thành một như vậy?

"Mình cảm thấy cũng rất ổn," Đường Hân tự tin nói, "Bài bạc không phải chính đạo, nếu có thể làm cho ba của người bạn nhỏ này thay đổi tính nết cũng là chuyện tốt. Bên kia mình có người, có thể hỗ trợ chuẩn bị."

Nàng rõ ràng muốn giúp Thiệu Hiền.

Thiệu Uẩn có chút đau đầu, nhưng chịu không nổi Thiệu Hiền năn nỉ, đành phải miễn cưỡng đáp ứng.

Kỳ thật, hắn cũng có chút muốn biết kết quả sẽ như thế nào.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 18: Bé Trai Xinh Đẹp?

Mọi người "Thông đồng làm bậy", cùng bàn ra một kế hoạch cẩn thận, có Đường Hân gia nhập, kế hoạch sẽ càng thêm thuận lợi.

"Đường tỷ," Thiệu Hiên cười tủm tỉm nói, "Chị giúp em nhiều như vậy rồi, tối nay em mời chị ăn cơm nha."

Đường Hân cảm thấy hứng thú với tên tiểu quỷ này, lập tức đồng ý: "Được."

Thiệu Uẩn bắt đắc dĩ, sau khi tan làm đành mang theo bọn họ đến một nhà hàng cao cấp, đặt cho bốn người một bàn riêng.

"Cậu còn có việc khác sao?" Đường Hân thấy Thiệu Uẩn chuẩn bị đi, không khỏi tò mò hỏi.

Thiệu Uẩn lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Thiệu Hiên ghé sát vào bên tai Đường Hân, nhìn như nói nhỏ, thật ra tất cả mọi người đều có thể nghe thấy.

"Lát nữa anh em đi xem mắt, không ngồi cùng bọn mình đâu."

Đường Hân nhú mày, nhìn Thiệu Uẩn với ánh mắt cực kỳ đồng tình, "Chúc cậu xem mắt thuận lợi."

Thiệu Uẩn nghe vậy, thấp giọng thở dài rời đi, ngồi xuống một vị trí cách chỗ bốn người không xa, chờ đối tượng xem mắt tới.

Không bao lâu sau, tiếng giày cao gót vang lên.

Bốn người tò mò nhìn qua, chỉ thấy một người phụ nữ trẻ, mặc váy dài thanh lịch, yếu điệu đi về phía Thiệu Uẩn.

Nàng lớn lên thật xinh đẹp, khí chất cũng không tồi, có một loại cảm giác đặc biệt yếu ớt, dễ khiến người khác sinh lòng thương cảm.

"Chị gái kia đẹp ghê!" Tiền Văn Kiệt hô nhỏ một tiếng.

Thiệu Hiên liếc nhìn hần một cái, Tiền bút chì cái gì cũng tốt, nhưng lại khá ham mê sắc đẹp, mặc kệ nam nữ.

Đường Hân cười cười, "Đúng là rất xinh đẹp."

Nàng nói thực tự nhiên, Thiệu Hiên không khỏi nhìn về phía nàng, trong lòng thầm than một tiếng, nhưng chị gái kia với anh trai mình không được Nguyệt lão nối tơ hồng, thật sự đáng tiếc.

"Em thấy Đường tử đẹp hơn," Thiệu Hiên nói một câu, quay sang hỏi Trần Bách Châu vẫn im lặng này giờ, "Cậu thấy có đúng không?"

Trần Bách Châu gật gật đầu, "Đường tử đẹp hơn nhiều."

Hần cũng không có khái niệm gì với cái đẹp, ở trong mắt hắn, Thiệu Hiên là đẹp nhất, những người khác ai cũng như nhau thôi.

Nhưng nếu Thiệu Hiên cảm thấy Đường tử đẹp mắt hơn thì hắn sẽ nghe theo Thiệu Hiên.

Đường Hân được khen thật sự cao hứng, khóe mắt mang theo ý cười.

Thiệu Hiền vừa ăn đồ ăn vừa chú ý tình huống bên Thiệu Uẩn, thấy hắn cùng vị Thôi Duyệt tiểu thư kia trò chuyện với nhau đến vui vẻ, không khỏi có chút buồn rầu.

Hắn sở dĩ biết Thôi Duyệt, là bởi vì kiếp trước Thiệu Uẩn cùng Thôi Duyệt yêu đương vài năm, về sau Thôi Duyệt ngoại tình, Thiệu Uẩn liền cắt đứt quan hệ với nàng.

Thôi Duyệt là trưởng nữ Thôi gia, Thôi gia cùng Thiệu gia cũng có chút hợp tác làm ăn qua lại, lâu dần liền trở nên quen thuộc, vừa lúc hai người đến tuổi kết hôn, trai tài gái sắc, hai nhà đều có ý muốn kết thông gia.

Thiệu Uẩn không có người mình thích, cảm thấy Thôi Duyệt cũng không tệ lắm, liền tiếp thu trong nhà an bài, cùng Thôi gia liên hôn, nhưng không ai có thể nghĩ đến, Thôi Duyệt vì không chịu nổi cô đơn mà ngoại tình.

Là người thừa kế Thiệu thị, Thiệu Uẩn cả ngày bận đến chân không chạm đất, hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, yêu đương vài năm, hôn môi còn ít nói chi đến tiến tới cái bước kia.

Thiệu Uẩn sẽ không trách móc nàng, ở trong lòng hắn, công việc là quan trọng nhất, cứ vậy bỏ qua Thôi Duyệt.

Thôi Duyệt lại không thiếu người theo đuổi, dưới sự công kích dụ dỗ của người khác, rất nhanh đã vứt bỏ Thiệu Uẩn lạnh nhạt ra sau đầu để ở bên cạnh người khác.

Sự tình phát triển đến mức này, ai đúng ai sai cũng không rõ.

Nếu chỉ như vậy thì hai người tự nhiên sẽ chia tay trong hòa bình, Thiệu Uẩn cũng không phải loại người lì lợm la liếm.

Chính là Thôi Duyệt dưới sự xúi giục của tình nhân, dựa vào quan hệ trên danh nghĩa với Thiệu Uẩn mà ăn cắp bí mật kinh doanh của Thiệu thị, làm Thiệu thị chịu một ít tổn thương.

Nếu không có Thiệu Uẩn cùng Thiệu cha ngăn cơn sóng dữ, Thiệu thị chỉ sợ đã bị đại thương nguyên khí.

Đến lúc này, Thiệu thị và Thôi thị mới xé rách da mặt, trở mặt thành thù.

Nghĩ đến đây, con người Thiệu Hiền hơi tối lại, may mắn sống lại thêm một lần, không thể để Thiệu thị dẫm lên vết xe đổ đó nữa.

Thiệu Hiền ăn no xong, Thiệu Uẩn cùng Thôi Duyệt cũng đứng dậy tạm biệt lẫn nhau.

Theo lý thuyết, Thiệu Uẩn hẳn là phải thể hiện ra chút phong độ bản thân, tự mình đưa Thôi Duyệt về nhà, nhưng bận tâm đến mấy người Thiệu Hiền, Thiệu Uẩn cũng không mở miệng đề nghị gì.

Thôi Duyệt hiển nhiên có chút thất vọng, tươi cười trên mặt có chút mất tự nhiên.

Thiệu Uẩn đưa Đường Hân trở về trước, sau đó mới chở ba đứa nhỏ về nhà.

"Anh, tối nay sao rồi?" Thiệu Hiền bám vào lưng ghế, tò mò hỏi Thiệu Uẩn.

Thiệu Uẩn trực tiếp đáp hấn một câu: "Trẻ con không cần lo chuyện người lớn."

"Biết rồi." Thiệu Hiền bất mãn đáp lại một câu, trong đầu tận lực nghĩ làm thế nào để ngăn cản Thiệu Uẩn với Thôi Duyệt ở bên nhau.

Trần Bách Châu thấy hấn không cao hứng, môi nhấp nhấp, muốn an ủi nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Mỗi lần đều bất lực như vậy, hấn có chút khổ sở.

Tiền Văn Kiệt chơi cả ngày có chút mệt, dựa vào bên ghế mơ mơ màng màng, chờ xe ngừng ở cửa nhà Tiền gia, Thiệu Hiền lay hấn một phen, hấn mới tỉnh lại, tạm biệt Thiệu Hiền xong rồi chạy vội về đến nhà.

"Hiền Hiền, Bách Châu tối nay ngủ nhà mình phải không?" Thiệu Uẩn hỏi một câu.

Nếu đã quyết định hù dọa Trần Xương Kiến, vậy phải cho hấn thấy từ nay về sau Thiệu gia sẽ che chở cho Trần Bách Châu.

"Dạ!"

Thiệu Hiền gật gật đầu, hấn không muốn để đứa nhỏ này quay trở lại Trần gia.

Ba người về đến nhà, Thái Nhã Lan đẩy Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu lên phòng chơi, chính mình nghiêm túc dò hỏi tình hình xem mắt của Thiệu Uẩn.

Thiệu Hiền dắt Trần Bách Châu chạy nhanh về phòng, cảnh tượng trong phòng khách làm hắn nhớ tới kiếp trước cũng từng bị ba mẹ hối kết hôn, thật sự làm người sợ hãi.

Hắn đem mình ném lên giường, nhìn trần nhà nói: "Anh hai thật đáng thương."

Trần Bách Châu rót một ly nước đưa cho hắn, "Vì sao?"

Thiệu Hiền nằm liệt trên giường, nhìn ly nước trước mặt, thở dài nói: "Không muốn nhúc nhích thì phải làm sao đây?"

Tuy rằng bây giờ hắn có hơi khát thật.

Trần Bách Châu cau mày, cẩn thận suy nghĩ biện pháp giải quyết, Thiệu Hiền nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, nhin không được cong môi cười, chống hai tay ngồi dậy, cầm ly nước uống một hơi hết sạch, "Ngây thơ ghê."

"Anh mới 21, còn trẻ như vậy đã bị thúc giục kết hôn, còn không đáng thương sao?" Thiệu Hiền nói tiếp.

Trần Bách Châu làm như thật gật gật đầu, "Hình như là rất đáng thương."

Nói tới đây, Thiệu Hiền không khỏi nhớ tới đồn đãi về Phó Bách Châu ở kiếp trước.

Nghe nói Phó Bách Châu trước nay đều không gần nữ sắc, nữ nhân xinh đẹp xuất hiện trước mặt hắn, hắn đều thờ ơ.

Tuy rằng chính Thiệu Hiền cũng không ham thích mấy chuyện như vậy, nhưng hắn đối với tâm lý Phó Bách Châu vẫn có chút tò

mò.

"Bách Châu, cậu thích người thế nào?" Hấn bỗng nhiên tò mò hỏi.

Trần Bách Châu sửng sò tại chỗ, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Hấn từ nhỏ đến lớn, nhìn thấy nhiều nhất chính là ác ý của người khác, cho nên hấn cũng không biết thích là cảm giác gì.

"Không biết."

Thiệu Hiền xua xua tay nói: "Không hỏi cụ thể, chính là cậu thích người có ngoại hình thế nào ấy?"

Trần Bách Châu yên lặng nhìn hấn, không nói lời nào.

"Thôi bỏ đi, mình đi tắm," Thiệu Hiền từ trên giường bước dưới, vừa dọn dẹp vừa nói, "Phòng của cậu vẫn giữ nguyên, ở cách vách mình, cậu còn nhớ không?"

"Nhớ."

Thiệu Hiền ôm quần áo bước vào phòng tắm, "Buổi tối đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải học võ làm bài nữa đó."

Cửa phòng tắm vừa đóng lại, thần sắc Trần Bách Châu khẽ thay đổi.

Hấn trước kia xác thực chưa từng thích ai, nhưng hiện tại với hấn mà nói, không có ai tốt hơn Thiệu Hiền cả.

Vài ngày sau, sông bạc Hào Giang.

Trần Xương Kiến mặt đầy kinh sợ, hần ngơ ngác đứng trước sòng bạc điên cuồng, cảm thấy có hàng vạn câu hỏi đang chạy trong đầu.

Hắn thua hết, thua hoàn toàn, hắn lấy cái gì đền đây?

Hắn thiếu quá nhiều tiền, đem hết sản nghiệp của cải của hắn đi bán lấy tiền mặt cũng không trả nổi.

"Đi thôi, còn thất thần làm gì?" Bên cạnh có người đẩy hắn một phen, phát ra tiếng cười đầy ác ý.

Hắn bị đưa tới một căn phòng tối tăm, nhìn thấy cái người được gọi là đại ca.

"Định trả nợ thế nào đây?" Vị đại ca kia hít mây nhả khói, thanh thoi ngồi trên ghế, hài hước nhìn hắn.

Trần Xương Kiến gấp đến mức đổ hết mồ hôi lạnh, chẳng lẽ hắn thật vất vả mới gây dựng được gia nghiệp, giờ phải từ bỏ hết sao?

Nếu là ở kiếp trước, sắp tới hắn sẽ tang gia bại sản, sau đó lại gặp gỡ được quý nhân.

Nhờ có sự trợ giúp của quý nhân này, hắn mới có thể ổn định gia nghiệp, từ đó bước thêm được một bước nữa.

Nhưng hiện giờ có tập đoàn tài chính Hào Giang Đường can thiệp, chỉ sợ hắn không gặp được ai nữa rồi.

"Nghe nói dưới danh nghĩa chú còn có một tập đoàn, mỗi năm cũng kiếm được chút nước luộc, chú mày còn có vợ đẹp, hai đứa

con mười mấy tuổi." Đại ca cười nhạo một tiếng, "Chú thiếu nhiều tiền như vậy, nói đi, muốn trả thế nào đây?"

Trần Xương Kiến biết những người này không phải người bình thường, run giọng hỏi: "Có thể trả thế nào vậy?"

"Hỏi rất hay." Đại ca cười ha ha một tiếng, ra hiệu cho thủ hạ bên cạnh.

Một bản hợp đồng được ném ra trước mặt Trần Xương Kiến, hắn trầm mặc vài giây sau, tay run run mở ra.

Càng đọc, hắn càng đổ hết mồ hôi.

"Tôi cũng có chút mặt mũi, đại ca, có thể giữ lại một đường sống hay không?"

"Đường sống?" Đại ca cười lạnh một tiếng, "Chú mày tới Hào Giang, trừ bỏ đại bản của anh đây, hắn là còn đi qua ôn nhu hương đi? Anh thấy vợ chú bộ dạng cũng không tệ, có điều hơi lớn tuổi, không được giá tốt đâu."

Trong đầu Trần Xương Kiến âm âm một tiếng nổ vang, hắn nghe được chính mình hỏi: "Cái dạng gì mới có thể được giá tốt?"

"Xuy," trong mắt đại ca toàn là khinh bỉ, "Chú nói thử xem?"

Trần Xương Kiến cũng không phải không biết, hắn chỉ nhất thời không nói nên lời.

Trong phòng một mảnh yên lặng, hắn nuốt nước miếng, mới can đảm hỏi: "Thế bé trai xinh đẹp thì sao?"

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 19: Trần Bách Châu Rời Trần Gia

Ôn nhu hương ngoại trừ nữ nhân, đương nhiên còn có các bé trai xinh đẹp.

Ở Hào Giang, loại chuyện này thật sự quá bình thường, hơn nữa bé trai xinh đẹp chất lượng cao thường là hàng ngàn vàng khó cầu.

Đối với khách có ham muốn đặc thù mà nói, bỏ giá cao để hưởng thụ một đêm, căn bản là chuyện thường ngày.

Bé trai xinh đẹp được bồi dưỡng thêm, chính là một cây rụng tiền ổn định, cho nên giá bán tương đối cao.

Trần Xương Kiến tuy không thích như vậy, có điều sau khi nghe thấy, lại xem như đây là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của mình.

Đại ca kia nghe vậy, đột nhiên đứng lên, đánh một quyền vào bụng Trần Xương Kiến, trong miệng hùng hùng hổ hổ: "Mẹ kiếp, mẹ kiếp quá ghê tởm!"

Giao dịch thành công xong, Trần Xương Kiến ở Hào Giang trải qua mấy ngày trong nơm nớp lo sợ. Hắn tuy không rõ vị đại ca kia tại sao lại đánh hắn, nhưng việc cấp bách là sản nghiệp không thể lụi bại, hắn đã bắt chấp những thứ khác.

Vội vàng quay trở về thành phố Yên, hần trước tiên đăng báo cho thấy, chính mình cùng Trần Bách Châu giải trừ quan hệ cha con trên giấy tờ, tới Cục Dân Chính gạch tên Trần Bách Châu ra khỏi sổ hộ khẩu.

Kể từ đó, Trần Bách Châu cùng Trần gia không còn quan hệ gì nữa.

Vị đại ca kia đã nói, muốn bán người tới Hào Giang, không thể để lại bất kì mối quan hệ họ hàng nào.

Hần an bài những việc này xong liền tới Thiệu gia đòi người.

Thiệu Hiền sau khi biết được tin tức, còn lo lắng Trần Bách Châu sẽ thương tâm khổ sở, kết quả Trần Bách Châu dường như sớm đã đoán được, bình tĩnh đến không thể tưởng tượng được.

Trần gia muốn người, Thiệu gia không thể không cho.

Trần Bách Châu đối mặt với Trần Xương Kiến trên xe.

Hần lên xe trước, quay đầu lại nhìn thoáng qua Trần Xương Kiến, ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ.

Trần Dục chống nạng cười hì hì xem náo nhiệt, Bách Mỹ Quyên che mặt không dám nhìn hần.

Trần Xương Kiến trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hần tuy cũng bán một ít sản nghiệp, nhưng tốt xấu gì cũng bảo vệ được căn cơ, Đông Sơn tái khởi không là vấn đề.

Nếu không có Trần Bách Châu, hần đã táng gia bại sản rồi.

Đương nhiên, hắn đã tuyên bố với người ngoài rằng mình đã tìm được cha ruột của Trần Bách Châu, hiện tại muốn đưa Trần Bách Châu qua chỗ của cha hắn.

Đến nỗi cha ruột là ai, không ai nghe nói qua, cũng không ai để ý.

Cửa xe phịch một tiếng đóng lại, Trần Bách Châu ngồi bên trong xe, trên mặt không có biểu tình gì, ngón tay lại gắt gao bấu vào thành ghế.

Thiệu Hiền trơ mắt nhìn Trần Bách Châu rời đi, trên mặt nửa điểm biểu tình cũng không có. Thái Nhã Lan lo lắng hắn khổ sở, nhẹ giọng an ủi hắn: "Nếu tìm được cha của Tiểu Châu, nó đi theo cha ruột cũng rất tốt."

Chuyện này từ đầu tới đuôi đều gạt Thái Nhã Lan cùng Thiệu Bác Viễn, Thiệu Hiền không dám để lộ quá nhiều, chỉ rầu rĩ gạt đầu.

Chút nữa còn có kịch hay để xem, hắn nhìn thoáng qua hướng Trần gia, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Trẻ nhỏ nhìn qua thì bình tĩnh, trong lòng có khi cũng khó chịu lắm đây.

Trần Xương Kiến thật sự có gan!

Quả nhiên, chẳng được bao lâu, khu biệt thự liền vang lên tiếng còi cảnh sát.

Hàng xóm sôi nổi âm thầm nhìn trộm, ánh mắt tề tụ về phía biệt thự Trần gia.

Trần gia phạm tội sao?

Cảnh sát lôi Trần Xương Kiến kinh hoảng thất thố, quát tháo trung tướng áp giải hắn lên xe, Trần Dục nhất thời vô ý đứng không vững, trực tiếp ngã gục trên mặt đất, Bách Mỹ Quyên ngây ngốc đứng yên không biết làm gì.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy?

Thái Nhã Lan cũng có chút dự cảm không lành, nàng vội vàng gọi vài cuộc điện thoại, đến khi biết được chút tin tức, không nhịn được chửi nhỏ một câu.

Thì ra Trần Xương Kiến bị nghi ngờ có tham gia vào vụ án lừa bán trẻ em.

Ở đặc khu Hào Giang, có một nhóm tội phạm khá hung hăng ngang ngược, chuyên môn dụ dỗ đám con nít xinh đẹp đem bán vào nơi kinh doanh da thịt.

Cục cảnh sát nhận được thông báo nặc danh, cho nên muốn mang Trần Xương Kiến về cục cảnh sát hỏi han, cũng chặn chiếc xe chở Trần Bách Châu lại.

Uông Thục Phân cũng biết được một ít tin tức, tới Thiệu gia bồi Thái Nhã Lan cùng nhau mắng chửi.

"Thật là mặt người dạ thú, còn nói tìm được cha ruột của Tiểu Châu, không nghĩ tới thì ra là muốn bán hắn vào cái nơi kia, thật là....."

"Mẹ, Bách Châu có việc gì sao? Bách Châu về sau phải làm sao đây?" Thiệu Hiền ra vẻ lo lắng hỏi.

Thái Nhã Lan đau lòng Trần Bách Châu, thở dài, hạ quyết tâm nói: "Nếu Trần Xương Kiến đã từ bỏ quan hệ với Tiểu Châu, không bằng sau này cứ để thằng bé ở nhà chúng ta đi. May mà có người báo án, bằng không Tiểu Châu phải đi chịu tội thì biết làm sao đây?"

"Ai nói không phải đâu?" Uông Thục Phân cũng tức giận đến cực điểm, "Không ngờ còn có loại người vô sỉ như vậy."

Không lâu sau, Trần Bách Châu được đưa về Trần gia, Trần Xương Kiến cũng đã trở lại.

Hắn một mực cho rằng khai rằng đã bị người ta lừa gạt, cứ tưởng đã thật sự tìm được cha ruột của Trần Bách Châu cho nên mới làm ra loại chuyện này.

Việc này liên quan đến đặc khu Hào Giang, cục cảnh sát vô pháp thâm nhập điều tra, tự nhiên không biết sự tình bên trong sông bạc Hào Giang, bởi vì không có chứng cứ xác thực, đành phải thả Trần Xương Kiến về.

Thiệu Hiên không phải không nghĩ tới việc Trần Xương Kiến vào tù, nhưng không thực tế lắm.

Nếu không có Đường Hân trợ giúp, bọn họ cũng làm đạt được kết quả này.

Ở Hào Giang, thế lực sông bạc so với thế lực của ôn nhu hương có chút khập khiễng, Đường Hân liền mượn cơ hội lợi dụng nhân mạch ở sông bạc, cố ý gài Trần Xương Kiến, thuận tiện báo cáo một ít dân cư hung hăng ngang ngược tổ chức buôn bán ở Hào Giang.

Đương nhiên, để không bại lộ thân phận, nàng cũng không cung cấp thông tin quá chính xác.

Rốt cuộc mục đích chính của bọn họ là làm Trần Bách Châu tách biệt khỏi Trần gia. Hiện giờ mục đích đã đạt được rồi, không cần phải náo loạn thêm nữa.

Thiệu Hiền cũng không có không cam lòng.

Cho dù Trần Xương Kiến có thật bị phán định tội lừa bán trẻ em, chỉ cần phải ngồi tù có mấy năm, có khi thời gian thi hành án còn rút ngắn hơn nữa.

Loại tình huống này, kém xa so với thê thảm ở kiếp trước.

Thù của Trần Bách Châu để hấn sau này tự báo, mặt khác, Thiệu Hiền không muốn nhúng tay quá nhiều, tạm thời cũng không có năng lực can thiệp.

Tuy Trần Xương Kiến được cảnh sát thả ra, nhưng quan hệ giữa Trần Bách Châu và Trần gia đã thành kết cục được định trước.

Trần Bách Châu trầm mặc mà từ Trần gia dọn đi, vào ở Thiệu gia.

Thái độ này của Thiệu gia, nói rõ cùng Trần gia đối lập, Trần gia cũng vì việc này thanh danh tổn hủy, hơn nữa Trần Xương Kiến thua một ít sản nghiệp, hiện tại Trần gia gặp phải quẩn cảnh.

Thiệu gia không cùng Trần gia lui tới, những người khác cũng không muốn hợp tác cùng Trần gia, Trần gia dùng mắt cũng thấy suy tàn đến nơi rồi.

Những việc này đã không còn quan hệ gì với Thiệu Hiền, dù sao Trần Bách Châu đã không còn là người của Trần gia, hắn cũng không đem Trần gia để trong lòng nữa.

Chuyện mấu chốt bây giờ là việc nhảy lớp.

Buổi tối cơm nước xong, Thái Nhã Lan đem Thiệu Hiền gọi vào phòng mình, lựa lời hỏi: "Hiền Hiền, con có nguyện ý để mẹ nhận nuôi Tiểu Châu hay không?"

Thiệu Hiền biết thân thế Trần Bách Châu, tự bản thân nghĩ không định nhận nuôi hắn, miễn cho về sau phiền toái, nhưng nếu không nhận nuôi, Trần Bách Châu ở Thiệu gia khó tránh khỏi xấu hổ.

"Mẹ, hay để con đi hỏi ý cậu ấy một chút?" Thiệu Hiền trả lời.

Thái Nhã Lan gật gật đầu.

Thiệu Hiền trở lại phòng, Trần Bách Châu đang nghiêm túc làm bài, tựa hồ như sự tình ban ngày hoàn toàn không ảnh hưởng đến hắn.

"Bách Châu, mẹ mình nói muốn nhận cậu làm con nuôi, cậu có đồng ý hay không?"

Trần Bách Châu ngây ngẩn cả người, hắn dừng bút ngẩng đầu nhìn Thiệu Hiền.

Nhận nuôi, có phải sẽ trở thành con cái của Thiệu gia hay không? Có phải sẽ cùng Thiệu Hiền gọi cha gọi mẹ hay không? Có phải sẽ kêu Thiệu Hiền là anh trai hay không?

Lý trí nói cho hắn, đây là lựa chọn tốt nhất. Nhưng trong lòng hắn lại có chút do dự, dường như có một giọng nói đang ngăn cản chính mình.

Hắn biết Thiệu Hiền sẽ không để ý, nhưng hắn không định sẽ chung cha mẹ với Thiệu Hiền, cũng không định trở thành em của Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền thấy hắn một lúc lâu sau không nói lời nào, trên mặt có chút khó xử, liền biết đáp án.

"Bạn không muốn cũng không sao, dù sao về sau cũng là ở chung nhà, có làm thủ tục hay không cũng như nhau." Thiệu Hiền nói xong liền trở về tìm Thái Nhã Lan.

Thái Nhã Lan lúc nghe nói xong cũng dừng ý định nhận con nuôi lại.

"Hiền Hiền, sau này không được phép bắt nạt Tiểu Châu biết chưa." Nàng trịnh trọng dặn dò.

Nàng cảm thấy đứa nhỏ không muốn bị nhận nuôi, là bởi vì bị Trần gia làm tổn thương, không dám tin tưởng người khác thêm lần nữa.

Thiệu Hiền cười nói: "Con tới giờ còn chưa có bắt nạt cậu ấy! Mẹ, con có việc này muốn bàn với mẹ."

"Tiểu quỷ này còn có chuyện gì nữa đây?"

Thiệu Hiền dùng tay nhỏ bóp vai cho nàng, dùng giọng làm nũng nói: "Mẹ, con muốn nhảy lớp, nghỉ hè xong thì lên thẳng lớp 6, Bách Châu với Văn Kiệt cũng vậy luôn, được không mẹ?"

"Nhảy lớp?" Thái Nhã Lan có chút kinh ngạc, "Con tại sao lại muốn nhảy lớp?"

Thiệu Hiền bắt đầu nói: "Kiến thức lớp 5 con học hết rồi, đi học không còn thú vị gì nữa, còn lãng phí thời gian. Dù sao trường cũng có đợt kiểm tra để nhảy lớp mà, chỉ cần thi xong trước khi khai giảng là nhà trường đã cho nhảy lớp rồi. Mẹ, mẹ để bọn con thử một lần đi."

Thái Nhã Lan vừa tự hào vừa vui mừng, con trẻ muốn nhảy lớp, nàng cần làm cái gì?

"Được, đến lúc mẹ đến nói chuyện với trường sẽ mang con theo."

"Còn việc này nữa," ngữ khí Thiệu Hiền bỗng trở nên nghiêm túc, "Mẹ cảm thấy chị Thôi Duyệt thế nào?"

"Thế nào là thế nào?" Thái Nhã Lan liếc hẩn một cái, "Trẻ con không cần tham gia vào chuyện người lớn."

Những lời này quả thực chính là vũ khí sắc bén làm trẻ nhỏ im miệng.

Nhưng lại vô dụng với Thiệu Hiền, hắn tiếp tục nói: "Mẹ còn nhớ lần đi quảng trường không? Hình như con có gặp chị ấy rồi, còn đang nắm tay với cái anh nào nữa đó."

Lời này là bịa, nhưng Thôi Duyệt trước anh trai hắn, xác thực có quen qua bạn trai, còn không chỉ một người.

Muốn bóp chết ngọn nguồn, Thiệu Hiền chỉ có thể lựa chọn cách ác nhất. Không thể chỉ trích vụ từng quen bạn trai, nhưng Thiệu Hiền

nói như vậy là có ý muốn nhắc nhở Thái Nhã Lan cùng Thiệu Uẩn.

Thái Nhã Lan thần sắc hơi biến đổi, không tiếp tục đề tài này nữa, nhẹ trách mắng: "Không còn sớm nữa, con mau đi ngủ đi, những việc khác không cần con lo."

Thấy nàng đã nghe hiểu, Thiệu Hiền cũng không dài dòng nữa, quay trở về phòng của mình.

"Bách Châu, nay mình không làm bài, đi ngủ sớm một chút đi."

Trần Bách Châu đang tính dở dang, nghe vậy lập tức dừng lại, vội vàng thu thập sạch sẽ, mở cửa định quay về phòng mình.

Trước khi rời đi, hắn bỗng nhiên xoay người nhìn về phía Thiệu Hiền, trước ánh mắt hơi kinh ngạc của Thiệu Hiền, lộ ra vẻ mặt cảm kích tươi cười.

"Ngủ ngon."

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 20: Phong Thư Màu Hồng

Chuông tan học vang lên, thầy giáo vừa rời phòng, lớp phó thể dục A1 liền bước lên bục giảng, ý đồ rõ ràng, kêu gọi các bạn học tích cực tham gia đại hội thể thao mùa thu lần thứ 36 của 9 trường.

Nhưng nói đến nửa ngày, lớp học vẫn như cũ, không có bao nhiêu người báo danh.

Lớp phó thể dục dáng người cao lớn, tên Nhậm Phong, gia cảnh không tồi, nghe nói học taekwondo từ nhỏ, có chút công phu luyện. Hắn làm gương, tự mình đăng kí chạy đường dài cùng chạy tiếp sức, nếu không phải mỗi người chỉ được tham gia hai hạng mục, có khi hắn còn đăng kí nhiều hơn.

Thấy các bạn không hưởng ứng, Nhậm Phong thoát nhìn tương đối khổ sở, đi xuống bục giảng định dò hỏi từng người.

Mới vừa vào học chưa được hai tháng, mọi người còn chưa thân thiết gì, Nhậm Phong da mặt lại mỏng, cũng lắm chỉ là một thiếu niên 12 tuổi, một đường hỏi xuống, đỏ hết cả mặt.

Đến khi hắn đến bàn thứ hai từ dưới đếm lên, nhìn thấy một nam sinh đang gục đầu lên bàn ngủ, không khỏi dừng một chút, tự hỏi mình có nên đánh thức hắn hay không.

Hắn biết nam sinh tên Tiền Văn Kiệt, trong nhà rất có tiền, là anh em chí cốt của hai mỹ nhân học đường kia, ngày thường hay chơi cùng nhau, không để ý tới những bạn học khác.

Thời điểm hắn đang còn do dự, chân ghế Tiền Văn Kiệt đột nhiên bị thiếu niên bàn sau đá một chút.

Không chỉ có Tiền Văn Kiệt hoảng sợ, Nhậm Phong cũng có chút sững sờ.

Chính là Thiệu Hiền đá ghế.

Tiền Văn Kiệt thiếu chút nữa nhảy dựng lên tìm người đánh lộn, kết quả nhìn thấy Thiệu Hiền, lập tức sững sờ, vội cười hì hì hỏi: "Thiếu gia có gì phân phó?"

Thiệu Hiền nhìn nhìn Nhậm Phong, hỏi Tiền Văn Kiệt: "Đại hội thể thao không tham gia sao?"

"Ngài tham gia không?" Tiền Văn Kiệt hỏi lại.

Thiệu Hiền gật gật đầu, hướng Nhậm Phong nói: "Giúp mình đăng kí chạy tiếp sức với nhảy cao."

Nhậm Phong thụ sủng nhược kinh, liên tục gật đầu, nhìn Thiệu Hiền trong ánh mắt tràn ngập cảm kích.

Hắn cứ tưởng rằng Thiệu gia nhị thiếu cao lãnh không dễ tiếp cận, không ngờ lại có tinh thần tập thể như vậy, còn chủ động báo danh.

Nếu Thiệu Hiền báo danh, Tiền Văn Kiệt cũng không thua kém chút nào, đăng kí nâng tạ và ném lao.

Nhậm Phong khom lưng điền bảng biểu xong, ánh mắt dừng trên người bạn cùng bàn Thiệu Hiền -Trần Bách Châu.

Hắn đang muốn mở miệng, liền nghe bạn học Trần lãnh đạm nói: "Nhảy xa, chạy đường dài."

Đồn đãi quả không sai, bạn học Trần tuy lớn lên đẹp mắt, nhưng tính cách thật sự rất lạnh lùng, nếu không phải Thiệu Hiền cùng Tiền Văn Kiệt báo danh, hắn có khi còn không thèm nhìn đến mình.

Thấy hai người nhảy lớp báo danh xong, những người khác không khỏi động đậy, đặc biệt là nữ sinh.

Lớp phó học tập Hách Lộ sau khi biết ba người đã báo danh, cũng quyết đoán ghi tên mình vào.

Nói đến Hách Lộ, thời tiểu học nàng đã học cùng lớp với Thiệu Hiền.

Cô nương này khá háo thắng, sau khi thi cuối học kì II lớp 4, bởi vì Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu cùng đứng đầu nên nàng đã dành cả mùa hè để ở nhà học tập, định lớp 5 sẽ cùng tranh hạng với hai người.

Mấy ngày trước khi khai giảng, nàng nghe nói hai người muốn nhảy lên lớp 6, xác nhận tin tức xong, nàng không chút do dự cũng tham gia kì thi nhảy lớp, cùng lên lớp 6 giống như hai người.

Lớp 6, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu nhiều lần tham gia thi đua đoạt giải, Hách Lộ cũng không cam lòng yếu thế, vẫn luôn theo đuổi không ngừng, cơ bản là mặc kệ hai người làm cái gì, nàng đều phải cùng phân cao thấp, một hai tranh giành thắng thua.

Bởi vì lúc trước, tất cả hạng nhất đều là của nàng.

Hiện giờ đã nhảy lên một lớp, bọn họ lại bị xếp học chung, tuy rằng nhập học chưa đến hai tháng, nhưng các môn căn bản đều đã kiểm tra qua, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu cầm cờ đi trước như cũ, Hách Lộ bị hai người gắt gao đè ở phía dưới, quả thực người nghe thương tâm, người biết rơi lệ.

Thành tích học tập không bằng hai người, không thể ở đại hội thể thao ăn hại tiếp như vậy được, với ý nghĩ như vậy, Hách Lộ quyết đoán báo danh cho chính mình.

Nhờ vào ba người Thiệu Hiền dẫn đầu, các bạn khác cũng không bài xích tham gia nữa, Nhậm Phong nhẹ nhàng hoàn thành nhiệm vụ, đem danh sách giao cho chủ nhiệm lớp.

"Hiền Hiền," Tiền Văn Kiệt hoàn toàn quay người, tay chống lên bàn Thiệu Hiền, thần thần bí bí nói, "Vừa rồi Hách Lộ lại đến nhìn cậu đó."

Tiền Văn Kiệt lớp 6 bắt đầu học cùng lớp với Thiệu Hiền, đối với người trong tối ngoài sang phân cao thấp như Hách Lộ, mỗi lần đều trêu chọc Thiệu Hiền một chút.

"Học đi." Trần Bách Châu đang giải bài tập nhắc nhở hắn.

Ngữ điệu quạnh quẽ, xứng với khuôn mặt như khối băng được khắc tinh xảo, khiến người khác rét run.

Cổ tình tên gia hỏa Thiệu Hiền này còn cảm thấy tên họ Trần người ngoan vô cùng.

Tất nhiên, Trần Bách Châu cũng chỉ có ở trước mặt Thiệu Hiền mới nở nụ cười.

Tiền Văn Kiệt bữu môi quay người lại, liền không thấy được họ Trần lạnh lùng, từ cặp sách móc ra một viên kẹo vị vải, cẩn thận bóc ra, đưa đến trước mặt Thiệu Hiền.

"Mình mang theo mà ăn hết rồi, không ngờ cậu cũng đem theo."

Thiệu Hiền mắt lộ ra vui mừng, ghé sát vào bên tai Trần Bách Châu nói thầm, sau đó không chút khách khí, cúi đầu dùng đầu lưỡi cuốn một cái, kẹo bị nuốt vào trong miệng.

Vừa lúc thầy giáo bước vào phòng.

Trần Bách Châu trong mắt lộ ra ý cười, khoe môi cong lên, sau đó tiếp tục lấy bút làm bài.

Sau khi tan học, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu trở lại Thiệu gia, Tiền Văn Kiệt cô đơn về nhà mình.

Trong nhà chỉ có dì Tôn, cha, mẹ, anh trai đều đi vắng cả.

Thiệu Hiền kiếp trước đã quen. Trước kia hắn tuổi nhỏ, cho nên Thái Nhã Lan hy sinh sự nghiệp của mình, ở nhà chăm hắn. Chờ hắn lên cấp 2, Thái Nhã Lan liền tiếp tục sự nghiệp, cho nên Thiệu Hiền từ đầu cấp hai đã bắt đầu tự lập.

Nhưng hiện tại có chút thay đổi, giờ hắn có Trần Bách Châu làm bạn, so với kiếp trước vẫn tốt hơn nhiều.

Thời gian một năm, đủ để hàn gắn vết thương trên người.

Trần Bách Châu còn là đứa trẻ nơm nớp lo sợ như trước đây nữa, hấn cao lên rất nhiều, cũng không hề gầy yếu giống như trước.

Trẻ nhỏ nảy nở, mặt mày càng thêm tinh xảo, một năm nay ăn uống cân đối đã cao bằng Thiệu Hiền rồi, nếu tiếp tục nuôi thêm, chắc chắn sẽ vượt qua Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền mỗi lần nghĩ vậy chuyện này liền có chút buồn rầu.

Kiếp trước Phó Bách Châu cao hơn mình có một chút, nhưng đó là bởi vì hấn ở Trần gia chịu ngược đến hơn mười tuổi, bỏ lỡ thời kì phát triển tốt nhất.

Mà một đời này, sợ là sẽ cao hơn mình không biết bao nhiêu đây.

Thiệu Hiền nghĩ này nghĩ nọ, nhưng ở phương diện ẩm thực của Trần Bách Châu rất cẩn thận săn sóc như cũ, rốt cuộc thì dạ dày đứa trẻ này không tốt lắm, cần chăm sóc đàng hoàng.

Hấn đang nghĩ ngợi, dì Tôn đem đồ ăn đặt trên bàn, mặt lộ vẻ khó xử nói: "Nhị thiếu, Châu thiếu, ở quê tôi có chút việc, muốn xin nghỉ mấy ngày, đã gọi điện nói qua với phu nhân rồi."

Thiệu Hiền sửng sốt một chút, mặt lộ vẻ miễn cưỡng, vẫn là nói: "Dì Tôn, việc trong nhà quan trọng hơn, không sao đâu."

Dì Tôn mỉm cười rời đi.

Mới vừa cơm nước xong, Thái Nhã Lan liền gọi điện thoại trở về. Nàng gửi gắm Thiệu Hiền mấy ngày đến Tiền gia cợ cơm, Thiệu Hiền vâng dạ đáp ứng rồi.

Nói điện thoại xong, Thiệu Hiền dựa vào sofa, đối Trần Bách Châu nói: "Chúng ta mấy ngày này phải làm phiền dì Uông rồi."

Trần Bách Châu cong môi cười cười, đi vào phòng bếp cắt trái cây bung tới.

Thiếu niên mười một tuổi, mảnh khảnh thon dài, màu da trắng nõn, giờ phút này lông mi buông xuống, che lại hai con ngươi như đá quý, nhất cử nhất động đều gãy đúng chỗ ngứa, làm người cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

"Nếu mà cậu có thể....." Thiệu Hiền mở hờ hai mắt, lẩm bẩm nói.

Trần Bách Châu không nghe rõ, lập tức ngẩng đầu lên.

"Cái gì?"

Thiệu Hiền khôi phục tinh thần, bật cười nói: "Không có gì, ăn xong trái cây rồi lên làm bài tập đi."

Trần Bách Châu ăn rất ít, phần lớn trái cây đều rơi vào bụng Thiệu Hiền.

Ăn trái cây xong, hai người cùng nhau vào phòng sách học tập.

Bọn họ tuy rằng mới được dạy chương đầu, cũng đã tự học đến lớp 9 rồi.

Thiệu Hiền tốt xấu còn có kí ức kiếp trước ký ức thêm vào, chương trình học của cấp hai đối với hắn cũng không quá khó.

Nhưng Trần Bách Châu không giống vậy, một năm nay, hắn đã cho Thiệu Hiền thấy cái gì gọi là chỉ số thông minh cao ngút trời rồi.

Thiệu Hiền thường xuyên nghĩ, hấn kiếp trước thua trên tay Phó Bách Châu, thật sự là một chút cũng không oan.

Hai người học tập đến 10 giờ tối, Thiệu Hiền đứng dậy thu dọn quần áo đi tắm rửa.

Trần Bách Châu cẩn thận giúp hấn thu dọn cặp sách, vừa muốn kéo khóa, lại phát hiện ngăn ngoài cùng lộ ra một góc phong thư màu hồng nhạt.

Hồng nhạt, đại diện cho tình cảm nam nữ, Trần Bách Châu rất rõ ràng.

Ánh mắt hấn trong phút chốc trở nên u ám, hấn ngốc lảng thật lâu, sau đó hạ quyết tâm, đưa tay lấy lấy phong thư đi.

Lại nghe tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, truyền đến tiếng sột soạt mặc quần áo.

Trần Bách Châu rút tay về, hít sâu một hơi, đem ngăn nhỏ kéo khóa lại, che khuất lá thư kia.

Hấn theo bản năng nghĩ, nếu Thiệu Hiền vĩnh viễn không nhìn thấy phong thư này thì tốt rồi.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 21: Cậu Đọc Bức Thư Mình Viết Cho Cậu Chưa?

Thiệu Hiền từ phòng tắm đi ra, thấy Trần Bách Châu vẫn đang đứng cạnh bàn, cũng không nghĩ nhiều, tùy ý hỏi: "Sao còn chưa đi ngủ?"

"Ừ, đi liền đây"

Trần Bách Châu hơi hé miệng, cuối cùng vẫn không đem chuyện thư tình nói ra.

Thiếu nữ mười một mười hai tuổi đầu luôn có khao khát về tình yêu, những ngây ngô ái muội đó nhiều năm đọng lại, chung quy sẽ biến thành mùi vị khó quên.

Trần Bách Châu trở lại phòng, tắm rửa xong nằm trên giường, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Trong đầu tất cả đều là phong thư tình màu hồng nhạt kia.

Hắn không biết chính mình như vậy là làm sao. Chỉ là một phong thư mà thôi, Thiệu Hiền ưu tú như vậy, bạn gái thích hắn nhiều như vậy, được một phong thư tình là chuyện bình thường, mình cảm thấy mừng cho hắn mới phải chứ.

Nhưng vì sao trong lòng mình lại buồn đến vậy? Giống như không thể thở nổi nữa.

Trần Bách Châu lặn qua lặn lại không ngủ được, Thiệu Hiền bên kia cũng không được an tĩnh.

Hắn lại mơ thấy Phó Bách Châu.

Tiệc rượu uống có chút say, trợ lý không biết đã chạy đi đâu, hắn đành phải an tĩnh dựa vào tường.

Chốc lát sau, hắn nghe thấy tiếng giày da đang bước đến, Thiệu Hiền nửa tỉnh nửa mê mà nhìn người trước mặt mình.

Tuần mỷ, lạnh nhạt, con ngươi ánh lên chút xanh, viên lệ chí nhỏ xíu kia lại làm gương mặt này sinh động thêm không ít.

"Phó tổng, chào." Thiệu Hiền dựa vào tường, ngoài cười nhưng trong không cười.

Phó Bách Châu lạnh như băng giống như một người máy, thần sắc không có một tia biến hóa, "Chào."

Thật là chán ghét vô cùng.

Chưa có người nào khiến mình vô lực như vậy.

Thiệu Hiền bỗng nhiên nảy lên ác ý, thấy bốn phía không người, liền nhanh chóng đưa tay nắm lấy tay nam nhân, đem hắn kéo đến trước mặt mình.

Hai người đứng rất gần, thậm chí hô hấp như hòa quyện vào nhau.

Thiệu Hiền rõ ràng cảm nhận được bàn tay trong tay mình đang run nhẹ nhẹ, như chán ghét kẻ khác chạm vào mình.

"Phó tổng quả nhiên có thói ở sạch, không thích người khác chạm vào," Thiệu Hiền nhẹ nâng mi, ánh mắt mê mang, lại có vài phần câu dẫn, "Anh như vậy, chẳng lẽ chưa hôn qua ai sao?"

Phó Bách Châu nỗ lực khắc chế bàn tay đang run lên của mình, lảng lạng chăm chú nhìn hắn, "Cậu thì rồi sao?"

"Anh nói thử xem?" Thiệu Hiền rũ mắt, chậm rãi ghé sát vào hắn, khoe môi gợi lên một độ cong.

Không có cũng muốn nói có! Cái gì cũng không muốn thua người.

Phó Bách Châu mặt vô biểu tình, tùy ý để hắn tới gần, mãi đến khi chop mũi hai người chạm nhau, môi chỉ còn cách nhau có xíu nữa.

"Thiệu tổng!" Cách đó không xa truyền đến tiếng trợ lý kêu lên.

Thiệu Hiền đột nhiên mở to mắt, tim đập thành thịch, hô hấp hơi dồn dập.

Ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, hắn yên lặng nằm trên giường hồi lâu, sau đó bóp gáy mình một chút.

Hắn kiếp trước thật sự đã làm thế với Phó Bách Châu?

Tiếng trợ lý làm hắn bừng tỉnh xong, hắn thậm chí còn có chút ảo não, vì cái gì không có tiến thêm chút nữa, hiện tại tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy mặt nóng đến hoảng.

Hắn rút cuộc suy nghĩ cái gì đây!

Sáng hôm sau, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu đứng giờ rời giường.

Dì Tôn sau buổi sang mới đi cho nên đã chuẩn bị bữa sáng.

Nàng rõ ràng phát hiện, Nhị thiếu cùng Châu thiếu hôm nay có gì hơi lạ. Trước kia, lúc ăn sáng, hai người còn thường thảo luận bài tập, hôm nay lại không một ai lên tiếng.

Kỳ thật, Thiệu Hiền không phải là không nói lời nào, hắn chỉ là nhớ tới giấc mơ tối qua kia nên không biết đối mặt với Trần Bách Châu như thế nào.

Hắn có thể chấp nhận việc mình khi dễ Phó tổng Phó Bách Châu, nhưng hiện tại, Trần Bách Châu mới mười một tuổi, vẫn là trẻ nhỏ, sao có thể đột nhiên cong chứ.

Rút cuộc tim đập loạn tối hôm qua cũng không phải là giả.

Còn Trần Bách Châu là bởi vì không nói vạ thư tình cho Thiệu Hiền, trong lòng có chút áy náy, lại bởi hành động của mình mà sinh ra cảm giác chán ghét, cảm thấy mình đã phụ lòng tin của Thiệu Hiền.

Hắn không có tư cách nói chuyện với Thiệu Hiền.

Hai người tâm tư khác nhau, đều cúi mặt ăn điểm tâm.

Trên đường đi học, Tiền Văn Kiệt thấy hai tên đồng bọn của mình đều trầm mặc không nói gì, không khỏi kêu rên một tiếng: "Sao hai cậu không nói gì hết vậy? Chán chết đi được."

Trần Bách Châu im lặng là chuyện thường rồi, nhưng Thiệu Hiền sao cũng im im luôn vậy? Chẳng lẽ hai người cãi nhau?

Thế này là không được rồi.

Tiền Văn Kiệt cẩn thận nhìn biểu tình hai người, cặp mày rậm nhíu lại, không khỏi thở dài, nói: "Hiền Hiền, Bách Châu, hai người cãi nhau thật à?"

Không phải hôm qua vẫn yên ổn sao?

"Không cãi nhau."

"Không."

Hai người trăm miệng một lời, vừa dứt lời, không khỏi nhìn nhau.

Thiệu Hiền đối mặt với đôi mắt của Trần Bách Châu, trong lòng không khỏi sửng sốt, sau đó liền bình thường trở lại. Trẻ nhỏ ánh mắt quá thuần khiết, hoàn toàn bất đồng với Phó Bách Châu kiếp trước, hấn tự trách mình, quay sang tươi cười với đứa nhỏ một chút.

Trần Bách Châu thấy hấn cười, liền cũng cong môi cười rộ lên.

Tiền Văn Kiệt thấy thế càng thêm bội phục chính mình, nếu không có mình, hai người họ không biết sẽ như vậy đến bao giờ nữa.

"Đúng rồi Hiền Hiền, trong cặp cậu có thư tình đó, tối qua về nhà cậu có nhìn thấy không?" Tiền Văn Kiệt cười đến gian xảo.

Trần Bách Châu đột nhiên nhìn về phía hấn.

Thiệu Hiền vẽ mặt hoang mang, "Thư tình gì? Sao mình không biết gì hết?"

"Hôm qua bọn mình đi vệ sinh chung xong, quay lại thì thằng cùng bàn nói cho mình đó, nhưng mà chưa nói là ai."

Tiền Văn Kiệt hừ hừ cười vài tiếng, "Cậu không biết thật à?"

Thấy hắn không giống như đang nói dối, Thiệu Hiền đành phải mở ra cặp sách tìm, một lúc lâu sau mới tìm thấy ở ngăn cặp ngoài cùng.

Phong thư màu hồng phấn, đại diện cho tình cảm ngọt ngào của thiếu nữ.

Trần Bách Châu mặt vô biểu tình, tay nắm cặp sách dần khăn trương lên.

"Cậu không mở ra xem hả?" Tiền Văn Kiệt thấy Thiệu Hiền chỉ nhìn nhìn rồi nhét lại trong cặp, hoang mang hỏi.

Thiệu Hiền không chút để ý nói: "Có gì hay ho đâu?"

Ba mươi tuổi rồi, đối với củ cải nhỏ mười một mười hai tuổi không có hứng thú.

Trần Bách Châu thở phào một hơi, rồi cảm thấy loại cảm xúc này của mình rất kì lạ.

Tiền Văn Kiệt không khỏi giơ ngón tay cái lên, "Thật bình tĩnh."

"Trẻ nhỏ phải lo học hành, yêu đương cái gì?" Thiệu Hiền lấy miệng lưỡi người từng trải ra khuyên nhủ, "Trước khi vào được đại học không được yêu đương biết chưa?"

Tiền Văn Kiệt cũng không có cái tâm tư này, nghe vậy liền liên tục gật đầu.

Thiệu Hiền lại nhìn về phía Trần Bách Châu, Trần Bách Châu lập tức tỏ rõ thái độ: "Mình cũng không."

Hắn chỉ muốn ở bên cạnh Thiệu Hiền, đến nỗi mặt của những người khác còn không nhớ được.

Thấy hai người đều nghe lời như vậy, Thiệu Hiền khá vui mừng.

Vài ngày sau, đại hội thể thao lần thứ 36 khai mạc.

Thời điểm khai mạc, mỗi lớp đều thống nhất ăn mặc, theo thứ tự đi qua đài chủ tịch, dẫn đầu là người cầm bảng tên của lớp.

Dẫn đầu A1 là Hách lộ.

Tướng mạo nàng thanh thanh tú tú, vóc dáng cũng cao gầy, còn là lớp phó học tập, cả lớp đồng ý để nàng dẫn đầu.

Hách Lộ cũng không luống cuống, dẫn A1 hùng dung oai vệ, khí phách hiên ngang đi ngang đài chủ tịch.

Thiệu Hiền đứng ở hàng cuối cùng, còn có thể nghe được đằng trước có nam sinh nghị luận Hách Lộ.

Nói nàng lớn lên xinh đẹp, nói nàng thành tích tốt, còn nói nàng không coi ai ra gì, ỷ vào thành tích cao mà xem thường người khác.

Thật nhàm chán vô cùng.

Tiền Văn Kiệt đi bên cạnh Thiệu Hiền, tự nhiên cũng nghe thấy mấy bàn tán không hay ho, nhin không được cố ý nói lớn với Thiệu

Hiển: "Có mấy người lớn lên không ra sao, thành tích rồi tình rồi mù, còn ở sau lưng người khác bình luận, buồn cười ghê."

Mấy người phía trước lập tức yên lặng, lại vừa tức vừa thẹn.

Thiệu Hiển cười trả lời: "Hôm nay có hạng mục của cậu đó, biểu hiện tốt vào, tranh thủ mang lại vẻ vang cho lớp"

"Hiển Hiển cậu cũng vậy nha."

Lễ khai mạc xong, lịch thi đấu chính thức bắt đầu.

Sân tách biệt với đường đua điền kinh, Tiền Văn Kiệt buổi sáng có thi nâng tạ, Thiệu Hiển cùng Trần Bách Châu không đi xem náo nhiệt mà là tìm một râm mát, lấy bài thi lớp 9 ra bắt đầu làm.

Hai người tốc độ đều rất nhanh, Thiệu Hiển âm thầm cùng Trần Bách Châu so tốc, tựa hồ lại tìm được cảm giác khi kiếp trước giao thủ với Phó Bách Châu, cái cảm giác vui sướng tràn trề này.

Quá sảng khoái, quá kích thích.

Hai người đắm chìm trong bài thi, không để ý đằng sau có người.

Mãi đến khi hai người đồng thời làm xong, người đằng sau mới lên tiếng hỏi: "Hai cậu lại chuẩn bị nhảy lớp nữa sao?"

Thiệu Hiển quay đầu lại nhìn, thấy ánh mắt Hách Lộ chăm chú nhìn vào bài thi của hai người bọn họ.

"Đúng vậy, cậu nhảy chung không?" Thiệu Hiển thản nhiên trả lời.

Hách Lộ nghiêm túc gật đầu, "Mình cũng định vậy rồi, nhưng không theo kịp tốc độ của hai cậu, mình mới học xong kiến thức lớp

8 thôi."

Thiệu Hiền đột nhiên sinh ra kính nể chi tình, nữ học bá nha!

"Không vội, còn cả năm nữa mà." Thiệu Hiền an ủi nàng.

Hách Lộ bỗng nhiên cười rộ lên, "Người khác nói cậu rất khó tiếp xúc, kỳ thật cũng không có gì." Nàng nói, nhìn nhìn Trần Bách Châu, "Bạn học Trần Bách Châu thì không khác biệt với lời đồn cho lắm."

"Cậu ấy không thích nói chuyện." Thiệu Hiền cảm thấy Hách Lộ cũng không có ngạo mạn như người khác nói.

Nàng chỉ đem hết sức lực đặt vào việc học hành, sao có thể để tâm đến việc khác nữa chứ?

Hách Lộ thoải mái ngồi xuống bên cạnh hai người, đột nhiên hỏi Thiệu Hiền: "Mình có viết thư cho cậu, cậu vẫn chưa đọc sao?"

Thiệu Hiền: "....."

Cái gì?!

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cữu
dtv-ebook.com

Chương 22: Cả Đời Này Chỉ Đối Xử Tốt Với Thiệu Hiền

Gió nhẹ nhàng thổi qua mấy tán cây, vang lên xào xạc, Thiệu Hiền cảm thấy như mình đã xuất hiện ảo giác rồi vậy.

"Thư gì cơ?" Hấn cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình có chút chấn động.

Hách Lộ nhướn mi, "Cậu không thấy hả? Mình đặt ngay ngăn ngoài cùng mà."

"A ha ha," Thiệu Hiền cười gượng hai tiếng, "Mình bình thường không sử dụng ngăn đó nên không biết, xin lỗi nha."

Có cái gì không thể gặp mặt mà nói sao? Viết thư làm gì!

Hấn đã khẳng định Hách Lộ tuyệt đối không viết thư tình.

Trần Bách Châu một bên tính đáp án một bên vênh tai nghe. Không thể phủ nhận, lúc nghe Hách Lộ nhắc đến lá thư kia, trong nháy mắt, bài thi trước mặt hấn như nhòe hết đi vậy.

Hiện tại Hách Lộ thản nhiên như vậy, cho thấy nhất định không phải thư tình.

Tâm lập tức buông xuống.

"Không sao," Hách Lộ không chút để ý nói, "Lúc trước mình tưởng cậu không dễ nói chuyện nên không định gặp trực tiếp, mất công lại phiền phức, hiện tại coi như bọn mình đã quen biết rồi, vậy để mình nói với cậu luôn đi."

Đều nói nữ sinh trưởng thành sớm hơn so với nam sinh, lời này một chút cũng không giả.

Thiệu Hiền gật gật đầu, "Cậu nói đi."

Hách Lộ khuôn mặt nghiêm túc, "Có thể mượn giấy bút dùng một chút không?"

Giấy bút trao xong.

Nàng nhanh chóng viết xuống một đề bài cho giấy nháp, đưa cho hai người Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu, nói: "Bài này có năm cách giải, hai cậu làm xem thử một chút."

Thiệu Hiền: "....."

Tư duy học bá đúng là không giống người thường, hần trở mắt vài giây, nhin không được hỏi: "Thế này thì cậu bỏ vào phong thư hồng làm gì?"

Hách Lộ nhướng mi, "Không phải cậu không biết sao?"

"Thật xin lỗi, nhìn thấy màu hồng nên mình cứ tưởng là....."
Thiệu Hiền mang mặt xin lỗi nói, "Sao cậu lại dùng phong thư màu đó vậy?"

Ném một tờ giấy lên bàn là được rồi.

Hách Lộ thở dài, "Mình cảm thấy đặt một tờ giấy trụ lủi như vậy thì không đủ tôn trọng nên mới xin bạn cùng bạn một cái phong thư, cậu ấy cho mình màu hồng nhạt thì mình dùng."

Chuyện này cũng có thể nghĩ ra được, Thiệu Hiền cam bái hạ phong.

Lấy thành tích cùng cá tính của Hách Lộ, đúng ra kiếp trước phải có chút tiếng tăm chứ, nhưng hẳn trong đầu xác thật không nhớ ra người này.

"Năm cách làm."

Thời điểm Thiệu Hiền cùng Hách Lộ trò chuyện, Trần Bách Châu đã đem cách làm viết ra ngắn gọn, đưa cho Hách Lộ, đánh gãy đối thoại của hai người.

Hách Lộ rõ ràng kinh ngạc vô cùng, nàng vội vàng nhận lấy bản nháp, nhìn năm cách làm nhanh gọn, quả thực không dám tưởng tượng.

Nàng lúc ấy cũng chỉ nghĩ ra ba cách, còn phải mất hơn nửa giờ.

Ngăn chặn mãnh liệt mệnh mệnh trong lòng, nàng khản trương hỏi: "Cậu làm bài này rồi hả?"

"Không có." Trần Bách Châu nhàn nhạt nói.

Thiệu Hiền hưởng vinh chung, nhìn đề bài một lần, trong đầu nhanh chóng liệt ra năm cách, lại nhìn xuống cách làm của Trần Bách Châu, không khỏi thêm cao hứng.

"Đúng là chưa gặp qua bao giờ," Thiệu Hiền cười nói, "Đề này rất thú vị."

Khiếp sợ xong, Hách Lộ đột nhiên sinh ra một loại bá phục.

"Hai cậu giỏi thật đấy."

Tuy thế, ý chí chiến đấu lại tái sinh thêm một lần.

Thiệu Hiền thường thức người như vậy, thái độ đối với Hách Lộ càng thêm hiền lành.

Trần Bách Châu bên cạnh bỗng nhiên đứng dậy nói: "Đi xem Văn Kiệt thi đấu không?"

Không phải nói không muốn đi xem sao? Thiệu Hiền có chút nghi hoặc, nhưng vẫn là phụ họa nói: "Được, đi xem cậu ấy có vào chung kết được không."

Còn muốn thảo luận bài khó Hách Lộ: "....."

Có cảm giác bạn học Trần Bách Châu hình như có địch ý với mình, thật là kỳ quái.

Hai người đi vào sân thi đấu điền kinh, Tiền Văn Kiệt mồ hôi đầy đầu, nhìn thấy bọn họ, hưng phấn vẫy tay.

Học sinh vây xem thi đấu nhìn thấy hai mỹ nam 6A1, không khỏi liên tục hô to hô nhỏ, sôi nổi hướng bọn họ bên này dòm ngó.

Sở dĩ là mỹ nam mà không phải nam thần, là bởi vì Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu tuổi còn nhỏ, còn chưa nảy nở nhiều, còn chưa hết nét trẻ con, lớn lên tuy đẹp, nhưng thật sự không phù hợp với hình tượng nam thần trong tưởng tượng của nữ sinh.

Đương nhiên, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu cũng không quá để ý những việc này.

Hai người nhìn thi đấu một hồi, Tiền Văn Kiệt ưu thế rất lớn, thuận lợi tiến vào trận chung kết.

Hắn kéo áo lên lau mồ hôi trên mặt, cười cười đi đến trước mặt hai người.

Thiệu Hiền đưa nước cho hắn, hắn ực ực uống mấy ngụm liền, "Khát chết mất."

"Vất vả rồi." Thiệu Hiền thuận miệng nói.

Ba người trở lại chỗ ngồi của lớp, Tiền Văn Kiệt nói: "Buổi chiều là chạy tiếp sức 400m, Hiền Hiền cố lên nha!"

Thiệu Hiền gật gật đầu, nhìn về cảnh tượng phía sân vận động.

Tuổi trẻ đổ mồ hôi, thanh xuân sôi nổi, bọn họ hoan hô, nhảy nhót, rượt đuổi, làm Thiệu Hiền cảm nhận được sức sống đã lâu không thấy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới chạy tiếp sức buổi chiều.

6A1 chọn ra bốn tuyển thủ, trong đó ba người kia lớn lên chắc nịch, vừa nhìn là đã thấy chạy giỏi rồi, duy độc chỉ có một người Thiệu Hiền, thoát nhìn trắng nõn sạch sẽ, phong cách khác biệt.

Phần lớn học sinh trung học đã nghe qua đại danh của Thiệu Hiền, dù sao cũng là Thiệu gia nhị thiếu, và hắn khá nổi tiếng trong trường.

Có người bởi vì quyền thế sau lưng hấn, có người chỉ đơn thuần vì giá trị nhan sắc cung thành tích của hấn.

Không ít người vây quanh sân thi đấu điền kinh.

Thiệu Hiền là người cuối cùng, việc hấn phải làm là chạy về đích càng nhanh càng tốt.

Sức lực hấn trước giờ không tồi, chỉ cần ba người trước nắm chắc căn bản, hấn sẽ không kéo chân sau.

Trần Bách Châu đứng ở vạch kết thúc, lẳng lặng chờ Thiệu Hiền chạy về hướng mình.

Tiếng súng lệnh ầm ầm nổ vang, người đầu tiên ra sức chạy vội lên, gió gào thét hai bên tai họ, cùng lắm chỉ là 100m ngắn ngủn lại phảng phất như ép khô từng giọt nước trong cơ thể họ, cổ họng khát khô muốn bốc cả khói.

Người đầu tiên biểu hiện không tệ, chênh lệch không quá lớn.

Người thứ hai, người thứ ba, lớp của họ dần bắt kịp, cơ hồ sắp ngang hàng với các lớp khác.

Cuối cùng, thời điểm gậy được trao vào tay Thiệu Hiền, mọi người xung quanh la to lên, tiếng cổ vũ tràn ngập bên tai Thiệu Hiền, tựa như rất gần, lại tựa như rất xa.

Hấn không có cách nào để ý, cũng không quan tâm đối thủ đường chạy bên cạnh như thế nào, hấn chỉ toàn lực phát huy khả năng mạnh nhất của mình.

100m cùng lắm chỉ 10 giây, nhưng đối với Thiệu Hiền mà nói lại quá dài.

Lúc hắn đem toàn lực chạy đến vạch đích, một vòng tay mở rộng đưa về phía hắn, hắn theo bản năng ngã nhào về phía đối phương.

Cách hai tầng vải mỏng, lồng ngực đang nhảy lên kịch liệt không thể che dấu được chút nào, truyền tới trên người Trần Bách Châu.

Hắn gất gao ôm Thiệu Hiền, nghe được tiếng thở dốc động lại bên tai hắn.

"Hiền Hiền, không sao chứ?" Tiền Văn Kiệt ở bên cạnh quan tâm nói.

Thiệu Hiền đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đặt lên người Trần Bách Châu, hỏn hển nói: "Không sao, đỡ mình sang bên cạnh nghỉ một lát."

Trần Bách Châu buông hắn ra, nắm cánh tay lạnh lạnh của hắn, nói: "Đi dạo thả lỏng một chút đã."

"Được."

Tiền Văn Kiệt cùng Trần Bách Châu một trái một phải đỡ hắn, Thiệu Hiền bất đắc dĩ cười nói: "Mình thật sự không sao, hai cậu không cần cẩn thận như vậy."

Hắn nói, nhắc tay hai người ra, tiến về phía trước vài bước.

Trần Bách Châu đưa nước đúng lúc, nắp bình đã được mở ra.

Thiệu Hiền ngửa đầu uống lên hai ngụm, lớp phó thể dục Nhậm Phong hưng phấn đi tới, dựng thẳng lên ngón cái khen: "Thiệu Hiền

đỉnh thật nha, chúng ta được hạng nhất đó!"

Ở tình huống chênh lệch không nhiều lắm lúc trước, Thiệu Hiền đoạt được giải nhất, đã chứng minh thực lực của hắn.

"Là công lao của mọi người nữa mà." Thiệu Hiền dùng mu bàn tay lau vệt nước bên khóe miệng.

Trần Bách Châu từ túi quần rút ra một tờ khăn giấy, cẩn thận lau lau cho hắn.

"Vậy cậu nghỉ ngơi đi, mình qua bên kia xem thử." Nhậm Phong nói xong liền rời đi.

Ba người trở lại A1 tập hợp, trên bàn có chút quýt, là dùng quỹ lớp mua.

Trần Bách Châu nhanh chóng bóc một cái quả quýt ra, cẩn thận tách lớp vỏ xuống, đưa tới bên môi Thiệu Hiền.

Bọn ăn ý vô cùng, một dứt một ăn đã sớm thành ngựa quen đường cũ.

Thiệu Hiền mở miệng cắn múi quýt, môi vô ý đụng tới đầu ngón tay Trần Bách Châu, hắn không phát hiện, nhưng Trần Bách Châu lại cảm thấy trong lòng nhảy dựng lên.

Hắn vội vàng cúi đầu, tiếp tục tách vỏ quýt xuống.

Tiền Văn Kiệt ở bên cạnh ngồi xem, cảm thấy mình như không khí, bị hai người bỏ qua luôn.

"Bách Châu, cậu đối xử với Hiền Hiền tốt chết đi được."

Thiệu Hiền nhướng mày đắc ý trả lời: "Cậu ấy không tốt với mình thì tốt với ai? Đúng không Bách Châu?"

Hắn nhìn về phía Trần Bách Châu, mặt mày đều sinh ý cười.

Ánh mặt trời từ khe hở lá cây rơi xuống, nhỏ vun như châu ngọc, theo gió lay động trên mặt Thiệu Hiền.

Trần Bách Châu ngơ ngác nhìn khuôn mặt tươi cười ấy, cảm thấy tim đập so với lúc Thiệu Hiền vừa chạy xong còn nhanh hơn nhiều.

Thịch, thịch, thịch, một tiếng lại một tiếng, tựa như đang đánh thẳng vào lý trí của mình vậy.

"Bách châu?" Thiệu Hiền kinh ngạc vầy vầy tay, "Chẳng lẽ cậu còn có người khác sao?"

Trong mắt tràn đầy khổ sở.

Tim Trần Bách Châu như dừng lại, vội lắc đầu nói: "Không có, chỉ có tốt với cậu thôi."

Lời nói vừa ra khỏi miệng, hắn bỗng nhiên hiểu ra được cái gì đó.

Không sai, hắn cả đời này cũng chỉ đối xử tốt với một mình Thiệu Hiền mà thôi.

"Mình nhớ rồi đó nha." Thiệu Hiền cười đến vui vẻ, hồn nhiên không biết trong lòng Trần Bách Châu cuồn cuộn sóng ngầm.

Sân thi đấu ồn ào náo động, tiếng trêu ghẹo của Tiền Văn Kiệt, tất cả như đang trôi về một nơi rất xa.

Trong mắt hắn chỉ còn lại bên sườn mặt ướt đầm mồ hôi của Thiệu Hiền.

Đẹp đến tận cùng.

- - - - -

Young: Mình vừa chỉnh sửa lại một chút ở chương 10 với 20. Vốn dĩ tác giả muốn miêu tả Thiệu Hiền là mỹ nam học đường, qua tay mình chẳng hiểu sao lại thành động vật ăn cỏ ;-;;

Edit đến tận chương này, mình thấy hơi kì nên mới dò lại từ điển cho đàng hoàng, sai lệch hơi lớn, mong các bạn bỏ qua cho sự mù chữ này của mình ;-;; Mình cảm ơn:>

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 23: Sao Có Thể Tin Vào Mấy Lời Ma Quỷ Của Trần Dục Được?

Đại hội thể thao ngày hôm sau, ba người Thiệu Hiễn đều phải thi đấu.

Thiệu Hiễn nhảy cao, Tiền Văn Kiệt ném lao, Trần Bách Châu nhảy xa, ba môn đều tiến hành vào buổi sáng.

Buổi chiều Trần Bách Châu còn tham gia chạy đường dài.

Hôm nay ông trời tác hợp, từng tầng mây che khuất ánh mặt trời, sinh ra vài phần mát mẻ.

Ba người buổi sáng thi đấu đều đạt được thành tích không tồi, giữa trưa cơm nước xong, Trần Bách Châu định lấy đề ra làm, lại bị Thiệu Hiễn ngăn lại.

"Buổi chiều còn phải thi, ngủ một chút dưỡng sức, đừng học nữa."

Trần Bách Châu xưa nay đều nghe theo lời Thiệu Hiễn, nghe vậy liền cất đề vào, tựa lên bàn nhắm mắt lại.

Nửa khuôn mặt chôn ở trong khuỷu tay, nửa khuôn mặt hướng về Thiệu Hiễn.

Thiệu Hiền chỉ có thể nhìn thấy mũi và lông mày, không khỏi ngấm đến nghiện.

Trần Bách Châu lông mày đậm nhạt vừa phải, lông mày thực xinh đẹp, phần đuôi sắc như lưỡi dao, hơi hơi xéch lên, mang theo vài phần lạnh lùng. Lông mi dày đậm cong vút, phủ bóng xuống bóng mắt, viên lệ chí ở đuôi mắt có thể thấy được rõ ràng.

Kiếp trước, Phó Bách Châu nổi tiếng nhất chính là gương mặt này, Thiệu Hiền cũng không phủ nhận.

Hiền tại còn quá non nớt, dịu dịu dàng dàng như vậy, còn chưa có nảy nở đâu.

Hắn nhìn nhìn, dần dần cũng nhắm mắt lại ngủ.

Chờ hô hấp hắn bình ổn, Trần Bách Châu bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt không có một tia buồn ngủ nào. Hắn lẳng lặng chăm chú nhìn Thiệu Hiền một lúc lâu, rồi nhắm mắt lại lần nữa.

Buổi chiều, thi điền kinh bắt đầu, Trần Bách Châu đứng ở điểm xuất phát, chờ tiếng súng lệnh, trước khi tiếng súng vang lên, hắn nhìn thoáng qua Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền vẫy tay hướng hắn cười, dùng khẩu hình nói "Cố lên".

Trần Bách Châu còn chưa kịp cười đáp lại, tiếng súng đã nổ vang bên tai.

Thân thể phản xạ chạy vọt về phía trước, hắn đã bất chấp tất cả, chỉ có thể hô hấp đều đều, tự điều chỉnh tần suất của chính mình.

Thi chạy đường dài chính là so sức chịu đựng, nói đến sức chịu đựng, hấn tự nhận không thể thua kém bất kì ai.

Một vòng, hai vòng, ba vòng.....

Có người vượt qua hấn, cũng có người bị hấn vượt qua, hấn trước sau duy trì trạng thái của mình, từng chút từng chút hướng đến vạch đích.

Hấn trong lòng thầm đếm số vòng, thời điểm chạy đến vòng cuối cùng, hấn bắt đầu tăng tốc.

Tiếng hò hét ngoài sân thi đấu đã trôi đi xa, hấn chỉ nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt của chính mình.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến một trận kinh hô, hấn cảm thấy nguy hiểm tới gần, nhưng không còn kịp nữa.

Một cỗ lực mạnh đột nhiên đập thẳng vào lưng hấn, mất lực phía dưới, hấn trực tiếp ngã nhào về phía trước, cũng may phản ứng kịp thời, dùng bàn tay chống đất, nhưng dù vậy, đầu gối cũng đã bị mặt đất tổn thương, đau mà nóng rát.

Trì hoãn như vậy, thắng lợi hấn tính toán từ trước bỗng chốc tan rã trong nháy mắt.

"Trần Bách Châu, có bị thương hay không? Đừng chạy nữa!" Giọng điệu nôn nóng của Thiệu Hiểu rơi vào bên tai.

Trần Bách Châu quỳ rạp trên mặt đất, liếc mắt nhìn Thiệu Hiểu một cái, trong lòng chỉ còn lại một suy nghĩ.

Hấn không thể thua!

Cũng không biết sức lực từ đâu ra, hấn nhanh chóng bò dậy, hoàn toàn không để tâm đến đau đớn trên đùi, hướng vạch đích chạy như bay.

Một, hai, ba.....

Hấn cơ hồ chạy với tốc độ của quãng 100m, vượt qua hết đối thủ này đến đối thủ khác, cuối cùng giật đứt sợi dây đỏ.

Giây tiếp theo, hấn rút cuộc không chống đỡ được nữa, nhắm hai mắt ngã thẳng về phía trước.

Nào vào một lồng ngực quen thuộc, sáng trong, thơm ngọt, dễ dàng khiến người khác trầm mê.

Ngất xỉu về phía trước, hấn nghe được giọng nói nôn nóng của Thiệu Hiền, rất gần, nhưng lại rất xa.

Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Thiệu Hiền ôm chặt lấy Trần Bách Châu, trên mặt toàn vẻ lạnh lùng.

Chủ nhiệm lớp vội vàng chạy lại hỏi thăm, Thiệu Hiền mặt vô biểu tình nói: "Thầy, để con đưa Bách Châu đến phòng y tế trước."

Cái kẻ cố ý đẩy ngã người Trần Bách Châu, hấn đã nhớ kỹ rồi.

Tiền Văn Kiệt giúp hấn cùng đem Trần Bách Châu đỡ đến phòng y tế, bác sĩ cẩn thận kiểm tra xong nói: "Không sao hết, chỉ là cơ thể không tốt lắm, vận động quá sức nên ngất xỉu mà thôi, để tôi làm sạch miệng vết thương trước đã."

Bàn tay và đầu gối Trần Bách lúc té ngã đã cọ xuống nền đất, da dễ bị cào xước hết ra, thậm chí không nổi nhin.

Như vậy mà hắn còn tiếp tục cuộc đua, thậm chí còn giành hạng nhất.

Thiệu Hiền không có khả năng không đau lòng, nhưng đồng thời lại thực kiêu ngạo.

"Bác sĩ, người nhẹ tay hơn một chút được không?" Thiệu Hiền thấy Trần Bách Châu đau đến mày hơi nhíu lại, không khỏi mở miệng nói.

Bác sĩ cũng không tức giận, nhìn hắn một cái, cười tủm tỉm nói: "Được, tôi sẽ cố, xem ra các cậu quan hệ không tệ nha."

"Đương nhiên rồi, tình nghĩa thanh mai trúc mã mà!" Tiền Văn Kiệt tiếp lời.

Thiệu Hiền liếc nhìn hắn một cái, "Cậu là thanh mai à?"

"Ai da, cậu hiểu ý là được rồi," Tiền Văn Kiệt hắc hắc cười nói, "Không thì tình nghĩa trúc mã trúc mã cũng đúng nha."

Hắn đang cười nói, Trần Bách Châu tỉnh lại, con người đầu tiên là mê man, đến khi thấy rõ Thiệu Hiền, mới chân chính tỉnh táo lại.

"Khoan hãy nói chuyện, uống nước đã."

Thiệu Hiền bón hắn uống hai miếng nước, Trần Bách Châu khí sắc dần dần khôi phục, nói: "Mình không sao."

"Cậu vừa mới xỉu đó!" Tiền Văn Kiệt không tán đồng nói, "Liều mạng như vậy để làm gì? Chỉ là một cuộc thi thôi mà."

Trần Bách Châu còn chưa mở miệng, Thiệu Hiền liền thay hắn trả lời.

"Bách Châu là vì nghĩ cho danh dự của lớp, nhưng mà thân thể vẫn quan trọng hơn, lần sau không được như vậy nữa."

"Được." Trần Bách Châu hơi hơi mỉm cười, hàng mi dài buông xuống, dấu đi sắc ấm áp trong mắt.

Bác sĩ bôi thuốc xong, ba người trở về sân thi đấu, Thiệu Hiền từ trong túi móc ra một viên kẹo đưa cho Trần Bách Châu.

Vị quýt, rất ngọt.

Hách Lộ đi tới, nhìn Trần Bách Châu vài lần, đối Thiệu Hiền nói: "Đẩy ngã bạn học Trần là Thôi Hàng 6A4."

"Thôi Hàng?" Thiệu Hiền đầu lười nhắc lại hai chữ, phảng phất cuốn theo sát khí.

Tiền Văn Kiệt nhin không được run lên, "Hiển Hiển, cậu biết hắn ta hả?"

"Còn nhớ lúc anh trai mình đi xem mắt năm lớp 4 không?" Thiệu Hiền mỉm cười nói, "Thôi Hàng chính là em trai Thôi Duyệt."

Sau lần xem mắt đó, Thiệu Hiền đã nhắc tới chuyện Thôi Duyệt nắm tay cùng người khác với Thái Nhã Lan, không lâu sau, Thiệu Uẩn không liên lạc gì với Thôi Duyệt nữa.

Không phải bởi vì nàng đã từng có bạn trai, mà tra được chân nàng đứng hai thuyền.

Thiệu Uẩn lại không thích đội nón xanh [bị cấm sùng], đương nhiên không liên lạc với Thôi Duyệt nữa.

Nhưng Thôi Duyệt còn không biết chuyện của mình bị người khác tra ra rồi, tự trọng nàng cao ngất, bởi vì Thiệu Uẩn đơn phương cự tuyệt kết giao đã chịu đả kích nặng, nảy sinh lòng thù oán với Thiệu Uẩn, thậm chí là Thiệu gia.

Thiệu Hiền không biết Thôi Hàng tại sao lại đẩy ngã Trần Bách Châu, nhưng không còn lí do gì ngoài cái ân oán riêng tư kia hết.

Nói cho cùng, Trần Bách Châu là bởi vì Thiệu gia mà phải tội.

Thôi Hàng không dám động hấn, tự cho là Trần Bách Châu không được Thiệu gia coi trọng, đâm một chút cũng không sao nên mới dám động thủ.

Nhưng, vẫn cảm thấy có cái gì đó hơi kì lạ.

"Hấn bị sao vậy? Mắc mớ gì phải xô ngã Bách Châu?" Tiền Văn Kiệt khó hiểu.

"Đi hỏi là được," Thiệu Hiền nói đứng dậy, hỏi, "Đi không?"

Trần Bách Châu cùng Tiền Văn Kiệt tự nhiên đi theo.

Hách Lộ tò mò nên cũng muốn theo sau.

"Con gái không nên đi theo." Thiệu Hiền một câu ngăn bước chân rục rịch của nàng lại.

Ba người đến trại tập hợp của A4.

Đi được nửa đường, Tiền Văn Kiệt đột nhiên kêu lên, "Mình nhớ rồi, Trần Dục cũng ở A4!"

Trần Dục lớn hơn bọn hắn một tuổi, ban đầu học trên họ một lớp, ba người nhảy lớp xong liền cùng khối với Trần Dục.

Bất quá từ khi Trần Bách Châu rời khỏi Trần gia, Thiệu Hiền liền không chú ý tới chuyện nhà bọn họ nữa, việc Trần Dục học ở A4 hẳn đúng là không rõ ràng lắm.

Trại tập hợp của A4, có mấy nam sinh nữ sinh đang ngồi cắn hạt dưa.

Thấy ba người Thiệu Hiền ba người lại đây, nữ sinh sắc mặt kích động, nam sinh như trông thấy kẻ thù.

"Thôi Hàng ở đâu?" Tiền Văn Kiệt tức giận hỏi.

Nam sinh hiển nhiên không dám trêu vào tổ hợp ba người bọn họ, trong lòng tuy khó chịu, nhưng vẫn là trả lời: "Hình như đi vệ sinh rồi."

Bên cạnh sân thể dục có một nhà vệ sinh công cộng, ba người hướng về phía đó đi tới.

"Hiển Hiền, nếu Thôi Hàng kia sợ quá trốn về rồi thì phải làm sao?" Tiền Văn Kiệt lo lắng nói.

Thiệu Hiền nhẹ nhàng cười, biểu tình không rõ ý nghĩa.

Tiền Văn Kiệt bỗng nhiên cảm thấy toàn thân nổi hết da gà da vịt lên.

"Bách Châu, cậu muốn giải quyết như thế nào đây?" Thiệu Hiền đột nhiên hỏi.

Trần Bách Châu vẫn luôn im lặng nãy giờ, hẳn mới là người bị hại, hẳn có quyền phát biểu ý kiến nhất.

"Đánh người trong trường học sẽ phải chịu phạt," Trần Bách Châu không cần nghĩ ngợi nói, "Để hẳn xin lỗi mình là được rồi."

Hắn nhớ kỹ những lời Thiệu Hiền đã nói một năm trước.

Không cần dùng thủ đoạn bạo lực để giải quyết vấn đề, hơn nữa, hẳn hiện tại cũng không năng lực để trả thù kiểu khác, không bằng cứ để đó, chờ đợi thời cơ giải quyết sau.

Thiệu Hiền không biết trong lòng hẳn nghĩ gì, cho rằng trong tâm hẳn tồn tại mềm yếu và thiện lương, vì thế vỗ vỗ bả vai hẳn nói: "Cậu ta cố ý làm cậu bị thương, không dạy dỗ một chút sao được?"

Nói xong, dắt hai người đến cửa nhà vệ sinh công cộng.

Còn chưa đi vào, đã nghe tiếng tranh cãi từ bên trong truyền ra.

Thiếu niên phần lớn là bốc đồng, nhưng bốc đồng đại đột xong sẽ sợ hãi, trong nhà vệ sinh, Thôi Hàng đã để lộ hết ra ngoài.

"Làm sao bây giờ? Nếu Thiệu Hiền tới tìm tao thì phải làm sao?"

Một giọng nói khác khinh thường nói: "Sợ cái gì? Tao có kêu mày xô ngã Thiệu Hiền đâu, kẻ bị thương là Trần Bách Châu, chút vết thương này với nó có là gì, Thiệu Hiền cũng sẽ không tìm tới mày đâu."

Cẩn thận nghe, hình như giọng nói này có chút quen quen.

Đương nhiên, Thôi Hàng không nghe ra được, hấn hỏi lại một lần nữa: "Thật sao? Mà không gạt tao đúng không?"

Trần Dục mặt đầy không kiên nhẫn, Thôi Hàng này thoát nhìn rất khỏe, không nghĩ ra bên trong lại yếu ớt như vậy.

Hấn đang định tiếp tục lừa gạt, bỗng nghe được tiếng bước chân, tức khắc quay lại nhìn ra ngoài.

"Đương nhiên không phải như vậy rồi," Thiệu Hiên cầm trên tay một cây mây, mỉm cười nói, "Thôi Hàng, sao cậu có thể tin vào mấy lời ma quỷ này của Trần Dục được?"

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 24: Xem Phim Nóng Bị Bắt Tại Trận

Thôi Hàng hét lên một tiếng, nhảy bắn ra trốn phía sau Trần Dục, thấy Thiệu Hiền như thấy đại ma vương tội ác chồng chất đầy đầu.

Trần Dục: "....." Mẹ nó, sao có thể trở thành thế này chứ!

"Mày muốn làm gì?" Hấn ngoài mạnh trong yếu hỏi.

Tiền Văn Kiệt đã sớm chướng mắt hấn, ân oán cũ đã bỏ qua rồi, lần này Trần Dục lại thương tổn đến bạn của hấn, hấn cũng không muốn tử tế nữa.

"Ngâm tính kẻ người khác, mẹ kiếp đúng là loại ghê tởm nhất trên đời!" Một đôi mày rậm của hấn lộ ra vạm phần khinh thường, "Trần Dục, có bản lĩnh thì quang minh chính đại đánh một lần đi."

Trần Dục đương nhiên sẽ không chủ động tìm đòn, "Giám thị bắt được đánh nhau sẽ bị phạt, Tiền Văn Kiệt, mày cho rằng trong nhà có vài đồng tiền đã muốn làm gì cũng được à?"

Lời này nói ra giống như từ trước đến nay hấn chưa đánh nhau bao giờ vậy.

Điều ngoa hết sức.

"Đừng nhiều lời nữa," Thiệu Hiền nắm cây mây trong tay, nhìn về phía Thôi Hàng, nhẹ nhàng băng quơ nói, "Nghe nói nhà cậu gần nhất có chút khó khăn, không có tiền tiêu vặt đúng không?"

Một dự án lớn gần đây nhất của Thôi gia vừa thất bại, tài chính đúng là gặp phải khó khăn, bầu không khí đầm ảm trong nhà cũng ngưng trọng, chi tiêu càng ngày càng thắt chặt.

Kiếp trước bởi vì Thôi Duyệt là bạn gái Thiệu Uẩn, cho nên dưới sự trợ giúp của Thiệu gia, Thôi gia mới có thể thuận lợi vượt qua cửa ải này.

"Sao cậu biết được?" Thôi Hàng nhìn không được hỏi.

Thiệu Hiền cười cười, "Cái này không quan trọng, quan trọng là hôm nay cậu cố ý làm Bách Châu bị thương, cậu qua xin lỗi đi."

Xin lỗi rất đơn giản, Thôi Hàng đã không còn sợ Thiệu Hiền nữa, liền không cần nghĩ ngợi nói: "Bạn học Trần Bách Châu, thật lòng xin lỗi cậu."

Hắn thức thời như thế cho người khác xem, Trần Dục không dám tin, gắt gao nhìn hắn chằm chằm.

Trong dự đoán của Thiệu Hiền, rốt cuộc thì bản tính Thôi Hàng vẫn không thay đổi, co được dẫn được.

"Cậu với Bách Châu không oán không thù, cậu đẩy cậu ấy làm gì?" Cây mây từng chút từng chút vỗ nhẹ vào lòng bàn tay, vang lên trong nhà vệ sinh tĩnh lặng, khiến người khác hoảng sợ không ngừng.

Thôi Hàng nhìn Trần Dục, lại nhìn cây mây trong tay Thiệu Hiền, nhúc nhích môi nhưng không thể nói thêm điều gì.

Thế là rõ ràng.

"Thôi Hàng," Thiệu Hiền bước lên vài bước, đem cây mây đặt vào trong tay hắn, híp mắt ghé sát vào tai hắn, dùng giọng cố ý hù dọa nói, "Tôi có rất nhiều phương pháp khiến cậu không có cách nào để bước chân vào trường, cũng có thể làm nhà cậu hoàn toàn biến mất khỏi thành phố Yến."

Thôi Hàng khiếp sợ nhìn hắn, cây mây trong tay không dám làm rơi.

"Lúc này cậu đẩy Bách Châu dứt khoát như vậy, sao bây giờ lại không làm được?" Thiệu Hiền cười nhạo một tiếng, "Nếu còn là trẻ con thì tôi đã không ngại ngừng gì mà nói lại với người lớn rồi, nhưng mà chúng ta cũng chẳng lớn bao nhiêu, có tranh chấp gì vẫn nên để ba mẹ hai bên ra mặt thôi."

Đương nhiên không thể để ba mẹ biết rồi!

Nếu để Thiệu gia biết, Thôi gia bọn họ sao có thể sống yên lành được nữa?

Nếu so sánh với Thiệu gia, Trần gia quả thật không là cái đình gì.

Hắn ổn định tinh thần, tay cầm cây mây bước tới gần Trần Dục.

Trần Dục đương nhiên nhìn ra có gì đó không đúng, muốn chạy thoát ra ngoài, nhưng Tiền Văn Kiệt đã lấp kín cửa nhà vệ sinh, giống một môn thần, hắn căn bản trốn không thoát.

"Chát!"

Cây mây vụt mạnh trên lưng Trần Dục, hắn muốn phản kháng, lại bị cây mây vung lên liên tục như ảo ảnh đánh đến kêu đau, chỉ có thể vất chân lên cổ chạy.

Thôi Hàng nguyên bản không tình nguyện xuống tay, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đầy đau xót của Trần Dục, biểu tình đột nhiên biến đổi, một thứ cảm xúc kì lạ xông thẳng vào lòng ngực.

Hắn đột nhiên trở nên hưng phấn.

Một lần lại một lần, cây mây đánh lên người Trần Dục, Trần Dục đau đớn gào lên, Thôi Hàng lại càng thêm hăng hái.

Tiền Văn Kiệt nhìn nhìn, dần dần cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Hắn vỗ vỗ cánh tay đang nổi da gà, nhỏ giọng hỏi Thiệu Hiễn: "Hiễn Hiễn, cậu có cảm thấy Thôi Hàng hơi kì lạ không?"

Có chút cảm giác..... rất biến thái.

Thiệu Hiễn bình tĩnh nói: "Có lẽ Trần Dục vẫn luôn bắt nạt hắn, giờ báo được đại thù nên hắn hưng phấn vậy thôi."

Thật ra ở kiếp trước, Thôi Hàng bởi vì khuynh hướng bạo lực văn vẹo mà phải ngồi tù.

Tiền Văn Kiệt cảm thấy hắn nói có lý, liền chấp nhận lời giải thích này.

Chẳng được bao lâu, Trần Bách Châu vẫn luôn trầm mặc giật nhẹ vạt áo Thiệu Hiễn, biểu tình rất nghiêm túc, "Chỗ này không

sạch sẽ lắm, chúng ta ra ngoài trước đi."

Hắn đối với việc xem Trần Dục bị ngược đãi cũng không hứng thú gì, chỉ lo mùi xú uế làm Thiệu Hiền khó chịu thôi.

"Được." Thiệu Hiền cười cười, mang theo hai người xoay người rời đi.

Bọn họ đi được 20 mét, còn có thể mơ hồ nghe được tiếng kêu rên thê thảm từ bên trong truyền ra.

Đại hội thể thao oanh oanh liệt liệt kết thúc, A1 lấy được chiến tích hiển hách, cả lớp vô cùng vui mừng.

Cũng bởi vì tổ hợp ba người đã tích cực tham gia đại hội thể thao, giành được vô số lời ngăm khen ngợi và bàn tán của bạn cùng lớp.

Nữ sinh muốn cùng ba người Thiệu Hiền kết bạn, nam sinh cũng muốn theo chân bọn họ kết giao bạn bè.

Nhưng ba người bọn họ vẫn như cũ, bên người không có thêm một ai, đa số đều biết ý thu tay về.

Nhưng dần dần, mọi người phát hiện lớp phó học tập Hách Lộ cư nhiên có thể thường xuyên cùng hai vị học bá thảo luận.

Không ít nữ sinh hâm mộ cùng ghen tị, nhưng mà cũng không có biện pháp nào khác, ai bảo bạn học Hách Lộ lại xếp hạng ba toàn khối chứ?

Ba người đứng top thảo luận vấn đề, phạm nhân bọn họ chen vào không được cũng là chuyện bình thường.

Có điều cũng bởi vì loại tình huống này, cả lớp hay thậm chí là cả khối, lời đồn đãi ngày càng nghiêm trọng. Có người nói Hách Lộ quen Thiệu Hiền, cũng có người nói nàng cùng Trần Bách Châu ở bên nhau.

Ở độ tuổi bắt đầu nảy sinh tình cảm này, ai ghép cặp với ai luôn là đề tài bàn tán không ngừng.

Đối với mấy tin đồn này, Hách Lộ hờ hững mà chống đỡ.

Nàng chỉ vì học tập mà thôi, cây ngay không sợ chết đứng.

Nhưng lời đồn đãi càng thêm nghiêm trọng, đôi khi Hách Lộ đi vệ sinh còn bị người khác chặn lại uy hiếp, đe dọa.

Nàng càng biểu hiện không để bụng, mấy nữ sinh khác càng muốn xé rách cái mặt nạ giả dối của nàng.

Tất cả đều được Tiền Văn Kiệt để mắt, nhưng hắn không có tư cách đi quản.

"Hiền Hiền, cậu thấy chúng ta có nên tách Hách Lộ ra không?" Trên đường về nhà, Tiền Văn Kiệt rất đáng tiếc nói.

Thiệu Hiền nhàn nhạt nói: "Mỗi người cần phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình, cậu ấy biết tách khỏi chúng ta thì những việc đó sẽ không tiếp tục nữa, nhưng cậu ấy không làm vậy, cậu có biết vì sao không?"

"Không biết." Tiền Văn Kiệt là thật sự không rõ, không phải ai cũng tránh xấu tìm tốt sao?

Trần Bách Châu bỗng nhiên mở miệng nói: "Cậu ấy không để ý người khác nghĩ gì, cậu ấy chỉ muốn trở nên mạnh mẽ hơn thôi."

Từ ý nghĩa này đi lên mà nói, loại người này tâm lý rất cường đại.

Tiền Văn Kiệt không rõ vò đầu, "Không phải nhà cậu ấy khá giả lắm sao? Không phải tiểu học cậu ấy còn chung lớp với chúng ta hả?"

"Cậu quan tâm cậu ấy ghê." Thiệu Hiên khẳng định nói.

Tiền Văn Kiệt tức khắc lắp ba lắp bắp nói: "Cậu, cậu ấy tốt lắm, nhưng mà bị bắt nạt hoài, rất..rất đáng thương."

Hắn giải thích xong, liền im miệng không nói chuyện nữa.

Thiệu Hiên cười cười, hắn không phải không giúp Hách Lộ, hắn chỉ là biết Hách Lộ không cần mà thôi.

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt, ba người đã bình tĩnh vượt qua lớp 6, sau kì nghỉ hè thông qua bài thi nhảy lên lớp 9.

Nhảy lớp ở trường trung học cơ sở cũng là chuyện mới lạ, thanh danh ba người ở trường học lại càng vang dội hơn.

Tiền Văn Kiệt vốn dĩ không có dã tâm gì, nhưng dưới sự dẫn dắt của Thiệu Hiên cũng cảm thấy sinh hoạt phong phú như vậy thật ra cũng không tồi.

Hách Lộ cũng theo chân bọn họ, lại còn học chung một lớp.

Lớp 9 phải thi tốt nghiệp, mọi người muốn thi vào trường cấp ba tốt đều rất chú trọng việc học, cũng ít người tìm Hách Lộ gây phiền toái.

Lúc người khác còn đang cực khổ giải bài tập lớp 9, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu bắt đầu học sách lớp 11 rồi.

Tiền Văn Kiệt cũng bị kéo học chung.

Giáo viên cũng mặc kệ việc ba người họ đi học có nghe giảng hay không, dù sao chỉ cần duy trì thành tích tốt, bọn họ ở lớp muốn học gì thì học.

Bao gồm cả Hách Lộ, có bốn vị học bá gây áp lực lớn trên đầu, mọi người càng liều mạng mà học tập.

"Hiền Hiền, ngày mai thứ bảy, hay là tan học xong đi chơi một chút đi." Tiền Văn Kiệt đề nghị nói.

Hắn trong khoảng thời gian này phải nhịn sắp điên rồi.

Thiệu Hiền không cự tuyệt, "Đi chỗ nào chơi?"

"Chơi net đi?"

Năm này, máy tính còn chưa phổ biến rộng rãi, Thiệu Hiền trong nhà có gắn máy tính, nhưng cái loại để bàn này hắn không có hứng thú, đã vậy mạng còn chậm nữa.

Tiền Văn Kiệt trong nhà cũng có, nhưng mà ba mẹ không hiểu nên mạng cũng không gắn.

"Chơi cái gì?"

"Truyền kỳ!" Tiền Văn Kiệt vẽ mặt hưng phấn, "Trò này siêu hot, chơi rất vui nữa, mình muốn chơi thử xem sao."

Thiệu Hiền hỏi Trần Bách Châu, "Cậu đi không?"

"Cậu đi thì mình đi." Trần Bách Châu không cần nghĩ ngợi.

Nhìn đôi mắt nhỏ tha thiết chờ đợi của Tiền Văn Kiệt, Thiệu Hiền cũng không đành lòng, khoảng thời gian này bọn họ có chút căng thẳng cũng nên thả lỏng một chút rồi.

"Được, vậy đi tiệm net, nhưng nhiều nhất chỉ có thể chơi hai tiếng thôi."

Ba người hẹn xong, tan học liền đi vào tiệm net.

Đầu năm nay tiệm net còn chưa phát triển nhiều, ba đứa vị thành niên cũng có thể trà trộn vào chơi.

Ba người lần lượt mua hai tiếng, ngồi cạnh nhau.

Người tới đây đa số đều chơi Truyền kì, Thiệu Hiền năm đó cũng chơi thử, nhưng hẳn đối với game không quá hứng thú, cho nên có chút nhớ không rõ.

Tiền Văn Kiệt hưng phấn đăng nhập tài khoản, mở giao diện trò chơi ra.

"Cậu tạo tài khoản hồi nào vậy?" Thiệu Hiền hoang mang.

"Mình lén đi làm đó," Tiền Văn Kiệt cười hắc hắc, "Cậu muốn chơi chung không?"

"Không," Thiệu Hiền mở ra máy tính, tùy tiện xem một trang web, "Cậu tự chơi đi."

Tiền Văn Kiệt cũng không dài dòng, bắt đầu chơi trò chơi.

Thiệu Hiền cũng vào các diễn đàn đọc bài viết, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến tiếng gõ phím, hắn quay đầu nhìn lại.

Trần Bách Châu biểu tình vô cùng tập trung đang rèn luyện tốc độ đánh máy.

Thấy Thiệu Hiền nhìn qua, hắn giải thích nói: "Mình cảm thấy mình gõ chữ hơi chậm nên muốn luyện thêm."

"Tốt."

Hai người bạn nhỏ của mình đều có việc để làm, Thiệu Hiền cũng không nhàn rỗi.

Hắn xem rất nhiều diễn đàn, cảm thấy đa số đều là bài nhảm nhí, rất ít bài có ý nghĩa thật sự.

Bất quá máy tính bây giờ vẫn còn rất mới lạ, người có thể mua còn chưa có bao nhiêu, thậm chí có nhiều người còn chưa nghe nói đến máy tính bao giờ.

Có thể đăng bài viết trên diễn đàn, phần lớn đều là những người có thực lực kinh tế.

Hắn nghĩ mình có nên lập một diễn đàn riêng hay không, chuyên dùng để thảo luận bài khó hoặc những bài dễ sai, thành lập một nhóm học tập nhỏ.

Ai cũng nói máy tính có nguy hại lớn đối với thiếu niên, nhưng chỉ cần sử dụng đúng mục đích, sẽ thu được lợi nhiều hơn hại.

Có thể gia nhập loại diễn đàn này, phần lớn đều nhiệt tình ham mê học tập, này cũng có thể coi như là nơi tập hợp nhân tài mà.

Nhưng thao tác cụ thể thế nào, hắn còn phải cẩn thận suy nghĩ lại.

Bởi vì trong đầu còn suy nghĩ việc này, hắn không nhìn kĩ chủ đề bài viết, con chuột tùy ý click mở một cái địa chỉ web, vừa nhấn xong, hắn bỗng nhiên ngừng lại.

Vừa rồi chủ bài viết có nói là..... xem một bộ phim lẻ sao?

Còn chưa kịp đóng cửa sổ giao diện lại, một cửa sổ khác lập tức nhảy ra, trên màn hình xuất hiện hai cơ thể trắng bóng độc hại đôi mắt Thiệu Hiền.

Trần Bách Châu thấy thân thể hắn bỗng nhiên cứng còng, không khỏi tò mò nghiêng qua xem, giây tiếp theo trên mặt tức khắc xuất hiện màu hồng nhạt, hắn nhanh tay nhanh mắt, vội vàng đoạt lấy con chuột của Thiệu Hiền, quyết đoán tắt đi.

Thiệu Hiền khôi phục tinh thần, trên mặt liên tục nóng lên, đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Trần Bách Châu, hắn gian nan giải thích: "Không phải như cậu nghĩ đâu."

"Được, mình tin cậu." Trần Bách Châu liếm môi nghiêm túc gật đầu.

Thiệu Hiền: "....."

Nhưng mình không thấy cậu tin tưởng mình được bao nhiêu hết!

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 25: Thiệu Hiền Gọi Tên Hấn

Thiệu Hiền đang muốn tiếp tục giải thích, ngoài cửa lại truyền đến tiếng âm ỉ.

Mấy người lớn mặt đầy tức giận chạy thẳng vào, không thềm để ý đến nhân viên trông tiệm, từng đợt từng đợt đi qua đi lại như đang tìm người.

Thiệu Hiền đẩy đẩy Tiền Văn Kiệt đang đắm chìm trò chơi, Tiền Văn Kiệt nghi hoặc nhìn hắn.

"Có người nhà tới tìm con," Thiệu Hiền đứng dậy nói, "Chúng ta đi thôi."

"Từ từ! Mình còn chưa đánh xong trận nữa!"

Tiền Văn Kiệt vốn định tiếp tục kết thúc ván này, nhìn thấy hai người lưu loát thu dọn đồ đạc đành bất đắc dĩ offline, đi theo bọn họ cùng về.

Loại chuyện này xảy ra ở tiệm net khá thường xuyên, không phải người nhà thì là giáo viên, chuyên môn tới bắt bọn không nghe lời mê chơi điện tử.

Ba người từ trong quán đi ra, âm ỉ bên trong còn lớn hơn nữa, tiếng người lớn chửi rủa, âm thanh trẻ con phản kháng khóc nháo khiến người khác vô cùng đau đầu.

"Vẫn là Hiễn Hiễn thông minh nhất." Tiền Văn Kiệt nhin không được giơ ngón tay cái lên.

Lấy trình độ quăng ghế nhựa ầm ầm trong kia, có khi hắn còn bị đánh trúng nữa.

Thiệu Hiễn không hé răng một lời.

"Mình không hiểu lắm, chúng ta chỉ là chơi trò chơi thôi, cũng đâu phạm tội gì, sao lại làm đến mức này chứ?" Tiền Văn Kiệt không khỏi có chút giận chó đánh mèo.

Thiệu Hiễn trả lời: "Tâm chí không kiên định sẽ dễ dàng bị mê muội, đánh mất ý chí, thậm chí đột tử ở quán net nữa, người nhà tất nhiên sẽ lo lắng rồi. Chúng ta còn nhỏ, về sau còn có rất nhiều thời gian chơi."

Tiền Văn Kiệt thầm chấp nhận, nghe nói đậu đại học xong là có thể không kiêng nể gì mà chơi, khi đó căn bản không có ai quản hắn.

"Từ đây về sau mình không chơi nữa, thi đại học xong tính tiếp."

Thiệu Hiễn nhìn vẻ mặt ngây thơ của Tiền Văn Kiệt, cuối cùng vẫn không phổ cập chân tướng cho hắn.

Vào đại học xong sẽ còn bận hơn nữa đó nhóc con ơi.

Ba người trở lại Thiệu gia, vẫn làm bài tập đến 10 giờ tối, Tiền Văn Kiệt tay không về nhà, cặp sách cũng không mang theo.

Dù sao ngày mai cũng phải tới, không cần làm việc dư thừa.

Tiền Văn Kiệt đi rồi, Thiệu Hiền gọi Trần Bách Châu đang muốn ra khỏi phòng lại.

"Mình không cẩn thận nên mới bám nhăm vào thôi." Hấn lại giải thích lần nữa.

Trần Bách Châu chớp chớp mắt, sau đó mặt giãn ra, cong mắt cười nói: "Ừ, mình tin cậu mà."

Thiếu niên mặt mày tinh xảo, cười lên đẹp cực kỳ, Thiệu Hiền cảm nhận được hấn chân thành, trong lòng nháy mắt ổn định trở lại.

Hấn không muốn phá hoại hình tượng trước mặt người bạn nhỏ này đâu.

"Vậy là tốt rồi."

Ý cười trong mắt Trần Bách Châu càng đậm, bộ dạng nhút nhát thẹn thùng của Thiệu Hiền thực hiếm thấy, nhưng mà rất đáng yêu.

Hấn rời khỏi phòng, chu đáo đóng cửa lại.

Trần Bách Châu thường xuyên cảm thấy mâu thuẫn chính mình. Hấn đã hy vọng Thiệu Hiền mạnh mẽ đến mức có thể bảo vệ mình, lại hy vọng Thiệu Hiền vẫn nên có một mặt yếu ớt.

Như thế, hấn mới có giá trị tồn tại.

Hai năm trước, Thiệu Hiền muốn hấn trở thành trợ thủ, hấn vì thế vẫn luôn liều mạng nỗ lực, nhưng càng nỗ lực, lại càng phát hiện không đủ.

Thiệu Hiền quá ưu tú, hấn căn bản không giúp được gì, thậm chí còn thường xuyên phải nhờ Thiệu Hiền che chở.

Cảm giác được bảo vệ không tệ, nhưng hấn muốn trở thành cánh tay phải đắc lực của Thiệu Hiền, không làm liên lụy đến cậu ấy.

Trần Bách Châu vẫn luôn cho rằng Thiệu Hiền rất tài giỏi, không gì không làm được, hấn sùng bái Thiệu Hiền, ngưỡng mộ Thiệu Hiền, cũng không biết Thiệu Hiền thì ra còn có một mặt đáng yêu như vậy.

Hấn đỏ mặt tự giải thích bộ dạng của mình, tựa như một viên đá rơi xuống mặt hồ, nhộn nhạo khơi nên ngàn gợn sóng.

Trong phòng tắm, Thiệu Hiền kì cọ, đột nhiên phát hiện có chỗ không đúng.

Hấn cẩn thận nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, một cảm giác xấu hổ buồn bực lập tức dâng lên, hấn nhớ rõ ràng Trần Bách Châu vừa nãy rời đi với khuôn mặt tươi cười.

Trời ơi, mất hết khí thế anh lớn rồi!

Hấn đã hơn ba mươi tuổi rồi, có cái gì mà chưa thấy qua đâu? Có thể vì chút phim ảnh đó mà mất bình tĩnh đến vậy sao?

Còn giải thích với đứa nhỏ kia nhiều như vậy, cần phải giải thích sao?

Thiệu Hiền càng nghĩ càng thấy hụt hẫng, vội vàng tắm rửa xong, trực tiếp lăn thẳng lên giường, đem chăn bịt kín đầu nhằm đem mấy ý tưởng loạn thất bát tao trong đầu ném ra chỗ khác.

Nghĩ một hồi dần tiến vào mộng đẹp.

Trong mơ toàn là bong bóng ảo ảnh màu hồng nhạt, chúng xúm lại quanh giường hắn, hắn muốn đuổi hết đi, lại phát hiện mình thế nhưng không động đậy được.

Đang muốn mở miệng kêu lên, lại thấy đám bong bóng đó tự nhiên ra một lối đi.

Cách đó không xa, có một người chậm rãi tiến tới. Cả người hắn bị làm mờ, căn bản không nhìn ra được bộ dáng gì.

"Anh là ai? Anh muốn làm gì?" Thiệu Hiền liếc mạng giấy giữa, nhưng mãi không thoát ra được thứ trói buộc vô hình này.

Người đi tới không nói gì, chỉ ngồi xuống bên mép giường hắn, im lặng chăm chú nhìn hắn thật lâu.

Đến khi Thiệu Hiền thật sự hết kiên nhẫn, người tới bỗng nhiên cúi người, Thiệu Hiền thậm chí có thể ngửi được một mùi hương lành lạnh.

Hương vị quen thuộc vô cùng.

Ngay sau đó, không biết đối phương đứng tới chỗ nào, hắn chỉ cảm thấy người như tê liệt. Khoái cảm từ xương cụt sinh ra, nháy mắt chạy thẳng tới chỗ nào đó.

Tĩnh mộng.

Ướt quần.

Thiệu Hiền che mặt trong chăn gào tháp một tiếng, nhớ lại sự ngây ngô vừa mất đi, lại chúc mừng bản thân cuối cùng đã lớn lên rồi.

Điều duy nhất khiến hắn tiếc nuối chính là, ở trong mộng chẳng làm ra được chút hành động đáng giá nào hết!

Cái gì cũng chưa làm, sao lại tỉnh, tỉnh lại như vậy mà được à? Xem thường người khác quá rồi đó!

Đồng hồ báo thức trên bàn chỉ hai giờ, Thiệu Hiền ủ rũ xuống giường, chậm rì rì thay quần lót sạch, đem cái dơ ném vào bồn trong phòng tắm.

Bây giờ quá mệt mỏi, sáng mai tính sau.

Sáng hôm sau, Trần Bách Châu dậy sớm, ra sân rèn luyện thân thể xong tắm rửa, phát hiện Thiệu Hiền còn chưa rời giường.

Dì Tôn từ trong bếp đi ra, cười nói: "Châu thiếu gia, cậu có muốn lên gọi Nhị thiếu gia hay không?"

Từ lúc Thiệu Hiền lên lớp 6, ba mẹ cùng anh hai rất ít khi ở nhà, cũng may mà có Trần Bách Châu bồi Thiệu Hiền, bằng không chỉ có một mình Thiệu Hiền thì quá cô đơn.

Trần Bách Châu nhẹ nhàng trả lời: "Dì Tôn, đợi thêm chút nữa đi."

Nhưng hắn đợi nửa tiếng đồng hồ, trên lầu vẫn không có chút động tĩnh nào, Trần Bách Châu ánh mắt tối lại, có cái gì không phù

hợp lắm.

Hắn đứng dậy chạy lên lầu, đi tới phòng Thiệu Hiền, gõ gõ cửa.

Bên trong không có ai đáp lại.

May mà Thiệu Hiền ở nhà không có thói quen khóa cửa đi ngủ, Trần Bách Châu vặn mở cửa ra, nhẹ nhàng bước vào.

Màn cửa còn chưa mở, trong phòng là một mảnh tối đen.

Hắn tới gần mép giường Thiệu Hiền, phát hiện Thiệu Hiền ngủ đến cực kỳ không yên.

Thân thể thiếu niên nằm lệch, một chân lộ ra bên ngoài, trên mặt một mảnh ửng hồng, mày nhíu chặt lại.

Trần Bách Châu lập tức lo lắng, chẳng lẽ tối qua ngủ quên đắp chăn nên cảm lạnh rồi?

"Thiệu Hiền, Thiệu Hiền....."

Hắn gọi vài tiếng, Thiệu Hiền vẫn không tỉnh dậy.

Làm sao bây giờ? Nói cho dì Tôn? Đi gọi điện thoại kêu bác sĩ tới?

Hắn trong lòng lộn xộn, đầu óc lại bình tĩnh lạ thường, nhắc chân chạy ra ngoài.

"Bách Châu....."

Một tiếng kêu nhẹ trực tiếp dừng bước chân hắn lại.

Trần Bách Châu xoay người nhìn, vốn tưởng Thiệu Hiền đã tỉnh, lại phát hiện hai mắt Thiệu Hiền nhắm chặt, hoàn toàn không giống người tỉnh rồi.

Chỉ là mơ thấy mình thôi sao?

Trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một loại thỏa mãn, Trần Bách Châu lại không kịp nghĩ nhiều.

Bây giờ quan trọng nhất là phải gọi bác sĩ tới.

Hắn vội vàng chạy xuống lầu, nói chuyện này cho dì Tôn, sau đó quay số gọi điện cho bác sĩ Trương.

"Đợi chút," Dì Tôn đề điện thoại lại, biểu tình hình như có chút kỳ lạ, "Để tôi lên nhìn trước, nếu là phát sốt thật thì gọi bác sĩ cũng không muộn."

Trần Bách Châu không rõ nguyên do, nhưng vẫn nghe lời dì Tôn, cùng nhau lên lầu.

Hai người mở cửa phòng ra, vừa bước vào, liền nhìn thấy Thiệu Hiền từ trên giường chạy như bay vào phòng tắm.

Dì Tôn là người từng trải, nàng cũng đã có con, vừa nhìn liền biết đã xảy ra chuyện gì.

"Nhị thiếu gia không sao, chúng ta xuống lầu chờ thôi." Dì Tôn cười đầy vẻ "Nhà có con trưởng thành".

Trần Bách Châu: "..... Thật sự không sao ạ?"

Chẳng lẽ do quá buồn tiểu sao?

Bản thân hắn còn chưa trải qua loại chuyện này, cũng không đem chuyện này đặt chung với Thiệu Hiền bao giờ, cho nên hoàn toàn không nghĩ đến phương diện kia.

Dì Tôn lén nói: "Nhị thiếu gia trưởng thành rồi, sau này sẽ đến lượt Châu thiếu gia thôi."

Trần Bách Châu hơi ngây thơ, nhưng không ngốc.

Kết hợp biểu cảm và ngữ khí của dì Tôn, cùng với bộ dáng đỏ mặt vừa rồi của Thiệu Hiền, hắn còn không hiểu nữa thì đúng là đồ ngu!

Mặt hắn bỗng nóng hắn lên.

Nếu nghe không lầm, Thiệu Hiền ở trong mơ vừa rồi đã gọi tên của hắn!

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 26: Ba Trong Một (1)

Thiệu Hiễn ở trên lầu trộm đem hai cái quần lót giặt sạch sẽ, xong mới xuống lầu ăn sáng.

Không khí trên bàn cơm rất quỷ dị.

Một lát sau, hắn mới mở miệng hỏi Trần Bách Châu: "Hồi nãy cậu với dì Tôn muốn gọi mình dậy đúng không? Xin lỗi nha, lúc đó mình mơ thấy đi vệ sinh thôi, không cần lo đâu."

Trần Bách Châu đang dùng miệng nhỏ ăn cháo, rữ mi xuống, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, lại không nói gì nữa.

"Cậu có chuyện gì sao?" Thiệu Hiễn nhìn thấy hắn có gì không đúng, lại cho rằng do nguyên nhân khác.

Trần Bách Châu ngẩng đầu, vội vàng nhìn hắn một cái, xong lại lắc đầu rồi cúi xuống ăn tiếp, từng múng từng múng ăn tới, cứng nhắc như người máy vậy.

Hắn có chút không dám đối mặt Thiệu Hiễn.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, nhưng lại không làm cho người khác chán ghét.

Lấy tâm trí non nớt bây giờ của Trần Bách Châu, cũng không rõ thứ cảm xúc không biết tên này xuất hiện từ đâu nữa.

Hai người mới vừa cơm nước xong, Thiệu Hiền liền nhận được điện thoại của Tiền Văn Kiệt, nói là hôm nay hắn muốn đi nhà bà ngoại nên không có thời gian làm bài.

Đúng lúc Thiệu Hiền cũng không có tâm tư ăn học.

Tâm trí hắn đã thành thực, vừa rồi tuy không có mặt mũi nào để đối mặt với Trần Bách Châu, nhưng hắn da mặt dày, có thể giả vờ như cái gì cũng chưa xảy ra là được.

Nhưng cuối cùng vẫn có vài phần chột dạ.

Tuy người trong mộng là Phó Bách Châu, nhưng Phó Bách Châu bản thu nhỏ đang ở trước mặt mình, dù sao cũng có chút cảm giác khinh nhờn trẻ nhỏ.

"Bách Châu, Tiền bút chì nói hôm nay cậu ấy không qua, mình cũng muốn nghỉ ngơi một chút nên không làm bài, cậu muốn làm gì thì làm nha."

Trần Bách Châu thấp giọng nói: "Được."

Thiệu Hiền âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy lên phòng sách trên lầu, bắt đầu mân mê máy tính.

Hắn phải làm chút chuyện, thành công dời đi sự chú ý của chính mình, nhờ đó mà hình ảnh vẫn luôn quật cường tồn tại trong đầu kia mới tản đi một ít.

Thời gian một buổi sáng, hấn xem một vài diễn đàn tương đối hot, tiếp thu ưu điểm của người khác, lại kết hợp thực tế bản thân, trong đầu phác họa ra hình thức ban đầu của diễn đàn giao lưu học tập.

Có điều phát triển nó mới là vấn đề.

Mà dưới lầu, Trần Bách Châu đang ở trong phòng bếp, cùng dì Tôn học cách nấu nướng.

Nếu dì Tôn đột nhiên xin nghỉ vài ngày, hai người bọn họ phải sang nhà Văn Kiệt ăn ké cơm.

Thiệu Hiền tuy không biểu hiện ra ngoài, nhưng Trần Bách Châu quan sát thấy, mỗi lần đến Tiên gia ăn cơm, sức ăn của Thiệu Hiền lại giảm đi một nửa.

Nguyên liệu tuy không sai, nhưng hương vị bất đồng.

Thiệu Hiền có chút kén ăn, điều này Trần Bách Châu rất rõ.

Để sau này không phải sang Tiên gia ăn cơm, Trần Bách Châu quyết định cùng dì Tôn học nấu nướng, như vậy về sau lúc dì Tôn không có ở đây, hấn vẫn có thể nấu cơm cho Thiệu Hiền ăn.

Lòng mang chút tâm tư như vậy, Trần Bách Châu cẩn thận ghi nhớ từng bước từng bước của dì Tôn, cố gắng không bỏ sót bất cứ một chi tiết nào.

Hấn đã học được hai năm, tự bản thân cảm thấy mình học đã được sáu bảy phần rồi.

"Châu thiếu gia, phòng bếp toàn là dầu khói, cậu học cái này để làm gì?" Dì Tôn cuối cùng vẫn nhin không được mà hỏi ra miệng

Trong lòng nàng, Thiệu Hiên cùng Trần Bách Châu sau này tiền đồ rộng mở, đâu cần phải tự mình nấu bữa cơm?

Khóe môi Trần Bách Châu khóe hơi cong, hai mắt phủ lên một tầng sắc ấm, "Con thích ạ."

Nếu có ngày, mình có thể nấu cho Thiệu Hiên một bữa cơm thì tốt rồi.

Giữa trưa êm đẹp ăn uống no nê, Thiệu Hiên cuối cùng cũng đã chuẩn bị tốt tư tưởng, có thể đối mặt với Trần Bách Châu, liền tùy ý hỏi: "Buổi chiều làm bài được không?"

Cùng lắm chỉ là một giấc mơ thôi, tính toán làm gì chứ!

Hắn vốn tưởng đề nghị này của mình sẽ được chấp nhận, dù sao thì Trần Bách Châu mới chân chính là tên cuồng giải đề mà.

Nhưng đứa nhỏ này lại đang do dự.

"Sao vậy, chiều cậu bận gì hả?" Thiệu Hiên hoang mang hỏi.

Hôm nay vẫn như mọi khi mà?

Trần Bách Châu gật gật đầu, "Mình muốn tới thư viện một chuyến có được không?"

"Đương nhiên có thể!" Thiệu Hiên lập tức hưng phấn, "Thư viện là chỗ rất tốt, mình đi dọn cặp sách, đến thư viện thôi!"

Hắn sao lại không nhớ tới chỗ này nhỉ?

Trần Bách Châu thấy hần như thế, không khỏi lộ ra một nụ cười.

Ở đâu ra người tốt như vậy đây?

Thư viện cách Thiệu gia hơi xa, tài xế Phương chịu thương chịu khó chở hai người đi, sau đó báo hành trình của lại cho Thái Nhã Lan.

Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu sóng vai đi vào thư viện.

Đầu năm nay còn chưa phổ biến việc dùng máy móc để kiểm tra, Trần Bách Châu chỉ có thể dựa vào bảng hướng dẫn, từng chút tìm đầu sách mình cần.

Thiệu Hiền thấy hần như thế, không khỏi tò mò hỏi: "Cậu muốn tìm sách gì vậy? Mình giúp cậu tìm."

Trần Bách Châu lắc đầu, "Không cần, cậu về chỗ ngồi đọc sách đi, tự mình tìm là được."

Kỳ thật hần cũng không biết mình muốn tìm sách gì, chỉ là lúc cảm thấy hoang mang, hần theo thói quen liền tìm đáp án, chỉ sợ bản thân không biết phải tìm từ đâu.

Nhưng chung quy vẫn liên quan đến tâm lý học.

Sách sinh học có viết chuyên sâu về tâm lí nam giới, Trần Bách Châu không phải không hiểu, hần chỉ là không rõ vì sao Thiệu Hiền nằm mơ cái dạng này lại có mình xuất hiện trong đó, cũng không rõ vì sao chính mình lại sinh ra vài phần mừng thầm.

Hần thật sự khó hiểu.

Thấy hấn kiên định như vậy, Thiệu Hiền cũng mặc kệ hấn, vẫn ngồi ở chỗ đọc học bài

Hấn học cả một buổi trưa, Trần Bách Châu cũng ở kệ sách cả một buổi trưa.

Đến thời gian đã hẹn, Phương thúc tới đón hai người về nhà.

"Cả trưa nay cậu đọc sách gì vậy?"

Trên đường về nhà, Thiệu Hiền nhin không được hỏi Trần Bách Châu, hấn đối với trẻ nhỏ vẫn luôn rất quan tâm.

Đương nhiên, nếu đứa nhỏ không muốn nói, hấn cũng sẽ không quá phận can thiệp.

Trần Bách Châu lật xem nửa ngày, xác thực đã tìm được một ít trình bày và phân tích có liên quan.

Ý trên mặt chữ hấn có thể đọc hiểu, nhưng để hấn có thể hoàn toàn tiếp thu trong chốc lát thì vẫn có chút khó khăn.

"Sách về tâm lý." Hấn chỉ có thể tiết lộ đến đây thôi.

Trẻ nhỏ nói một câu vô tâm lại làm Thiệu Hiền nghĩ lệch sang hướng khác.

Hấn biết tâm lý Trần Bách Châu có chút tối tăm, trải qua hai năm che chở, hấn cho rằng vấn đề của đứa trẻ này từng bước giảm dần, không nghĩ tới hiện tại thế nhưng lại nghiêm trọng đến tình trạng này, cư nhiên lại bắt bản thân mình phải đọc sách tâm lý học.

Xem ra làm bạn bè, biểu hiện của hấn vẫn thất bại rồi!

Thiệu Hiền cảm thấy chắc chắn là do có chỗ nào mình làm chưa tốt cho nên đưa nhỏ mới không có cảm giác an toàn, mới làm cho vấn đề tâm lý của nó ngày càng nghiêm trọng hơn.

Hắn lâm vào khiếp sợ cùng tự trách, không biết nên xin lỗi Trần Bách Châu như thế nào.

Ngôn ngữ đôi khi quá mập mờ, có lúc làm người ta không biết phải giải thích ra sao.

"Cậu sao vậy?" Trần Bách Châu thấy biểu tình của hắn sai sai, vội lo lắng hỏi.

Chẳng lẽ Thiệu Hiền phát hiện hắn tìm hiểu cái gì rồi sao?

Hai người nghi hoặc lẫn nhau, mắt to nhìn mắt nhỏ, nhất thời trong xe yên tĩnh không một tiếng động nào.

Qua một hồi lâu, Thiệu Hiền mới sắp xếp suy nghĩ trong đầu xong, ý tứ nói: "Bách Châu, mình vẫn luôn xem cậu là bạn tốt, cậu biết mà đúng không, bạn tốt nhất luôn ấy."

Trái tim nhỏ bé của Trần Bách Châu có chút thấp thỏm, không hiểu tại sao đột nhiên Thiệu Hiền lại nói mấy lời này

Bạn tốt ý là.... không thể trở thành cái loại quan hệ kia sao?

Nhưng trong sách viết, cái loại giấc mơ này, cho thấy chủ nhân đã có ý với đối tượng trong mơ ngay từ đầu mà.

Thiệu Hiền phát hiện cái gì mà lại giải thích cái này với mình vậy?

"Bách Châu, cậu nếu có cái gì không vui thì cứ nói với mình," Thiệu Hiền căn bản không biết đầu óc của Trần Bách Châu đã bay

thẳng đến nam cực rồi, tiếp tục nói, "Mình nếu có chỗ nào không tốt, cậu cứ nói thẳng ra, không cần ghen ở trong lòng, có được không?"

Trần Bách Châu bỗng nhiên trừng lớn đôi mắt.

Hắn không rõ lắm dụng ý của Thiệu Hiền khi nói những lời này, nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn hiểu được tâm ý của Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền lo cho mình, cậu ấy đang cố tìm cách diễn đạt uyển chuyển nhất để tạo cảm giác an toàn cho mình.

Hắn đều hiểu ra cả rồi.

"Thiệu Hiền," Cặp mắt Trần Bách Châu đong đầy ý cười cùng cảm kích, "Mình không có cái gì không vui hết."

Thiệu Hiền vẫn luôn tốt, hơn nữa còn rất tốt, tốt đến mức làm hắn cảm thấy như đang sống trong mơ vậy.

Nếu đây chỉ là một giấc mơ, hắn hi vọng mình sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

"Vậy cậu..... Tại sao cậu lại đọc sách tâm lý vậy?" Thiệu Hiền hỏi.

Trần Bách Châu đương nhiên sẽ không nói chuyện Thiệu Hiền nằm mơ cho hắn biết, hắn bèn tìm một lí do mơ hồ.

"Mình gần đây mơ một giấc mơ rất kì lạ, muốn tìm hiểu thử xem sao."

Thiệu Hiền quan tâm hỏi: "Mơ thấy gì vậy?"

"Nhớ không rõ lắm, chính là cảm giác có chút kì lạ thôi."

"Có phải tại dạo này áp lực nhiều quá hay không?" Thiệu Hiền bắt đầu nghĩ lại chính mình.

Bọn họ nhảy hai lớp, hiện tại trực tiếp học lớp 9, mặc kệ việc học như thế nào, tâm lý trẻ nhỏ vẫn đang ở một cấp thấp hơn mà thôi.

Là do hần dục tốc bất đạt sao?

Nhưng Tiền Văn Kiệt cả ngày vẫn có tinh thần lắm mà.

"Gần nhà có một công viên trò chơi, ngày mai chúng mình hẹn Tiền bút chì cùng đi chơi đi?" Thiệu Hiền đề nghị nói.

Trần Bách Châu đương nhiên sẽ không từ chối, mi mắt cong cong nói: "Được."

Thời điểm hai người về đến nhà, dì Tôn đã làm xong đồ ăn.

Thiệu Hiền vừa muốn rửa tay ăn cơm, chuông điện thoại liên vang lên.

"Hiền Hiền, mình về rồi đây!" Âm thanh to lớn của Tiền Văn Kiệt từ ống nghe dội ra, cách cả mét Trần Bách Châu vẫn có thể nghe thấy.

"Được rồi, có việc gì sao?" Thiệu Hiền có chút đói bụng, hần muốn nhanh nhanh đi ăn cơm.

Tiền Văn Kiệt tự trách nói: "Hôm nay không làm bài cùng các cậu được, ngại ghê, ngày mai mình nhất định sẽ học hành nghiêm túc!"

Hần không định phản bội tổ học tập ba người.

Thiệu Hiền đương nhiên biết hấn suy nghĩ cái gì, không khỏi cười nói: "Ngày mai không học, định đi công viên chơi, cậu đi chung không?"

"Đi đi đi!" Tiền Văn Kiệt quả thực vui sướng đến cực điểm.

Hấn khó tin Thiệu Hiền cư nhiên lại không hề bắt hấn học, đúng là một cái cuối tuần vui vẻ!

Ngày hôm sau, ăn sáng xong, ba người liên vui vẻ phấn chấn đi tới công viên trò chơi.

Đương nhiên, cũng chỉ có mình Tiền Văn Kiệt cảm thấy vui vẻ phấn chấn.

"Hiền Hiền, lát nữa chúng ta chơi cái gì đây?" Hấn xoa xoa tay bắt đầu đếm, "Tàu lượn siêu tốc? Bánh xe quay? Thuyền hải tặc? Xe điện đung? Ngựa gỗ xoay tròn?"

Thiệu Hiền biết tính hấn, không rõ ý tứ cười một tiếng: "Sao không thấy nói tới nhà ma vậy?"

"Hiền Hiền, không cần tàn nhẫn như vậy đâu!" Tiền Văn Kiệt vẻ mặt đưa đám cầu xin.

Hấn sợ nhất là ma quỷ!

Thiệu Hiền không để ý đến hấn, quay đầu hỏi Trần Bách Châu: "Cậu có chơi được trò đó không?"

"Được hết."

Câu trả lời của Trần Bách Châu vĩnh viễn đều như thế này.

Cho dù Thiệu Hiền nói cái gì, hắn đều chấp nhận vô điều kiện.

Có người ngăm mắng hắn chó săn, nhưng Trần Bách Châu hoàn toàn không để bụng. Hắn thích ở bên cạnh Thiệu Hiền, mặc kệ làm chuyện gì, hắn đều thích hết.

Thiệu Hiền không định chơi trò gì quá mức kích thích, liền đề nghị: "VẬY CHƠI XE ĐIỆN ĐỤNG TRƯỚC ĐI."

Ba người xếp hàng mua vé.

Một chiếc xe điện đụng có thể ngồi bốn người, ba người chiếm một chiếc, Tiền Văn Kiệt giữ tay lái, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu ngồi cạnh nhau trải nghiệm lạc thú va chạm.

Hai người cánh tay kề sát cánh tay, mỗi một lần va chạm đều sẽ sinh ra ma sát.

Thiệu Hiền trên mặt tràn đầy cười vui, Trần Bách Châu thấy thế, cũng cảm nhận được vui sướng đã lâu không gặp.

Sau khi chơi xe điện đụng xong, Tiền Văn Kiệt lại lôi kéo hai người đi chơi thuyền hải tặc, quay đến người ngây ngây ngất ngất.

Thiệu Hiền vẫn luôn âm thầm quan sát Trần Bách Châu, thấy ánh mắt hắn rất sáng, mặt mang ý cười, không khỏi yên lòng.

Trẻ con vẫn cần phải đi chơi một chút mới ổn được.

Không ngờ, Trần Bách Châu trong lòng lại nghĩ: Hiền Hiền ngày thường thoát nhìn chừng chắc hơn so với bạn cùng tuổi, thậm chí là so với bạn cùng lớp, không nghĩ tới thế nhưng lại thích chơi trò này trò kia, thật đáng yêu.

Hai người tâm tư khác nhau, lại như trăm sông đổ về một biển, thu hoạch hạnh phúc cho riêng mình.

"Hiển Hiển, bên kia có bán kem kìa, mình muốn ăn." Tiền Văn Kiệt lại lôi kéo Thiệu Hiển đi về phía trước.

Thiệu Hiển cùng Tiền Văn Kiệt mỗi người chọn một vị, Trần Bách Châu bởi vì dạ dày không tốt lắm, không thể ăn đồ lạnh cho nên không mua.

"Mình là hương đậu xanh nè, cậu nếm thử đi, nhưng mà chỉ được cắn một miếng nhỏ thôi, không thể ăn nhiều."

Thiệu Hiển xé mở bao, đem cây kem đưa tới trước mặt Trần Bách Châu.

Đứa nhỏ cười gật đầu, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ.

Vị ngọt thơm tràn ngập trong khoang miệng, lạnh lạnh mềm mềm, đúng là ăn rất ngon. Nhưng mà hắn không dám trực tiếp nuốt xuống mà ngậm trong miệng chờ bớt lạnh mới dám nuốt xuống.

"Ngon không?"

"Ngon."

Tiền Văn Kiệt không để yên, "Hiển Hiển, mình cũng muốn nếm thử hương đậu xanh, cho cậu nếm thử hương socola của mình nè."

Cây kem của hắn đã cắn vài miếng lung tung cả lên, Thiệu Hiển không muốn ăn, cũng không muốn chia cây kem của mình.

"Không được." Thiệu Hiển quả quyết cự tuyệt đề nghị của hắn.

Tiền Văn Kiệt ủy khuất cực kỳ, "Cậu cho Bách Châu ăn thử, sao không cho mình thử một miếng?"

Thế này là không công bằng!

Thiệu Hiền trừng hấn một cái, "Bách Châu lúc nào cũng đánh răng sạch sẽ, cậu trước khi ra khỏi nhà đã đánh răng chưa?"

Hấn nói xong, cúi xuống cắn một miếng, đúng lúc chồng lên chỗ cắn vừa rời của Trần Bách Châu.

Tiền Văn Kiệt kêu rên một tiếng: "Mình sau này sẽ đánh mà!"

Trần Bách Châu bỗng nhiên cong môi giãn mặt, trong mắt ý cười đông đầy, như chứa đựng cả bầu trời sao lộng lẫy.

Kem đúng là ngọt thật đấy.

Chơi trò chơi mạo hiểm cả ngày trời, đến cuối cùng, Tiền Văn Kiệt vẫn lôi kéo đồng bọn của mình đi mua ba vé vào nhà ma.

Càng sợ sẽ càng tò mò, Tiền Văn Kiệt chính là người như vậy.

Thiệu Hiền tự cao là người trưởng thành, hoàn toàn không sợ gì cả, bất quá hấn lo cho Trần Bách Châu, dong dài một câu: "Lát nữa nếu sợ thì cứ đi sát mình, đừng để bị lạc, biết chưa?"

Trần Bách Châu chưa từng tới công viên trò chơi, hấn nghe nói qua nhà ma, nhưng không biết nhà ma rốt cuộc là cái bộ dáng gì.

Ở trong lòng hấn, nhà ma nghĩa trên mặt chữ, hấn là bên trong có người giả quỷ, tạo ra không khí khủng bố, vì khách tham quan cung cấp niềm vui được hét chói tai.

Hắn cũng không sợ ma quỷ.

Nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, đi sát bên người Thiệu Hiền.

Tiền Văn Kiệt cũng nắm vạt áo Thiệu Hiền, giấu mình sau lưng hắn.

Ba người nắm nắm túm túm đi vào nhà ma.

Lối vào còn có chút ánh sáng, càng đi vào bên trong, xung quanh càng tối, duy nhất chỉ có ở chỗ mấy cơ quan dọa người là phát ra chút sáng.

"Hiền Hiền, phía trước có gì không vậy?"

Tiền Văn Kiệt nắm vạt áo Thiệu Hiền đến nhăn hết cả ra, híp mắt như người mù, căn bản không dám nhìn cái gì.

Muốn vào nhà ma là hắn, không dám nhìn cũng là hắn.

Vào đây xem ma quỷ mà che hết mắt thì vào làm gì đây?

Bởi vì Tiền Văn Kiệt quá mức ảm ỉ, lực chú ý của Thiệu Hiền cũng dồn hết lên người hắn, không chú ý tới tình huống khác thường của Trần Bách Châu.

Hắn đi trong chốc lát, rốt cuộc phát hiện có cái gì không đúng, không khỏi quay ra sau nhìn lại.

Ngoại trừ Tiền Văn Kiệt, còn lại đều là du khách khác!

Hắn đột nhiên nắm tay Tiền Văn Kiệt, thần sắc trong nháy mắt hoảng loạn, "Bách Châu đâu?"

Vừa lúc âm thanh bối cảnh khùng bố vang lên, khách xung quanh hết âm, Tiền Văn Kiệt chỉ cảm thấy sờn tóc gáy, khuôn mặt trở nên trắng bệch, "Hiển Hiển, cậu không cần dọa mình nữa đâu!"

Trần Bách Châu không phải vẫn luôn đi theo bọn họ sao? Như thế nào bỗng nhiên không thấy nữa!

Thiệu Hiển môi run lên, quay lại đường đi ban nãy, "Không thấy Bách Châu đâu hết, mình quay lại tìm."

"Mình đi với cậu!"

Tuy không muốn trải nghiệm thêm lần nữa, nhưng Tiền Văn Kiệt vẫn rất nghĩa khí.

Hai người đi ngược dòng trở về, bởi vì phải tìm người trong cảnh tối tăm, Tiền Văn Kiệt không thể không mở to hai mắt ra nhìn.

Nhìn nhìn, hoảng loạn do tìm không thấy người dần dần chiếm thượng phong, ngay cả một cái quỹ đầu đột nhiên vụt ra, hắn cũng có thể mặt không đổi sắc hỏi: "Xin hỏi anh có nhìn thấy bạn nam đi cùng chúng em ở đâu không?"

Nhân viên giả quỷ: "..... Không có."

Năng lực nghiệp vụ của mình đã yếu như vậy sao? Xem ra quay về còn phải luyện thêm rồi.

Thiệu Hiển siết chặt tay Tiền Văn Kiệt, gần như giận chó đánh mèo, chọc đến những người khác có chút bất mãn.

"Bách Châu! Trần Bách Châu!"

Hai người một tiếng tiếp một tiếng, quanh quẩn quanh nhà ma, hoàn toàn át luôn âm thanh đe dọa bên trong.

Du khách xung quanh: "....." Một chút tâm tư chơi cũng không còn.

Nhân viên giả quỷ: "....." Còn để ai làm nữa không!

Cuối cùng, một giọng nói yếu ớt từ trong góc tối vang lên.

"Thiệu Hiền....."

Thiệu Hiền theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy đứa nhỏ ngồi dưới đất dựa sát vào tường, tuy không thấy rõ mặt, nhưng từ giọng nói có thể nghe ra, Trần Bách Châu hiện tại đang rất sợ hãi.

Hắn lập tức buông Tiền Văn Kiệt ra, tiến nhanh đến, ngồi xổm trước mặt đứa nhỏ, không nói hai lời liền ôm chặt lấy nó.

"Xin lỗi, không biết cậu sợ cái này, chúng ta ra ngoài thôi."

Thiệu Hiền đưa tay vỗ nhẹ trên tấm lưng gầy yếu của hắn, muốn xoa tan đi sợ hãi.

"Thật xin lỗi." Trần Bách Châu đem đầu chôn trên vai Thiệu Hiền, thanh âm khàn khàn nói.

Hắn thật sự không vui.

Lúc đi theo bên cạnh Thiệu Hiền, hắn đã rất nỗ lực khắc chế, nhưng không cẩn thận bị người khác đụng phải, tách ra khỏi Thiệu Hiền, hắn một mình ở trong nơi tối đen liền không khống chế được cảm xúc của chính mình nữa.

Nỗi sợ tiềm tàng bên trong bị phóng đại nhiều lần, hắn tìm không thấy Thiệu Hiền, cũng nhìn không thấy Thiệu Hiền, xung quanh đen như mực, thật sự rất sợ hãi.

Tựa như khi còn nhỏ, hắn bị Bách Mỹ Quyên nhốt trong phòng tối, chỗ đó không có ánh sáng, không có gió, không có một chút âm thanh nào.

Có kêu khóc thế nào cũng không có người đến cứu hắn.

Nhưng lần này hắn không khóc.

Trần Bách Châu không dám cử động, vẫn luôn ở trong lòng yên lặng nghĩ, Thiệu Hiền nhất định sẽ đến cứu hắn, nhất định sẽ như vậy.

Hắn ngồi dưới đất lẳng lặng chờ đợi, một giây một phút trôi qua đều là giây vò, nỗi sợ của hắn ngày một lớn, hắn càng lúc càng không dám nhìn xung quanh, chỉ có thể ôm lấy hai đầu gối, chui đầu vào trong khuỷu tay.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng gọi của Thiệu Hiền và Tiền Văn Kiệt.

Thiệu Hiền đến rồi.

Cậu ấy, thật sự, đến rồi.

Hốc mắt trong phút chốc nóng lên, rõ ràng hắn không muốn như vậy, rõ ràng hắn không muốn mất mặt trước mặt Thiệu Hiền.

Mùi hương thoang thoảng đang bao phủ lấy hắn, âm thanh non nớt đang vang lên bên tai hắn, cánh tay nhỏ bé này đang ôm chầm

lấy hấn, Trần Bách Châu bỗng nhiên phát hiện, bóng tối thì ra không đáng sợ đến như vậy.

Bởi vì có Thiệu Hiền ở đây.

Thiệu Hiền chính là tia sáng trong bóng tối, hấn may mắn bắt được, cũng sẽ không bao giờ buông tay ra.

"Đừng nói xin lỗi nữa, là mình suy nghĩ không chu toàn."

Phát hiện bả vai hấn đang tựa ươn ướt, Thiệu Hiền dịu dàng an ủi.

Hấn biết đứa nhỏ này không yếu đuối như vậy.

Trần Bách Châu không sợ khổ cũng không sợ đau, lại vì mấy con ma giả này dọa sợ, hơn nữa có thể nhìn ra, sợ hãi của hấn so với Tiền Văn Kiệt hoàn toàn bất đồng, cái này tuyệt đối là do tâm lý gây ra.

Ở thời điểm mình không biết, đứa nhỏ này nhất định đã gặp phải cái gì rồi.

"Không sao, bây giờ chúng ta ra ngoài thôi," Tiền Văn Kiệt cũng thực áy náy, "Bách Châu cậu đừng sợ nữa."

Trần Bách Châu chột ngắc đầu đối diện với Thiệu Hiền, lại cảm kích nhìn Tiền Văn Kiệt một cái, nhẹ giọng nói: "Mình không sợ, đi ra ngoài thôi, phía trước là lối ra rồi."

"Được." Thiệu Hiền quyết đoán đứng dậy.

Hấn tin tưởng Trần Bách Châu, đứa nhỏ này không phải là người trốn tránh vấn đề, nếu hấn quyết định dũng cảm đối mặt, mình sẽ

không can thiệp nữa.

Tiền Văn Kiệt bây giờ không sợ, không hề nắm vạt áo Thiệu Hiền nữa.

Đến lượt Trần Bách Châu học theo bộ dáng vừa rồi của Tiền Văn Kiệt, đưa tay nắm quần áo Thiệu Hiền.

Không ngờ Thiệu Hiền đột nhiên nắm lấy tay hắn, mười ngón tay đan vào nhau, siết chặt.

"Thế này sẽ không bị lạc nữa." Thiệu Hiền quơ quơ cánh tay, nghiêng đầu cười nói.

Nhà ma tối tăm, âm thanh rung rợn, mặt quỷ dọa người, tại thời khắc này dường như đã biến mất hoàn toàn.

Trần Bách Châu ngỡ ngác nhìn hai bàn tay nắm vào nhau, lòng bàn tay ấm áp xua tan đi khối sương trong lòng hắn, cảm giác ấm nóng làm người khác an tâm hơn.

Thiệu Hiền, Thiệu Hiền, Thiệu Hiền.

Hai chữ này hắn đã gọi vô số lần, cuối cùng tất cả như hóa thành một dòng nước ấm, lặng yên không một tiếng động thấm vào lục phủ ngũ tạng Trần Bách Châu, nơi đó sớm đã mọc rễ nảy mầm, hiện giờ được dòng nước ấm tưới vào, chồi non vươn mình về phía trước, sung sướng mà mọc ra vài phiến lá non.

Một thời gian sau, nhất định sẽ mọc cao tới tận trời.

Ba người đi khỏi nhà ma thành công, nhìn thấy mặt trời.

"Bách Châu, do mình một hai đòi chơi nhà ma, xin lỗi cậu." Tiền Văn Kiệt áy náy bất an nói.

Trần Bách Châu lắc đầu, "Không sao, là tại mình." Rõ ràng là do mình đồng ý trước.

"Đừng nói cái đó nữa, chúng ta về nhà đi."

Thiệu Hiền tự nhiên mà buông tay ra, nhàn nhạt nói.

Người biết tính hán đều hiểu, đây là giận dỗi thật rồi.

Tiền Văn Kiệt cùng Trần Bách Châu đều rất thấp thỏm, tuy Thiệu Hiền rõ ràng không giận bọn họ, nhưng Thiệu Hiền lúc nóng giận rất dọa người.

Sau khi trở về khu biệt thự, Tiền Văn Kiệt về nhà mình, Thiệu Hiền mang theo Trần Bách Châu cùng về Thiệu gia.

Dì Tôn chuẩn bị đồ ăn, hai người ăn xong, Thiệu Hiền mỉm cười nói: "Hôm nay chơi mệt lắm rồi, không cần thức khuya đâu."

Nói xong liền bước về phòng.

Trần Bách Châu đứng ở phòng khách trở mắt vài giây, bỗng nhiên nâng tay lên, trong tay dường như còn lưu lại hơi ấm từ tay Thiệu Hiền.

Hán lại làm Thiệu Hiền lo lắng rồi, thật là vô dụng.

Vì để thuận tiện, Thiệu Hiền hiện tại đã lớn, Thái Nhã Lan liền gắn một cái điện thoại trong phòng hán.

Hán ngồi ở mép giường, mặt vô biểu tình bấm một dãy số.

Tiếng điện thoại vang lên một lát, ông nghe truyền đến giọng nói từ tính của Thiệu Uẩn: "Hiển Hiển, hôm nay lại có thời gian gọi cho anh sao? Nói đi, chuyện gì?"

"Anh hai, anh giúp em điều tra một chuyện."

Thiệu Uẩn đáp ứng rất kiên quyết, "Được, em nói đi."

Thiệu Hiển nói xong, liền nghe Thiệu Uẩn bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Hiển Hiển, có phải em quá để ý đến nó rồi không?"

"Sau này cậu ấy là trợ thủ của em, em có thể không để ý sao?"
Thiệu Hiển nói dối không thêm chớp mắt.

Hắn biết thân thế của Trần Bách Châu thân thế, nhưng những người khác thì không.

Ở trong mắt người khác, Trần Bách Châu đời này sẽ trói buộc với Thiệu gia, nói đúng ra, là bị trói chung một chỗ với Thiệu Hiển.

Thiệu Uẩn lại không nghĩ nhiều, chỉ nói: "Được, anh sẽ cho người điều tra rõ."

Ngắt điện thoại được một lúc sau, Thiệu Hiển nằm lên giường, thở dài một hơi thật sâu.

Nói thật, hắn hiện tại không nỡ để đứa nhỏ quay lại Phó gia, nhưng trở về Phó gia mới là điều tốt nhất cho nó.

Hắn không thể ích kỷ mà đem Trần Bách Châu cầm tù ở Thiệu gia, như vậy thì không công bằng.

Sau một ngày chơi đùa, tinh lực có chút cạn kiệt, Thiệu Hiển tắm rửa xong liền lên giường ngủ.

Ngày hôm sau, ba người cùng nhau đi học như cũ.

Giờ giải lao buổi chiều, giáo viên chủ nhiệm gọi Thiệu Hiền, Trần Bách Châu cùng Hách Lộ lên văn phòng.

"Các em xem qua cái này trước đã."

Chủ nhiệm đem một phần văn bản đưa cho bọn họ.

Ba người sau khi xem xong, Hách Lộ hỏi: "Thầy hy vọng chúng em tham gia đúng không?"

"Đúng vậy," chủ nhiệm hòa ái cười cười, "Thành tích toán học của ba đứa trước giờ không tệ, tham gia vào kì thi quốc gia, đối với các em chỉ có chỗ tốt."

Hắn tạm dừng một chút, có lẽ là không muốn tạo áp lực cho bọn họ, liền nói: "Có đạt giải hay không không quan trọng, quan trọng là trải nghiệm bản thân, không có gì là không tốt cả."

Thiệu Hiền giật mình, tham gia thi có thể gặp được rất nhiều nhân tài ưu tú, hơn nữa còn là cơ hội tốt nhất để nâng cao tự tin bản thân. Đứa nhỏ này không biểu hiện ra ngoài, nhưng sâu bên trong hắn vẫn rất tự ti.

Tham gia thi đấu nhiều, xác thực có thể mở mang tầm mắt, còn có thể tích lũy cảm giác thành tựu.

"Thầy, em tham gia." Hắn nói chắc như đinh đóng cột.

Chủ nhiệm ý cười càng đậm, gật gật đầu, hỏi hai người còn lại: "Các em thì sao?"

Trần Bách Châu thấy Thiệu Hiền đáp ứng, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, "Em cũng đi."

Hách Lộ suy tư vài giây, chần chờ hỏi: "Trường học sẽ cung cấp chi phí dự thi đúng không thầy?"

Thời điểm nàng hỏi điều này, trên mặt không có một chút ngưng ngùng nào.

Chủ nhiệm sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới nàng sẽ hỏi cái này, theo hiểu biết của hắn, hoàn cảnh Hách Lộ không tồi, bất quá hắn chỉ trở mắt một giây, nhanh chóng trả lời: "Em yên tâm, chi phí đều do trường trả, chỉ là chậm trễ thời gian học tập của các em mà thôi."

"Tham gia thi đấu cũng là một dạng học tập mà tập." Thiệu Hiền cười nói.

Thầy chủ nhiệm thực vui mừng, "Nếu như vậy thì mỗi người các em lấy một tờ phiếu báo danh về điền đi, điền xong rồi mai nộp lại."

Ba người cầm phiếu báo danh rời đi.

Sau khi trở lại phòng học, Tiền Văn Kiệt tò mò quay đầu hỏi: "Thầy tìm các cậu làm gì vậy?"

"Không có gì, thuyết phục bọn mình dự thi thôi, cậu đi không?" Thiệu Hiền tùy ý nói.

Tiền Văn Kiệt liên tục xua tay, "Không không không, mấy vụ này vẫn nên để cho mấy người các cậu đi đi."

Hắn không muốn tìm ngược, người tồn tại chính vì tự tại, không phải sao?

Sau giờ học, ba người sánh vai bước về phía cổng trường.

Thường xuyên có siêu xe đậu trước cổng trường cấp hai, chuyên môn tới đón học sinh tan học về nhà.

Thiệu Hiền đang muốn lên xe, lại nghe phía sau cách đó không xa truyền đến một giọng nữ.

"Bách Châu."

Ba người theo tiếng quay đầu.

Bên cạnh một chiếc xe cách đó không xa, một nữ nhân ăn mặc tinh xảo, chân mang cao gót đi tới hướng bên này.

Bách Mỹ Quyên.

Trên mặt nàng mang theo ý cười nhợt nhạt - nàng luôn đem vẻ ngoài của mình chuẩn bị đến hoàn mỹ.

"Tiểu Châu." Biểu hiện lại càng thân mật.

Trần Bách Châu mặt không biểu tình, không hề có chút vui sướng nào khi nhìn thấy mẹ ruột.

"Cô à, cô có việc gì sao?" Thiệu Hiền chống tay lên cửa xe, không mặn không nhạt nói, "Bọn con còn phải về nhà."

Ý là, cô có cái gì thì nói nhanh đi, đừng làm mất thời gian.

Bách Mỹ Quyên cười đến không tự nhiên, "Bên kia có một quán cà phê, có thể qua kia nói chuyện một chút được không?"

Trước cổng trường rất đông người, da mặt nàng chưa đủ dày, không muốn đứng ở đây để nói chuyện với Trần Bách Châu.

Thiệu Hiền tôn trọng ý kiến Trần Bách Châu, quay đầu hỏi: "Đi không?"

Trần Bách Châu tự ngẫm vài giây, rớt cuộc gật gật đầu, "Mình muốn đi."

"Chú Phương, chú đợi một chút, bọn con đi qua quán cà phê bên kia đã." Thiệu Hiền nói với tài xế, sau đó dắt hai đồng bọn đi theo Bách Mỹ Quyên.

Hắn không yên tâm để đứa nhỏ này một mình.

Tiền Văn Kiệt cũng rất tò mò, hứng thú bưng bưng muốn nghe Bách Mỹ Quyên nói cái gì với Trần Bách Châu.

Vào quán cà phê, Bách Mỹ Quyên cùng Trần Bách Châu ngồi đối diện, Thiệu Hiền cùng Tiền Văn Kiệt liền tùy tiện ngồi ở bàn bên cạnh, không quan tâm đến vẻ xấu hổ trên mặt Bách Mỹ Quyên.

Người phục vụ mỉm cười đi tới dò hỏi.

Bách Mỹ Quyên gọi cho mình một ly trước, sau đó mới hỏi Trần Bách Châu: "Con muốn uống cái gì?"

"Tôi không uống cà phê." Trần Bách Châu thản sắc lạnh lùng, "Bà muốn nói gì cứ nói, tôi không có nhiều thời gian đâu."

Bách Mỹ Quyên trước mặt người ngoài bị hấn làm mất hết mặt mũi, trong lòng khá khó chịu, nhưng ở nơi công cộng không thể biểu hiện ra ngoài, liền vẩy vẩy tay để người phục vụ rời đi, tươi cười trên mặt cũng giảm đi vài phần.

Thiệu Hiền âm thầm cười lạnh một tiếng, thói quen và sở thích con mình còn không biết, chỉ sợ không nói được lời hay ho gì.

Quả nhiên, giây tiếp theo Bách Mỹ Quyên liền mở miệng nói: "Bách Châu, con có thể giúp mẹ một chút hay không?"

Tiền Văn Kiệt trợn mắt, "....."

Thế giới này khó hiểu quá, bà cô này dựa vào đâu mà nói như vậy chứ?

Lúc này xem như bỏ qua mọi chuyện lúc trước hả?

Trần Bách Châu mặt không gợn sóng, trong lòng đã sớm không chờ mong, nên không tồn tại thất vọng.

"Không thể." Hấn quyết đoán bỏ lại hai chữ, đứng dậy làm bộ muốn rời đi.

Bách Mỹ Quyên bỗng nhiên la lên: "Nghỉ hè năm lớp 4, là con kêu người đánh gãy chân Trần Dục đúng không? Lần tham gia đại hội thể thao, là con sai đứa nhỏ Thôi gia lấy cây đánh nó đúng không?"

Nàng không dám đụng tới Thiệu Hiền, chỉ có thể đổ tội lên đầu Trần Bách Châu.

Trần Bách Châu từ trên cao nhìn xuống, cảm thấy mình vừa rồi đồng ý qua đây đúng là lãng phí sinh mệnh rồi.

Hắn không nói một lời, đến giải thích cũng lười nói với nàng.

"Cô à, là tôi kêu Thôi Hàng đánh Trần Dục, chẳng liên quan gì tới Bách Châu hết, nếu có liên quan, thì do Trần Dục bắt nạt Bách Châu, tôi giúp cậu ấy trả đũa mà thôi."

Thiệu Hiền dựa vào lưng ghế, lười biếng nói.

"Không sai đâu cô, tôi cũng có tham gia đó," Tiền Văn Kiệt bênh vực đồng bọn, "Cô không biết, Trần Dục sai Thôi Hàng cố ý đẩy Bách Châu ngã, tôi với Thiệu Hiền bực bội nên mới đi giáo huấn Trần Dục. Nếu cô không vui thì trực tiếp tìm tôi với Thiệu Hiền này, Bách Châu chỉ là người bị hại thôi."

Tuy nói Trần Bách Châu ngày thường lạnh lạnh nhạt nhạt, đoạt đi rất nhiều sự chú ý của Thiệu Hiền, nhưng mình vẫn có thể thuận lợi nhảy lớp cũng nhờ Trần Bách Châu giúp đỡ đó thôi

Lạnh lùng cũng không có gì không tốt, không chủ động hại người là được.

Bị hai người đồn ép, Bách Mỹ Quyên trên mặt không nhịn được, nàng nhú mày nhìn về phía Trần Bách Châu, ủy khuất nói: "Bởi vì chuyện con làm, ba ngày nay Trần Dục đối xử với mẹ không tốt, thậm chí, thậm chí....."

"Cô là người trưởng thành, cô phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình, không nên tìm tới Bách Châu, cậu ấy còn chưa tới mười ba tuổi, không giúp được cô đâu."

Thiệu Hiền cũng không muốn lãng phí thời gian, nói xong liền đi về phía cửa.

"Con không muốn biết ba của con là ai sao?" Bách Mỹ Quyên đột nhiên hỏi.

Trần Bách Châu lập tức dừng chân, hắn quay đầu nhìn về phía Bách Mỹ Quyên, ước chừng lặng im một phút đồng hồ, mới hờ hững nói: "Không muốn."

Giây phút Bách Mỹ Quyên nói ra câu kia, Thiệu Hiền cũng khiếp sợ tại chỗ.

Nhưng bình tĩnh lại nghĩ lại, hắn liền biết Bách Mỹ Quyên nói dối. Nếu nàng thật sự biết ba của Trần Bách Châu là ai, không có khả năng còn ngồi ở đây đợi đâu.

So với Trần gia, Phó gia hiển nhiên là một con quái vật khổng lồ, người thường căn bản không thể tưởng tượng được.

Với tính cách của nàng, nếu biết được cha ruột Trần Bách Châu là ai, đã sớm kìm lòng không được rồi.

Hắn vừa rồi còn lo lắng Trần Bách Châu sẽ bị nàng mê hoặc, không nghĩ tới đứa nhỏ này thế nhưng lại không có khát vọng gặp ba.

Trong lòng Thiệu Hiền cảm thấy Phó gia cũng là một nơi ăn thịt người, không nguyện ý để Trần Bách Châu trở về.

Nhưng chim ưng con cuối cùng cũng phải tập bay, hắn không thể ích kỷ đem đứa nhỏ trói bên người mình mãi được.

Huống chi, Trần Xương Kiến trút giận lên người Bách Mỹ Quyên, bất quá bởi vì hấn tạm thời không thể đụng đến Trần Bách Châu thôi.

Trần Bách Châu chỉ có trở nên đủ mạnh, mới có thể ngăn cản những lời ác ý ngoài kia thương tổn đến hấn.

Ba người không quan tâm đến sắc mặt Bách Mỹ Quyên xanh trắng đan xen, trực tiếp lên xe về nhà.

Trên xe, Tiền Văn Kiệt tò mò hỏi: "Bách Châu, sao cậu không muốn biết ba mình là ai vậy?"

Trần Bách Châu giải thích nói: "Bà ấy cũng không biết."

Nàng nếu biết, thời điểm mang thai đã đi tìm người kia, không có khả năng chờ vài năm để đến bên Trần Xương Kiến.

Tiền Văn Kiệt gật gật đầu, "Thì ra là thế."

Một lát sau, hấn lại tò mò hỏi: "Vậy cậu có muốn biết không?"

Trần Bách Châu quyết đoán trả lời: "Không muốn."

Hấn từ nhỏ đã không có cha, sau khi đến Trần gia, Trần Xương Kiến là cha trên danh nghĩa của hấn, làm hấn đối với cái từ cha này khá phản cảm.

Có Thiệu Hiên là đủ rồi, những người khác không cần thiết.

"Từ đây tới lúc thi còn một khoảng thời gian, Bách Châu, tiếp theo chúng ta phải giải đề thôi." Thiệu Hiên ý đồ nói sang chuyện khác.

Trần Bách Châu nghe vậy, trong mắt hiện lên ý cười, "Được, chúng ta cùng nhau giải đề."

"Hai người đều là thần rồi, phạm nhân như mình vẫn nên đứng qua một bên thôi."

Lần này Tiền Văn Kiệt không cảm thấy cô đơn, lần này là hấn chủ động vứt bỏ đồng bọn, theo đuổi sinh hoạt ngày càng tự do của mình.

Mà các bạn nhỏ đáng thương, còn đang giãy giụa ở dưới đáy hồ toán học, thật sự quá đáng thương.

Lúc về nhà, Thiệu Hiền nhận thấy trong nhà có khách, bởi vì ở cửa dư ra một đôi giày lạ.

Một đôi giày cao gót kiểu nữ, dành cho người trẻ tuổi, Thái phu nhân sẽ không mua loại này.

Hấn cùng Trần Bách Châu liếc nhau, sóng vai đi vào phòng khách, liền nhìn một khuôn mặt quen thuộc tươi cười.

"Chị Đường!" Thiệu Hiền kinh hỉ cười nói.

Đường Hân đang ngồi ở trên sô pha, nhìn thấy hai người Thiệu Hiền cùng Trần Bách, lập tức đứng lên, dịu dàng cười nói: "Tiểu Hiền, Tiểu Châu, chào hai đứa."

Thiệu Uẩn đứng ở một bên, hướng Thiệu Hiền làm mặt quỷ.

Thiệu Hiền tức khắc hiểu rõ, không khỏi âm thầm giơ ngón tay cái, anh trai nhanh tay nhặt nha!

Kiếp trước anh trai hấn hơn ba mươi tuổi mới ở bên Đường Hân, không nghĩ tới một đời này lại sớm như vậy.

Bất quá nghĩ đến Thôi Duyệt đã sớm bị loại trừ, này cũng là bình thường.

Chị Đường cùng anh trai hấn đều ưu tú như vậy, có thể ở bên nhau thật sự tốt quá!

Thái Nhã Lan cũng thực vừa lòng Đường Hân, vẫn luôn lôi kéo nàng nói chuyện phiếm, hai người tính cách hợp nhau, trò chuyện liên tục, trực tiếp đem cha con Thiệu Bác Viễn cùng Thiệu Uẩn ném sang một bên.

Trường hợp này khá thú vị.

Người một nhà vui vui vẻ vẻ cơm nước xong, Thiệu Hiễn không muốn quấy rầy bọn họ, liền lôi kéo Trần Bách Châu nói: "Chúng ta còn nhiều bài phải làm lắm, lên lầu trước đi."

Nói xong liền bước thẳng lên lầu.

"Nói không chừng lúc chúng ta học cấp ba, anh trai mình đã kết hôn với chị Đường rồi."

Trong phòng, Thiệu Hiễn cao hứng nói.

Trần Bách Châu thấy hấn vui vẻ cũng lộ ra tươi cười, "Ừ."

Hai người điền phiếu báo danh xong, lấy ra bài tập bắt đầu làm.

"Bách Châu, mình thi vào trường kia kìa, còn cậu thì sao?" Thiệu Hiễn đột nhiên nhớ tới việc này, liền dừng bút hỏi.

Trần Bách Châu gật gật đầu, "Cậu đi đâu mình đi đó."

"Chính là trường khá xa nhà, giám thị rất nghiêm khắc, chúng ta đủ khả năng thi vào, cậu thấy ổn không?" Thiệu Hiền sợ hấn không biết tình huống ra sao đã tùy tiện ra quyết định.

Trần Bách Châu cười cười, "Khá tốt."

Nếu phải trọ ở trường, hấn cùng Thiệu Hiền nói không chừng có thể ở ký túc xá chung, đến lúc đó chính là suốt ngày đều ở bên nhau rồi.

"Điểm đầu vào không thấp, thành tích hiện tại của Bút chì khó khăn lắm có thể đạt tới tiêu chuẩn, có chút nguy hiểm, có thời gian chúng ta kèm thêm cho cậu ấy đi."

Bọn họ đi vào cùng trường, chắc chắn không thể bỏ Tiền Văn Kiệt lại được.

"Được."

Ngày hôm sau, hai người cùng vào văn phòng, đem phiếu báo danh đưa cho giáo viên chủ nhiệm.

Chủ nhiệm đem hai quyển sách ôn thi tham khảo giao cho bọn họ, sâu sắc nói: "Hình thức cơ bản của đề đều ở bên trong, các em cứ từ từ mà xem, không vội, còn hai tháng nữa mà."

Hai người gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lúc gần đi chủ nhiệm dặn dò một câu: "Giúp thầy hỏi xem bạn học Hách Lộ bao giờ nộp phiếu báo danh nha."

Trở lại phòng học, Thiệu Hiền đang muốn đi tìm Hách Lộ, lại phát hiện chỗ ngồi của nàng trống không.

"Có biết Hách Lộ đi đâu không?" Thiệu Hiền gõ gõ mặt bàn Tiền Văn Kiệt mặt bàn.

Tiền Văn Kiệt lắc đầu, "Có khi đi vệ sinh rồi."

Mục tiêu không ở phòng học, Thiệu Hiền cũng không thể chạy tới nhà vệ sinh nữ tìm, đành phải quay lại chỗ ngồi.

Nhưng mãi đến khi tiếng chuông vào tiết vang lên, Hách Lộ vẫn chưa xuất hiện.

Giáo viên đương nhiên chú ý tới điều này, thuận miệng hỏi thăm, nhưng không ai biết Hách Lộ ở đâu.

Thiệu Hiền đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp.

Trong kí nhớ về kiếp trước của hắn, cơ bản không có Hách Lộ. Là một học bá ưu tú, nàng không có khả năng không có tiếng tăm.

Khả năng duy nhất là, trước khi nàng nổi danh đã không còn học ở trường nữa.

Kiếp trước Thiệu Hiền không có để ý tới Hách Lộ, có lẽ vì học bá tiểu học không có gì đáng chú ý, mấy bài kiểm tra cấp tiểu học rất dễ vượt qua.

Nếu Hách Lộ thi vào cấp hai cấp ba theo cách bình thường, với năng lực của nàng, tuyệt đối sẽ trở thành niềm tự hào của trường học, Thiệu Hiền không muốn biết cũng khó.

Đương nhiên, cũng có khả năng kiếp trước Hách Lộ học khác lớp với hắn, nhưng khả năng này cũng rất nhỏ.

Cấp hai chia lớp theo năng lực, nếu kiếp này Hách Lộ chung lớp với hắn thì kiếp trước không thể khác được.

Nàng kiếp này theo mình nhảy hai lớp, bây giờ đã lớp 9 rồi.

Nếu dựa theo kiếp trước mà tính, nàng bây giờ vẫn đang học lớp 6, nếu ngoài ý muốn bỏ học trước khi nổi danh, khả năng Thiệu Hiền không tìm được người này trong trí nhớ là rất lớn.

"Xin phép thầy, em muốn đi vệ sinh." Thiệu Hiền bỗng nhiên giơ tay nói.

Hắn là học sinh xuất sắc, giáo viên đối với hắn vẫn luôn khoan dung, vì thế nghe vậy cười nói: "Đi đi."

Thiệu Hiền vừa đi, Trần Bách Châu cùng Tiền Văn Kiệt cũng đứng dậy đi theo.

Cả lớp và giáo viên: "....."

Hoá ra ba người xài chung một thân sao? Đi vệ sinh cũng cần phải đi chung hả?

"Hiền Hiền, có phải cậu phát hiện ra cái gì không?" Tiền Văn Kiệt lo lắng hỏi.

Thiệu Hiền cơ bản sẽ không quấy rầy giáo viên trong lớp, cho nên bỗng nhiên lại thế này khiến người khác rất lo lắng

Trần Bách Châu cũng yên lặng nhìn về phía hắn.

"Đi nhà vệ sinh trước." Thiệu Hiền bước nhanh về hướng nhà vệ sinh.

Tiền Văn Kiệt có chút ngốc, chẳng lẽ Hiền Hiền thật sự chỉ là quá mắc sao?

Thiệu Hiền đi đến cửa nhà vệ sinh nữ, Tiền Văn Kiệt một tay ngăn hấn lại, "Hiền Hiền cậu bị ngu à? Đây là nhà vệ sinh nữ đó!"

"Đúng vậy, mình muốn vào nhà vệ sinh nữ mà."

Tiền Văn Kiệt tỏ vẻ mãnh liệt khiếp sợ, đồng bọn của hấn hôm nay uống lộn thuốc sao?

"Cậu muốn tìm Hách Lộ?" Trần Bách Châu thấp giọng mở miệng nói, "Cậu cảm thấy Hách Lộ bị nhốt trong đây?"

Thiệu Hiền tán thưởng nhìn hấn một cái, vẫn là Bách Châu hiểu hấn.

"Nhưng đây là nhà vệ sinh nữ mà, các cậu muốn vào thật hả?" Tiền Văn Kiệt tuy cũng lo lắng Hách Lộ, nhưng vẫn khó hiểu, "Dựa vào cái gì mà hai cậu cho là Hách Lộ bị nhốt trong đó chứ?"

"Mình không chắc cậu ấy có ở đây hay không, nhưng dù sao cũng phải thử một lần." Thiệu Hiền kiên định nói.

Không thể cái gì cũng không làm được, ở trong phim ảnh tiểu thuyết linh tinh, nữ sinh bắt nạt nữ sinh, phần lớn đều ở trong nhà vệ sinh trường học.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 26+2: Ba Trong Một (2)

Vừa lúc âm thanh bối cảnh khủng bố vang lên, khách xung quanh hét lên cả, Tiền Văn Kiệt chỉ cảm thấy sờn tóc gáy, khuôn mặt trở nên trắng bệch, "Hiển Hiển, cậu không cần dọa mình nữa đâu!"

Trần Bách Châu không phải vẫn luôn đi theo bọn họ sao? Như thế nào bỗng nhiên không thấy nữa!

Thiệu Hiển môi run lên, quay lại đường đi ban nãy, "Không thấy Bách Châu đâu hết, mình quay lại tìm."

"Mình đi với cậu!"

Tuy không muốn trải nghiệm thêm lần nữa, nhưng Tiền Văn Kiệt vẫn rất nghĩa khí.

Hai người đi ngược dòng trở về, bởi vì phải tìm người trong cảnh tối tăm, Tiền Văn Kiệt không thể không mở to hai mắt ra nhìn.

Nhìn nhìn, hoảng loạn do tìm không thấy người dần dần chiếm thượng phong, ngay cả một cái quỹ đầu đột nhiên vụt ra, hắn cũng có thể mặt không đổi sắc hỏi: "Xin hỏi anh có nhìn thấy nam sinh đi cùng chúng em ở đâu không?"

Nhân viên giả quỷ: "..... Không có."

Năng lực nghiệp vụ của mình đã yếu như vậy sao? Xem ra quay về còn phải luyện thêm rồi.

Thiệu Hiền siết chặt tay Tiền Văn Kiệt, gần như giận chó đánh mèo, chọc đến những người khác có chút bất mãn.

"Bách Châu! Trần Bách Châu!"

Hai người một tiếng tiếp một tiếng, quanh quẩn quanh nhà ma, hoàn toàn át luôn âm thanh đe dọa bên trong.

Du khách xung quanh: "....." Một chút tâm tư chơi cũng không còn.

Nhân viên giả quỷ: "....." Còn để ai làm nữa không!

Cuối cùng, một giọng nói yếu ớt từ trong góc tối vang lên.

"Thiệu Hiền....."

Thiệu Hiền theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy đứa nhỏ ngồi dưới đất dựa sát vào tường, tuy không thấy rõ mặt, nhưng từ giọng nói có thể nghe ra, Trần Bách Châu hiện tại đang rất sợ hãi.

Hắn lập tức buông Tiền Văn Kiệt ra, tiến nhanh đến, ngồi xổm trước mặt đứa nhỏ, không nói hai lời liền ôm chặt lấy nó.

"Xin lỗi, không biết cậu sợ cái này, chúng ta ra ngoài thôi."

Thiệu Hiền đưa tay vỗ nhẹ trên tấm lưng gầy yếu của hắn, muốn xua tan đi sợ hãi.

"Thật xin lỗi." Trần Bách Châu đem đầu chôn trên vai Thiệu Hiền, thanh âm khàn khàn nói.

Hắn thật sự không vui.

Lúc đi theo bên cạnh Thiệu Hiền, hắn đã rất nỗ lực khắc chế, nhưng không cẩn thận bị người khác đụng phải, tách ra khỏi Thiệu Hiền, hắn một mình ở trong nơi tối đen liền không khống chế được cảm xúc của chính mình nữa.

Nỗi sợ tiềm tàng bên trong bị phóng đại nhiều lần, hắn tìm không thấy Thiệu Hiền, cũng nhìn không thấy Thiệu Hiền, xung quanh đen như mực, thật sự rất sợ hãi.

Tựa như khi còn nhỏ, hắn bị Bách Mỹ Quyên nhốt trong phòng tối, chỗ đó không có ánh sáng, không có gió, không có một chút âm thanh nào.

Có kêu khóc thế nào cũng không có người đến cứu hắn.

Nhưng lần này hắn không khóc.

Trần Bách Châu không dám cử động, vẫn luôn ở trong lòng yên lặng nghĩ, Thiệu Hiền nhất định sẽ đến cứu hắn, nhất định sẽ như vậy.

Hắn ngồi dưới đất lẳng lẳng chờ đợi, một giây một phút trôi qua đều là giày vò, nỗi sợ của hắn ngày một lớn, hắn càng lúc càng không dám nhìn xung quanh, chỉ có thể ôm lấy hai đầu gối, chui đầu vào trong khuỷu tay.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng gọi của Thiệu Hiền và Tiền Văn Kiệt.

Thiệu Hiền đến rồi.

Cậu ấy, thật sự, đến rồi.

Hốc mắt trong phút chốc nóng lên, rõ ràng hắn không muốn như vậy, rõ ràng hắn không muốn mất mặt trước mặt Thiệu Hiền.

Mùi hương thoang thoảng đang bao phủ lấy hắn, âm thanh non nớt đang vang lên bên tai hắn, cánh tay nhỏ bé này đang ôm chầm lấy hắn, Trần Bách Châu bỗng nhiên phát hiện, bóng tối thì ra không đáng sợ đến như vậy.

Bởi vì có Thiệu Hiền ở đây.

Thiệu Hiền chính là tia sáng trong bóng tối, hắn may mắn bắt được, cũng sẽ không bao giờ buông tay ra.

"Đừng nói xin lỗi nữa, là mình suy xét không chu toàn."

Phát hiện bả vai hắn đang tựa ươn ướt, Thiệu Hiền dịu dàng an ủi.

Hắn biết đứa nhỏ này không yếu đuối như vậy.

Trần Bách Châu không sợ khổ cũng không sợ đau, lại vì mấy con ma giả này dọa sợ, hơn nữa có thể nhìn ra, sợ hãi của hắn so với Tiền Văn Kiệt hoàn toàn bất đồng, cái này tuyệt đối là do tâm lý gây ra.

Ở thời điểm mình không biết, đứa nhỏ này nhất định đã gặp phải cái gì rồi.

"Không sao, bây giờ chúng ta ra ngoài thôi," Tiền Văn Kiệt cũng thực áy náy, "Bách Châu cậu đừng sợ nữa."

Trần Bách Châu chợt ngừng đầu đối diện với Thiệu Hiền, lại cảm kích nhìn Tiền Văn Kiệt một cái, nhẹ giọng nói: "Mình không sợ, đi ra

ngoài thôi, phía trước là lối ra rồi."

"Được." Thiệu Hiền quyết đoán đứng dậy.

Hắn tin tưởng Trần Bách Châu, đứa nhỏ này không phải là người trốn tránh vấn đề, nếu hắn quyết định dũng cảm đối mặt, mình sẽ không can thiệp nữa.

Tiền Văn Kiệt bây giờ không sợ, không hề nắm vạt áo Thiệu Hiền nữa.

Đến lượt Trần Bách Châu học theo bộ dáng vừa rồi của Tiền Văn Kiệt, đưa tay nắm quần áo Thiệu Hiền.

Không ngờ Thiệu Hiền đột nhiên nắm lấy tay hắn, mười ngón tay đan vào nhau, siết chặt.

"Thế này sẽ không bị lạc nữa." Thiệu Hiền quơ quơ cánh tay, nghiêng đầu cười nói.

Nhà ma tối tăm, âm thanh rung rợn, mặt quỷ dọa người, tại thời khắc này dường như đã biến mất hoàn toàn.

Trần Bách Châu ngơ ngác nhìn hai bàn tay nắm vào nhau, lòng bàn tay ấm áp xua tan đi khối sương trong lòng hắn, cảm giác ấm nóng làm người khác an tâm hơn.

Thiệu Hiền, Thiệu Hiền, Thiệu Hiền.

Hai chữ này hắn đã gọi vô số lần, cuối cùng tất cả như hóa thành một dòng nước ấm, lặng yên không một tiếng động thấm vào lục phủ ngũ tạng Trần Bách Châu, nơi đó sớm đã mọc rễ nảy mầm,

hiện giờ được dòng nước ấm tưới vào, chồi non vươn mình về phía trước, sung sướng mà mọc ra vài phiến lá non.

Một thời gian sau, nhất định sẽ mọc cao tới tận trời.

Ba người đi khỏi nhà ma thành công, nhìn thấy mặt trời.

"Bách Châu, do mình một hai đòi chơi nhà ma, xin lỗi cậu." Tiền Văn Kiệt áy náy bất an nói.

Trần Bách Châu lắc đầu, "Không sao, là tại mình." Rõ ràng là do mình đồng ý trước.

"Đừng nói cái đó nữa, chúng ta về nhà đi."

Thiệu Hiền tự nhiên mà buông tay ra, nhàn nhạt nói.

Người biết tính hắn đều hiểu, đây là giận dữ thật rồi.

Tiền Văn Kiệt cùng Trần Bách Châu đều rất thấp thỏm, tuy Thiệu Hiền rõ ràng không giận bọn họ, nhưng Thiệu Hiền lúc nóng giận rất dọa người.

Sau khi trở về khu biệt thự, Tiền Văn Kiệt về nhà mình, Thiệu Hiền mang theo Trần Bách Châu cùng về Thiệu gia.

Dì Tôn chuẩn bị đồ ăn, hai người ăn xong, Thiệu Hiền mỉm cười nói: "Hôm nay chơi mệt lắm rồi, không cần thức khuya đâu."

Nói xong liền bước về phòng.

Trần Bách Châu đứng ở phòng khách trở mắt vài giây, bỗng nhiên nâng tay lên, trong tay dường như còn lưu lại hơi ấm từ tay Thiệu Hiền.

Hắn lại làm Thiệu Hiền lo lắng rồi, thật là vô dụng.

Vì để thuận tiện, Thiệu Hiền hiện tại đã lớn, Thái Nhã Lan liền gắn một cái điện thoại trong phòng hắn.

Hắn ngồi ở mép giường, mặt vô biểu tình bấm một dãy số.

Tiếng điện thoại vang lên một lát, ông nghe truyền đến giọng nói từ tính của Thiệu Uẩn: "Hiền Hiền, hôm nay lại có thời gian gọi cho anh sao? Nói đi, chuyện gì?"

"Anh hai, anh giúp em điều tra một chuyện."

Thiệu Uẩn đáp ứng rất kiên quyết, "Được, em nói đi."

Thiệu Hiền nói xong, liền nghe Thiệu Uẩn bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Hiền Hiền, có phải em quá để ý đến nó rồi không?"

"Sau này cậu ấy là trợ thủ của em, em có thể không để ý sao?"
Thiệu Hiền nói dối không thêm chớp mắt.

Hắn biết thân thế của Trần Bách Châu thân thế, nhưng những người khác thì không.

Ở trong mắt người khác, Trần Bách Châu đời này sẽ trói buộc với Thiệu gia, nói đúng ra, là bị trói chung một chỗ với Thiệu Hiền.

Thiệu Uẩn lại không nghĩ nhiều, chỉ nói: "Được, anh sẽ cho người điều tra rõ."

Ngắt điện thoại được một lúc sau, Thiệu Hiền nằm lên giường, thở dài một hơi thật sâu.

Nói thật, hấn hiện tại không nỡ để đứa nhỏ quay lại Phó gia, nhưng trở về Phó gia mới là điều tốt nhất cho nó.

Hấn không thể ích kỷ mà đem Trần Bách Châu cầm tù ở Thiệu gia, như vậy thì không công bằng.

Sau một ngày chơi đùa, tinh lực có chút cạn kiệt, Thiệu Hiền tắm rửa xong liền lên giường ngủ.

Ngày hôm sau, ba người cùng nhau đi học như cũ.

Giờ giải lao buổi chiều, giáo viên chủ nhiệm gọi Thiệu Hiền, Trần Bách Châu cùng Hách Lộ lên văn phòng.

"Các em xem qua cái này trước đã."

Chủ nhiệm đem một phần văn bản đưa cho bọn họ.

Ba người sau khi xem xong, Hách Lộ hỏi: "Thầy hy vọng chúng em tham gia đúng không?"

"Đúng vậy," chủ nhiệm hòa ái cười cười, "Thành tích toán học của ba đứa trước giờ không tệ, tham gia vào kì thi quốc gia, đối với các em chỉ có chỗ tốt không có chỗ hỏng."

Hấn tạm dừng một chút, có lẽ là không muốn tạo áp lực cho bọn họ, liền nói: "Có đạt giải hay không không quan trọng, quan trọng là trải nghiệm bản thân, không có gì là không tốt cả."

Thiệu Hiền giật mình, tham gia thi có thể gặp được rất nhiều nhân tài ưu tú, hơn nữa còn là cơ hội tốt nhất để nâng cao tự tin bản thân. Đứa nhỏ này không biểu hiện ra ngoài, nhưng sâu bên trong hấn vẫn rất tự ti.

Tham gia thi đấu nhiều, xác thực có thể mở mang tầm mắt, còn có thể tích lũy cảm giác thành tựu.

"Thầy, em tham gia." Hấn nói chắc như đinh đóng cột.

Chủ nhiệm ý cười càng đậm, gật gật đầu, hỏi hai người còn lại: "Các em thì sao?"

Trần Bách Châu thấy Thiệu Hiền đáp ứng, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, "Em cũng đi."

Hách Lộ suy tư vài giây, chần chờ hỏi: "Trường học sẽ cung cấp chi phí dự thi đúng không thầy?"

Thời điểm nàng hỏi điều này, trên mặt không có một chút ngưng ngùng nào.

Chủ nhiệm sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới nàng sẽ hỏi cái này, theo hiểu biết của hấn, hoàn cảnh Hách Lộ không tồi, bất quá hấn chỉ trở mắt một giây, nhanh chóng trả lời: "Em yên tâm, chi phí đều do trường trả, chỉ là chậm trễ thời gian học tập của các em mà thôi."

"Tham gia thi đấu cũng là một dạng học tập mà tập." Thiệu Hiền cười nói.

Thầy chủ nhiệm thực vui mừng, "Nếu như vậy thì mỗi người các em lấy một tờ phiếu báo danh về điền đi, điền xong rồi mai nộp lại."

Ba người cầm phiếu báo danh rời đi.

Sau khi trở lại phòng học, Tiền Văn Kiệt tò mò quay đầu hỏi: "Thầy tìm các cậu làm gì vậy?"

"Không có gì, thuyết phục bọn mình dự thi thôi, cậu đi không?"
Thiệu Hiền tùy ý nói.

Tiền Văn Kiệt liên tục xua tay, "Không không không, mấy vụ này vẫn nên để cho mấy người các cậu đi đi."

Hắn không muốn tìm ngược, người tồn tại chính vì tự tại, không phải sao?

Sau giờ học, ba người sánh vai bước về phía cổng trường.

Thường xuyên có siêu xe đậu trước cổng trường cấp hai, chuyên môn tới đón học sinh tan học về nhà.

Thiệu Hiền đang muốn lên xe, lại nghe phía sau cách đó không xa truyền đến một giọng nữ.

"Bách Châu."

Ba người theo tiếng quay đầu.

Bên cạnh một chiếc xe cách đó không xa, một nữ nhân ăn mặc tinh xảo, chân mang cao gót đi tới hướng bên này.

Bách Mỹ Quyên.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 26+3: Ba Trong Một (3)

Trên mặt nàng mang theo ý cười nhợt nhạt - nàng luôn đem vẻ ngoài của mình chuẩn bị đến hoàn mỹ.

"Tiểu Châu." Biểu hiện lại càng thân mật.

Trần Bách Châu mặt không biểu tình, không hề có chút vui sướng nào khi nhìn thấy mẹ ruột.

"Cô à, cô có việc gì sao?" Thiệu Hiên chống tay lên cửa xe, không mặn không nhạt nói, "Bọn con còn phải về nhà."

Ý là, cô có cái gì thì nói nhanh đi, đừng làm mất thời gian.

Bách Mỹ Quyên cười đến không tự nhiên, "Bên kia có một quán cà phê, có thể qua kia nói chuyện một chút được không?"

Trước cổng trường rất đông người, da mặt nàng chưa đủ dày, không muốn đứng ở đây để nói chuyện với Trần Bách Châu.

Thiệu Hiên tôn trọng ý kiến Trần Bách Châu, quay đầu hỏi: "Đi không?"

Trần Bách Châu tự ngẫm vài giây, rút cuộc gật gật đầu, "Mình muốn đi."

"Phương thúc, thúc đợi một chút, bọn tôi đi qua quán cà phê bên kia đã." Thiệu Hiển nói với tài xế, sau đó dắt hai đồng bọn đi theo Bách Mỹ Quyên.

Hắn không yên tâm để đứa nhỏ này một mình.

Tiền Văn Kiệt cũng rất tò mò, hứng thú bưng bưng muốn nghe Bách Mỹ Quyên nói cái gì với Trần Bách Châu.

Vào quán cà phê, Bách Mỹ Quyên cùng Trần Bách Châu ngồi đối diện, Thiệu Hiển cùng Tiền Văn Kiệt liền tùy tiện ngồi ở bàn bên cạnh, không quan tâm đến vẻ xấu hổ trên mặt Bách Mỹ Quyên.

Người phục vụ mỉm cười đi tới dò hỏi.

Bách Mỹ Quyên gọi cho mình một ly trước, sau đó mới hỏi Trần Bách Châu: "Con muốn uống cái gì?"

"Tôi không uống cà phê." Trần Bách Châu thần sắc lạnh lùng, "Bà muốn nói gì cứ nói, tôi không có nhiều thời gian đâu."

Bách Mỹ Quyên trước mặt người ngoài bị hắn làm mất hết mặt mũi, trong lòng khá khó chịu, nhưng ở nơi công cộng không thể biểu hiện ra ngoài, liền vẫy vẫy tay để người phục vụ rời đi, tươi cười trên mặt cũng giảm đi vài phần.

Thiệu Hiển âm thầm cười lạnh một tiếng, thói quen và sở thích con mình còn không biết, chỉ sợ không nói được lời hay ho gì.

Quả nhiên, giây tiếp theo Bách Mỹ Quyên liền mở miệng nói: "Bách Châu, con có thể giúp mẹ một chút hay không?"

Tiền Văn Kiệt trợn mắt, "....."

Thế giới này khó hiểu quá, bà cô này dựa vào đâu mà nói như vậy chứ?

Lúc này xem như bỏ qua mọi chuyện lúc trước hả?

Trần Bách Châu mặt không gợn sóng, trong lòng đã sớm không chờ mong, nên không tồn tại thất vọng.

"Không thể." Hấn quyết đoán bỏ lại hai chữ, đứng dậy làm bộ muốn rời đi.

Bách Mỹ Quyên bỗng nhiên la lên: "Nghỉ hè năm lớp 4, là con kêu người đánh gãy chân Trần Dục đúng không? Lần tham gia đại hội thể thao, là con sai đứa nhỏ Thôi gia lấy cây đánh nó đúng không?"

Nàng không dám đụng tới Thiệu Hiền, chỉ có thể đổ tội lên đầu Trần Bách Châu.

Trần Bách Châu từ trên cao nhìn xuống, cảm thấy mình vừa rồi đồng ý qua đây đúng là lãng phí sinh mệnh rồi.

Hấn không nói một lời, đến giải thích cũng lười nói với nàng.

"Cô à, là tôi kêu Thôi Hàng đánh Trần Dục, chẳng liên quan gì tới Bách Châu hết, nếu có liên quan, thì do Trần Dục bắt nạt Bách Châu, ta giúp hấn trả đũa mà thôi."

Thiệu Hiền dựa vào lưng ghế, lười biếng nói.

"Không sai đâu cô à, tôi cũng có tham gia đó," Tiền Văn Kiệt bênh vực đồng bọn, "Cô không biết, Trần Dục sai Thôi Hàng cố ý đẩy Bách Châu ngã, tôi với Thiệu Hiền bực bội nên mới đi giáo huấn

Trần Dục. Nếu cô không vui thì trực tiếp tìm tôi với Thiệu Hiền này, Bách Châu chỉ là người bị hại thôi."

Tuy nói Trần Bách Châu ngày thường lạnh lạnh nhạt nhạt, đoạt đi rất nhiều sự chú ý của Thiệu Hiền, nhưng mình vẫn có thể thuận lợi nhảy lớp cũng nhờ Trần Bách Châu giúp đỡ đó thôi

Lạnh lùng cũng không có gì không tốt, không chủ động hại người là được.

Bị hai người dồn ép, Bách Mỹ Quyên trên mặt không nhịn được, nàng nhú mày nhìn về phía Trần Bách Châu, ủy khuất nói: "Bởi vì chuyện con làm, ba ngày nay Trần Dục đối xử với mẹ không tốt, thậm chí, thậm chí....."

"Cô là người trưởng thành, cô phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình, không nên tìm tới Bách Châu, cậu ấy còn chưa tới mười ba tuổi, không giúp được cô đâu."

Thiệu Hiền cũng không muốn lãng phí thời gian, nói xong liền đi về phía cửa.

"Con không muốn biết ba của con là ai sao?" Bách Mỹ Quyên đột nhiên hỏi.

Trần Bách Châu lập tức dừng chân, hẩn quay đầu nhìn về phía Bách Mỹ Quyên, ước chừng lặng im một phút đồng hồ, mới hờ hững nói: "Không muốn."

Giây phút Bách Mỹ Quyên nói ra câu kia, Thiệu Hiền cũng khiếp sợ tại chỗ.

Nhưng bình tĩnh lại nghĩ lại, hắn liền biết Bách Mỹ Quyên nói dối. Nếu nàng thật sự biết ba của Trần Bách Châu là ai, không có khả năng còn ngồi ở đây đợi đâu.

So với Trần gia, Phó gia hiển nhiên là một con quái vật khổng lồ, người thường căn bản không thể tưởng tượng được.

Với tính cách của nàng, nếu biết được cha ruột Trần Bách Châu là ai, đã sớm kìm lòng không được rồi.

Hắn vừa rồi còn lo lắng Trần Bách Châu sẽ bị nàng mê hoặc, không nghĩ tới đứa nhỏ này thế nhưng lại không có khát vọng gặp ba.

Trong lòng Thiệu Hiền cảm thấy Phó gia cũng là một nơi ăn thịt người, không nguyện ý để Trần Bách Châu trở về.

Nhưng chim ưng con cuối cùng cũng phải tập bay, hắn không thể ích kỷ đem đứa nhỏ trói bên người mình mãi được.

Huống chi, Trần Xương Kiến trút giận lên người Bách Mỹ Quyên, bất quá bởi vì hắn tạm thời không thể đụng đến Trần Bách Châu thôi.

Trần Bách Châu chỉ có trở nên đủ mạnh, mới có thể ngăn cản những lời ác ý ngoài kia thương tổn đến hắn.

Ba người không quan tâm đến sắc mặt Bách Mỹ Quyên xanh trắng đan xen, trực tiếp lên xe về nhà.

Trên xe, Tiền Văn Kiệt tò mò hỏi: "Bách Châu, sao cậu không muốn biết ba mình là ai vậy?"

Trần Bách Châu giải thích nói: "Bà ấy cũng không biết."

Nàng nếu biết, thời điểm mang thai đã đi tìm người kia, không có khả năng chờ vài năm để đến bên Trần Xương Kiến.

Tiền Văn Kiệt gật gật đầu, "Thì ra là thế."

Một lát sau, hắn lại tò mò hỏi: "Vậy cậu có muốn biết không?"

Trần Bách Châu quyết đoán trả lời: "Không muốn."

Hắn từ nhỏ đã không có cha, sau khi đến Trần gia, Trần Xương Kiến là cha trên danh nghĩa của hắn, làm hắn đối với cái từ cha này khá phản cảm.

Có Thiệu Hiền là đủ rồi, những người khác không cần thiết.

"Từ đây tới lúc thi còn một khoảng thời gian, Bách Châu, tiếp theo chúng ta phải giải đề thôi." Thiệu Hiền ý đồ nói sang chuyện khác.

Trần Bách Châu nghe vậy, trong mắt hiện lên ý cười, "Được, chúng ta cùng nhau giải đề."

"Hai người đều là thần rồi, phạm nhân như mình vẫn nên đứng qua một bên thôi."

Lần này Tiền Văn Kiệt không cảm thấy cô đơn, lần này là hắn chủ động vứt bỏ đồng bọn, theo đuổi sinh hoạt ngày càng tự do của mình.

Mà các bạn nhỏ đáng thương, còn đang giãy giụa ở dưới đáy hố toán học, thật sự quá đáng thương.

Lúc về nhà, Thiệu Hiền nhận thấy trong nhà có khách, bởi vì ở cửa dư ra một đôi giày lạ.

Một đôi giày cao gót kiểu nữ, dành cho người trẻ tuổi, Thái phu nhân sẽ không mua loại này.

Hắn cùng Trần Bách Châu liếc nhau, sóng vai đi vào phòng khách, liền nhìn một khuôn mặt quen thuộc tươi cười.

"Đường tử!" Thiệu Hiền kinh hỉ cười nói.

Đường Hân đang ngồi ở trên sô pha, nhìn thấy hai người Thiệu Hiền cùng Trần Bách, lập tức đứng lên, dịu dàng cười nói: "Tiểu Hiền, Tiểu Châu, chào hai đứa."

Thiệu Uẩn đứng ở một bên, hướng Thiệu Hiền làm mặt quỷ.

Thiệu Hiền tức khắc hiểu rõ, không khỏi âm thầm giơ ngón tay cái, anh trai nhanh tay nhặt nha!

Kiếp trước anh trai hắn hơn ba mươi tuổi mới ở bên Đường, không nghĩ tới một đời này lại sớm như vậy.

Bất quá nghĩ đến Thôi Duyệt đã sớm bị loại trừ, này cũng là bình thường.

Đường tử cùng anh trai hắn đều ưu tú như vậy, có thể ở bên nhau thật sự tốt quá!

Thái Nhã Lan cũng thực vừa lòng Đường Hân, vẫn luôn lôi kéo nàng nói chuyện phiếm, hai người tính cách hợp nhau, trò chuyện liên tục, trực tiếp đem cha con Thiệu Bác Viễn cùng Thiệu Uẩn ném sang một bên.

Trường hợp này khá thú vị.

Người một nhà vui vui vẻ vẻ cơm nước xong, Thiệu Hiền không muốn quấy rầy bọn họ, liền lôi kéo Trần Bách Châu nói: "Chúng ta còn nhiều bài phải làm lắm, lên lầu trước đi."

Nói xong liền bước thẳng lên lầu.

"Nói không chừng lúc chúng ta học cấp ba, anh trai mình đã kết hôn với Đường tử rồi."

Trong phòng, Thiệu Hiền cao hứng nói.

Trần Bách Châu thấy hấn vui vẻ cũng lộ ra tươi cười, "Ừ."

Hai người điền phiếu báo danh xong, lấy ra bài tập bắt đầu làm.

"Bách Châu, mình thi vào trường kia kìa, còn cậu thì sao?" Thiệu Hiền đột nhiên nhớ tới việc này, liền dừng bút hỏi.

Trần Bách Châu gật gật đầu, "Cậu đi đâu mình đi đó."

"Chính là trường khá xa nhà, giám thị rất nghiêm khắc, chúng ta đủ khả năng thi vào, cậu thấy ổn không?" Thiệu Hiền sợ hấn không biết tình huống ra sao đã tùy tiện ra quyết định.

Trần Bách Châu cười cười, "Khá tốt."

Nếu phải trọ ở trường, hấn cùng Thiệu Hiền nói không chừng có thể ở ký túc xá chung, đến lúc đó chính là suốt ngày đều ở bên nhau rồi.

"Điểm đầu vào không thấp, thành tích hiện tại của bút chì khó khăn lắm có thể đạt tới tiêu chuẩn, có chút nguy hiểm, có thời gian

chúng ta kèm thêm cho cậu ấy đi."

Bọn họ đi vào cùng trường, chắc chắn không thể bỏ Tiền Văn Kiệt lại được.

"Được."

Ngày hôm sau, hai người cùng vào văn phòng, đem phiếu báo danh đưa cho giáo viên chủ nhiệm.

Chủ nhiệm đem hai quyển sách ôn thi tham khảo giao cho bọn họ, sâu sắc nói: "Hình thức cơ bản của đề đều ở bên trong, các em cứ từ từ mà xem, không vội, còn hai tháng nữa mà."

Hai người gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lúc gần đi chủ nhiệm dặn dò một câu: "Giúp thầy hỏi xem bạn học Hách Lộ bao giờ nộp phiếu báo danh nha."

Trở lại phòng học, Thiệu Hiền đang muốn đi tìm Hách Lộ, lại phát hiện chỗ ngồi của nàng trống không.

"Có biết Hách Lộ đi đâu không?" Thiệu Hiền gõ gõ mặt bàn Tiền Văn Kiệt mặt bàn.

Tiền Văn Kiệt lắc đầu, "Có khi đi vệ sinh rồi."

Mục tiêu không ở phòng học, Thiệu Hiền cũng không thể chạy tới nhà vệ sinh nữ tìm, đành phải quay lại chỗ ngồi.

Nhưng mãi đến khi tiếng chuông vào tiết vang lên, Hách Lộ vẫn chưa xuất hiện.

Giáo viên đương nhiên chú ý tới điều này, thuận miệng hỏi thăm, nhưng không ai biết Hách Lộ ở đâu.

Thiệu Hiền đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp.

Trong kí nhớ về kiếp trước của hắn, cơ bản không có Hách Lộ. Là một học bá ưu tú, nàng không có khả năng không có tiếng tăm.

Khả năng duy nhất là, trước khi nàng nổi danh đã không còn học ở trường nữa.

Kiếp trước Thiệu Hiền không có để ý tới Hách Lộ, có lẽ vì học bá tiểu học không có gì đáng chú ý, bởi vì mấy bài kiểm tra cấp tiểu học rất dễ vượt qua.

Nếu Hách Lộ thi vào cấp hai cấp ba theo cách bình thường, với năng lực của nàng, tuyệt đối sẽ trở thành niềm tự hào của trường học, Thiệu Hiền không muốn biết cũng khó.

Đương nhiên, cũng có khả năng kiếp trước Hách Lộ học khác lớp với hắn, nhưng khả năng này cũng rất nhỏ.

Cấp hai chia lớp theo năng lực, nếu kiếp này Hách Lộ chung lớp với hắn thì kiếp trước không thể khác được.

Nàng kiếp này theo mình nhảy hai lớp, bây giờ đã lớp 9 rồi.

Nếu dựa theo kiếp trước mà tính, nàng bây giờ vẫn đang học lớp 6, nếu ngoài ý muốn bỏ học trước khi nổi danh, khả năng Thiệu Hiền không tìm được người này trong trí nhớ là rất lớn.

"Xin phép thầy, em muốn đi vệ sinh." Thiệu Hiền bỗng nhiên giơ tay nói.

Hắn là học sinh xuất sắc, giáo viên đối với hắn vẫn luôn khoan dung, vì thế nghe vậy cười nói: "Đi đi."

Thiệu Hiền vừa đi, Trần Bách Châu cùng Tiền Văn Kiệt cũng đứng dậy đi theo.

Cả lớp và giáo viên: "....."

Hoá ra ba người xài chung một thân sao? Đi vệ sinh cũng cần phải đi chung hả?

"Hiền Hiền, có phải cậu phát hiện ra cái gì không?" Tiền Văn Kiệt lo lắng hỏi.

Thiệu Hiền cơ bản sẽ không quấy rầy giáo viên trong lớp, cho nên bỗng nhiên lại thế này khiến người khác rất lo lắng

Trần Bách Châu cũng yên lặng nhìn về phía hắn.

"Đi nhà vệ sinh trước." Thiệu Hiền bước nhanh về hướng nhà vệ sinh.

Tiền Văn Kiệt có chút ngốc, chẳng lẽ Hiền Hiền thật sự chỉ là quá mắc sao?

Thiệu Hiền đi đến cửa nhà vệ sinh nữ, Tiền Văn Kiệt một tay ngăn hắn lại, "Hiền Hiền cậu bị ngu à? Đây là nhà vệ sinh nữ đó!"

"Đúng vậy, mình muốn vào nhà vệ sinh nữ mà."

Tiền Văn Kiệt tỏ vẻ mãnh liệt khiếp sợ, đồng bọn của hắn hôm nay uống lộn thuốc sao?

"Cậu muốn tìm Hách Lộ?" Trần Bách Châu thấp giọng mở miệng nói, "Cậu cảm thấy Hách Lộ bị nhốt trong đây?"

Thiệu Hiền tán thưởng nhìn hán một cái, vẫn là Bách Châu hiểu hán.

"Nhưng đây là nhà vệ sinh nữ mà, các cậu muốn vào thật hả?" Tiền Văn Kiệt tuy cũng lo lắng Hách Lộ, nhưng vẫn khó hiểu, "Dựa vào cái gì mà hai cậu cho là Hách Lộ bị nhốt trong đó chứ?"

"Mình không chắc cậu ấy có ở đây hay không, nhưng dù sao cũng phải thử một lần." Thiệu Hiền kiên định nói.

Không thể cái gì cũng không làm được, ở trong phim ảnh tiểu thuyết linh tinh, nữ sinh bắt nạt nữ sinh, phần lớn đều ở trong nhà vệ sinh trường học

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 27: Mặc Đồ Đôi, Tri Kỉ

Ba người ở lén lút trước cửa nhà vệ sinh nữ, may mà bây giờ đang vào tiết, ở đây không có ai.

"Hách Lộ! Hách Lộ cậu ở đâu?" Thiệu Hiền đẽ giọng kêu một tiếng.

Như vậy nếu trong nhà vệ sinh có người, chắc chắn có thể nghe được, nhưng phòng học bên cạnh thì không sao.

Tiền Văn Kiệt thấy hần lên tiếng cũng gọi theo.

Hần vừa dứt lời, WC liền truyền đến một trận tiếng va chạm, hần là có người ở hung hăng đập vào vách phòng.

"Văn Kiệt, cậu lên văn phòng mời cô giáo xuống đây đi." Thiệu Hiền bình tĩnh phân phó.

Tiền Văn Kiệt đáp lời, xoay người chạy đi.

Đầu năm, Hách Lộ liên thường xuyên bị người khác bắt nạt, nhưng nàng vẫn luôn biểu hiện thành thạo, ngoài mặt không thêm quan tâm.

Ba người Thiệu Hiền cũng không có cách đi quản mấy chuyện thế này.

Lại không nghĩ tới, bọn trẻ bây giờ bắt nạt nhau không thêm kiêng nể gì nữa.

Rất nhanh, Tiền Văn Kiệt mang theo một giáo viên nữ đến. Giáo viên nghe xong nhúu chặt mày, không nói một lời đi vào trong WC, quả nhiên nhìn thấy một phòng bị khóa ngoài.

Nàng vội vàng mở cửa, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, chỉ cảm thấy một trận tức giận xông thẳng lên đỉnh đầu.

Bên trong cánh cửa, Hách Lộ bị người khác lột hết quần áo, bị bắt quỳ gối trên bồn cầu, miệng bịt kín, tay chân bị dây thừng trói chặt, trên trán còn có một khối xanh tím, sưng cao lên.

Nàng nhìn về phía giáo viên, không có khóc thút thít hay xấu hổ giận dữ trong tưởng tượng, mà ánh mắt lại bình tĩnh đến không thể tin được.

Cô giáo rất kinh hãi, nhưng bây giờ bất chấp hết, nàng lấy miếng vải dơ trong miệng Hách Lộ ra, cởi bỏ dây thừng, đỡ Hách Lộ đứng lên, nhanh chóng áo khoác của mình, đưa cho Hách Lộ mặc vào, hết sức ôn nhu hỏi: "Bạn học này, để cô đưa em về nhà nhé."

Hách Lộ rũ mắt, nhàn nhạt cười, "Cô ơi, quần áo của em bị treo bên ngoài cửa sổ rồi, cô lấy giúp em được không?"

Giáo viên cảm thấy rất không phù hợp, biểu hiện Hách Lộ quá mức bình tĩnh, hoàn toàn không giống bộ dáng vừa mới bị khuất nhục gì cả.

Cô theo lời đi đến bên cửa sổ nhà vệ sinh, quả nhiên nhìn thấy có quần áo treo ở bên ngoài, rất dễ bị người bên ngoài thấy.

Áo ngoài thì không sao, nhưng nội y mà lộ thì khó tránh khỏi lời đàm tiếu.

Phần nộ trong lòng giáo viên không có chỗ phát tiết, cô cầm quần áo gỡ xuống, đưa cho Hách Lộ, thấy Hách Lộ thông dong mặc vào, đang muốn trấn an nàng, lại nghe nàng nói: "Em cảm ơn cô."

Nàng cười rất nhẹ, nhưng xác thực là đang cười.

Lưng giáo viên phát lạnh, vội hỏi: "Bạn học, bây giờ em định làm gì?"

Hách Lộ không trả lời, nàng lập tức đi đến cửa WC, nhìn thấy ba người Thiệu Hiền.

"Cảm ơn các cậu đã cứu mình."

Thiệu Hiền thấy trên trán nàng có vết thương, phỏng chừng là do tàn nhẫn đập đầu vào vách cửa mà thành.

"Muốn tới phòng y tế không?"

"Không cần," Hách Lộ lắc đầu, bỗng nhiên cười nói, "Thiệu Hiền, cậu cảm thấy thành tích mình thế nào?"

Thiệu Hiền tuy khó hiểu mục đích câu hỏi này của nàng, nhưng vẫn trả lời: "Rất tốt."

"Mình biết điểm số không nói lên tất cả, nhưng mình còn muốn như Mao Toại tự tiến," bộ dáng nàng rất chật vật, nhưng trong mắt lại tỏa ra ánh tự tin, "Nếu như mình quyết định đi theo cậu, làm việc cho cậu, cậu có thể thu nhận mình không?"

"Hoặc có thể nói, tạm thời cậu có thể bảo vệ mình không?"

Bé gái mười hai tuổi lại có thể nói ra những lời như vậy.

Tay Thiệu Hiền bỗng nhiên run lên một chút.

Hắn cùng Hách Lộ đối diện vài giây, sau đó nghe được chính mình nói: "Có thể, nhưng cậu tới phòng y tế trước đi."

Hách Lộ tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi, gật gật đầu nói: "Đương nhiên rồi."

Cô giáo mãi mới tìm thấy người, vội nói: "Để cô đưa em đi."

Mấy người cùng nhau đến phòng y tế, nữ giáo viên dẫn Hách Lộ đi vào, ba người Thiệu Hiền đứng ở cửa chờ đợi.

Tiền Văn Kiệt đột nhiên nói: "Mình đi mua chút nước."

Nói xong liền cất bước đi, hắn từ lúc bắt đầu, biểu tình trên mặt vẫn luôn rất nghiêm túc.

Sau khi Tiền Văn Kiệt đi, Thiệu Hiền ngơ ngẩn nhìn về một khoảng không xa xôi.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lưng Thiệu Hiền, Thiệu Hiền hơi nghiêng đầu, liền thấy Trần Bách Châu chăm chú nhìn hắn, nhẹ giọng an ủi: "Cậu ấy không sao đâu."

Thiệu Hiền gật đầu, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn có chút ý lạnh.

Hắn là Thiệu gia nhị thiếu, tất cả khinh nhục cùng mắng chửi đều tách biệt, hắn thật sự không rõ, vì cái gì sẽ có người thích bắt nạt người khác như vậy.

Hách Lộ như vậy, Trần Bách Châu cũng như vậy.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Trần Bách Châu và Hách Lộ là cùng một loại người.

Hắn đột nhiên nhớ tới một loại khả năng.

Trần Bách Châu có thể đã che dấu thiên phú học tập từ nhỏ, như vậy Hách Lộ sau khi bị bắt nạt, có khi đã hành động y như vậy.

Cho nên mãi không có chút tiếng tăm.

Chỉ là một đời này, nàng từ trên người Trần Bách Châu mà nhìn thấy hy vọng, nàng tình nguyện tìm một đường sống đường hoàng, cũng không hề hạ thấp tôn nghiêm của mình.

Trần Bách Châu có thể hiểu Hách Lộ, cho nên hắn mới nói Hách Lộ không sao, vậy nhất định sẽ không sao.

Nhưng, thật sự sẽ không có việc gì sao?

Nếu những việc này đều có thể bỏ qua, vì sao kiếp trước Phó Bách Châu phải tìm đến bác sĩ tâm lý?

"Bách Châu."

Thiệu Hiền bỗng nhiên nắm lấy tay Trần Bách Châu, lòng bàn tay lạnh lẽo.

Hắn càng nghĩ càng sợ. May mà hắn có thể sống lại một lần, may mà hắn gặp đứa nhỏ này sớm như vậy.

Việc mà hắn nhờ Thiệu Uẩn đã điều tra xong.

Tưởng tượng đến cảnh một đứa nhỏ mới có vài tuổi, bởi vì đạt điểm cao mà bị nhốt vào phòng tối, trong lòng hắn liền đau đớn vô

cùng.

Tâm lý người Trần gia rốt cuộc có bao nhiêu vắn vẹo đây!

Trần Bách Châu lông mi hơi chớp, lấy tay kia trùm lên mu bàn tay Thiệu Hiền, nhúu mày nói: "Sao lại lạnh như vậy?"

"Bách Châu, nếu sinh nhật năm mười một tuổi mình không phát hiện ra cậu, thì cậu sẽ thế nào đây?" Thiệu Hiền gian nan cất lời, thanh âm mơ hồ vô cùng.

Năm hăm mười một tuổi kiếp trước, không có mang Tiền Văn Kiệt đi vào trong hoa viên.

Yến tiệc Thiệu gia phú quý hoa lệ, ăn uống linh đình, mà đứa nhỏ này lại ở trong hoa viên diêm lệ, bị người ngược đãi.

Cảm tình với Trần Bách Châu càng sâu, hắn lại càng thêm sợ hãi.

Trần Bách Châu từ trong mắt hắn đọc ra tất cả những cảm xúc này, trong lòng dần dần phồng lên.

Hắn may mắn dữ dội.

"Cũng không sao cả," hắn tuy cười, trong mắt lại ánh lệ, "Thiệu Hiền, mình không sợ, cậu đừng lo."

Lòng bàn tay Thiệu Hiền vẫn lạnh lẽo như cũ.

Lời an ủi của đứa nhỏ lại càng làm hắn thêm đau lòng.

Lúc này, Hách Lộ cùng nữ giáo viên đã bước ra, nàng nhìn qua thực bình tĩnh, chỉ là trên mặt trên người có chút vết thương, tựa

như không gặp phải chuyện lớn gì.

"Cô ơi, em không sao đâu, cô về văn phòng đi ạ." Hách Lộ cười nói.

Cô nhìn thấy tươi cười của nàng, trong lòng không khỏi có chút phát lạnh, cô nhin không được khuyên nhủ: "Bạn học nhỏ, em nếu có gặp khó khăn thì có thể nói với cô, nếu giúp được cô nhất định sẽ giúp."

"Em không có khó khăn gì cả," Hách Lộ cười nói như cũ, "Em phải về học đây, tạm biệt cô."

Nàng vẫn chưa nói nhiều với Thiệu Hiền, cất lời xong lập tức rời đi, tóc đuôi ngựa sau đầu lắc qua lắc lại, thoạt nhìn rất có không khí nghịch ngợm của tuổi thanh xuân.

Nhưng có ai biết, trong lòng có vỡ nát hay không.

Tiền Văn Kiệt phì phò chạy tới, trong tay cầm một chai đồ uống, hỏi: "Hách Lộ đâu?"

"Cậu ấy quay về lớp rồi," Thiệu Hiền nhẹ giọng nói, "Chúng ta cũng về thôi."

Sau khi trở lại phòng học, Hách Lộ quả nhiên đã ngồi nghiêm túc nghe giảng bài, ngoại trừ vết thương khá bắt mắt trên trán thì tất cả đều bình thường.

Chờ đến hết tiết cuối lâu ơ là lâu, thật vất vả mới chờ đến tan học, Thiệu Hiền thu dọn cặp sách xong, trước mặt tất cả bạn học còn ở lại, chủ động đi đến trước mặt Hách Lộ, nói: "Có vài đề cần cậu thảo luận chung."

"Được." Hách Lộ xách cặp lên, tươi cười sáng lạn, cùng ba người rời đi.

Cách trường không xa có một công viên nhỏ, bốn người ăn ý đi về phía đó.

Giờ đã sắp cuối thu, lá cây đang rụng dần, xếp thành từng tầng lá vàng khô.

"Tình huống trong nhà cậu thế nào?" Thiệu Hiểu dựa vào thân cây, mở miệng hỏi câu đầu tiên.

Hắn có thể thông qua thủ đoạn nào đó để điều tra rõ gia đình Hách Lộ, nhưng hắn vẫn quyết định nghe chính Hách Lộ nói.

Hách Lộ biểu tình trầm xuống, ở trước mặt bọn họ, nàng không cần tiếp tục che dấu cảm xúc của mình.

"Mẹ mình đã mất mấy năm trước, ba mình lấy người khác, mang theo một em gái trên danh nghĩa nữa," mắt Hách Lộ lộ ra trào phúng, "Điều buồn cười là, cái cô em gái kia lại là chị cùng cha khác mẹ với mình."

Nói cách khác, nàng cùng mẹ nàng mẹ vẫn luôn sống trong sự phản bội và lừa gạt của người đàn ông kia.

"Tại sao lại có người bắt nạt cậu vậy?" Tiền Văn Kiệt hỏi.

Hắn thực không hiểu, rõ ràng Hách Lộ lớn lên xinh đẹp, thành tích cũng tốt, mấy nữ sinh kia vì cái gì mà lại bắt nạt nàng

Hách Lộ thẳng thắn nói: "Chính là thành quả của chị gái kia, ba mình không thích mình, chị ta là chơi thân với những người đó, nhà

họ giàu có, thầy cô không quản được, mình cũng phản kháng không được."

"Mấy câu cậu nói trước cửa nhà vệ sinh là có ý gì?" Thiệu Hiền càng ngày càng cảm thấy tâm trí Hách Lộ không phải hạng thường.

Người như vậy, mặc dù năm đó thật sự gặp bất công, sau này khả năng chuyển mình vẫn rất lớn.

Nàng không có khả năng cả đời chịu ứ đọng như vậy.

Hách Lộ nghe xong, nhìn sang Trần Bách Châu vẫn luôn trầm mặc, nhìn không được cười rộ lên, "Mình nghe nói qua chuyện trước kia của bạn học Trần rồi, nhưng bởi vì có cậu mà cậu ấy mới rời khỏi Trần gia thành công, Trần Dục cũng không dám trắng trợn bắt nạt nữa."

Giây tiếp theo, nàng thu lại khuôn mặt tươi cười, bỗng nhiên trịnh trọng nói: "Thiệu Hiền, mình không muốn những việc này ảnh hưởng đến việc học của mình, nếu cậu có thể giúp mình, từ nay về sau mình chỉ làm việc cho cậu."

Thiệu Hiền rất khó cự tuyệt, "Được."

Hắn không phải sự quy phục của Hách Lộ, chỉ là cảm thấy chính mình không thể nhắm mắt làm ngơ mà thôi.

Nếu hắn có năng lực này, hắn sẽ không bần xỉn.

Ánh mắt Trần Bách Châu khẽ dao động, tâm trí đặt trên sườn mặt của Thiệu Hiền, cánh môi vô thức mấp máy, lại không nói gì.

Thỏa thuận xong, bốn người liền phải rời đi, Tiền Văn Kiệt bỗng nhiên nói: "Hách Lộ, lúc trước cậu thảo luận bài chung với bọn mình, bọn họ liền bắt nạt cậu. Bây giờ làm vậy chẳng lẽ bọn họ không ra tay mạnh hơn sao?"

Hắn đã nghĩ tới điều này.

Hách Lộ dời mắt qua Thiệu Hiền, Trần Bách Châu mặt không biến sắc tiến lên một bước, nàng thâm ý nhìn hắn một cái, cuối cùng nhìn về phía Tiền Văn Kiệt.

"Nếu không cậu giả vờ làm bạn trai mình đi, nếu là loại quan hệ này, có khi bọn họ không dám làm gì nữa đâu."

"Hả?" Tiền Văn Kiệt ngơ ngác.

Hách Lộ thấy bộ dáng ngây ngốc của hắn, không khỏi cong mi mắt, "Đồ ngây thơ."

Nàng nói xong, liền tiêu sái xoay người rời đi.

Tiền Văn Kiệt ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng của nàng, nhỏ giọng nói thầm nói: "Cũng không phải không thể mà."

Thiệu Hiền không nghe được, Trần Bách Châu lại nghe đến rõ ràng, không khỏi nhìn về phía Tiền Văn Kiệt, cẩn thận nghĩ xem có thể đưa bọn họ ghép thành một đôi được không.

Hắn hiểu cách làm của Hách Lộ, nhưng tưởng tượng đến cảnh Hách Lộ muốn thu hút sự chú ý của Thiệu Hiền, hoặc là muốn lọt vào mắt Thiệu Hiền, trong lòng hắn liền có chút buồn.

Có phải mình quá keo kiệt ích kỉ quá rồi không?

Rõ ràng Thiệu Hiền chính là làm việc tốt, kéo Hách Lộ ra khỏi vũng bùn giống như mình hồi đó vậy, mình không nên bài xích mới đúng.

Nhưng vừa rồi lúc Hách Lộ nhìn về phía Thiệu Hiền, hấn nhin không được liền muốn ngăn cản ánh mắt của nàng.

Vừa âm u vừa ti tiện.

Từ hôm nay về sau, toàn bộ khối 9 liền biết tổ hợp ba người Thiệu Hiền nhiều ra thêm một người.

Chính là Hách Lộ tóc đuôi ngựa cao cao.

Thiệu Hiền trong tối ngoài sáng che chở Hách Lộ, khiến một số người không dám làm loạn, Hách Lộ tức khắc thanh tĩnh rất nhiều.

Nàng đem tất cả thời gian dồn hết cho việc học, cũng thành công kéo thành tích Tiên Văn Kiệt theo.

Trần Bách Châu thấy thế, tự nhiên càng thêm nỗ lực.

Hấn thừa nhận năng lực của Hách Lộ, nhưng cũng không muốn bị nàng đuổi kịp và vượt qua.

Ba người đều liều mạng như vậy, làm một ông chú, Thiệu Hiền tự cảm thấy chính mình quá sa đọa, đành phải theo chân bọn họ cùng nhau rong chơi trong biển đề cuồn cuộn.

Đảo mắt đã đến mùa đông, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu đều cao lên không ít, Thái Nhã Lan lại thay hai người mua mấy bộ quần áo ấm.

Cơ bản là nhan sắc bất đồng, hai người mặc quần áo kiểu dáng giống nhau, lúc Tiền Văn Kiệt nhìn thấy, lập tức năn nỉ Ông Thực Phen mua giống y chang.

Ông Thực Phen: "....."

Thằng con ngốc này, ăn mặc dù có đẹp hay không, sợ nhất vẫn là đụng hàng.

Đương nhiên, nàng không từ chối lời cầu xin của Tiền Văn Kiệt, mà tự mình dẫn hắn đến tận nơi để thử, kết quả là sau khi thử xong, Tiền Văn Kiệt không vui mà cầm quần áo trở về, không bao giờ đòi mua giống nhau nữa.

Quá bất công!

Tại sao mình mặc không đẹp bằng hai người họ vậy!

Trong khoảng thời gian này, Thiệu Hiền, Trần Bách Châu cùng Hách Lộ vẫn luôn đem toàn bộ tinh lực đặt trên đề ôn, chờ đợi kì thi sắp tới.

Kì thi Olympic khai mạc vào tháng 12, chia thành một lần thi thử và một lần thi chính thức, thông báo kết quả sau 2 tháng kể từ khi kết thúc lần thi thứ hai.

Ở kì thi lần trước, trường học cũng đã xếp lịch học thêm ngoài giờ cho học sinh tham gia.

Các giáo viên đã kiểm tra qua kiến thức cá nhân, đối với ba người Thiệu Hiền ôm hi vọng rất lớn.

Tất cả thí sinh dự thi của thành phố Yên đều tập trung thi thử ở một trường cấp 2.

Thời gian thi thử đã định là ngày Chủ nhật.

Học sinh cấp hai từ khắp các trường được giáo viên dạy toán dẫn dắt, đi xe của trường đến địa điểm thi.

Thiệu Hiền mặc một chiếc áo lông vũ màu vàng nhạt, Trần Bách Châu mặc màu đen, kiểu dáng tương đồng, hai người ngồi cạnh nhau, thoạt nhìn rất thân mật.

"Hồi hộp không?" Thiệu Hiền tựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhìn về phía Trần Bách Châu.

Hắn biết Trần Bách Châu không hồi hộp, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

Không ngờ Trần Bách Châu lại nói: "Có."

Hắn nói xong, vươn tay trái chạm nhẹ vào mu bàn tay phải của Thiệu Hiền, chỉ chạm vào một chút liền rút về, dường như sợ lạnh đến Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền nhanh mắt nhanh tay cầm lấy tay hắn, kinh ngạc nói: "Sao lại lạnh như vậy? Hồi hộp lắm sao?"

Hai tay kề sát bên nhau, Trần Bách Châu cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của Thiệu Hiền một cách rõ ràng.

Ngón tay thiếu niên thon dài, da thịt tinh tế trắng nõn như sứ, đầu ngón tay mượt mà hơi phấn hồng, khác biệt rất lớn với Trần Bách Châu.

Trần Bách Châu tuy hai năm gần đây ăn ở ở Thiệu gia nhưng hắn vẫn luôn kiên trì cùng thầy học võ.

Thiệu Hiền cùng Tiền Văn Kiệt cùng luyện học để phòng thân, không chịu khổ được như Trần Bách Châu, cho nên thao tác tập luyện tương đối dễ dàng.

Nhưng Trần Bách Châu thì khác, hắn vẫn tiếp tục luyện tập các loại võ cho nên trên tay có vết chai, sờ lên có chút thô ráp, kém xa bàn tay Thiệu Hiền non mịn.

Hắn còn chưa trả lời, Thiệu Hiền liền nắm tay hắn nhét vào túi áo khoác, "Mình giúp cậu ủ ấm. Đừng vội, chỉ là một bài kiểm tra thôi mà."

Trần Bách Châu nhột nhạt cười, "Được, mình sẽ cố."

Ánh nắng sớm mai xuyên qua cửa kính, chiếu rọi trên khuôn mặt Trần Bách Châu, cặp mắt kia như chất chứa cả ngàn tia nắng.

Xinh đẹp như đá quý vậy.

Đôi khi, Thiệu Hiền không thể không thừa nhận, Trần Bách Châu thật là đẹp mắt. Loại đẹp này không chỉ ở vẻ ngoài, mà còn rất nhiều tính chất đặc biệt trên người hắn nữa.

Thanh lãnh như băng sơn tuyết liên, cứng cỏi như tuyết bích thanh tùng.

"Sao vậy?"

Thấy Thiệu Hiền nhìn chằm chằm vào mình, Trần Bách Châu mắt mang ý cười, thấp giọng dò hỏi.

Thiệu Hiền giật mình, vội quay đầu nhìn về cửa sổ, ra vẻ trấn định nói: "Bọn mình bình thường giải nhiều đề lắm rồi, không có gì phải hồi hộp cả."

Ý cười càng đậm bên khóe môi Bách Châu, "Ừ."

Sự thật y như lời Thiệu Hiền, tất cả các dạng đề họ cơ bản đã làm qua, không có gì quá khó khăn, cả đám đều làm bài thuận lợi.

Buổi sáng thi thử một lần, chiều lại thi tiếp.

Thời gian buổi trưa, học sinh chỉ có thể tạm chấp nhận ăn uống trong trường.

Ba vị giáo sư tập hợp bọn họ lại một chỗ để tránh bị lạc đường.

Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu báo với thầy một tiếng rồi cùng nhau đi vệ sinh.

Vừa đến cửa WC liền không cẩn thận đụng phải mấy người từ trong bước ra.

Mấy thiếu niên trước mặt này tất nhiên cũng là thí sinh, bất quá là học sinh trường khác.

Người đi đầu lớn lên thực anh tuấn, vóc dáng cũng cao hơn so với Thiệu Hiền và Trần Bách Châu.

"Thật xin lỗi, vừa nãy không chú ý." Thiếu niên mặt mang áy náy nói.

Thiệu Hiền nhìn đến hắn, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, không nghĩ tới lại gặp được người này ở đây, đúng là quá khéo.

Hắn mặt không biến sắc nói: "Không sao, bọn tôi cũng không chú ý."

Nói xong liền cùng Trần Bách Châu tiến vào WC.

"Từ từ đã," thiếu niên cao lớn kia bỗng nhiên gọi hai người lại, sau khi cẩn thận đánh giá Trần Bách Châu, nhú mày nói, "Có phải chúng ta gặp nhau ở đâu rồi không?"

Trần Bách Châu lạnh lùng nói: "Không có."

Hắn trí nhớ tốt, căn bản chưa từng thấy qua người này.

Thiệu Hiền không khỏi khen thưởng sự nhạy bén này, nhưng hiện tại hắn không thể nói.

Người trước mặt này có chút quan hệ với Phó gia, mà tướng mạo đứa nhỏ này có nét rất giống người họ Phó nào đó, hắn nhìn thấy tự nhiên sẽ cảm thấy quen mắt.

"Xin lỗi, chúng tôi muốn đi vệ sinh."

Tâm tư Thiệu Hiền không muốn để Trần Bách Châu về Phó gia sớm như vậy liền lời kéo hắn chen vào WC.

Sau một ngày thi, học sinh được xe đưa về trường học.

Lúc Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu xuống xe, tài xế Phương đã chờ trước cổng trường.

Sau khi hai người về nhà, Thái Nhã Lan đã chuẩn bị bữa tối phong phú, cười nói: "Hiền Hiền với Châu Châu vất vả rồi, ngồi xuống ăn cơm đi."

"Cảm ơn mẹ."

"Cảm ơn dì."

Thái Nhã Lan tươi cười hiền dịu, cũng không hỏi hai người làm bài như thế nào, chỉ tập trung gấp thức ăn cho hai đứa nhỏ.

"Ba với anh không về hả mẹ?" Thiệu Hiền uống một ngụm canh nóng, xua tan lạnh lẽo trên người, thuận miệng hỏi.

Thái Nhã Lan gật gật đầu, "Gần đây công ty có một hạng mục lớn, bọn họ rất gấp, cũng không rảnh để về."

"Hạng mục lớn gì ạ?" Thiệu Hiền tò mò hỏi.

"Trẻ con đừng hỏi nhiều như vậy." Thái Nhã Lan một câu phá hỏng Thiệu Hiền.

Hắn thật sự muốn nhanh nhanh lớn lên!

Đảo mắt đã đến Nguyên Đán, trường học mở tiệc tối, biểu diễn các tiết mục xuất sắc, ngoạn mục.

Biểu diễn từ trước đến nay cùng mấy người Thiệu Hiền không quan hệ, bọn họ giống nhau, chỉ phụ trách ngồi ở phía dưới vỗ tay.

Tiệc tối liên tục đến 9 giờ, ba người Thiệu Hiền cùng nhau đi về phía cổng.

Trước khi đi đã nói qua với chú Phương, buổi tối 9 giờ ở cổng trường chờ bọn họ.

Lúc đi đến cổng, xe quả nhiên đã ngừng ở ven đường.

Trời tối, đèn trước cổng đã hỏng từ hai ngày trước, nhìn không rõ lắm.

Thiệu Hiền đang định leo lên xe giống như mọi khi, Trần Bách Châu đột nhiên ngăn hấn lại.

Hấn quay đầu nhìn lại, liền thấy Trần Bách Châu nhú mày, nghe hấn hấp tấp nói: "Chạy!"

Vừa dứt lời, cửa xe lập tức mở rộng ra, mấy người đàn ông lao ra muốn tóm Thiệu Hiền kéo lên.

Thiệu Hiền vội vàng lùi một bước, một phen đẩy Tiền Văn Kiệt ra, kéo tay Trần Bách Châu chạy như bay.

Hấn vốn định chạy về phía trường học, nhưng lại sợ đám hung thần này làm thương đến mấy đứa nhỏ vô tội, vì thế đành thay đổi phương hướng, chạy như điên về phía vắng người.

Gần đó có đồn công an, không bằng cứ chạy đến đó đã!

Nhưng ba người rút cuộc không thể so sức chịu đựng với mấy gã thân cao chân dài kia, chẳng được bao lâu, mấy người kia đã đuổi kịp, đưa tay muốn tóm lấy Thiệu Hiền.

Trần Bách Châu không biết móc dao rạch giấy từ trong cặp ra từ lúc nào, hung hăng rạch một đường lên tay gã, máu tươi lập tức chảy ra.

Dao bình thường chỉ dùng để gọt bút chì, rọc giấy, rất nhỏ, hầu như không có bao nhiêu lực sát thương.

Tay bị đau, gã nổi giận đá về hướng Trần Bách Châu.

Thiệu Hiền nhặt gạch lên ném, kéo Trần Bách Châu tiếp tục chạy về phía trước.

"Bút chì, cách đây không xa có một đồn công an, cậu nhanh chạy qua báo, mình với Bách Châu cầu giờ cho cậu."

Thiệu Hiền nhỏ giọng giao việc xong, liền quyết đoán xoay người đối mặt với ba gã đàn ông.

Con đường này thừa thớt người đi qua, đến chiếc xe qua đường cũng không có, yên tĩnh tối tăm đến đáng sợ.

Tiền Văn Kiệt một khắc cũng không chậm trễ, liều mạng chạy về hướng đồn công an, chạy một mạch không quay đầu.

Hắn chậm trễ một giây, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu liền nguy hiểm thêm một phần.

Có kẻ bắt cóc hiển nhiên muốn cản Tiền Văn Kiệt, Thiệu Hiền tiến lên giao đấu với hắn.

Hai năm học võ giờ cũng đã có tác dụng rồi.

Bất quá hắn cùng Trần Bách Châu vóc dáng thấp, lực không đủ, căn bản đánh không lại ba gã to cao kia.

Mất thấy Thiệu Hiền bị đám nằm trên đất, Trần Bách Châu như hóa điên, nhặt một viên gạch lên, hung hăng đập vào đầu tên nọ.

Hắn vừa điên vừa tàn nhẫn, hoàn toàn không màng sống chết, mặc dù ba người là kẻ liều mạng, nhất thời không khỏi bị sự tàn nhẫn của hắn làm cho kinh sợ.

Nhưng mục tiêu chủ yếu của bọn hán là Thiệu Hiền, cảnh sát sắp đến, phải nhanh chóng giải quyết mới được.

Ba người liếc nhau, một người phụ trách tóm lấy Trần Bách Châu, hai người khác tóm Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền đương nhiên sẽ không để bọn họ được như ý, linh hoạt tránh đi, nhưng chỗ bị thương vừa rồi ần ần đau, hán cau mày, giữa trán mồ hôi chảy ra mồ hôi lạnh.

Trần Bách Châu gấp đến phát điên rồi, hán liều mạng cắn tay kẻ bắt cóc, dường như không cắn ra được một miếng thịt sẽ không ngừng.

Kẻ bắt cóc đau kêu một tiếng, trực tiếp bóp chặt yết hầu hán, muốn hán nhả miệng, Trần Bách Châu lại lấy dao rạch thêm mấy đường lên mu bàn tay gã.

Kẻ bắt cóc thật sự chưa từng thấy qua kẻ nào chán sống như vậy, tay đau đến run rẩy, không tự chủ được thả Bách Châu ra.

Bách Châu cuống quýt chạy về phía Thiệu Hiền, mắt thấy một trong số những kẻ bắt cóc lên thế muốn đánh ngất cậu, hán ra sức húc kẻ đó một cái.

Vừa lúc Tiền Văn Kiệt chạy về, cách đó không xa gào lên: "Cảnh sát tới!"

Kẻ bắt cóc lực đạo không ổn định, lập tức đánh trúng Trần Bách Châu, sau vai Trần Bách Châu phải chịu một đòn, đau đến mặt trắng bệch.

Một kẻ khác thấy chuyện không thành, tức đến không nhịn được nữa, không màng đồng bạn khuyên can, từ sau eo rút ra một cây dao găm đâm về phía Thiệu Hiền!

Đồng tử Trần Bách Châu đột nhiên mở rộng, cũng không biết lấy sức từ nơi nào, một tay đẩy Thiệu Hiền ra, cánh tay của mình lại không kịp thu hồi, bị dao đâm vào thật sâu.

"Bách Châu!"

"Cảnh sát đây! Không được nhúc nhích!"

Hai kẻ kia chạy đi mất, chỉ còn lại kẻ cầm dao bị cảnh sát quyết đoán bắt lại.

"Có trẻ con bị thương, mau đưa đi bệnh viện!"

Trần Bách Châu đau đến môi trắng bệch, hấn quỳ trên mặt đất nhìn Thiệu Hiền, trong mắt lại toát lên vẻ may mắn.

Thiệu Hiền đã sắp hết hơi, nhưng càng hoảng loạn hấn lại càng bình tĩnh.

"Văn Kiệt, cậu đi theo vào bệnh viện trước, mình đi theo cảnh sát, lát nữa sẽ tới bệnh viện sau."

Hấn dặn dò xong, nhìn về phía Trần Bách Châu đang muốn nói chuyện, cố nén tức giận trong lòng, biểu tình ôn hòa, giọng lại có chút run rẩy nói: "Yên tâm, đi bệnh viện khám trước, lát nữa mình vào với cậu."

Trần Bách Châu khẽ gật đầu, chỉ cần Thiệu Hiền không sao là được rồi.

Hai gã cảnh sát đưa Trần Bách Châu đến bệnh viện, Tiền Văn Kiệt đi theo. Máy người cảnh sát còn lại áp giải tên bắt cóc về đồn, Thiệu Hiền đi theo bọn họ.

Sau khi đến đồn cảnh sát, Thiệu Hiền đã nén tức giận xuống, bình tĩnh hỏi: "Tôi có thể gọi về nhà trước được không?"

Cảnh sát cũng đang có ý này, người bị hại là vẫn còn là trẻ vị thành niên, đương nhiên muốn gọi cho người nhà rồi.

Thiệu Hiền gọi điện cho cha, chờ điện thoại được chuyển xong, hấn bình tĩnh mà đem sự tình nói một lần, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Ba, nhà chúng ta gần đây có kết thù với ai không? Ba người kia rõ ràng là nhắm vào con, còn chú Phương không biết thế nào rồi, ba cho người đi tìm xem."

Hấn biểu hiện càng bình tĩnh, Thiệu Bác Viễn đầu bên kia điện thoại liền càng phần nộ.

Có người muốn đụng đến con hấn, hấn đương nhiên không để yên được!

Chỉ trong chốc lát, hấn liền mang theo Thiệu Uẩn đích thân tới đồn công an.

Hấn ở thành phố Yến cũng coi như có mặt mũi, mặc dù cảnh sát nhất thời không nhận ra người tới là ai, nhưng đến lúc hấn báo tên, bàn tay đang ghi chép của cảnh sát bỗng run lên.

Thiệu Bác Viễn? Là cái người thường xuyên xuất hiện trên tạp chí kinh tế tài chính Thiệu Bác Viễn sao!

Không nghĩ tới án tử hôm nay lại dính dáng đến Thiệu gia!

Thiệu Uẩn nhìn thấy Thiệu Hiền bình yên vô sự, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, "Hiển Hiền không có việc gì thì tốt rồi."

"Anh, Bách Châu vì cứu em mà bị thương, giờ đang trong bệnh viện rồi, em muốn qua thăm." Thiệu Hiền nỗ lực biểu hiện ra bộ dáng trấn định.

Thiệu Uẩn thấy hấn lo lắng như vậy, nghiêm mặt gật gật đầu.

Xem ra quan hệ giữa Hiền Hiền và Bách Châu thật sự rất tốt, Bách Châu vì cứu Hiền Hiền mà bị thương, phần ân tình này nhà bọn họ sẽ ghi tạc trong lòng.

"Đợi chút, chúng ta sẽ tới bệnh viện ngay thôi."

Sau khi dò hỏi theo thông lệ, Thiệu Bác Viễn thấy kẻ bắt cóc vẫn luôn nói dối, liền quyết định tự mình đi tra.

Thiệu Uẩn lập tức mang theo Thiệu Hiền chạy đến bệnh viện.

Uông Thục Phân cùng Thái Nhã Lan sau khi nghe tin đã đến trước một bước.

Thái Nhã Lan nhìn thấy Thiệu Hiền, lo lắng nắm lấy tay hấn, bỏ xuống tảng đá lớn trong lòng, "Dọa chết mẹ rồi."

Thiệu Hiền trấn an nàng vài câu, đôi mắt biểu lộ vài phần lo lắng, vội hỏi: "Bách Châu thế nào rồi ạ?"

Hấn vừa nói vừa đi vào phòng bệnh, cùng Trần Bách Châu trên giường bệnh bốn mắt nhìn nhau.

Trần Bách Châu nhấp môi cười với hấn, đang muốn mở miệng, mắt Thiệu Hiền đột nhiên đỏ lên, giọng khế run nói: "Ai cho cậu che

cho mình? Trần Bách Châu, ai cho cậu che!"

Tiền Văn Kiệt ngơ ngác ngồi bên giường bệnh, hắn vốn tưởng Thiệu Hiền sẽ cảm ơn Trần Bách Châu, không nghĩ tới câu đầu tiên hắn nói lại là thế này.

Tiền Văn Kiệt theo bản năng nhìn sang Trần Bách Châu.

Thiếu niên nghe vậy trở mặt một giây, thế nhưng sau đó cong môi cười rộ lên, không hề tủi thân vì bị trách cứ, ngược lại cực kỳ vui vẻ.

Xin lỗi, không thể hiểu nổi hai đứa bạn này của mình nữa rồi.

Thiệu Hiền nói xong, dõng bước đến ngồi cạnh bên giường bệnh, giọng buồn buồn nói: "Vết thương thế nào rồi?"

"Hiền Hiền, cậu đừng lo lắng," Tiền Văn Kiệt giúp Trần Bách Châu trả lời, "Bác sĩ nói may mà đang là mùa đông, cũng không đâm trúng chỗ nguy hiểm, chăm sóc một đoạn thời gian thì tốt rồi."

Thái Nhã Lan cũng nói: "Tiểu Châu lần này chịu khổ rồi, chờ xuất viện xong ngày nào dì cũng làm đồ ăn ngon cho con."

Nàng trong lòng cảm kích Trần Bách Châu, cũng bởi vì suy nghĩ may mà không phải Thiệu Hiền bị thương mà càng cảm thấy áy náy, cho nên đối Trần Bách Châu càng thêm để bụng.

Trần Bách Châu vốn dĩ cảm thấy mình nợ Thiệu gia rất nhiều ân tình, hơn nữa hắn tự nguyện vì Thiệu Hiền mà chịu một đao, dù có chết, chỉ cần Thiệu Hiền không sao, hắn cũng cảm thấy vui mừng.

"Cảm ơn dì." Hắn ngoan ngoãn trả lời.

Thái Nhã Lan nhin không được đỡ mắt, bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, ngồi bên ngoài lau nước mắt.

Thiệu Uẩn thấy thế cũng đi theo bồi nàng.

Uông Thục Phân cũng yên lặng rời khỏi phòng bệnh, để lại không gian cho ba người bạn nhỏ.

"Hiển Hiển, có biết ai đã hại bọn mình chưa?" Tiền Văn Kiệt nhớ tới cảnh tượng vừa rồi vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Nếu không phải Trần Bách Châu cảnh giác, bọn họ một khi lên xe đã không còn đường thoát nữa.

"Người kia ở đồn công an cái gì cũng không nói," Thiệu Hiển cắn môi vò đầu, "Nhưng ba mình đã đi điều tra rồi, chắc sẽ có kết quả nhanh thôi."

Tiền Văn Kiệt gật gật đầu, "Hy vọng chú Phương không sao."

Hắn đi ké xe lâu như vậy, rất có cảm tình với tài xế Phương.

"Mục tiêu của bọn họ là mình, lần này liên lụy đến các cậu rồi." Thiệu Hiển vẻ mặt toàn là mệt mỏi.

Một bàn tay bỗng nhiên cầm lấy tay hắn, Thiệu Hiển ngược mắt nhìn, lại nghe Trần Bách Châu nói: "Không có liên lụy, đừng tự trách mình."

"Đúng vậy Hiển Hiển, may mà có mình đi chung, không thì ai đi báo cảnh sát chứ?" Tiền Văn Kiệt không khỏi phụ họa theo.

Hắn nói đều là lời thật lòng, nếu chỉ có một mình Thiệu Hiển, chắc chắn đã bị ba người kia bắt đi rồi.

Thiệu Hiền gật gật đầu, tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng tất cả đều ghi tạc trong lòng.

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, anh em tốt mãi là anh em tốt.

Phong ba qua đi, Thiệu Hiền xin nghỉ vài ngày để bầu bạn với Trần Bách Châu.

Trần Bách Châu ngày hôm sau liền xuất viện ở nhà tĩnh dưỡng, xương bả vai bên phải bị thương, cánh tay trái bị dao đâm trúng, hiện giờ cả hai cánh tay đều không dùng được, chỉ có thể để Thiệu Hiền tự mình giúp hắn.

Thiệu Hiền cảm thấy không có gì, nhưng Trần Bách Châu lại đau lòng áy náy cực kỳ.

Hắn vẫn luôn nghĩ, nếu mình có thể khỏe lên nhanh hơn một chút, Thiệu Hiền sẽ không phải chịu tội như vậy.

Ăn cơm, rửa mặt, đi WC, tắm rửa, mặc quần áo vân vân đều cần Thiệu Hiền ở bên giúp đỡ, Trần Bách Châu cảm thấy mình thật sự quá vô dụng.

Thiệu Hiền xác thật chưa bao giờ hắt hủ người khác, nhưng dần dần cũng quen thôi, chuyện gì cũng phải tới mà.

Nửa tháng sau, Trần Bách Châu rốt cuộc có thể tự gánh vác sinh hoạt, kiên định cự tuyệt Thiệu Hiền giúp đỡ.

Trong lúc này, Thiệu Bác Viễn đã điều tra rõ kẻ chủ mưu sau lưng bọn bắt cóc, thế mà lại là do Thôi gia cùng Trần gia liên thủ.

Trần Xương Kiến thù oán Trần Bách Châu cùng với vụ lừa gạt cũ, ý đồ bắt cóc Thiệu Hiền để uy hiếp Thiệu gia, cũng hung hăng giáo huấn Trần Bách Châu một trận. Thôi gia còn lại là vì Thôi Duyệt bị cự tuyệt cùng dự án bị hót tay trên, đối với Thiệu gia sinh thù.

Hai nhà ăn nhip với nhau, liền thuê ba kẻ giang hồ ra tay.

Nếu không có sự nhay bén của Trần Bách Châu, bọn họ có lẽ đã thực hiện được kế hoạch này rồi.

Sau khi điều tra rõ ràng, Thiệu Bác Viễn cùng Thiệu Uẩn một câu vô nghĩa cũng không có, trực tiếp sử dụng thủ đoạn triệt để, một bên chèn ép việc làm ăn của bọn họ, một bên điều tra chứng cứ vi phạm pháp luật của họ để báo án.

Giới thương nhân của thành phố Yến vì chuyện này mà trải qua một phen rung chuyển đất trời.

Kẻ bắt cóc không chịu được bức cung của cảnh sát, cuối cùng cũng khai ra kẻ đứng sau.

Hành vi của hai nhà đã cấu thành tội cố ý gây thương tích, khởi tố công khai, Thiệu gia phái ra một đoàn luật sư tinh anh, đệ đơn lên tòa án, yêu cầu bồi thường.

Thiệu gia căn bản không để bụng tới vài đồng bồi thường này nhưng vẫn đấu đến hơi cuối cùng.

Trần gia cùng Thôi gia trải qua chuyện này, rất nhanh đã xuống dốc.

Trần Xương kiến cùng Thôi gia chủ mưu phải chịu phạt, nhưng vì hậu quả không nghiêm trọng, cho nên thời hạn thi hành án cũng

không dài, nếu không có đoàn luật sư của Thiệu gia ra lực, thời gian thi hành án của họ có khi còn ngắn hơn.

Những việc này Thiệu Uẩn đều nói cho Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu biết.

Theo quan điểm của hắn, bọn họ đã không còn là trẻ con nữa, lại là người trong cuộc, có quyền biết sự tình, nguyên nhân và kết quả.

Nghe xong, Trần Bách Châu đối với Trần gia hận ý càng sâu, cũng càng thêm tự trách.

Hắn cảm thấy là bởi vì mình nên Trần gia mới trở mặt với Thiệu gia, mới làm Thiệu Hiền gặp nguy hiểm.

Thiệu gia lại không nghĩ như vậy, trẻ nhỏ vốn vô tội, làm sai chính là người Trần gia, tâm sinh ác niệm cũng là người Trần gia, không liên quan gì đến hắn.

"Anh mua cho hai đứa một cặp di động, sau này đi đâu nhớ mang theo, gặp chuyện phải gọi ngay."

Thiệu Uẩn nói xong, đưa hai chiếc di động một trắng một đen cho Thiệu Hiền.

"Cậu thích cái nào?" Thiệu Hiền hỏi Trần Bách Châu.

Trần Bách Châu tư tâm cảm thấy Thiệu Hiền hợp màu trắng, vì thế chọn màu đen.

Hiện tại di động còn chưa đủ tính năng, cũng chỉ có thể chơi xếp hình Tetris.

Bất quá sau mấy năm nữa, tốc độ nâng cấp điện thoại rất nhanh, smart phone cũng đúng thời cơ mà phát hành, các loại phần mềm di động như trăm hoa đua nở.

Thiệu Hiền tâm tư vừa động, thuận miệng hỏi Thiệu Uẩn: "Anh, anh cảm thấy thị trường di động trước giờ thế nào?"

"Không tồi," Thiệu Uẩn hiểu kỳ nói, "Sao tự nhiên lại hỏi cái này?"

Thiệu Hiền cười cười, "Em cũng cảm thấy không tồi, vậy anh cảm thấy sau này di động có thể như máy tính không, thậm chí còn tiện lợi hơn thì sao?"

Thiệu Uẩn cẩn thận nghĩ nghĩ, "Cái này chắc cần phải có kĩ thuật rất cao?"

"Nói không chừng bây giờ đã có người nghiên cứu chế tạo loại di động này rồi," Thiệu Hiền nghiêm túc nói, "Em cảm thấy khả năng xảy ra rất cao, lúc trước khi phát minh ra máy tính, cũng không ai tin tưởng. Nếu đủ vốn, có lẽ loại di động này sẽ xuất hiện nhanh thôi."

Hắn nói đơn giản, nhưng Thiệu Uẩn đã hiểu tận tường.

Tập đoàn Thiệu thị là ông nội một tay thành lập, Thiệu Bác Viễn giúp nó phát triển lớn mạnh hơn, bây giờ đã là một con quái vật khổng lồ.

Nhưng phạm vi kinh doanh của Thiệu thị kinh doanh đa số là khách sạn, đất đai vân vân, ở mảng kĩ thuật này vẫn còn trống.

Hiện giờ Thiệu Uẩn là thế hệ người điều hành mới, nếu có thể bổ khuyết chỗ trống này, Thiệu thị nhất định sẽ được đưa lên một tầng cao mới.

"Anh sẽ cẩn thận nghiên cứu, yên tâm." Thiệu Uẩn nhìn không được duỗi tay xoa đầu Thiệu Hiền.

Đứa em trai nhỏ này từ bé đã có ý tưởng, nhưng không nghĩ tới ý tưởng lại lớn như vậy.

Thương thế dưỡng xong, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu trở về trường học.

Thiệu Hiền ở trường học một ngày, cảm thấy bầu không khí lớp học có điểm kỳ quái.

Sau khi tan học, ba người leo lên xe Thiệu gia.

Chú Phương lúc trước bị dọa sợ, may mà không bị thương, nhưng hẳn cảm thấy rất có lỗi với Thiệu gia, vì thế chủ động từ chức, Thiệu gia lại thay một tài xế mới.

Bên trong xe, Thiệu Hiền hỏi Tiền Văn Kiệt: "Mình với Bách Châu nửa tháng không tới trường học, xảy ra cái gì rồi?"

Tiền Văn Kiệt hắc hắc cười không ngừng, "Mình đang chuẩn bị nói cho các cậu đây, chính là chuyện xảy ra hôm qua đó."

"Trường học có mấy nữ sinh liên tiếp bị người ta đánh, một đám bị đánh sưng như đầu heo, nhưng căn bản tìm không ra người đánh là ai hết."

Thiệu Hiền nhìn không được nhìn Trần Bách Châu một cái, Trần Bách Châu vô tội cong môi mỉm cười.

"Cậu vui vẻ như vậy làm gì? Không lẽ là mấy nữ sinh bắt nạt Hách Lộ sao?" Thiệu Hiền tiếp tục hỏi.

Tiền Văn Kiệt liên tục gật đầu, "Mấy đứa bị đánh xong, tuy không biết người đánh là ai, nhưng kiến quyết cho là Hách Lộ làm, kéo nhau tới tìm Hách Lộ gây phiền toái."

"Sau đó thì sao?"

Tiền Văn Kiệt vẽ mặt sùng bái nói: "Hách Lộ chỉ hỏi một câu, "Mấy người là ai?", má ời, cười chết mình!"

Bị đánh đến cha mẹ nhận không ra, người khác nhận không ra cũng bình thường, nhưng Hách Lộ thả nhẹ một câu, quả thực đã nghiền nát tôn nghiêm của các nàng.

"Mấy đứa nó tức điên lên, đòi đánh Hách Lộ trước lớp, sau đó bị giáo viên thấy được, giám thị quyết định kỉ luật hết rồi."

Hình thức kỉ luật sẽ bị ghi vào hồ sơ, trở thành lịch sử đen tối, mấy nữ sinh cuối cùng vẫn là da mặt mỏng, khóc lóc xong chạy về nhà.

Tiền Văn Kiệt kể sinh động như thật, đem hiện trường bày ra trước mặt hai người.

"Vậy cậu cảm thấy là Hách Lộ làm sao?" Thiệu Hiền hỏi Tiền Văn Kiệt.

Tiền Văn Kiệt không chút do dự gật gật đầu, "Mình thấy vậy, nhưng mà bọn họ không có chứng cứ."

Chuyện này tương tự như lúc Trần Bách Châu thuê người đánh Trần Dục sao?

Ấn đường Thiệu Hiền khẽ nhúc nhích, bắt quá hần không nói cái gì.

Mấy ngày trước khi thi cuối kì, Hách Lộ cùng mấy người Thiệu Hiền thảo luận bài tập xong, bỗng nhiên nói một câu: "Mình muốn đổi tên."

Thần sắc nàng mang theo chút lưu luyến, không biết nghĩ đến cái gì.

Tiền Văn Kiệt tò mò hỏi: "Sửa thành thế nào?"

"Mình muốn theo họ mẹ," Hách Lộ nghĩ nghĩ, dò hỏi ba tiểu đồng bọn, "Các cậu cảm thấy tên Chúc Mạn La thế nào?"

"Sao lại muốn sửa thành Mạn La?" Tiền Văn Kiệt khó hiểu.

Hách Lộ cười cười, "Nghe nói qua mạn đà la hoa [hoa bỉ ngạn] chưa? Mình cảm thấy rất có ý nghĩa."

Hai người khi nói chuyện không chú ý tới biểu tình của Thiệu Hiền.

Trần Bách Châu vẫn luôn chú ý Thiệu Hiền, thấy thế không khỏi thấp giọng hỏi: "Cậu sao vậy?"

Thiệu Hiền khôi phục tinh thần, yên lặng chăm chú nhìn Hách Lộ thật lâu, cuối cùng mở miệng nói: "Tên nghe khá hay."

Hần cuối cùng đã nhớ ra rồi.

Ở kiếp trước, hần chưa từng nghe qua tên Hách Lộ, nhưng Chúc Mạn La lại như sấm bên tai.

Thời điểm hần vừa tốt nghiệp đại học, thành phố Yên xảy ra án giết người liên hoàn.

Người bị hại là một nhà ba người, còn có vài nữ nhân trẻ tuổi.

Bởi vì giữa người bị hại với hung thủ không có mối quan hệ rõ ràng, cho nên tốc độ phá án cực kì chậm, hung thủ cũng rất thông minh, thuộc dạng tội phạm IQ cao.

Trước khi vụ án được phá giải, những người khác căn bản không biết đây là vụ giết liên hoàn.

Vài năm sau, hung thủ sa lưới, điều khiến người ta khiếp sợ chính là hung thủ lại là một nữ nhân trẻ tuổi tên là Chúc Mạn La.

Sở dĩ hần chú ý chuyện này bởi vì những nữ nhân bị giết đều là thiên kim tiểu thư nhà giàu, Thiệu Hiên cũng từng gặp qua vài lần.

Nhất thời, tên Chúc Mạn La vang vọng trong xã hội thượng lưu.

Mọi người dễ dàng lấy được tin tức nội bộ, sau khi biết rõ động cơ giết người của Chúc Mạn La, không khỏi thổn thức không thôi.

Thiệu Hiên lúc ấy tuy đồng tình với Chúc Mạn La, nhưng không tán đồng phương thức báo thù nhuộm đầy máu tươi này.

Bởi vì cùng kẻ thù đồng quy vu tận, thật quá đáng tiếc.

Hiện giờ Chúc Mạn La tuổi còn nhỏ đang ở trước mặt hần, nàng còn chưa đổi tên, tay nàng còn chưa dính máu, nàng còn đang yên lặng che dấu cừu hận.

Thiệu Hiên cảm thấy chính mình nên làm gì đó, ít nhất hần không muốn nhìn thấy một thiếu nữ như vậy, cuối cùng lại phải nhận lấy án

tử.

Trước sự ủng hộ này, Hách Lộ cười đến vui vẻ, "Cảm ơn các cậu."

Thiệu Hiền đột nhiên hỏi nói: "Cấp ba cậu định đi đâu?"

"Các cậu chọn trường rồi sao? Mình cũng đi." Nàng không chút do dự.

Thiệu Hiền gật đầu, "Chương trình học cấp ba rất nặng, bọn mình không định nhảy lớp, cậu thì sao?"

Ngày thường hẳn rất ít khi hỏi chuyện vật vãn của Hách Lộ, hôm nay thái độ khác thường, khiến ba người kia có chút kinh ngạc.

Trần Bách Châu nhìn Thiệu Hiền, lại nhìn Hách Lộ đầy mặt tươi cười, không khỏi mím chặt môi.

Không có cách nào ngăn chặn được lo lắng trong lòng.

Hách Lộ nghiêng đầu cười, "Mình đây cũng không nhảy lớp."

Nàng sờ dĩ mặt dày đi theo ba người, bởi vì ở chỗ này, nàng có thể tìm được người có cùng sở thích, có thể tìm được có cùng trải nghiệm, càng có thể thả lỏng toàn bộ thể xác và tinh thần.

Nếu không có sự che chở này, nàng thật sự không biết chính mình sẽ biến thành bộ dạng như thế nào nữa.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 28: Trần Bách Châu Cũng Trưởng Thành Rồi

Học kì một lớp 9 yên ả trôi qua, sau đợt kiểm tra cuối kì, kì nghỉ đông đã đến.

Tiền Văn Kiệt giống như cá chậu chim lồng, cửa lồng vừa mở đã hưng phấn vỗ cánh phành phạch bay đi.

"Hiển Hiển, nghỉ đông chúng ta ra ngoài chơi một lần đi!" Hấn ngàn lần chờ mong mà nhìn Thiệu Hiển.

Để hấn có thể thi đấu vào cấp ba, Thiệu Hiển, Trần Bách Châu cùng Hách Lộ ba người thay phiên nhau phụ đạo, cả một học kì dường như không có chút thời gian chơi đùa nào.

Thiệu Hiển lười biếng dựa vào ghế sofa, mặc áo lông cổ cao màu xám nhạt, bởi vì dáng lại cao cho nên cả người trông thật thon dài.

Trần Bách Châu bên cạnh cầm một quyển tiểu thuyết tiếng Anh, xem đến chăm chú.

"Cậu muốn đi đâu chơi?" Thiệu Hiển thuận miệng hỏi.

Tiền Văn Kiệt thấy hấp dẫn, đôi mắt sáng lên, "Suối nước nóng, sân trượt tuyết! Thế nào?"

Trượt tuyết xong có thể ngâm mình trong suối nước nóng, chỉ nghĩ thôi đã thấy lỗ chân lông toàn thân nở ra hết rồi.

Thiệu Hiền vốn dĩ không cảm thấy quá hứng thú, nhưng nghĩ đến Trần Bách Châu thân thể vốn không tốt, vừa đến mùa đông liền dễ lạnh tay lạnh chân, đi ngâm suối nước nóng cũng khá tốt.

"Được, quyết vật đi, Bách Châu cũng đi luôn."

Trần Bách Châu ngắc đầu, trong mắt mang theo ý cười, "Được."

Thiệu Hiền gọi điện thoại nói với Thái Nhã Lan, Thái Nhã Lan đương nhiên đồng ý, lập tức sai thợ lí mua vé cho ba người.

"Hiền Hiền, mẹ không đi cùng con được, mấy đứa chơi vui về nha." Thái Nhã Lan thanh âm tràn đầy thất vọng.

Nàng cho rằng thời gian mình ở cùng con thật sự quá ít, trong lòng rất áy náy. Cũng may Thiệu Hiền còn có hai đứa bạn này, không thì quá cô đơn rồi.

Vé đã mua xong, ba người liền cùng nhau chuẩn bị hành lí cho tốt.

Thành phố Yên có một loại hình kinh doanh suối nước nóng kết hợp với sân trượt tuyết, đi xe mất khoảng một tiếng rưỡi, có thể đi về trong ngày.

Sáng sớm hôm sau, tài xế Thiệu gia đưa bọn họ đến sân trượt tuyết.

Năm này, trượt tuyết còn chưa trở thành môn vận động nổi tiếng cho nên du khách cũng không nhiều.

Ba người dưới sự trợ giúp của nhân viên đã mặc trang bị xong.

"Hiển Hiển, cậu hay tới đây lắm sao? Nhìn cậu quen tay quen chân ghê luôn." Tiền Văn Kiệt thấy Thiệu Hiển căn bản không cần tới sự hỗ trợ của nhân viên, không khỏi tò mò hỏi.

Thiệu Hiển thuận miệng trả lời: "Hồi nhỏ học qua rồi."

Hắn cũng không thể nói cho hai người bạn nhỏ này biết, mình thật ra đã là một ông chú rồi?

Tiền Văn Kiệt cùng Trần Bách Châu chưa trượt tuyết bao giờ, Thiệu Hiển đành phải mang theo hai tay mơ, chậm rì rì mà dạy từng chút từng chút.

Trần Bách Châu học rất nhanh, chỉ một lát đã nắm được kĩ thuật, nhưng thấy Thiệu Hiển vẫn đang kéo tay mình đi, có chút không muốn buông ra, vì thế giả vờ như vẫn chưa học được.

"Trần Bách Châu, cậu học quá chậm đi, ha ha ha ha!"

Không lâu sau đó, Tiền Văn Kiệt cũng đã thành thạo, thấy Trần Bách Châu vẫn để Thiệu Hiển vụng về dắt đi như cũ, nhin không được cười nhạo.

Hắn rốt cuộc cũng thắng một lần rồi!

Trước kia mặc kệ là học cái gì, mình lúc nào cũng chạy phía sau, hắn tuy phóng khoáng, nhưng không khỏi sinh ra vài phần cảm xúc mất mát.

Hiện tại, hấn cuối cùng ĐÃ!! THẮNG!! RỒI!!

Trần Bách Châu ngẩng đầu, thấy Tiền Văn Kiệt nói xong nhanh chóng lướt xuống, tốc độ cực nhanh, cách hấn cùng Thiệu Hiền càng ngày càng xa, khoe môi không khỏi hơi cong lên.

"Bị cười nhạo vậy mà còn cười được hả?" Thiệu Hiền đang nắm cánh tay hấn, thấy hấn tươi cười, không khỏi cười rộ theo.

Trần Bách Châu "Ừ" một tiếng, "Mình vốn dĩ học rất chậm mà."

Thiệu Hiền sợ hấn tự trách, lập tức an ủi nói: "Lúc mình mới học cũng như cậu vậy, để mình từ từ dắt cậu là được rồi."

Hai người đỡ lẫn nhau, dần dần, Trần Bách Châu ngày càng thuần thục, Thiệu Hiền mới vừa định buông hấn ra, vừa muốn buông tay, Trần Bách Châu liền ngã thẳng một đường.

Liên tiếp vài lần như vậy, Thiệu Hiền cũng rất bất đắc dĩ, đành phải luôn che chở hấn.

Tiền Văn Kiệt đứng dưới sườn núi, xem hai người nhựa nhựa dính dính vào nhau, chỉ cảm thấy cái sân trượt tuyết này sao lạnh lẽo quá đi.

Không được, bạn bè phải đi chung, nếu Trần Bách Châu trượt không tốt, hấn có thể cùng Thiệu Hiền giúp đỡ mà.

Trần Bách Châu gắt gao cầm tay Thiệu Hiền, căn bản không biết có một cái bóng đèn to đùng đang đến gần.

"Hiền Hiền, Bách Châu, đi chung đi!" Tiền Văn Kiệt hưng phấn hô lớn.

Thiệu Hiền nhìn không được khẽ buông tay, Trần Bách Châu lại ngã thêm lần nữa, Tiền Văn Kiệt vội lướt tới, lo lắng hỏi: "Cậu có sao không?"

"Không sao đâu." Trần Bách Châu bò dậy, bỗng nhiên cảm thấy hành vi của mình quá ti tiện rồi.

Hắn thế nhưng lại có ý muốn nắm giữ Thiệu Hiền, hắn thế nhưng lại hy vọng xa vời rằng Thiệu Hiền sẽ chỉ để mắt tới mình mà thôi.

Thế này là không đúng.

"Để mình tự trượt thử xem sao." Hắn nói xong liền lưu loát phóng xuống.

Thiệu Hiền hoảng hốt, cảm thấy có chút không thích hợp, chăm chú nhìn bóng dáng Trần Bách Châu, trố mắt hơn mười giây, lại bị Tiền Văn Kiệt cắt ngang.

"Cũng khá lắm chứ!" Tiền Văn Kiệt khen, "Đúng là Hiền Hiền dạy có khác."

Một câu khen hai người, suy ra mà nói, Tiền Văn Kiệt đúng là một nhân tài.

Thiệu Hiền bỗng nhiên khẽ cười ra tiếng, hắn nghĩ hắn biết mục đích của đứa nhỏ này rồi.

Trẻ nhỏ dậy thì, đều thích thu hút sự chú ý của người khác, Trần Bách Châu ngày thường quá an tĩnh, dường như rất ít khi đòi hỏi cái gì.

Nhưng dù sao cũng chỉ là trẻ con thôi.

Nãy giờ cứ giả vờ trượt không được, nhất định là vì muốn được chú ý tới.

Hắn cùng Tiền Văn Kiệt bất đồng, Tiền Văn Kiệt muốn cái gì thì sẽ nói thẳng ra, mà Trần Bách Châu chỉ biết trộm dùng loại phương pháp này thôi.

Thật ra rất đáng yêu, cũng làm người rất đau lòng.

Kế tiếp, ba người ở sân trượt tuyết ra sức chơi đùa.

Chơi đến thấm mệt, Thiệu Hiền lại dẫn hai người đến suối nước nóng.

Tiền Văn Kiệt vốn định trần như nhộng mà xuống, nhưng bị Thiệu Hiền dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, vẫn phải chấp nhận mặc quần đùi vào.

Hắn dựa vào cạnh hồ, mặt bị hấp hơi phẩn hồng, trong miệng còn nhấm nháp dưa lê.

Xuyên qua hơi nước mênh mông, Tiền Văn Kiệt nhìn chăm chăm làn da trên người Thiệu Hiền, nhin không được cảm khái một câu: "Hiền Hiền, cậu trắng quá đi, da còn đẹp hơn con gái nữa."

Thiệu Hiền gật gật đầu, "Mình giống mẹ."

Tiền Văn Kiệt nghĩ đến Thái Nhã Lan, không khỏi đồng ý gật gật đầu, "Da dì Thái đúng là đẹp thật, mình cũng giống mẹ nè, nhưng mà da dễ chán ghê."

"Dì Uông mà nghe được lời này chắc chắc sẽ đánh mông cậu." Thiệu Hiền cười đến mi mắt cong lên.

Một viên kẹo bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, hắn nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy Trần Bách Châu cười nhạt nhìn mình.

"Vị vài hả?" Thiệu Hiền vẻ mặt vui mừng, "Không ngờ quán này chu đáo đến vậy nha."

Tiền Văn Kiệt nhìn không được tròng hắn một cái, "Ở đâu ra kẹo vài? Bách Châu mang theo thì có."

Thiệu Hiền cúi đầu đưa lưỡi nhẹ nhàng đem kẹo cuốn vào trong miệng, hỏi Trần Bách Châu: "Cậu mang theo thật hả?"

"Không phải, nãy mình vừa hỏi phục vụ." Trần Bách Châu chân chừ nói, "Đúng lúc người đó có thôi."

Sao mà trùng hợp vậy được?

Thiệu Hiền trong lòng hỏi lại một câu, trên mặt lại không biểu hiện gì.

"Cảm ơn nha."

Hắn mỉm cười, hơi nước bốc lên, thiếu niên mặt mày rục rỡ, da thịt như ngọc, đẹp đến kinh người.

Trần Bách Châu ánh mắt sâu thẳm, chỉ cười nhạt đáp lại, rồi sau đó dựa vào cạnh ao nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh mắt Thiệu Hiền dừng trên tay hắn, mặt trên còn có vết sẹo do dao để lại.

Lúc ấy miệng vết thương không nông lắm, cái sẹo này rất khó mờ.

Hắn càng nghĩ, liền càng không thể trả đũa nhỏ về lại Phó gia, nhưng có lẽ trở lại Phó gia mới là lựa chọn tốt nhất cho nó.

Cùng lắm, nếu ngày kia thật sự xảy ra, hắn nhất định sẽ hỏi ý của đũa nhỏ này chứ không tự mình quyết định.

Ba đũa ngâm nước nóng đến nhũn người, về đến nhà liền lăn ra ngủ.

Thiệu Hiền một đêm không mộng寐, ngày hôm sau rời giường cả người tỉnh táo vô cùng.

Dì Tôn mang lên đĩa đồ ăn thơm ngon, Trần Bách Châu thế nhưng còn chưa tỉnh dậy.

Này không đúng nha! Đũa nhỏ này bình thường còn dậy sớm hơn mình, nay sao lại đột nhiên ngủ lâu như vậy?

Thiệu Hiền lo lắng hắn có khi nào bệnh rồi không, liền lên lầu mở cửa phòng ra.

Mới vừa đi vào, liền nghe được vài tiếng nói mớ.

Thiệu Hiền không nghe rõ, chạy nhẹ đến gần mép giường, nhìn thấy Trần Bách Châu mày nhíu lại, trên trán đầy mồ hôi.

Đũa nhỏ gương mặt ửng hồng, dường như đang cố nén gì đó.

Loại trường hợp này..... Thiệu Hiền giật mình, nhin không được lộ ra một nụ cười, rất có vài phần ý tứ không rõ.

Đũa nhỏ này cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Bởi vì Trần Bách Châu khi còn nhỏ gặp rất nhiều ngược đãi, thân thể vốn rất kém, ở phương diện phát dục vẫn chậm rãi hơn người khác nhiều.

Thiệu Hiền lúc trước còn vì thế mà lo lắng, không nghĩ tới hôm nay liền phát hiện ra cái này.

Xem ra suối nước nóng vẫn có chút hiệu quả.

Hắn không kinh động Trần Bách Châu, ngược lại rời phòng, chu đáo đóng cửa lại, xuống lầu cùng dì Tôn nói: "Dì Tôn, con ăn cơm trước, lát nữa Bách Châu tỉnh lại, dì nhớ hâm lại giúp cậu ấy."

"Được rồi." Dì Tôn cười ra tiếng.

Thiệu Hiền vừa uống cháo, trong đầu vừa nghĩ tới bộ dạng vừa rồi của đứa nhỏ.

Hắn không khỏi nhớ tới gương mặt lạnh nhạt của Phó Bách Châu kiếp trước kia, nếu gương mặt lạnh băng như người máy kia xuất hiện chút động tâm, có lẽ người si mê hắn sẽ càng nhiều.

Chỉ là chưa người nào có cơ hội gặp qua, chính Thiệu Hiền cũng không có duyên gặp được.

Vui sướng hài lòng ăn xong bữa sáng, hắn đang muốn sửa sang lại bài tập, lại nhận được một cuộc điện thoại đến từ chủ nhiệm lớp.

"Thiệu Hiền, có kết quả thi Olympic rồi."

Đầu bên kia điện thoại kia, giáo viên chủ nhiệm khá kích động, "Em được giải nhất, Trần Bách Châu cũng được giải nhất."

"Hách Lộ thì sao ạ?"

"Em ấy giải nhì," chủ nhiệm lớp báo xong, tiếp tục nói, "Gọi điện thoại cho em là để báo cho em đi nhận thưởng."

Thầy cùng Thiệu Hiền nói chuyện xong, liền ngắt máy.

Thiệu Hiền đối với việc đoạt giải không có cảm xúc gì quá lớn, nhưng đứa nhỏ này cũng đoạt giải, hẳn là nên nói cho hắn biết để hắn vui vẻ.

Đang nghĩ ngợi, trên lầu liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Hắn lập tức dừng chân, cảm thấy thời điểm nhạy cảm thế này, mình không nên đi xem thì hơn.

Đứa nhỏ da mặt mỏng, không chịu được người khác trêu đùa.

Một lát sau, Trần Bách Châu xuống lầu, nhìn thấy Thiệu Hiền đang ngồi trên sofa đọc sách, môi mím chặt.

Nghĩ đến giấc mơ vừa rồi, hắn liền cảm thấy tự trách cùng áy náy sâu sắc.

Hắn như thế nào có thể như vậy khinh nhờn Thiệu Hiền đâu? Thật là đáng chết!

"Thức rồi sao, cháo với thức ăn được hâm nóng trong bếp rồi đó, dì Tôn ra ngoài mua đồ ăn, cậu tự lấy ăn đi nha."

Nghe được tiếng bước chân, Thiệu Hiền quay đầu lại cười.

Trần Bách Châu một tay nắm chặt tay vịn cầu thang, nhất thời cũng không biết nên đối mặt với Thiệu Hiền như thế nào.

Trong mắt Thiệu Hiền, cho rằng hắn lần đầu trải qua loại chuyện này, khó tránh khỏi có chút mê mang, vì thế định dời đi sự chú ý của hắn.

"Nói cho cậu một tin tốt, Olympic toán cậu được giải nhất đó!"

Trần Bách Châu im lặng mấy giây, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nhạt, hỏi: "Vậy còn cậu?"

"Cũng giống cậu luôn," Thiệu Hiền cười nói, "Thầy kêu bọn mình đi lãnh thưởng đó, thời gian địa điểm thầy cũng nói cho mình luôn rồi."

"Được."

Trần Bách Châu rút cuộc cũng khôi phục tinh thần, hắn rũ mắt đi vào phòng bếp.

Cái giấc mơ kia, nhất định không thể để cho Thiệu Hiền biết được.

Hắn không muốn nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Thiệu Hiền, chỉ thoáng suy nghĩ một chút, Trần Bách Châu liền cảm thấy trong lòng khổ sở chịu không được.

Thiệu Hiền đã nói qua, cậu ấy cần một trợ thủ.

Nếu là trợ thủ, phải làm những chuyện nên làm, đối với những chuyện khác, chỉ có chôn sâu dưới đáy lòng.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 29: Không Được Đụng Vào Hiên Hiên

Hôm nay là ngày nhận thưởng, nắng trời tỏa sáng khắp nơi, thời tiết ấm áp hơn mọi ngày.

Nơi nhận giải chính là nơi đăng kí dự thi, không có nghi thức trao giải gì, trực tiếp mang phiếu báo danh theo, chờ kiểm định linh tinh xong là nhận được rồi.

Tuy rằng hai người đoạt giải, nhưng lúc đi nhận thưởng lại là ba người.

Tiền Văn Kiệt vẻ mặt được thơm lây, chờ Thiệu Hiên cùng Trần Bách Châu lấy được giấy khen xong, tỉ mỉ xem tới xem lui.

"Chỉ cần nghĩ đến việc mình có hai đứa bạn là học bá thôi là đã thấy rất hãnh diện rồi." Trên mặt hân hoan tràn ngập vui sướng.

Thiệu Hiên cười nhẹ một tiếng, "Cậu có nịnh nọt nữa cũng vậy thôi, học kì tiếp theo phải tiếp tục học thêm."

Tiền Văn Kiệt kêu rên, "Hiên Hiên, cậu tha cho mình mấy ngày đi! Nghỉ đông gần gần chẳng lẽ phải làm bài cả ngày?"

"Ai nói làm bài cả ngày?" Thiệu Hiên đưa mắt liếc hán một cái, "Chúng ta còn phải tập võ."

Trần Bách Châu đem hai tấm giấy khen vuốt cho phẳng rồi bỏ vào túi đựng tài liệu.

Tiền Văn Kiệt thường xuyên có ảo giác, mình chơi với hai đứa này, bản thân cũng được thăng hoa thêm vài bậc.

Nếu không có Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu, hẳn bây giờ chắc đang còn học lớp sáu.

Có khổ cũng thấy vui nữa.

Ba người đang định rời đi, phía trước bỗng có mấy người đi tới, dẫn đầu là nam sinh tướng mạo tuấn tú, mày rậm mắt to, thoạt nhìn có chút quen mắt.

Hắn được mọi người vây quanh, hiển nhiên là đại ca của đám đó rồi.

Tiền Văn Kiệt nghiêng đầu cùng Thiệu Hiền nói chuyện, không chú ý phía trước, vô ý đâm vào một người.

"Ui da, xin lỗi." Hắn giật mình một giây, vội vàng xin lỗi.

Nam sinh kia tức giận trừng mắt nhìn Tiền Văn Kiệt một cái, rồi quay lại nhìn đại ca.

Nam sinh cầm đầu vốn không để ý tới ba người Thiệu Hiền, nhưng lại chú ý tới Trần Bách Châu.

Hắn lập tức nhíu mày, ánh mắt thêm vài phần sắc bén, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Bách Châu, "Có phải chúng ta gặp nhau ở đâu rồi không?"

Thiệu Hiền nhận ra hắn, nhàn nhạt nói: "Lúc trước tham gia thi học sinh giỏi có gặp qua ở cửa nhà vệ sinh."

Nam sinh nhớ ra chuyện này, thần sắc buông lỏng, lại tiếp tục hỏi: "Lúc ấy mình đã cảm thấy bạn học này rất quen mắt, thật sự chưa từng gặp qua ở đâu sao?"

Trần Bách Châu thần sắc cực kì lạnh lùng, "Không có."

Nam sinh tự xưng là trí nhớ tốt, bây giờ lại không nhớ được mình đã gặp qua người này ở đâu, quả thực tức không chịu được.

Hắn tin tưởng trực giác của chính mình, nhất định đã gặp qua người này ở đâu rồi.

Nam sinh quét mắt qua túi tài liệu trong suốt trong tay Trần Bách Châu, nhìn thấy giấy khen cho đề giải nhất, không khỏi lộ ra vẻ ngưỡng mộ, nói: "Các cậu cũng tới nhận thưởng sao? Trùng hợp quá, mình cũng vậy, kết bạn được không?"

Trần Bách Châu nhìn về phía Thiệu Hiền.

Nam sinh hiểu rõ, hắn là Thiệu Hiền làm chủ trong ba người, vì thế hướng Thiệu Hiền cười nói: "Chào cậu, mình học trường số 7, Triệu Tư Khâm."

Thiệu Hiền biết Triệu Tư Khâm.

Ở kiếp trước, Triệu Tư Khâm đã là anh họ của Phó Bách Châu, cũng là người ủng hộ trung thành của Phó Bách Châu, Thiệu Hiền cảm thấy hắn không tồi, vì thế khách khí cười nói: "Trường số 9, Thiệu Hiền."

Trần Bách Châu cùng Tiền Văn Kiệt cũng tự giới thiệu tên của mình.

"Thiệu Hiền?" Mi mắt Triệu Tư Khâm khẽ nhúc nhích, "Nhị thiếu gia Thiệu gia?"

Triệu gia ở thành phố Yến cũng có chút tiếng tăm, tuy không qua lại với Thiệu gia, nhưng vẫn hiểu rõ tình trạng gia đình lẫn nhau.

Thiệu Hiền hơi mỉm cười, không phủ nhận.

Triệu gia không bằng Thiệu thị, bất quá Triệu Tư Khâm cũng không vì vậy cảm thấy mình thấp hơn Thiệu Hiền một bậc, tiếp tục không kiêu ngạo không nịnh nọt nói: "Đã có duyên, không bằng lát nữa cùng nhau ăn bữa cơm đi?"

Mấy nam sinh bên cạnh hắn không khỏi có chút khiếp sợ.

Bọn họ tôn Triệu Tư Khâm cầm đầu, thế lực gia đình hiển nhiên không bằng hắn, càng không nói đến Thiệu gia.

Có thể ở nơi thế này gặp được loại cấp bậc như Thiệu Hiền, quả thực không nên quá kích động như vậy.

Nam sinh vừa rồi tròng Tiền Văn Kiệt đã lặng lẽ lui người về sau, cúi đầu không dám nhìn hắn nữa.

Đối mặt với lời mời chân thành của Triệu Tư Khâm, Thiệu Hiền mặt lộ vẻ xin lỗi, cười nói: "Ngại quá, hôm nay bọn mình có việc phải đi rồi."

"Vậy liên lạc với nhau thì thế nào?" Triệu Tư Khâm không chịu buông tha.

Hắn càng nhìn Trần Bách Châu càng cảm thấy quen thuộc. Không làm rõ sao lại thế này, hắn sẽ không bỏ qua.

Thiệu Hiền không có hiềm khích với Triệu Tư Khâm, hơn nữa về sau nếu Trần Bách Châu trở lại Phó gia, có Triệu Tư Khâm tương trợ có lẽ sẽ càng thuận lợi.

"Được, để mình đọc số."

Triệu Tư Khâm lập tức móc di động ra, bấm xong liền gọi qua.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, đầu ngón tay Thiệu Hiền ấn vài cái, đột nhiên nói: "Cậu nếu đã tham gia thi học sinh giỏi, chắc là có hứng thú với học tập lắm nhỉ."

Triệu Tư Khâm sửng sốt, "Là sao?"

Thiệu Hiền hơi mỉm cười, "Không có gì."

Kiếp trước hắn biết Triệu Tư Khâm là ở một trường cấp ba. Triệu Tư Khâm so với hắn cùng Phó Bách Châu lớn hơn hai tuổi, học hơn hai lớp.

Mà ở kiếp này, Thiệu Hiền cùng Trần Bách Châu nhảy hai lớp liền, giờ đã cũng khối với Triệu Tư Khâm

Nhìn thành tích của bọn họ mà nói, sau này cấp ba có khi còn học chung một lớp.

Diễn đàn học tập trên mạng của hắn lúc trước, trải qua nỗ lực thời gian dài đã phát triển lớn mạnh, một ít học sinh hiếu học thường xuyên đăng đề khó lên cho mọi người cũng nhau thảo luận.

Nhưng quản lý diễn đàn vẫn không đủ, Thiệu Hiền có ý tưởng, nhưng hấn lười đi làm.

Hấn nhớ rõ Triệu Tư Khâm rất am hiểu về mặt quản lý, đến lúc đó có thể mời hấn cùng tham gia chung.

Triệu Tư Khâm không biết hấn suy nghĩ cái gì, chỉ khách khí theo chân tạm biệt bọn họ.

Đảo mắt đã sắp hết năm, thời tiết càng ngày càng lạnh, thành phố Yến cũng bắt đầu đợt tuyết lớn bay toán loạn.

Tiền Văn Kiệt đeo cặp sách, bước vào cửa lớn Thiệu gia, đứng ở cửa lớn cởi giày.

Dì Tôn đi tới, mỉm cười đón lấy áo lông vũ hấn cởi ra.

Thiệu gia có máy sưởi, cả nhà ấm áp dễ chịu, Tiền Văn Kiệt nói tiếng cảm ơn, mang dép lê chạy thẳng vào nhà.

"Hiền Hiền, Bách Châu, mình tới rồi!"

Hấn hưng phấn vọt vào phòng, vốn tưởng hai người đang học, không nghĩ tới thế nhưng nhìn thấy cảnh tượng chơi trò chơi kì dị của Thiệu Hiền.

Mà Trần Bách Châu ngồi cạnh Thiệu Hiền, đôi mắt gắt gao nhìn màn hình chăm chăm.

"Hai cậu chơi mà lại không kêu mình!" Tiền Văn Kiệt thình lảng vài giây, lấy lại tinh thần rống giận một câu, nháy mắt nhào tới.

Mắt thấy sắp chạm trúng Thiệu Hiền, một cánh tay vươn ra, đem cả người Tiền Văn Kiệt ngăn lại.

Tiền Văn Kiệt quay đầu nhìn Trần Bách Châu, không khỏi ủy khuất kêu to: "Cậu cản mình làm gì?"

Hắn cảm thấy lực tay của tên họ Trần này lại tăng thêm nữa rồi, ghì chặt cản hắn đứng chạm với Thiệu Hiền.

Trần Bách Châu biểu tình nhàn nhạt, con người xinh đẹp nhìn Tiền Văn Kiệt, "Hiển Hiển sắp thắng rồi, cậu đừng quấy rầy."

Hắn vừa dứt lời, màn hình trước mặt Thiệu Hiền xuất hiện hai chữ "Thắng lợi".

Tháo tai nghe xuống, Thiệu Hiền quay đầu nhìn Tiền Văn Kiệt, "Hôm nay tuyết rơi, nghỉ ngơi một ngày, chơi chung đi."

Tiền Văn Kiệt nghe vậy tuy kích động, lại vẫn tò mò hỏi: "Tuyết rơi có ý nghĩa đặc biệt gì sao?"

Thiệu Hiền đứng dậy, nhường chỗ cho hắn, nhin không được cong mắt cười nói: "Thuận miệng thôi, cậu chơi không?"

"Chơi!" Tiền Văn Kiệt không định bỏ qua cơ hội, trực tiếp thay vị trí Thiệu Hiền, vừa chọn nhân vật vừa hỏi, "Hiển Hiển, cậu tập chơi bao giờ vậy? Sao mình lại không biết gì hết?"

"Tối qua chán quá nên tùy tiện chơi một chút, không ngờ còn chơi vui như vậy." Thiệu Hiền nhìn chăm chăm Tiền Văn Kiệt, không khỏi lộ ra vẻ thưởng thức.

Không thể không nói, Tiền bút chì ở phương diện chơi game xác thật rất có thiên phú.

"Bút chì, cậu định sau này làm gì?" Thiệu Hiền đột nhiên hỏi.

Tiền Văn Kiệt tay hơi khựng lại, nhân vật trên màn hình cũng dừng lại, đã chịu công kích của quân địch.

Hắn lập tức né tránh, phóng chiêu, ngăn cơn sóng dữ, đem đối phương tiêu diệt xong mới trả lời: "Minh cũng không biết."

"Thừa kế công ty của ba?"

Tiền Văn Kiệt lập tức lắc đầu, "Minh không muốn quản lý công ty."

Hắn hiện tại phi thường mê mẩn, tuy rằng cha hắn luôn dặn phải cố học cho giỏi, tốt nghiệp đại học xong về giúp ông quản lý.

Nhưng hắn thật sự không có chút hứng thú nào.

"Nếu mẹ mình sinh thêm một đứa nữa thì hay rồi." Mặt hắn uể oải, cảm khái một câu.

Thiệu Hiền rất hiểu ý tưởng của hắn.

Kiếp trước, Tiền Văn Kiệt cũng có ước mơ của riêng mình, nhưng lúc ấy không được ai ủng hộ, tất cả mọi người đều cho rằng hắn nên thừa kế công ty của Tiền gia.

Ngay cả Thiệu Hiền cũng không ủng hộ hắn.

Hiện tại suy nghĩ một chút, liền cảm thấy thật có lỗi với Tiền Văn Kiệt.

Nếu kiếp này Tiền bút chì vẫn muốn theo đuổi ước mơ như cũ, hắn nhất định không ngăn cản nữa.

"Thật ra mình cảm thấy, sở dĩ ba cậu sắp xếp cho cậu về công ty chắc là lo cậu về sau không có đường lui mà thôi." Thiệu Hiền kiên nhẫn phân tích, "Nếu cậu có thể tìm ra được con đường cho riêng mình, mình tin chú Tiền sẽ ủng hộ cậu."

Tiền Văn Kiệt nghe xong gật gật đầu, mặt lộ vẻ rối rắm, muốn nói lại thôi.

"Cậu có phải đã có dự định gì không?" Thiệu Hiền dẫn dắt hần nói ra.

Tiền Văn Kiệt rối rắm trong chốc lát, rút cuộc gom đủ dũng khí, nói ra: "Mình vẫn luôn rất thích chơi game, các cậu đã biết hết rồi. Mình sau này vẫn muốn tiếp tục chơi game."

Thiệu Hiền ra vẻ nghiêm túc nói: "Theo như mình biết, chơi game phải trả phí, tuy nói trong trò chơi có thể kiếm tiền, nhưng vẫn không kiếm được bao nhiêu cả, cậu cảm thấy chú Tiền có yên tâm không?"

"Mình biết, nhưng mà có ai nói chơi trò chơi không phải là một con đường riêng đâu?" Tiền Văn Kiệt khổ sở cúi đầu, "Biết ngay các cậu sẽ không hiểu mà."

Thiệu Hiền nhin không được cười rộ lên, vỗ vỗ bả vai hần, cố ý kích: "Mình chưa nói chơi game không có tương lai, nhưng cậu nên chờ đến lúc tốt nghiệp cấp ba xong lại quyết định xem có muốn tiếp tục chơi game hay không. Nếu lúc đó cậu có thể nuôi sống chính mình, không dựa vào gia đình nữa, lúc đó cậu muốn làm gì mình với Bách Châu cũng sẽ ủng hộ cậu."

"Thật sao?" Tiền Văn Kiệt lập tức cao hứng.

Thiệu Hiền trịnh trọng gật đầu.

Cấp ba hấn không định nhảy lớp, tốt nghiệp xong bọn họ mười sáu tuổi rồi. Đối với tuyển thủ thể thao điện tử mà nói, mười sáu tuổi chính là độ tuổi bắt đầu.

Nghĩ đến kiếp trước, hình ảnh Tiền Văn Kiệt mỗi khi xem thi đấu điện tử đều xem đến lệ nóng doanh tròng, Thiệu Hiền liền cảm thấy áy náy.

Bút chì hoàn toàn có thiên phú chơi game.

Nhưng ở thời điểm đấy, chơi game chính là không làm việc đàng hoàng, đúng lúc Tiền cha sinh bệnh, tất cả gánh nặng của Tiền gia đều đè lên vai Tiền Văn Kiệt, hấn dù muốn đi chơi game cũng không thể tùy hứng như vậy.

Bỏ qua năm tháng tốt nhất, liền không còn cơ hội nữa.

"Thật tốt quá!" Tiền Văn Kiệt cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Lúc hấn định nói ra, cũng đã nghĩ tới hai người bạn học bá sẽ phản đối mình, dù sao chơi game ở trong mắt người khác chính là mê muội đến đánh mất ý chí.

Nhưng không nghĩ tới, hấn đưa này lại ủng hộ như vậy!

Thật sự rất vui!

Hấn nhào qua muốn ôm lấy Thiệu Hiền, lại bị Trần Bách Châu ghét bỏ đẩy ra.

"Cậu đừng vội mừng, hiện tại quan trọng nhất chính là lúc tốt nghiệp cậu thể hiện cho tốt, thi đậu vào trường cấp ba." Thiệu Hiền đúng lúc hắt cho hấn một bát nước lạnh.

Tiền Văn Kiệt nghe vậy cười hì hì, Thiệu Hiền chưa bao giờ để cho hấn mơ quá xa cả.

Thiệu Hiền là vì muốn tốt cho hấn, hấn biết.

"Biết rồi, biết rồi." Hấn liên tục gật đầu.

Thiệu Hiền nghĩ nghĩ, vẫn nhắc nhở hấn một câu: "Chú Tiền dì Ông ngày nào cũng phải cực khổ, cậu bình thường để ý tới sức khỏe ba mẹ một chút, nhớ mỗi năm phải kiểm tra sức khỏe một lần cho yên tâm."

"Được." Tiền Văn Kiệt yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Gần đây tinh thần ba mẹ hình như không tốt lắm, có thời gian vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra kiểm tra thôi.

Chơi xong vài ván, Tiền Văn Kiệt tự giác ngừng, nghiêm túc nói: "Hiền Hiền, Bách Châu, bọn mình làm bài tập đi."

Hấn có hứng thú học thế này, Thiệu Hiền đương nhiên đồng ý rồi.

Ba người học nửa ngày, dì Tôn lên lầu gõ cửa gọi bọn họ xuống ăn cơm.

Tiền Văn Kiệt tính ra đáp án, dứt tâm trí ra khỏi bài tập, vươn vai duỗi eo một cái, cánh tay phải lại bị người chụp lại.

Hấn quay đầu nhìn Trần Bách Châu, "Sao cậu giữ mình suốt vậy?"

Trần Bách Châu lãnh đạm liếc hấn một cái, "Sẽ đụng trúng Hiền Hiền."

"Sao cậu quá đáng vậy," Tiền Văn Kiệt trừng lớn mắt, đôi mày rậm tràn ngập khó chịu, "Mình chỉ muốn vươn vai một cái, đụng trúng Hiễn Hiễn thì làm sao? Hiễn Hiễn còn không để ý, cậu suốt ngày để ý làm gì?"

Tính cách thiếu niên có đôi khi chỉ cần chút việc nhỏ đã có thể cãi nhau rồi, Thiệu Hiễn đã quen, liền đứng yên lặng một bên làm khán giả.

Trần Bách Châu nhìn hắn, chậm rãi mở miệng: "Cậu biết, Hiễn Hiễn dễ bị thương mà."

"Hừ," Tiền Văn Kiệt vén tay áo, "Lại là dễ bị thương, mình đụng một chút có sao? Trần Bách Châu cậu có biết cậu để ý quá không?"

Thiệu Hiễn mở cửa phòng, "Không xuống nhanh cơm lạnh hết bây giờ."

Trần Bách Châu nghe lời cùng hắn xuống lầu.

"Hiễn Hiễn, cậu xử cho công bằng coi," Tiền Văn Kiệt đi theo xuống, không thuận không buông tha nói, "Bao nhiêu lần, mình có thể nhịn tới hôm nay là đã nỗ lực kiềm chế lắm rồi. Bình thường mình muốn khoác vai cậu, bạn học Trần Bách Châu cũng không cho, bây giờ càng ngày càng quá phận."

Thiệu Hiễn cũng cảm thấy kỳ quái, không khỏi nhìn về phía Trần Bách Châu.

Trần Bách Châu nhàn nhạt nói: "Sợ cậu bị đè nặng."

"Bộ mình nặng như heo hay gì." Tiền Văn Kiệt trong lòng phẫn uất, rõ ràng mình quen Hiễn Hiễn trước, tên họ Trần kia dựa vào

đâu mà dám độc chiếm?

Hắn không cam lòng!

"Vậy đi, bên ngoài tuyết rơi nhiều lắm rồi, cơm nước xong chúng ta đi ném tuyết, hai người phát tiết hết tinh lực dư thừa ngoài đó đi."

Thiệu Hiền vừa ăn cơm vừa đề nghị.

"Cách hay!"

Tiền Văn Kiệt khiêu khích nhìn Trần Bách Châu một cái, nhanh chóng lừa cơm, tính toán lát nữa cho tên họ Trần kia một bài học nhớ đời.

Trần Bách Châu rũ mi, không nhìn hắn thêm lần nào.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 30: Nếu Cậu Không Lấy Vợ Thì Tốt Rồi

Tuyết rơi thật sự rất nhiều, đem hoa viên Thiệu gia biến thành một công viên tuyết thu nhỏ.

Ba người mang ủng đi tuyết, để lại từng hàng dấu chân trong hoa viên.

"Hiển Hiển, cậu làm trọng tài đi," Tiền Văn Kiệt khí phách hăng hái, "Mình hôm nay nhất định phải trừng trị bạn học Trần Bách Châu này!"

Thiệu Hiển cười nhìn về phía Trần Bách Châu.

Tiểu hài tử biểu tình trầm tĩnh, môi hơi mím lại. Có lẽ là bởi vì gió lạnh tàn sát bừa bãi, gương mặt hắn bị lạnh đến trắng bệch, chóp mũi có chút ửng hồng, tóc đen da trắng, nhìn như một cậu bé bằng pha lê trong suốt.

Thật đúng là rất xinh đẹp.

"Nếu mình là trọng tài thì bây giờ mình sẽ đặt ra quy tắc trò chơi, người phá vỡ quy tắc, không chỉ phải nhận thua mà còn phải chịu trừng phạt."

Thiệu Hiền nói xong, bẻ một cành cây khô, vạch ra hai khu vực hình chữ nhật trên nền tuyết dùng để giới hạn bọn họ.

"Trong thời gian chiến đấu chỉ có thể chạy trong khu vực này, một khi bước ra khỏi mức liền kết thúc thi đấu. Còn nữa, không được ném vào đầu, ném vào đầu trừ một điểm. Ném trúng những chỗ khác cộng một điểm. Mình tính điểm cho hai cậu. Thời gian là mười phút, chuẩn bị, bắt đầu."

Hắn vừa dứt lời, Tiền Văn Kiệt liền cúi người nặn một quả cầu tuyết, khí thế ngang nhiên mà ném về phía người Trần Bách Châu!

Trần Bách Châu tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Hắn linh hoạt né tránh, cũng thuận tay bốc nặn một quả cầu, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai, lập tức ném về hướng Tiền Văn Kiệt.

Tuyết cầu sung sướng mà đánh trúng mũi Tiền Văn Kiệt, Thiệu Hiền cười cho Trần Bách Châu thêm một điểm.

Tiền Văn Kiệt căm giận gào lên, cùng Trần Bách Châu càng ném càng loạn.

Thiếu niên luôn tràn đầy nhựa sống, mặc dù là khắc khẩu đánh nhau, cũng chỉ do tinh lực quá đầy không chỗ phát tiết mà thôi.

Hết mười phút, hai người đều ngoan cường mà không bước ra khỏi khu vực cố định, Thiệu Hiền lập tức hô dừng.

Hai người đình chiến, cùng nhìn về phía Thiệu Hiền, chờ đợi kết quả.

Thiệu Hiền vầy vầy quyền sở trong tay, cười tủm tỉm nói: "Tự chạy đến xem đi."

Tiền Văn Kiệt chạy vội ghé sát vào, ngẩng đầu lên, tức khắc phi thường không cam lòng, căm giận trừng Trần Bách Châu, "Sao vậy được!"

"Làm sao, không tin mình à?" Thiệu Hiền dùng quyền sở đập nhẹ lên đầu hắn một cái, hừ cười.

Trần Bách Châu chậm rãi đi tới, ngồi bên cạnh Thiệu Hiền, vẫn chưa để ý đến điểm số cuối cùng, nhàn nhạt nói: "Đã cược thì phải chịu thua."

"Cược cái gì?" Tiền Văn Kiệt kinh ngạc, "Hai đứa mình có cược gì đâu?"

Thiệu Hiền cũng tò mò, quay đầu nhìn về phía Trần Bách Châu.

Nửa khuôn mặt Trần Bách Châu giấu trong khăn quàng cổ, đầu tóc mềm xộp vương rất nhiều tuyết, vài bông tuyết nghịch ngợm còn vương trên trán, tô điểm cho đôi mắt có chút ánh lam càng thêm trong suốt sáng trong.

"Có cược tiền," hắn nghiêm túc nhìn về phía Tiền Văn Kiệt, "Mình thắng, cho thấy việc tranh chấp vừa rồi đã có kết quả, cậu phải chấp nhận."

"Từ từ đã, cậu nói cái gì cơ?" Tiền Văn Kiệt cau mày, "Mình đồng ý cá cược bao giờ?"

Trần Bách Châu nghiêm trang hỏi: "Chúng ta vì cái gì mà ném tuyết?"

Tiền Văn Kiệt sửng sốt, bỗng nhiên phản ứng lại, nhin không được phản bác: "Cái đó cũng tính là cá cược à?"

Nhưng khi đối mặt với ánh mắt trầm tĩnh của Trần Bách Châu, hắn rất khó tiếp tục phản bác lại, đành phải tìm sự trợ giúp của trọng tài Thiệu.

"Hiển Hiển, cậu phân xử xem, mình đồng ý cá cược bao giờ chứ?"

Thiệu Hiển nhìn Tiền Văn Kiệt, lại nhìn nhìn Trần Bách Châu, bỗng nhiên đứng lên, hơi mỉm cười: "Không liên quan đến mình, hai cậu tự giải quyết đi."

Nói xong liền cời giày đi vào phòng khách.

Phòng khách đủ máy sưởi, hắn cời áo lông, mặc áo len trắng, nằm trên sofa lười biếng nói: "Mấy ngày nữa là năm mới rồi, Bách Châu, chúng ta về nhà cũ ăn tết với ông nội đó."

Trần Bách Châu đáp một tiếng, rót ba ly nước ấm mang lại đặt lên bàn trà.

Tiền Văn Kiệt đưa tay lấy, liền thấy Trần Bách Châu thoáng nhìn qua mình.

Hắn hơi ngây người, sau đó như là nhớ tới cái gì, bất đắc dĩ nói: "Được được được, mình phục cậu rồi, từ nay về sau sẽ làm theo lời cậu dặn được chưa?"

Dù sao Hiển Hiển cũng không phải em gái thơm tho mềm mại, không cho đụng vào thì thôi.

Thiệu Hiền ở bên cạnh nhìn, không khỏi nghĩ đến một chút việc kiếp trước.

Ở kiếp trước, Tiền Văn Kiệt thường xuyên bên tai mình chửi bới Phó Bách Châu, những lời mắng chửi đó, hắn vẫn luôn ghi nhớ trong đầu.

Dù sao Tiền Văn Kiệt công khai dối Phó Bách Châu, trước giờ hắn chưa thắng được trận nào.

Nghĩ đến đây, hắn liền nhin không được cười rộ lên.

"Hiền Hiền cậu cười cái gì vậy?" Tiền Văn Kiệt tò mò hỏi.

Thiệu Hiền uống xong ngụm nước, híp nửa mắt, không chút để ý nói: "Không có gì."

Vài ngày sau, năm mới đến.

Người Thiệu gia vẫn thường lui về nhà cũ giống nhau, bởi Thiệu lão gia đón giao thừa.

Hai năm trước Trần Bách Châu cũng đã ghé qua nhà cũ, Thiệu lão gia cũng rất quen thuộc với hắn.

Thiệu gia nuôi thêm một đứa nhỏ, không có khả năng gạt Thiệu Thanh Sơn.

Thiệu Thanh Sơn chưa đánh giá chuyện này, dù sao Thiệu gia cũng không phải nuôi không nổi một đứa nhỏ, chỉ cần đứa nhỏ tâm tư thanh chính, đem hắn bồi dưỡng thành tài cũng không phải chuyện xấu.

Trải qua hai năm quan sát, Thiệu Thanh Sơn tuy biết rõ Trần Bách Châu cùng Thiệu Hiền cảm tình sâu đậm nhưng vẫn không quá an tâm.

Đôi khi ỷ lại quá mức cũng không phải việc tốt.

Nếu muốn bồi dưỡng trợ thủ, Trần Bách Châu chỉ cần trung thành với Thiệu Hiền là được rồi. Nhưng tất nhiên, Thiệu Hiền cũng không thật sự bồi dưỡng đứa nhỏ này thành trợ thủ.

Thiệu Thanh Sơn sống cả đời, nhìn qua vô số người, Trần Bách Châu dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, Thiệu Hiền dù sao cũng là cháu đích tôn của hắn, hai người có tí gì đều đã bị nhìn thấu cả.

Sau khi ăn cơm tất niên, Thiệu Hiền ngồi bên cạnh bàn, quan sát Thiệu Thanh Sơn cùng Trần Bách Châu đánh cờ.

Từ lúc Thiệu lão gia chỉ dạy Trần Bách Châu chơi cờ xong, mỗi lần bọn họ tới nhà cũ thăm ông nội, ông đều phải cùng Trần Bách Châu đánh mấy ván.

Nước cờ để lộ nhân tâm.

Thiệu Thanh Sơn muốn thông qua việc đánh cờ quan sát tâm tính Trần Bách Châu, điểm này Thiệu Bác Viễn đã nhìn ra, Thiệu Hiền lại cho rằng ông nội chỉ muốn tìm người chơi cùng mà thôi.

Hai năm gần đây, Trần Bách Châu cờ nghệ càng thêm tinh vi, đôi khi cùng ông đấu cờ cũng có thể thắng bại một nửa.

Hôm nay hắn tựa hồ phá lệ nghiêm túc, bắt đầu như mảnh hồ ngủ đông, đến giữa ván từ từ tăng tốc, đem Thiệu lão gia giết từng mảng một.

Cũng may Thiệu lão gia nhìn đại cục hơn xa một đứa nhỏ, cuối cùng ngăn cơn sóng dữ, thắng Trần Bách Châu.

"Đánh không tồi." Hấn tán một câu.

Là phẩm chất có thể làm nên đại sự, bất quá vẫn còn quá nhỏ, cần bồi dưỡng thêm.

Thiệu Thanh Sơn thường thức hậu bối như vậy, nhưng tâm tư cũng không hy vọng Trần Bách Châu vượt quá Thiệu Hiển.

Rốt cuộc Thiệu Hiển là cháu đích tôn của hấn, hấn thiên vị Thiệu Hiển cũng thấu tình đạt lý.

Hạ xong vài ván, mắt thấy ông mình sắp bị ép vào thế bí, Thiệu Hiển khoe mẽ nói: "Ông nội đúng là gừng càng già càng cay nha!"

Hấn vừa đảo mắt, Thiệu Thanh Sơn liền biết hấn suy nghĩ cái gì, liền vui tươi hơn hờ cười nói: "Tên quý nhỏ này đừng có tinh tướng nữa, xương cốt già nua này của tôi không chịu được nữa rồi. Người trẻ các cậu muốn chơi gì thì chơi đi, tôi đi nghỉ ngơi."

Thiệu Hiển nghe vậy, lập tức kéo Trần Bách Châu lên, "Đi, chúng ta đi xem pháo hoa."

Không lâu sau, quốc gia liền ban chính sách cấm bắn pháo hoa, bọn họ liền hiếm khi nhìn thấy cảnh bắn pháo hoành tráng nữa.

Người thường sau khi mất đi, mới biết thế nào là quý trọng.

Trước kia Thiệu Hiển không hiểu, bây giờ đã hiểu rồi.

Trần Bách Châu tuy không hiểu pháo hoa có gì đẹp, nhưng Thiệu Hiển vẫn luôn thích xem pháo hoa, hấn cũng cảm thấy pháo hoa

đẹp.

Hai người nắm tay đứng trên ban công, lẳng lặng chờ đếm ngược đến nửa đêm.

"Bùm ——"

Vừa qua 0 giờ, pháo hoa thành phố được phóng liên tục lên nền trời, cùng ánh đèn neon tranh giành nổi bật.

Một đóa lại một đóa, rực rỡ lấp lánh trên nền trời, nở rộ thành hoa trước mặt họ.

Cánh tay Thiệu Hiền đặt trên cửa sổ, mặt mày khoe môi đều sinh ý cười.

Trần Bách Châu hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt trên lông mi của hắn, không khỏi nảy sinh cảm giác êm ấm yên vui trong lòng.

Tựa như chỉ khi ở bên cạnh Thiệu Hiền hắn mới cảm thấy bình yên.

"Nhìn mình làm gì?" Thiệu Hiền phát hiện hắn làm việc riêng, vì thế chỉ chỉ nơi xa nói, "Nhìn pháo hoa kìa!"

Trần Bách Châu đột nhiên hỏi nói: "Cậu rất thích pháo hoa sao?"

"Thích chứ." Thiệu Hiền thuận miệng đáp.

Thứ đẹp dễ như vậy, có lí do để không thích sao?

Trần Bách Châu không khỏi giãn mặt ra, con người làm nổi bật từng chum pháo hoa, rực rỡ lung linh.

"Đúng là rất xinh đẹp."

Thiệu Hiền ở nhà cũ hết mừng một, liền trở lại biệt thự Thiệu gia.

Nghỉ đông xong liền gặp kiểm tra giữa kì, mặc dù là hán cùng Trần Bách Châu, cũng không thể chậm trễ.

Tiền Văn Kiệt còn thăm người thân chưa về, Thiệu Hiền đành phải cùng Trần Bách Châu buổi sáng ôn tập kiến thức cấp hai, buổi chiều chuẩn bị chương trình học cấp ba.

Đương nhiên, hai người cũng không quên luyện võ.

Sau khi bị tập kích lần trước, Thiệu Hiền càng thêm nghiêm túc, Trần Bách Châu cũng càng thêm liều mạng.

Ngay cả Tiền Văn Kiệt cũng nói, sức Trần Bách Châu gần đây càng lúc càng lớn, lượng cơm ăn cũng tăng lên nhiều, vóc dáng phát triển càng nhanh.

Hiện giờ thân hình Trần Bách Châu hoàn toàn có thể uy hiếp bạn cùng tuổi.

Thiệu Hiền nghĩ đến chiều cao kiếp trước của mình là một mét tám, Phó Bách Châu cao hơn hán một chút, ít nhất phải một mét tám lăm.

Dựa theo tiêu chuẩn này mà tính, đời này của Trần Bách Châu có khi còn cao hơn nữa

Thiệu Hiền trong lòng lại vừa hâm mộ vừa tự hào – dù sao cũng là do chính tay mình nuôi.

Hết tết, Tiền Văn Kiệt cuối cùng cũng ăn tết xong, mang cặp sách khí thế hùng hực tiến vào Thiệu gia.

"Hiển Hiển, tiền mừng tuổi năm nay của mình được hơn một vạn nha!" Hấn dùng vẻ mặt khoe khoang để nói về kho báu nhỏ của mình.

Một vạn tệ trong mắt bọn họ không tính là nhiều, nhưng đây là tiền chân chính thuộc về mình, Tiền Văn Kiệt thật sự xem như bảo bối.

"Dì Uông không nói sẽ giữ giúp cậu sao?" Thiệu Hiển không khỏi hỏi.

Tiền Văn Kiệt vui tươi hơn hở nói: "Mẹ mình nói mình lớn rồi, đã đủ tuổi để tự giữ tiền của mình, tiền này để dành sau này lấy vợ đó."

"Một vạn tệ làm sao mà đủ lấy vợ được" Thiệu Hiển nhin không được đả kích.

Theo lý thuyết, Tiền bút chì rất thưởng thức sắc đẹp, bản thân lại thuộc loại cao phú soái, có cả tá người đẹp muốn gả cho hấn, tìm vợ hấn là dễ dàng, nhưng kiếp trước hấn vẫn luôn không có kết hôn, thật sự làm người khó tin.

"Mình có thể để dành tiếp mà! Mẹ mình nói từ nay về sau sẽ không thu tiền mừng tuổi của mình nữa, ha ha." Tiền Văn Kiệt tỏ vẻ một chút cũng không bị đả kích.

Trần Bách Châu bỗng nhiên lên tiếng: "Còn 5 năm nữa là đủ mười tám rồi, để dành được năm vạn, khá tốt."

Tiền Văn Kiệt: "....."

Muốn chết sao! Nếu nói như vậy, thì thật sự không đủ tiền lấy vợ rồi!

Lấy vợ sao có thể tốn kém vậy chứ? Nếu có thể không cưới thì tốt rồi.

"Bút chì, đó là tiền để dành của cậu, đừng có tiêu linh tinh," Thiệu Hiễn nghiêm túc nói, "Chờ tốt nghiệp cấp ba xong, chỗ cần bỏ tiền rất nhiều, theo đuổi giấc mơ cũng không thể thiếu tiền."

Nói đến giấc mơ, Tiền Văn Kiệt lập tức trở nên nghiêm túc.

"Hiễn Hiễn cứ yên tâm, mình nhất định sẽ tích cực tích cóp!" Hấn nắm tay thề.

Vui đùa ầm ĩ xong, ba người bắt đầu tĩnh tâm ăn học.

Nhưng chẳng được bao lâu, Tiền Văn Kiệt như đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhin không được hỏi: "Hiễn Hiễn, Bách Châu, hai cậu được bao nhiêu tiền mừng tuổi vậy?"

"Đại khái..... là hơn cậu mười lần." Thiệu Hiễn nghiêm trang khoa trương nói.

Tiền bút chì đợn thuần liền tin không chút do dự, hấn kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, "Nhiều vậy sao? Chú dì không sợ cậu tiêu linh tinh hả

"Mình tiêu linh tinh bao giờ?" Thiệu Hiễn đưa mắt liếc hấn một cái.

Trần Bách Châu không khỏi cong lên khóe môi, thì ra Hiễn Hiễn cũng biết nói dối.

"Một năm mười vạn, 5 năm sau..." Tiền Văn Kiệt nuốt nước miếng, vừa hâm mộ vừa ghen ghét nói, "Nói như vậy, hai cậu chắc chắn sẽ lấy vợ sớm hơn mình!"

Thiệu Hiền: "..."

Cái này có khi cũng không sai, dù sao thì về việc lấy vợ ở kiếp trước, ba người bọn họ cũng bất phân thắng bại mà.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 31: Tuyển Sinh, Trang Trại, Đồng Tính Luyện Ái

Kì nghỉ đông qua đi, học sinh cuối cấp nghênh đón một học kì ngày càng nặng nề.

Bài thi bay loạn như tuyết trắng, học sinh múa bút thành văn, vết mực đen lưu lại trên trang giấy, chỉ còn chờ thầy cô phê sửa.

Thiệu Hiền nửa tiếng đã làm xong bài, Bách Châu cũng đã ngừng bút.

Hai người nhìn nhau một giây rồi cùng đứng dậy nộp bài.

Dù sau hai tiết cuối buổi chiều cũng chỉ để kiểm tra, nộp bài xong có thể tan học, nếu cứ ngồi trong phòng thì rất phí thời gian.

Bạn cùng lớp cũng đã quen, thậm chí họ còn nghĩ, Tiền Văn Kiệt với Hách Lộ chắc cũng sắp nộp bài rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau, hai người họ cũng nhanh chóng nộp bài rồi rời đi.

Chưa tới giờ ra về, cổng trường vẫn chưa mở, bốn người đành ngồi lại trên ghế đá, cùng nhau đọc sách, làm bài.

Không lâu sau, tiếng chuông tan học vang lên, trường học yên tĩnh trong nháy mắt trở nên thật ồn ào.

Chỉ còn một tiết, có học sinh mang cặp hướng về sân tập, chắc là học thể dục rồi.

Mấy người Thiệu Hiền rất có tiếng trong trường, dù sao thì vừa xinh đẹp lại còn học vượt, thành tích lúc nào cũng dẫn đầu nên đa số ai cũng biết đến bọn họ.

Thấy bọn họ ngồi ở nơi như vậy đọc sách, không nhin được đưa mắt sang nhìn vài lần.

Cách đó không xa, hai cặp mắt oán giận đang chăm chăm nhìn họ.

"Thôi Hàng, có muốn báo thù không?", Trần Dục giật nhẹ bộ đồng phục đã giặt đến trắng bệch, hừ lạnh một tiếng, hỏi.

Sau khi Trần Xương Kiến bị bỏ tù, Trần gia nhanh chóng lụi tàn, phải dọn ra khỏi khu biệt thự.

Về mặt pháp luật, Trần Dục sẽ do Bách Mỹ Quyền nuôi nấng. Nhưng năng lực sinh tồn của chính bản thân Bách Mỹ Quyền rất thấp, thậm chí còn không bằng Trần Dục.

Hai người tâm lý bất thường sống chung dưới một mái hiên, không biết sẽ còn gây ra chuyện gì đây.

Dáng người Trần Dục cao lớn, Bách Mỹ Quyền căn bản đánh không lại, đành phải chịu tra tấn cả ngày.

Không phải nàng không muốn phản kháng, nhưng mỗi lần bị Trần Dục uy hiếp, nàng chỉ biết im lặng.

Dù sao thời gian thi hành án của Trần Xương Kiến không quá lâu, vài năm sau hấn ra tù, nàng còn phải dựa vào Trần gia, cho nên bây giờ không thể không phục.

Mất đi cuộc sống sung túc, Bách Mỹ Quyên đã không còn phong thái như trước, không ai thèm để mắt tới nàng nữa.

Nữ nhân trẻ đẹp ở đâu cũng có, ai lại đi để mắt đến một kẻ đã quá lứa lỡ thì lại còn vô dụng như vậy?

Nàng không tìm được ai giống như Trần Xương Kiến, cho nên chỉ có thể cam chịu.

Thôi gia sau sự kiện kia cũng ngày một xuống dốc, Thôi Hàng từ một con nhà giàu biến thành một thằng nghèo, oán hận của hấn so với Trần Dục cũng không kém hơn là bao.

Nhưng hấn thức thời hơn, hay như người ta thường gọi, chính là khôn ngoan.

"Không". Hấn quyết đoán trả lời.

Bởi vì mấy người Thiệu Hiền nhảy lớp nên hai người bọn họ so với Thiệu Hiền còn thấp hơn một lớp, giờ vẫn đang học 8A4.

Tiết cuối của bọn họ là tiết thể dục, nếu không có cơ hội này, bọn họ hầu như rất hiếm khi bắt gặp đám Thiệu Hiền.

Trần Dục cảm thấy đây là cơ hội tốt, liền liên tục xúi giục: "Mày thật sự không hận Thiệu gia? Không hận Thiệu Hiền?"

Tuy Thôi Hàng đã từng đánh mình, nhưng bây giờ Trần Dục không tìm được đồng minh nào nữa, chỉ có thể lấy lùi làm tiến, dù

sao lúc ấy Thôi Hàng cũng đang bị Thiệu Hiền uy hiếp.

Nhớ đến chuyện này, Trần Dục lại nảy sinh lòng thù hận.

Hắn không hận Thôi Hàng, hắn chỉ hận Thiệu Hiền, Văn Kiệt với Bách Châu.

"Trần Dục, đi học thể dục thôi, giáo viên điểm danh kìa". Thôi Hàng còn muốn giữ lại cái mạng nhỏ của mình, không muốn bị liên lụy chung với Trần Dục.

Thấy Thôi Hàng nhanh chóng bỏ đi, Trần Dục cũng đành nuốt giận chạy theo.

Đời còn dài, dù ra sao đi nữa, hắn luôn có cơ hội để báo thù.

Hai người quay lưng đi về phía sân tập, không phát hiện sau lưng mình bị một ánh mắt sắc lạnh dõi theo.

"Bách Châu, cậu nhìn gì vậy?"

Trên băng ghế dài, Tiền Văn Kiệt tò mò nhìn theo ánh mắt của Bách Châu.

Thiệu Hiền cũng dời mắt khỏi bài tập, ngẩng đầu nhìn Bách Châu dò hỏi.

"Không có gì, chỉ là hai con chuột mới chạy ngang thôi." Trần Bách Châu thu mắt, cúi đầu tiếp tục làm bài.

Tiền Văn Kiệt nói thầm: "Ở chỗ này đâu ra chuột mà nhìn?"

Thiệu Hiền nhìn Trần Bách Châu một cái, cuối cùng vẫn không mở miệng hỏi.

Xuân qua hè đến, thời tiết nóng dần lên, trời nóng cháy cả đất, kì thi tuyển sinh cũng đến rất gần rồi.

Một ngày, ba người Thiệu Hiền vừa bước vào phòng học thì phát hiện trong lớp có chút ồn ào.

Vừa ngồi xuống, không được bao lâu, bạn cùng bàn với Tiền Văn Kiệt quay người xuống, đem hai tờ giấy đặt lên bàn của Thiệu Hiền và Bách Châu.

Tiền Văn Kiệt cũng nhận được một tờ, tờ mờ mờ: "Cái gì vậy?"

"Lưu bút đó!" Bạn cùng bàn đẩy đẩy mắt kính, "Các cậu viết giúp mình một chút được không? Làm ơn đi!"

Đối với thể loại mới mẻ này, Tiền Văn Kiệt trước giờ đều tiếp nhận rất nhanh.

Hắn cẩn thận nghiên cứu tờ giấy, sau đó bắt đầu viết.

Bạn cùng bàn Tiền Văn Kiệt đưa mắt trông mong nhìn Thiệu Hiền và Bách Châu, lo sợ hai người họ sẽ từ chối.

Tuy nói bình thường Thiệu Hiền tính tình ôn hòa, nhưng dù sao khoảng cách giữa mình cùng học bá của lớp còn rất xa, không dám thân cận quá mức.

Bạn học Trần lại càng không.

"Được, trước giờ tan học mình sẽ đưa lại cho cậu.", Thiệu Hiền nhận tờ giấy, trả lời rất kiên quyết.

Nếu hắn đã đồng ý, Trần Bách Châu tất nhiên cũng sẽ đồng ý rồi.

Có bạn cùng bàn Văn Kiệt mở đường, ngày hôm ấy, mỗi lần đến giờ giải lao, trên bàn ba người Thiệu Hiền đều có rất nhiều giấy, tất cả đều dùng để viết lưu bút.

Thiệu Hiền đem tất cả bỏ vào trong cặp sách, dự định mang về từ từ viết.

Năm cuối cấp lúc nào cũng tràn ngập nỗi buồn biệt ly, mặc kệ là thật hay giả, dù sao cũng sắp phải tạm biệt, Thiệu Hiền cảm cú viết, còn có thể tìm lại một ít tấm lòng của năm đó.

Trần Bách Châu không rõ lắm ý nghĩa của việc này, nhưng thấy Thiệu Hiền viết nghiêm túc như vậy, hắn cũng không thể tùy tiện.

Ngày hôm sau, lúc nhận lại giấy lưu bút, các bạn cùng lớp vui mừng vô cùng.

Vốn tưởng rằng ba người học bá bọn họ cũng lắm chỉ lạnh lùng viết một câu chúc phúc, không ngờ bọn họ lại viết nghiêm túc như vậy.

Sau khi tin tức đó truyền ra, số ít bạn học không dám làm phiền ba người Thiệu Hiền liền nhanh tay để lại giấy lưu bút, thậm chí bên lớp khác cũng có.

Thiệu Hiền: "..."

Tuy rằng nói thế này là không tốt, nhưng viết mấy cái này thực sự rất tốn thời gian đó!

Vì để không ảnh hưởng đến tiến độ học tập, những tờ lưu bút sau này, hắn đều cố viết lời ít ý nhiều.

Dần dần cũng không còn ai quấy rầy hán nữa.

Ngày thi, Thiệu Bác Viễn cùng Thiệu Uẩn cố ý dành ra một ngày rảnh rỗi, tự mình đưa Thiệu Hiền với Bách Châu đến địa điểm thi.

Bọn họ rất yên tâm đối với chuyện học hành của con cái, hai đứa nhỏ thi xong cũng không hỏi tình hình thế nào.

Thái Nhã Lan ở nhà tự mình nấu canh, nói là cho hai đứa nhỏ bồi bổ.

Hai ngày thi tuyển sinh đối với Thiệu Hiền và Bách Châu mà nói khá là nhẹ nhàng, đề bài không có gì khó khăn cả.

Tiền Văn Kiệt làm bài xong, gấp gấp chạy đi tìm hai người họ dò kết quả.

Dò xong, hán thở phào một hơi,: "Thế này thì đậu trường top đầu không còn là vấn đề nữa rồi!"

Thiệu Hiền gật gật đầu, "Trường quản rất nghiêm, học sinh phải ở lại kí túc xá, dì Uông nữ để cho cậu ở lại sao?"

"Chỉ cần học chung với hai cậu là mẹ mình yên tâm rồi." Tiền Văn Kiệt không hề băn khoăn nói.

Thiệu Hiền gật đầu, tiếp tục nói: "Kí túc xá một phòng bốn người, để xem tới lúc đó bọn mình có được ở chung với nhau không đã."

Tiền Văn Kiệt với Trần Bách Châu cũng có ý tưởng như vậy.

Thi xong, Thái Nhã Lan cùng với Uông Thục Phân muốn mang ba đứa nhỏ ra ngoài chơi một chút, sẵn tiện thả lỏng cơ thể và tinh thần.

"Nông Gia Nhạc sao?", Thiệu Hiền không khỏi sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía mẹ mình.

[Nông Gia Nhạc là kiểu như khu du lịch sinh thái ấy, cho du khách trải nghiệm cảm giác sinh hoạt ở nông thôn]

Kiếp trước, sau kì thi, mẹ rõ ràng không dẫn mình đi trang trại chơi.

"Hiền Hiền không thích sao?" Thái Nhã Lan kiên nhẫn giải thích, "Thật ra đây là ý của ông con, vừa đi chơi, vừa mở mang tầm mắt."

Thiệu Thanh Sơn là người chịu khổ mà thành, ông vẫn luôn dặn con cháu Thiệu gia không thể vì sống trong nhung lụa mà quên đi cơ cực lúc trước.

Ông không muốn nhìn thấy cảnh "Không ai giàu ba họ" xuất hiện ở Thiệu gia.

Thiệu Hiền là đứa cháu ông hết mực yêu thương, nhưng cũng không quá cưng chiều, ông hy vọng đứa nhỏ vẫn luôn "thuận buồm xuôi gió" này có thể thăm quan cảnh sắc ở những thành phố lớn được, thì cũng có thể ném mùi vị làm bạn với bùn đất được.

Nhưng ông rốt cuộc vẫn không muốn Thiệu Hiền chân chính chịu khổ, vậy nên mới đề nghị chuyển đi này.

"Không phải không thích," Thiệu Hiền lắc đầu nói, "Mình đi mấy ngày vậy mẹ? Để con sắp xếp đồ đạc một chút."

Thái Nhã Lan thấy hần không bài xích cũng khá hài lòng.

Nói là nông trại, thật ra chỉ là một khu du lịch sinh thái, bên trong cung cấp thêm một số công cụ phục vụ cho việc làm nông thôn.

Khu du lịch kết hợp với người dân địa phương là một dạng hợp tác đôi bên cùng có lợi.

Sau khi đến nơi, đám người Thiệu Hiền đều bị khung cảnh bày ra trước mắt thu hút.

"Không khí trong lành quá đi!" Tiền Văn Kiệt cực kì vui vẻ.

Trong tầm mắt toàn là những ngôi nhà bé nhỏ, không có cao ốc, tòa nhà chọc trời che khuất, bọn họ có thể nhìn thấy những nơi ở tí xa.

Đúng là dễ chịu.

Năm người vào ở trong một ngôi nhà rộng, cũng coi như là một nhà giàu, được xây dựng theo cùng phong cách tứ hợp viện ở thành phố Yên.

Tổng cộng có bốn phòng, Thái Nhã Lan và Uông Thục Phân ở một gian, ba người Thiệu Hiền ở một gian.

Nếu là để trải nghiệm thì điều kiện sinh hoạt tất nhiên sẽ có phần không thoải mái lắm rồi.

Chủ nhà nhiệt tình dẫn bọn họ đi nhận phòng, vừa đi vừa giới thiệu: "Mùa này trái cây chín nhiều lắm, mấy đứa nhỏ có thể đi hái chút về ăn."

Trang trại có hạng mục này chính là để mọi người có thể trải nghiệm cảm giác thành tựu khi tự hái được trái cây.

Thái Nhã Lan hỏi Thiệu Hiền và Trần Bách Châu: "Hiền Hiền với Tiểu Châu có muốn đi hái một chút không?"

"Dạ có." Thiệu Hiền đáp rất dứt khoát, dù sao cái gì hấn cũng biết làm mà.

Trần Bách Châu và Tiền Văn Kiệt cũng không có ý kiến gì.

Vì thế, ăn cơm trưa xong, Thái Nhã Lan và Uông Thục Phân dẫn ba đứa nhỏ đến chỗ lấy dụng cụ thu hoạch rồi cùng đi đến khu hái tự do.

Ở đó đã có một vài du khách hứng thú chơi đùa.

Dưới đất có dưa, trên đầu có trái, thật sự rất thú vị.

"Đây là gì vậy?" Thiệu Hiền ngẩng đầu, chỉ vào trái trên một thân cây hỏi.

Thứ cho kiến thức hấn hạn hẹp, thật sự chưa thấy qua loại trái này bao giờ.

Đề này sẽ do Tiền Văn Kiệt giải, hấn lập tức giải thích: "Cái này gọi là dâu tằm, vị ngọt, nhưng mà mình cảm thấy vị hơi giống cherry."

Ấn tượng của Thiệu Hiền với cherry cũng không tệ, liền nói: "Mình muốn nếm thử, mẹ, dì Uông, chúng ta hái một ít nha."

Hai người mẹ tươi cười đồng ý.

Ba đứa nhỏ này cũng không thấp, hoàn toàn không cần ai giúp đỡ, Bách Châu và Văn Kiệt kéo một nhánh cây xuống thấp, Thiệu Hiền dung dụng cụ hái dâu tằm xuống, đặt vào giỏ tre của mẹ mình.

Có đỏ, có tím, nhìn qua rất xinh đẹp.

Trần Bách Châu vốn lo Thiệu Hiền vất vả, nhưng thấy cậu ta hứng thú bưng bưng thì không quấy rầy nữa, cũng nhiệt tình hái theo.

Đương nhiên, Thiệu Hiền cũng không quên hai đồng bọn nhỏ của mình.

Ba người thay phiên nhau hái, chẳng bao lâu đã đầy nửa giỏ tre.

Sau khi thu hoạch xong, năm người tiến đến mục tiêu kế tiếp.

Dưa gang, vỏ màu vàng nhạt, hương vị tươi mát. bọn họ định sẽ hái năm quả, tối về chia ai cũng có phần.

Tiền Văn Kiệt nhanh mắt. vừa tới đã phát hiện một quả lớn liền hăng hái chạy qua, lại bị một người nhanh chân đến trước.

"Từ từ đã!" Hấn bước vội, gấp gáp chạy như bay qua.

Người hái quả dưa là một nam sinh, lớn lên rất anh tuấn, lại còn có chút quen mặt.

Tiền Văn Kiệt kinh ngạc, liền thấy nam sinh đó nhìn ra phía sau lưng mình tươi cười chào hỏi:

"Khéo quá, lại gặp nhau nữa rồi."

Thiệu Hiền cùng Bách Châu đến gần, mở lời chào hỏi.

"Triệu Tử Khâm, cậu cũng tới chơi sao?"

Triệu Tử Khâm nhin không được nhìn sang Bách Châu một cái, sau đó mới trả lời: "Mình tới thăm nhà bạn cùng lớp, nhà cậu ấy ở ngay đây."

Nói xong, hắn cất tiếng gọi một nam sinh đang cách đó khoảng vài mét.

"Đỗ Trạch, cậu qua đây, mình hái được dưa nè!"

Thiệu Hiên trong lòng giật mình, không khỏi nhìn theo tầm mắt của hắn.

Chỉ thấy một nam sinh cao ráo, quay mặt về hướng này, để lộ một nụ cười ngượng ngùng, vẻ ngoài rất xinh đẹp.

Nếu nhớ không nhầm, kiếp trước, Triệu Tử Khâm có một người yêu đồng tính, hình như họ Đỗ.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BẨM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 32: Xe Đạp Đôi

Nam sinh xinh đẹp chậm rãi đi tới, đầu tiên nhỏ giọng chào hỏi một tiếng, sau đó nhìn quả dưa trong tay Triệu Tư Khâm, nhỏ giọng khen: "Quả này ngon đó."

Tiền Văn Kiệt cuối cùng cũng nhớ ra Triệu Tư Khâm là ai, liền không giành dưa nữa, khách khí nói: "Cậu hái trước thì cậu lấy đi."

"Không sao, quả này chắc chắn sẽ rất ngọt, đến lúc đó bọn mình có thể ăn chung mà." Triệu Tư Khâm sang sảng cười.

"Đúng rồi, các cậu ở chỗ nào? Buổi tối mình với Đỗ Trạch ghé qua chơi một chút."

Tiền Văn Kiệt chỉ vào một ngôi nhà cách đó không xa, "Đằng kia kia, chỗ có gạch men màu hồng đó."

"Trùng hợp quá," Triệu Tư Khâm không khỏi bất ngờ, "Mình cũng vậy, căn đấy chính là nhà của Đỗ Trạch đó."

Hắn vừa nói, vừa khoác cánh tay rắn chắc của mình câu lấy cổ Đỗ Trạch, mặt Đỗ Trạch hiện lên chút ngượng ngùng, rồi giới thiệu với ba người Thiệu Hiên: "Đây là anh em tốt của mình, Đỗ Trạch, nổi tiếng nhất trường, vô cùng lợi hại."

Hắn nói xong, lại giới thiệu mọi người cho Đỗ Trạch làm quen.

Đỗ Trạch cũng không biết ba người trước mắt gia cảnh thế nào, chỉ chân thành cười nói: "Buổi sáng ba mình có nói trong nhà có khách ghé chơi, hóa ra lại là các cậu, nếu mà có thiếu thốn gì cứ nói với mình, mình sẽ..."

"Nhà cậu có thiếu gì đâu chứ?" Triệu Tư Khâm ngắt ngang, "Nhà cậu đã khang trang lắm rồi, bọn họ cũng không khó chiều đến vậy đâu, đúng không?"

Thiệu Hiền cảm thấy thiện niên Triệu Tư Khâm này rất có ý tứ, gật đầu cười nói: "Đúng vậy, nhà cậu đúng là không tồi, không có gì bất tiện cả."

Được khách khẳng định, Đỗ Trạch dĩ nhiên rất vui, cũng không biết là do nắng hay thẹn thùng mà trên mặt vẫn ửng hồng: "Vậy là tốt rồi."

Hắn nói xong, nhẹ nhàng gỡ cánh tay Triệu Tư Khâm ra, nhỏ giọng nói: "Bọn mình đi hái dưa chung đi."

Thái Nhã Lan và Ưông Thục Phân bên kia thấy bọn nhỏ chơi đến vui vẻ thì không quấy rầy nữa, chỉ đứng cách đó không xa quan sát.

Chơi đùa cả một buổi trưa, toàn thân Thiệu Hiền bần hết cả, bùn đất bám trên giày và ống quần, trên người cũng ướt đẫm mồ hôi.

Bọn họ kéo nhau quay về nhà, lần lượt tắm rửa sạch sẽ, mặc đồ nông dân rộng thùng thình, thoải mái ngồi quây quần trong sân.

Ngẩng đầu nhìn lên, còn có thể nhìn thấy chân trời xa tít tắp.

Đỗ Trạch cắt một mâm dưa rồi mang vào sân, Triệu Tư Khâm nhìn thấy liền đứng dậy đón, giành mâm dưa từ trong tay hắn, nhẹ nhàng trách: "Hôm qua vừa bị thương xong, cậu vẫn không biết thương xót tay mình à?"

Bị hắn mắng một câu, Đỗ Trạch cũng không tức giận, trên mặt vẫn mang nét tươi cười ngượng ngùng như trước.

Người ngoài nhìn vào, sẽ thấy Triệu Tư Khâm đây là huynh đệ nghĩa khí, nhưng người biết rõ chân tướng như Thiệu Hiên lại cảm thấy trong không khí tràn ngập vị chua ngọt.

Tuy Triệu Tư Khâm ở tuổi này còn chưa ý thức được gì, nhưng tiềm thức hắn đã biết đau lòng Đỗ Trạch, là một thiếu gia nhà giàu, có thể cẩn thận chăm sóc người khác thế này, có thể thấy Đỗ Trạch đối với hắn quan trọng thế nào rồi.

Chỉ là Triệu đại thiếu gia vẫn còn nhỏ dại, còn chưa phân biệt được đâu là tình bạn, đâu là tình yêu.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, tuổi còn nhỏ nên tập trung học hành, nói chuyện yêu đương sớm không có gì tốt cả.

Thiệu Hiên vẫn không để lộ chút nào khác thường, dù sao tình cảm người khác cũng không liên quan gì đến hắn.

Mâm dưa vừa đặt xuống, Tiền Văn Kiệt nhanh chóng đưa tay lấy một miếng, đứng dậy: "Mình mang cho mẹ một miếng."

Trẻ con chơi với nhau, Thái Nhã Lan và Uông Thục Phân cũng không thích náo nhiệt nên đã quay trở về phòng.

"Chờ một chút," Giọng Đỗ Trạch vừa giòn vừa thanh, như đêm hè gió nhẹ làm người nghe dễ chịu vô cùng, "Phòng nào cũng mang dưa qua hết rồi, dì Thái với dì Uông cũng có phần."

"Cảm ơn nha." Thiệu Hiền tươi cười cắn một miếng dưa.

Vừa giòn vừa ngọt, lại còn mọng nước, ăn xong trong miệng vẫn còn lưu hương.

Tiền Văn Kiệt cũng không nói nhiều, nhai dưa rôm rốp, nước dưa chảy dọc xuống theo khóe miệng, hắn muốn lấy giấy lau một chút, cuối cùng miếng dưa quá trơn, vừa ăn được mấy miếng đã rơi luôn xuống đất.

Thiệu Hiền lấy giấy dưa qua, hắn vội vàng lau sạch miệng, bày ra vẻ mặt tiếc nuối nhìn miếng dưa nằm trên đất.

"Mỗi người chỉ được hai miếng là hết phần." Triệu Tư Khâm dựa trên ghế, nhàn nhạt tạt một gáo nước lạnh.

Tiền Văn Kiệt rói đến mức nhú cả mày, thoát nhìn rất đáng thương.

Đỗ Trạch không đành lòng, cười nói: "Mình ăn không hết hai miếng đâu, cho cậu một miếng nè."

Vừa nói xong, sắc mặt Triệu Tư Khâm liền hóa đen.

"Cậu nếu ăn không hết thì cho mình, sao lại cho cậu ta? Tự làm tự chịu đi chứ."

Đỗ Trạch nhìn về phía hắn, "Nhưng hồi tối cậu vừa mới ăn hết hai chén cơm mà..."

"Không sao, mình ăn được." Triệu Tư Khâm nói xong liền trực tiếp lấy đi hai miếng dưa, đặt ngay trước mặt mình, không khác gì động vật chiếm giữ lãnh địa.

Tiền Văn Kiệt: "..."

Chỉ là một miếng dưa gang thôi mà, sao lại làm đến mức đó chưa? Sao trong vị dưa thơm ngọt lại nếm được chút giấm chua vậy nè?

"Cho cậu." Giọng nói thanh thanh đậm đậm kéo hẳn về từ trong mớ suy nghĩ rối rắm.

Tiền Văn Kiệt lập tức nhe răng cười, "Bách Châu, cậu là tốt nhất đó!"

Thiệu Hiền lạnh lạnh đáp: "Bách Châu dạ dày không tốt, vừa mới ăn cơm xong nên ăn không hết nhiều như vậy."

Tiền Văn Kiệt: "..."

Vậy nên mình vừa bị mĩa mai xong lại còn bị coi như thùng rác sao?

Thật muốn đập đầu chết cho rồi!

Đỗ Trạch có lẽ cảm thấy hẳn quá đáng thương, liền cười cười với hẳn, "Trong nhà vẫn còn nhiều lắm, cậu nếu muốn ăn thì để mai mình đem sang."

"Cậu quan tâm tới cậu ta làm gì chứ!" Triệu Tư Khâm ăn dưa vẫn không quên chấm giấm.

Chỉ là hẳn không phát hiện ra mà thôi.

Hơn nữa ngôi đây toàn là trẻ con, căn bản không nhìn ra khác thường đó.

Thiệu Hiền chỉ cảm thấy ai cũng say, chỉ riêng mình ta tỉnh.

Ăn dưa xong, Đỗ Trạch là chủ nhà, chủ động đề nghị: "Các cậu có muốn đi ngắm đom đóm không? Đẹp lắm đó. Chỉ là hơi nhiều muỗi một chút."

Hắn ngày thường không giỏi trình bày ý tưởng trước đám đông, ánh mắt rất ngượng ngùng, gương mặt trắng nõn cũng ửng hồng cả lên.

Triệu Tư Khâm lập tức ủng hộ, "Mình đi! Bọn họ nếu sợ muỗi thì hai đứa mình tự đi."

Vẫn còn ghim vụ mĩa mai vừa rồi, Tiền Văn Kiệt quyết phải so đo.

"Bọn mình tất nhiên cũng đi rồi" Hắn quay đầu nhìn Bách Châu và Thiệu Hiền, "Hiền Hiền, Bách Châu, chúng ta đi."

Đỗ Trạch mỉm cười, mi mắt cong cong như ánh trăng treo ngang trời.

Triệu Tư Khâm khoác vai hắn, nghiêng đầu lặng lặng nhìn.

"Sao vậy?" Đỗ Trạch nghi hoặc hỏi.

Triệu Tư Khâm tủm tỉm cười: "Không có gì."

Chỉ ngắm vẻ đẹp của cậu chút thôi.

Trần Bách Châu đứng ở sau lưng, thấy ánh mắt bọn họ lưu luyến vài giây, trực giác cho hắn biết, hai người Triệu Tư Khâm và Đỗ

Trạch có gì đó khác thường.

Không phải là hành động, mà là bầu không khí giữa bọn họ.

Nhưng lại không biết khác thường ở chỗ nào.

Năm thiếu niên đi vào một đám cỏ, cây cối ở đây phát triển rất tươi tốt, gần đó là một hồ nước nhỏ, cách đó không xa vọng lại từng tiếng ếch kêu.

Đêm đầu hè ở vùng thôn quê tựa như một bản hòa tấu náo nhiệt, rồi lại mang đến cảm giác yên tĩnh khó lòng giải thích.

Vùng quê náo nhiệt nhưng tâm lại tĩnh.

"Đom đóm đâu?" Tiền Văn Kiệt hỏi.

Triệu Tư Khâm đáp lời, "Cậu gấp làm gì?"

Sau đó lại dùng vẻ mặt ôn hòa hỏi Đỗ Trạch: "Đom đóm ở đâu vậy?"

Tiền Văn Kiệt lại cạ lời, không biết tại sao, Triệu Tư Khâm và Đỗ Trạch lại mang đến cảm giác như khi hấn nhìn Thiệu Hiễn và Bách Châu vậy.

Chính mình lại luôn yên lặng chấp nhận bầu không khí đó.

Nghĩ đến đây, hấn phòng má, hỏi Thiệu Hiễn: "Hiễn Hiễn, cậu muốn ngắm đom đóm sao? Thật ra lúc ở nhà bà ngoại mình đã thấy nhiều rồi, để mình cho cậu coi."

Tiền Văn Kiệt nói xong, nhặt lấy một nhánh cây, vỗ bịch bịch vào trong bụi cỏ.

Giây tiếp theo, chỉ thấy một đàn đom đóm từ trong cỏ bay ra, hòa vào màn đêm tạo nên một bầu trời lấp lánh.

Tựa như cả một trời sao vừa ghé xuống nhân gian.

Trước giờ Thiệu Hiền chỉ nhìn thấy cảnh này trên TV, chưa bao giờ trải nghiệm qua, bây giờ đứng bên cạnh bụi cỏ, ngắm nhìn bầu trời đầy ánh đom đóm, đẹp đến không thể tưởng tượng được.

"Đẹp quá đi mất!" Hấn lẩm bẩm.

Ngay cả tên đầu sở là Tiền Văn Kiệt cũng không khỏi nhìn đến ngẩn ngơ, ngơ ngác cầm nhánh cây, tùy ý để đom đóm bay lượn trước mặt.

Trần Bách Châu đứng bên cạnh Thiệu Hiền, lẳng lặng nhìn khoảnh khắc Thiệu Hiền vẫn còn đang đắm say.

Lặng im vài phút, Triệu Tư Khâm bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Đỗ Trạch, sau này mùa hè nào mình cũng tới đây ở có được không?"

Đỗ Trạch mỉm cười, "Đương nhiên là được rồi."

Tâm tư Trần Bách Châu khẽ động, nếu mình cũng có một đám cỏ toàn đom đóm thì tốt rồi.

Vậy thì năm nào Hiền Hiền cũng được ngắm cảnh đẹp như thế này hết.

Năm người dạo chơi một chút rồi quay về Đỗ gia.

Trên đường về, Tiền Văn Kiệt hỏi Đỗ Trạch: "Chỗ này của cậu còn gì thú vị không? Ngày mai chúng ta làm gì đây?"

Đỗ Trạch kiên nhẫn giới thiệu: "Có thể dã ngoại nấu cơm, nướng thịt, cũng có thể đào giun câu cá, nếu các cậu thích bóng bàn, bida, bắn tên thì cũng có chỗ để chơi nữa."

"Còn gì nữa không?" Tiền Văn Kiệt tiếp tục hỏi.

Đỗ Trạch nghĩ nghĩ: "Còn có một vài thứ có khi các cậu sẽ không thích, ví dụ như KTV (KTV là Karaoke), xe đạp đôi các kiểu."

"Xe đạp đôi?" Triệu Tư Khâm bỗng nhiên hứng thú, "Chơi vui không?"

Đỗ Trạch then thùng cười cười, "Cái này toàn là người lớn dắt con nhỏ theo chơi, các cặp tình nhân cũng chơi, chúng ta chơi hình như không ổn lắm."

"Sao lại không được?" Triệu Tư Khâm lập tức phản bác, "Có ai cấm bạn tốt không thể cùng nhau đi xe không?"

Đỗ Trạch đáp ứng nói: "Không có."

"Vậy được rồi, ngày mai hai đứa mình đi xe đạp, mình chở, cậu chỉ đường." Lúc hắn nói, trong ánh mặt trời ngập vẻ chờ mong.

Thiệu Hiền: "...". Lộ liễu quá rồi.

Thôi, cứ để cho Triệu Tư Khâm hưởng thụ thế giới hai người đi.

Kết quả là hắn còn chưa kịp mở miệng, Tiền Văn Kiệt đã nói: "Hiền Hiền, chúng ta cũng đạp xe đi."

Hắn rõ ràng là muốn đấu với Triệu Tư Khâm đây mà.

"Cậu chở Đỗ Trạch, mình chở Hiền Hiền, thi coi ai đạp nhanh hơn."

Triệu Tư Khâm nhìn Tiền Văn Kiệt còn thấp hơn mình một đoạn, đành thở dài: "Cậu còn nhỏ hơn mình hai tuổi, mai nhường cậu 500m."

"Không cần!" Tiền Văn Kiệt khí phách nói xong, chạy luôn vào phòng, từ chối tiếp tục thương lượng.

Thiệu Hiền bắt đắ dĩ nhìn Trần Bách Châu, hấn cũng không muốn ngồi sau lưng Tiền bút chì đầu.

Ngày hôm sau, ăn sáng xong, mấy người Thiệu Hiền chào người lớn một tiếng rồi ra ngoài chuẩn bị thi đạp xe.

Vì để thỏa mãn đồng bọn của mình, Thiệu Hiền đành hi sinh bản thân, ngồi sau lưng Tiền Văn Kiệt.

Trần Bách Châu yên lặng đạp xe theo sau.

Triệu Tư Khâm cùng Tiền Văn Kiệt liều mạng mà đạp, Đỗ Trạch và Thiệu Hiền cũng không thua kém chút nào.

Hai bên nhất thời không phân thắng bại.

Nhưng so ra, vẫn là Triệu Tư Khâm ăn nhiều hơn Tiền Văn Kiệt hai năm cơm, sức chịu đựng cao hơn rất nhiều, thời gian càng lâu, càng bỏ xa Tiền Văn Kiệt.

Mặc dù Thiệu Hiền ra sức đạp chung cũng đuổi không kịp nữa.

Hấn cũng không có khát khao thắng cuộc, ban đầu chỉ do không muốn làm Tiền Văn Kiệt thất vọng mà thôi. Nhưng thắng thua đã

định, có cố hơn nữa cũng phí công.

Mắt thấy Triệu Tư Khâm cùng Đỗ Trạch càng ngày càng xa, Tiền Văn Kiệt mệt đến thở dốc, càng ngày càng chậm rì rì.

Thiệu Hiền không đáp nữa, quay đầu lại nhìn Trần Bách Châu.

Đứa nhỏ đó vẫn luôn lảng lảng đi theo sau, thấy mình quay lại liền lộ ra vài ý cười.

Cười rất đẹp, nhưng trông thật cô đơn.

Thiệu Hiền đột nhiên sinh ra cảm giác đau lòng, thấy Tiền Văn Kiệt không muốn đáp nữa, quyết đoán kéo hắt xuống, hỏi Trần Bách Châu: "Bút chì mệt rồi, hai cậu đổi với nhau không?"

Mắt Trần Bách Châu lập tức ngời sáng: "Được."

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cữu
dtv-ebook.com

Chương 33: Duy Trì Thành Tích

Gió nhẹ phảng phất qua tai, Tiền Văn Kiệt đạp xe, cảm nhận cảm giác cô độc đã lâu không gặp lại.

Hai người bạn của hắn đã đạp xe đi được một quãng rất xa rồi.

Chỉ còn dư lại một mình hắn, thở hổn hển mà đạp, đuổi theo bóng dáng hài hòa tốt đẹp của hai người họ.

Hai người đi chung có thể một người đạp, một người ngắm phong cảnh.

Thiệu Hiền vừa rồi vì đạp giúp Tiền Văn Kiệt, hai chân dùng sức quá đà, bây giờ vẫn còn chút căng, may mà có Trần Bách Châu thay Văn Kiệt hắn mới có thể ngồi đằng sau ngắm cảnh.

Thiếu niên trước mặt mặc đồ nông dân rộng thùng thình, người hơi khom khom, phác họa hình dáng vai lưng.

Tốc độ xe cũng không chậm, gió thổi phàn phật vào bụng, vào cổ, vào eo.

Trần Bách Châu nhìn sơ qua khá mảnh khảnh, nhưng Thiệu Hiền biết rõ, trải qua rèn luyện mấy năm nay, thân thể đứa nhỏ này đã không còn yếu ớt như hồi nhỏ nữa.

Nếu bàn về sức, Trần Bách Châu có lẽ còn vượt qua cả Tiền Văn Kiệt.

Thiệu Hiền thì không cần so đến, hấn dù có luyện tập thể nào thì cơ bắp cũng chỉ được một tầng mỏng, sức lực cũng không khá hơn.

Đại khái chính là do trời sinh thể chất như vậy rồi, đôi khi cũng rất bất đắc dĩ.

Trần Bách Châu dường như là di truyền từ người phương Tây, cho nên chỉ cần ăn uống đầy đủ, rèn luyện hợp lí thì sẽ rất cứng cáp.

Như vậy cũng tốt, nếu vậy thì hấn quay về Phó gia cũng coi như có đủ sức bảo vệ mình, Thiệu Hiền chăm chú nhìn vào sau lưng Bách Châu, vui vẻ nghĩ thầm.

Nhưng đứa nhỏ này dù sao cũng đã ở chung với mình mấy năm, vẫn là có chút luyến tiếc trong lòng.

Đứa nhỏ này là do hấn nuôi, dựa vào đâu mà cho vào ổ sói ăn thịt Phó gia kia?

Nghĩ đến đây, hấn nhin không được, hỏi ra chuyện vẫn luôn canh cánh trong lòng.

"Bách Châu, nếu có một ngày, cha ruột của cậu tìm đến, cậu có muốn quay về không?"

"Không muốn."

Trả lời chắc như đinh.

"Tại sao?"

Thiếu niên đang trước trầm mặc thật lâu, lát sau mới nói: "Mình không quen ông ta."

Không có cảm tình, đâu ra muốn với nghĩ?

Thiệu Hiền ngưng vài giây lại hỏi: "Nếu ông ấy cưỡng chế cậu trở về, cậu sẽ làm thế nào?"

Lần này, thời gian Bách Châu trầm mặc còn dài hơn, phải qua một lúc lâu sau mới có tiếng đáp.

"Cậu hi vọng mình quay về sao?"

Thiệu Hiền nghiêm túc nói: "Hi vọng, cũng không hi vọng."

"Tại sao?" Trần Bách Châu bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thiệu Hiền.

Đôi mắt ánh lam lộ ra chút hoang mang, lại thêm vài phần khổ sở.

"Đang chạy xe, nhìn đằng trước." Thiệu Hiền nhắc nhở một câu.

Trần Bách Châu quay đầu lại, ở nơi Thiệu Hiền không nhìn thấy, hai mắt trở nên sâu thẳm.

Mặc dù ngày đó có thực sự xảy ra, hán nhất định cũng không rời bỏ Thiệu Hiền.

Hai người sau đó trở nên trầm mặc, vấn đề bỏ ngang cũng không ai dò hỏi nữa.

Cảnh sắc thôn quê đẹp lòng người, sông nhỏ chảy ven đường, hai bên bờ là cỏ lau phiêu diêu, lá xanh phát ra tiếng xào xạc.

Thiệu Hiền nhắm mắt, khẽ hít mùi cỏ xanh nhàn nhạt cùng với mùi mát lạnh sạch sẽ trên người đứa nhỏ đang trước.

Không phải mùi hương lạnh nhạt như trong trí nhớ mà là một mùi nhu hòa, thuần khiết hơn.

Chỉ lát sau, xe ngừng lại.

Thiệu Hiền mở to mắt, liền nhìn thấy vẻ mặt đầy kiêu ngạo của Triệu Tư Khâm.

"Thiệu nhị thiếu gia đúng là biết thưởng thức ghê." Hắn trêu chọc một câu, lại cẩn thận nhìn qua Trần Bách Châu vài lần.

Thiệu Hiền từ sau xe bước ra, đưa tay gác lên vai Bách Châu, trả lời: "Triệu đại thiếu gia nếu ghen tị có thể nhờ bạn học Đỗ giúp đỡ mà."

Đỗ Trạch còn chưa đáp lời, Triệu Tư Khâm đã phản bác.

"Nhưng mình luyện tiếc Tiểu Trạch nhà mình, không nhẫn tâm được như cậu."

Thiệu Hiền: "..."

Đúng là không ai giỏi chọc tức người khác như Triệu Tư Khâm, cũng chỉ có Đỗ Trạch mới có thể chịu nổi hắn.

Thiệu Hiền không muốn nhiều lời với hắn, ai ngờ giây tiếp theo, Trần Bách Châu thế nhưng lại nghiêm trang đáp: "Mình cũng luyện tiếc Hiền Hiền."

"Phụt—" Triệu Tư Khâm bỗng phá lên cười, hai vai run bần bật theo.

Hắn vừa cười vừa nhìn Trần Bách Châu, thiếu niên đối mặt càng thêm lạnh nhạt, không thèm để ý chút nào.

"Bạn học Trần, cậu mắc cười quá đi mất!"

Thiệu Hiền thấy người nào đó sắp cười đến phát điên, không khỏi nhìn về phía Đỗ Trạch, lộ ra một nụ cười khó hiểu.

"Bạn học Đỗ, nghe nói cậu luôn đứng đầu trong trường, cậu định sẽ thi vào trường cấp ba đúng không?"

Đỗ Trạch thành thật gật đầu: "Đúng vậy."

[Ở mấy chương trước, mình có chút nhầm lẫn nên tưởng bọn họ thi vào một trường top đầu, thật ra chỉ là thi vào trường cấp 3 nào đó trong tỉnh thôi nha, xin lỗi các cậu nhiều ;-;;]

"Trùng hợp thật, mình cũng thế." thấy sắc mặt Triệu Tư Khâm khẽ thay đổi, Thiệu Hiền tiếp tục nói: "Có khi bọn mình sẽ học chung lớp, đến lúc đó có thể cùng nhau thảo luận bài tập rồi."

Triệu Tư Khâm cười không nổi nữa.

Hắn bước ra trước, che Đỗ Trạch sau lưng, nghiêm túc nói: "Nếu có chung lớp, cậu ấy cũng chỉ thảo luận chung với mình."

Ý cười trên mặt Thiệu Hiền cũng nhạt dần: "Triệu Tư Khâm, Trần Bách Châu là bạn của mình."

Không cần nói trắng ra, Triệu Tư Khâm đã hiểu được mục đích của Thiệu Hiền.

Hắn không phải không điều tra qua Trần Bách Châu.

Xem qua hoàn cảnh của Trần Bách Châu, trong lòng hắn, Trần Bách Châu chỉ là kẻ ăn bám Thiệu Hiền, sau này cũng sẽ chỉ trở thành "trợ thủ" của Thiệu gia.

Này dường như đều là ý nghĩ của mọi người, không có gì đáng trách.

Triệu Tư Khâm vừa rồi trêu chọc Thiệu Hiền, cười vào mặt Trần Bách Châu, đã sắp chạm đến giới hạn của Thiệu Hiền rồi.

Hắn trước giờ không xem đứa nhỏ này như trợ thủ của mình, cũng không muốn người khác vì vậy mà coi thường Trần Bách Châu.

Thấy hắn nghiêm túc như vậy, Triệu Tư Khâm phát hiện lúc này mình có hơi quá đáng.

Bọn họ không quá thân, loại đùa kiểu vậy đúng là có chút không tôn trọng, hơn nữa trong lòng hắn vừa rồi cũng không nghĩ Trần Bách Châu như vậy.

"Thật ngại quá, Trần Bách Châu, vừa nãy là mình không đúng."

Thiếu niên tuần lảng trên mặt mang theo nét cười, đôi mắt có chút áy náy.

Trần Bách Châu căn bản không để ý tới Triệu Tư Khâm, nhưng dáng vẻ che chở vừa rồi của Thiệu Hiền làm hắn vui vẻ vô cùng.

Hắn không trả lời ngay mà nhìn về phía Thiệu Hiền.

Thần sắc Thiệu Hiền hòa hoãn một chút, cười cười: "Cậu ta vừa rồi chê cười cậu, cho nên mới xin lỗi."

"Được."

Khóe mắt Trần Bách Châu tràn đầy ý cười, lát sau mới đáp lời Triệu Tư Khâm: "Không có gì."

"Các cậu đang đợi mình sao?" Tiếng hét của Tiền Văn Kiệt từ xa vọng lại

Bốn người quay đầu qua nhìn, chỉ thấy hắn đang đạp xe chậm rì rì như sắp dừng lại đến nơi vậy.

"Giờ đã tới giờ ăn trưa luôn rồi." Đỗ Trạch nhỏ giọng đáp.

Tiền Văn Kiệt vừa mới dừng lại, nghe vậy không khỏi kêu rên: "Đừng nói là giờ đạp về nha?"

Đỗ Trạch mỉm cười: "Không sao, có thể ngồi thuyền về mà."

Bọn họ vừa rồi đạp dọc theo bờ sông, giờ đã đến một bến đò, có thể đi thuyền để quay lại.

"Vậy là tốt rồi."

Năm người cùng ngồi thuyền qua bờ bên kia.

Trên thuyền, Triệu Tư Khâm luôn âm thầm quan sát Thiệu Hiễn và Trần Bách Châu, cuối cùng xác định, quan hệ hai người này xác thực khác với suy nghĩ của người khác.

Nghĩ đến đây, hắn nảy sinh vài phần bội phục với Thiệu Hiễn.

Theo hắn biết, so về mọi mặt, Trần Bách Châu không hề thua kém Thiệu Hiễn, thế nhưng Thiệu Hiễn không hề có chút ghen ghét

nào, ngược lại còn không keo kiệt tài nguyên, nhìn là thấy thật lòng muốn bồi dưỡng Trần Bách Châu.

Chẳng lẽ Thiệu gia không sợ sau này Trần Bách Châu sẽ lấn át Thiệu Hiền sao?

Triệu Tư Khâm dù mới chỉ mười lăm tuổi, nhưng hoàn cảnh sinh hoạt của hắn từ nhỏ đã tạo cho hắn thói quen nghĩ mọi chuyện theo hướng xấu nhất.

Dù sao Phó gia cũng không phải công viên trò chơi, chỗ nào cũng toàn là lang, là sói. Hơi vô ý một chút sẽ rơi vào bẫy của người khác ngay.

Cho nên dụng tâm của Thiệu Hiền đối với Bách Châu, hắn thế nào cũng không hiểu được.

Chơi năm ngày, ba người Thiệu Hiền tuy rằng từng khó chịu với Triệu Tư Khâm, nhưng không thể không thừa nhận, Triệu Tư Khâm là kẻ người gặp người thích.

Hắn hơn bọn Thiệu Hiền hai tuổi, tự xem mình là anh lớn, ba ngày sau còn rất quan tâm đến ba người bọn họ.

Tiền Văn Kiệt không tị nạnh với hắn nữa, thậm chí hai người còn kết bạn với nhau.

Sau mấy ngày ở chung, Triệu Tư Khâm nhận thấy rõ tình cảm sâu đậm giữa ba người Thiệu Hiền, hơn nữa còn vô tình sinh ra vài phần ghen tị và hâm mộ.

Hắn tuy là Triệu gia đại thiếu gia, là cháu ngoại Phó gia, nhưng một người bạn tri giao cũng không có.

Tiền thức Triệu Tư Khâm tự giác không tính Đỗ Trạch là bạn.

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã đến cuối tháng sáu, kết quả thi cũng có rồi.

Mới vừa có kết quả, Tiền Văn Kiệt liền chạy như bay vào Thiệu gia, ngồi trên sofa cùng Thiệu Hiền và Bách Châu, mặt mày hớn hờ: "Hiền Hiền, Bách Châu, mình chắc chắc có thể đậu vào cấp ba."

Thiệu Hiền vừa bóc vải vừa cười: "Chúc mừng, cậu bao nhiêu điểm vậy?"

Mỗi năm, trường sẽ lập ra một lớp chuyên, chọn ra 50 thí sinh cao điểm nhất.

Những người đủ tiêu chuẩn còn lại sẽ sắp xếp ngẫu nhiên vào lớp thường.

Điểm của Thiệu Hiền và Bách Châu dư sức vào lớp chuyên.

Sau khi Tiền Văn Kiệt nói điểm, nếu so với điểm chuẩn năm ngoái thì vẫn có thể vào lớp chuyên.

Hắn nhớ rõ điểm chuẩn kiếp trước khi hắn thi vào lớp chuyên, nhưng dù sao đó cũng là điểm chuẩn của hai năm sau, không thể căn cứ vào đó được.

"Không tệ, cậu làm tốt đó." Thiệu Hiền nói, thưởng hắn một quả vải vừa bóc vỏ.

Tiền Văn Kiệt hí hửng ngồi nhai.

Trần Bách Châu vừa lúc đưa cho Thiệu Hiền một quả đã bóc xong, Thiệu Hiền vui vẻ kéo tay Bách Châu đưa quả vải vào miệng

mình.

Hành động này bọn họ đã làm quá nhiều lần, Tiền Văn Kiệt nhìn quen rồi.

"Hai cậu thi bao nhiêu điểm vậy?"

Vừa dứt lời, chuông điện thoại phòng khách vang lên, Thiệu Hiền đứng lên nghe máy.

Từ micro truyền đến giọng nói kích động của giáo viên chủ nhiệm: "Là Thiệu Hiền sao? Chúc mừng em đậu thủ khoa năm nay! Cũng chúc mừng Bách Châu đã đứng thứ hai luôn nha!"

"Cảm ơn thầy ạ." Thiệu Hiền lễ phép đáp lời, nói thêm mấy câu sau đó cúp máy.

Vừa rồi giọng giáo viên có hơi lớn, Tiền Văn Kiệt nghe được rõ từng từ một, nếu trong tay hắn đang cầm dũa thì chắc có lẽ đã đánh rơi xuống đất luôn rồi.

Không phải hắn không chuẩn bị tâm lí trước, ngày thường Thiệu Hiền với Bách Châu luôn cầm cờ dẫn đầu, đậu thủ khoa nói làm gì?

Ước chừng hơn mười giây sau, Tiền bút chì mới tìm lại được giọng mình: "Hai cậu cách nhau mấy điểm?"

"Một điểm." Thiệu Hiền trả lời.

Tiền Văn Kiệt nhìn Bách Châu bằng ánh mắt đầy vẻ cảm thông: "Chỉ có một điểm à, tiếc ghê."

"Không tiếc, Hiền Hiền vốn dĩ lợi hại nhất mà." Trần Bách Châu nghiêm túc nói.

Hắn thật lòng nghĩ như vậy.

Thiệu Hiền quá ưu tú, hắn nếu làm trợ thủ vẫn còn kém rất xa.

Lời Trần Bách Châu ngược lại làm Thiệu Hiền có chút chột dạ.

Hai người chênh lệch điểm văn.

Môn học này, ngoại trừ về trình độ ra còn phải dựa vào may mắn. Điểm văn Thiệu Hiền cao hơn Bách Châu, này chỉ có thể nói là do vận khí rồi.

Hơn nữa hắn trọng sinh, vẫn cảm thấy thắng không công bằng.

Trong lòng Thiệu Hiền, Trần Bách Châu mới xứng đáng là thủ khoa.

"Hiền Hiền đúng là rất lợi hại." Tiền Văn Kiệt cũng ba hoa "Mình từ nhỏ đã cảm thấy Hiền Hiền không giống với người khác rồi, nhìn xem, đúng là mắt nhìn người của mình tốt!"

Hắn thật lòng cảm thấy điều vui vẻ nhất từ bé đến giờ chính là kết bạn với Thiệu Hiền và Bách Châu. Tuy hắn thường ngày vẫn có cảm giác bị bội thực "cẩu lương", nhưng cái này vẫn không thể ngăn cản hắn thích hai người bạn này được.

"Không biết Hách Lộ thi thế nào rồi." Tiền Văn Kiệt nói thầm.

Mối quan hệ giữa Hách Lộ với người trong nhà vốn không tốt, bọn họ không thể gọi điện hỏi thăm được, Thiệu Hiền liền đề nghị: "Bọn mình đi tìm cậu ấy đi."

Đương nhiên, hắn tìm Hách Lộ không chỉ để hỏi thành tích, hắn còn một thỉnh cầu nhỏ muốn nhờ Hách Lộ giúp đỡ.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 34: Phát Tờ Rơi - Chuẩn Bị Quà Sinh Nhật

Sau kì thi, Hách Lộ đã từng nói qua với ba người Thiệu Hiễn, nàng không muốn ở nhà đợi vào kì nghỉ nên ban ngày sẽ vào công viên bên cạnh trường để học.

Trong công viên có một đình nhỏ để hóng gió, bên trong có bàn ghế đá. Bày biện đầy đủ, không khí thanh bình, là một nơi thích hợp cho việc học.

Ba người bọn họ đi vào công viên, tìm thấy đình nhỏ, nhưng lại không thấy Hách Lộ đâu.

"Không phải cậu ấy nói ngày nào cũng tới đây đọc sách sao?" Tiền Văn Kiệt buồn bực nhíu mày.

Ba người tìm khắp công viên cũng không thấy Hách Lộ đâu, đành định quay về, ngày mai lại đến tìm tiếp.

May mắn thay, vừa đến cửa công viên, bọn họ liền gặp được Hách Lộ.

"Cậu đi đâu vậy? Sao người lại đỏ hết mồm hôi thế này?" Trên mặt Văn Kiệt hiện rõ vẻ lo lắng.

Khuôn mặt thanh tú của Hách Lộ bị nhiệt độ làm cho nóng bừng, hai bên tóc mai toàn là mồ hôi, cặp sách trên lưng nhìn có vẻ nặng, chỉ sợ quần áo sau lưng cũng đã ướt đẫm.

Thể chất nàng vốn không phải dạng dễ ra mồ hôi, giờ thành ra bộ dạng này, có thể đoán được vừa rồi có bao nhiêu nóng nực.

"Không có gì, mình đi xe buýt ấy mà." Nàng thuận miệng đáp, chủ động hỏi: "Các cậu tìm mình để hỏi điểm thi hả? Ngại ghê, mình còn chưa xem nữa."

Lấy cớ quá mức vụng về, Tiền Văn Kiệt há miệng thở dốc, rốt cuộc vẫn không phản bác lại.

Hắn móc điện thoại trong túi ra, đưa tới trước mặt Hách Lộ, "Cậu nhớ rõ số báo danh mà đúng không? Dùng điện thoại mà xem này."

Từ lúc nhìn thấy Thiệu Hiện và Bách Châu đều đã có điện thoại, Tiền Văn Kiệt cũng đã năn nỉ mẹ mua cho một cái, nhưng Ưông Thục Phân vẫn luôn không đồng ý, mãi cho đến khi thi tuyển sinh xong mới mềm lòng mua một cái kiểu dáng tương tự cho hắn.

Điện thoại vẫn còn rất mới, viền kim loại ngoài còn sáng bóng lên.

Hách Lộ không từ chối ý tốt của hắn, nói cảm ơn xong liền hào phóng cầm lấy.

Sau một hồi dò tra, Tiền Văn Kiệt khẩn trương ghé sát vào, nhìn qua còn thấy hắn khẩn trương hơn cả người thi là Hách Lộ.

Thiệu Hiện và Bách Châu đứng một bên xem, căn bản không lo lắng lắm về điểm số của nàng.

Lấy tính khí cùng thành tích của Hách Lộ mà xét, không có khả năng thi không được.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Hách Lộ tắt máy đưa lại cho Văn Kiệt, nhìn đôi mắt nhỏ thấp thỏm bất an của hắn, cười nói: "Điểm không tệ, chắc là đậu rồi."

Tiền Văn Kiệt lập tức yên lòng, vui vẻ đến phát ngốc: "Thật tốt quá đi!"

Bị cảm xúc của hắn lây lan, Hách Lộ không khỏi lộ ra một nụ cười thật lòng.

Thi đậu vào cấp ba đối với nàng mà nói, thật sự là một việc đáng để ăn mừng.

Sau khi dò điểm xong, theo lý thuyết thì ba người Thiệu Hiền đã có thể rời đi rồi, mục đích chính của bọn họ là đến hỏi thăm thành tích của Hách Lộ thôi mà.

Chính là, ba người mãi vẫn cứ đứng yên.

Hách Lộ không khỏi tò mò: "Còn có chuyện gì sao?"

Thiệu Hiền cùng Bách Châu liếc nhau, rồi dùng ngữ điệu tự nhiên nói: "Bọn mình phát hiện ra một đề tài rất có triển vọng, muốn trao đổi với cậu một chút."

Tiền Văn Kiệt: "...". Hả, hai người bọn họ có đề tài mới khi nào vậy?

"Đề tài thế nào?" Hách Lộ bình tĩnh hỏi.

Thiệu Hiền cười cười: "Đề tài này có chút phức tạp, trong cặp cậu chắc có giấy bút đúng không? Cho mình mượn một chút."

Cái thời tiết này, xe buýt nào cũng sẽ mở máy lạnh, giờ cũng không phải giờ cao điểm, không phải chen chúc chật chội, nàng đỡ mồ hôi nhiều như vậy, không thể nào là do ngồi xe buýt tới.

Hách Lộ trầm mặc một chút, bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, đúng là không thể lừa các cậu được mà."

Nàng cũng không biết bọn họ sẽ đến công viên tìm nàng cho nên không hề chú ý đến hình tượng của mình chút nào, không nghĩ tới thể mà lại bị bọn họ nhìn ra.

"Vừa nãy mình đi phát tờ rơi ở bên kia về."

Hách Lộ vừa nói vừa mở cặp sách ra, chỉ thấy bên trong chất đầy tờ rơi, bảo sao nhìn qua đã thấy cặp nặng trĩu.

"Trời nóng như vậy mà cậu đứng dưới nắng phát tờ rơi?" Tiền Văn Kiệt trừng mắt, giận dữ nói: "Cậu—"

Hắn vốn muốn nói cậu thiếu tiền lắm sao, nhưng cuối cùng lời vẫn không thoát ra khỏi miệng.

"Hôm nay phải phát hết bằng này sao?" Hắn dừng một chút, nhíu mày hỏi.

Hách Lộ gật gật đầu.

Theo lí mà nói, để cho một cô gái nhỏ làm việc này đã xem như là thuê lao động trẻ em rồi, Thiệu Hiền bọn họ càng có lý do để khiển trách.

Có điều, công việc này có lẽ là tâm huyết của Hách Lộ.

Vì cơn giận dữ tức thời mà làm uổng phí toàn bộ cực khổ mà nàng đã trải qua, bọn họ thật sự làm không được.

Hơn nữa, nếu bọn họ thật sự đi trách móc người thuê nàng lòng dạ độc ác cũng sẽ gián tiếp làm tổn thương Hách Lộ.

"Chúng ta cùng nhau phát là được rồi," Thiệu Hiền trực tiếp lấy trong cặp nàng ra một xấp tờ rơi, "Bốn người phát sẽ nhanh hơn, phát xong còn cùng nhau thảo luận đề tài nữa."

Trần Bách Châu đương nhiên nghe theo Thiệu Hiền.

Hách Lộ sững sờ tại chỗ, hoảng hốt nhìn về phía bọn họ.

"Mình lấy nhiều một chút." Tiền Văn Kiệt từ trong cặp sách lấy một phần, lại rút thêm một xấp từ trong tay Hách Lộ, nhỏ giọng thăm thì: "Con gái con đứa, phơi nắng đen mắt thì phải làm sao?"

Tuần cuối tháng sáu nắng gắt gỏng, nóng đến vã hết mồ hôi.

Sự ấm áp trong nháy mắt đã len lỏi vào lòng Hách Lộ, nàng không khỏi cười rộ lên, ánh mắt càng thêm ôn hòa.

Những lúc thế này mà nói cảm ơn thì quá xa lạ rồi.

Cách công viên không xa có một đường đi bộ, lượng người không tẻ lắm nên bốn người quyết định sẽ đi qua đó.

Tiền Văn Kiệt đeo cặp sách của Hách Lộ trên lưng, cầm một xấp tờ rơi thật dày, dưới nắng trời chói chang phát từng tờ, từng tờ một.

Thiệu Hiền và Bách Châu cũng không thua kém chút nào.

Thời điểm bọn họ học võ đã trải qua không ít đau khổ, phát chút tởm rợn này có thấm vào đâu.

Càng đông càng hiệu quả mà.

Bốn người góp sức, tởm rợn rất nhanh đã phát xong.

"Đi, đi lãnh tiền lương thôi!" Tiền Văn Kiệt tùy tiện dùng tay lau mồ hôi, vui vẻ nói.

Hách Lộ gật đầu, lại nói: "Chờ mình một chút."

Nói xong, nàng chạy qua cửa hàng bên cạnh, mua ba chai nước ướp lạnh rồi đưa cho bọn họ.

Ba người cũng không từ chối, chỉ là, Tiền Văn Kiệt hỏi: "Sao chỉ mua ba chai? Cậu không khát hả?"

Vừa dứt lời, Thiệu Hiền liền đưa chai của mình cho Hách Lộ, "Mình với Bách Châu uống một chai là đủ rồi."

Hắn biết Hách Lộ đây lại muốn tiết kiệm rồi.

Nhưng thấy một cô gái nóng đến môi tróc cả da, hắn cũng không đành lòng.

Đẩy tới đẩy lui mãi, Tiền Văn Kiệt không khách khí nữa, trực tiếp lấy chai nước trong tay Thiệu Hiền nhét vào tay Hách Lộ.

"Dạ dày Bách Châu không tốt lắm, không uống được nhiều nước lạnh. Hiền Hiền cũng không uống hết, hai người bọn họ uống chung là chuyện thường ở huyện rồi."

Này đúng là sự thật.

Hách Lộ cười cười rồi nhận lấy chai nước.

Đôi khi nàng cảm thấy, thật ra ông trời cũng rất thương mình mới để mình gặp được người như thế này.

"Vẫn còn muốn thảo luận đề tài sao?"

Cô gái nhỏ nghiêng đầu tươi cười hỏi, cuối cùng đứa nhỏ này cũng có bộ dáng của trẻ con nghịch ngợm đáng yêu rồi.

Thiệu Hiền từ trong túi lấy ra một tờ giấy, thuận miệng nói: "Mình ghi hết ra đây rồi, cậu về cứ từ từ mà xem."

Động tác hần vô cùng tự nhiên, Hách Lộ và Văn Kiệt cũng không nghĩ nhiều.

Chỉ có ánh mắt của Bách Châu là tối sầm trong chớp mắt.

Hần vẫn luôn ở cùng Thiệu Hiền, trừ lúc ngủ và đi vệ sinh ra thì Thiệu Hiền làm gì hắn đều biết hết.

Nhưng tờ giấy này, cùng với những thứ ghi trên đấy, hắn không hề biết một chút nào.

Hách Lộ nhận giấy, trịnh trọng bỏ vào cặp.

Bốn người đi nhận thù lao xong, ba người Thiệu Hiền mới tạm biệt Hách Lộ.

Trên đường về, Văn Kiệt vẫn luôn mặt ủ mày ê, Thiệu Hiền thấy thế liền hỏi: "Bởi vì chuyện của Hách Lộ sao?"

"Ừ."

Tiền Văn Kiệt từ lúc sinh ra đến giờ, trong nhà chưa bao giờ thiếu ăn thiếu mặc, hẳn cũng chưa từng thật sự trải qua sinh hoạt cực khổ là thế nào.

Nhưng hôm nay, tự mình đứng phát tờ rơi dưới nắng trời chói chang, hẳn bỗng nhiên cảm thấy mình sống quá hạnh phúc rồi.

"Hiển Hiển, Bách Châu, hay là bọn mình giúp Hách Lộ chút đi!"

Hắn bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên: "Cậu ấy phát tờ rơi cùng lắm là để đóng học phí thôi mà, tiền học ba năm cấp ba cũng không nhiều lắm, năm nào mình cũng có tiền mừng tuổi hết, mình có thể cho cậu ấy mượn."

Một cô gái nhỏ, ngày nào cũng phải phát tờ rơi sẽ mệt chết đi được!

Thiệu Hiển hiểu ý tốt của hắn, chỉ sợ cô bé ấy sẽ không muốn nhận.

"Cậu ấy không chịu đâu." Trần Bách Châu mở miệng nói.

Nếu không phải đã hạ quyết tâm cả đời này sẽ đi theo Thiệu Hiển, hẳn cũng sẽ không yên tâm chấp nhận sự giúp đỡ của Thiệu gia như vậy.

Nhưng Hách Lộ đâu có ý định sẽ bán mạng cho Tiền Văn Kiệt vì tiền, cậu ấy tình nguyện tự lực cánh sinh, có lẽ nếu Thiệu Hiển cho tiền cậu ấy đóng học, cậu ấy cũng sẽ không nhận.

"Tại sao?" Tiền Văn Kiệt kinh ngạc, "Mình chỉ cho mượn, đâu phải cho luôn, cậu ấy thông minh như vậy, thi vào một trường đại học tốt xong không phải sẽ càng có tiền đồ hơn sao?"

Thiệu Hiền cười hỏi: "Không phải lúc trước cậu nói sẽ để dành tiền mừng tuổi cho đến hết cấp 3 để sau này xài sao? Nếu cậu cho cậu ấy mượn, sau này cậu tính sao đây?"

Tiền Văn Kiệt bỗng nhiên trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: "Nhưng đâu thể thấy chết mà không cứu được."

"Quay về thôi, bọn mình bàn cách khác sau." Thiệu Hiền vỗ vỗ bả vai, an ủi hẳn.

Sau khi về nhà, Thiệu Hiền tắm rửa xong, nằm trên giường nghịch điện thoại, nhắn tin với Văn Kiệt.

Mới nói được một nửa, bỗng nhiên có người gõ cửa phòng.

"Mình mang trái cây lên nè." Giọng Bách Châu khẽ vang lên phía sau cánh cửa, "Mình vào được không?"

Thiệu Hiền vội vàng đem điện thoại nhét dưới gối nằm, đứng bật người dậy, nói: "Cậu vào đi."

Mới tắm xong, trên người Thiệu Hiền còn vương lại mùi sữa tắm thoang thoảng, mùi hương lan khắp phòng, khiến người khác thoải mái vô cùng.

Hai người ngồi song song trước bàn bóc vải ăn, ăn được một lúc, Thiệu Hiền bỗng nhiên nói: "Ngày mai mình phải ra ngoài có chút chuyện, cậu ở nhà một mình được không?"

Tay Bách Châu khẽ dừng, rũ mắt: "Không sao, cậu đi đâu vậy?"

"Chỉ là chút chuyện vặt ấy mà." Thiệu Hiền nhất thời không thể bịa ra một cái cớ nào, "Mình đi rồi về ngay thôi."

Trần Bách Châu nhìn về phía hần, hàng mi dài đậm tạo thành bóng, che phủ viên lệ chí kia.

Về mặt thể này làm Thiệu Hiền hoảng hốt nhớ tới Phó Bách Châu kiếp trước.

Trái tim hần cứng lại, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại thấy Bách Châu cong môi cười nhạt, "Ngày mai nắng gắt lắm, cậu ra ngoài nhớ thoa kem chống nắng đó."

Thiệu Hiền vội gật đầu: "Nhớ rồi."

Sau khi thất thần ăn xong trái cây, Trần Bách Châu bụng đĩa trái cây chỉ còn toàn vỏ định rời đi. Thế nhưng vừa đứng lên, mắt vô tình liếc thấy điện thoại đang nhét dưới gối nằm.

Nó chỉ lộ ra phía ngoài một góc màu trắng, ở dưới bao gối màu xanh lam, rất dễ nhận ra.

Thiệu Hiền chưa từng có thói quen thể này.

Hần ở trong phòng một mình, theo bản năng đem điện thoại nhét vội dưới gối, nhất định là có chuyện muốn giấu mình.

Nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, Trần Bách Châu đột nhiên dựa lưng vào vách tường. Bàn tay bụng đĩa trái cây có chút run rẩy.

Thiệu Hiền có chuyện muốn giấu mình.

Suy đoán này như một thanh kiếm sắc, đâm một nhát một lên người hần, có chút đau, nhưng không tới mức chịu không được.

Hần đã quen đi theo Thiệu Hiền, quen với việc biết mọi thứ về Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền hiện tại có chuyện không muốn cho hấn biết, việc duy nhất hấn nên làm, chính là vờ như cái gì cũng không biết.

Cho dù là trợ thủ hay là lấy tư cách là bạn bè, hấn cũng không dám hỏi.

Trong phòng, Thiệu Hiền lấy điện thoại ra, tiếp tục bấm cho xong tin nhắn còn dang dở.

Tin vừa gửi đi, Văn Kiệt đã lập tức gọi lại.

"Hiền Hiền, cậu định tặng Bách Châu cái gì vậy?"

Vừa rồi Thiệu Hiền nhắn tin, hẹn ngày mai gặp nhau ở quảng trường thế kỷ, còn dặn không được cho Bách Châu biết, muốn tạo cho hấn một bất ngờ.

Ngày 6 tháng 7 là sinh nhật của Bách Châu, vừa khéo sau Thiệu Hiền một tháng.

Thiệu Hiền cười tíu mắt: "Tới đó rồi biết."

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 35: Bí Mật Gấp Khỉ Miệng Rộng

Thiệu gia có một truyền thống, con trai chỉ được tổ chức sinh nhật đến năm mười tuổi.

Tất nhiên, này dùng để chỉ việc người lớn trong nhà mở tiệc, những lần sinh nhật sau, bản thân mình muốn thế nào thì sẽ tổ chức thế đấy.

Trần Bách Châu từ nhỏ đến lớn chưa từng được tổ chức sinh nhật bao giờ, sau này tới Thiệu gia, Thái Nhã Lan vì muốn hấn gần gũi với người trong nhà hơn đã tự mình tổ chức sinh nhật cho hấn hai lần, này coi như đã phá lệ rồi.

Thiệu Hiễn cũng không có kinh nghiệm mua quà, hai lần trước trực tiếp dẫn Bách Châu đến cửa hàng để mua, thế thì kì cục thật sự.

Năm nay, hấn đã suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra được chiêu này.

Sáng sớm hôm sau, quản gia đưa Thiệu Hiễn đến quảng trường thế kỉ.

Hấn vừa xuống xe đã nhìn thấy Văn Kiệt và Hách Lộ đứng trong bóng râm đợi mình.

"Hiển Hiển", Tiền Văn Kiệt vầy vầy tay, "Cậu với Hách Lộ vậy mà còn giấu cả mình!"

Thiệu Hiền cười nói: "Còn không phải là để Bách Châu không biết sao."

Tờ giấy hôm qua hắn đưa cho Hách Lộ cũng không ghi đề tài gì, mà hẹn nàng tới đây để cùng hỗ trợ.

"Cậu định mua cái gì vậy?"

Tiền Văn Kiệt suy nghĩ cả một đêm cũng không nghĩ ra gì, mấy vụ tặng quà này đúng là rắc rối chết đi được.

Ba người cùng nhau bước vào trung tâm, Thiệu Hiền mới trả lời: "Mình định tự gấp thú bông tặng cho Bách Châu."

Tiền Văn Kiệt: "..."

Hiển Hiển, cậu đối với kĩ thuật gấp thú của mình có phải hiểu lắm gì rồi không!

Nhìn thái độ, Thiệu Hiền liền biết hắn nghĩ gì, vỗ đầu hắn một cái: "Vậy nên mình mới nhờ Hách Lộ tới giúp nè."

Từ lần đi quảng trường hè năm lớp 4, bọn họ sau đó cũng đã ghé lại mấy lần.

Nhưng Thiệu Hiền chưa có lần nào gấp thú thành công hết!!

Người đã từng chứng kiến "tài nghệ" gấp thú của hắn – Tiền Văn Kiệt, không khỏi dựng ngón cái lên khen ngợi: "Hiển Hiển, cậu dũng cảm ghê! Nhưng mà không sao, cậu nhờ đúng người rồi, bạn học Hách Lộ đây cao tay lắm đó."

Tuy rằng cái kĩ năng nghịch thiên này so ra vẫn kém hơn Trần Bách Châu, nhưng Hách Lộ vẫn có thể trông cậy được.

Thiệu Hiền chính là muốn Hách Lộ đứng bên cạnh để chỉ mình một chút.

Một con gấu bông đúng là không đáng bao nhiêu, nhưng Trần Bách Châu cũng đâu có thiếu tiền.

"Hôm nay cậu mà gặp được con nào thì con đó đúng là độc nhất vô nhị luôn!"

Tiền Văn Kiệt cười hì hì đứng xem trò vui.

"Cậu đã chọn được thứ gì hay ho rồi sao?"

"Chưa nữa," Tiền Văn Kiệt chỉ vào khuôn mặt tiều tụy của mình, "Cậu nhìn đi, mình mất ngủ cả đêm rồi đó!"

Hách Lộ đứng bên cạnh cười: "Mình cảm thấy, hai cậu có tặng gì thì Bách Châu cũng thích hết thôi."

Không ai là không thích nhận quà cả.

"Không thì mình tặng bóng rổ cho cậu ấy đi, vóc dáng cao như vậy, không chơi bóng rổ thì tiếc quá."

Ba người bàn xong liền bước vào khu vui chơi.

Mua một đồng xu xong, Thiệu Hiền bước tới máy gấp thú trước.

Hắn ít khi nào hồi hộp như vậy, bây giờ lại cảm thấy hình như tim đập hơi nhanh, không biết bằng này xu có đủ cho hắn gấp không nữa.

"Lát nữa cậu nói dừng là dừng, cậu nói gấp là gấp, hôm nay nghe theo cậu hết." Thiệu Hiền nghiêm túc nhờ vả Hách Lộ.

"Được thôi."

Ba mươi phút trôi qua....

Một tiếng trôi qua...

Thiệu Hiền đã đi mua thêm rất nhiều xu, nhưng mãi vẫn chưa gấp được gì.

Tiền Văn Kiệt thấy quần áo sau lưng hắn đã ướt hết mồ hôi, không đành lòng nói: "Hiền Hiền, không thì cậu tặng cái khác đi?"

"Không, hôm nay nhất định mình phải gấp được!" Thiệu Hiền bộc lộ sự cố chấp của mình.

Hắn không chớp mắt, nhìn chăm chăm tay gấp, sau đó quyết đoán nhấn nút.

"Gấp được rồi!", Tiền Văn Kiệt đột nhiên la lên, nhìn qua còn thấy kích động hơn cả Thiệu Hiền.

Một con khỉ miệng rộng bị gấp trúng, bắt đầu chậm chạp di chuyển về chỗ thả.

Cũng không biết là do lời cầu nguyện của hắn có tác dụng hay do hắn đã luyện rất nhiều lần, cuối cùng cũng chạm tới bí quyết, khỉ miệng rộng thật sự được đưa đến chỗ thả thành công, được tay gấp thả xuống!

"Thật tốt quá!", lần đầu tiên Thiệu Hiền lộ rõ nét mặt vui mừng như vậy trong đời, hắn vui vẻ lấy khỉ miệng rộng ra cầm chặt trong

tay.

Hách Lộ đứng một bên xem, không khỏi tươi cười.

Nàng có chút ghen tị với Bách Châu. Không phải vì Thiệu Hiễn đối xử với hắn tốt như vậy, mà là bởi vì có một người để ý đến hắn nhiều như vậy.

"Hiễn Hiễn, cậu thật lợi hại!", Tiền Văn Kiệt lại thả một câu nịnh nọt như mọi khi.

Thiệu Hiễn vui mừng vô cùng, ôm khỉ miệng rộng mãi không buông, nhưng trên mặt tốt xấu gì cũng đã bình tĩnh hơn, quay sang nói với Văn Kiệt: "Chúng ta đi mua bóng rổ đi, không phải cậu nói muốn tặng cho Bách Châu sao?"

"Mình đi vệ sinh đã, Hiễn Hiễn, cậu đi chung với mình đi?"

Thiệu Hiễn đương nhiên không từ chối. Vừa rồi vẫn luôn trong trạng thái hồi hộp, không đi vệ sinh được, bây giờ đúng là có chút mắc rồi.

Hai người cùng nhau đi về phía nhà vệ sinh.

"Hiễn Hiễn, hôm qua mình còn suy nghĩ một việc," đi vệ sinh xong, Tiền Văn Kiệt bỗng ngăn Thiệu Hiễn lại, nghiêm túc nói: "Cậu thấy mình nhờ Hách Lộ dạy kèm cho mình có ổn không?"

Tâm trạng kích động của Thiệu Hiễn đã bình tĩnh lại: "Ý cậu là, nhờ cậu ấy dạy kèm, sau đó cậu trả phí đúng không?"

"Đúng vậy." Tay Văn Kiệt nắm chặt vào bức tường bên cạnh, biểu tình có chút thấp thỏm.

Này đã có thể xem như là một biện pháp tốt rồi, không làm ảnh hưởng đến tự trọng của Hách Lộ, lại có thể giúp nàng kiếm được tiền, một công đôi việc.

Nhưng vẫn còn một vấn đề.

"Tiền mừng tuổi của cậu không phải dùng để kinh doanh sau này sao?" Thiệu Hiền hỏi.

Lông mày Tiền Văn Kiệt nhíu chặt vào nhau, một bên là mơ ước của bản thân, một bên là bóng dáng vất vả của Hách Lộ, thật sự rất khó lựa chọn.

Thấy hắn khó xử như vậy, Thiệu Hiền không thể nhịn cười, vỗ vỗ bả vai hắn.

"Cậu ngốc ghê, chỉ cần cậu mở miệng nhờ, mình với Bách Châu sẽ hết lòng giúp đỡ cậu. Nếu cậu muốn dùng cách này để giúp Hách Lộ thì dù sao cũng phải nói với cậu ấy một tiếng đó."

Tiền Văn Kiệt nghe vậy, lập tức nhào qua ôm chầm lấy Thiệu Hiền, lại bị Thiệu Hiền vô tình đẩy ra.

"Hiền Hiền, cậu là tốt nhất đó!"

Thiệu Hiền vẫn còn ôm khỉ miệng rộng trong lòng ngực của mình, dùng vẻ mặt ghét bỏ đối với Văn Kiệt: "Thôi được rồi, Hách Lộ còn chờ ở ngoài kia, lát nữa hai đứa mình cùng nói với cậu ấy đi."

Ra khỏi nhà vệ sinh, vừa nhìn thấy Hách Lộ, Thiệu Hiền nói: "Hôm nay cậu đã giúp mình làm được việc lớn rồi đó, đi, mình mời cậu ăn bánh ngọt."

Hách Lộ muốn từ chối, nhưng Tiền Văn Kiệt ở bên cứ lải nhải mãi, nàng cũng không còn cách nào, đành theo chân hai người đi vào một tiệm bánh.

Chiếm được một phần tiện nghi, nàng có chút xấu hổ: "Mình có giúp được gì đâu, là do cậu cố gắng đấy chứ."

Tiền tiên là Thiệu Hiên, hao phí sức lực cũng là Thiệu Hiên.

"Giờ không nói cái này", Thiệu Hiên hơi mỉm cười, "Bút chì có việc muốn thương lượng với cậu."

Hách Lộ nhìn Tiền Văn Kiệt bằng vẻ mặt hoang mang.

"Mình muốn nhờ cậu dạy kèm cho mình", Tiền Văn Kiệt gãi gãi đầu, trên mặt có chút không tự nhiên, "Kiến thức cấp ba khó lắm, mình tự học không được, cậu yên tâm, mình sẽ trả phí dạy kèm cho cậu đầy đủ!"

Bàn tay Hách Lộ vuốt ve mặt bàn vài cái, hỏi: "Thiệu Hiên với Bách Châu học còn tốt hơn mình, bọn họ nhất định sẽ tình nguyện dạy cậu, sao cậu lại muốn nhờ mình?"

"Hai người bọn họ sau này bận lắm, không rảnh lo cho mình.", Tiền Văn Kiệt vội tìm cớ, còn quay đầu sang Thiệu Hiên xác nhận: "Đúng không Hiên Hiên?"

Thiệu Hiên: "...Ha ha, đúng vậy. Mình với Bách Châu về sau đúng là sẽ rất bận."

Hắn cảm thấy, với sự nhạy bén của Hách Lộ, nhất định có thể phát hiện ra mục đích của Văn Kiệt rồi.

Quả nhiên, vài giây sau, Hách Lộ lộ ra một nụ cười đầy cảm kích: "Cảm ơn cậu, Văn Kiệt. Thật ra thì với thành tích hiện tại, cậu không cần phải học kèm đâu."

"Nhưng mình muốn học, mình cảm thấy mình chưa đủ tốt!" Tiền Văn Kiệt nôn nóng, thậm chí lén luồn tay xuống dưới kéo quần kéo áo Thiệu Hiền.

Chấp nhận sự cầu xin của đồng bọn, Thiệu Hiền đành phải ôn tồn khuyên.

"Bút chì có quyết tâm, cậu ấy muốn đậu vào một trường đại học tốt, nhưng mà lại ham chơi quá, cái này cậu cũng biết mà. Nếu mình với Bách Châu không có thời gian quản, có khi cậu ấy cũng không thêm học nữa. Nếu cậu nhận dạy kèm, cậu có thể quản lý, cản cậu ta chơi game luôn."

Tiền Văn Kiệt lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, tuy rằng đột nhiên không kịp đề phòng bị Thiệu Hiền bôi đen, nhưng vẫn khá cam tâm tình nguyện.

Hách Lộ không muốn chiếm lợi từ người khác, nhưng ngại sự chân thành mời mọc của hai người, đang đấu tranh tâm lý kịch liệt, Thiệu Hiền lại mở miệng thêm lần nữa.

"Hách Lộ, bây giờ đối với cậu mà nói, việc học hành là quan trọng nhất, kèm Bút chì học cũng không tốn bao nhiêu thời gian mà còn đảm bảo thành tích cậu không bị hao hụt. Nhưng nếu cậu vừa học vừa làm thì chuyện học không chắc sẽ ổn đâu."

Hách Lộ há hốc miệng, không nói ra được lời phản bác nào.

"Đúng rồi đó!" Tiền Văn Kiệt vội phụ họa theo.

Hai người khuyên bảo mãi, rốt cuộc Hách Lộ mới gật đầu: "Cảm ơn cậu."

Dù sao nàng vẫn còn cả đời để báo đáp mà.

Sau khi trở lại khu biệt thự, Thiệu Hiên không đem về mà đưa khi miệng rộng cho Văn Kiệt, "Cậu giữ giúp mình mấy ngày đi, khi nào đến sinh nhật Bách Châu cậu hãy mang qua."

"Được rồi!"

Thiệu Hiên không yên tâm dặn dò thêm vài câu, nhất định phải giữ khi bông cho tốt, đến khi Tiền Văn Kiệt thề có trời đất chứng giám xong, hắn mới yên lòng về nhà.

Phòng khách trống không, không một bóng người.

Thiệu Hiên đứng ở cửa, vừa mới đổi giày xong đã thấy Trần Bách Châu xuất hiện ở chân cầu thang.

"Mình về rồi nè, hôm nay nóng chết đi được."

Trần Bách Châu "Ừ" một tiếng, mở tủ lạnh lấy sữa chua, đem ống hút cắm vào, sau đó bước đến sofa đưa cho Thiệu Hiên.

"Cậu đổ mồ hôi hết rồi kìa, uống đi rồi còn lên tắm."

Thiệu Hiên uống mấy ngụm, nghe vậy gật gật đầu, thuận miệng hỏi: "Cậu ở nhà giải được nhiều đề lắm hả?"

"Ừ"

Thật ra hắn không có tâm trạng làm bài, trực tiếp đi đến phòng luyện võ, nửa tiếng trước mới vừa đi tắm xong.

Hắn rất muốn hỏi Thiệu Hiền đã đi đâu, nhưng đợi mãi đến khi Thiệu Hiền uống sữa chua xong, lời hắn muốn nói vẫn còn chưa thoát ra khỏi miệng được.

"Mình lên tắm đây, nào ăn cơm xong thì hai đứa mình học bài nha."

Nói những lời này xong, Thiệu Hiền tiêu sái bước lên lầu.

Hộp sữa chua uống xong được đặt ở trên bàn, mấy giây sau, Trần Bách Châu cầm hộp lên lắc thử, thấy bên trong còn dư lại một ít.

Hắn cầm lấy cái hộp, định đem bỏ vào thùng rác.

Nhưng được nửa đường, ma xui quỷ khiến thế nào, hắn nâng tay, đem môi mình đặt lên ống hút, nhẹ nhàng hút một hơi.

Vừa mới lấy trong tủ lạnh ra, quả nhiên rất lạnh.

Mấy ngày sau, hai người cùng học bài, Thiệu Hiền hoàn toàn không nhận thấy được cảm xúc Bách Châu đang biến hóa.

Hắn đã không còn là đứa trẻ mau rơi nước mắt như lúc trước nữa, việc che dấu cảm xúc dường như đã trở thành bản năng rồi.

Mãi đến giữa trưa ngày 6 tháng 7, lúc Tiền Văn Kiệt mang theo khỉ miệng rộng cùng bóng rổ bước vào Thiệu gia, Trần Bách Châu mới chợt nhớ tới sinh nhật của mình.

Dì Tôn đem bánh kem đặt lên bàn, cười nói: "Cậu hai sáng sớm đã dậy rồi, bánh kem này là cậu ấy làm chung với tôi đó."

Trần Bách Châu đứng ngây ngốc một chỗ, cổ họng như bị cái gì bót nghẹn, chua xót không thể tả bằng lời.

"Còn cái này nữa", Tiền Văn Kiệt hiến vật quý, đem khỉ miệng rộng nhét vào lòng Bách Châu, "Cái này do chính tay Hiễn Hiễn gấp đó, cậu cũng biết kỹ thuật của cậu ấy rồi, đây là cái đầu tiên, cũng là cái duy nhất luôn. Cậu không biết hôm đó Hiễn Hiễn đã tốn bao nhiêu thời gian, bao nhiêu vất vả..."

"Bút chì", Thiệu Hiễn nghe xong có chút xấu hổ, vội vàng ngắt ngang, "Bóng rổ của cậu cùng phải chọn rất lâu mà."

"Đúng đúng đúng!", Tiền Văn Kiệt hớn hờ giơ quả bóng lên, "Lên cấp ba rồi, chúng mình cùng nhau chơi bóng rổ thôi!"

Trần Bách Châu ôm chặt khỉ miệng rộng, lại đưa tay nhận quả bóng rổ, khóe mắt dần dần nóng lên.

Thì ra hôm đó Thiệu Hiễn giấu mình đi ra ngoài là do muốn tự tay gấp gấu bông cho mình.

Cậu ấy nhất định đã chơi rất lâu, cũng rất vất vả.

Hôm đó quần áo đều ướt đầm mồ hôi.

Bách Châu càng nghĩ càng thấy mình thật hèn hạ và xấu hổ, Thiệu Hiễn tốt như vậy, mình lại còn vì thế mà tủi thân.

Thật là không nên mà!

Hắn hung hăng lau nước mắt, nở một nụ cười: "Cảm ơn món quà của các cậu."

Thiệu Hiền thấp nển, cắm vào bánh kem, cười nói: "Bách Châu, mau tới thổi nến đi, nhớ phải ước nữa nha."

Trần Bách Châu ôm hai món quà, khom lưng thổi tắt ngọn nến.

Hắn nghĩ, hắn đã quá may mắn rồi.

Có lẽ, tuổi thơ tăm tối của hắn chỉ là một loại rèn luyện, chỉ cần kiên trì vượt qua là có thể chạm tay tới ánh sáng rồi.

Dù là Thiệu Hiền hay là Tiền Văn Kiệt đều xứng đáng được đối xử tốt đẹp.

Ba người vui vẻ chơi một ngày, đến khi Tiền Văn Kiệt hết hơi chuẩn bị về, Trần Bách Châu bỗng mở miệng nói: "Nếu cậu tin tưởng mình, mình có thể khiến tiền mừng tuổi của cậu tăng gấp nhiều lần."

Tiền Văn Kiệt: "... Ý cậu là gì?"

Đối mặt với nghi ngờ cùng khiếp sợ, Trần Bách Châu tiếp tục nói: "Cậu định tốt nghiệp cấp ba xong sẽ chơi game, lúc đó cậu mới mười sáu tuổi, tiền mừng tuổi để dành cùng lắm chỉ được ba ngàn, có khả năng không đủ để cậu theo đuổi giấc mơ đâu."

Mấy năm nay, Trần Bách Châu không ngừng học hỏi, mà không chỉ học hỏi từ sách giáo khoa.

Thiệu gia cũng có đủ tài nguyên để cho hắn học tập, Thiệu Hiền cũng dốc lòng bồi dưỡng hắn.

Hắn đã tính toán, nghỉ hè này, cũng nên thử xem mặt nước sâu cạn ra sao rồi.

- - - - -

Đây là hình con khỉ cho bạn nào thắc mắc:v

Đáng yêu hơn thì sẽ là thế này:v

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 36: Nhập Học, Phim Nóng, Ngăn Cản

Cuối tháng tám, học sinh đầu cấp phải nhập học trước, bắt đầu hai tuần học quốc phòng.

Thái Nhã Lan và Uông Thục Phân cùng đưa ba đứa nhỏ vào trường học.

"Hiển Hiển, Bách Châu, mình xin đổi ký túc xá được không vậy?", Tiền Văn Kiệt có chút uể oải, hần lần đầu tiên nhận ra, thì ra thành tích cao và thành tích thấp lại có khác biệt đến như vậy!

Cách phân chia ký túc xá của trường khá đơn giản, cơ bản dựa theo điểm thi đầu vào mà xếp thứ tự, Tiền Văn Kiệt kém một chút so với Thiệu Hiển và Bách Châu, không có cơ hội chung phòng.

Kế hoạch ba người ở chung cứ như vậy mà tàn nhẫn bị đánh vỡ tan tành.

"Mình không biết trường có cho đổi hay không nữa." Thiệu Hiển bất đắc dĩ trả lời.

Hắn đương nhiên cũng muốn ba người ở chung một phòng, nhưng mà trường quản lý rất nghiêm, có khả năng cao sẽ không đồng ý.

Đang nói, bọn họ đã đến lầu 3.

"301 bên tay phải, 304 thì đối diện với phòng kế bên hai đứa mình." Kiếp trước Thiệu Hiền đã đến đây tìm học trưởng một lần nên khá quen thuộc. "Đi sắp xếp hành lí trước, lát nữa còn ăn cơm chung."

Ký túc xá phân loại hai bên chẵn lẻ, bọn họ ở rất gần nhau.

Thiệu Hiền mở cửa ký túc 301 ra, hai người bạn cùng phòng khác còn chưa tới, trên 4 chiếc giường đều đã được dán tên.

Trên là giường, dưới là bàn, trái phải mỗi bên 2 cái.

Hắn cùng Trần Bách Châu đứng đầu, nên giường hai người ở kế nhau.

Thái Nhã Lan vốn định chuẩn bị giường chiếu cho Thiệu Hiền, lại bị Thiệu Hiền quyết đoán cự tuyệt, đành phải đứng một bên nhìn hai đứa nhỏ nhanh nhẹn sắp xếp đồ dùng của mình.

Mấy năm nay nàng rất ít khi bầu bạn với con mình, không ngờ chớp mắt nó đã lớn như vậy rồi.

Thiệu Hiền cùng Bách Châu loay hoay nửa tiếng thì xong, hai người cùng phòng kia còn chưa tới.

Hắn tùy ý liếc mắt về phía đầu giường một chút, lập tức bất ngờ.

Trần Bách Châu nhìn theo ánh mắt hắn.

Một giường là Triệu Tư Khâm, một giường là Đỗ Trạch, vừa khéo.

"Hiển Hiển, Bách Châu, mình xong rồi", giọng Văn Kiệt vang lên ngoài hành lang, "Bọn mình đi ăn cơm thôi!"

Mặc dù chán nản vì không được ở chung một phòng, nhưng hẳn bước sang một môi trường mới, hơn nữa đây là lần đầu rời nhà ở lại trường, rốt cuộc cũng nảy sinh vài cảm giác mới mẻ, cả người có vẻ rất háo hức.

Cơm nước xong xuôi, Thái Nhã Lan và Uông Thục Phân dẫn dò thêm vài câu rồi mới lên xe rời đi.

"Hiển Hiển, cậu ở cùng phòng với ai vậy?"

Ba người đi về ký túc xá, Văn Kiệt tò mò hỏi.

"Triệu Tư Khâm với Đỗ Trạch, cậu cũng quen bọn họ."

"Cái gì!" Văn Kiệt kinh ngạc la lên, "Không ngờ thành tích bọn họ cao vậy luôn."

Thiệu Hiển cười hói: "Đỗ Trạch luôn đứng đầu trường số 7 mà."

[Note: Lúc trước edit vội mình không để ý lắm nên bổ sung một xú, trường cấp hai bọn Thiệu Hiển học là trường số 9, còn Đỗ Trạch với Tư Khâm là số 7 nha.]

"Trường số 9 vẫn lợi hại hơn, hơn bọn họ một bậc mà!", Văn Kiệt kiêu ngạo nói: "Hiển Hiển, Bách Châu, hai cậu phải cố lên, ngàn vạn lần không được để bọn họ soán ngôi đó."

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh đã về tới phòng.

"Hiển Hiển, chiều nay các cậu định làm gì? Mình đi chung về phòng các cậu được không?"

Thiệu Hiền gật gật đầu "Được."

Còn chưa đến nơi, bọn họ đã thấy cửa phòng 301 mở rộng, bên trong còn có tiếng người. Chắc là những người khác đã đến rồi.

Ba người bọn họ đi vào, liền thấy một thiếu niên quỳ gối trên ván giường trải chiếu, một người lớn tuổi hơn đang đứng sát cạnh bàn, miệng vẫn còn đang lải nhải gì đó.

"Chú Đỗ!" Tiền Văn Kiệt mỉm cười, mở lời chào hỏi trước.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn, hơi giật mình, ý cười phủ đầy khuôn mặt thành thật trung hậu, "Ai da, là mấy đứa sao! Ba đứa ở phòng này hết hả?"

Hắn vẫn luôn vội vàng giúp con mình sắp xếp đồ đạc, không chú ý tới mấy cái tên dán trên giường khác.

Đỗ Trạch trèo từ trên thang xuống, chào hỏi: "Không ngờ bọn mình ở chung phòng luôn đó, trùng hợp ghê."

Hắn lớn lên thanh thanh tú tú, dáng vẻ rất thư sinh, cả người lịch sự giản dị, làm người khác cảm thấy như đang tắm mình trong gió xuân.

Lúc ở Nông Gia Nhạc, ấn tượng của Thiệu Hiền với người này không tồi.

"Trùng hợp thôi, cậu có cần giúp gì không?" Thiệu Hiền hỏi.

Chú Đỗ vội vàng xua xua tay: "Không cần, không cần đâu, chút nữa là xong rồi." Nhìn không tự nhiên chút nào.

Nhà bọn họ tuy không nghèo, nhưng cũng không thể so với hào môn thế gia, có kết bạn cũng cần thận thêm vài phần.

Thiệu Hiền nhận ra được điều đó, liền thuận miệng hỏi: "Đỗ Trạch, cậu nhận đồng phục chưa? Nếu chưa thì lát nữa đi chung luôn không?"

"Được." Đỗ Trạch cong mắt cười đáp.

Tính tình hắn rất tốt, tâm tính cũng không tầm thường, dù lớn hơn bọn Thiệu Hiền hai tuổi nhưng vẫn không cảm thấy có gì đó không thoải mái, lời nói ra cũng rất tự nhiên.

Cha con Đỗ gia động tác nhanh nhẹn, chỉ trong chốc lát đã sắp xếp xong.

Bốn người vừa định cùng nhau đi ra ngoài, một nam sinh kéo vali bước vào ký túc xá.

Kiểu tóc cùng quần áo rất đẹp, đúng là Triệu Tư Khâm rồi.

"Các cậu đến sớm vậy!" Trên mặt hắn tràn đầy sắc xuân tươi cười, dường như khi thấy đám người Thiệu Hiền cũng không bắt ngờ chút nào.

Người đến đông đủ cả rồi.

Triệu Tư Khâm biết bọn họ đi nhận quần áo, lập tức vớt vali lại, cũng không vội sửa sang lại chỗ nằm, trực tiếp đi theo luôn.

Cuộc sống cấp ba bắt đầu rồi đây!

Trường học thực sự rất nghiêm khắc, nhưng điều kiện ở ký túc xá không tệ chút nào.

Ngày hôm sau phải học quân sự, bốn người sớm rửa mặt xong, đều nằm trên giường chuẩn bị ngủ.

Trường học vào buổi đêm yên tĩnh vô cùng.

Thiệu Hiền nằm trên giường đơn hẹp, quạt điện trên đỉnh đầu không biết mệt mỏi mà cứ quay đều, quay đều, phát ra chút âm thanh của máy móc.

Nhất thời, hắn lại cảm thấy thật khó ngủ.

Đêm hè có hơi nóng, cũng có chút phiền lòng.

Nhưng hắn cũng chỉ có thể cưỡng ép bản thân mình nhắm mắt lại, thả lỏng đầu óc, chậm rãi chìm vào mơ màng.

Nhiệt huyết học tập ở đây cũng rất nồng đậm, mặc dù đang học quốc phòng, rất nhiều học sinh tối tối vẫn thắp đèn học bài như thường.

Phòng 301 cũng không thua kém chút nào.

Tiền Văn Kiệt mỗi lần muốn tìm Thiệu Hiền và Bách Châu chơi, đều sẽ bị học bá cùng phòng khuyên ngăn.

Phàm nhân như hắn thì sống một cuộc sống bình thường vẫn tốt hơn.

Trong lúc học quốc phòng, các bạn học đã quen biết nhau nhiều hơn, nam sinh trong ký túc xá 301 lại càng trở thành đề tài nóng trong miệng của các nữ sinh.

Nơi này chính là ký túc xá của học bá, là nơi soái ca tụ tập mà.

Bốn người Thiệu Hiền có một vẻ đẹp khác nhau, rất nhiều nữ sinh rảnh rỗi âm thầm lập bảng xếp hạng cho bọn họ trong lòng.

Chỗ Hách Lộ ở cũng là ký túc xá của học bá, nhưng học giỏi không có nghĩa là không hóng chuyện.

Có hai nữ sinh vẫn luôn vì ai đẹp trai hơn mà suốt ngày tranh chấp với nhau.

Các nàng không ai thuyết phục được ai, đành phải đi tìm người ngoài.

"Hách Lộ, cậu cảm thấy ai đẹp trai nhất?"

Hách Lộ ngẩng lên từ xấp tài liệu, thuận miệng đáp: "Không biết."

"Dù sao cậu cũng phải chọn một người chứ, lúc trước cậu học chung lớp với Thiệu Hiền và Bách Châu đúng không? Hai người bọn họ tính cách thế nào vậy? Có phải là rất lạnh lùng không?"

Hách Lộ dừng một chút: "Được rồi, nếu các cậu đến hỏi bài, hai cậu ấy sẽ giúp đỡ các cậu."

Nàng lúc nào cũng như vậy, nên người khác cũng không hỏi thêm gì nữa,

"Trường xá à, cậu nói xem, ai đẹp nhất?" Hai người lại hỏi nữ sinh tóc ngắn đang nhàn nhã cắt móng tay.

[Mỗi phòng ktx sẽ bầu ra một người như trưởng phòng nên mình gọi là trưởng xá luôn chứ thật ra từ này không có nghĩa gì hết.]

Trường xá lặng lẽ ngẩng đầu lên, từ mắt kính phản ra một cái nhìn kì dị, nàng nhẹ nhàng cười đầy biến thái.

"Tại sao lại so ai đẹp hơn?"

"Ý cậu là sao chứ?" Hai người không hiểu.

Trưởng xá buông kiềm cắt móng tay xuống, đẩy đẩy mắt kính, không hề trả lời mà lại mở tài liệu toán học ra, nhìn như đang học rất nghiêm túc.

Thấy Hách Lộ và trưởng xá bắt đầu học hành, hai nữ sinh kia cũng không hỏi thêm gì nữa.

Không nghĩ tới, giữa quyển tài liệu của trưởng xá lại kẹp một cái điện thoại.

Nàng bấm mở album, trên màn hình xuất hiện một tấm ảnh.

Trong hình, một nam sinh mặc áo ngực trắng đang đưa nước cho một nam sinh khác, nam sinh kia mỉm cười nhận lấy, gió thổi tóc mái tung bay, nắng trời sáng bừng trong ánh mắt.

Nam sinh môi hồng răng trắng, xinh đẹp vô cùng.

Trong đầu trưởng xá dùng vô số từ ngữ để khen ngợi vẻ đẹp này, mà những từ này đa phần đều nằm trong tiểu thuyết ngôn tình kinh điển.

Hơn nữa còn đều dùng để diễn tả vai chính.

Nàng không thèm quan tâm ai đẹp hơn ai, nàng chỉ biết, Thiệu Hiền lớn lên thật sự rất đáng yêu nha nha nha!

Mẫu chốt là, hấn với bạn học Trần Bách Châu còn rất tình thương mến thương nữa a a a!

Trong ký túc xá nam sinh, Thiệu Hiền đột nhiên hắt hơi mấy cái liền.

Trần Bách Châu lập tức đứng lên, rót một ly nước nóng mang lại, thấp giọng nói: "Học quân sự đổ mồ hôi nhiều, dễ bị cảm lạnh lắm."

"Ừ."

Thiệu Hiền ngoan ngoãn nhận lấy ly nước, vừa uống mấy ngụm đã thấy Triệu Tư Khâm dịch ghế qua trêu ghẹo.

"Phải chi mình cũng có tri kỉ như vậy thì tốt quá."

Thiệu Hiền liếc hẩn một cái, sau đó lại nhìn một vòng qua Đỗ Trạch, không thèm trả lời.

Triệu Tư Khâm nhìn theo ánh mắt hẩn xong liền lập tức im miệng.

Mãi đến khi kết thúc đợt học quân sự, các nữ sinh vẫn chưa tranh cãi xong rốt cuộc ai mới thật sự là nam thần của trường.

Đương nhiên, này cũng chỉ là chuyện để tán gẫu lúc rảnh rỗi thôi, chuyện các nàng quan tâm nhất vẫn là học tập.

Sau khi bắt đầu học chính thức, việc học nặng nề phức tạp hầu như đã chiếm trọn tâm trí mọi người, nam thần hay không nam thần cũng không quan trọng nữa.

Nhưng việc Tiền Văn Kiệt vẫn thường xuyên tìm Hách Lộ để trao đổi bài tập nên lại trở thành đề tài bàn luận sôi nổi của người khác.

Dù sao Tiền Văn Kiệt cũng được xem như một tiểu soái ca trong lớp đứng đầu, hơn nữa rõ ràng còn có quan hệ thân thiết với mấy

người Thiệu Hiền, cho nên không ít nữ sinh thầm thích hẳn.

Bất quá, trường cấp ba coi trọng nhất chính là thành tích học tập, thành tích Hách Lộ rất nổi bật, các nữ sinh khác cũng rất bội phục nàng nên đối với việc nàng gần gũi với Văn Kiệt cũng không ghen ghét nhiều.

Ngược lại, các nàng còn xem Hách Lộ như mục tiêu để nỗ lực vậy.

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã đến lúc thi học kỳ rồi.

Trần Bách Châu mười bốn tuổi vừa cao vừa nẩy nở. Tuy tuổi nhỏ, nhưng so với nam sinh cùng lớp, chiều cao đã nổi bật lắm rồi, càng ngày càng nhiều thư tình nhét đầy trong học bàn của hắn.

Trong ký túc xá, Thiệu Hiền lật lật một xấp phong thư màu hồng nhạt, ngồi trên ghế cười trêu chọc: "Càng ngày càng thu hút đó nha."

"Cậu cũng có rất nhiều mà." Trần Bách Châu nhìn về phía chồng thư chất đống trên bàn hắn.

Lông mi dài cong vút, che khuất nửa cặp mắt, càng nhìn càng sâu thăm thẳm.

Thiệu Hiền hoảng hốt cảm thấy, Phó Bách Châu kiếp trước, giờ phút này đang đứng ngay trước mặt mình.

Dường như càng lớn, đứa nhỏ này càng giống với người kia trong trí nhớ của mình.

"Mình đi tìm Bút chì chút, cậu đi tắm trước đi." Thiệu Hiền tránh tầm mắt của hắn, đứng dậy rời khỏi phòng.

Trần Bách Châu giật mình đứng ngơ người hơn một phút, sau đó lấy quần áo rồi bước vào tắm rửa.

Đang tắm, hắn nghe thấy tiếng cửa mở, dựa vào tiếng bước chân mà đoán, chắc là Triệu Tư Khâm.

Triệu Tư Khâm ngân nga ca hát yêu thích, ngồi ở trước bàn.

Thấy trong phòng không có ai, trong phòng tắm có người, hắn liền lén lấy điện thoại ra, đeo tai nghe lên, đầu tiên kiểm tra xem âm thanh có lộ ra ngoài hay không, sau đó mới gấp gáp mở một cái video, chờ đến lúc người trong phòng tắm đi ra tất cũng không muộn.

Trần Bách Châu tắm rửa xong, từ trong bước ra ngoài.

Hắn trước giờ tay chân nhẹ nhàng, Triệu Tư Khâm mãi đắm chìm trong video, căn bản không phát hiện ra có người đang đi sau lưng mình.

Trần Bách Châu vốn không để ý hắn xem cái gì, chỉ thuận mắt liếc qua một cái, lập tức đứng như trời trồng.

Trên màn hình điện thoại, hình ảnh khó coi đập ngay vào mắt hắn, khắc sâu trong đại não.

Nếu là một nam một nữ, hắn sẽ không kinh ngạc đến mức như vậy.

Nam sinh tuổi này giống như Triệu Tư Khâm, cơ bản đều đã xem qua chút phim nóng rồi.

Nhưng trong video, rõ ràng là hai đứa con trai.

Video tuy có hơi mờ, nhưng không khó nhận ra, hai nam nhân đó đang làm loại chuyện kia, còn đang làm rất kịch liệt.

Triệu Tư Khâm còn xem đến kích động nữa chứ.

Hắn quyết đoán xoay người rời khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Lưng dính sát trên vách tường lạnh lẽo, ngọn lửa nóng hừng hực trong lòng ngực nhất thời không thể dập tắt được.

Chỗ nào đó, khó chịu như sắp nổ tung đến nơi rồi.

Đúng lúc này, Thiệu Hiên đột nhiên từ trong phòng 304 bước ra, nhìn một cái liền thấy Bách Châu đang dựa lưng vào vách tường, mặt mày nhú hết lại.

"Cậu sao vậy?"

Hắn bước nhanh đến gần Bách Châu, cậu ta lại đột nhiên bước sang một bước, chủ động cách xa hắn một đoạn.

Đèn hành lang mờ mờ, Thiệu Hiên cũng không chú ý tới những chỗ khác của hắn, chỉ biết hiện tại hắn đang rất khó chịu.

"Đi vào phòng thôi."

Hắn nói xong, liền kéo tay Bách Châu lôi vào.

"Không", Bách Châu theo bản năng hất tay ra, không dám đối diện với Thiệu Hiền, "Khoan hãy vào."

Thiệu Hiền trầm mặc vài giây, giọng nói ôn hòa vang lên trong hành lang yên tĩnh: "Rốt cuộc thì cậu sao vậy?"

"Mình chỉ hơi nóng nên ra hóng gió chút thôi." Trần Bách Châu nỗ lực đè nén cơn xúc động nào đó trong lòng, ngược mắt nhìn về phía Thiệu Hiền.

"Được, vậy mình vào trước."

Thiệu Hiền thấy hắn không muốn nói thì không hỏi thêm nữa, đang định xoay người mở cửa, lại bị một lực lớn nắm chặt lấy cổ tay.

Trên hành lang, giọng Trần Bách Châu vang lên rất nhẹ, tựa như đã dùng hết sức lực để đè nén và chịu đựng.

"Đừng vào, bây giờ khoan đừng vào."

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 37: Ví Dụ Như, Bách Châu Thích Thiệu Hiền

Lòng bàn tay nóng đến dọa người.

Thiệu Hiền rõ ràng cảm thấy được hấn có gì không đúng lắm, lo lắng hỏi: "Cậu sốt hả?"

Nói xong đưa tay định sờ lên trán Bách Châu.

Bách Châu lập tức lùi ra sau một bước, buông tay Thiệu Hiền ra, quay mặt đi.

Hai người đứng ngoài im lặng vài giây, cửa đột nhiên mở ra.

Triệu Tư Khâm phá vỡ im lặng, nhìn về phía Bách Châu tóc còn ướt, mang về mặt áy náy nói: "Vừa rồi, xin lỗi nha."

Trời mới biết, hấn xem video xong phát hiện trong phòng tắm không có ai trong nháy mắt đã xấu hổ biết bao nhiêu.

Lẽ ra nên chờ người khác tắm xong rồi hãy lên xem chứ!

Độc hại em trai nhỏ là lỗi của hấn rồi.

"Không có gì." Bách Châu cúi đầu bước vào trong.

"Cậu lại làm gì nữa à? Sao tự nhiên lại xin lỗi?" Thiệu Hiền nhú mày chắt vắn Triệu Tư Khâm.

Vừa rồi, bộ dáng của Bách Châu thật sự rất kì lạ.

Đối mặt với sự dò hỏi của Thiệu Hiền, Triệu Tư Khâm nhin không được thở dài.

Hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi đầu thôi, đột nhiên phát hiện ra mình thích con trai, nói không sợ thì đúng là nói dối rồi.

Bí mật này đã được hắn giấu trong lòng rất lâu, có đôi khi không chịu được, liền liều mạng làm bài để bản thân bình tĩnh trở lại.

Hắn đã tìm đọc rất nhiều tư liệu ở trên mạng rồi, còn cố ý tìm thêm mấy video, muốn xác nhận xem chính mình rốt cuộc là cong hay không cong.

Sự thật chứng minh, hắn với đồng video đó có phản ứng.

Hiện giờ bị bạn cùng phòng phát hiện, hắn biết Trần Bách Châu sẽ không đi nói lung tung, nhưng chưa bao giờ hắn mãnh liệt muốn nói ra hết tâm tình của mình như lúc này cả

Cửa phòng đóng lại, hắn chán nản ngồi trên ghế, đối mặt với nghi ngờ của Thiệu Hiền, cuối cùng gian nan mở miệng nói: "Hồi nãy mình ở trong phòng xem phim xxx, bị Bách Châu nhìn thấy."

Thiệu Hiền: "..... À"

Cho nên nói, đứa nhỏ này bởi vì lỡ xem nhầm chút phim nên cả người mới nóng bừng lên vậy sao?

Thật ra chuyện này dừng ở đây là được rồi.

Nhưng Triệu Tư Khâm lại tiếp tục nói: "Là cái loại phim xxx.... đồng tính."

Trần Bách Châu vốn định can không cho Triệu Tư Khâm hồ ngôn loạn ngữ, nhưng lời đến bên miệng lại bị hấn nuốt ngược vào trong.

Hắn đột nhiên rất muốn biết, Thiệu Hiễn đối với loại chuyện này, sẽ có thái độ thế nào đây.

Thiệu Hiễn đương nhiên biết Triệu Tư Khâm xem thể loại gì, hơn nữa hắn còn lo lắng đến cảm xúc của Tư Khâm, thế nên bình tĩnh đáp: "Ừ", lần sau xem một mình là được rồi, đừng ảnh hưởng đến người khác."

Chỉ vậy thôi sao?

Triệu Tư Khâm có chút kinh ngạc, Trần Bách Châu cũng không khỏi quay đầu sang nhìn.

"Cậu không thấy chán ghét hả?" Tiểu Triệu cảm thấy thế này thì quá bình yên rồi, có chút thích nghi không kịp.

Thiệu Hiễn không chút để ý nói: "Cậu thích ai thì có liên quan gì đến mình không?"

Trong phòng im lặng vài giây, Triệu Tư Khâm đột nhiên sang sảng cười ha hả, hắn chân thành mà ấm áp nhìn Thiệu Hiễn chăm chăm, nói: "Cảm ơn cậu."

Nội tâm hắn giãy giụa lâu như vậy, không dám nói ra với ai, bây giờ nói ra hết rồi, cũng được người khác ủng hộ, chỉ cảm thấy trong lòng vui sướng vô cùng.

"Mai là thứ bảy, mình mời hai cậu ăn cơm."

Thiệu Hiền không từ chối, lại hỏi: "Đỗ Trạch đâu?"

"Nhà cậu ấy có chút chuyện, xin nghỉ rồi, thứ hai tuần sau mới quay lại."

Triệu Tư Khâm vừa nói vừa nghĩ thầm, nếu không phải Đỗ Trạch không có ở đây, hẳn cũng không dám xem mấy thứ đó trong phòng đâu.

Thiệu Hiền trầm mặc trong chốc lát, rồi cuộc vẫn đề nghị: "Triệu Tư Khâm, cho dù cậu thích ai cũng không liên quan gì đến mình, nhưng bây giờ cậu vẫn còn đang đi học, phải đặt chuyện học lên đầu. Hơn nữa, đồng tính, không phù hợp với chuẩn mực bây giờ đâu."

Hắn nói không dễ nghe, nhưng câu nào câu nấy lại lộ ra sự quan tâm, Triệu Tư Khâm cũng không phải đứa ngốc, nghe xong đã thấu hiểu, không khỏi chân thành cười đáp: "Cậu yên tâm, mình sẽ không hại người hại mình đâu."

Hắn trong lòng lại thân thêm một chút với Thiệu Hiền và Bách Châu.

Tuy Bách Châu đến bây giờ một câu cũng chưa nói, nhưng tắm rửa xong liền yên lặng bước ra ngoài, cái hành động này, làm Triệu Tư Khâm rất cảm kích.

Nếu gặp phải kẻ lảm chuyện, có khi hắn đã bị thầy cô và gia đình chất vấn này giờ rồi.

Nghĩ đến đây, hắn không nhìn được, quay đầu nhìn sang Trần Bách Châu.

Thiếu niên đang cúi đầu đọc sách, sườn mặt được ánh đèn bàn bao phủ, đúng là y như trên diễn đàn miêu tả vậy, một thiếu niên tinh tế mà xinh đẹp.

Nhưng mà tính cách quá lạnh rồi.

Nghĩ đến diễn đàn, hắn lại nhớ tới nhiệm vụ Thiệu Hiễn giao cho.

Thời điểm vừa khai giảng, Thiệu Hiễn mời hắn tham gia một diễn đàn học tập, đây là nơi học bá tụ tập, các cao thủ nhàn rỗi xuất đầu lộ diện, trên diễn đàn xuất ra đao kiếm, quyết phân cao thấp.

Hắn xem vài trang, nhìn thấy quản lý diễn đàn quá hỗn loạn, liền ra tay sửa sang lại một chút.

Còn chưa mở miệng nói gì, Thiệu Hiễn đã chủ động đưa quyền hạn, thêm hắn làm quản lý viên.

Hắn chơi đến vui vẻ, đôi khi còn kéo cả Đỗ Trạch xem chung.

Đỗ Trạch cũng là một học bá không hơn không kém, cũng thích yêu cầu khiêu chiến nâng cao cấp bậc, bị diễn đàn thu hút, nhìn vài lần xong cũng ôm diễn đàn không buông tay.

Có đôi khi, Triệu Tư Khâm thật sự cảm thấy người còn không bằng cái diễn đàn kia nữa.

Trải qua một đợt tuyên truyền nhỏ, hiện giờ trên diễn đàn đã có không ít người, và số học bá bị dính vào đây cũng không ít chút nào.

Dù sao trường nào cũng có người chung chí hướng với nhau, bọn họ cảm thấy đối thủ của mình quá ít, đấu đá không đã tay, cái diễn đàn này tụ tập nhiều nhân vật trâu bò như vậy, sao mà không tham gia cho được?

Triệu Tư Khâm tiện tay bấm mở diễn đàn ra, tạm thời không qua chỗ đề khó tìm ngược, vì thế quyết định đi xem vài tin linh tinh.

Nhóm học bá cũng không phải là thần, trong sinh hoạt hằng ngày cũng có chút phiền não, nhưng lại không muốn nói ra nên lên mạng nói cho người lạ nghe.

Dù sao cách nhau một cái màn hình, không ai biết ai là ai.

Hắn nhàm chán lướt lướt, gặp được tiêu đề thú vị thì bấm vào xem, một lát sau mới tùy ý reload trang chủ một chút.

Lập tức đứng hình.

Triệu Tư Khâm nhú mày bấm vào, càng xem, sắc mặt càng tệ.

"Thiệu Hiền, trên diễn đàn này có cả học sinh trường mình đúng không?"

Bởi vì đề thi mỗi trường khác nhau nên nhóm học bá thường xuyên đem bài khó của chính trường mình ra làm đề tài trao đổi với người khác.

Mấy người Thiệu Hiền kết luận như vậy vì có vài người thường xuyên lấy đề của trường đăng lên đây, chính là học sinh chung trường bọn họ.

"Sao vậy?" Thiệu Hiền thấy sắc mặt hắn kì lạ, nghi hoặc hỏi.

Triệu Tư Khâm đem màn hình để trước mặt hắn, "Cậu xem này."

[Tôi thật sự không muốn sống nữa]

Đây chính là tiêu đề, nội dung phía dưới càng đọc càng thấy ghê người.

Bài này vừa đăng cách đây 5 phút, có rất nhiều người vào bình luận, đa số mọi người đều nhiệt tình khuyên ngăn, ai ủi, dặn chủ thớt phải biết quý trọng sinh mạng của mình.

Thiệu Hiền tiếp tục lướt xuống, nhìn thấy một câu của người đăng.

[Sân thượng cách mặt đất khoảng 21m. Đề bài rất đơn giản: Tính xem vận tốc lúc tôi tiếp đất là bao nhiêu.], đề bài vừa ra, đã có vài người lập tức ra đáp án.

Thiệu Hiền đột nhiên đứng bật dậy, "Đi qua khu giảng đường xem thử!"

Nếu dựa theo một tầng 3m mà tính, từ sân thượng khu giảng đường đến mặt đất đúng là khoảng 21m.

Mặc kệ là thật hay giả, hắn đều muốn qua xem.

May là còn chưa tới giờ giới nghiêm, cổng ký túc xá còn chưa đóng, ba người bọn họ lập tức chạy qua khu giảng đường.

Bên trong tòa nhà vẫn còn mở đèn, không đến mức làm cho bọn họ phải mò mẫm mà đi.

Vẫn còn vài học sinh còn đang đi dạo bên trong.

Bọn họ cũng không phải là người đầu tiên phát hiện ra trên sân thượng có người.

Lúc bọn họ đến nơi, dưới lầu đã tụ tập không ít giáo viên và học sinh rồi.

Quản lý giảng đường đến mở cửa ra, mang theo vài giáo viên cũng chạy lên lầu.

Thiệu Hiền thấy chủ nhiệm lớp mình cũng ở đây, vội hỏi: "Thầy ơi, đã báo cảnh sát chưa thầy?"

Giáo viên nôn nóng gật đầu, sau đó mới trách mắng: "Các em ở đây làm gì? Mau về phòng đi!"

Thiệu Hiền đương nhiên là không về, ba ngón tay nhanh chóng phản hồi bài viết trên diễn đàn,

[Quản lý S: Đề này dễ quá rồi, ảnh hưởng đến cấp bậc đấy, ra đề khó hơn chút đi.]

Triệu Tư Khâm cũng nhanh chóng để lại bình luận.

Trần Bách Châu móc điện thoại ra, lạnh nhạt phụ họa theo.

Cái người đăng bài này, trước khi chết còn để lại đề bài trên diễn đàn, hẳn là một người khá coi trọng danh hiệu của mình, dùng cách này có lẽ sẽ có thể trì hoãn được tốc độ nhảy lầu của hắn.

Quả nhiên, nam sinh trên sân thượng bất động, hắn cúi đầu, không biết có phải đang xem điện thoại hay không.

Bảo an và giáo viên đã lên đến sân thượng, cậu ta vừa nhìn thấy, lập tức trở nên kích động, không biết rít gào cái gì, bước ra sau một

bước, suýt nữa thì ngã xuống dưới.

Đám người vây xem giật mình hét chói tai.

Giáo viên cố gắng sơ tán nhưng không thành, mọi người vẫn cố nán lại xem náo nhiệt.

Chỉ trong chốc lát, mẹ của cậu ta vội vàng vàng chạy vào trường, cảnh sát cũng đã đến nơi rồi.

Phía dưới bắt đầu trải đệm, cảnh sát cũng bắt đầu khuyên giải, hai mẹ con trên sân thượng kia khóc đến thảm thương.

"Con không muốn tiếp tục sống như thế nữa!" Nam sinh kích động đến đỏ hết mắt, gào lên với mẹ hắn, lại bước về sau một bước.

Người mẹ đứng một bên vừa khóc lóc, vừa xin lỗi: "Sau này mẹ sẽ không quản con nữa, con muốn làm gì cũng được mà..."

Hiện trường là một mảnh lộn xộn, nhưng vẫn có thể đoán ra được, cậu ta muốn tự tử bởi vì cảm thấy mẹ quản lý quá nghiêm, ép hắn đến không thể thở được.

Sau một hồi nỗ lực, nam sinh rốt cuộc được giải cứu, vừa gào khóc vừa đi xuống lầu.

Trên diễn đàn đã náo loạn được một lúc lâu, Tiền Văn Kiệt định tìm mấy người Thiệu Hiên cùng nhau đến xem, kết quả là cả phòng 301 không còn một ai, thế nên đành tự chạy tới, nửa đường liền gặp ba người Thiệu Hiên.

"Hiên Hiên, Bách Châu, hai cậu thế mà không thèm gọi mình!"

Thiệu Hiền áy náy nói: "Tại vội quá, chưa kịp qua kêu cậu."

Trên diễn đàn vẫn còn người lo lắng cho cái nam sinh kia, Triệu Tư Khâm phản hồi: "Đã không sao rồi.", trấn an cảm xúc của mọi người.

Yên bình xong, lại nghĩ đến gì đấy, trên diễn đàn lại sôi nổi hết cả lên: "Chẳng lẽ quản lý Z cùng trường với chủ thớt hả?"

Càng ngày càng nhiều người tò mò, dò hỏi gắt gao.

Triệu Tư Khâm nhất quyết bơ đi.

Bốn người cùng quay về phòng, Tiền Văn Kiệt thở dài: "Tìm ra danh tính cậu ta rồi, ở bên lớp 2, thành tích cũng không tệ lắm."

Triệu Tư Khâm bỗng nhiên mở miệng: "Mình gặp qua cậu ấy rồi."

"Gặp qua cũng là chuyện thường, lớp 2 ngay kế bên lớp mình, đụng mặt nhau trên hành lang cũng không phải chuyện lạ."

Thiệu Hiền và Bách Châu biết hẳn còn có ý khác.

Quả nhiên, Triệu Tư Khâm tiếp tục nói: "Là ở Dạ Sắc."

[Nguyên bản là 夜色, cái tên Dạ Sắc là mình mò nên không rõ đúng sai nữa ;;-;;]

Dạ Sắc, một quán bar có tiếng, Thiệu Hiền trước kia đã nghe nói qua, hình như là một gay bar.

"Dạ gì cơ?" Tiền Văn Kiệt nghe không rõ.

Trần Bách Châu bắt đầu tra xem Dạ Sắc là chỗ thế nào.

"Con nít con nôi, không cần hỏi nhiều." Triệu Tư Khâm biết Tiền Văn Kiệt đơn thuần nên không muốn cho hắn biết những việc này.

Thiệu Hiền cũng bắt đầu đuổi khách: "Khuya rồi, cậu về ngủ sớm chút đi, mai Tư Khâm đãi cơm đấy."

"Thật hả?" Tiền Văn Kiệt quả nhiên bị đồ ăn thu hút, "Ăn gì vậy?"

Triệu Tư Khâm có chút rã rời: "Mai rồi tính."

Chờ Văn Kiệt quay về xong, hắn dựa vào ghế, thở dài một hơi nặng nề: "Cái cậu học sinh kia có khi là do phát hiện cậu ta đồng tính đi? Lúc mình mới nhận ra, mình suýt nữa thì tưởng mình bị thần kinh, khó chịu chết đi được."

Hắn cùng lắm cũng chỉ là một đứa nhỏ, những việc này cứ dè mãi trong lòng không nói ra được, nói không đau khổ thì đúng là nói dối.

Một bên là áp lực học tập, một bên dẫn vật vì phát hiện mình đồng tính, học tập dù sao còn có thể giải quyết, nhưng đồng tính thì người nhà sao có thể thấu hiểu và tha thứ được?

Cậu học sinh kia nhất thời luẩn quẩn mà nghĩ đến chuyện nhảy lầu cũng là có lý do đằng sau.

Thiệu Hiền nghĩ đến kiếp trước, Triệu Tư Khâm và Đỗ Trạch cũng ném qua mùi vị đấy rồi, không khỏi khuyên nhủ: "Cho nên bây giờ phải học cho tốt, sau này công thành danh toại, không ai dám tùy ý chỉ trích đời sống cá nhân của cậu nữa."

"Cậu nói đúng." Triệu Tư Khâm nghiêm túc gật gù đầu, rồi lại hỏi một câu: "Nếu hai người các cậu thích một người không nên thích

thì các cậu sẽ làm sao?"

Thiệu Hiền liếc hẩn một cái: "Thế nào là không nên thích?"

Triệu Tư Khâm đương nhiên không dám lấy việc mình thích Đỗ Trạch ra làm ví dụ, vì thế chớp chớp mắt, nghiêm túc đáp: "Ví dụ như, Bách Châu thích Thiệu Hiền, Thiệu Hiền thích Văn Kiệt."

Thiệu Hiền: "..."

Bách Châu: "..."

"Sao vậy? Hai cậu nhìn mình làm gì?" Triệu Tư Khâm bị hai đôi mắt trừng liên bày ra vẻ mặt vô tội.

Thiệu Hiền cười lạnh một tiếng: "Lại ví dụ như cậu thích Đỗ Trạch sao?"

Triệu Tư Khâm: "!!!!". Mình bị lộ rồi sao?

Trần Bách Châu lạnh lùng nhìn hẩn: "Không đâu."

Hiền Hiền làm sao thích Văn Kiệt được?

"Không cái gì?" Triệu Tư Khâm bắt lấy cọng rơm cứu mạng, định lảng sang chuyện khác.

Trần Bách Châu nhìn về phía Thiệu Hiền, ánh mắt hai người chạm nhau, lặng yên vài giây.

Không thể phủ nhận, vừa rồi hẩn nghe Triệu Tư Khâm nói câu kia, tim đã nhảy đến cổ họng rồi.

Thích Hiền Hiền sao? Đương nhiên là thích rồi! Sao có thể không thích được?

Hiền Hiền thích Văn Kiệt sao? Đương nhiên cũng thích!

Nhưng hai loại thích này, căn bản không giống nhau.

Hắn cũng từng giày vò bản thân giống như Triệu Tư Khâm, cái gì cũng không dám nói, cũng không dám biểu hiện quá phận.

Chỉ vì có thể giữ lấy một vị trí nhỏ bên cạnh Thiệu Hiền thôi.

Nhưng, nếu Thiệu Hiền cũng như vậy thì sao?

Hắn đôi khi sẽ nghĩ tới, năm đó Thiệu Hiền gọi tên của mình trong lúc mơ, có khi nào cậu ấy cũng thích mình.

Bất quá hắn không dám hy vọng xa vời, cũng không dám hỏi.

Triệu Tư Khâm thấy hắn sững sờ, nhin không được tò mò hỏi: "Rốt cuộc là không cái gì vậy?"

"Bọn mình sẽ không yêu sớm."

Triệu Tư Khâm: "..."

Tình cảm mà không chế được sao? Nói không yêu sớm thì sẽ không yêu sớm à?

Tư duy của bạn học Trần đúng là kì diệu quá rồi đó.

Ngày hôm sau, Triệu Tư Khâm mang theo ba người đi ăn một bữa thịnh soạn.

Tiền Văn Kiệt ăn đến vui vẻ, vừa ăn vừa tám chuyện: "Các cậu biết gì không? Nghe nói cái cậu tối hôm qua muốn chuyển trường đó."

Àm ỉ đến như vậy, mặt mũi cũng mất hết, chuyển đi là đương nhiên rồi.

Thiệu Hiền gật gật đầu: "Ăn nhiều một chút."

Tiền Văn Kiệt lại ăn một lát, sau đó nhìn xung quanh một lần, thần thần bí bí nói: "Mình còn nghe được một chuyện, nói ra hù chết các cậu. Tối qua biết xong mình đã định nói cho các cậu rồi, mà nghĩ lại chắc không còn ai thức nên thôi."

"Chuyện gì?" Triệu Tư Khâm hỏi.

Tiền Văn Kiệt cúi thấp đầu, ép giọng càng thấp hơn, "Nghe nói cậu ta là gay đó."

Ba người dừng đũa, nhìn hẩn chăm chăm không chớp mắt.

"Sao vậy? Nghe không hiểu hả?" Văn Kiệt nhanh chóng phổ cập kiến thức "Gay chính là..."

"Cậu nghe ở đâu ra vậy? Sao cậu lại biết cái này?" Thiệu Hiền hoang mang hỏi.

Tiền bút chì tiếp xúc với những thứ này từ bao giờ?

"Gì chứ", Văn Kiệt ngượng ngùng cười cười, "Không phải mình vẫn thường tìm Hách Lộ hỏi bài sao? Bạn cùng phòng với cậu ấy đều biết hết. Cái vòng tròn này chính là các cậu ấy biết cái gì thì mình biết cái đó."

Nói tới đây, hần bỗng dừng áy náy nói: "Thật ra mình vẫn luôn có chuyện giấu các cậu, tại vì sợ các cậu sẽ không vui."

Thiệu Hiền lập tức có dự cảm bất thường.

Chỉ thấy Văn Kiệt móc di động ra, bấm vài cái rồi đặt trước mặt bọn họ.

Một tiêu đề vừa đen vừa to trong nháy mắt đập thẳng vào mắt Thiệu Hiền.

[Cầu lương! Hôm nay phát cầu lương! CP nam thần lại phát đường rồi!!!]

- - - - -

Em Kiệt dính vào cộng đồng hủ sớm quá mọi người ạ:v Trong khi cũng là nam thần hủ hoi như ai nhưng trong lúc các bạn còn chưa biết gì thì em nó bước thẳng vào hố luôn rồi ☐☐

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 38: Có Thể Chung Giường Không?

CP Nam thần là cái quỷ gì vậy?

Thiệu Hiên trải qua thời đại bùng nổ tin tức ở kiếp trước, các loại CP video linh tinh loạn xạ ngẫu đều đã đọc qua.

Nhưng hắn không hiểu, sao tự nhiên mình lại thành vai chính thế này.

Tiền Văn Kiệt thấy sắc mặt hắn không đúng lắm, vội an ủi: "Hiên Hiên, cậu khoan hãy tức giận, các cậu ấy thật sự không có ác ý đâu, tuy xằng bậy như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh dự của cậu, nhưng đại nhân đại lượng, cậu ngàn vạn lần không được tức giận nha."

Người khôn không nói tiếng lóng, hắn thật sự cảm thấy cầu lương các loại rất thơm, ăn với cơm rất ngon đó!

Vì không để cho cái diễn đàn này biến mất, hắn đành phải đi cửa sau vậy.

Trần Bách Châu xem qua tên trang chủ, nửa chữ chưa nói đã bắt đầu lấy điện thoại ra tìm.

Triệu Tư Khâm chậm nửa nhịp, cũng tìm theo để tự phổ cập kiến thức bản thân.

Nhìn nhìn, hấn bỗng nhiên không thể tin được, trừng Tiền Văn Kiệt: "Tựa đầu, mắt bọn họ nhìn kiểu gì vậy? Đây là nói cậu với mình sao?"

Tiền Văn Kiệt đồng cảm gật gật đầu: "Lúc mình đọc cũng cảm thấy như tam quan vỡ nát rồi vậy."

Thiệu Hiền: "...". Năng lực tiếp thu của người trẻ tuổi đúng là lớn thật.

Hấn nhìn Trần Bách Châu, vốn tưởng lấy tính cách của đứa nhỏ này mà nói, có lẽ sẽ biểu hiện rất bình tĩnh, lại nhìn đến ngón tay khẽ run run và... thái độ có chút không thích hợp lắm.

"Bách Châu, cậu giận sao?" Thiệu Hiền khuyên nhủ, "Bút chì nói cũng không sai, các cậu ấy không có ác ý gì đâu, nếu cậu không thích thì cứ báo cáo xóa bài đi là được mà."

Trần Bách Châu nỗ lực đè nén kích động trong lòng, quay đầu nhìn về phía Thiệu Hiền, đôi mắt tràn ngập ý cười, hấn vốn định kìm nén bớt, nhưng làm thế nào cũng kìm không nổi.

"Mình không tức giận đâu, mình biết bọn họ không có ý gì mà."

Có trời mới biết, lúc nhìn thấy có người đem hấn với Hiền Hiền ghép thành một cặp, trong lòng hấn vui vẻ biết bao nhiêu.

Nếu không phải hấn cố kìm, có lẽ niềm vui còn tràn ra ngoài nhiều hơn.

Đến mức, Văn Kiệt x Bách Châu, Tư Khâm x Bách Châu, Bách Châu x Văn Kiệt các thứ, hấn quyết định bỏ qua.

Chỉ cần một người thôi, mặc kệ là Bách Châu x Thiệu Hiền hay Thiệu Hiền x Bách Châu, hấn đều thích hết.

Cái trang này phải giữ lại mới được.

Thấy thái độ hấn đích thực đã trở nên bình tĩnh, Thiệu Hiền thoáng thở nhẹ ra, "Vây là tốt rồi."

Triệu Tư Khâm vẫn còn đang cuồng nhiệt lướt diễn đàn, đột nhiên nhìn thấy một CP ít được để ý đến, hoàn toàn không thể hiểu nổi.

"A Trạch sao có thể ghép cặp với Bách Châu vậy? Quá kinh khủng rồi!"

Tiền Văn Kiệt cầm đũa như đang hút thuốc, vẻ mặt tang thương nói: "Chỉ có cậu không tưởng tượng được, không có vụ bọn họ không ghép cặp được."

"... Thật đáng sợ."

Mặc dù có vài CP không nhìn nổi, nhưng cái trang này vẫn nên lưu lại, về sau hấn với A Trạch chăm chỉ phát cầu lương một chút, cố gắng đem Triệu Đỗ CP trở thành cặp nhiều lưu lượng nhất mới được.

Tất nhiên là không thể để cho người khác nhìn ra mình thật sự thích A Trạch rồi. Sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến cậu ấy mất.

Sau khi lén lút quyết định xong, Triệu Tư Khâm đem điện thoại bỏ vào trong túi, khoe miệng tràn ngập ý cười, giống như là sắp cưới hỏi đến nơi rồi vậy.

"Ăn xong chưa?" Thiệu Hiền vờ như không nhìn thấy hắn, "Ăn xong rồi thì về ký túc xá thôi."

Triệu Tư Khâm cũng muốn về phòng để trốn trên giường từ từ xem, lập tức đứng dậy, "Đi, về phòng nào!"

Quay về được một lúc lâu sau, Văn Kiệt đang muốn lấy cặp sách đi tìm Hách Lộ, lại bị Trần Bách Châu cản lại.

Trần Bách Châu đưa cho hắn một tấm thẻ, bình tĩnh nói với hắn một câu: "Năm ngoái cậu đưa mình một vạn, tất cả đều nằm trong này."

Tiền Văn Kiệt cảm lòng không được nuốt nước miếng: "Bao nhiêu vậy?"

"Không nhiều lắm, mười lăm vạn mà thôi." Trần Bách Châu nhẹ nhàng băng quơ đáp.

[1 vạn tệ = 33.430.000, => 15 vạn là hơn 500 triệu tiền Việt đó =)]

Tiền Văn Kiệt: "...." Mười lăm vạn!!!

Nếu không có Trần Bách Châu, bây giờ hắn chỉ có mười lăm năm tiền mừng tuổi của mình thôi! Máu chốt là, ba đã nói tiền mừng tuổi chỉ đến năm mười tám là ngưng rồi.

Còn chưa đầy một năm, đã gấp mười lần, oa, cái đùi này phải ôm chắc mới được!

"Đây đều do một mình cậu kiếm được sao?" Văn Kiệt bỗng nhiên nhớ tới gì đó, "Công sức do cậu bỏ ra, mình cùng lắm lấy thêm năm

vạn được rồi, còn lại đều là của cậu hết!"

Bách Châu lắc đầu: "Không cần."

Nói xong liền tiêu soái bỏ đi.

Thật ra hẳn có thể tiếp tục giúp Văn Kiệt kiếm nhiều hơn nữa, nhưng Thiệu Hiền lúc trước đã nhắc nhở rồi.

Nếu cứ tiếp tục giúp Văn Kiệt, để cậu ấy "ngồi mát ăn bát vàng" mãi cũng không tốt.

Một vạn năm ngoái là để Bách Châu thử sức mà thôi, qua gần một năm đã thu được lợi lớn rồi.

Hẳn có con đường riêng của mình, Văn Kiệt cũng thế.

Mười lăm vạn tuy không quá nhiều, nhưng cũng đủ để Văn Kiệt theo đuổi giấc mơ. Nếu cứ sống quá an nhàn, đối với Bút chì mà nói một chút chỗ tốt cũng không có, ngược lại sẽ làm quyết tâm của hẳn ngày một yếu dần đi.

Trần Bách Châu cảm thấy rất có lý, vì thế nên đưa số tiền đó cho Văn Kiệt.

Về lại phòng, Tư Khâm đã lên giường nằm, còn thường xuyên cười ngây ngốc.

Thiệu Hiền ngược đầu nhìn Bách Châu một cái: "Đưa tiền cho Bút chì rồi sao?"

"Ừ."

Bách Châu lên tiếng, đoan chính ngồi vào bàn, mười giây sau mới tùy ý hỏi: "Hiển Hiển, cậu đọc mấy bài viết đó xong, thật sự không tức giận sao?"

Thật ra hắn muốn biết, nhìn thấy người khác đem bọn họ ghép thành đôi, Thiệu Hiển cảm thấy chán ghét hay không đây.

Thiệu Hiển lắc đầu: "Sẽ không."

Kiếp trước chính hắn còn lên mạng ghép CP mà.

Bách Châu nở nụ cười đầy ý vị: "Vậy là tốt rồi."

"Bên câu lạc bộ có người qua tìm, lát nữa mình phải ra ngoài một chuyến." Thiệu Hiển nói xong liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Sau khi vào cấp 3, bọn họ ngoài học tập còn có rất nhiều câu lạc bộ để tham gia, ngoại trừ Trần Bách Châu.

Hắn gấp gáp học tập, còn dùng tiền sinh ra tiền.

Cho nên tuy ở cùng phòng, nhưng lại không giống như mong đợi trước kia của hắn, có thể ở bên cạnh Thiệu Hiển suốt ngày suốt đêm.

Lúc đầu còn không quen, nhưng dù sao cũng gần một năm rồi, hắn cũng dần dần tiếp nhận điều đấy.

Bọn họ đều phải lớn lên, mỗi người có một công việc riêng, chính mình cũng không có khả năng lúc nào cũng kè kè bên cạnh Thiệu Hiển được.

Chỉ cần Thiệu Hiển thường xuyên ở nơi hắn có thể với tay tới, hắn đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Sau khi Thiệu Hiền rời đi, Trần Bách Châu tĩnh tâm định sẽ đọc sách làm bài, nhưng mà phía sau lưng, bạn học Triệu không ngừng phát ra tiếng cười kỳ quái.

Nếu là ngày thường, Bách Châu hoàn toàn có thể làm lơ.

Nhưng hắn biết Triệu Tư Khâm đang xem cái diễn đàn kia, nghĩ đến cảnh có người đem Hiền Hiền với Tư Khâm ghép thành một cặp, hắn liền đứng ngồi không yên.

Càng nghĩ, trong đầu càng loạn.

Qua một lúc lâu sau, Bách Châu rút cuộc cũng lấy điện thoại ra, bấm mở diễn đàn lần nữa.

Nhìn thấy tổ hợp Thiệu Hiền với người khác, hắn liền lạnh xuống mấy độ, nhìn đến bài của Thiệu Hiền với chính mình liền không nhận được mà nở nụ cười.

Chờ đến lúc hắn đem câu lương của mình với Thiệu Hiền đọc đi đọc lại năm lần, thời gian đã qua được một lúc lâu.

Cổ và mắt có chút đau, không khỏi ngẩng đầu lên giãn cơ một lúc.

"Xem xong rồi sao?" Một âm thanh từ phía sau truyền tới.

Triệu Tư Khâm ngồi trên giường, trùm tấm chăn mỏng, nhìn hắn không rõ lí do.

Trần Bách Châu thu nụ cười lại, bình tĩnh nhìn thẳng: "Xem xong rồi."

"Thích cặp nào nhất?"

Trong phòng nháy mắt lâm vào một mảnh yên lặng.

Một lúc sau, Triệu Tư Khâm mới cười nói: "Người khôn không nói tiếng lóng, tôi cảm thấy cậu với Thiệu Hiền không phù hợp."

Trần Bách Châu không nói chuyện, ánh mắt lạnh đi vài phần, nếu Triệu Tư Khâm không giữ kín miệng, Bách Châu có khi sẽ liều mạng với hắn.

Triệu Tư Khâm cũng không sợ, chỉ liếc mắt qua con khỉ miệng rộng trên giường Bách Châu, nói: "Nghe Tuyền bút chì nói, con khỉ này là quà sinh nhật năm ngoài Thiệu Hiền tặng cậu, bình thường ngoài cậu với Thiệu Hiền ra, ai cũng không cho đụng vào, đúng là xem như bảo bối mà."

Hắn nói xong, cố ý tìm kiếm chút xấu hổ trên mặt Bách Châu.

Nhưng mà, cái gì cũng không có, vẫn là khuôn mặt lạnh tanh kia.

Hắn cảm thấy không thú vị nữa, định nằm xuống ăn cầu lương tiếp, đột nhiên Bách Châu lại mở miệng.

"Cậu thích Đỗ Trạch, nhưng cậu ta còn không biết."

Triệu Tư Khâm ngồi bật dậy, trên mặt có mấy phần sửng sốt, nhưng rất nhanh đã được dấu hết đi.

"Một khi đã như vậy, chúng ta nước sông không phạm nước giếng," hắn xoa xoa cằm, "Cậu theo đuổi người của cậu, tôi theo đuổi người của tôi, nhưng đừng nói cho Đỗ Trạch biết."

Hắn dừng một chút rồi lại nói: "Nhưng mà tôi cảm thấy, lấy tính cách của cậu, rất khó theo đuổi được Thiệu Hiền."

Triệu Tư Khâm không nói đến năng lực, chỉ nói tính cách, bởi vì ở chung gần một năm, hẳn biết rõ năng lực của Bách Châu.

Thiệu gia bồi dưỡng là một chuyện, nhưng chủ yếu là dựa vào thiên phú và nỗ lực của chính Trần Bách Châu.

"Cậu theo đuổi được Đỗ Trạch rồi à?" Trần Bách Châu hỏi lại.

Triệu Tư Khâm nghẹn một ngụm, nhanh chóng phản lại: "Không phải tôi còn chưa bắt đầu theo đuổi sao? Tôi không muốn ảnh hưởng đến việc học của A Trạch thôi."

Trần Bách Châu lẳng lặng nhìn hắn, không nói chuyện.

"Cậu đừng có mà không tin!" Triệu Tư Khâm lập tức đứng trước mặt hắn, gọi điện cho Đỗ Trạch, chờ bên kia nhắc máy liền giả vờ đáng thương, khóc lóc kể lể nói: "A Trạch à, mình không cẩn thận làm đổ nước ra giường rồi, hôm nay không có chỗ ngủ, mình mượn giường cậu ngủ một chút được không?"

Đầu bên kia điện thoại nói mấy câu, Triệu Tư Khâm tức khắc mặt mày hớn hở, nhướn mày khoe khoang với Bách Châu.

Chờ nói chuyện xong, hắn quay ra khoe khoang: "A Trạch đồng ý cho tôi ngủ trên giường cậu ấy rồi nè!"

Đạt được chút thành tựu rồi!

Khóe môi Bách Châu hiện lên một ý cười thật nhạt, xoay người đi không thèm để ý đến hắn.

Đêm đó, Triệu Tư Khâm hạnh phúc ngủ yên trên giường của Đỗ Trạch, Thiệu Hiên tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng nghĩ đến tâm tư của

bạn học Triệu, mọi thứ trở nên bình thường.

Chỉ có thể chờ lúc người không có ở đây mà lên sờ giường người ta, thật sự quá đáng thương.

Gần một tuần sau, mặt trời chói chang mọc treo trên đỉnh đầu.

Sáng sớm, Trần Bách Châu liền ôm chăn ra ngoài phơi nắng, hơn nữa còn đem hết cả drap nệm đi phơi luôn.

Việc này rất bình thường, ba người kia cũng chưa cảm thấy việc này có gì không đúng cả.

Thẳng đến tiết cuối buổi chiều, thời tiết thay đổi đột ngột, gió nổi mây phun, mưa tạt âm âm, khiến người khác không cách nào đề phòng kịp.

Thiệu Hiền đang nghe giảng bài, đột nhiên nhớ tới Bách Châu sáng nay, vội viết giấy nhỏ để nhắc hần.

Nhận lấy tờ giấy kia xong, Bách Châu bình tĩnh trả lời: "Ướt rồi, không sao đâu."

Chờ đến lúc tan học, mưa đã tạnh.

Thiệu Hiền cùng Bách Châu quay về ký túc xá, quả nhiên, đồ đạc phơi trên ban công đã bị mưa làm ướt hết cả rồi, hoàn toàn không xài được.

"Đúng là nên xem dự báo thời tiết mà, buổi sáng rõ ràng nắng lớn như vậy, chiều thì mưa to, thời tiết quỷ gì đây." Thiệu Hiền nhú mày nhỏ giọng phàn nàn.

Thế đêm nay đứa nhỏ kia ngủ kiểu gì đây!

Nếu biết có hôm nay, hai ngày trước hẳn đã không đem chăn dơ gửi về nhà giặt rồi.

"Không sao, biết đâu Tư Khâm với Đỗ Trạch còn dư." Bách Châu nhẹ nhàng an ủi Thiệu Hiền

"Cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Lúc này, Tư Khâm cùng Đỗ Trạch vừa chạy về vội, đều thông cảm với Bách Châu, nhưng thương mà không giúp được gì.

"Mình hỏi Bút chì một chút." Thiệu Hiền lấy điện thoại ra.

Triệu Tư Khâm nhìn Bách Châu một cái thật thâm sâu, nói: "Văn Kiệt chắc chắn cũng không có."

Kế hoạch của người nào đó tỉ mỉ như vậy, sao có thể xảy ra sai sót được.

Quả nhiên, điện thoại vừa kết nối, giọng Văn Kiệt oang oang vang lên: "Hiền Hiền, mấy người các cậu chuông vừa reo đã chạy nhanh như vậy làm gì? Mình đuổi theo không kịp luôn."

"Bút chì, chăn Bách Châu bị mưa xối ướt hết rồi, cậu còn dư cái nào không?"

"Hả? Thảm vậy sao!" Tiền Văn Kiệt nháy mắt hiểu ra sao bạn mình lại gấp gáp như vậy, "Nhưng mà chăn mình cũng vừa gửi về nhà để giặt rồi, hay cậu gọi dì Tôn mang đến một bộ đi."

"Dì Tôn xin nghỉ, mai mới về." Thiệu Hiền thở dài.

Đúng là đã nghèo còn gặp cái eo mà.

"Vậy phải làm sao đây?" Tiền Văn Kiệt có chút buồn rầu, "Các cậu còn chưa ăn cơm đúng không? Hay là ăn uống xong đi rồi tính, để mình hỏi xem có ai còn chần dừ không."

"Không cần đâu." Thiệu Hiền quyết đoán từ chối.

Bọn họ cũng không thân thiết gì với những người khác, chần dừ sao cũng là đồ dùng khá riêng tư, mất công lại làm nhau bối rối.

"Buổi tối cậu nằm chung giường với mình đi," Thiệu Hiền nhìn về phía Bách Châu, dò hỏi, "Có được không?"

Mặt mày Bách Châu giãn ra trong nháy mắt, hai mắt sáng bừng lên.

"Được."

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 39: Chung Giường

Ván giường trong ký túc xá vừa nhỏ vừa hẹp, Thiệu Hiền và Bách Châu đều là hai thiếu niên vai rộng chân dài, buổi tối nằm chung có khi sẽ rất chật.

Triệu Tư Khâm không thể không phục tất cả tính toán lần này của Bách Châu, nhưng mà thấy hẳn thuận lợi như vậy, khó tránh có chút ghen tị.

"Bách Châu, nếu không thì tôi hy sinh một chút, đêm nay chen giường với A Trạch, cậu qua giường tôi nằm."

Trần Bách Châu trấn định nhìn hắn, "Không cần, cảm ơn."

"Cậu thật sự không sợ đề trúng Thiệu Hiền sao?" Tư Khâm cười hì hì hỏi.

Bạn học Trần thường ngày đối xử với Thiệu Hiền như bảo bối, thật sự sẽ chịu để Thiệu Hiền đêm nay ngủ không ngon à?

"Không sao, một đêm thôi mà." Thiệu Hiền cũng không để ý.

Gian kế của Tư Khâm không thành, hắn bĩu môi, xoay người vào bàn tiếp tục đọc sách.

Đỗ Trạch và Thiệu Hiền hai người nhìn nhau cười cười, rồi cũng xoay người sang chỗ khác.

Bốn người học đến 11 giờ rưỡi, đã sắp đến giờ tắt đèn, Triệu Tư Khâm lên giường nằm xuống trước.

Đỗ Trạch còn đứng dưới sàn hỏi: "Có cần gối đầu không? Tôi còn dư một cái này."

"Cậu quan tâm hai đứa nó làm gì?" Giọng Tư Khâm buồn buồn vang lên trong chăn, nghe là biết hẳn không vui vẻ gì rồi.

Khóe môi Trần Bách Châu hơi cong lên, "Cảm ơn cậu, không cần đâu."

"Giường nhỏ quá, không đủ chỗ nhét thêm cái gối nữa, cảm ơn Đỗ Trạch nha." Thiệu Hiền nói xong liền leo lên trên trái giường chiếu.

Đỗ Trạch gật gật đầu, không nói chuyện nữa.

Đèn bỗng nhiên tắt hết, trong ký túc xá tối đen.

Thiệu Hiền không cẩn thận đụng trúng vách tường, Bách Châu còn đứng phía dưới nhanh chóng mở điện thoại, giơ lên cao soi cho Thiệu Hiền, lo lắng hỏi: "Trúng chỗ nào rồi?"

"Không sao, khuỷu tay thôi à." Thiệu Hiền lên tiếng.

"Xong rồi, cậu lên đây đi."

Hắn nói xong, chủ động cầm lấy điện thoại Bách Châu, giúp hắn soi sáng.

Triệu Tư Khâm bên kia, nằm nghiêng người ngó sang bên này, chỉ cảm thấy tê hết cả răng cả lợi.

Tuy hắn nhìn không ra Thiệu Hiên có ý tứ gì với Bách Châu hay không, nhưng hắn có thể xác định, Bách Châu trong tâm trí Thiệu Hiên chắc chắn không giống với những người khác.

Trong bóng tối, tim Bách Châu đập có chút nhanh.

Hắn thong thả bước lên bậc thang, nhẹ giọng: "Tắt điện thoại đi, mình nhìn được."

Đèn cứ chiếu vào người thế này, hắn không thấy rõ được mặt Thiệu Hiên.

Thiệu Hiên tắt điện thoại, trong phòng lần nữa tối đen, nhưng vẫn còn ánh đèn đường ở xa, xuyên qua tấm màn gió mỏng manh, cấp cho Bách Châu chút ánh sáng.

Chân trái trước tiên quỳ lên thành giường.

"Cậu ngủ bên nào?" Thiệu Hiên hỏi.

"Bên ngoài."

Thiếu niên chậm rãi đến gần, hơi thở mát lạnh từ phía trước phả tới, Thiệu Hiên đờ người một chút, mặc kệ chút cảm giác không được tự nhiên trong lòng, quay mặt sang vách tường bên kia.

Giường bắt đầu vang lên tiếng kéo kẹt kẹt.

Triệu Tư Khâm: "Ngủ sớm chút đi."

Đừng có ở đó ngược cầu độc thân nữa được không?

Ván giường yên lặng vài giây, sau đó lại vài tiếng, rồi yên lặng hẳn.

Thân người Thiệu Hiền nằm nghiêng trên giường, mặt đối tường.

Thiếu niên sau lưng cũng không nằm xuống sát bên hẳn, hai người dù sao cũng cách nhau một cái khe hở thật nhỏ, chỉ là mùi hương nhàn nhạt trên người Bách Châu thản nhiên lan ra xung quanh, làm Thiệu Hiền có chút mất tự nhiên.

Trước kia, lúc ở Nông Gia Nhạc, ba người Thiệu Hiền nằm chung một giường cũng không cảm thấy gì, nhưng lần này rõ ràng có khác biệt.

Bóng tối, có thể làm giác quan nhạy cảm gấp nhiều lần.

Thật ra Thiệu Hiền không quen nằm nghiêng bên trái, hẳn an tĩnh nằm, chờ Bách Châu ngủ.

Chẳng bao lâu sau, đằng sau truyền đến tiếng hít thở đều đặn, dường như đã ngủ say rồi.

Hắn cẩn thận xoay người lại, mới vừa quay đầu qua đã nhìn thấy cả người Bách Châu kê sát vào thanh chấn giường, đưa lưng về phía Thiệu Hiền, để cho Thiệu Hiền một chỗ rất rộng, hai chân hình như đều thò ra bên ngoài.

[Cái này bạn nào ở ký túc xá thì sẽ biết nha, cái thanh chấn giường ngắn lắm, chỉ chấn được từ ngực đến gối thôi, nên việc người thì trên giường nhưng chân tay lòi ra ngoài là chuyện thường à:v]

Ngủ như vậy rất dễ rơi xuống đất.

Hắn quay cả người qua, kéo kéo quần áo Bách Châu, đến khi Bách Châu quay đầu lại nhìn liền nói: "Xích qua đây một chút, nằm vậy ngã xuống bây giờ."

Bách Châu cũng không làm theo mà chỉ xoay người, cùng Thiệu Hiền đối mặt.

Mùi hương lành lạnh lập tức phủ lên cả người Thiệu Hiền, tim bỗng nhiên đập càng lúc càng nhanh.

Thật sự quá gần rồi.

Có thể nghe thấy hô hấp của nhau, khoảng cách thu lại chỉ còn trong gang tấc.

"Mình không sao, không ngã được đâu, ngủ đi." Bách Châu thấp giọng đáp lời, trong giọng dường như còn mang theo chút ý cười.

Hình như đêm đầu hè có hơi nóng, Thiệu Hiền chỉ cảm thấy trên mặt, trên người, chỗ nào cũng có cảm giác khô nóng.

Hắn nhắm mắt lại, nỗ lực thả lỏng đầu óc, ép bản thân không nghĩ gì nhiều nữa.

Mai là thứ bảy, không cần đi học, hắn còn có thể ngủ nướng thêm chút.

Bất tri bất giác, hắn thế nhưng thật sự ngủ say.

Không còn ngại ngủ Trần Bách Châu, thật ra đã sớm hối hận.

Hắn đúng là muốn thân cận với Thiệu Hiền, nhưng hắn càng không muốn nhìn thấy Thiệu Hiền vì mình mà lo âu.

Thiệu Hiền lo chần hấn bị mưa ướt hết, lo hấn đêm nay ngủ không yên, lo hấn sẽ bị ngã khỏi giường.....

Cậu ấy vốn không cần phải lo đến những việc đó, thế mà chỉ vì sự ích kỷ của mình mà ngủ không yên ổn như vậy.

Nếu cái giá phải trả chính là ảnh hưởng đến Thiệu Hiền, vậy thì hấn tình nguyện chỉ đứng từ xa mà nhìn.

Thiệu Hiền cảm thấy thân mình như đang chìm trong biển lửa, bỗng nhiên chạm tới một cái gì man mát, hấn liền nhanh chóng ôm chầm lấy, ý đồ cứu vớt chính mình.

Nhưng mà cái vật này sao lại không nghe lời như vậy, giống như muốn gạt mình ra, phải làm sao đây ta?

Nhanh chóng bắt nó lại, ôm chặt không buông tay, ai da, đúng là dễ chịu quá đi mất.

Rạng sáng, Trần Bách Châu bị con bạch tuộc nào đó dây dưa đánh thức, theo bản năng nhúc nhích vài cái, lại bị ôm chặt hơn.

Thiệu Hiền một tay ôm cánh tay hấn, một chân đặt lên trên đùi, trong cổ họng hình như còn phát ra vài tiếng khò khè.

Giống như cái bếp lò nhỏ quật cường vậy.

Trần Bách Châu không khỏi cười rộ lên.

Thiệu Hiền sợ nóng, mà mình thể chất thiên hàn, trên người lúc nào cũng lạnh lạnh, cậu ấy bây giờ tham lạnh như vậy, nhất định là trong người rất nóng rồi.

Người trong lòng gần ngay trước mắt, thậm chí có thể nói là thân mật khắng khít.

Trong lòng Trần Bách Châu cảm thấy rất bình yên, hoàn toàn không có chút suy nghĩ đen tối nào.

Hắn chậm rãi vươn tay, chủ động ôm lấy Thiệu Hiền.

Chỉ lần này thôi, để hắn phóng túng một lần thôi.

Ngày hôm sau, Trần Bách Châu tỉnh sớm nhất, phát hiện tư thế ngủ của hai người thay đổi rất nhiều.

Hắn nằm thẳng trên giường, cả người Thiệu Hiền dường như đều dựa trên người hắn, đầu tựa lên bả vai, ngủ cực kì ngon lành.

Dưới cái tình huống này, Bách Châu nhúc nhích một chút cũng không dám.

Có lẽ vì Thiệu Hiền vẫn luôn kiên trì uống sữa bò, hoặc có lẽ Thiệu Hiền vẫn luôn dùng sữa tắm mùi sữa để tắm rửa, trên người cậu ấy lúc nào cũng nhàn nhạt cái mùi này, ngọt thơm vô cùng.

Trần Bách Châu chăm chú nhìn một đầu tóc đen trước mắt thật lâu, ma xui quỷ khiến thế nào liền thoáng ngẩng đầu, lưu lại trên tóc một cái hôn thật nhẹ.

Có tiếng khúc khích vang lên từ chỗ đối diện.

Hắn bình tĩnh quay đầu nhìn, chỉ thấy Tư Khâm nhìn bên này không thèm chớp mắt, biểu tình tràn đầy giễu cợt.

Trần Bách Châu nhìn hắn, lại liếc về phía Đỗ Trạch một cái.

Tư Khâm tức khấp sa sầm mặt, tên họ Trần kia rõ ràng là muốn khinh bỉ hắn!

Mà cũng đúng, tay A Trạch mình còn chưa nắm, Bách Châu đã ôm người trong ngực rồi.

Đôi lập như vậy, hắn thật sự không cam lòng mà!

Hình như Triệu Tư Khâm vừa rồi cười có hơi lớn, Thiệu Hiền cũng tỉnh giấc theo.

Thiệu Hiền mơ mơ màng màng mở to mắt, vừa ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt của Bách Châu, lập tức giật mình.

Qua vài giây sau, hắn mới thật sự tỉnh táo lại, vội muốn từ trên người Bách Châu trèo xuống, chính là giường quá nhỏ, hắn mất điểm tựa, đành phải ngồi quỳ hai bên sườn Bách Châu.

"Có đè nặng cậu không?" Thiệu Hiền lộ vẻ áy náy.

Hơn năm mươi ký đè trên người, ai cũng sẽ cảm thấy có chút khó chịu mà nhỉ?

Trần Bách Châu lắc đầu: "Không sao."

"Hôm nay phải nhờ dì Tôn đem chăn đến mới được."

Thiệu Hiền vừa ủ rũ, vừa cẩn thận nhúc nhích hai chân, định xuống giường rồi nói tiếp.

Nhưng vì chân đột nhiên lại nhũn ra, lại ngã thêm lần nữa, trán đập trúng cằm Bách Châu.

Triệu Tư Khâm đột nhiên run vai cười không ra tiếng, nếu không phải sợ đánh thức Đỗ Trạch, hẳn chắc hẳn sẽ cười ầm lên rồi.

"Sao vậy?"

Giường run quá mạnh, Đỗ Trạch cũng bị tỉnh giấc, nhìn bộ dạng cười như điên của Tư Khâm, trong mắt lộ ra vẻ hoang mang,

"A Trạch, phiền đến cậu rồi sao, xin lỗi nha, mình không cố ý, chỉ là bọn họ buồn cười quá đi mất."

Đỗ Trạch nghiêng đầu nhìn về phía hai người, không khỏi cười rộ lên, ôn hòa hỏi: "Hai cậu có sao không?"

Thiệu Hiền cuối cùng cũng gian nan bước xuống khỏi giường, trả lời: "Không sao đâu."

Hắn đi vào nhà vệ sinh, trong gương, trán mình quả nhiên có một vết đỏ.

Thật ra cũng không đau lắm, nhưng mà càng nhìn càng thấy kỳ.

Từ hôm đó trở đi, ký túc xá phòng 301 không bao giờ xảy ra chuyện bị mưa xối ướt chán nữa.

Kiểm tra cuối kỳ kết thúc, mấy người Thiệu Hiền bắt đầu nghỉ hè, kéo theo đó còn thêm một tin tốt nữa, chính là Thiệu Uẩn và Đường Hân cuối cùng cũng chịu kết hôn rồi!

Đại thiếu gia Thiệu thị cùng thiên kim tiểu thư Đường thị liên hôn, tin này như đá rơi xuống nước, kéo theo hàng loạt sóng ngầm.

Mấy năm nay, dưới sự nỗ lực của Thiệu Hiền, Thiệu thị từng bước lấp đầy những khuyết thiếu về công nghệ kỹ thuật cao, thực

lực Thiệu thị lại được nâng thêm một bậc.

Trong giới thương nhân ở thành phố Yến, đại thiếu gia Thiệu thị kết hôn, tất nhiên phải đến chúc mừng rồi.

Thiệu Uẩn ưu tú là việc rõ như ban ngày, mắt đã thấy người cầm quyền đời kế tiếp của Thiệu thị rồi, mà nhị thiếu gia cho đến nay vẫn rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác.

Không ít người lên nghị luận, nói là nhị thiếu gia bị đại thiếu gia gắt gao áp chế, chỉ sợ đời này chỉ có thể đứng mãi ở vị trí ấy, còn gia nghiệp, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Cũng có người nói, nhị thiếu gia được cưng chiều từ nhỏ, nói không chừng sau này đủ lông đủ cánh sẽ vượt lên, xem đại thiếu gia như cục đá lót đường.

Đương nhiên, vẫn còn một bộ phận nhỏ cho rằng, nhà họ Thiệu hòa thuận như vậy, sao có thể xuất hiện cảnh anh em bất hòa thế được?

Đối với tất cả những lời đồn đại này, Thiệu gia đều rõ như lòng bàn tay.

Thiệu Bác Viễn cũng đã nói chuyện với Thiệu Uẩn và Thiệu Hiễn, Thiệu Hiễn xác định sau này trưởng thành sẽ gây dựng sự nghiệp riêng, chuyện công ty sau này cứ giao cho Thiệu Uẩn là được rồi.

Thiệu Uẩn tỏ vẻ rất bất đắc dĩ, nhưng là anh lớn trong nhà, hẳn phải hi sinh sở thích bản thân, gánh vác trách nhiệm phát triển Thiệu thị.

Thiệu Bác Viễn: "..."

Một đứa hai đứa đều chường mắt gia nghiệp, đứa nào cũng muốn tự xây dựng sự nghiệp, hẳn đúng là lo lắng vô ích rồi!

Ngày đại hôn, Thiệu Hiền cùng Bách Châu đều mặc lễ phục tinh xảo, xuất hiện trước mặt khách khứa.

"Hiền Hiền, Bách Châu!" Tiền Văn Kiệt nhìn thấy bọn họ, tươi cười đi tới.

Hắn hôm nay cũng trang điểm một phen, nhìn vẫn rất soái.

"Bọn mình đi xem chị Đường Hân đi!"

Thiệu Hiền cười: "Vội làm gì, lát nữa là thấy rồi."

Quang cảnh hôn lễ trang trí rất lãng mạn, thơ mộng, theo tiếng nhạc vang lên, cô dâu xinh đẹp mặc áo cưới thiết kế riêng, từng bước tiến vào lễ đường.

Sau nàng đúng thật là người đứng đầu Đường thị, cha của Đường Hân.

Thiệu thị và Đường thị chung tay, không biết sẽ đề chết bao nhiêu người.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Thiệu Hiền mang theo hai đồng bọn nhỏ của mình rời khỏi đám người chen chúc, tìm một nơi yên tĩnh nghỉ tạm.

"Các cậu ở đây sao, tôi tìm nãy giờ rồi đó." Một giọng nói quen thuộc từ đằng sau truyền tới.

Ba người quay lại, ra là Triệu Tư Khâm.

Bên cạnh hắn còn có một nam nhân trung niên, nhìn bề ngoài mà đoán, chắc là cha của Tư Khâm, Triệu Lâm Tề.

Tư liệu về các gia tộc lớn ở thành phố Yến đều đã khắc sâu trong đầu Thiệu Hiền và Bách Châu.

Thiệu Hiền hướng Tư Khâm gật đầu, sau đó lễ phép nói: "Chú Triệu, xin chào."

Trần Bách Châu và Tiền Văn Kiệt cũng lần lượt chào hỏi sau.

Triệu Lâm Tề tướng mạo tuấn lãng, phong độ, dịu dàng, lộ ra một nụ cười, nói thêm vài câu khách sáo, ánh mắt dừng trên mặt Bách Châu lâu thêm vài giây.

"Chỗ bạn bè các con nói chuyện, ta không làm phiền nữa, ha ha."

Hắn nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Ý cười trên mặt Thiệu Hiền càng lúc càng nhạt dần.

Kiếp trước là Triệu Lâm Tề phát hiện ra sự tồn tại của Bách Châu trước, kiếp này đúng là y như vậy.

- - - - -

Mọi người có lòng thì bình chọn cho truyện với nha >v<

Cảm ơn rất nhiều ạ 😊😊

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 40: Bách Châu Biến Mặt

Thời gian nghỉ hè của cấp ba cũng chẳng được bao nhiêu, Văn Kiệt tiếp tục tìm Hách Lộ học kèm, Thiệu Hiền cùng Bách Châu lại càng ra sức học tập, tiếp tục dùng số tiền không đáng bao nhiêu của mình để tập luyện.

Thiệu Hiền trọng sinh nên xem như gian lận, nắm bắt thị trường tương đối chính xác, nhưng tận mắt nhìn thấy Bách Châu ra tay, hẳn không thể không nảy sinh bội phục.

Tuổi còn nhỏ nhưng rất có mắt nhìn, thật sự là một nhân tài hiếm có.

Chuyện của bọn họ, Thiệu gia tất nhiên nắm trong lòng bàn tay.

Thiệu Thanh Sơn vừa vui mừng với sự thông minh sáng suốt của Thiệu Hiền, lại rất coi trọng năng lực của Trần Bách Châu.

Nhân tài như vậy, nếu luôn trung thành với đứa cháu trai này của hắn, hẳn tất nhiên là vui mừng rồi.

Chỉ tiếc là Trần Bách Châu đã định trước là không thuộc về Thiệu gia.

Sản nghiệp Phó gia vẫn luôn trải rộng khắp nước ngoài, mấy năm gần đây lại bắt đầu tiến vào thị trường Trung Quốc, một con quái vật khổng lồ, tất cả các xí nghiệp trong nước ít nhiều gì cũng có chút cảnh giác.

Thiệu gia cũng không sợ gì, nhưng lần điều tra Phó gia gần đây nhất thế mà lại phát hiện ra Trần Bách Châu là con cháu Phó gia.

Người đứng đầu Phó gia hiện giờ lên tiếp xúc với Thiệu Bác Viễn, tỏ ý muốn đem Trần Bách Châu quay về, đồng thời sẽ dùng nhiều lễ vật phong phú để thể hiện thành ý.

Thiệu gia không thiếu chút tiền này, cũng sẽ không cướp con nhà người ta, chỉ là Bách Châu dù sao cũng đã sống ở Thiệu gia mấy năm, quan hệ thân thiết với Thiệu Hiển, bọn họ phải để tâm đến cảm nhận của hai đứa nhỏ.

Trần Bách Châu thật sự cam tâm tình nguyện quay về bên người cha chưa bao giờ gặp mặt sao?

Huống hồ chi, Phó gia kia là một cái ổ sói, một khi đã bước vào, chỉ sợ rất khó có được tự do.

Trần Bách Châu còn chưa biết chuyện này, nhưng Thiệu Hiển đã ngầm cảm nhận được ít nhiều rồi.

Gần đây dường như luôn có người âm thầm theo dõi bọn họ.

Chiều hôm nay, Thiệu Hiển, Bách Châu, Văn Kiệt, Hách Lộ bốn người vừa bước ra khỏi thư viện, liền nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đang hạ cửa kính xuống.

Người bên trong mang một bộ tây trang, đeo mắt kính, kêu đến tên bọn họ.

Trần Bách Châu đứng tại chỗ, nhàn nhạt liếc hắt một cái: "Mấy ngày nay là ông theo dõi bọn tôi sao?"

"Không phải tôi, là người Phó tổng phái tới." Người đàn ông ưu tú đáp lời một cách lịch sự.

Thiệu Hiền tiến lên một bước: "Ai cũng mặc kệ, làm vậy không quang minh chính đại lắm đâu."

"Không sai, muốn gì thì nói thẳng ra, lén lén lút lút như vậy làm gì?" Tiền Văn Kiệt nhíu mày.

Người đàn ông kia hoàn toàn không tức giận, ngược lại cười nói: "Theo dõi các cậu cũng không phải ý của Phó tổng, hôm nay ngài ấy để tôi tới là muốn mời bạn học Trần Bách Châu đến gặp mặt một chút."

Lời nói tuy khách khí, nhưng thái độ lại không cho phép người khác cự tuyệt.

Thiệu Hiền ngoài mặt tươi cười nói: "Mời người khác thế này thật không phải phép. Vị Phó tổng kia nếu thật sự có lòng thì không ngại tự mình tới gặp rồi."

Hắn nói xong, liền mang ba người bạn nhỏ của mình rời đi.

Trên đường về, Văn Kiệt bội phục nhìn về phía Thiệu Hiền: "Hiền Hiền, cậu lời hại thật nha, mình nhìn thấy ông ta còn thấy hơi sợ, cậu lại còn dám đánh gãy lời người ta như vậy."

Thiệu Hiền dựa vào ghế xe, không tập trung lắm mà cười cười.

Nào có lợi hại như vậy? Trong lòng hắn chỉ không muốn đứa nhỏ này quay về Phó gia sớm thế thôi.

Hắn hơi quay đầu, nhìn về phía Bách Châu.

Đứa nhỏ kia nhìn chăm chăm về phía bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn không thấy rõ biểu tình thế nào.

Sau khi quay về Thiệu gia, Thái Nhã Lan đeo tạp dề từ phòng bếp bước ra, tươi cười dịu dàng nói: "Hiển Hiển với Tiểu Châu về rồi sao, hôm nay mẹ hầm canh đó, lát nữa hai đứa nhất định phải giúp mẹ giải quyết hết nha."

Bà rất ít khi tự mình xuống bếp, hôm nay như vậy, đúng là làm cho Thiệu Hiền và Bách Châu thụ sủng nhược kinh.

Nhảy bén như Bách Châu, tự nhiên sẽ phát hiện ra có gì không đúng.

Cơm nước xong, Thiệu Hiền cùng Bách Châu lên lầu.

"Bách Châu," Thiệu Hiền cảm thấy đứa nhỏ này có quyền biết một số chuyện, "Qua đây, mình có chuyện muốn nói."

Động tác vặn cửa của Bách Châu cứng đờ, chậm rãi nhìn về phía Thiệu Hiền.

Một lúc lâu sau, hắn mới đáp lời, trầm mặc theo sau Thiệu Hiền bước vào phòng.

Trong phòng Thiệu Hiền lúc nào cũng ấm áp như vậy, thoang thoảng một mùi hương vô cùng thư thái.

Hai người ngồi đối diện trên sofa nhỏ, im lặng vài giây, Thiệu Hiền bắt đầu mở miệng nói: "Ông nội có nói cho mình biết, cha ruột của cậu muốn đón cậu về."

Hàng mi dài của Bách Châu khẽ rũ xuống, "Là vị Phó tổng kia sao?"

"Đúng vậy."

"Vì sao ông ta đột nhiên tìm thấy mình vậy?"

Giọng nói đùa nhỏ mang theo chút gian nan.

Thiệu Hiền cho rằng hẳn là vì đột nhiên nghe tin tức này nên nhất thời không thể tiếp thu được.

Không ngờ, Trần Bách Châu chỉ là đang sợ phải rời Thiệu gia, rời xa Thiệu Hiền mà thôi.

Chỉ là hẳn biết, mình không có tư cách để tiếp tục ở lại đây nữa.

"Triệu Tư Khâm là cháu trai bên ngoại của Phó tổng."

Kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, hôn lễ của Thiệu Uẩn đã qua được gần hai tháng, nếu ngày đó Triệu Lâm Tề nảy sinh hoài nghi, nhất định sẽ cho người âm thầm điều tra.

Trần Bách Châu đích thực là người Phó gia, điều này không có gì phải nghi ngờ nữa.

Phó gia là một gia tộc lớn, không có khả năng sẽ lưu lạc huyết mạch ra ngoài, mặc kệ Triệu Lâm Tề kia cất giấu tâm tư gì, Trần Bách Châu kiếp trước luôn muốn được sửa về họ Phó.

Bách Châu bỗng nhiên ngược mắt lên nhìn về phía Thiệu Hiền, trong con người hơi lóe lên chút ánh sáng xanh mờ nhạt, tựa hồ như cát dầu bên trong vẽ ngoài bình tĩnh kia là dáng vẽ cầu xin.

"Cậu hi vọng mình quay về sao?"

Vấn đề này, lúc ở Nông Gia Nhạc, hắn đã từng hỏi một lần.

Khi đó, Thiệu Hiền đã trả lời là "Hi vọng, cũng không hi vọng.", nhưng không nói rõ nguyên nhân.

Hiện tại hắn hỏi lại lần nữa, là muốn biết rốt cuộc Thiệu Hiền nghĩ như thế nào.

Thiệu Hiền cười lắc đầu: "Nói thật, trong lòng mình không muốn cậu về Phó gia."

Mắt Bách Châu sáng lên: "Mình..."

"Nghe mình nói xong đã." Thiệu Hiền đưa tay cản hắn.

"Nhưng mình càng không muốn cả đời cậu bị nhốt trong nhà mình," thấy đứa nhỏ bắt đầu hoảng loạn, tâm Thiệu Hiền tức khắc mềm nhũn: "Cậu giỏi hơn mình, mình không nên kìm ép cậu."

"Nhưng cậu đã nói," Giọng Bách Châu cực kỳ khô khan, "Muốn mình thành trợ thủ của cậu mà."

Mắt đứa nhỏ đã có chút hồng hồng, tựa như giây tiếp theo sẽ khóc đến nơi vậy.

Đã từng trải qua cảm giác bị vứt bỏ, hắn rất khó chấp nhận được chuyện này.

Hắn có thể hận Trần Xương Kiến, nhưng hắn không thể nào nẩy sinh chút oán hận nào với Thiệu Hiễn.

Nếu hắn thật sự phải rời Thiệu gia, hắn lấy cái gì chống đỡ bản thân mình đây.

Trong lòng Thiệu Hiễn cũng rất khó chịu, hắn đột nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Bách Châu, "Nếu cậu thật sự không muốn, thì để mình nói với ông nội."

Lời này thật sự có chút vô trách nhiệm, nhưng Thiệu Hiễn vừa nhìn thấy đứa nhỏ này bày ra bộ dáng như vậy, liền không tự chủ được xúc động trong lòng.

Phó gia gì chứ, Phó tổng thì sao, đứa nhỏ này là hắn nuôi lớn, một chút cũng không liên quan gì đến nhà họ Phó kia!

Trần Bách Châu nghe vậy liền sửng sốt, da mặt cũng dần dần giãn ra.

Hắn cảm lòng không được vươn tay, ôm lấy vòng eo hơi gầy, đầu tựa lên bụng Thiệu Hiễn.

Có những lời này của Thiệu Hiễn thế là đủ rồi.

Hắn không cần Thiệu Hiễn phải hy sinh vì hắn, nếu hắn không quay về sẽ chỉ làm Thiệu gia khó xử thêm thôi, hắn đương nhiên sẽ chọn cách trở lại Phó gia.

"Hiễn Hiễn, từ trước tới giờ, cái gì cậu cũng giỏi hơn mình," Trần Bách Châu thấp giọng: "Mình không giúp được gì cho cậu cả."

Giờ thì đến tư cách làm trợ thủ cũng không còn.

Thiệu Hiền vuốt ve đầu hấn, trong lòng thế nhưng đau xót từng cơn.

Ở Thiệu gia, đứa nhỏ này xác thực không có cơ hội phát huy thực lực của mình, Phó gia với nó mà nói mới là chiến trường thích hợp.

Dù có nói thế nào, luyện tiếc vẫn là luyện tiếc mà.

"Trợ thủ là nói đùa thôi," Thiệu Hiền lộ ra một nụ cười chua xót, "Mình chỉ hy vọng cậu sống vui vẻ là được rồi."

Trần Bách Châu buông hấn ra, chậm rãi đứng dậy.

Hấn so với Thiệu Hiền có cao hơn một chút, thân hình cũng to lớn hơn một chút, nhưng khuôn mặt mềm đến đáng thương.

"Hiền Hiền, mình tình nguyện quay về."

Ngữ khí chắc nịch, ánh mắt đầy vẻ kiên trì.

Những lời này vừa nói ra, Thiệu Hiền đột nhiên xoay người sang chỗ khác.

Hấn trước nay đều không thích khóc, thế mà bây giờ lại có chút rưng rưng.

"Hiền Hiền," Bách Châu thả lỏng thần sắc nói: "Mình quay về Phó gia thì chúng ta vẫn ở chung ký túc xá, còn có thể thi vào cùng trường đại học, không có gì khác biệt hết mà."

Hấn thật sự cho rằng như vậy.

Thiệu Hiền cũng không phủ nhận, nhưng hoàn cảnh Phó gia dù sao cũng không tốt, đứa nhỏ này đột nhiên xuất hiện, nhất định sẽ gây nên một trận gió to sóng lớn.

Nhiều thêm một người đến chia tài sản, có ai nguyện ý không?

Bởi vì Bách Châu chắc chắn như vậy, bởi vì Thiệu Hiền không đủ hiểu biết về Phó gia, thế nên hai người hoàn toàn bỏ qua một khả năng khác.

Sau khi thân phận Bách Châu đã được xác minh, Phó tổng trăm công ngàn việc cuối cùng vẫn tự xuất mình lộ diện.

Địa điểm gặp mặt là trong một phòng riêng ở nhà hàng cao cấp.

Đồ ăn mang lên rất nhiều, vừa tinh xảo vừa ngon miệng, nhưng hai người không ai đụng đũa.

Phó Tông đánh giá đứa nhỏ trước mắt, trên mặt không có bất kì biểu cảm dư thừa nào, tựa như ngòi đá không phải con trai ruột của hắn mà chỉ là một người qua đường mà thôi.

"Cậu lớn lên trông rất giống bà nội cậu."

Đây là câu nói đầu tiên hắn nói ra, giọng nói cứng nhắc như kim loại.

Phó lão phu nhân đã qua đời mười hai năm trước, thế hệ Bách Châu đối với bà không có chút ấn tượng nào, nó nên Triệu Tư Khâm lần đầu tiên nhìn thấy Bách Châu, chỉ cảm thấy dường như đã gặp qua ở đâu rồi mà thôi.

Thời điểm Phó lão phu nhân qua đời, Triệu Tư Khâm mới được vài tuổi, không nhớ rõ được khuôn mặt. Hắn chỉ mới xem qua ảnh lúc trẻ của bà một lần, tự nhiên rất khó nhớ tới.

Nhưng Triệu Lâm Tề thì không giống như vậy.

Hắn là con rể Phó gia, đã gặp qua lão phu nhân, cũng xem qua ảnh chụp lúc trẻ của bà, cho nên lúc nhìn thấy Bách Châu liền lập tức nghĩ tới.

Trải qua một lượt điều tra, phát hiện ra Bách Châu quả nhiên là người của Phó gia.

Mà Phó Tông phải tiến hành xét nghiệm AND mới nhận định Bách Châu là huyết mạch của mình.

Bỗng nhiên từ đâu lòi ra một thằng con trai, đối với hắn mà nói giống như được trời cao giúp đỡ vậy.

Hắn là con trai trưởng, trên thương trường cũng rất có thiên phú, nếu như không có gì ngoài ý muốn, gia nghiệp sẽ nằm chắc trong tay hắn.

Nhưng đáng tiếc là, hắn vẫn luôn không có con.

Phó gia coi trọng hương khói truyền thừa, không có người thừa kế, nghĩa là hắn phải hy sinh vì Phó thị, đánh không công cho đám cháu trai.

Hắn sao có thể cam tâm?

Bây giờ hắn đã có con trai, đứa nhỏ này cũng rất có thiên phú, nếu bồi dưỡng thêm nhất định sẽ trở thành trợ lực lớn nhất của hắn

Đưa con này, hấn nhận!

Hấn càng nhìn Bách Châu càng thấy hài lòng.

Tướng mạo được, Trần Bách Châu nhất định sẽ được lão cha mình thiên vị; năng lực được, lão cha mình nhất định sẽ tán thưởng nó.

Giữ tâm tư như vậy, biểu tình của hấn thoáng nhu hòa đi một chút.

"Cậu là huyết mạch Phó gia thì nên quay về Phó gia, chỉ có quay về, cậu mới có chỗ phát huy năng lực của mình."

Phó Tông cảm thấy một người lý trí, nhất định sẽ lựa chọn như vậy.

"Thiệu gia có ơn với tôi."

"Tôi biết." Phó Tông miệng lưỡi cao thượng, "Cậu yên tâm, Phó gia tất nhiên sẽ bồi thường."

Trần Bách Châu không cùng hấn lý luận xem Thiệu gia rốt cuộc có cần bồi thường hay không.

Dù sao loại người ngạo mạn vô lễ như Phó Tông, không thể nói đạo lý được.

"Tôi muốn tiếp tục học cấp ba ở đây." Đây là điều kiện của hấn.

Ánh mắt Phó Tông lạnh xuống, hấn như suy tư đánh giá gì đó, bỗng nhiên trào phúng mở miệng: "Cậu biết người ngoài nói cậu thế nào không? Nói cậu là gia thần của Thiệu gia, cậu là thư đồng của Thiệu Hiển."

"Cậu là người nhà họ Phó, cũng không phải là hạ nhân nhà người khác, tôi hy vọng cậu không bị những viên đạn bọc đường đó mê hoặc."

"Tôi cho người quan sát cậu mấy ngày nay, chụp không ít ảnh," nói tới đây, hắn cười nhạt một tiếng, "Mấy cái tâm tư ghê tởm cậu có với Thiệu Hiền, tốt nhất vẫn nên kìm nén chút đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Trần Bách Châu không khống chế được biểu tình của mình nữa, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phó Tông.

Phó Tông lại chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói: "Người này, Phó gia chèn ép được."

Trần Bách Châu đột nhiên đứng lên chạy vụt ra bên ngoài.

Nếu không thể tiếp tục ở bên Thiệu Hiền, vậy thì còn về Phó gia làm gì!

Cửa phòng dễ dàng bị mở ra, thiếu niên muốn lao ra ngoài, hắn muốn về nhà nói với Thiệu Hiền, hắn không trở về Phó gia nữa.

Nhưng chân phải vừa đặt ra ngoài, đã bị đám vệ sĩ chuyên nghiệp ấn đè xuống đất.

Liều mạng giãy dụa, lại không có ích lợi gì.

Phó Tông chậm rãi bước ra, giơ một bàn tay ra.

Vệ sĩ thô lỗ móc điện thoại từ trong túi Bách Châu ra, cung kính đưa cho Phó Tông.

Trần Bách Châu nằm dưới đất ngẩng đầu, mắt đỏ bừng, phát điên giãy dụa kịch liệt hơn.

Phó Tông từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt như đang nhìn một con kiến, tắt nguồn điện thoại ngay trước mặt hắn, sau đó ném cho vệ sĩ, nhàn nhạt nói: "Xử lý đi."

"Ông đây là giam giữ người trái phép." Bách Châu chật vật nói

Thế nhưng chỉ nhận được câu trả lời lạnh nhạt: "Tôi chỉ mang con trai về nhận tổ quy tông mà thôi. Xách đi."

Hai chữ sau cùng là nói với đám vệ sĩ.

Không ai nghĩ đến, Phó Tông lại là người như thế này.

Cũng không ai đoán được, chỉ là một lần cha con gặp mặt, thế mà lại khiến Bách Châu trực tiếp biến mất khỏi thành phố Yến.

Tựa như, trước nay chưa từng tồn tại.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 41: Tám Năm

Sân bay thành phố Yến.

Một người đeo khẩu trang đen và kính râm, lén lút chạy ra khỏi cửa sảnh, nhanh chóng leo lên một chiếc xe hơi màu đen.

Sau khi lên xe, thanh niên này mới tùy tiện tháo hết đồ trên mặt xuống, nằm liệt trên ghế sau, thở dài một tiếng, than vãn với người ngồi cạnh: "Nghẹn chết đi được."

Người bên cạnh không nén được tiếng cười, thanh âm trong trẻo như nước suối, đôi mắt hơi cong cong lên, toát ra chút ý cười. "Cậu giành quán quân, giờ nổi tiếng rồi, được chú ý cũng phải thôi."

Tiền Văn Kiệt nghe vậy cười hì hì, "Hiển Hiển, giờ bọn mình đi đâu vậy?"

Thiệu Hiển cong môi cười nói: "Đi rồi biết."

Xe dừng trước cửa một câu lạc bộ cao cấp, Thiệu Hiển mang theo Văn Kiệt vào bên trong phòng VIP.

Vừa bước vào, liền nghe một tiếng "Bang".

Trên người Văn Kiệt treo đầy dây băng rực rỡ, bên tai vang lên tiếng "Chúc mừng" đầy nhiệt tình.

"Đông đủ cả sao!" Hấn cao hứng nói, "Hôm nay ông đây vô cùng vui vẻ, mời mọi người chút rượu thôi nào."

Thiệu Hiền cười vỗ vỗ bả vai hấn: "Nay bọn mình mở tiệc mừng, bữa cơm kia của cậu, để hôm khác rồi mời."

Đỗ Trạch nhẹ cười: "Tôi xem qua video thi đấu của cậu rồi, thật sự rất lợi hại."

"Cảm ơn học bá khách lệ!" Văn Kiệt hiển nhiên rất vui vẻ, trực tiếp kính hấn một ly rượu để tỏ lòng biết ơn.

"Tôi cũng xem rồi, cậu đúng là xứng với chức quán quân này nha!" Cô gái tóc ngắn thanh tú cũng nâng ly cười nói.

Nàng tên là Chu Mộng Viên, chính là vị trưởng xá đã đem Văn Kiệt gia nhập diễn đàn của hủ nam hủ nữ.

Tiền Văn Kiệt lại uống một ly, nhìn xung quanh: "Mạn La đâu?"

Hách Lộ sau này, đợi đến lúc tuổi tác thích hợp, liền đổi tên thành Chúc Mạn La.

"Hôm nay cậu ấy còn một hạng mục phải đàm phán," Thiệu Hiền chậm rãi rót rượu cho chính mình, trả lời, "Chắc là lát nữa mới đến."

Văn Kiệt cùng hấn chạm cốc, ừng ực uống xong, lại trừng mắt liếc hấn một cái, "Nhà tư bản quả nhiên áp bức công nhân, bữa trước mình gọi video cho cậu ấy, cậu ấy gầy chết được."

"Ha ha, có khi là do filter bóp mặt lại đó," Chu Mộng Viên trêu ghẹo nói: "Cậu ta dạo này hình như ngày càng có da có thịt hơn rồi."

Thiệu Hiền từ từ uống cạn ly, "Cậu ấy năng lực xuất sắc, giờ là lúc cần bồi dưỡng thêm kinh nghiệm, không để cậu ấy đi thì ai đi?"

Chúc Mạn La là người hấn chú tâm bồi dưỡng, đương nhiên phải quan tâm rồi.

Tiền Văn Kiệt tức khắc cười ha hả ngồi kế bên Thiệu Hiền, khoác tay lên vai hấn, "Cảm ơn Thiệu tổng đã coi trọng Mạn La nhà chúng ta, có ngài quan tâm, tôi bên ngoài thi đấu cũng yên tâm nhiều."

Thiệu Hiền gạt hấn ra: "Phí lời."

Vừa dứt lời, cửa phòng đã bị đẩy ra, tiếng giày cao gót có thể nghe được rõ ràng, Văn Kiệt lập tức ngồi thẳng dậy, nhìn ra cửa không hề chớp mắt.

Chúc Mạn La xuất hiện, một thân tây trang ngay ngắn gọn gàng, tóc đuôi ngựa buộc cao, vừa nhìn đã biết là người vừa đi làm về.

"Mạn La, nhanh ngồi xuống đây đi." Văn Kiệt vội vàng lấy cho nàng một ly đồ uống, "Bàn hợp đồng nhất định là rất mệt mỏi rồi!"

"Không mệt bằng cậu thi đấu," nàng cười, ngồi bên cạnh Chu Mộng Viên, "Chúc mừng, đại quán quân."

Thiệu Hiền không khỏi trêu chọc: "Mình ra tận sân bay đón cậu cũng chưa được ân cần quan tâm như vậy."

Mộng Viên che miệng cười trộm.

Từ lúc học cấp ba, nàng đã nhìn ra Văn Kiệt chắc chắn đã để ý đến Mạn La rồi.

Chỉ là Văn Kiệt tốt nghiệp xong liền bước vào con đường thi đấu chuyên nghiệp, hai người gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, lão Tiền còn chưa chính thức thổ lộ, Mạn La tạm thời cũng không có tâm tư yêu đương, liền vẫn luôn mập mờ như vậy.

Dù sao, hai người này như vậy cũng xem như là tốt rồi.

CP nam thần mà nàng luôn mong ngóng trước giờ đã lâu không có tin tức gì.

Trần Bách Châu sau kì nghỉ hè đột nhiên biến mất không tung tích, Triệu Tư Khâm cũng chỉ học 2 tuần rồi ra nước ngoài du học, không còn liên hệ gì với bọn Thiệu Hiền nữa.

Hai đôi nàng từng đẩy thuyền nhiệt tình nhất, trong hiện thực lại ngược quá ngược!

Chỉ có Văn Kiệt cùng Mạn La là còn có thể thường xuyên gặp nhau thôi.

Không biết là vì uống rượu, hay là vì thẹn thùng, nghe Thiệu Hiền nói xong, trên mặt Văn Kiệt hiện lên một tầng hồng nhạt, cười ha hả phản bác: "Hiền Hiền, bây giờ cậu so đo với cả con gái sao?"

Thiệu Hiền đưa tay đám đám hấn mấy cái.

Mọi người ai cũng uống chút rượu, Thiệu Hiền cho gọi tài xế đến đưa bọn họ về.

Văn Kiệt con say hơn cả hấn, cả người nghiêng nghiêng ngã ngã, mặc cho người khác lôi kéo.

Dưới sự giúp đỡ Đỗ Trạch vẫn còn tỉnh táo, hắn mới thành công đem Văn Kiệt nhét lên xe.

"Mọi người ai cũng uống rồi, lên xe đi chung hết đi."

Bên trong xe rất lớn, vài người thế này ngồi vẫn còn rộng.

"Thiệu tổng, đi đâu đây?" Tài xế hỏi.

"Tới Yên Sơn trước rồi tới Thanh Hoa."

Chu Mộng Viên và Đỗ Trạch học ở hai trường khác nhau, ưu tiên đưa nữ về trước.

Đưa đón hai người xong, Văn Kiệt bỗng nhiên tỉnh táo mấy phần, nhìn Thiệu Hiền, xong lại nhìn qua Mạn La, lẩm bẩm hỏi: "Đang đi đâu đây?"

"Cậu muốn đi đâu?"

Văn Kiệt nằm liệt trên ghế: "Về nhà, mình muốn về nhà ngủ."

Trong lúc huấn luyện và cả lúc thi đấu không có thời gian nghỉ ngơi, giờ đột nhiên rảnh rỗi, cái gì cũng không muốn làm nữa.

Thiệu Hiền nhìn cái bộ dáng này, đoán chắc hắn không cách nào tự lo thân được, vì thế sau khi đưa Mạn La về liền mang Văn Kiệt tới chỗ mình.

Hắn trong lúc học đại học đã mở công ty riêng, sau khi tốt nghiệp xong mua một căn biệt thự, là một khu dân cư mới xây, còn chưa có bao nhiêu gia đình vào ở.

Hắn đem Văn Kiệt để trong phòng khách, mặc kệ cậu ta ngủ ở đó rồi vào thư phòng mở máy tính lên.

Kiểm tra hộp thư một lần.

Không có, vẫn không có gì.

Sinh nhật hắn đã qua hơn nửa tháng, trong hộp thư vẫn không có chút tin tức nào.

Bắt đầu từ năm nhất đại học, mỗi lần đến sinh nhật, Thiệu Hiền sẽ nhận được một email, là từ nước ngoài gửi về, mỗi lần đều dùng một địa chỉ khác nhau, hơn nữa lúc nào cũng chỉ có bốn chữ ngắn gọn – sinh nhật vui vẻ.

Dùng phương thức lặng lẽ này mà chúc mừng, hắn chỉ có thể nghĩ đến một người.

Nhưng tại sao năm nay lại không có?

Thiệu Hiền chăm chú nhìn màn hình thật lâu, cũng không biết là do ánh sáng làm chói mắt hay vì nguyên nhân gì khác, hắn chỉ cảm thấy mắt chua xót vô cùng.

Tám năm, thật sự quá dài.

Sáng hôm sau, Văn Kiệt ôm đầu ngồi dậy, nhìn thấy Thiệu Hiền ngồi trên sofa nghịch điện thoại, không khỏi hỏi: "Hôm nay không đi làm sao? Sếp cậu cũng thoải mái quá ha?"

Thiệu Hiền vừa lướt điện thoại vừa nói: "Trịnh Hạo vừa mua du thuyền mới, mời chúng ta qua chơi, cậu đi không?"

"Du thuyền có gì vui chứ?" Văn Kiệt lắc đầu, "Tên đó chỉ muốn khoe khoang thôi."

Trịnh gia bước vào giới thương nhân thành phố Yến mấy năm gần đây, cùng Thiệu gia có chút hợp tác, Trịnh Hạo là con trai duy nhất, tuổi xấp xỉ Thiệu Hiền, thường xuyên qua lại nên khá quen thuộc.

Bản thân Thiệu Hiền rất ít khi tham gia tụ hội kiểu này, trong số bạn bè cùng trang lứa, hẳn là người khá thần bí, hơn nữa còn làm người khác kính phục.

Đã là học bá, lại còn một mình tự mở công ty riêng, sao người khác không ngưỡng mộ cho được?

Ai mời được Thiệu Hiền thì cũng quá nở mày nở mặt rồi.

Thiệu Hiền tối hôm qua ngủ không ngon, gần đây cũng khá bận rộn, lâu rồi không có thời gian nghỉ ngơi, lên du thuyền dạo mát thư giãn chút cũng không tệ.

"Vậy mình đi, mấy ngày này cậu nghỉ ngơi cho tốt."

Văn Kiệt lập tức thay đổi ý kiến, "Cậu đi mình cũng đi!"

Tới ngày hẹn, hai người ăn mặc tùy ý, lái xe đến địa điểm tụ hội.

Đều là người trẻ tuổi với nhau, không cần để ý quá nhiều, không cần ăn mặc trang trọng làm gì.

Trịnh Hạo vẫn luôn đứng bên ngoài du thuyền chờ đợi, trên mặt có chút thấp thỏm, thi thoảng lại nhìn qua mặt đồng hồ nạm kim cương của mình.

"Trịnh thiếu đang đợi ai sao?" Bên cạnh có người tò mò hỏi.

Trịnh Hạo đưa mắt liếc qua một cái, không mở miệng.

Mắt người này mà biết Thiệu Hiền sẽ tới, không biết sẽ biến thành cái dạng gì đây.

Ai da, vẫn là Trịnh Hạo mình có mặt mũi mà!

Chẳng bao lâu sau, cách đó không xa có một chiếc xe đi tới, mẫu mã rất đẹp mắt, có thể lái đến loại xe này, nhất định không phải người bình thường.

Sau lưng Trịnh Hạo truyền tới tiếng bàn tán sôi nổi.

Có người nhận ra chiếc xe kia, không khỏi ngạc nhiên kêu lên, "Là Thiệu Hiền!"

Trịnh Hạo mặt mày hớn hở, đi nhanh đến bên cạnh chiếc xe.

Một người bước xuống, da màu lúa mạch, lông mày đen đậm rất đặc trưng, đã nhìn qua một lần thì khó mà quên được.

"Tiền Văn Kiệt kìa!"

"Quao, là Văn thần." Người anh em này rõ ràng là một kẻ đam mê thể thao điện tử, có thể trực tiếp gọi ra được cái tên mà fans ưu ái đặt cho.

Trịnh Hạo nhiệt tình chào hỏi, lại nhìn về phía một cửa xe khác.

Một thanh niên ăn mặc giản dị, thân cao chân dài, nhan sắc thượng thừa, trên mặt còn mang theo nét cười gãi đúng chỗ ngứa.

Không phải Thiệu Hiền thì còn ai vào đây?

Những người đằng kia càng thêm xôn xao, nhưng không ai dám chủ động tiến lên.

Thiệu Hiền đã sớm quen với những ánh mắt như vậy, thật sự bình tĩnh tự nhiên.

Tiền Văn Kiệt cũng có rất nhiều fans, đối với sự chú ý từ người khác, tập mãi cũng thành thói quen rồi.

Dưới sự dẫn dắt nhiệt tình của Trịnh Hạo, bọn họ tiến vào bên trong du thuyền.

"Khi nào bắt đầu vậy?"

Thiệu Hiền chỉ là mượn cớ để thưởng thức cảnh biển rộng lớn mà thôi.

"Ha ha ha, nhị thiếu đã lên tiếng, vậy thì bắt đầu ngay đây."

Những người khác căn bản không có dị nghị gì.

Bầu trời trong xanh, hải âu tự do bay lượn, gió biển dịu êm hết sức mát mẻ, khiến lòng ngực nhẹ nhõm mấy phần.

Trịnh Hạo cùng mấy người lớn gan không ngừng nói chuyện phiếm với Thiệu Hiền, Thiệu Hiền từ tốn đáp lại từng câu.

"Trịnh thiếu à, bên kia cũng có một du thuyền...." Hình như còn xa hơn.

Có người hô nhỏ một tiếng, chỉ là câu sau không dám nói ra.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, Thiệu Hiền cũng nhìn thấy chiếc du thuyền cách đó không so, đúng là so ra thì tốt hơn của Trịnh Hạo thật.

"Ai bên đó vậy?" Trịnh Hạo bình tĩnh hỏi.

Nhưng tâm lý khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Mọi người đều lắc đầu, không ai rõ lắm.

Hai du thuyền đối diện nhau, tốc độ đều không nhanh lắm, Trịnh Hạo gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, dường như làm thế là có thể nhìn ra người bên kia là ai vậy.

Khoảng cách ngày càng thu hẹp, Trịnh Hạo đã có thể nhìn thấy người đứng trên boong tàu bên kia.

Người đứng đối diện bên kia nhếch miệng cười, tựa hồ như trào phúng cái du thuyền nhỏ yếu này..

Xem thường người khác quá rồi!

Du thuyền bên kia vừa lướt qua, Trịnh Hạo quyết tâm hạ lệnh: "Quay về!"

Vừa nói xong, đột nhiên nhớ ra còn chưa dò hỏi ý tứ Thiệu Hiền, vì thế bỗng nhiên quay đầu lại nhìn.

Thiệu Hiền và Tiền Văn Kiệt cũng chưa nhìn thấy người bên kia, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy bộ dáng nuốt không trôi của Trịnh Hạo, Thiệu Hiền liền thông cảm nói: "Thuyền này là của cậu mà."

Khóe môi Trịnh Hạo nhẹ cười, cho người dùng hết toàn lực đuổi theo chiếc du thuyền kia.

Đuổi về đến tận bờ.

Người kia hẳn chưa từng thấy qua ở thành phố Yến, nhưng sở hữu du thuyền như vậy, nhất định thân phận cũng không đơn giản chút nào.

Trịnh Hạo không ngạc, sau khi bước xuống du thuyền, hắn sửa sang lại thần sắc, đi về hướng bên kia.

Nam nhân trẻ tuổi bên kia vừa bước xuống, thấy Trịnh Hạo đi về phía mình thì dừng bước chân.

Đến gần, Trịnh Hạo mới phát hiện, tên này con mẹ nó quá đẹp trai rồi!

"Chào cậu, tôi là Trịnh Hạo."

Người kia lộ ra nụ cười anh tuấn, vừa muốn đáp lời, vừa lúc nhìn thấy hai người sau lưng Trịnh Hạo, lập tức trở mặt tại chỗ.

"Triệu Tư Khâm, đã lâu không gặp."

Thiệu Hiên mỉm cười lên tiếng chào hỏi, khuôn mặt ôn hòa đến không ngờ, nhưng ánh mắt dường như cất dấu chút lạnh lẽo.

Làm người khác trong nháy mắt lạnh sống lưng.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 42: Phó Tổng, Hân Hạnh Được Gặp

Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Triệu Tư Khâm nhìn Thiệu Hiễn, không biết nên nói gì.

Tiền Văn Kiệt nhìn sắc mặt Thiệu Hiễn, lại nhìn nhìn Tư Khâm, cười hai tiếng khô khốc: "Thật trùng hợp, Triệu Tư Khâm."

"Người quen của hai cậu sao?"

Trịnh Hạo hoang mang hỏi.

Hắn cũng chỉ mới đến thành phố Yến mấy năm gần đây, vừa lúc Tư Khâm đã xuất ngoại nên không biết Tư Khâm là ai, cũng không biết gì về bạn bè trước kia của Thiệu Hiễn.

Thiệu Hiễn cười cười, "Quen, nhưng không thân. Hôm nay chơi rất vui, cảm ơn cậu đã mời."

Hắn nói xong lại quay sang Văn Kiệt: "Bút chì, đi thôi."

Trịnh Hạo giữ lại không kịp, chỉ có thể ngơ ngác há hốc miệng nhìn hai người rời đi.

Hôm nay đã chơi cái gì đâu!! Vui cái gì chứ? Rõ ràng một chút cũng không vui mà.

Còn có tên Triệu cái gì đó kia nữa, Thiệu Hiền nhìn thấy hấn nên mới rời đi, người này nhất định đã đắc tội với Thiệu Hiền rồi. Chờ hấn điều tra rõ sẽ quyết định có nên thay Thiệu Hiền dạy dỗ tên kia một phen hay không.

Trên đường về, Văn Kiệt hỏi Thiệu Hiền: "Vừa nãy còn chưa kịp nói gì, sao cậu đã đi rồi?"

Thiệu Hiền nhàn nhạt đáp: "Nói gì đây?"

Tiền Văn Kiệt có chút cứng họng, một lúc lâu sau mới đáp: "Có thể hỏi cậu ấy mấy năm nay sống thế nào mà."

"Sau đó thì sao?"

Tiền Văn Kiệt: "..."

Sau đó có thể hỏi cậu ta, Trần Bách Châu sống ra sao rồi.

Bất quá hấn cẩn thận nhìn sắc mặt Thiệu Hiền một cái liền không dám tiếp tục nhiều lời nữa.

Trần Bách Châu rời đi quá đột ngột, thứ gì cũng không mang theo.

Lúc trước, khi Triệu Tư Khâm sắp rời đi, hấn nhờ Văn Kiệt tới Thiệu gia lén trộm khỉ miệng rộng đi, nói là muốn mang theo ra nước ngoài, khi nào gặp sẽ đưa cho Bách Châu.

Khỉ miệng rộng là quà Thiệu Hiền tặng, mặc kệ là ở trường hay ở nhà, Bách Châu lúc nào cũng ôm nó theo.

Chuyện này Thiệu Hiền biết, lúc ấy không tỏ thái độ gì, cũng không ngăn cản.

Thật ra, người tinh ý đều nhìn ra được, Triệu Tư Khâm xuất ngoại, hiển nhiên là đi bồi "thái tử" đọc sách.

Chỉ có điều, vị "thái tử" này là bị giam cầm, không có được chút tự do.

"Đúng rồi, Đỗ Trạch vẫn chưa biết, mình phải báo tin mới được."

Tiền Văn Kiệt nói, lấy điện thoại ra lập tức gửi tin nhắn đi.

Môi Thiệu Hiền giật giật, rớt cuộc vẫn không nói thêm lời nào.

Vừa rồi, giây phút nhìn thấy Triệu Tư Khâm, hấn vẫn luôn suy nghĩ: Nếu Triệu Tư Khâm đã về, vậy có phải Phó Bách Châu cũng đã về hay không?

Đứa nhỏ quay về Phó gia, chắc là đã sửa họ rồi.

Cái số mệnh này, năm đó hấn đã chuẩn bị tâm lý trước cho mình, nhưng lúc đứa nhỏ hấn nuôi thật sự biến mất, cái loại cảm giác đó, khó lòng mà giải thích được.

Hấn chưa bao giờ ngừng hối hận, tại sao năm đó không đi cùng với nó, tại sao lại muốn mọi chuyện đi theo quỹ đạo kiếp trước, để mặc cho Triệu Lâm Tề phát hiện ra sự tồn tại của Bách Châu.

Hấn cũng không ngừng lo lắng, không biết liệu đứa nhỏ sống có tốt không.

Đương nhiên là không rồi, nếu tốt thì chúc mừng sinh nhật thôi, sao phải dùng cả đồng địa chỉ khác nhau như vậy.

Tám năm trước, Phó Bách Châu đột nhiên biến mất, Thiệu Hiền mới nhớ tới việc điều tra người tên Phó Tông này.

Con trai trưởng nhà họ Phó, người đứng đầu tập đoàn Phó thị, trời sinh đa nghi, tính chiếm hữu cao, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.

Hắn bưng tình nghĩ đến Phó Bách Châu kiếp trước.

Thiếu niên ở Trần gia đợi hơn mười năm, trở về Phó gia lại gặp một người cha như vậy, nhất định khổ càng thêm khổ.

Sau đó, Phó Bách Châu dừng chân ở Phó gia, chọn Trần gia là chỗ bắt đầu khai đao, rồi giải quyết đến các gia tộc lớn khác ở thành phố Yên, một chút cũng không e ngại.

Sự thật chứng minh, thủ đoạn của Phó Bách Châu làm người khác phải sợ hãi.

Cũng chính là năm đó, chỉ có ghé con mới sinh không sợ cạp - Thiệu Hiền là dám đối đầu với hắn.

Bây giờ cẩn thận nghĩ lại, Bách Châu thật sự đã thủ hạ lưu tình với mình rồi.

"Hiền Hiền, A Trạch lạnh nhạt thật đó," Văn Kiệt nghịch điện thoại, lẩm bẩm nói, "Mình nói với cậu ta Triệu Tư Khâm quay về rồi, vậy mà cậu ta chỉ đáp đúng một chữ "Ừ", không phải hai người bọn họ là bạn tốt sao?"

Thiệu Hiền: "... " Tiền bút chì à, tư duy hủ nam nhay bén của cậu đi đâu mất rồi?

Năm đó Triệu Tư Khâm cũng là đột nhiên muốn ra nước ngoài, tuy nhìn bề ngoài là Triệu Tư Khâm đơn phương Đỗ Trạch, nhưng

người tính cách như Đỗ Trạch, mặc dù có thích cũng sẽ không để lộ ra chút biểu hiện nào.

Hoặc là, chờ Triệu Tư Khâm rời đi xong, Đỗ Trạch mới nhận ra tầm quan trọng của người nào đó đối với mình.

Vì học kì đầu năm lớp 11, cả người Đỗ Trạch lúc nào cũng như ở trên mây, mãi đến học kì hai mới quay lại với ngôi vị học bá của mình.

Trải qua nhiều năm như vậy, chút tình cảm mông lung thời niên thiếu, dù đã dần dần tan biến đi theo thời gian hay càng ngày càng nồng như ủ rượu, Đỗ Trạch cũng chỉ có thể đáp lại một chữ "Ừ" mà thôi.

Sau khi về tới nhà, Văn Kiệt ăn vạ ở chỗ Thiệu Hiên không chịu đi, Thiệu Hiên cũng lười để ý hấn, đi thẳng lên thư phòng.

Mở máy tính lên, kiểm tra hộp thư thêm lần nữa, bốn chữ kia vẫn không thấy đâu.

Lúc này, Chúc Mạn La gửi qua một tin nhắn thoại.

"Thiệu tổng, Vương tổng bên truyền thông Dược Duy mời ngài ăn một bữa."

Truyền thông Dược Duy là đối tượng hợp tác lần này của bọn họ, sau khi ký xong hợp đồng, hai bên ăn một bữa cơm cũng là chuyện bình thường.

Hắn không nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

Buổi tối ngày hôm sau, Thiệu Hiên đến gặp Vương Tổng.

Vương tổng đại khái hơn bốn mươi tuổi, lớn lên rất bình thường, có chút mập mạp, lúc cười lộ lên thì không thấy mắt đâu nữa.

Hắn nhìn thấy Thiệu Hiền, lập tức sáng hết cả mắt, nhiệt tình vô cùng.

"Ái chà, Thiệu tổng, rất cảm ơn ngài đã nhận lời." Hắn mời Thiệu Hiền cùng ngồi xuống bàn.

Mỗi người mang theo một nam trợ lý riêng.

Thiệu Hiền cùng trợ lý ngồi xuống, cười nói: "Không dám, không dám, hai bên hợp tác vui vẻ là tốt rồi."

"Ha ha ha, đó là nhất định rồi."

Rượu và thức ăn đã được mang lên, Vương tổng nâng ly trước: "Tôi kính Thiệu tổng một ly, ngài tuổi trẻ tài cao, tôi thật sự bội phục!"

Loại khen ngợi này, Thiệu Hiền không biết đã nghe qua bao nhiêu lần, thật giả lẫn lộn, hắn cũng không hơi đâu nghĩ nhiều.

Đại đa số đều vì thân phận nhị thiếu Thiệu gia mà tới, hắn đã sớm quen.

Bất quá hắn cũng không vì vậy mà cảm thấy không vui, hắn là người Thiệu gia, hưởng thụ lợi ích do Thiệu gia mang lại là chuyện thường tình.

Chẳng lẽ lại phải cắt đứt quan hệ với Thiệu gia để chứng minh năng lực bản thân sao?

Thiệu Hiền uống một ít rượu, nhưng đồ ăn thì không chạm qua đĩa nào.

Vương tổng thấy thế cười ha hả hỏi: "Không biết Thiệu tổng đêm nay có bận gì không."

"Có việc sao?" Thiệu Hiền tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt có chút mê man.

Vương tổng ghé sát, "Nếu rảnh, không bằng thay đổi chút khẩu vị đi?"

Nhị công tử Thiệu thị, thanh niên hai mươi tuổi đầu, sao có thể thiếu tiết mục trợ hứng đặc thù được?

Vương tổng cũng có một đứa con tuổi xấp xỉ, tự cho rằng mình đã hiểu biết sở thích của người trẻ tuổi thời này lắm rồi.

Thiệu Hiền cười nhàn nhạt: "Đa tạ ý tốt của ngài, nhưng mà không cần đâu. Tôi còn có việc, đành đi trước vậy."

Nói xong, không chờ Vương tổng mở miệng liền bước ra khỏi phòng.

Trợ lý đưa tay muốn dìu lại bị hấn cự tuyệt.

"Tôi vào nhà vệ sinh, cậu ở đây chờ được rồi." Hấn nói xong, chống tường chậm rãi bước về phía WC.

Đây là một nhà hàng tương đối sang trọng, là một nơi kinh doanh khá tốt. Kiếp trước với kiếp này, hấn đã tới không ít lần.

Hấn vô cùng quen thuộc với nơi này, dù có nhắm mắt vẫn tìm thấy nhà vệ sinh như thường.

Thiệu Hiền vốn không uống được rượu, nhưng mấy ngày nay trong lòng có mấy phần đau buồn, từ lúc nhìn thấy Triệu Tư Khâm

lại càng rối hơn tở vò nên muốn mượn rượu giải sầu.

Nhưng sự thật chứng minh, uống vào cũng vô dụng.

Hắn dựa vào vách tường lạnh lẽo, hơi cúi đầu, nhìn về phía mặt đất trơn bóng.

Bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình thật buồn cười.

Kiếp trước, Tiền bút chì đã nói qua, hắn vẫn luôn cùng Phó Bách Châu đối chọi gay gắt, giống hệt như trò mấy đứa tiểu học vẫn hay làm để thu hút sự chú ý của đối phương, vừa ấu trĩ vừa đáng yêu.

Thiệu Hiền lúc ấy cảm thấy Tiền Văn Kiệt nên đến bệnh viện để kiểm tra mắt thì hơn.

Hiện tại nghĩ đến, bất quá là hắn lừa mình dối người mà thôi.

Sống lại một lần, Thiệu Hiền nhận được Phó Bách Châu còn nhỏ, cũng mang theo bên cạnh mà nuôi lớn, dốc lòng bồi dưỡng, chăm sóc hắn, hắn bị thương một chút liền đau lòng, rơi một chút nước mắt liền mềm hết tâm can.

Chỉ là lúc ấy Bách Châu vẫn còn quá nhỏ, Thiệu Hiền chỉ có thể lừa chính mình, đó là bởi vì thấy tình cảnh đáng thương của nó nên mới có chút thông cảm.

Hắn làm sao có thể có cảm xúc không bình thường với một đứa bé được?

Mặc dù cảm xúc đó thật sự tồn tại, cũng chỉ có thể xảy ra với Phó Bách Châu sau khi thành niên thôi.

Chính là, mặc kệ là Trần Bách Châu hay là Phó Bách Châu, cũng cùng là một người.

Tám năm xa cách cũng đủ để Thiệu Hiền chậm rãi, chậm rãi nghĩ kĩ.

Bỗng nhiên, cách đó không xa vang lên tiếng bước chân cùng tiếng ai đang trò chuyện.

"Hôm nay chiều đãi không chu toàn, thật không phải, không bằng ngày khác Phó tổng....."

"Cảm ơn, không cần đâu." Giọng nói trầm thấp lạnh như băng quanh quẩn trong hành lang trống vắng.

Thiệu Hiền hốt hoảng ngẩng đầu.

Tiếng bước chân ngừng lại cách đó một mét.

Đèn trên hành lang rất sáng, Thiệu Hiền lại cảm thấy mắt mình hình như hơi mờ rồi.

Hắn chậm rãi đứng thẳng dậy, cùng đối diện với nam nhân trước mặt, kìm lòng không được mà chớp chớp mắt.

Vẫn còn ở đây, không phải là mơ.

"Ồ, đây không phải là Thiệu tổng sao?" Có người đột nhiên mở miệng phá vỡ sự yên lặng.

Thiệu gia vẫn rất có tiếng ở thành phố Yên này mà.

Có mấy người nhìn thấy Thiệu Hiền, nhin không được tiến lên vài bước, khách khí chào hỏi.

Nhiệt ý trong mắt Thiệu Hiền rút đi, trên mặt hiện lên một nụ cười xa cách, hướng về phía mấy người kia gật gật đầu.

Cuối cùng mới nhìn về phía Phó Bách Châu thêm lần nữa.

Nam nhân trên mặt không có chút biểu tình nào, ánh mắt sâu không thấy đáy, khiến người khác khó đoán được tâm tư.

Chỉ có viên lệ chí kia là y như cũ.

Phó Bách Châu như vậy, tựa hồ giống hệt như cái người kia trong kiếp trước.

Tuần mỹ, lạnh nhạt, khó tiếp cận.

"Phó tổng, hân hạnh được gặp ngài."

Hắn dường như ép mình nói ra những lời này, đưa tay phải ra.

Phó Bách Châu chăm chú nhìn hắn hơn mười giây, cũng đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

"Rất hân hạnh, Thiệu tổng."

Hai người nắm gần nửa phút, những người bên cạnh đều cảm thấy có chút không thích hợp, Thiệu Hiền đột nhiên phản ứng, lập tức rút tay về.

Lại bị nam nhân gắt gao giữ lại.

Thiệu Hiền nghĩ theo bản năng, tám năm không gặp, tên họ Phó nào đó lại mạnh hơn rồi.

Bất quá, lòng bàn tay hắn hình như có rất nhiều vết chai, có chút thô ráp, cũng có chút mờ nhạt.

"Phó tổng, tôi đang định vào nhà vệ sinh, muốn đi cùng sao?"
Thiệu Hiền đơn giản chỉ muốn rút tay về, cười hỏi.

Phó Bách Châu rút cuộc cũng buông tay ra, môi giật giật, cuối cùng vẫn trả lời: "Không cần, Thiệu tổng, mời."

Giọng nói nhu hòa hơn bình thường rất nhiều.

Trợ lý bên cạnh hắn nhìn về phía Thiệu Hiền, ánh mắt không khỏi có chút tìm tòi nghiên cứu.

Thiệu Hiền giả ý cười cười, xoay người đi về phía nhà vệ sinh, ý cười trên mặt càng lúc càng nhạt.

Chờ hắn biến mất ở chỗ ngoặt, Phó Phách Châu mới thu hồi ánh mắt, thần sắc càng thêm lạnh nhạt, cất bước rời đi.

Bên trong nhà vệ sinh, hai tay Thiệu Hiền chống lên mặt bàn, nhìn chính mình trong gương, tim thỉnh thoảng nửa ngày mới bình thường trở lại.

Mà bên kia, Phó Bách Châu mặt lạnh tanh cùng trợ lý lên xe.

Hắn ngồi phía sau, giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi, tay bị giấu ở chỗ tối lại run nhè nhẹ.

"Phó tổng, người vừa rồi chắc là nhị công tử Thiệu gia sao?" Trên ghế phụ, trợ lý quay đầu cười hỏi Phó Bách Châu.

Miệng lưỡi rõ ràng không phù hợp với thân phận cấp dưới chút nào.

Phó Bách Châu không có chút động tĩnh nào, bên ngoài yên lặng như tượng, trong lòng lại nổi lên từng trận cuồng phong sóng lớn.

Đó là người hắc đã nhưng nhớ suốt tám năm, không được để lộ ra chút sai lầm nào.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 43: Tôi Sẽ Chịu Trách Nhiệm

Về đến nhà đã là chín giờ.

Tiền Văn Kiệt ở trần, mặc mỗi chiếc quần đùi, từ phòng khách chạy ra, ngửi được mùi rượu nhàn nhạt trên người Thiệu Hiền, không khỏi nhíu mày, đi rót cho hắn một ly nước ấm.

"Uống rượu sao? Sáng mai thế nào cũng đau đầu cho coi."

Thiệu Hiền tinh thần hốt hoảng uống hai ngụm nước, cầm ly dựa vào trên sofa, bỗng nhiên nói: "Mình gặp Phó Bách Châu."

Tiền Văn Kiệt: "... Sau đó thì sao?"

Trách không được tự dưng lại hồn xiêu phách lạc như vậy, hóa ra không phải do uống nhiều.

"Sau đó gì chứ?" Thiệu Hiền thấp giọng, "Không có gì cả."

Nhìn cái bộ dạng này của hắn, Tiền Văn Kiệt cũng không đành lòng, hắn đứng dậy nói: "Trong ấm hết nước rồi, mình đi nấu thêm đây."

Nói xong, hắn giả vờ bước ra sau phòng bếp, lấy điện thoại ra gửi tin vào trong nhóm chat.

Trong nhóm này không có Thiệu Hiền.

[Bút chì]: Hôm nay Hiền Hiền gặp Bách Châu!

[Mộng Viên]:!!! Tình hình thế nào rồi?

[Bút chì]: Hồn xiêu phách lạc... Nhìn mà đau lòng quá.

[Mạn La]: Ngày mai cậu ấy còn phải dự hội nghị, cậu chăm sóc cậu ấy tốt một chút.

Tiền Văn Kiệt thở dài, năm đó ăn quá nhiều cầu lương CP, bây giờ nhìn hai đồng bọn của mình đang trải qua tình tiết "ngược luyến tình thâm", thật sự chịu không nổi nữa!

Nhưng hắn cũng không có cách nào khác.

Sáng hôm sau, Thiệu Hiền đúng giờ tới công ty mở họp.

Vừa đàm phán thành công một hợp đồng, dù sao cũng nên động viên mọi người và phát triển phương hướng kế tiếp.

Thiệu Hiền cả ngày lo việc công ty, mãi đến khi Chúc Mạn La đến.

"Thiệu Tổng, bên Dược Duy đột nhiên muốn hủy hợp đồng."

Thiệu Hiền hơi bất ngờ: "Nguyên nhân cụ thể là gì?"

Tối hôm qua vừa mới cùng Vương tổng ăn cơm, hôm nay Dược Duy lại muốn hủy hợp đồng, chuyện này không thích hợp.

"Tin từ bên Dược Duy tiết lộ, bọn họ có đối tác thích hợp hơn, cả về mặt chi phí lẫn kỹ thuật."

Thiệu Hiền: "Là ai chen ngang vậy?"

Thế nhưng lại khiến cho Được Duy không tiếc chi trả phí bồi thường kén thù.

"Vẫn đang điều tra." Chúc Mạn La dừng một chút mới thở nói: "Sắp tới, chi nhánh Phó thị ở trong nước sẽ đổi CEO, phương hướng phát triển của Phó thị ở Trung Quốc vô tình trùng hợp với công ty chúng ta."

"Ý cậu là sao?"

Chúc Mạn La nhấp nhấp môi, nói tiếp: "Tân quan như ba bó đuốc, cái này vốn là hạng mục của công ty chúng ta, nếu Phó thị trên đường đánh chiếm thị trường cũng thành công hoàn thành hạng mục này, vị CEO mới kia sẽ có thể đứng vững gót chân ở Phó thị."

[Nguyên bản là: 新官上任三把火:tân quan thượng nhâm tam bả hỏa, có thể hiểu là "chổi mới quét sạch" hoặc "thợ mới thì hăng"]

Thiệu Hiền đối diện với nàng một lúc lâu, cuối cùng thấp giọng hỏi: "Tại sao lại nghĩ là do Phó thị làm?"

Chúc Mạn La: "Phó thị tài đại khí thô, nhưng địa vị lại ngang với Thiệu thị."

Tuy nói như vậy có chút không ổn, nhưng Thiệu Hiền xác thực là có hưởng ít danh tiếng của Thiệu thị, công ty mới có thể phát triển tương đối thuận lợi, hơn nữa, tự thân nghiệp vụ và năng lực của bọn họ không tầm thường, nên đa số mọi người đều cho bọn họ chút mặt mũi.

Dường như sẽ không có ai cố ý cướp ngang hợp đồng của Thiệu Hiền.

Ngoại trừ Phó thị.

Mặc dù căn cơ Phó thị ở thành phố Yến không vững như Thiệu thị, nhưng sản nghiệp trải khắp các nước, chỉ cần tập trung củng cố trụ sở chính, chút chuyện xảy ra ở chi nhánh này cũng không tính là gì.

Chúc Mạn La suy đoán, người làm ra chuyện này chỉ có thể là Phó thị.

Thiệu Hiền đương nhiên cũng nghĩ như vậy, nhưng hắn không muốn tin.

Hắn có chút không rõ, Phó thị tại sao phải nhắm vào Sùng Sinh.

Sùng Sinh là tên công ty hắn tự mở.

Nếu kiếp trước là vì mình chủ động trêu chọc nên Phó Bách Châu mới bước lên võ đài với mình, vậy thì kiếp này là vì cái gì đây?

Hắn không nên trở thành loại người như vậy.

Thiệu Hiền đang tự hỏi chính mình, trợ lý nam gõ cửa bước vào, không có nửa câu vô ích, nói thẳng: "Thiệu tổng, có tin tức đáng tin cậy, người cướp hợp đồng lần này là Phó thị."

Thiệu Hiền hơi sửng sốt: "Được, tôi biết rồi."

Sau khi trợ lý rời khỏi, Chúc Mạn La nhìn thấy sắc mặt Thiệu Hiền không đúng lắm, không khỏi an ủi: "Có lẽ đây không phải là quyết định của cậu ấy đâu."

"Ừ." Thiệu Hiền cúi đầu, thần sắc không rõ ràng, "Mạn La, cậu ra ngoài trước đi, để tôi yên tĩnh một chút."

"Được."

Chúc Mạn La vừa ra khỏi văn phòng, Thiệu Hiền liền nhận được điện thoại của Văn Kiệt.

"Hiền Hiền, có nhớ lần trước mình nói muốn mời khách một lần không, tối nay thì thế nào?"

Thiệu Hiền thuận miệng hỏi: "Có những ai?"

"Vẫn là mấy người lần trước thôi, hơn nữa.... còn có lão Triệu với Bách Châu mới về nước." Câu sau rõ ràng nói nhỏ hơn rất nhiều.

Đuôi lông mày Thiệu Hiền khẽ động, "Sao cậu liên lạc được với bọn họ vậy?"

"Tên Triệu Tư Khâm kia chủ động liên lạc với Đỗ Trạch, còn chạy tới tận trường để tìm kìa."

Thiệu Hiền không khỏi nở nụ cười, biết ngay là tên họ Triệu đó không nhận được mà.

"Được, lát nữa nhắn địa chỉ qua cho mình đi."

Sau khi tan tầm, Thiệu Hiền mang theo Chúc Mạn La, cùng nhau đi tới câu lạc bộ cao cấp lần trước.

Mới bước xuống đã nhìn thấy một chiếc xe không mấy xa hoa chậm rãi lại gần.

Xe vừa dừng đã có người lập tức tiến lên mở cửa.

Dẫn đầu là một nam nhân anh tuấn soái khí ngời ngời, hắn cũng nhìn thấy Thiệu Hiền, thế nên cười cười lên tiếng chào hỏi.

"Trùng hợp quá, Thiệu tổng, chúng ta cùng nhau vào thôi."

Hắn nói xong, quay đầu nhìn vào trong xe, trêu chọc: "Phó tổng, ngài ra được rồi."

Nam nhân mặc một bộ tây trang màu đen, từ trên xe bước xuống, thoáng nhìn về phía Thiệu Hiền, khẽ gật đầu, rồi không liếc mắt sang Thiệu Hiền thêm lần nào nữa.

Cao lớn, tuấn mỹ, lạnh nhạt, không khác biệt gì với Phó Bách Châu kiếp trước.

Tại sao lại trở nên như vậy?

Thiệu Hiền nhú mày nhìn theo bóng dáng Bách Châu, vẫn cảm thấy có gì đó không quá thích hợp.

Bốn người bước vào phòng, Văn Kiệt, Đỗ Trạch và Mộng Viên đã chờ sẵn, nhìn thấy bọn họ xong hiển nhiên còn vui vẻ hơn.

"Triệu Tư Khâm, cậu không nghĩa khí chút nào cả! Ra nước ngoài nhiều năm như vậy cũng không thêm liên lạc với ai, mình với Hiền Hiền thì không nói làm gì, nhưng Đỗ Trạch là anh em tốt của cậu, sao cậu lại nhẫn tâm như vậy hả?"

Tiền Văn Kiệt nửa trách nửa đùa.

Tư Khâm nhìn sang Đỗ Trạch một cái, sang sảng cười, "Mình tự phạt ba ly trước để tạ tội vậy!"

Nói xong, không chút chần chừ rót ly đầu tiên, mắt nhìn Đỗ Trạch, ngửa đầu một hơi uống cạn.

Ly thứ hai vẫn dứt khoát như cũ.

Tới ly thứ ba, Đỗ Trạch bỗng nhiên cười nói: "Các cậu vừa mới tan làm thôi mà, bụng rỗng uống rượu không tốt đâu, ăn chút điểm tâm lót dạ đi đã."

"Đúng vậy, đúng vậy." Chu Mộng Viên phụ họa, đem đồ ăn trên bàn đẩy đẩy về phía Tư Khâm.

Đỗ học bá đúng là dễ mềm lòng mà!

Tiền Văn Kiệt đưa đồ uống sang cho Chúc Mạn La, "Con gái cũng đừng uống nhiều."

Nhìn thấy nụ cười thâm sâu của Mộng Viên, hắn vờ giả ngu như chưa thấy gì, sau đó rót một ly, tự mình đưa tới trước mặt Bách Châu.

"Chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, còn thân hơn cả ruột thịt, từ lúc cậu đi đến giờ cũng tám năm rồi, nhưng cũng đâu phải ai xa lạ. Ly này, cậu uống."

Nói xong liền ừng ực uống cạn.

Sắc mặt Phó Bách Châu ẩn sau ánh đèn mờ, đưa tay ra nhận lấy ly rượu.

"Bách Châu." Triệu Tư Khâm nhíu mày.

Phó Bách Châu nhẹ nhàng lắc đầu, "Không sao."

Nói xong, uống một hơi cạn sạch.

Dòng nước lạnh lẽo chảy dọc theo yết hầu, mãnh liệt xâm nhập vào dạ dày, có chút khó chịu, nhưng vẫn chịu đựng được.

Một ly giải quyết ân thù.

Tám năm không có tin tức, trong lòng Tiền Văn Kiệt vốn dĩ rất khó chịu, nhưng bây giờ rượu cũng uống rồi, chuyện cứ vậy mà bỏ qua thôi.

Hắn nhìn Thiệu Hiền vẫn im lặng này giờ, nhìn không được mở miệng: "Hiền Hiền, cậu cũng uống một ly với Bách Châu đi, lúc trước hai cậu thân nhất đó."

Hắn không muốn anh em tốt của mình trở nên xa cách với nhau như vậy.

Thiệu Hiền nghe xong, chậm rãi rót cho mình một ly, rồi ngược mắt chăm chú nhìn Phó Bách Châu.

Hai người ngồi đối diện, có thể nhìn rõ sắc mặt lẫn nhau.

"Tôi hỏi cậu một chuyện, cậu phải nói thật."

Tuy cười nhưng giọng điệu không chút hiền lành.

Nhiệt độ trong phòng bỗng nhiên thấp xuống vài độ.

Phó Bách Châu bình tĩnh nhìn hắn vài giây, khẽ gật đầu, "Được."

"Hợp đồng với Dục Duy, có phải do cậu chen ngang hay không?"

Trong phòng tĩnh lặng trong nháy mắt, đám người Tiền Văn Kiệt ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Triệu Tư Khâm biểu tình nghiêm túc, không khỏi nhíu mày nhìn về phía Phó Bách Châu, trong mắt lộ ra vài tia lo lắng.

Khoảng chừng nửa phút sau, Phó Bách Châu mở miệng: "Đúng là do Phó thị làm."

Thiệu Hiên đột nhiên đứng dậy, bước đến trước mặt Bách Châu, hung hăng nắm cổ áo hắn, lạnh giọng hỏi: "Tại sao?"

"Thiệu Hiên, cậu làm..."

"Tôi không hỏi cậu!"

Triệu Tư Khâm: "...". Được rồi, im thì im.

Phó Bách Châu tham lam nhìn Thiệu Hiên ngay trong gang tấc, cậu ấy cao ghê, còn đẹp hơn xưa nữa.

Hắn rất muốn giải thích, nhưng bây giờ chưa đúng thời điểm, nên chỉ có thể máy móc trả lời: "Dự án đó rất quan trọng với Phó thị."

"Phó Bách Châu, cậu thật sự khiến tôi thất vọng!"

Thiệu Hiên cười lạnh một tiếng, dường như rất tức giận, dứt khoát hất Phó Bách Châu ra, cầm ly rượu vút mạnh xuống đất.

Tiếng đổ vỡ đã gây chú ý đến nhân viên phục vụ đứng gác bên ngoài, phục vụ vội gõ cửa hỏi han.

Thiệu Hiên dường như vẫn chưa hả giận, lần nữa đem ly chén trên bàn gạt hết xuống, thủy tinh vỡ nát nằm rối tinh rối mù trên sàn.

Nhân viên phục vụ luống cuống không biết phải làm sao, vội gọi báo quản lý xong mới mở cửa chạy vào trong.

Hắn vừa đẩy cửa, trong nháy mắt, Thiệu Hiền bỗng nhiên bỏ nhào lên sofa, đè Phó Bách Châu mà liều mạng đánh.

Tư thế kia đúng là khiến cho không ai dám tiến lên tìm ngược, chỉ sợ người chết tiếp theo sẽ là mình.

Tiền Văn Kiệt, Triệu Tư Khâm bên cạnh can ngăn cũng không có tác dụng.

Quản lý vừa tới nơi, thấy một màn này, thật sự khóc không ra nước mắt.

Quan trọng hơn hết, người đánh là Thiệu tổng, người bị đánh lại là Phó tổng, hai người này, ai hắn cũng đắc tội không nổi hết.

Ở trên sofa, nắm đấm Thiệu Hiền không ngừng nện lên người Phó Bách Châu, Bách Châu chút ý tứ phản kháng cũng không có, tùy ý để Thiệu Hiền trút giận.

Chỉ chốc lát sau, mặt hắn đột nhiên trắng bệch, một tay ôm lấy bụng, bộ dáng hình như đau đớn vô cùng.

Triệu Tư Khâm nhìn thấy, vội chạy tới kéo Thiệu Hiền ra, lớn tiếng quát: "Bệnh đau bao tử của cậu ấy tái phát rồi! Đừng đánh nữa! Mau tới bệnh viện!"

Thiệu Hiền lập tức dừng lại.

Hắn nhìn Phó Bách Châu vài giây, lạnh nhạt trèo từ trên sofa xuống, nói: "Người do tôi đánh, tôi lo, tôi sẽ gọi người lái xe đưa cậu

ta đến bệnh viện. Tiền bồi thường đồ bị vỡ cứ tính cho tôi là được."

Triệu Tư Khâm nâng Phó Bách Châu dậy, trừng mắt liếc Thiệu Hiền, "Không cần, chúng tôi tự đi."

"Bút chì, Đồ Trạch, hỗ trợ." Thiệu Hiền nói một tiếng, hai người lập tức tiến tới đỡ lấy Phó Bách Châu đưa ra khỏi phòng.

Chu Mộng Viên tận mắt chứng kiến một màn như vậy, cảm giác như tim đã nhảy ra ngoài, lúc Thiệu Hiền nhìn tới, nàng vội vàng xua tay: "Minh tự về trường được."

Nói xong liền chạy đi nhanh như chớp.

Thiệu Hiền cùng Chúc Mạn La rời đi sau cùng, chờ tới lúc ra khỏi cửa lớn, Chúc Mạn La không nhịn được hỏi: "Vừa nãy không giống cậu chút nào."

"Nhị thiếu gia Thiệu thị đánh người thừa kế Phó thị đến nhập viện. Cậu thấy tiêu đề báo này thế nào?", Thiệu Hiền hỏi lại.

Chúc Mạn La nhìn kỹ hẩn lại vài lần, thấy sắc mặt hẩn vẫn tức giận như cũ, nhưng trong mắt lại không có chút oán hận nào, không khỏi có chút kinh ngạc.

Trong hồ lô Thiệu Hiền rút cuộc bán gì vậy?

Sau khi đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra xong, báo là bệnh bao tử của Bách Châu lại tái phát, dùng ít thuốc là được.

"Vậy thương tích trên người cậu ấy thì sao?" Triệu Tư Khâm dò hỏi.

Bác sĩ sờng sốt, sau đó lắc đầu cười cười: "Trên người chỉ có chút chấn thương ngoài da do va chạm thôi, đều là vết thương nhẹ, không có gì đáng lo ngại."

Triệu Tư Khâm: "..."

Vừa nãy thấy Thiệu Hiền đánh tàn nhẫn như vậy, còn tưởng sẽ bị gì ghê gớm lắm, không ngờ sức Thiệu Hiền lại yếu như vậy.

May mà sức cậu ta chẳng đáng bao nhiêu, nếu không lão Phó lại vừa thương tâm vừa thương nặng toàn thân rồi.

Trên hành lang bên ngoài phòng bệnh, Tiền Văn Kiệt nắm tóc nắm tai, không tin được mà hỏi Thiệu Hiền: "Bách Châu cướp một mối làm ăn của cậu, cậu giận đến mức đánh cậu ấy nhập viện luôn, đ* m*, chuyện quái quỷ gì vậy!"

Đỗ Trạch đứng yên một bên không nói lời nào.

Thiệu Hiền dựa vào tường, cười nhạt: "Thì đúng như những gì cậu nghe thôi."

"Hiền Hiền, cậu đừng tức giận hại thân." Tiền Văn Kiệt lo lắng nhìn, "Cậu từ bé đến giờ chưa từng tức giận như vậy, hồi nãy đánh có bị đau tay không?"

Thiệu Hiền lắc đầu, "Không sao."

Hắn căn bản không dùng bao nhiêu lực, mặc dù phải vào viện đúng như hắn mong muốn, nhưng hắn không nghĩ tới, bệnh bao tử của Bách Châu còn nghiêm trọng hơn hắn tưởng tượng.

Lúc nhỏ vất vả nuôi bao nhiêu năm, bây giờ để hư thành như vậy, đáng đánh!

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Thiệu Hiền lấy ra, thấy hai chữ "Anh hai" hiện lên trên màn hình thì không khỏi cười khở.

Tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa.

Mới được bao lâu đâu mà cả nhà đã biết hết rồi thế này.

"Anh, gọi em có gì không?"

Giọng nói Thiệu Uẩn trầm ỏn truyền tới: "Rốt cuộc là tại sao vậy?"

"Phó Bách Châu cướp hợp đồng của em, em giận quá mà thôi. Anh đừng lo, việc này em tự giải quyết được."

Thiệu Uẩn hiểu rõ tính hấn, cũng không nói thêm mấy lời vô nghĩa nữa: "Anh tin em, nhưng mà nếu có chuyện gì xảy ra phải nói với anh đó. Còn nữa, đánh nhau trước mặt nhiều người như vậy là lỗi của em, em phải tạ tội với người ta đi."

Thiệu Hiền cong mắt cười: "Vâng, em nhất định sẽ đến bệnh viện xin lỗi mỗi ngày."

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cữu
dtv-ebook.com

Chương 44: Tin Tức Giữa Đêm

Triệu Tư Khâm từ trong phòng bệnh bước ra, thấy mấy người Thiệu Hiên vẫn còn đứng ngoài hành lang thì phát bực: "Mấy người về đi, tôi ở lại chăm sóc cậu ấy là được rồi."

"Tôi đã nói rồi, người do tôi đánh, tôi phải chịu trách nhiệm."

Thiệu Hiên nói xong, quay sang ba người bên kia: "Bút chì, hôm nay đúng ra phải vui vui vẻ vẻ ăn một bữa, là lỗi của mình, khiến cậu mất vui rồi, đành để hôm khác vậy. Mạn La mai phải đi làm, về nghỉ ngơi trước đi. A Trạch ngày mai cũng phải lên lớp nữa, các cậu cùng nhau về hết đi."

"Hiên Hiên, cậu nói cái gì vậy?" Tiền Văn Kiệt vỗ vỗ vai hắn, "Bạn bè với nhau cả, nói mấy cái này làm gì? Bọn mình về còn cậu thì sao?"

Thiệu Hiên cười: "Mình ở lại chăm sóc Phó Bách Châu."

"Không được!" Triệu Tư Khâm nhú mày từ chối.

Không chỉ có Thiệu Hiên, ngay cả mấy người Đỗ Trạch cũng nhìn hắn đầy hoang mang.

Đối diện với ánh mắt Đỗ Trạch, Triệu Tư Khâm có chút chật vật, nhưng vẫn kiên quyết như cũ: "Thiệu tổng, nơi này ngài không cần ở lại, Bách Châu tỉnh dậy cũng không muốn nhìn thấy ngài lắm đâu."

"Tôi nhất định phải gặp cậu ta để xin lỗi." Thiệu Hiền nửa bước cũng không nhường.

Diễn cả đêm rồi, không thể bỏ ngang thế được.

Lúc này, một người đàn ông hơn ba mươi vội vã tiến về phía bọn họ, quả nhiên là nam trợ lý bên cạnh Phó Bách Châu.

"Triệu tổng, Phó tổng, hai người thế nào rồi?"

Triệu Tư Khâm cười nhạt một tiếng: "Bệnh cũ thôi, không có gì to tát."

"Vậy là tốt rồi," nam trợ lý nói xong, nhìn về phía mấy người Thiệu Hiền, lễ phép cười nói, "Thiệu tổng, Tiền thiếu, chào hai ngài."

Lại hướng về phía Đỗ Trạch cùng Chúc Mạn La gật gù đầu.

Làm người khác không bắt bẻ được chút sai sót nào.

Thiệu Hiền tùy ý liếc nhìn hắn một cái, "Vị đây là?"

"Kẻ hèn này họ Phương, tên Huy, Huy trong Huy Châu." Phương Huy hào phóng tươi cười, dễ dàng để lại ấn tượng tốt cho người khác.

Thiệu Hiền đi thẳng vào vấn đề: "Thật xin lỗi, tôi đánh Phó tổng của các người bị thương, muốn gặp cậu ta để xin lỗi lại bị Triệu tổng ngăn cản. Nếu không được tạ lỗi đảng hoàng thì tôi khó mà yên tâm được."

"Tôi là vì nghĩ cho Bách Châu." Triệu Tư Khâm hừ lạnh một tiếng, dường như rất bất mãn với Thiệu Hiểu.

Phương Huy âm áp cười, "Thiệu tổng và Phó tổng nhất định có hiểu lầm, Thiệu tổng xin lỗi một câu, coi như hai người không còn khúc mắc gì với nhau nữa."

"Xin lỗi là một chuyện," Thiệu Hiểu cười đầy ý tứ sâu xa, "Cướp hợp đồng lại là một chuyện khác. Đánh người là tôi sai, chen ngang như vậy là cậu ta sai, tôi vẫn cần một lời giải thích đây."

Hắn nói xong, không đợi Phương Huy phản ứng, lập tức bước vào bên trong phòng bệnh.

Phương Huy cũng muốn vào, lại bị Thiệu Hiểu ngăn ngoài cửa.

"Ngài đây là muốn vào xem à?" Thiệu Hiểu kiêu căng nhìn.

Phương Huy sửng sốt, sau đó tỏ vẻ hiểu chuyện, tự mình giúp hắn đóng cửa lại.

Cũng đúng thôi, một vị thiếu gia từ bé đã được cưng chiều, nhất định là chưa phải xin lỗi ai bao giờ, xấu hổ cũng là chuyện thường.

Thiệu Hiểu trực tiếp khóa trái cửa, ước chừng mười giây sau, mới xoay người về phía giường bệnh.

Phó Bách Châu đã tỉnh, đôi con mắt ánh lên chút ánh xanh, thẳng tắp nhìn Thiệu Hiểu, không dám chớp mắt dù chỉ một cái.

"Thật xin lỗi."

Thiệu Hiểu bỗng nhiên mở miệng, cổ họng như đã bị ăn mòn, bộ dạng ghen ngào khó xử.

Thật xin lỗi, lúc ấy đã không đi cùng với cậu.

Thật xin lỗi, mấy năm nay mình dùng đủ mọi cách, thế nhưng vẫn không tìm thấy cậu đâu.

Thật xin lỗi, vì vừa nãy đã đánh cậu.

Thiệu Hiền đi đến bên mép giường, chậm rãi ngồi xuống.

Phó Bách Châu lẳng lặng chăm chú nhìn, bỗng nhiên thấy khóe mắt mình nóng lên.

Hắn không muốn khóc, tám năm rồi, hắn thật sự rất nhớ Thiệu Hiền, chỉ cần nghĩ đến liền đau thấu tâm can.

"Xin lỗi," Phó Bách Châu vươn tay, đầu ngón tay vừa chạm đến tay Thiệu Hiền, lại như bị điện giật mà rút về, "Sinh nhật năm nay, mình không kịp."

Thiệu Hiền nhanh chóng bắt lấy tay hắn, gắt gao cầm chặt, mặt đầy tươi cười: "Cảm ơn."

Cảm ơn cậu mỗi năm đều liệu mạng "đến kịp".

"Thật xin lỗi." Phó Bách Châu chậm rãi nắm lại tay Thiệu Hiền, nở ra một nụ cười khó coi vô cùng.

Hắn lại làm Hiền Hiền lo lắng rồi.

Hai người chăm chú nhìn nhau một lúc lâu, mãi đến khi bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Thiệu Hiền mới bình phục, không kiên nhẫn trả lời: "Làm sao?"

Sau đó vẫn không buông tay Phó Bách Châu, dùng tay kia lau nước mắt cho hắn.

Thanh âm Phương Huy từ ngoài vọng vào: "Phó tổng truyền được bao nhiêu nước rồi? Tôi phải vào xem một chút."

Thiệu Hiền đứng dậy, mở khóa cửa, sau đó chậm rãi đi về phía cuối giường, từ trên cao nhìn xuống Phó Bách Châu.

"Tôi cũng đã xin lỗi rồi, không phải Phó tổng cũng nên xin lỗi một câu à?"

Phó Bách Châu hạ mi, tựa như rất khinh thường Thiệu Hiền, thật ra là để che dấu tơ máu trong mắt.

"Thiệu tổng, đã là dân kinh doanh, cậu phải quen với việc như vậy đi chứ."

Thiệu Hiền tức muốn hộc máu, hung hăng đá vào chân giường, "Phó Bách Châu, cậu đừng có quá đáng! Năm đó, nếu không nhờ tôi, cậu có thể....."

Hắn đại khái cũng ý thức được mình nói sai, lập tức dừng lại.

Phó Bách Châu đột nhiên ngước lên, ánh mắt quả nhiên rất đáng sợ, tơ máu che kín hai mắt, dọa Phương Huy khiếp sợ một phen.

Thanh âm hắn thấp đến cực điểm, "Ân tình của Thiệu tổng, tôi sẽ không bao giờ quên. Nhưng lập trường bất đồng, nhiều lời cũng vô ích."

"Mẹ nó chứ!" Tiền Văn Kiệt ở ngoài nghe rõ từng chữ một, thật sự nhìn không nổi nữa, chạy thẳng về phía Bách Châu bô bô mắng

một trận.

"Uổng công tao với Hiễn Hiễn xem mày như bạn, mày lại có thể vô tình vô nghĩa như vậy! Mày cướp ngang hợp đồng của Thiệu Hiễn mà xem được à? Hiễn Hiễn muốn mày báo đáp bao giờ....."

Thiệu Hiễn kịp thời giữ chặt hấn lại, "Bút chì à, được rồi, nói với hấn ta làm gì nữa. Chúng ta đi thôi."

Tiền Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, thờ phì phì đi theo Thiệu Hiễn rời đi.

"A Trạch, đi thôi!"

Tức chết đi được! Phó Bách Châu với Triệu Tư Khâm đúng là hai tên khốn nạn!

Triệu Tư Khâm lúc này còn cố tình tìm ngược: "A Trạch, mình đưa cậu về."

"Đưa cái gì mà đưa!" Tiền Văn Kiệt giận dữ, "A Trạch liên quan gì tới cậu!"

Triệu Tư Khâm: "....." Tiền bút chì lại ăn trúng gì vậy?

Trên đường về, Tiền Văn Kiệt vẫn còn bực bội.

Chúc Mạn La thấy hấn như vậy, không khỏi cười rộ lên, khuyên nhủ: "Mình cảm thấy Phó tổng không phải người như vậy đâu."

"Cậu không nghe hấn ta nói gì hả?" Tiền Văn Kiệt bất mãn, "Uổng công xem hấn là bạn."

Đỗ Trạch vẫn luôn trầm mặc này giờ bỗng nhiên mở lời: "Có lẽ bọn họ có gì khó nói."

Thiệu Hiền ngắt ngang, "Các cậu đừng nghĩ nhiều nữa, A Trạch cứ yên tâm đọc sách, Bút chì tiếp tục luyện tay nghề, Mạn La sắp tới có lẽ sẽ bận lắm đấy. Phó thị cướp mất một dự án, chúng ta cũng không thể để yên cho người ta nhào nặn được."

"Được." Chúc Mạn La nổi chiến ý rồi.

Ngày hôm sau, chuyện Thiệu Hiền đánh Bách Châu quả nhiên đã truyền khắp mọi nơi.

Thiệu Hiền vẫn luôn là tấm gương mẫu mực so với người cùng trang lứa, lần này xúc động như vậy, thật đáng tiếc.

Có người âm thầm cười nhạo, nói Thiệu Hiền trước kia đều là giả vờ, bản chất thật bất quá chỉ là cái bao cở mà thôi.

Còn có người cho rằng, Thiệu Hiền chỉ vì chuyện bị cướp ngang hợp đồng thế này mà vùng tay đánh nhau, rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ bồng bột.

Dù thế nào đi chăng nữa, ở trong mắt người khác, Thiệu Hiền và Phó Bách Châu xem như chính thức kết thù.

Hôm sau, Thiệu Hiền tự mang theo thuốc trị bao tử tới bệnh viện thăm Phó Bách Châu.

Nhưng trong mắt người ngoài, hẳn chủ yếu tới kiếm chuyện.

Bởi vì, nguyên văn lời nói của Thiệu Hiền chính là cái dạng này đây.

"Phó Bách Châu, có phải cậu không có tiền chữa bệnh không vậy? Từng này thuốc không biết có đủ không nữa?"

"Phó tổng, ngài dù không có tiền cũng không thể ngang ngược cướp mỗi làm ăn của chúng tôi như vậy."

"Tên họ Phó kia, cứ chờ đó."

Mất thấy Thiệu Hiền nổi giận ùng ùng rời đi, Phó Bách Châu che dấu ý cười trong mắt, dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Phương Huy: "Đi mua một chén cháo đi."

Phương Huy rời đi.

Thấy cửa phòng bệnh đã khép lại, Phó Bách Châu chui cả người vào chần, nhin không được mà bật cười.

Hiền Hiền diễn kịch trông thật đáng yêu!

Khổ tâm của Thiệu Hiền, hấn hiểu.

Câu đầu tiên là dặn hấn phải chăm sóc bản thân cho tốt, chữa bao tử cho cẩn thận vào.

Câu thứ hai là mắng Phó Tông không biết xấu hổ.

Câu thứ ba là muốn cùng hấn thoát khỏi khống chế của Phó Tông.

Hiền Hiền sao lại tốt đến vậy chứ?

Tám năm nay, hấn có rất nhiều lúc không gắng gượng được nữa, nhưng tưởng tượng đến cảnh Thiệu Hiền vẫn đang chờ mình, hấn không dám chậm trễ thêm một giây.

Hắn muốn bản thân có thể chịu được đến khi về nước, muốn gặp Hiền Hiền, muốn chính miệng mình nói câu xin lỗi.

Năm đó hắn đột nhiên biến mất khỏi thành phố Yên, Hiền Hiền nhất định rất lo.

Mỗi lần nghĩ như vậy, tim hắn lại đau như ai lấy dao đâm, đau đến mức suốt đêm không ngủ được.

Bây giờ hắn đã trở lại rồi.

Hiền Hiền không trách mà còn trong tối ngoài sáng giúp mình.

Hắn thật may mắn, có thể trong lúc tối tăm nhất gặp được một người như vậy, có thể khiến hắn buông xuống mọi việc, xem người ấy như động lực để cố gắng.

Thiệu Hiền sau khi rời khỏi bệnh viện thì đến thẳng công ty.

Tuy không biết lí do tại sao Phó Tổng lại nhắm vào Sùng Sinh, nhưng Thiệu Hiền không có chút sợ hãi nào.

Hắn chính là muốn đối đầu với Phó thị.

"Mạn La, những dự án trước làm đến đâu rồi?"

Chúc Mạn La lập tức báo cáo: "Đều đã đến giai đoạn kết thúc, Thiệu tổng có muốn đích thân xem qua không?"

"Có, cô mang tài liệu qua đây đi."

Thiệu Hiền liên tục bận tối mắt tối mũi, đem dự án hoàn thành một cách hoàn mỹ nhất rồi mới bàn giao cho bên khách hàng.

Đối phương sau khi xem qua đều tỏ vẻ khá vừa lòng, danh tiếng Sùng Sinh mới chân chính lan rộng.

Lúc trước, thời điểm hần mới lập công ty, nhân số không được bao nhiêu, chỉ có thể nhận một ít dự án nhỏ.

Sau này có đủ tài chính và kinh nghiệm mới dần dần nhận một ít dự án lớn.

Đến khi hần tốt nghiệp đại học xong, bọn họ mới tiếp xúc với những dự án phức tạp, nặng nề hơn.

Mấy dự án này Thiệu Hiền tự mình xem xét, cuối cùng cũng không phụ lòng mong đợi của mọi người.

Sùng Sinh coi như đứng vững gót chân trong ngành.

Khoảng thời gian vừa qua quá mức bận rộn, Thiệu Hiền cho nhân viên nghỉ ngơi mấy ngày, chính mình cũng nằm liệt trong nhà, không muốn nhúc nhích dù chỉ một chút.

Tiền Văn Kiệt đi thăm bố mẹ, sau đó lại quay về biệt thự Thiệu Hiền.

Trích nguyên văn lời hần nói chính là: Ở một mình sẽ rất cô đơn, phải có người ở chung mới được.

"Hiền Hiền, chắc là mình sắp giải nghệ rồi."

Thiệu Hiền đang xem tin tức, nghe vậy thuận miệng hỏi: "Vậy sau này cậu có tính toán gì không?"

"Mình muốn thành lập một câu lạc bộ," Tiền Văn Kiệt hỏi, "Cậu thấy thế nào?"

Thiệu Hiền đương nhiên hoàn toàn ủng hộ, "Ý tưởng tốt đó. Không vội, còn những mấy năm, cậu cứ từ từ mà chuẩn bị."

Hắn nói xong, bỗng nhiên nhớ tới chuyện trước kia.

Nói thật, năm đó vừa tốt nghiệp cấp ba xong, hắn bước lên con đường thi đấu chuyên nghiệp, bị bố mẹ đồng lòng phản đối đến cùng, thậm chí còn lấy việc cắt phí sinh hoạt ra để uy hiếp hắn.

Nếu không phải Bách Châu kiếm được cho hắn mười lăm vạn, hắn cũng không biết mình phải chống đỡ như thế nào.

Hôm đó ở bệnh viện, hình như mình nặng lời quá rồi.

"Hiền Hiền, mình cảm thấy có lẽ A Trạch nói có lý đó."

Thiệu Hiền nghi hoặc: "Cậu ấy nói gì?"

"Cậu ấy nói, có thể Bách Châu với Tư Khâm có nỗi khổ riêng." Tiền Văn Kiệt gãi gãi đầu, "Mình cũng cảm thấy Bách Châu không phải loại người như vậy."

Thiệu Hiền không khỏi cười rộ lên. nếu không phải vì Văn Kiệt quá thật thà thì hắn cùng sẽ không gạt cậu ấy.

Bất quá, bây giờ nói tốt cho Bách Châu một chút cũng không sao.

"Cậu ấy đúng là không phải loại người như vậy...."

Hắn đột nhiên ngừng lại, mắt gắt gao nhìn chằm chằm màn hình điện thoại.

"Sao vậy?" Tiền Văn Kiệt thấy biểu tình hắn không thích hợp lắm, lo lắng ngoái qua xem.

[Người thừa kế Phó thị cùng vào khách sạn với một nữ nhân, thực hư chuyện hẹn hò đêm khuya.] Chời đất! Không ngờ người đầu tiên phá thân lại là Phó Bách Châu nha!

Nội tâm Tiền Văn Kiệt kêu lên một tiếng, lại không dám nói ra.

Bởi vì biểu tình của Thiệu Hiền bây giờ, thật sự QUÁ! ĐÁNG! SỢ!!!

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 45: Ngựa Đến Tận Tim

Thiệu Hiễn bỗng nhiên gọi điện thoại cho Chúc Mạn La, "Gần đây Phó thị có làm chuyện xấu nào không?"

"Không có động thái lớn nào, nhưng vốn dĩ có một ít công ty muốn hợp tác với chúng ta, cuối cùng không thấy tăm hơi đâu cả."

Nàng nghi ngờ do Phó thị ở giữa làm khó làm dễ.

Thiệu Hiễn cười lạnh một tiếng, có nghi ngờ là được rồi, dù sao mình cũng chỉ tìm cơ mà thôi.

"Bút chì, mình ra ngoài một chút." Hấn nói xong, cầm lấy chìa khóa xe.

Tiền Văn Kiệt sợ hấn lại đi đánh người, vội vàng kéo hấn lại, tận tình khuyên nhủ: "Hiễn Hiễn, cậu phải bảo vệ hình tượng, lại đi đánh nhau nữa là không được đâu!"

"Không đánh đấm gì cả, cậu yên tâm đi." Thiệu Hiễn vỗ vỗ bả vai hấn, cười trấn an.

Tiền Văn Kiệt sao có thể yên tâm, "Để mình đi với cậu."

"Bút chì, cậu đợi ở nhà đi, mình ra ngoài một lát là về rồi, thật sự không phải đi đánh nhau đâu mà." Thiệu Hiễn chỉ thiếu giơ tay lên

thề nữa thôi.

Tiền Văn Kiệt đành phải thỏa hiệp, trơ mắt nhìn hắn mở cửa bước ra ngoài.

Thiệu Hiền lái thẳng xe đến cái khách sạn kia.

Người chụp ảnh dường như cố ý, hình như sợ người khác không biết ở đâu nên cả tên khách sạn cũng chụp lại.

Mà khách sạn này hoạt động dưới tên Trịnh Hạo.

Hắn gọi điện cho Trịnh Hạo, dò hỏi xem Phó Bách Châu ở phòng nào.

Khách sạn vốn dĩ không thể tiết lộ thông tin của khách hàng, nhưng ai kêu Trịnh Hạo lại đứng về phía Thiệu Hiền chứ? Hắn đã biết ân oán giữa Thiệu Hiền và Phó Bách Châu, vừa nghe Thiệu Hiền muốn hỏi thăm tin tức kẻ thù, tất nhiên là hắn nhiệt tình hỗ trợ rồi.

Thiệu Hiền vừa đi đến cửa thang máy, Trịnh Hạo đã gửi tin đến nơi.

"Phòng 8816."

Thiệu Hiền vào thang máy, ấn thang lên tầng tám. Hắn đi đến trước cửa phòng, dứt khoát đưa tay gõ cửa.

"Ai vậy?" Giọng nam nhân trầm thấp từ trong truyền ra.

Khóe môi Thiệu Hiền khẽ nhếch lên, giọng khàn khàn: "Phục vụ phòng đây ạ."

Bên trong cánh cửa trảm mặc vài giây, sau đó cửa phòng đột nhiên mở ra, Triệu Tư Khâm thò gương mặt đẹp trai của hắn ra ngoài.

"Là Thiệu tổng sao? Không kịp đón tiếp từ xa, thật đáng tiếc." Hắn trêu ghẹo.

Thiệu Hiền cười hừ một tiếng, trực tiếp đẩy hắn ra, bước vào, vừa nhìn thấy Phó Bách Châu ngồi ngay ngắn trên ghế sofa đã lập tức giơ điện thoại lên trước mặt hắn, đi thẳng vào vấn đề: "Giải thích."

Trên màn hình điện thoại chính là cái tin tức kia.

"Đừng có mà nói là do Triệu Tư Khâm cải trang."

"Gì chứ!", Triệu Tư Khâm vừa đóng cửa lại, nhin không được la lên, "Cậu nghĩ tôi làm như vậy được thật à?"

"Cho nên," Thiệu Hiền nhìn Phó Bách Châu chăm chăm, "Chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Phó Bách Châu đang muốn mở miệng, Triệu Tư Khâm đã nhanh hơn một bước, "Xin hỏi Thiệu tổng, ngài dùng thân phận gì để chất vấn Bách Châu đây?"

Thiệu Hiền cười, "Với tư cách là đối thủ, tôi muốn tìm ra chứng cứ để phá hủy Phó thị, lý do như vậy được chưa?"

Ngũ quan thanh niên đã phát triển hoàn toàn, không còn nét ngây ngô đáng yêu như hồi bé, lại càng dịu dàng và xinh đẹp hơn.

Có lẽ dùng từ xinh đẹp để miêu tả một nam nhân thì thật không thích hợp, nhưng tướng mạo Thiệu Hiền thực sự rất xứng đáng với hai chữ này.

Hai hàng lông mày anh khí, đôi mắt to tròn trong trẻo, lông mi vừa cong vừa dài, mũi thẳng tắp, răng trắng môi hồng, nghiêm nhiên là một vị công tử khiến cảnh đẹp ý vui.

Phó Bách Châu ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt ngập ý cười.

Thiệu Hiền cũng không nhịn được, khẽ cong cong môi.

Rốt cuộc cũng khác với kiếp trước rồi.

Phó Bách Châu không hề lạnh lùng vô cảm như một cái máy, hắn sẽ cười, sẽ khóc, cũng không bài xích người khác đụng chạm vào người mình, càng không cần phải đi gặp bác sĩ tâm lý mỗi tháng một lần nữa.

Thật tốt.

"Phó Tông muốn có người thừa kế." Phó Bách Châu mở miệng giải thích.

Thiệu Hiền ngồi đối diện trên sofa, nhú mày, "Không phải cậu à?"

"Mình không nghe lời." Lông mi Phó Bách Châu nhẹ rũ xuống, tựa như không dám nhìn thẳng Thiệu Hiền.

Nếu Thiệu Hiền biết hết những tâm tư xấu xa kia của mình, không biết cậu ấy sẽ đối xử với mình thế nào nữa.

Hắn sợ phải nhìn thấy sự chán ghét trong mắt Thiệu Hiền.

Nhưng vì cái nhược điểm này vẫn luôn nằm trên tay Phó Tông, nên hiện tại hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

"Phó Tông xem cậu như công cụ, nhưng cậu lại không muốn mặc cho hắn sắp đặt," Thiệu Hiền hiểu rõ ý nghĩ này, "Nhưng mà liên quan gì tới chuyện lần này?"

"Cô ta chỉ là đối tác của bọn tôi thôi, đi theo diễn cho tròn vai ấy mà," Triệu Tư Khâm chỉ chỉ tường, "Giờ đang ở cách vách này, muốn qua xem không?"

"Không cần."

Thiệu Hiền vốn không nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng không thể phủ nhận, lúc hắn đọc đến cái tin này, trong lòng đã khó chịu thế nào đâu.

Trải qua tám năm đợi chờ, hắn rốt cuộc đã hiểu rõ lòng mình.

Người còn chưa đuổi tới tay, sao có thể để người khác hót tay trên được?

Nhưng tình thế bây giờ, Bách Châu vẫn còn trong vòng nguy hiểm, hắn không thể tùy tiện mở miệng thổ lộ, không cẩn thận dọa hư hắn thì không tốt chút nào.

Hơn nữa, hắn cũng sợ hãi cảm giác bị từ chối.

Hiện tại chính sự quan trọng, yêu đương các thứ linh tinh trước cứ bỏ qua một bên hết đi.

"Gần đây Phó thị lại đoạt dự án của tôi, có khi tôi lại muốn đánh đấm thêm lần nữa đấy."

Triệu Tư Khâm nhíu mày, "Đánh nữa sao?"

"Trước khi đánh, tôi muốn hỏi rõ một việc, tại sao Phó Tông lại nhắm vào tôi vậy?"

Theo lý thuyết, Thiệu Hiền cũng coi như là anh em tốt của Phó Bách Châu, Phó thị căn bản không cần thiết phải đụng chạm đến Thiệu Hiền, cho dù là vì lợi ích cũng không.

Huống chi, chút lợi ích như vậy, Phó thị cũng không thèm để tâm tới. Vậy nên động cơ của Phó Tông là gì, Thiệu Hiền vẫn luôn nghĩ mãi không ra.

"Tại sao cậu lại nghĩ ông ta đang nhắm vào cậu?" Triệu Tư Khâm tựa người trên ghế sofa, "Có lẽ chỉ là xung đột thương trường mà thôi."

Thiệu Hiền không trả lời, chỉ nhìn về phía Phó Bách Châu.

Phó Bách Châu mấp máy môi, cũng không dám nói ra lời nào.

Hắn cũng không thể nói với Thiệu Hiền, bởi vì Phó Tông biết hắn thích Thiệu Hiền, để đoạn tiết ý niệm này nên mới bức cho bọn họ đối đầu.

Đây là vì muốn thỏa mãn dục vọng khổng chế biến thái của ông ta, cùng vì muốn ép Phó Bách Châu nổi dỗi tông đường.

Phó Tông hy vọng sẽ tạo ra một người thừa kế càng thấp bé, càng dễ khổng chế càng tốt.

Phó Bách Châu sinh hoạt dưới sự giám thị của Phó Tông suốt tám năm.

Ngày từ đầu, Phó Tông đã dùng tất cả mọi biện pháp có thể để bồi dưỡng hấn, hoàn toàn không quan tâm hấn có tiếp thu được hay không.

Có một khoảng thời gian, hấn dường như không hề bước ra khỏi cửa.

Nếu không nhờ Triệu Tư Khâm mang khỉ miệng rộng đến, Phó Bách Châu cũng không biết chính mình có chống đỡ nổi nữa hay không.

May mà Phó Tông cũng không để ý tới một con thú nhồi bông, sau khi kiểm tra không phát hiện thấy bất kì thiết bị liên lạc nào, liền không thèm nhìn qua thêm lần nào.

Nếu Phó Tông biết khỉ miệng rộng là do Thiệu Hiền tặng, hấn nhất định sẽ băm nát con khỉ đó ngay trước mặt Phó Bách Châu.

"Vì ông ta cho rằng những gì tôi đã trải qua trong quá khứ chính là một loại sỉ nhục." Phó Bách Châu nửa thật nửa giả đáp, "Đối với hấn mà nói, người nhà Phó gia không thể ăn nhờ ở đậu, không thể trở thành trợ thủ của cậu."

Này đúng thật là tâm tư của Phó Tông, Phó Bách Châu nói vậy cũng không sai.

"Còn cậu thì sao?" Thiệu Hiền rũ mắt nhẹ giọng hỏi.

"Mình nguyện ý."

Phó Bách Châu chăm chú nhìn hấn, trong mắt không vương chút giả dối nào.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.

Tim sắp nhảy ra ngoài tới nơi rồi.

Một loại vui sướng khó tả đột nhiên dâng tràn lên tim, Thiệu Hiền đứng dậy, duỗi tay đẩy ngã hắn nằm trên sofa, trực tiếp cưỡi lên người hắn, cúi người ghé sát vào bên tai, thấp giọng thì thầm: "Mình muốn bắt đầu rồi."

Triệu Tư Khâm một bên ngoảnh mặt: "...."

Đây là muốn đánh nhau hay là muốn làm cái gì vậy hả?

Thiệu Hiền nhìn Triệu Tư Khâm một cái, Triệu Tư Khâm lập tức mở cửa, cũng lớn giọng la lên: "Đừng đánh! Đừng đánh nữa!"

Đè trên ghế đấm mấy quyền xong, Thiệu Hiền lại nắm cổ áo Phó Bách Châu, túm hắn ra cửa, đem hắn ép lên vách tường, tiếp tục đánh tới.

Phó Bách Châu vẫn luôn không phản kháng, người ngoài nhìn vào hoàn toàn thấy chính là Thiệu Hiền đơn phương ẩu đả.

Sau sự kiện lần trước, Thiệu nhị thiếu lại đánh người thừa kế Phó thị thêm lần nữa rồi.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, Triệu Tư Khâm còn ở bên cạnh giả vờ giả vịt ngăn cản.

Lần trước, sau khi xuất viện, Phó Bách Châu đã giải thích sự tình với hắn một lần, cho nên Triệu Tư Khâm biết bọn họ chỉ đang diễn trò, chỉ có thể một bên chửi thầm, một bên hậm mộ ghen ghét.

A Trạch vẫn còn lạnh nhạt với mình, tim vỡ răng rắc rồi đây này.

Thiệu Hiền lại lần nữa đem Phó Bách Châu ấn lên tường, Phó Bách Châu cuối cùng nhịn không được, đôi tay nhẹ nhàng chạm vào eo hắn.

Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy hắn ý đồ ngăn cản bước tiến công tiếp theo của Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền đột nhiên run lên, một trận rùng mình ập đến.

"Hiền Hiền, mình không có nghe Phó Tông nói," Phó Bách Châu nhân cơ hội ghé sát vào bên tai Thiệu Hiền, đại khái bởi vì nhất thời khẩn trương, môi khẽ chạm vào vành tai Thiệu Hiền, vừa chạm liền lùi, "Thật ra Được Duy...."

"Đừng chụp! Đừng chụp!" Triệu Tư Khâm ý đồ kéo bảo an khách sạn lại, đuổi những người đang cố chụp ảnh đi.

Thấy thời gian không sai biệt lắm, Thiệu Hiền lập tức nhẹ giọng nói: "Ngã xuống."

Sau đó một quyền đánh vào bụng Phó Bách Châu, Phó Bách Châu che bụng ngã xuống đất.

Thiệu Hiền tựa như đã không còn phần nợ, lạnh lùng nói: "Phó Bách Châu, được lắm, năm đó đúng là tôi bị mù!"

Ném những lời này xong, hắn xoay người bỏ đi, mặc kệ những người phía sau không ngừng chụp ảnh.

Vừa lái xe về đến nhà, Tiền Văn Kiệt đã vội vã xông lên, bực dọc: "Hiền Hiền, không phải cậu đã hứa sẽ không đánh nhau nữa sao?"

Hắn lơ đãng, trên màn hình còn đang phát một cái video không quá rõ ràng.

"Cái gì đây hả? Thiệu nhị thiếu đến tận khách sạn đánh người thừa kế Phó thị, đồng thời giận dữ thừa nhận mất bị mù?"

Thiệu Hiền nằm liệt trên sofa, còn chưa đáp lời, chuông điện thoại liên vang lên.

Lần này không phải Thiệu Uẩn mà lão ba trực tiếp gọi tới vấn tội hắn.

"Thiệu Hiền, sao con cứ liên tục đánh người vậy?" Thiệu Bách Viễn không vội trách cứ mà muốn nghe hắn giải thích trước.

Thiệu Hiền giả vờ tỏ ra đáng thương, "Ba, con chỉ là nóng giận quá thôi."

"Bởi vì cậu ta từng là bạn bè của con, con liền cho rằng người ta có nghĩa vụ phải thủ hạ lưu tình với mình à?" Thiệu Bách Viễn từng trải nhiều, cảm thấy Phó Bách Châu làm như vậy là bình thường.

Đối với thương nhân mà nói, lợi ích vĩnh viễn không bao giờ là đủ.

Thiệu Hiền nhíu mày, "Nhưng ba à, một lần thì không nói làm gì, nhưng hai ba lần rồi, con thật sự nhịn không được."

"Hiền Hiền, con từ nhỏ đến lớn vẫn luôn rất hiểu chuyện, thế nhưng lần này con quá tay rồi."

"Con biết sai rồi," Thiệu Hiền lẩm bẩm, không tình nguyện nói, "Con sẽ đi xin lỗi bọn họ."

Cha con trò chuyện xong, Tiền Văn Kiệt ngồi bên cạnh Thiệu Hiền mới mở miệng, "Mình cảm thấy chú Thiệu nói đúng đó, Hiền Hiền, cậu mà có tức giận cũng phải nhịn lại, không được động thủ nữa."

Thiệu Hiền ý tứ sao cũng được gật gật đầu, sau đó gọi cho Chúc Mạn La.

"Mạn La, chuẩn bị xong chưa?"

Giọng Chúc Mạn La thanh lãnh trả lời, "Đã chuẩn bị ổn thỏa."

"Vậy được, có thể bắt đầu rồi." Thiệu Hiền ngắt điện thoại, cười đến vô cùng sung sướng.

Tiền Văn Kiệt có chút ngốc, "Hiền Hiền, hai người các cậu định làm gì vậy?"

"Cậu nhìn điện thoại đi, lát nữa sẽ biết."

Thiệu Hiền bỏ lại những lời này xong, lập tức trở về phòng của mình, đóng cửa lại, đem cả người thả lên giường.

Một lát sau, hấn cẩn thận véo véo eo mình, lại tự sờ lên vành tai.

Không có cảm giác gì hết.

Nhưng mà lúc ở khách sạn, thời điểm bị Phó Bách Châu vô tình đụng phải lại cảm thấy cả người đều run lên.

Eo ngựa, lỗ tai cũng ngựa.

Vẫn luôn ngựa như vậy, ngựa đến trong lòng luôn rồi.

Ở trên sofa trong phòng khách, Tiền Văn Kiệt vẫn đang đọc mấy cái bình luận bên dưới video kia.

Bỗng nhiên, một bình luận xuất hiện trước mắt hắn, chờ hắn hồi phục tinh thần xong thì cái bình luận đó đã lên top rồi.

[Không biết thì đừng có nói bừa, ai là phú nhị đại tổ chất thấp kém hả? Hai người kia từng học chung với tôi đó, lúc trước bọn họ là bạn siêu siêu siêu thân luôn. Đánh nhau thế này chắc chắn có nội tình.] Không ít người ở dưới bàn tán xôn xao.

Tiền Văn Kiệt cau mày, càng đọc càng thấy không thích hợp.

Đây là có người bẻ hướng dư luận nha!!!

Cho nên, thật ra Hiển Hiển với Mạn La đây là muốn tạo dư luận chiến sao?

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 46: Ăn "Phó Bách Châu"

Bây giờ là thời đại 4.0, video vừa bị đăng lên, cộng đồng mạng đã bắt đầu bàn tán.

Đương nhiên, đa số mọi người đều chỉ muốn hóng hớt chút tin hot mà thôi, rốt cuộc cũng chỉ là phú nhị đại tranh chấp đánh nhau, chỉ cần không lái xe đâm người bỏ trốn hay làm điều ác gì thì mọi người sẽ rất nhanh sẽ cả thềm chóng chán.

Thẳng đến khi có người tuồn ra quan hệ giữa Thiệu Hiểu và Phó Bách Châu.

[Tạm xưng người đánh là H, người bị đánh là C đi. Khi còn nhỏ, C bị bạo hành gia đình, sau đó vì nguyên nhân nào đó mà nhà H nhận nuôi C, hai người trở thành bạn thân. Thân đến mức nào ấy hả.... Đơn giản mà nói chính là hai người họ mặc cùng loại quần áo, đeo cùng một loại cặp, ở trường thường xuyên tranh nhau hạng nhất hạng hai,.... Sau này, cha ruột của C mới đến đem anh ta về, đến bây giờ đã được tám năm rồi.]

Tin này vừa xuất hiện, rất nhanh đã khiến dân tình xôn xao.

Dù sao lúc trước Thiệu Hiểu và Phó Bách Châu cũng là nhân vật có tiếng tăm trong trường, không ít bạn học nhớ rõ hai người, sôi nổi

bình luận tiết lộ chi tiết về một ít "quan hệ thân thiết" khác của hai người.

Vì thế mới có người đặt ra câu hỏi.

[Nếu thân như vậy, tại sao H lại đánh C vậy?]

[Trong video H có nói năm đó đúng là anh ta mù, vậy là C đã làm chuyện có lỗi với H thật hả?]

[Ê, tui biết chút nội tình nè. Công ty của C hình như cổ tình cướp hợp đồng của H đó.]

[Có vụ đó nữa hả? Vậy C bị đánh đâu có oan!]

[Lại nghe tin vịt, nội tình ở đâu ra? Bậy bạ hết sức!]

Cộng đồng mạng vì cái loại thân thế và quan hệ cầu huyền này lại càng nhiệt tình cào phím hơn.

Thiệu Hiền đúng lúc tạo Weibo, chứng thực xong, đăng dòng trạng thái đầu tiên.

[Thiệu Hiền]: Đánh nhau là tôi không đúng. Tối thứ năm tuần sau đặc biệt mở tiệc để tạ lỗi với cậu, có dám tới hay không?

Bài đăng này được không ít nhân vật có tích xanh chia sẻ lại, đại đa số nentizen cũng theo dõi hết sức sát sao.

Bọn họ đều đang đợi Phó Bách Châu trả lời.

Không bao lâu sau, một tài khoản mới đáp lại Thiệu Hiền.

[Tới.]

Mọi người: "....."

Cái drama này bọn tôi còn chưa hít xong đâu, hai người sao lại mở tiệc xin lỗi rồi? Về sau hai người hòa hảo trở lại thì bọn tôi ghen chết mất à?

Không ít người hóng xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Chỉ có rất ít người hiểu được mục đích câu nói kia của Thiệu Hiền.

Thứ năm tuần sau là ngày sáu tháng bảy, sinh nhật Phó Bách Châu.

Tiền Văn Kiệt ôm điện thoại, gõ gõ cửa phòng Thiệu Hiền.

"Hiền Hiền, cậu đây là có ý gì đây nha?" Hắn nửa vui vẻ nửa hoang mang, "Có phải cậu định tổ chức sinh nhật cho Bách Châu không? Hai cậu làm lành rồi hả?"

Cửa phòng mở ra, Thiệu Hiền trực tiếp hỏi: "Cậu có đi không?"

"Đi!"

Cùng lúc đó, Phó Bách Châu nhận được cuộc gọi từ bên kia đại dương của Phó Tông.

"Mọi chuyện là sao vậy?"

Phó Bách Châu lạnh nhạt: "Như ông thấy thôi."

"Cậu tốt nhất đừng có bày trò khôn lỏi," Phó Tông ra lệnh, "Còn nữa, cái tiệc xin lỗi kia, không cần đi. Đừng cho rằng tôi không biết

trong đầu cậu nghĩ cái gì, cậu chỉ là mượn cớ đi gặp Thiệu Hiền thôi."

Phó Bách Châu: "Đã biết."

Ngắt điện thoại.

Triệu Tư Khâm nhướn mày, "Tình hình thế nào? Ông ta bắt cậu lặt lọng? Không cần thanh danh nữa à?"

"Mục đích của hắn ta là vậy mà." Phó Bách Châu chọc chọc vài cái trên điện thoại.

Bạch nhãn lang, vong ân phụ nghĩa và hàng loạt từ ngữ khác đều đổ lên đầu hắn, mà này đúng là kết quả mà Phó Tông muốn nhìn thấy.

Phó Tông cảm thấy, lúc hắn mang Phó Bách Châu đi đã bồi thường cho Thiệu gia, bằng đấy cũng đã đủ trả hết sự giúp đỡ mà Thiệu gia đã dành cho Bách Châu rồi.

Hắn không việc gì phải thẹn với lòng cả.

Hiện tại, hắn khiến Phó Bách Châu phải gánh hết những tai tiếng kia, một mặt là muốn Thiệu Hiền và Thiệu gia chán ghét nó, mặt khác là vì hắn không kị đứa nhỏ này.

Đứa con trai này tuy thiên phú cao nhưng không dễ khống chế. Lúc cần thiết, không thể không vứt bỏ được.

Thanh danh Phó Bách Châu xấu, đối với Phó Tông mà nói, uy hiếp sẽ giảm bớt đi vài phần.

[Phó Bách Châu]: Xin lỗi, không đi.

Trên weibo lại nhắc lên một trận cuồng phong.

Thời điểm Tiền Văn Kiệt lướt tin tức xem, nhìn không được mà kinh ngạc.

Lại nhìn xuống bình luận, quả nhiên có rất nhiều người lên tiếng mắng chửi.

Tình huống này là sao đây? Đầu Bách Châu bị kẹp vào cửa à? Cậu ta có biết mình đang nói gì không vậy?

Hắn đang nghĩ xem nên làm thế nào để an ủi Thiệu Hiền thì hướng gió trên mạng thế nhưng đang chậm rãi đổi chiều.

Rất nhiều người bất mãn với người thừa kế này, bất mãn luôn cả Phó thị, bởi vì tiết tấu quá nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng gì đã nhìn thấy "Phó thị xuống dốc".

Bởi vì tín dụng có vấn đề, giá cổ phiếu Phó thị bắt đầu giảm.

Giá cổ phiếu dao động cũng là chuyện bình thường, ngay từ đầu Phó Tông cũng không quá để ý tới.

Dù sao chi nhánh ở Trung Quốc cũng không được đầu tư bao nhiêu tài nguyên.

Hắn tuy khôn khéo nhưng vẫn chưa từng chứng kiến việc tin tức bây giờ có thể ảnh hưởng đến các ngành nghề đến mức nào.

Hắn xem nhẹ ảnh hưởng của mạng Internet.

Bởi vì sai lầm này của hắn, giá cổ phiếu của Phó thị ở Trung Quốc cứ thấp dần, thấp dần, chờ đến lúc hắn phát hiện ra thì doanh thu đã thấp đến phá kỉ lục rồi.

Dưới cơn thịnh nộ, hắn trực tiếp chất vấn Phó Bách Châu: "Thị trường Trung Quốc là do mày phụ trách, chuyện lần này mày đừng hòng thoái thác trách nhiệm!"

Nếu không phải lão già hắn đang bệnh nặng, người Phó gia bắt đầu ngo ngoe rục rịch, để phòng ngừa gia nghiệp không bị cướp mất, không thể không ở lại nước ngoài thì hắn đã sớm bay tới Trung Quốc rồi.

Phó Bách Châu: "Tôi chỉ làm theo lời ông phân phó thôi."

"Thời điểm giá cổ phiếu tụt giảm, tại sao mày không lo xử lý?" Phó Tông đã hoàn toàn tức giận.

Lần đầu hắn thất bại như vậy, ánh mắt những người Phó gia làm hắn khó chịu vô cùng.

Ở trong cái gia tộc này, chỉ cần phạm một chút sai lầm liền trở thành kẻ thất bại.

Người khác không thèm quan tâm đến hắn đã vất vả bao nhiêu.

Đôi khi, hắn cảm thấy, mang Phó Bách Châu về chính là một quyết định sai lầm.

Tuy nhờ vậy mà hắn đạt thêm càng nhiều quyền lực, nhưng lại vì Phó Bách Châu dần đủ lông đủ cánh mà sinh ra kiêng kị.

Căn bản là không ai có thể lí giải loại cảm giác này.

Mình ngày càng già đi, có một người trẻ tuổi, năng lực như vậy bên cạnh như hổ rình mồi, hắn có thể yên ổn ăn no ngủ yên được sao?

Phó Bách Châu: "Ông đã dặn, có chuyện gì cũng phải để Phương Huy xin chỉ thị của ông, sau đó mới có thể ra tay."

Phó Tông: "....."

Trước đó hẳn còn phải tham gia một hội nghị quan trọng, nào có nhàn rỗi đâu mà giải quyết kịp.

Hắn cúp máy, lại gọi cho Phương Huy.

"Phó chủ tịch, chuyện giá cổ phiếu lần này thật sự diễn ra quá nhanh, tôi cũng không ngờ một chút sóng gió trên mạng có thể gây ảnh hưởng đến vậy."

"Chuyện này giao cho cậu, đừng để Phó Bách Châu nhúng tay vào."

"Vâng."

Phương Huy theo mệnh lệnh Phó Tông, bắt đầu xem Phó Bách Châu như bù nhìn.

Phó Bách Châu cùng lắm chỉ là giám đốc chi nhánh, chức vụ cũng không quá cao.

Biểu hiện trốn tránh chuyện lần này của hắn làm rất nhiều lão niên trong công ty bất mãn, cũng cho rằng Phó Bách Châu không có sức đảm đương đại sự.

Bởi vì chuyện lần này, Phương Huy cơ hồ dồn hết tinh lực, ưu tiên đặt sự vụ công ty lên hàng đầu, không còn tâm trí đâu mà quản Phó Bách Châu.

Ngày sáu tháng bảy, Thiệu Hiền và Tiền Văn Kiệt cùng đi đến tiệm bánh ngọt của Đường Hân.

Cửa hàng này do Đường Hân lúc còn là sinh viên mở cho vui, hôm nay đã được bao trọn, cố ý không tiếp khách một ngày, cho Thiệu Hiền mượn sân để sử dụng.

Thời điểm hai người tới, Chúc Mạn La, Chu Mộng Viên và Đỗ Trạch vẫn đang trang trí xung quanh.

Lúc còn đang trên đường, Tiền Văn Kiệt có chút hoang mang: "Không ngờ Phó Bách Châu lại phải giả vờ như vậy. Mình còn tưởng cậu ấy không tới được chứ."

Thiệu Hiền cười cười, "Nhưng mà thanh danh cậu ấy bị ảnh hưởng rồi."

Tuy rằng mọi việc đều nằm trong tính toán ban đầu của Bách Châu, nhưng Thiệu Hiền cũng không tình nguyện để những người kia hiểu lầm hấn như vậy.

Hắn đoán ra được Phó Bách Châu muốn làm gì, cho nên ngày đó mới đến khách sạn để xác nhận.

Vì phối hợp với Phó Bách Châu, hay có thể gọi là thúc đẩy tiến trình, Thiệu Hiền không thể không để thủy quân kéo dư luận trên mạng như vậy được.

Loại kế sách này, đối thủ bị thương tám trăm thì bản thân lại tổn hại một ngàn, Thiệu Hiền nhìn mà có chút đau lòng.

Bất quá may mà không chậm trễ sinh nhật.

"Mình với Bút chì phải làm gì đây?" Thiệu Hiền vừa thấy ba người bọn họ đã hỏi.

Hắn nhìn sơ hiện trường trang trí một cái, toàn là màu hồng nhạt, có nữ tính quá hay không vậy? Bách Châu thích kiểu này hả?

Nhưng việc đã đến nước này rồi, cũng chỉ có thể để yên vậy thôi.

Tất cả cửa sổ đều đã đóng, điều hòa mở đủ, đèn đóm mập mờ, tất cả mọi thứ đều ổn thỏa, chỉ chờ chính chủ xuất hiện nữa thôi.

"Bọn họ tới rồi kìa!", Tiền Văn Kiệt nghe loáng thoáng thấy tiếng Triệu Tư Khâm, vui vẻ báo.

Thiệu Hiền tắt hết đèn, bởi vì màn gió kéo kín, trong phòng tức khắc một mảnh tối đen.

Ngoài cửa truyền đến chút động tĩnh, chắc hẳn là Bách Châu cùng Tư Khâm.

"Không ai ra đón à? Sao cửa lại đóng thế này?" Triệu Tư Khâm trêu chọc đẩy cửa ra.

Hai người vừa đặt chân vào, tiếng pháo vang lên, hàng tá dây ruy băng rực rỡ phun ra, treo đầy lên người bọn họ.

Triệu Tư Khâm vì vào trước nên nhìn còn chặt vật hơn cả Phó Bách Châu.

"Sao mà tối đen vậy?" Hắn vừa lôi dây ruy băng trên đầu ra vừa hỏi.

Trong góc phòng bỗng nhiên vang lên một đoạn nhạc êm tai, như bài hát chúc mừng sinh nhật được phát ra từ trong hộp nhạc.

Có người thấp nển, cắm lên trên bánh kem.

Phó Bách Châu dừng chân, nhờ vào ánh nển mỏng manh nhìn về phía Thiệu Hiển.

Thanh niên mặt mũi dịu hiền, nghiêm túc che chở những ngọn nển nghịch ngợm, bảo vệ từng cây, từng cây bước lên từng chút một.

Sau khi đã hoàn thành xong, Thiệu Hiển ngẩng đầu, mi mắt cong cong, "Bách Châu, sinh nhật vui vẻ."

Trong suốt tám năm, hắn chưa bao giờ nói một câu chúc mừng sinh nhật nào.

Thậm chí Phó Bách Châu ở đâu cũng không biết.

Loại cảm giác này, thật sự, thật sự rất khó chịu.

Bây giờ, hắn rốt cuộc cũng có thể nói ra, liền cảm thấy thế giới bừng sáng lên rất nhiều.

Quang mang trong mắt Phó Bách Châu khẽ động, hắn chậm rãi đến gần, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng cũng chỉ có thể nói ra hai chữ: "Cảm ơn."

Ánh đèn đột nhiên bật lên, màu cam, hài hòa thêm vài phần cảm giác ái muội.

Hắn lúc này mới thấy rõ toàn cảnh căn phòng.

Khắp nơi toàn trang trí bằng màu hồng nhạt, bánh kem cũng được trang trí rất đáng yêu.

"Ước nhanh lên đi, thôi nến xong chúng ta bắt đầu mang rượu lên được rồi!" Tiền Văn Kiệt cười cười thúc giục.

Phó Bách Châu không khỏi nhìn về phía Thiệu Hiền.

"Nhìn mình làm gì? Ước đi kìa!" Thiệu Hiền cười, vỗ hấn một phát.

"Ừ."

Phó Bách Châu nhắm mắt lại, trong lòng tất cả đều là Thiệu Hiền.

Chờ sau khi hấn thổi tắt nến xong, Triệu Tư Khâm thò qua: "Cậu ước gì vậy? Nói cho mọi người biết chút được không? Mà khoan, cậu từ từ hay nói, để tôi đoán xem.... Cậu bây giờ cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu đối tượng, có phải cậu ước sẽ sớm tìm được người yêu không vậy?"

"Ha ha ha," Tiền Văn Kiệt tỏ vẻ tán đồng, "Nhất định là vậy rồi."

Phó Bách Châu lại lần nữa nhìn về phía Thiệu Hiền, trong mắt lại thêm vài phần ý cười.

Tim thiệu Hiền khẽ run lên, không được tự nhiên quay mặt đi chỗ khác, lấy dao cắt bánh kem nhét vào tay Bách Châu.

"Cắt đi."

Trong nháy mắt vừa rồi, ngón tay hai người vừa chạm, trong lòng liền náo loạn một trận.

Bánh kem không lớn không nhỏ, mấy người bọn họ chia nhau vừa đủ.

Bất quá trên bánh kem có một tượng người nhỏ làm bằng socola, được làm rất tinh tế, ngay cả nốt ruồi đuôi mắt trái cũng được vẽ lên, vừa nhìn đã thấy chính là bản thu nhỏ của Phó Bách Châu rồi.

Tượng người nhỏ được đặt ngay giữa bánh, không biết phải chia như thế nào.

Phó Bách Châu dùng dao vẽ một cái hình tròn xung quanh tượng nhỏ, tách nó ra một bên, sau đó đem phần bánh còn lại chia làm sáu phần.

Triệu Tư Khâm lấy hai phần, ân cần đưa một phần cho Đỗ Trạch.

Tiền Văn Kiệt không yếu thế, cũng lấy một phần cho Chúc Mạn La.

Chu Mộng Viên: "....." Thôi thì phận cầu độc thân, ghen ghét làm gì.

Một bàn tay đưa tới, "Của cậu."

Oa, Hiên Hiên thật sự vừa đẹp vừa ngọt lại còn tốt bụng nữa!

"Cảm ơn cậu!". Nàng vui vẻ tiếp nhận ngồi trên sofa ăn.

Thiệu Hiên xoay người sang chỗ khác, liền thấy Phó Bách Châu đem cái tượng nhỏ kia bỏ vào giữa đĩa bánh kem rồi mang đến trước mặt mình.

"Phần cậu."

"Chặc chặc chặc." Triệu Tư Khâm chua chát.

Tim Thiệu Hiên đập càng lúc càng nhanh.

Miếng socola khắc thành hình Phó Bách Châu lại để dành cho mình, vậy coi như, Phó Bách Châu cũng là của mình đúng không?

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 47: Nụ Hôn Đầu

Thiệu Hiền đưa tay ra cầm lấy, lại không cẩn thận đụng phải tay Phó Bách Châu.

Lần này hắn không trốn nữa, tự nhiên mà nhận đĩa bánh, nâng niu tượng người nhỏ trong lòng bàn tay.

"Để mình ăn sao?"

Phó Bách Châu không khỏi cười rộ, "Ừ, cho cậu."

Dưới ánh đèn cam, nam nhân khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt tràn đầy ôn nhu, phảng phất như tất cả những gì còn lại chỉ còn chàng trai đang giữ tượng socola nhỏ kia.

Chu Mộng Viên đang ăn, nhin không được phải dừng, ở trong lòng không ngừng hò hét.

Yêu nhau đi! Yêu nhau đi! Yêu nhau đi!

Trong nháy mắt, mặt Thiệu Hiền giãn ra, mi mắt cong cong như trăng khuyết, hắn dùng miệng xúc cái đầu nhỏ của tượng xuống, không chút do dự đưa vào miệng.

Socola tan ra, tinh tế ngọt mềm, hắn nhin không được khen: "Ngọt ghê."

Phó Bách Châu cứ như vậy mà nhìn.

Ăn đầu, rồi lại đến cánh tay, sau đó là cả thân thể.

Chờ đến khi hắn đem toàn bộ tượng người ăn xong, một quả vải đã xuất hiện ngay trước mặt.

Socola quá ngậy, Thiệu Hiền tự nhiên mà cúi đầu, nhẹ nhàng cắn một miếng thịt vải trên tay người nào đó.

Mọng nước no đủ, ngọt thanh vừa miệng.

Tựa như đang trở lại trước kia vậy.

"Bánh kem đã ăn xong, món chính cũng lên được rồi chứ nhỉ?" Tiền Văn Kiệt ném cái muỗng ăn bánh xuống, hưng phấn lấy mấy chai rượu ra.

Triệu Tư Khâm phụ họa: "Tới tới tới, ngồi xuống hết nào. Nhưng mà chỉ uống không thôi thì có chán quá không?"

"Bạn muốn chơi trò chơi hả?" Mắt Tiền Văn Kiệt sáng lên, "Có trò gì vui sao?"

Thấy vẻ mặt háo hức của hai người, Chu Mộng Viên lập tức giơ tay đề cử: "Thử thách hay sự thật không?"

Trò này tuy đã rất xưa, nhưng vẫn khá hữu dụng nha!

Hơn nữa, nàng biết hôm nay tụ hội đầy đủ nên đã chuẩn bị riêng một ít đạo cụ rồi!

Nàng nói xong, e sợ mọi người không chịu, thế nên âm thầm chớp chớp mắt nhìn Chúc Mạn La.

Mạn La hiểu ý, lập tức gạt đầu: "Mình chơi."

Vừa dứt câu, Tiền Văn Kiệt lập tức vỗ lên trên mặt bàn, "Được, vậy thì chơi thôi!"

Thiệu Hiền ít khi chơi đùa thế này, không quá quan tâm là chơi trò gì, những người khác lại càng không để ý.

Chu Mộng Viên như làm ảo thuật, từ trong túi móc ra một cái hộp nhỏ.

"Đây là thử thách mà mình đã chuẩn bị, ai không muốn nói sự thật thì phải chọn và hoàn thành một thử thách trong cái hộp này. Nếu không thì tự phạt một ly!"

Nàng vừa nói vừa đem giấy trong hộp đổ lên bàn, "Không được chơi xấu đâu đó!"

Tiền Văn Kiệt đặt trước mặt mỗi người một ly rượu, đem chai rỗng để giữa bàn.

"Ai trước đây?"

"Mình!" Chu Mộng Viên nhanh chóng giành quyền chủ động.

Ánh mắt nàng bắn khoắn nhìn ngang nhìn dọc, nghĩ xem sẽ muốn ai bị chọn trước.

Cuối cùng dừng lại trên người Thiệu Hiền, không còn cách nào, nàng chính là "thích" Thiệu Hiền mà.

Nàng nhẹ nhàng xoay chai rượu, trong lòng mặc niệm, nhất định phải là cậu ấy!

Tiếc là đời không như mơ, chai rượu chậm rãi dừng lại trước mặt Chúc Mạn La.

Chu Mộng Viên tủm tỉm cười hỏi: "Cậu chọn gì đây?"

Chúc Mạn La không thích uống rượu, cũng không thích thử thách.

"Sự thật."

Dù sao hai người cũng là bạn bè, Chu Mộng Viên chắc sẽ không gây khó dễ.

Quả nhiên, Chu Mộng Viên không định khiến Mạn La khó xử, chỉ thuận miệng hỏi một câu: "Đã từng thích ai chưa?"

Vừa hỏi xong, Tiền Văn Kiệt lập tức háng hái.

Chúc Mạn La lắc đầu: "Chưa."

Tiền Văn Kiệt vừa vui vẻ lại vừa cảm thấy mát mát trong lòng.

Hắn không phải không muốn thổ lộ, chỉ là bản thân mình còn phải thi đấu, thời gian rảnh rỗi không nhiều, không cách nào ở bên chăm sóc Mạn La. Nếu thổ lộ xong liền chạy đi đâu mất vậy chẳng phải vô trách nhiệm quá sao?

Kế tiếp đến lượt Mạn La.

Nàng không định nhắm vào ai, tùy ý xoay, sau vài vòng, chai chỉ thẳng vào Đỗ Trạch.

"Mình uống." Đỗ Trạch nói xong, không chờ mọi người kịp phản ứng đã một hơi cạn sạch.

Triệu Tư Khâm: "....." Đau lòng quá, khổ sở quá.

Tiền Văn Kiệt cười ha ha, đưa tay xoay cái chai, ánh mắt mọi người tập trung lên nó, tò mò xem lần này họa sẽ rơi vào nhà ai.

"A, là Thiệu Hiền!" Chu Mộng Viên lập tức hô nhỏ một tiếng.

Thiệu Hiền nhẹ nhàng cười, hẳn trước kia chưa từng chơi qua trò này, còn cảm thấy rất thú vị. Vừa rồi sự thật với uống rượu đều đã được chọn qua, hẳn liền đưa tay lấy giấy gấp trên bàn.

"Mình chọn thử thách vậy."

Đôi mắt Chu Mộng Viên tức khắc sáng mãnh liệt.

Giấy do dàng chuẩn bị, tất nhiên nàng biết bên trong viết cái gì!

Nàng gắt gao nhìn chăm chăm tay Thiệu Hiền, tim so với đương sự có khi còn đập nhanh hơn.

"Trúng gì vậy, trúng gì vậy?" Tiền Văn Kiệt vội vàng ghé qua xem.

Thiệu Hiền bất đắc dĩ, cười cười nhìn nội dung trên giấy.

"Chọn một người chơi..... thơm thơm!" Phản ứng đầu tiên của Tiền Văn Kiệt là trốn về.

Dựa theo tính cách của Thiệu Hiền, nhất định sẽ không chọn nữ.

Mà trong đám nam nhân ngồi ở đây, mình với Hiền Hiền xem như quen thuộc nhất, không chừng mình bị chọn trúng bây giờ.

Hắn còn muốn giữ mình trong sạch để còn yêu đương với Mạn La nha!

Triệu Tư Khâm cũng dịch người sang chỗ khác, tỏ vẻ tôi không biết gì cả.

Còn Đỗ Trạch vừa uống một ly đã ngà ngà say, người dựa vào sofa, ánh mắt mê ly nhìn mặt bàn, không biết đang nghĩ gì.

Thiệu Hiền không khỏi bật cười.

Hắn nắm tờ giấy, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Phó Bách Châu.

Phó Bách Châu cũng đang nhìn hắn.

"Giúp một chút?" Thiệu Hiền cười.

Phó Bách Châu còn chưa kịp đáp lời, Thiệu Hiền đã câu lấy cổ hắn, nhanh chóng tiến tới chạm lên môi Bách Châu.

Vừa chạm vào liền tách ra ngay lập tức.

Phó Bách Châu ngây người, không tin được nhìn về phía Thiệu Hiền.

Xúc cảm mềm mại ấm áp từ cánh môi kia còn mơ hồ lưu lại, cái chạm trong nháy mắt kia khiến hắn cảm thấy như hồn lìa vừa khỏi xác, cảm giác tê tê nhột nhột tiến thẳng vào lòng, khiến trái tim mãnh liệt nhảy dựng.

Từng tiếng thành thích thành thích vang vọng bên tai.

Không chỉ có hắn, những người khác cũng vì sự dũng cảm của Thiệu Hiền mà ngây người.

"Hiền Hiền," biểu tình Tiền Văn Kiệt thoát nhìn có chút ngốc, "Cậu sao....."

"A ha ha ha," người đầu tiên phản ứng lại là Triệu Tư Khâm, hắn lấy tay bịt miệng Tiền Văn Kiệt, "Xong, Thiệu Hiền hoàn thành thử thách, vậy thì giờ mình xoay chai đây!"

Tiền Văn Kiệt giấy giụa thoát ra, tuy có chút hoang mang tại sao Thiệu Hiền lại chọn hôn môi, nhưng dưới bầu không khí kì lạ này, hắn quyết định câm miệng.

Thiệu Hiền nhận thấy khác thường, nhưng vẫn bất động thanh sắc như cũ, cưỡng chế đè nén kích động trong lòng, nhìn cái chai xoay quanh.

Vận may Triệu Tư Khâm vô cùng tốt, cái chai chỉ trúng Phó Bách Châu.

Hắn lộ ra một nụ cười tiện vô cùng, đang chuẩn bị hỏi, liền nghe Bách Châu nói: "Thử thách."

Triệu Tư Khâm cười còn sáng lạn hơn, xem ra người nào đó đã thích cái trò này rồi.

Phó Bách Châu lấy một mảnh giấy, mở ra, đặt trên mặt bàn.

"Chọn một người chơi, nói với người đó "em mang thai con của anh", phốc ha ha ha!"

Triệu Tư Khâm trực tiếp cười ngã nhào trên ghế sofa.

Những người còn lại cũng sững khi thấy người gặp họa mà cười rộ theo.

Phó Bách Châu đối mặt với Thiệu Hiền, nhanh chóng dùng âm thanh máy móc nói: "Em mang thai con của anh."

Thiệu Hiền: "....." Câu này từ trong miệng người nào đó nói ra, thật sự có điểm quý dị.

"Ha ha ha ha!"

Triệu Tư Khâm với Tiền Văn Kiệt cười như phát điên.

Chu Mộng Viên lần nữa thầm khen sự thông minh của mình!

Lại chơi thêm mấy lần, có vẻ được trời xanh chiếu cố, Thiệu Hiền với Phó Bách Châu không bị chọn trúng nữa, hai người ngồi trên sofa xem náo nhiệt.

Chơi đến mười giờ, Thiệu Hiền mở miệng: "Hôm nay tới đây thôi, về sớm một chút đi."

Hắn uống chút rượu, mặt hơi hồng hồng, ánh mắt mang theo chút mê man.

"Ai cũng uống cả rồi, về kiểu gì đây?" Tiền Văn Kiệt hỏi.

"Mình không uống." Phó Bách Châu bình tĩnh nhìn về phía Thiệu Hiền, "Mình đưa cậu về."

Hắn thực sự chưa uống rượu, bất quá dù hắn muốn uống, Thiệu Hiền cũng sẽ không cho.

Dạ dày không tốt, dĩ nhiên là không được uống rồi.

"Bọn tôi thì sao đây?" Triệu Tư Khâm hỏi.

Thiệu Hiền cười cười, "Nhà nhiều phòng, hôm nay ở tạm chỗ mình một đêm đi."

Không ai có dị nghị.

Quay về nhà Thiệu Hiền, xếp phòng cho từng người xong, trong phòng khách chỉ còn lại hai người Thiệu Hiền và Phó Bách Châu.

"Mọi chuyện thế nào rồi?"

Thiệu Hiền dựa trên sofa, lười biếng nói: "Phó Tông có biết hôm nay cậu đi chung với bọn mình không?"

"Đừng lo, không sao đâu." Thanh âm Phó Bách Châu trầm thấp, tựa như đang trấn an nội tâm xao động của Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền lẳng lặng nhìn hắn một lát, bỗng nhiên đứng dậy nói: "Không đủ chăn, chỉ có bốn phòng, cậu....."

"Mình ngủ sofa là được." Phó Bách Châu lập tức nói.

Thiệu Hiền: "... Không thì để mình ngủ với Bút chì, cậu ngủ phòng mình đi."

Hắn nói xong đứng dậy định đi.

Bàn tay tức khắc bị níu lại, lòng bàn tay nam nhân có vết chai, khiến hắn có chút không thoải mái, nhưng lại làm nội tâm yên ổn trong nháy mắt.

"Mình...." Phó Bách Châu ngừng một chút, miệng lười gian nan, "Mình ngủ chung với cậu được không?"

Thiệu Hiền quay đầu, con ngươi hơi cong cong lên, cười nói: "Được."

Hai người nắm tay bước lên lầu.

Phó Bách Châu vẫn luôn nắm tay Thiệu Hiền, không nỡ bỏ ra, nhưng lại không dám nắm chặt, sợ đau đến Hiền Hiền.

Bố trí trong phòng dường như không khác mấy với phòng ở Thiệu gia.

Ấm áp và đẹp đẽ.

"Mình tắm trước, đợi chút rồi tới cậu."

Thiệu Hiền nói xong, lấy ra hai bộ áo ngủ, để lại một bộ cho Phó Bách Châu, mình cầm một bộ ôm theo khăn đi vào phòng tắm.

Phó Bách Châu nâng quần áo lên, hít nhẹ một hơi.

Là mùi của Thiệu Hiền, thật dễ chịu.

Thiệu Hiền tắm xong liền chui vào trong chăn, điều hòa trong phòng hơi lạnh, nghĩ đến Phó Bách Châu thể chất thiên hàn, hẳn liền chỉnh nhiệt độ cao lên một chút.

Rúc người trong chăn, nghe tiếng nước mơ hồ truyền ra từ trong phòng tắm, Thiệu Hiền dần cảm thấy buồn ngủ.

Hôm nay đúng là có hơi mệt, hơn nữa còn uống rượu, lại vừa tắm xong, mệt rồi cũng là bình thường.

Hắn vốn định chờ Phó Bách Châu ra rồi ngủ luôn, nhưng chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy người đâu.

Sao mà tắm lâu quá vậy?

Thiệu Hiền cuối cùng cũng mơ mơ màng màng, ôm theo hoang mang đi vào trong giấc ngủ.

Một lát sau, Phó Bách Châu một thân đầy hơi nước bước ra, nương theo ánh đèn tường nhu hòa, đứng bên mép giường lẳng lặng nhìn Thiệu Hiện.

Thanh niên trên giường hiển nhiên đã ngủ say.

Nửa mặt vùi vào trong gối, không biết là mơ đẹp thế nào, mặt mày giãn ra, dường như còn mang theo nét cười.

Phó Bách Châu bỗng nhiên đưa tay lên môi mình xoa xoa.

Mấy tiếng trước, nơi này vừa được Thiệu Hiện thơm qua, loại cảm giác này, đại khái cả đời hắn đều không quên được.

Thế là chỉ trong chớp mắt, nhà giam hắn cất công xây trong lòng ầm ầm đổ sụp.

Mãnh thú thoát khỏi gông xiềng, hai con mắt đỏ hồng, điên cuồng rít gào, tựa như phải làm một gì đó mới có thể làm nó an phận đi một chút.

Phó Bách Châu tham lam nhìn Thiệu Hiện ngủ say.

Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, nửa quỳ bên mép giường, thật cẩn thận, từng chút từng chút cúi người xuống.

Đây là lợi dụng lúc người khác không biết gì, là không đúng, hắn biết.

Nhưng hắn nhịn không được, cũng không muốn nhẫn nại nữa.

Chỉ chạm nhẹ lên khoe môi ẩm mềm, không tiến thêm bước nào.

Chỉ là, trình độ đụng chạm này đã khiến hắn cảm nhận được linh hồn đang chấn động từng cơn rồi.

Tay đặt bên mép giường của hắn khẽ run, sau đó lại run lợi hại hơn.

Hô hấp Thiệu Hiền phả lên sườn mặt, có chút ẩm, có chút ngứa, hắn rất muốn trực tiếp gắt gao ôm người vào trong ngực rồi tùy ý mà hôn.

Nhưng mà Thiệu Hiền ngủ rồi.

Không thể đánh thức cậu ấy được.

Phó Bách Châu dường như dùng hết tủy chủ cả đời mình mới có thể rời khỏi Thiệu Hiền, đi đến bên kia giường nằm nghiêng qua một bên.

Giường rất lớn, lớn hơn giường ký túc xá gấp mấy lần.

Hắn chừa lại một khoảng đủ nhiều, cố sức nằm càng xa càng tốt.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 48: Yêu Đường Đi

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở giữa những bức màn, nghịch ngợm nhảy múa trên sàn nhà trơn bóng.

Chăn màu lam nhạt trên giường phồng thành hình người, bỗng nhiên giật giật, ngừng vài giây, lại giật giật.

Cánh tay Thiệu Hiễn chống bên người Phó Bách Châu, mặt áy náy cười nói: "Ngại quá, lại đè nặng cậu rồi."

Lúc hần tỉnh lại liền phát hiện mình đang gối đầu lên người Phó Bách Châu, thật sự có chút xấu hổ

Rõ ràng giường lớn như vậy, rõ ràng lúc hần ngủ một mình, tối nằm ở đâu thì sáng ra vẫn còn nguyên ở đó.

Sao lúc nào ngủ cùng với Phó Bách Châu, đáng ngủ lại xấu như vậy chứ>

Phó Bách Châu dịu dàng trả lời: "Không sao đâu."

Thiệu Hiễn khẽ nhúc nhích đùi phải, đang định lăn xuống, nửa đường chân lại chạm trúng đồ vật không-nên-chạm-vào.

Một tiếng kêu rên phá vỡ im lặng.

Mặt Phó Bách Châu lập tức đỏ bừng, không biết là vì xấu hổ hay là mắt mặt nữa.

Thiệu Hiền ngẩn ra vài giây, bỗng nhiên cười nói: "Hôm qua cậu giúp mình một lần, có qua có lại, để mình giúp cậu một chút?"

"Giúp gì?" Phó Bách Châu khó hiểu.

Tay phải Thiệu Hiền mò vào trong chăn, "Thử thách tối qua, mình còn chưa kịp cảm ơn cậu."

Tưởng tượng đến sự tình hôm qua, mặt Phó Bách Châu càng lúc càng đỏ, hắn vội vàng xuống giường, định vào phòng tắm giải quyết vấn đề sinh lí.

Nhưng hắn bị Thiệu Hiền đè một lúc lâu như vậy nên có chút tê mỏi, chân mới vừa chạm đất, cả người liền ngã nhào ra phía trước.

May mà Thiệu Hiền quan sát nhanh, nhanh tay nhanh mắt, lập tức nắm lấy cánh tay Phó Bách Châu, dùng lực kéo hắn về phía giường.

Giường lớn chấn động một phen.

Thiệu Hiền vì cứu người mà chính mình bị đè ở dưới, giữa hai chân dường như còn cảm nhận được lửa nóng ở chỗ nào đó.

"Xin lỗi!" Phó Bách Châu vội vàng bò dậy, sợ dọa đến Thiệu Hiền.

Hắn cũng không cẩn thận mà nghĩ, nếu Thiệu Hiền có thể bị loại chuyện này dọa thì lúc này đã không muốn đưa tay ra "giúp một chút" rồi.

Nhìn hần chạy trời chết, Thiệu Hiền nằm ngửa trên giường, nhin không được cười nhẹ thành tiếng.

Ngày hôm qua mượn có hôn môi, Bách Châu cũng không chán ghét chút nào, sáng nay lại bày ra bộ dáng xấu hổ này, Thiệu Hiền không thể không hoài nghi, cậu ta hình như cũng thích mình.

Bất quá còn phải dò xét thử đã.

Hai người rửa mặt xong, sóng vai đi xuống phòng khách lại thấy mọi người ngồi trên sofa chờ rồi.

"Nay là thứ sáu, A Trạch với Mộng Viên không lên lớp à?" Thiệu Hiền hỏi.

Cả hai cùng lắc đầu.

"Hiền Hiền, A Trạch với Mạn La nấu bữa sáng, chỉ còn chờ mỗi hai người thôi đó."

Tiền Văn Kiệt nói, liền chạy vào trong phòng bếp bưng cháo ra.

Những người còn lại không nấu nướng gì nên đi vào theo.

Ăn bữa sáng xong, Thiệu Hiền nhìn đám người ăn không ngồi rồi, không biết nên nói gì, liền thuận miệng hỏi: "Trưa nay ăn uống sao đây?"

"Vừa này bọn mình bàn rồi, để Mạn La với A Trạch đứng bếp tiếp, bọn mình tay tàn không biết nấu, chỉ có thể phụ rửa chén phụ."

Thiệu Hiền đang định gật đầu, liền nghe Phó Bách Châu nói: "Hôm qua các cậu tổ chức sinh nhật cho mình rồi, nay để mình nấu đi, coi như để cảm ơn."

"Bách Châu cậu biết nấu cơm hả?" Triệu Tư Khâm mắt mở to, "Sao tôi không biết vậy?"

Ở nước ngoài tám năm, căn bản chưa thấy qua thân thủ nấu cơm của người nào đó sao?

"Ừ, nhưng mà lâu rồi không làm, có khi không quen tay lắm đâu." Phó Bách Châu nhìn về phía Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền bỗng nhớ ra, trước kia Phó Bách Châu chỉ cần rảnh rỗi liền xuống bếp theo dì Tôn học tập, vốn tưởng hán đùa, không ngờ thật sự học thạo.

"Bách Châu lúc trước học qua với dì Tôn rồi, Thiệu Hiền cười giải thích, "Vậy cơm trưa coi như quyết."

"Cho nên," Tiền Văn Kiệt nhìn mọi người, "Giờ làm gì đây?"

Thiệu Hiền đứng dậy, cầm chìa khóa xe, "Trong nhà không có đồ ăn, mình với Bách Châu đi mua một ít."

"Không phải có dịch vụ giao hàng sao?" Tiền Văn Kiệt hỏi lại.

Triệu Tư Khâm bỗng nhiên cảm thấy, thằng nhóc này không đủ tư cách làm hủ nam chút nào.

"Tự mình chọn vẫn tốt hơn." Phó Bách Châu trả lời.

"À," Tiền Văn Kiệt tự nhận mình không hiểu, cũng không dài dòng, "Vậy mình đi với, mình còn chưa đi mua đồ ăn bao giờ."

Hắn làm bộ đứng dậy, bị Triệu Tư Khâm kéo lại một phen, "Đi cái gì mà đi? Cậu nói kéo trần cho tôi cơ mà."

Nhắc tới game, Tiền Văn Kiệt liền không còn tâm tư ra khỏi cửa nữa, "Được thôi, tới tới tới."

Phó Bách Châu nhìn Triệu Tư Khâm một cái, tỏ vẻ tán thưởng.

Triệu Tư Khâm đáp lại bằng biểu tình "Phải nắm lấy cơ hội".

Đổi giày xong, Thiệu Hiền mang Phó Bách Châu vào gara.

"Để mình lái." Phó Bách Châu lấy đi chìa khóa trong tay Thiệu Hiền, ngồi lên ghế điều khiển.

Thiệu Hiền cũng không tranh, sang ghế phụ ngồi.

Xe vẫn còn chưa nổ máy, Thiệu Hiền cũng không thúc giục.

Một lúc lâu sau, Thiệu Hiền mở lời trước, "Mình chưa đi mua đồ ăn bao giờ, cũng không biết đi đâu mua. Để mình hỏi Mạn La một chút."

"Mình biết."

Bàn tay đang lấy điện thoại của Thiệu Hiền dừng lại, "Vậy đi thôi."

Bên trong xe lại im lặng như lúc nào, khó lòng tả được bầu không khí ái muội chậm rãi lưu động, nhẹ nhàng băng quơ kích thích cả hai nói ra tiếng lòng.

Lại dần dần thấm sâu vào trong xương tủy.

"Đã yêu đương gì chưa?" Thiệu Hiền bỗng nhiên mở miệng, như là chỉ thuận miệng hỏi vậy.

Hô hấp Phó Bách Châu cứng lại, thẳng đến lúc sắp hít thở không thông mới hút sâu một hơi, giọng vừa trầm vừa nhỏ.

"Chưa."

"Người yêu thì sao?"

"Không có."

Thiệu Hiền dựa người trên ghế, xoay đầu qua nhìn hắn, mặt mày toát ra ý cười, "Nói vậy, hôm qua là lần đầu tiên sao?"

Tim Phó Bách Châu đập kịch liệt, tham lam nhìn Thiệu Hiền.

"Ừ."

Ánh mặt nam nhân tựa như ngập tràn dịu dàng và thâm tình, Thiệu Hiền nhìn thích, trong lòng khẽ động, không chút do dự ghé sát vào bên môi hắn.

"Lần thứ hai, có thể không?"

Phó Bách Châu: "Không phải lần hai."

"Cái....."

Thanh âm mai một giữa răng môi.

Bên trong xe chật hẹp, một tay Bách Châu nắm lấy tay Thiệu Hiền, tay kia giữ sau đầu hắn, cánh môi ôn nhu dán trên môi Thiệu Hiền.

Hai người duy trì tư thế này hơn mười giây, Thiệu Hiền nhin không được mở to mắt, đối diện là cặp mắt của người kia.

Nơi đó tình ý dạt dào, phảng phất như giấy tiếp theo sẽ tràn luôn ra ngoài vậy.

Cuối cùng cũng xác nhận rồi.

Tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, khoe môi hấn khẽ câu lên, nháy mắt đảo khách thành chủ, duỗi tay đẩy Phó Bách Châu lên ghế dựa rồi đề người lên.

"Vừa rồi cậu nói "không phải lần hai" là có ý gì?"

Thiệu Hiền dán trên môi Phó Bách Châu, cười nhẹ hỏi.

Mặt Bách Châu đỏ ửng, trong mắt hồng tơ máu, không cam lòng yếu thế ngược nhìn Thiệu Hiền, giọng nói khẽ run run.

"Tối hôm qua, lúc cậu ngủ, trộm hôn cậu."

"Mấy lần."

"Chỉ một lần."

"Thật không?"

"Thật."

Thiệu Hiền ngậm lấy cánh môi kia, giọng khàn khàn: "Vậy thì thêm mấy lần nữa đi."

Hai người ôm lấy nhau, thả hết tâm trí vào trong cái hôn ấy, rốt cuộc đến khi kết thúc, hôn nhau mấy lần, Thiệu Hiền cũng không nhớ rõ.

Hắn vốn ở thế tấn công, nhưng càng về sau, kỹ năng hôn trức trặc của người nào đó càng trở nên thành thạo, một lần lại một lần kéo hắn chìm sâu xuống vũng bùn.

Nhưng mà sáng khoái là được rồi.

Thiệu Hiền dựa trên vai Phó Bách Châu, nghe hắn kịch liệt thở dốc, mặt mày sinh ra vài ý trêu chọc.

"Vẫn không cần hỗ trợ sao?"

Phó Bách Châu bắt được bàn tay đang định làm loạn kia, lắc đầu: "Đừng làm bẩn tay, nghỉ một lát là ổn thôi."

Có thể đem người này ôm vào trong ngực, còn có thể tùy ý hôn môi người ta, Phó Bách Châu chỉ cảm thấy mình bây giờ đang nằm giữa biển hạnh phúc rồi, cả thể xác và tinh thần đều đang kêu gào thỏa mãn.

Hắn đã cảm thấy mỹ mãn, cũng không muốn dùng loại chuyện này khinh nhờn Thiệu Hiền.

"Bách Châu, chúng ta yêu đương đi." Thiệu Hiền nhìn hắn nghiêm túc nói.

Đây là điều hắn đã chiêm chước thật lâu mới quyết định.

Hắn thích Bách Châu, Bách Châu cũng thích hắn, hơn nữa hai đời cũng chỉ thích một người, hắn chính là muốn cùng người mình yêu ở bên nhau.

Đối mặt với lời mời như vậy, Bách Châu sao có thể cự tuyệt?

Con người phiếm xanh của hắn xuất hiện kinh khủng cực đại, tựa như giấy tiếp theo có thể bao phủ lên cả hai người.

"Được."

Mừng như điên dại, thế nhưng nhiều điều không thể nói nên lời, thiên ngôn vạn ngữ chỉ còn mỗi một từ này, ở trong cổ họng lăn qua lăn lại mấy lần mới có thể thoát ra khỏi miệng.

Mi mắt Thiệu Hiền cong cong, cúi đầu hôn nhẹ một cái trên môi hắn.

"Phó tiên sinh, nên đi mua đồ ăn thôi."

Thiệu Hiền lần đầu đến chợ, một đường đi theo Phó Bách Châu, từ đáy lòng sinh ra bội phục.

"Sao cậu biết nhiều quá vậy?"

Cả người Phó Bách Châu đều đang trong trạng thái hưng phấn, trên mặt vẫn luôn mang nét cười nhạt, hơn nữa tướng mạo hắn xuất chúng vô cùng, đứng chung một chỗ với Thiệu Hiền, tỉ lệ ngoại đầu nhìn siêu cấp cao.

Nhưng trong mắt hắn vẫn luôn chỉ có một mình Thiệu Hiền, nghe vậy liền trả lời: "Đều là do dì Tôn dạy."

"Nhưng mà đây là lần đầu cậu đi mua mà? Thoạt nhìn thì thấy rất quen tay đó."

Phó Bách Châu được khen còn tươi cười hơn.

Nhìn thấy có người qua đường lén chụp ảnh, Thiệu Hiền nghĩ đến một việc, không khỏi hỏi: "Giờ cậu đi với mình thân thiết như

vậy, không sợ Phó Tông sao?"

Mắt Bách Châu lộ ra ý cười, "Chúng ta đã bên nhau rồi."

Phó Tông không bao giờ có thể lấy việc kia ra uy hiếp hấn được nữa, chỉ cần có thể ở bên cạnh Thiệu Hiền, cái gì cũng không sợ.

"Việc này có liên quan gì đến chuyện chúng ta bên nhau?"

Phó Bách Châu không muốn nói ra chuyện như vậy trước công chúng, liền trả lời, "Chờ ăn trưa xong, cậu muốn biết gì, mình đều nói cho cậu."

"Được."

Hai người thắng lợi trở về, thực ra mà nói, là một mình Phó Bách Châu, vì trên tay Thiệu Hiền không có một cái túi nào cả.

Thật ra Thiệu Hiền muốn chia ra xách phụ với người họ Phó nào đó, nhưng người họ Phó đó lại nói thế này.

"Tay mình chai nhiều, không sao cả, cậu không giống vậy."

Vì thế, Phó Bách Châu dùng cái lí do kì cục này làm cớ, ôm hết mấy túi đồ, kiên quyết không cho Thiệu Hiền chạm vào.

Thiệu Hiền không khỏi cúi đầu nhìn hai lòng bàn tay mình, xác thực là không có vết chai nào.

Đồng thời đau lòng nhiều hơn.

Chai nhiều như vậy, tám năm qua chắc là ăn không ít khổ rồi.

Sau khi về đến nhà, Phó Bách Châu trực tiếp vào bếp xử lí nguyên liệu, Đỗ Trạch, Mạn La và Mộng Viên thấy thế, định đi vào phụ một tay thì lại bị Thiệu Hiền cản ở ngoài.

"Các cậu là khách, cứ ngồi chơi là được rồi."

Thiệu Hiền nói xong, tự mình đi vào.

Mộng Viên nheo nheo mắt, với nhiều năm kinh nghiệm của nàng mà nói, không khí giữa hai người này có gì đó khác thường.

Hơn nữa, bọn họ là khách, vậy Bách Châu là chủ à?

Trong bếp, Thiệu Hiền dựa trên mặt bàn, thưởng thức bộ dáng Bách Châu nghiêm túc rửa rau.

Đúng là càng nhìn càng thấy đẹp mắt mà.

"Mình cũng muốn rửa, vậy sẽ nhanh hơn." Hấn nói xong liền thò tay qua.

Phó Bách Châu lập tức cản lại, "Để mình là được rồi, nước bắn lên người bây giờ."

"Bị bắn chút nước có sao đâu?" Thiệu Hiền không chịu ở yên, một hai ghé sát vào bên người Bách Châu.

Trước kia thường nghe nói, yêu đương vào dễ ngớ ngẩn cả người.

Chính hấn cũng cảm thấy bộ dáng hiện giờ của mình ngốc đến mức nào rồi.

Nhìn thấy người này liền nhin không được tới gần một chút, gần thêm một chút lại một chút, tựa như không thể tách rời, cũng không thể lấp đầy cảm giác trống trải trong lòng.

Phó Bách Châu thông thả ung dung khóa vòi nước lại, dùng khăn lông lau khô tay, chậm rãi xoay người sang.

"Sao vậy?" Thiệu Hiền kinh ngạc hỏi.

Ánh mắt sâu thẳm như đại dương, tựa như cát dưới khuôn mặt bình tĩnh kia là tính chiếm hữu đáng sợ vô cùng.

Hắn nhẹ nhàng cầm tay Thiệu Hiền, dường như đang kìm nén và nhẫn nại.

Nhưng giây tiếp theo, hắn cúi đầu, xâm nhập môi răng Thiệu Hiền.

Cuồng liệt mà bá đạo.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 49: Ngài Phó, Mình Muốn Hôn Môi

Phó Bách Châu làm một bàn đồ ăn, được mọi người hết lời khen ngợi.

"Ngon thật đó!" Tiền Văn Kiệt vừa ngấu nghiến vừa tán thưởng.

Đang ăn, hăn bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp.

Nhìn đi nhìn lại thức ăn trên bàn, hăn dần ngây ngẩn cả người, tiện thể dùng một loại ánh mắt kì lạ nhìn về phía Phó Bách Châu.

"Mấy món này, hình như đều là món Thiệu Hiền thích ăn đúng không?"

Phó Bách Châu bình tĩnh hỏi: "Cậu không thích sao?"

"Thích chứ."

Triệu Tư Khâm vội phụ họa: "Sao mà không thích được, thích thì lo mà ăn đi."

Tiền Văn Kiệt trầm mặc.

Hăn không có ngu ngốc như vậy đâu.

Vì sao Thiệu Hiền đánh Bách Châu xong, hai người lại xem như không có gì xảy ra?

Vì sao thử thách trong sinh nhật ngày, Thiệu Hiền lại hôn môi Bách Châu mà không phải tay chân các kiểu? Dù sao trên giấy cũng không viết là phải hôn chỗ nào.

Vì sao hai người đi mua đồ ăn thôi mà cũng lâu, hơn nữa lúc về còn cảnh xuân đầy mặt?

Vì sao nấu cơm trưa xong, môi hai người họ lại hồng như vậy?

Trực giác hủ nam của Tiền Văn Kiệt cuối cùng cũng online!

Miếng cơm đột nhiên nghẹn luôn trong miệng, đồ mờ, chắc sẽ không như những gì mình nghĩ đâu đúng không!!!

Đám người Thiệu Hiền người đưa nước kẻ võ lưng, tốt xấu cũng lôi được cái mạng của hấn về, Tiền Văn Kiệt trừng mắt, nhìn tới nhìn lui Thiệu Hiền và Phó Bách Châu, muốn nói gì đó rồi lại không dám.

Nếu đoán sai không phải sẽ ngại lắm sao.

Hơn nữa, năm đó tuy hấn ăn cầu lương đến nghiện, nhưng mà hiện thực thì lại khác, nhìn thấy hai người bạn tốt của mình ở bên nhau, dù sao vẫn sẽ cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Tâm tư hấn viết hết lên mặt, Thiệu Hiền cùng Bách Châu liếc mắt một cái đã nhìn ra.

"Mình với Bách Châu yêu nhau."

Thiệu Hiền thoải mái hào phóng tuyên bố, đều là bạn bè với nhau cả, không cần giấu diếm làm gì.

Triệu Tư Khâm: "....." Thực sự hâm mộ người họ Phó nào đó quá!

Xin hãy tha thứ cho hấn trước kia vô tri nông cạn, thế mà lại cho rằng với tính cách vậy, Bách Châu rất khó theo đuổi được Thiệu Hiền.

Tiền Văn Kiệt lại sặc thêm lần nữa.

Hai nữ nhân kia thế nhưng lại rất bình tĩnh, Chu Mộng Viên trộm cười, Chúc Mạn La chúc mừng hai người họ.

Đến nỗi người như Đỗ Trạch, nhìn nhìn Thiệu Hiền, rồi lại nhìn nhìn Bách Châu, nhin không được cười rộ lên: "Vậy là mấy bài ghép cặp hồi cấp ba cũng không phải giả dối hư ảo gì."

!!!

Tất cả mọi người quay sang nhìn hấn, có khiếp sợ, có thấu hiểu.

"Sao vậy?" Gương mặt anh tuần hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hấn có nói sai cái gì sao?

Tiền Văn Kiệt hung hăng nuốt một ngụm nước đầy, "Không ngờ A Trạch cũng biết cái diễn đàn đó nha! Cậu là hủ nam hả? Lúc trước có phải cậu cũng đi ghép CP đúng không? Cặp yêu thích nhất của cậu là cặp nào vậy?"

"Đương nhiên là Thiệu Hiền với Bách Châu rồi."

Đỗ Trạch trêu chọc cười cười, "Không ngờ các cậu ai cũng biết."

"Mình...." Chu Mộng Viên giơ tay lên, yếu ớt nói, "Thật ra, quản trị viên đời đầu của diễn đàn đó là mình."

Theo như lời nàng nói thì nàng cũng chỉ là một hủ nữ nho nhỏ giữa chúng hủ mà thôi.

Trên diễn đàn đăng không ít bài, tuy không phải bài nào cũng là do nàng đăng nhưng lúc trước nàng là thành viên hăng hái nhất đó.

Mỗi ngày đều có cầu lương ăn, thật sự rất thỏa mãn!

"Mình tưởng chỉ có Tiền Văn Kiệt biết," đối mặt với cái nhìn chăm chú của mọi người, nàng lại càng xấu hổ, "Hóa ra cả đương sự cũng biết luôn rồi."

"Ừ, là Bút chì nói cho bọn mình biết," Thiệu Hiền chuyển đề tài, "Nhưng A Trạch làm sao mà biết được vậy?"

Đỗ Trạch thật tự nhiên nói: "Mình là hủ nam mà."

Sau khi ăn xong, Đỗ Trạch, Chúc Mạn La và Chu Mộng Viên chủ động giành việc rửa chén.

Lại bị Triệu Tư Khâm và Tiền Văn Kiệt ân cần ấn trở về.

Hai người trong phòng bếp bận một lúc lâu sau, Thiệu Hiền đi ngang qua cửa phòng bếp, bỗng nhiên nói: "À quên mất, trong nhà có máy rửa chén đó."

Triệu Tư Khâm đang định thả một câu oán giận, vừa quay đầu nhìn thấy Đỗ Trạch đi về phía này liền vội vàng cười nói: "Cơm nước xong phải vận động chút chứ, dù sao tự tay rửa vẫn yên tâm hơn."

Khóe môi Thiệu Hiền hơi cong lên, "Vất vả rồi, mình nghỉ trưa đây, các cậu cứ tự nhiên."

Hắn bước lên lầu, mở cửa phòng ngủ ra liền nhìn thấy Phó Bách Châu đứng trước bàn, tay cầm khung ảnh của hắn.

Trên ảnh chụp một thanh niên, đầu đội mũ tốt nghiệp, ánh mặt trời sáng lấp lánh trên mặt, vì hắn mạ lên một tầng kim quang, càng tôn lên da thịt như ngọc, mi mục như họa.

Thanh niên dường như nghe được có người kêu, hơi nghiêng đầu nhìn qua.

Một cảnh này được người có tâm chụp lại, đem khoảnh khắc xinh đẹp đó trở nên vĩnh hằng.

Thiệu Hiền bước qua, hỏi: "Đẹp sao?"

Ánh mắt Phó Bách Châu cực kỳ ôn nhu, còn mang theo chút tiếc nuối, hắn chậm rãi bỏ khung ảnh xuống, xoay người sang nhìn Thiệu Hiền.

"Đẹp."

Thiếu hụt tám năm, là tiếc nuối cả đời này của hắn.

Thiệu Hiền ngồi xếp bằng ở trên giường, ngẩng đầu lên nhìn hắn nói: "Nói chuyện một chút, chuyện chúng ta ở bên nhau với chuyện cậu không hề bị Phó Tông uy hiếp nữa có liên quan gì đến nhau?"

Phó Bách Châu chưa bao giờ sợ Phó Tông, hắn chỉ sợ Thiệu Hiền chán ghét mình.

Mà bây giờ, hắn không còn phải lo sợ nữa.

"Tám năm trước, ông ta nói đã phát hiện ra tâm tư của mình đối với cậu."

Trần Bách Châu lúc đó rất hoảng sợ, mà Phó Bách Châu bây giờ nói lại đoạn truyện cũ này, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy may mắn và hạnh phúc.

Gặp được Thiệu Hiền, là may mắn lớn nhất của hắn.

"Sau đó thì sao?" Thiệu Hiền kinh ngạc hỏi

Chuyện đó có vấn đề gì hả? Bất quá, Phó Bách Châu đã thích mình sớm như vậy sao?

Phó Bách Châu đến gần mép giường, chậm rãi ngồi xuống, một chân nửa quỳ trên thảm, cầm tay Thiệu Hiền ngửa đầu lên nhìn hắn, ánh mắt dịu dàng đến mức không thể tưởng tượng được.

"Mình đã thích cậu từ rất lâu," hắn hạ xuống một nụ hôn trên mu bàn tay Thiệu Hiền, tiếp tục nói, "Mình sợ cậu biết sẽ chán ghét, bỏ rơi mình."

Thiệu Hiền cũng không ngốc, nghĩ một chút liền phát hiện ra mấu chốt vấn đề.

"Cho nên Phó Tông lấy chuyện này uy hiếp cậu? Cậu vì thế mới phải nghe theo sắp xếp của ông ta?" Thiệu Hiền nhướn mày, rút tay của mình ra.

Thật sự có chút nóng giận.

"Hiền Hiền, lúc đó cậu mới mười bốn tuổi."

Mắt Phó Bách Châu lộ ra áy náy, "Còn nhớ lần chần mình bị mưa xối ướt hết không? Thật ra lần đó là do mình cố ý, mình chỉ muốn gần gũi với cậu một chút."

Thiệu Hiền: "...". Đúng là cao tay nha.

"Nhưng tối hôm đó, mình thấy cậu ngủ thật sự không yên ổn nên đã hối hận rồi." Phó Bách Châu cười khở một tiếng, thoạt nhìn liền thấy đáng thương hề hề.

"Hiền Hiền, bởi vì mình ích kỷ, chuyện đó nếu lộ ra có lẽ sẽ khiến cậu phải chịu tội, những thứ như vậy, một lần là đủ rồi."

Phó Tông là loại người gì, bây giờ Phó Bách Châu đã hiểu rõ rồi.

Nếu hắn không chọn cam chịu, Phó Tông thật sự sẽ đem chuyện hắn thích Thiệu Hiền tung ra ngoài.

Chính hắn bị bôi xấu không sao cả, nhưng Thiệu Hiền thanh thanh bạch bạch, sao phải để cho người khác chỉ chỉ trỏ trỏ? Dựa vào đâu mà muốn cậu ấy trở thành đề tài trong miệng người ngoài?

Lòng ngực Thiệu Hiền có điểm nhói nhói đau.

Hắn dùng lòng bàn tay xoa đầu Bách Châu, "Ngốc chết được!"

Những lời trách cứ khác rốt cuộc cũng không ra khỏi miệng.

Đau lòng còn không kịp, sao mà nỡ nói nặng một câu?

Phó Bách Châu chủ động đem mặt vui vào lòng bàn tay Thiệu Hiền, khàn khàn cười nói: "Hiền Hiền, sao cậu có thể tốt như vậy chứ?"

Tốt chỗ nào chứ?

Thiệu Hiền nghe vậy áy náy.

Nếu hắn có thể nhận ra tâm tư của mình sớm hơn một chút là được rồi.

Hắn nâng mặt Phó Bách Châu lên, cúi người hôn "bẹp" trên trán hắn một cái, nửa trêu nửa nghiêm túc nói: "Về sau còn đối với cậu tốt hơn."

"Được."

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên, ánh mắt Phó Bách Châu đột nhiên tối đi vài phần.

Là nhạc hắn cài riêng cho Phó Tông.

Hắn lấy điện thoại ra, cũng không nghe máy vội.

Thiệu Hiền liếc mắt một cái, hỏi thẳng: "Bây giờ cậu có thể xé rách mặt nạ với Phó Tông sao?"

"Có thể." Phó Bách Châu nói như đinh đóng cột.

Nhưng hắn vẫn lo Thiệu Hiền sẽ bị ảnh hưởng, dù sao Phó Tông người này không thể đánh giá theo lẽ thường được.

Thiệu Hiền lại không có chỗ nào kiêng dè, trực tiếp giành lấy điện thoại Bách Châu, bật luôn loa ngoài lên.

"Phó Bách Châu! Mà có biết mà đang làm gì không!"

Ở bên kia điện thoại, Phó Tông quả thật tức muốn hộc máu.

Hắn thế nào cũng không thể tưởng tượng được, Phó Bách Châu cư nhiên có gan làm ra loại chuyện này!

"Phó chủ tịch, Bách Châu đang bận rồi." Thiệu Hiền mở miệng

Phó Bách Châu bắt đắ dĩ cười.

"Ai vậy?" Phó Tông nghe được một giọng nói xa lạ, đột nhiên bình tĩnh lại.

"Phó chủ tịch, Phó gia có ra sao cũng không liên quan gì đến tôi."

Phó Bách Châu đạm mạc trả lời, không cho Thiệu Hiền cơ hội nghịch tiếp nữa.

Hắn không muốn Thiệu Hiền liên lụy đến chuyện của Phó gia.

Tuy nói hiện tại Phó Tông nói một thì Phó gia không dám làm hai, nhưng không có nghĩa là Phó Tông có thể yên ổn ngồi lên vị trí đứng đầu.

Phó Bách Châu không quan tâm đến gia nghiệp Phó gia, không có nghĩa là những người khác cũng không quan tâm.

Năm đó Triệu Lâm Tề để Triệu Tư Khâm đi theo hắn, cũng là vì mẹ của Triệu Tư Khâm – cũng là cô của hắn, muốn giao dịch với hắn mà thôi.

Ngoài ra, những anh em khác của Phó Tông không khác gì hồ rình mồi.

Đồ vật càng bị nhiều người tranh đoạt thì lại càng hấp dẫn.

Cũng chính vì vậy, ý định khống chế toàn bộ Phó gia của Phó Tông ngày một điên cuồng hơn.

Những người khác âm thầm tranh đoạt càng khiến Phó Tông keo kiệt quyền thế trong tay mình; mà Phó Tông độc đoán chuyên quyền, cũng làm người người ngày càng bất mãn.

Vấn đề này, tám năm trước đã sớm tồn tại, nếu không Phó Tông cũng không vội vã mang Phó Bách Châu về như vậy.

Phó Bách Châu trước nay không muốn giành lấy Phó thị, hắn đứng ngoài cuộc, lạnh nhạt thờ ơ quan sát hành vi từng người.

Hắn đáp ứng hợp tác với Triệu gia, nhưng Triệu gia kia cũng không có năng lực hoàn toàn nuốt trôi cái gia nghiệp này nên đối tượng hợp tác cũng ngày một tăng lên.

Nếu không làm như vậy, chờ ông nội vừa chết, cả Phó gia đều thuộc về một mình Phó Tông.

Ai cùng muốn được chia một chén canh mà.

Phó Bách Châu từng bước từng bước đem Phó Tông đẩy vào bước đường cùng. Phó Tông trước kia không nhận ra, đến giờ đã hiểu được rồi.

"Phó Bách Châu! Mày là con tao, sau này Phó gia đều là của mày, mày có biết chuyện mày làm bây giờ có bao nhiêu ngu xuẩn hay không!"

Phó Tông vẫn mãi không hiểu.

Là người thừa kế duy nhất, Phó Bách Châu đến tột cùng ngu ngốc đến mức nào mới có thể dễ dàng từ bỏ tiền tài như vậy?

"Phó thị là tất cả của ông, không phải của tôi."

Tất cả đời này của hắn là Thiệu Hiễn.

Quá khứ, hiện tại, tương lai sẽ luôn như vậy.

Phó Bách Châu nói xong, trực tiếp cúp máy.

Thiệu Hiễn ngồi trên giường thưởng thức bộ dáng tổng tài lạnh nhạt băng sơn này, nhin không được cười ra tiếng.

Người họ Phó nào đó còn chưa bao giờ lạnh lùng như vậy trước mặt mình đâu.

Tuy ký ức kiếp trước đã dần mờ hồ, nhưng hắn ngờ ngợ cảm thấy, Phó Bách Châu kiếp trước lúc đứng trước mặt hắn, hình như cũng nhu hòa vài phần so với ngày thường.

Có lẽ là ảo giác rồi.

Thôi, bất kể thế nào, hắn muốn trân trọng một đời này, trân trọng người đàn ông trước mặt này.

"Cười gì vậy?" Phó Bách Châu hỏi.

Thiệu Hiễn đôi mắt cong cong, cười hỏi: "Rốt cuộc cậu làm gì mà khiến ông ta nổi điên như vậy?"

"Bầy sói cướp được con mồi sẽ bắt đầu chia nhau, thường thì sói đầu đàn sẽ được phần nhiều nhất, ai cũng muốn trở thành con đầu đàn cả."

Thiệu Hiền đã hiểu.

"Cho nên cậu lợi dụng tâm lý đó khiến bọn họ cắn xé lẫn nhau?"

"Phó thị thoát nhìn nguy nga đồ sộ, nhưng bên trong đã mục rỗng rồi, sụp đổ cũng là chuyện sớm muộn thôi."

Thiệu Hiền lắc đầu, "Chỉ sợ không dễ dàng như vậy, cậu không tiếc bôi xấu thanh danh, tạo phong ba trên mạng chỉ để đẩy một phen sao?"

Chỉ mỗi phong ba trên internet không đủ để hạ ngã giá cổ phiếu Phó thị.

Phá hủy Phó thị tất nhiên không phải là chuyện chỉ một sớm một chiều là thành, hướng chi hấn luôn bị Phó Tông giám sát.

Vì ngày này, Phó Bách Châu nhất định đã chuẩn bị lâu thật lâu.

Hấn vậy mà còn lén lút gửi mail chúc mừng sinh nhật, làm vậy chẳng phải sẽ khiến mọi việc gian nan hơn sao?

Tưởng tượng đến đây, Thiệu Hiền lại cảm thấy đau lòng.

Hấn bắt lấy tay Phó Bách Châu, mở lòng bàn tay hấn ra, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay mềm mại vuốt ve lòng bàn tay hấn.

Những vết chai vừa cứng vừa dày, thậm chí còn có mấy vết thương cực nhỏ, sẹo cũng đã mờ, nhưng vĩnh viễn in hằn lại trên tay.

Thiệu Hiền cúi đầu, hôn lòng bàn tay hấn một cái.

Phó Bách Châu vội giữ mặt hấn lại, ngăn cản động tác tiếp theo.

"Bị thương bây giờ."

Mắt Thiệu Hiền lộ ra ủy khuất, "Vậy phải làm sao? Mình đau lòng mà."

Phó Bách Châu nghe vậy, vừa vui vừa chua xót, hấn nửa quỳ trên giường, thành kính nâng tay Thiệu Hiền lên.

"Để mình."

Hấn nói xong, hôn lòng bàn tay Thiệu Hiền một cái.

Ôn nhu đến tận cùng.

Thiệu Hiền trong lòng ngứa ngáy, tùy ý để Phó Bách Châu khẽ hôn lên tay mình, ý cười trong mắt dần hóa thành tình ý nồng hậu.

"Ngài Phó, mình muốn hôn môi."

Phó Bách Châu nửa câu vô nghĩa cũng không nói, trực tiếp đem hấn đè dưới thân, một tay giữ lấy cổ rồi chậm rãi hôn lên.

Triền miên mà thâm tình.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BẨM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 50: Mình Không Còn Là Trần Bách Châu Nữa

Phó Bách Châu bị miễn chức.

Sau việc giá cổ phiếu bị giảm xuống đột ngột, đương nhiên phải có người trong công ty đứng ra gánh vác trách nhiệm này, hội đồng quản trị nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có Phó Bách Châu là thích hợp nhất.

Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu phần tự thúc đẩy của Phó Bách Châu.

Hắn không muốn dính dáng gì đến Phó thị nữa.

Những công ty có ý định hợp tác lúc trước, vì sự cố này của Phó thị mà khua chiêng gõ trống rút lui.

Không hợp tác, tự nhiên sẽ không cần trực tiếp gặp mặt trao đổi nữa; những bên đã ký hợp đồng rồi vì uy tín thương nghiệp Phó thị có vấn đề nên có quyền bất an, đơn phương chấm dứt hợp đồng.

Sinh ý sao có thể trì hoãn? Không ít xí nghiệp lựa chọn kết thúc hòa bình, Phó thị không thể không bồi thường cho họ được.

Cục diện thế này, đúng là lửa cháy còn đổ thêm dầu.

Mà người bị miễn chức, Phó Bách Châu, lúc này vẫn bình bình ổn ổn, thanh thản ở biệt thự của Thiệu Hiền chuẩn bị cơm nước hằng ngày.

Tiền Văn Kiệt được thơm lây, có lộc ăn còn không quên trêu chọc: "Bách Châu, cậu bị miễn chức rồi, bây giờ trên mạng ai cũng nói cậu chẳng làm nên trò trống gì. Nếu họ biết cậu đang ở chung một chỗ với Thiệu Hiền, không biết sẽ nói cậu thành cái dạng gì đâu nha."

"Nói mình ăn cơm mềm?" Phó Bách Châu hỏi lại.

"Ăn cơm mềm thì làm sao?" Thiệu Hiền mở cửa, đứng ở huyền quan cười nói, "Mình nguyện ý cho cậu ấy ăn, ai dám quản?"

"Thua." Tiền Văn Kiệt giơ tay đầu hàng, "Không nói lại hai người, xem ra cái bóng đèn này phải đi thôi."

"Cậu về thi đấu à?"

Thiệu Hiền ngồi trên sofa, nhận lấy ly nước ấm Bách Châu đưa tới, uống một ngụm.

"Ừ, nghỉ ngơi lâu như vậy rồi, phải quay lại tìm cảm giác thôi." Tiền Văn Kiệt than thở một câu.

"Cầu chúc Văn thần lại giành quán quân nha." Thiệu Hiền chân thành cười nói.

Tiền Văn Kiệt nhìn chăm chăm Thiệu Hiền vài giây, nhin không được nói: "Hiền Hiền, cậu có cảm thấy dạo này cậu cười nhiều lắm không? Từ lúc Bách Châu rời đi, cậu rất ít khi vui vẻ như vậy."

Phó Bách Châu nghe xong, vừa áy náy lại cao hứng.

"Lúc đó học suốt ngày, thời gian đâu ra mà vui vẻ." Thiệu Hiền đưa mắt liếc hắt một cái.

Cơm nước xong xuôi, Tiền Văn Kiệt tự giác lặn vào phòng chơi game, Thiệu Hiền cùng Phó Bách Châu lên thư phòng bàn chuyện.

"Mấy ngày nay cậu vẫn luôn không xuất hiện, không lo lắng chút nào sao?"

Thiệu Hiền nhìn Phó Bách Châu đang chăm chú vào máy tính, nhin không được hỏi.

Phó Bách Châu lập tức bỏ ngang công việc, quay đầu trả lời: "Còn Triệu Tư Khâm mà, không sao đâu."

Lại nói, hắt còn phải cảm ơn công sức Phó Tông "bồi dưỡng".

Thiên phú kết hợp với huấn luyện đặc biệt đủ biến Phó Bách Châu thành một thương nhân xuất sắc.

Phó thị chưa bao giờ là mục tiêu của hắt, hắt không dựa vào Phó thị cũng có thể sống vai đứng ngang hàng với Thiệu Hiền bằng chính thực lực của mình.

Tài năng của Triệu Tư Khâm ở phương diện quản lý thật sự đáng tin, nhưng hắt khuyết thiếu khứu giác đánh hơi cơ hội và sự nhạy bén với thị trường.

Vả lại Phó gia cũng không quan tâm đến Triệu gia.

Cho nên mấy năm nay, Triệu Tư Khâm dưới mưu kế Phó Bách Châu bày ra, không ngừng tiến quân vào thị trường Trung Quốc.

Dường như tất cả mọi người đều cho rằng, Phó Bách Châu rời khỏi Phó gia thì chẳng là ai cả. Nhưng bọn họ không biết, Phó Bách Châu chưa từng đặt vào mắt cái thân phận người thừa kế đó. Ngay cả khi giá cổ phiếu Phó thị giảm mạnh, hắn cũng lười thu mua để nắm giữ nhiều cổ phần.

Hắn thật sự không muốn dính dáng gì đến Phó thị nữa.

Nếu không phải Phó Tông dùng Thiệu Hiền để uy hiếp hắn, hắn cũng sẽ không âm thầm chờ thời cơ để khiến ông ta hoàn toàn mất đi Phó thị.

Phó thị bây giờ đang đứng giữa phong ba, người nhà nội đấu gay gắt, nhưng dù vậy, Phó Bách Châu vẫn có chút lo lắng như cũ.

"Hiền Hiền, nếu thật sự vạn bất đắc dĩ, có khi Phó Tông sẽ...."

"Cậu định nói ông ta sẽ tổn hại đến mình sao?" Thiệu Hiền tựa lưng lên ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn hắn: "Nào có dễ ăn vậy."

Tuy nói Phó thị gia nghiệp lớn, nhưng ở thành phố Yến, căn cơ của Thiệu gia căn bản vẫn chưa hề lung lay đâu.

Hơn nữa, chính Thiệu Hiền cũng không phải người ăn chay.

"Hiền Hiền, Phó Tông là một tên điên."

Mặc dù Phó Tông bây giờ như lấy trứng chọi đá nhưng Phó Bách Châu cũng không dám thiếu cảnh giác chút nào.

Thiệu Hiền nắm lấy tay hắn, đang định an ủi vài câu thì điện thoại Phó Bách Châu bỗng reo lên.

Là Triệu Tư Khâm.

"Lão Phó, có một người phụ nữ tự nhận là mẹ cậu đang đứng trước cửa Phó thị, thu hút không ít truyền thông đâu."

Bởi vì mở loa ngoài nên Thiệu Hiền nghe không thiếu một chữ nào.

Hắn lập tức đi tra tin tức.

Trên mạng quả nhiên đang đồn đại khá nhiều, hơn nữa xu thế không ngừng mở rộng, với tiết tấu này, nhất định là có người không muốn Phó Bách Châu được yên thân.

Loại luân lý cầu huyết này chính là thứ được cộng đồng mạng yêu thích nhất.

Trong video, một người phụ nữ ăn mặc giản dị, bình thường đang đứng kể lể khóc lóc với bảo vệ, đuổi thế nào cũng không chịu đi.

Video quay nét căng, vừa nhìn đã nhận ra là Bách Mỹ Quyên.

Đã nhiều năm trôi qua, nàng không còn lộng lẫy như xưa nữa, trải qua năm tháng ăn mòn, không có mỹ phẩm cao cấp bảo dưỡng, càng nhìn càng lộ ra nét già nua.

Dựa theo thời hạn thi hành án mà tính, Trần Xương Kiến hẳn là đã ra tù được mấy năm. Xem ra hắn ta không đông sơn tái khởi, hoặc là đông sơn tái khởi, nhưng vứt bỏ Bách Mỹ Quyên.

Dù là cái nào thì Thiệu Hiền vẫn không chấp nhận được bà ấy.

Thậm chí vì việc bà cố ý đến Phó thị làm loạn mà sinh ra vài phần tức giận.

Phó Bách Châu rất miễn cảm với cảm xúc của Thiệu Hiền, lập tức nắm lấy tay hắn nói: "Không sao đâu, mình xử lý được mà."

Dưới bình luận, có người mắng Phó Bách Châu, có người mắng Bách Mỹ Quyên, cũng có người qua đường im lặng hóng hớt.

"Bà ta chắc chắn không có cái gan này," Thiệu Hiền nhú mày, "Có khi sau lưng có người sai khiến."

"Không phải Phó Tông."

Trong đầu Phó Tông căn bản không tồn tại người nào tên là Bách Mỹ Quyên, cũng sẽ không dùng cách này, hắn yêu quý nhất là danh dự bản thân mình, còn Bách Mỹ Quyên tuyệt đối xem hắn như một nỗi nhục nhã.

Năm đó hắn tới Trung Quốc khai thác thị trường, không cẩn thận ăn nằm với một nữ nhân, nào có nghĩ là người ta sẽ mang thai đâu?

Chuyện này không lưu lại trong lòng hắn bất kì dấu vết nào, mãi cho đến khi phát hiện ra Phó Bách Châu, hắn mới mơ hồ nhớ ra hình như là có chuyện như vậy.

Tám năm trước, Phó Tông vốn tính toán định cấp cho Bách Mỹ Quyên một số tiền, nhưng sau khi xem qua tư liệu điều tra, hắn quyết đoán thay đổi chủ ý.

Đây là con hắn, Bách Mỹ Quyên trợ trụ vi ngược, hắn sẽ chấp nhận sao?

Phó Tông không phải đau lòng cho Phó Bách Châu, hắn chỉ tức giận vì "vật sở hữu" của bản thân bị mạo phạm thôi.

"Trần Xương Kiến? Trần Dục?" Thiệu Hiền hỏi.

Hai cái tên đã không nhắc qua từ lâu, bây giờ đột nhiên nhớ ra vẫn làm người khác khó chịu như cũ.

Thật ra Phó Bách Châu cũng không tức giận như Thiệu Hiền, trong mắt hắn, cha con Trần gia đều không tính là người, so đo làm gì? Nhưng lần này nếu thật là bọn họ xúi giục Bách Mỹ Quyên, hắn sẽ không nương tay.

"Bà ta bây giờ vẫn đang ở trước cửa Phó thị sao?" Phó Bách Châu hỏi Triệu Tư Khâm.

"Đúng rồi, giống như một hai phải gặp được cậu vậy."

Huyết thống là thứ khó dứt bỏ nhất, tự cổ chí kim đều đặt chữ hiếu lên đầu.

Dân mạng cũng không biết Bách Mỹ Quyên đã làm những việc gì, bọn họ chỉ dựa vào dăm ba lời bàn tán, biết Bách Mỹ Quyên là mẹ ruột Phó Bách Châu, bây giờ Bách Châu được cha ruột nhận về, hưởng vinh hoa phú quý mà lại bỏ mặc mẹ mình.

Hành vi như vậy trong mắt họ chính là bất hiếu.

Thiệu Hiền đột nhiên đứng lên, rút từ mặt sau kệ sách ra một túi văn kiện, đưa cho Phó Bách Châu.

Bên trong là vài tờ giấy mỏng, Phó Bách Châu chưa mở ra, chỉ vừa đọc vài chữ ghi bên ngoài. Ngón tay đột nhiên run lên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Thiệu Hiền.

"Báo cáo thương tích năm đó của bệnh viện, mình vẫn luôn giữ đến giờ."

Thiệu Hiền nhìn người phụ nữ đang diễn trò trong video, có chút không vui nói: "Cái này tuy không giúp được gì, nhưng ít ra có thể chứng minh bà ta không phải là một người mẹ tốt."

"Cảm ơn."

Phó Bách Châu càng dùng thêm sức nắm chặt lấy túi văn kiện.

Hắn nỗ lực khống chế bản thân mình, nếu không, giây tiếp theo hắn sẽ nhào qua ôm lấy Thiệu Hiền hôn tới tấp, nhưng hiện tại hắn nhiên không phải lúc.

Thiệu Hiền nắm vai hắn: "Cậu thử nói "cảm ơn" lần nữa xem?"

Bọn họ cần phải khách sáo vậy sao?

Phó Bách Châu cảm lòng không đau mà cười.

Nếu không nói cảm ơn, hắn còn có thể nói cái gì đây?

Đúng lúc này, cửa thư phòng bị gõ vang, bên ngoài vang lên giọng Tiền Văn Kiệt.

"Hiền Hiền, Bách Châu, hai cậu đang bận hả? Có thấy cái video trên mạng chưa?"

Phó Bách Châu đi ra mở cửa, Tiền Văn Kiệt vừa vào lại hỏi thêm một lần: "Cậu biết mẹ cậu đến Phó thị tìm cậu chưa?"

"Biết rồi." Thiệu Hiền đáp lại một câu.

Tiền Văn Kiệt tất nhiên lo lắng, hấn chính mắt thấy bọn họ đối xử với Phó Bách Châu lúc nhỏ thế nào, không có chút ấn tượng tốt nào đối với Bách Mỹ Quyên.

"Bà ta có phải muốn kiếm chuyện không? Bây giờ phải làm sao?"

"Trên mạng rõ ràng có người cố ý bẻ lái dư luận," Thiệu Hiền cười lạnh, "Mục đích có khi là muốn đặt điều kiện với Phó thị hoặc Bách Châu."

Tiền Văn Kiệt nhú mày: "Tổng tiền?"

"Khả năng lớn nhất là vậy?" Phó Bách Châu gật gật đầu.

"Vậy sẽ đưa tiền cho bà ta hả?" Tiền Văn Kiệt hùng hổ, "Mình thi đấu mấy năm nay kiếm được không ít đâu, nếu cần cứ tìm mình."

Thiệu Hiền cười ghẹo hấn: "Cậu giữ tiền đó mà cưới vợ với lập câu lạc bộ đi, Bách Châu có mình lo rồi."

Đột nhiên không kịp đề phòng bị nhét cho một chén cầu lương, Tiền Văn Kiệt no căng, đột nhiên cảm thấy mình quá dư thừa.

"Nhưng mà, đúng là có chuyện cần cậu giúp đây."

"Chuyện gì?" Tiền Văn Kiệt lập tức phấn chấn tinh thần.

Thiệu Hiền nhìn Phó Bách Châu, thấy bộ dạng hấn tất cả đều là biểu tình "nghe theo cậu", chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào, đôi mắt cũng tăng thêm vài phần vui vẻ.

"Cậu có không ít fans đúng không? Bách Châu bị bôi nhọ lâu như vậy rồi, dù sao cũng không thể mặc kệ được."

"Mình đã muốn làm thế từ lâu rồi!" Tiền Văn Kiệt tay phải đâm vào lòng bàn tay trái, "Các cậu cứ chờ đó, mình làm ngay đây!"

Tuy nói rằng fans của hắn không đông đảo như các minh tinh khác, nhưng tốt xấu gì cũng đủ dùng. Hắn lên Weibo lên tiếng bênh vực cho đồng bọn của mình cũng là chuyện thường thôi.

Sau khi Tiền Văn Kiệt rời đi, Thiệu Hiền nhìn Bách Châu cười cười.

"Không trách mình lắm chuyện chứ?"

Phó Bách Châu lắc đầu, cảm giác được người khác tử mĩ bảo vệ thật sự rất rất tốt.

Thiệu Hiền hôn mặt hắn một cái, "Chờ mọi chuyện xong xuôi, bọn mình đi chơi đi, chỉ hai đứa mình thôi."

"Ừ."

Phó Bách Châu thuận thế ôm eo, cúi đầu hôn lên cánh môi hắn.

Hành động lưu loát gọn gàng, kỹ năng tập suốt thành quen.

Hai người đắm chìm trong chốc lát, Thiệu Hiền có chút khó thở, nhẹ đẩy đầu hắn ra.

Phó Bách Châu đành phải thả người.

"Mình phải cho người điều tra cha con Trần Xương Kiến mới được." Thiệu Hiền đột nhiên nghĩ tới việc này.

Có vài người như chuột dưới cống ngầm, tuy không ảnh hưởng gì nhưng chỉ cần kêu chút chút thôi đã làm người khác khó chịu.

"Lúc trước mình đã điều tra qua rồi."

Phó Bách Châu khẽ vuốt tóc mai hắn, mỉm cười: "Hiển Hiển, mình không còn là Trần Bách Châu trước kia nữa, cậu nhọc lòng vì mình đã nhiều rồi, mình không muốn cậu mệt như vậy nữa."

"Mình không mệt."

Ở trong lòng Thiêu Hiển, bọn họ là người yêu, hơn nữa hắn còn lớn hơn Phó Bách Châu, đương nhiên phải gánh vác nhiều trách nhiệm hơn.

Thật sự một chút cũng không thấy mệt.

Phó Bách Châu ôm hắn ngồi lên sofa, nói: "Lúc về nước mình đã cho người đi tra xét bọn họ, nhược điểm của họ nằm hết trong tay mình rồi, cậu không phải lo đâu."

Dù cha con Trần gia có nhảy nhót thế nào hắn cũng chẳng mấy may quan tâm. Thế mà lúc này lại chủ động trêu chọc, Phó Bách Châu nhất định sẽ không bỏ qua.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 51: Kết Thúc Của Trần Gia

Trong một căn phòng cho thuê giá rẻ, một thanh niên tướng mạo bình thường, đối diện là một cái máy tính cổ xưa, miệng hùng hùng hổ hổ, tay cào phím, thường để lộ ra tươi cười điên cuồng quỷ dị.

Cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, một mùi rượu xộc vào, hai hàng lông mày của thanh niên nhú chặt, không thềm quay đầu: "Ông lại đi uống rượu à? Uống rượu đéo cần tiền hả?"

"Tao là ba mày, tiêu của mày ít tiền thì làm sao!" Người đàn ông trung niên trừng mắt, "Nghĩa vụ của mày là phụng dưỡng tao!"

Thanh niên đột nhiên đứng dậy, xoay người chửi ầm lên: "Tôi kiếm tiền dễ dàng lắm à? Nuôi hai cái loại sâu mọt các người đúng là nghiệp chướng tám đời!"

"Trần Dục!", người Trần Xương Kiến nồng nặc mùi rượu, hung hăng đập bàn một cái, lập tức để lộ ra vẻ hung ác, "Lúc trước tiền tao làm ra mày xài không thiếu một đồng, bây giờ cứ nhiên lại dám đối xử với tao như vậy!"

Trần Dục cao to, hiện tại căn bản không sợ lão già Trần Xương Kiến nữa.

"Ông để ra tôi thì phải nuôi tôi, tôi tiêu tiền của ông chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa!"

Trần Xương Kiến nhìn bộ dáng này của hắn, vừa phần nộ vừa lạnh lòng.

"Mày đúng là cái đồ bất hiếu!" Hắn nắm lấy cái gạt tàn trên bàn ném tới.

Trần Dục một cước đá qua, khiến hắn té lăn trên mặt đất, còn xô đổ cả bàn ghế.

Hắn cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Hiếu với bất hiếu cái gì? Tôi ít ra còn cho hai người ăn, cái loại chó hoang mẹ ruột còn không nhận kia còn bất hiếu hơn nhiều."

Trần Xương Kiến ôm bụng, gian nan từ trên đất bò lên.

Hắn thật sự hối hận rồi.

Hối hận không dạy dỗ Trần Dục cho đàng hoàng, hối hận vì khiến nó quen thói sử dụng bạo lực.

Trước kia, hắn mắt nhắm mắt mở với việc Trần Dục bắt nạt con riêng, hơn nữa tâm tư còn hi vọng Trần Dục có thể chèn ép được đứa con riêng này.

Nhưng hắn không hề nghĩ tới, những quyền cước và lời nói ác độc đó sẽ rơi lên người mình.

Nếu trước kia hắn dạy dỗ Trần Dục đàng hoàng, nó cũng sẽ không bỏ học cấp ba mà lăn lộn ngoài xã hội, cũng sẽ không làm nên trò trống gì như bây giờ.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên trợn trừng mắt, "Mày lại bày trò gì đúng không? Mẹ mày đâu?"

Trần Dục không kiên nhẫn trả lời: "Mẹ nào? Bà ta mà là mẹ tôi hả? Mẹ kiếp tởm chết được!"

Trần Xương Kiến chạy nhanh đến trước máy tính, gắt gao nhìn chằm chằm màn hình, hô hấp ngày càng trở nên nặng nề hơn.

"Mày kêu bà ấy đi tìm Phó Bách Châu?"

Trần Dục xóc hắn lên một phen, "Làm sao? Bách Mỹ Quyên là mẹ nó, mắc gì tôi phải nuôi? Thằng chó kia bây giờ không phải là người thừa kế Phó thị à? Nhất định là rất dư dả."

"Mày trêu chọc đến nó làm gì chứ!" Trần Xương Kiến tức giận đến phát run.

Ngu! Quả thực đúng là cái đồ ngu!

Mấy năm trước, sau khi hắn ra tù, vốn định Đông sơn tái khởi, một lần nữa làm ăn buôn bán.

Nhưng thời điểm mỗi lần hắn sắp thành công lại gặp phải chút khó khăn, làm hắn lỗ vốn còn chưa nói, còn phải ôm thêm một đống nợ.

Dần dần, hắn mơ hồ cảm giác được đây là có người nhắm vào mình.

Hắn đã từng nghi ngờ Thiệu Hiên, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì thấy không đúng lắm.

Con riêng của hắn không còn ở Thiệu gia, Thiệu Hiền còn chú ý đến mình làm gì?

Mãi đến khi hắn nhìn thấy Phó Bách Châu, lúc đó hắn mới chân chính hiểu ra.

Phó Bách Châu vẫn luôn trả thù hắn, làm hắn một lần lại thêm một lần trải nghiệm mùi vị tuyệt vọng.

Hắn đã không còn tuổi trẻ, hắn sợ, hắn không dám trêu chọc đến Phó Bách Châu nữa.

Nhưng hắn không ngờ, Trần Dục cư nhiên giấu mình, xúi giục Bách Mỹ Quyên đi tìm Phó Bách Châu.

So với mình và Trần Dục, chắc là Phó Bách Châu hận nhất vẫn là Bách Mỹ Quyên.

Khiến bà ta đi gặp Phó Bách Châu, thậm chí dùng luân thường đạo lý để uy hiếp hắn ta, đúng là ngu không chịu được!

"Sao ông nhát gan vậy?" Trần Dục cười hừ một tiếng, chỉ vào đồng bình luận trên mạng, "Ông không thấy những người này đều đang mắng chửi con chó hoang kia sao?"

Trần Xương Kiến tập trung nhìn, "Không phải có người đang bênh vực nó à?"

Trần Dục sửng sốt, sao có thể!

Hắn vội vàng ngồi vào máy tính, tải lại tường nhà.

Sau đó bày ra vẻ mặt không thể tin được, rốt cuộc là tình huống gì đây? Rõ ràng lúc đầu mọi người đều đang mắng Phó Bách Châu!

Hắn dùng chuột bấm vài cái, rồi cuộc phát hiện ra ngọn nguồn.

Là Tiền Văn Kiệt! Tiền Văn Kiệt lên tiếng cho Phó Bách Châu!

[Tiền Văn Kiệt ù]: Mấy ngày nay hóng nhiều drama quá, có hơi no, dù sao cũng phải phun ra một chút. Không đông dài, đưa ra bằng chứng luôn đây. Tôi vẫn luôn cảm thấy, trẻ nhỏ không hiểu chuyện, đánh một trận cũng không sao. Nhưng một đứa nhỏ chưa hiểu chuyện đã bị đánh thành thế này, không hiểu nổi người kia mặt mũi đâu mà muốn đòi tiền phạt dưỡng? Không có gì là thiên kinh địa nghĩa hết. [hình minh họa]

Hình ảnh báo cáo nghiệm thương của bệnh viện được đăng lên, giấy tờ vô cùng rõ ràng. Báo cáo miêu tả thương tích không phải rất nghiêm trọng, nhưng những từ như "quanh năm suốt tháng", "vết thương cũ" đủ khiến người đọc không rét mà run.

Đứa nhỏ này mới mười tuổi thôi mà! Nếu là vết thương cũ, vậy chẳng phải là bị ngược đãi từ nhỏ sao.

Có người tò mò.

[Đã có báo cáo nghiệm thương cho thấy đã có người đưa đứa nhỏ này đi bệnh viện khám? Phát hiện ra vết thương như vậy sao lại không báo cảnh sát?]

[Lầu trên ngáy thò vậy! Nhìn ngày tháng đi rồi hãy nói được không? Mười năm trước cơ chế bảo vệ của pháp luật đã hoàn thiện chưa?]

[Văn thần đột nhiên đăng cái này là có ý gì vậy?]

[Đột nhiên nghĩ tới cái video kia... Càng nghĩ càng thấy sợ.....]

[Văn thần lấy mấy cái này đâu ra vậy? Là thật hay giả còn chưa biết đâu.]

[Phổ cập kiến thức cho lâu trên chút nè, Văn thần với Thiệu Hiền là bạn thân lâu năm đó, tất nhiên cũng là bạn của Phó Bách Châu rồi.]

[.... Làm sao tôi lại không biết Văn thần là phú nhị đại vậy! Không phải trước khi thi đấu chính thức là một người khó khăn à?]

Chủ đề ngày một đi xa, rất nhiều fans vì tin tức Tiền Văn Kiệt là phú nhị đại mà hưng phấn dị thường.

Nói tóm lại, hướng gió trên mạng đang dần dần thay đổi.

Trần Dục oán hận hất văng con chuột máy tính, "Mẹ kiếp!"

Vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến tiếng gõ cửa.

"Ai!" Hấn cau mày, vô cùng không kiên nhẫn.

"Chuyển phát nhanh đây ạ."

Hấn quay đầu liếc Trần Xương Kiến: "Ông lại mua cái gì vậy?"

"Chắc là dì Bách của mày mua, bà ấy thích mua hàng qua mạng lắm mà." Trần Xương Kiến nhanh chóng đùn đẩy.

"Vậy đi mở cửa đi!" Trần Dục nói xong lại ngồi cắm mặt vào máy tính, chuẩn bị tiếp tục cào phím chửi Phó Bách Châu.

Trần Xương Kiến đành phải đi ra.

Cửa vừa mở, lập tức có vài cảnh sát bước vào, khi thể nghiệm nghị. "Ai là Trần Dục?"

Lưng Trần Dục đột nhiên cứng đờ, tay gõ phím cũng từ từ chậm lại.

Trần Xương Kiến nhìn hắn một cái, lên tiếng hỏi: "Xin hỏi có chuyện gì?"

Trong phòng chỉ có hai người đàn ông, tư liệu miêu tả Trần Dục là một thanh niên trẻ tuổi, cảnh sát rất nhanh đã xác định người đưa lưng về phía bọn họ là Trần Dục.

"Trần Dục, phiền anh theo chúng tôi đến cục cảnh sát một chuyến."

"Các anh, khoan đã, nó phạm tội gì vậy?"

"Anh ta bị nghi ngờ có liên quan đến hoạt động của một tổ chức xã hội đen."

Cảnh sát nói xong, không chút lưu tình mang Trần Dục đi.

"Ba! Ba ơi cứu con! Cứu con với! Ba ơi!"

Trần Xương Kiến trơ mắt nhìn Trần Dục bị lôi đi, nghe hắn gào khóc cả giọng, trong lòng không dễ chịu chút nào.

Hắn vô lực ngã xuống ghế.

Không lâu sau, có tiếng bước chân khiến hắn kinh động.

"Sao không đóng cửa vậy? Ăn trộm vào thì phải làm sao?" Giọng người phụ nữ như một chiếc bật lửa, tạch một phát, lửa nổi phừng

phùng, đốt cháy lý trí Trần Xương Kiến.

"Bách Mỹ Quyên!" Trần Xương Kiến điên cuồng, phần nộ nhào về phía bà, bóp chặt lấy cổ bà ta, "Cô đi tìm Phó Bách Châu đúng không!"

"Thả, thả tôi ra...."

"Cô đi làm gì!" Trần Xương Kiến chứng kiến cảnh Trần Dục bị bắt đi, bắt lực, đau lòng, chỉ có thể giận chó đánh mèo, "Mẹ kiếp cô đi tìm thằng đó làm gì!"

Vừa rồi hẳn đã suy nghĩ cẩn thận.

Trần Dục đột nhiên bị bắt đi, nhất định là do Phó Bách Châu làm.

Phó Bách Châu đang trả thù bọn họ.

Nếu Bách Mỹ Quyên không chạy tới Phó thị, Phó Bách Châu sẽ không ra tay tàn nhẫn đâu đúng không? Tất cả đều tại Bách Mỹ Quyên.

Bà làm mẹ, lúc trước không bảo vệ con mình, làm Phó Bách Châu nảy sinh oán hận, bây giờ lại đi tìm Phó Bách Châu để đòi tiền, tất cả đều là lỗi của bà!

Bàn tay bóp cổ nàng càng lúc càng chặt.

Bách Mỹ Quyên liều mạng giãy giụa, nhưng yết hầu bị bóp nghẹn rồi, bà không thể kêu la được tiếng nào, tay cào chân đá cũng trở nên vô dụng.

Trần Xương Kiến chưa từng nghĩ tới vấn đề của chính mình.

Nếu Trần Dục không phạm tội sao có thể bị bắt được? Nếu lúc trước hắn thiện tâm một chút, bọn họ sao có thể rơi vào nông nỗi này.

Nếu lúc hắn phát hiện ra khuynh hướng bạo lực của Trần Dục, chú tâm ngăn cản và dạy dỗ nhiều hơn, Trần Dục cũng sẽ không bước sai đường.

Nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đã muộn rồi.

Hắn cố chấp thuyết phục bản thân, người đàn bà tên Bách Mỹ Quyên này chính là một tai họa! Con trai bà ta sinh ra cũng là một tai họa!

Hắn càng nghĩ càng phần nộ, lý trí bỏ nhà ra đi, Trần Xương Kiến không khống chế được chính mình, cổ tay càng thêm dùng sức.

Mãi đến khi Bách Mỹ Quyên dần không còn một hơi thở nào.

Cửa nhà vẫn còn mở rộng, vừa lúc có hàng xóm đi ngang qua, nhìn thấy một màn như vậy, trở mắt vài giây, sau đó sợ hãi la lên rồi bỏ chạy.

Chỉ chốc lát sau, tiếng còi cảnh sát vang lên khắp khu nhà trọ rẻ tiền.

Trên đời này, mỗi ngày đều có một vụ án giết người xuất hiện, cái chết của Bách Mỹ Quyên cũng không gây nên bao nhiêu sóng gió, mà Trần Xương Kiến cũng bởi vì cố ý giết người mà phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Video trên mạng vì chính chủ đã tử vong nên không còn được duy trì, dần dần, cộng đồng mạng cũng quên chuyện này đi.

Bách Mỹ Quyên không còn người nhà, Trần Xương Kiến và Trần Dục không thể lo hậu sự cho nàng, cảnh sát đành gọi cho Phó Bách Châu.

Thời điểm nhận được thông báo, Thiệu Hiền cũng đang ở bên cạnh.

"Bách Châu." Hấn nhẹ nhàng ôm chặt chàng trai lạnh lẽo trước mặt, không nói thêm tiếng nào, cứ thế mà an ủi.

Một đôi tay vòng ôm lấy hấn, Phó Bách Châu để đầu tựa đầu lên vai Thiệu Hiền, thanh âm rầu rĩ.

"Trước kia mình rất hận bà ấy."

Nói thật, ở trong lòng, hấn còn ghê tởm Bách Mỹ Quyên hơn cả cha con Trần gia.

"Nhưng mà bây giờ bà ấy cũng chết rồi."

Hận ý cũng đã cuốn đi theo.

Thiệu Hiền vuốt ve tấm lưng hấn, "Cậu còn có mình."

Hận thì hận, nhưng Bách Mỹ Quyên dù sao cũng là mẹ ruột, là người hấn tin tưởng nhất, ỷ lại nhất lúc còn nhỏ.

Liền cứ thế mà chết đi như một trò đùa.

Phó Bách Châu buông Thiệu Hiền ra, "Mình không sao."

"Mình vẫn luôn bên cạnh cậu." Thần sắc Thiệu Hiền vẫn ôn hòa như vậy, vĩnh viễn không thay đổi.

Phó Bách Châu không cử hành tang lễ cho Bách Mỹ Quyên, chỉ an an tĩnh tĩnh đem tro cốt của nàng đi chôn.

Hắn chăm chú nhìn tấm ảnh trên bia mộ, trong lòng một mảnh yên lặng.

Thiệu Hiền nắm lấy tay hắn, nói với người phụ nữ trong hình: "Dì Bách, sau này cứ giao Bách Châu cho tôi."

Bà không thể bảo vệ cậu ấy, tôi có thể.

Phó Bách Châu bỗng nhiên nắm chặt tay Thiệu Hiền, con mắt phiếm xanh sáng rực lên dưới ánh mặt trời.

Chút tầm tối sót lại trong trí nhớ của hắn, chung quy cũng được nắng trời xua tan.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, Thiệu Hiền còn chưa kịp thả tay Bách Châu đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

"Thiệu Hiền, sao cậu lại ở chỗ này? Còn đây là..... Phó Bách Châu?"

Thiệu Hiền lập tức quay người lại, tay vẫn đang đan vào nhau.

Nếu đã bị người khác thấy rồi thì không cần phải giấu nữa.

"Trịnh Hạo, cậu tới đây làm gì?" Thiệu Hiền thần sắc tự nhiên hỏi.

Trịnh Hạo trả lời theo bản năng: "Mình tới thăm bà nội."

Hắn dừng một chút, "Còn..... hai cậu?"

Này cũng càn rỡ quá đi! Ban ngày ban mặt vậy mà dám nắm tay nắm chân? Còn là hai đứa con trai nữa!

"Tất nhiên là tới thăm người thân rồi."

"Vậy hai cậu....." Ánh mắt Trịnh Hạo dừng trên bàn tay nắm chặt của bọn họ, mặt mày vừa hoang mang vừa khiếp sợ.

Thiệu Hiểu đột nhiên mỉm cười, mặt mày sáng lạn, so với nắng trời còn rực rỡ hơn.

"Bọn mình yêu nhau."

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BẨM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 52: Cú Đấm Của Tekken

*Tekken là cái trò chơi chọn nhân vật rồi đánh nhau ì xèo ấy, nên tui đoán ý của tác giả chắc là cú dứt điểm ấy:v

Trịnh Hạo không biết giữ mồm giữ miệng bao giờ, Thiệu Hiền cũng không trông mong hắn có thể giữ bí mật được chuyện này.

Nhưng không ngờ cái loa phát thanh của Trịnh Hạo thế nhưng có thể sánh ngang với vận tốc ánh sáng.

Hắn cùng Phó Bách Châu vừa chân trước chân sau về đến nhà liền nhận được điện thoại của Thiệu Uẩn.

"Anh hai, đúng như những gì anh nghe được đó."

Thiệu Hiền cũng không muốn nói dối, dù sao cũng phải ra mắt người nhà, sớm hay muộn cũng không có gì khác biệt.

"Hiền Hiền, anh không phản đối em yêu đương với ai, nhưng em thật sự nghĩ kĩ rồi sao?"

Mặc dù Thiệu Uẩn trầm ổn trước giờ cũng bị tin tức này làm cho hốt hoảng.

Thiệu Hiền đổi giày, ngồi lên sofa, nằm dựa đầu lên đùi Phó Bách Châu đáp: "Em nghĩ kĩ rồi, cả đời này em chỉ cần cậu ấy thôi, người

khác ai cũng không được."

Hắn ngửa mặt lên nhìn Phó Bách Châu, nhìn thấy cả quang mang nơi đáy mắt.

Lộng lẫy như sao trời.

Hắn dùng tay trái chỉ chỉ chỗ ăn cơm của mình.

Phó Bách Châu thuận theo cúi đầu, mỉm cười hôn nhẹ một cái.

Đầu bên kia điện thoại, Thiệu Uẩn không cảm động chút nào, còn muốn khuyên bảo thêm vài câu liền nghe Thiệu Hiền hỏi lại: "Anh hai, anh có thích chị Hân không?"

"Đương nhiên là có rồi!" Thiệu Uẩn trả lời không chút do dự.

"Em cũng thích Bách Châu." Giọng điệu vô cùng nghiêm túc, "Em hy vọng anh sẽ ủng hộ bọn em."

Nói thật, Thiệu Uẩn cũng không để ý Thiệu Hiền yêu đương với ai, hắn chỉ lo em trai mình phải chịu tổn thương thôi.

"Hiền Hiền, nhưng mà..."

"Em biết anh lo cái gì, nhưng em không để bụng mấy thứ đó đâu, Bách Châu cũng vậy. Bọn em không phóng hỏa giết người, đóng cửa hưởng thụ cuộc sống của mình, không e ngại người khác. Nếu như vậy mà cũng bị mắng thì những người đó đúng là bắt chó đi cày rồi."

Thiệu Uẩn trầm mặc một lát, lại than nhẹ, "Tuy đạo lý là vậy, nhưng mà thế gian này có bao nhiêu người chịu hiểu đâu?"

"Anh đừng lo, em với Bách Châu không sao đâu."

"Hai đứa vui là được rồi.", Thiệu Uẩn có chút buông lỏng, nhưng vẫn còn lo lắng, "Ba mẹ với ông nội còn chưa biết đâu, nhưng rồi sẽ biết, em nên chuẩn bị tâm lý trước đi."

"Vâng, em biết rồi." Thiệu Hiền ngừng một chút, "Anh hai, em cảm ơn."

Sau khi ngắt điện thoại, Thiệu Hiền mặt mang ý cười, "Sợ không?"

"Sợ cái gì?" Phó Bách Châu hỏi.

Thiệu Hiền điều chỉnh tư thế, nằm hơi nghiêng lại.

"Chắc không lâu nữa, cậu sẽ phải đi gặp người nhà với mình đó, vợ dù có xấu cũng phải ra mắt nhà chồng, bất quá cậu không phải sợ, cậu một chút cũng không xấu, còn rất xinh đẹp nữa."

Phó Bách Châu không thèm so đo xưng hô gì mà "vợ" với "nhà chồng" linh tinh các thứ loạn xạ.

"Ừ, mình không sợ."

Chỉ cần có thể ở bên cạnh Thiệu Hiền, cô chú với ông có đánh chửi thế nào hấn cũng không để bụng.

Điều duy nhất hấn sợ hãi là phải rời xa.

"Nếu nhà mình phản đối thì cậu định làm sao đây?" Thiệu Hiền cong mắt cười hỏi.

"Mình chịu được hết, chỉ cần không mất mạng là được."

Phó Bách Châu trịnh trọng hứa hẹn.

Thiệu Hiền trừng mắt liếc hắt một cái: "Nhà mình đâu có ác vậy?"

"Đúng rồi, bọn họ sẽ không."

Đôi mắt Bách Châu tràn ngập ý cười, hắt đứng dậy, bế cả Thiệu Hiền lên, "Đến giờ đi tắm rồi."

Thiệu Hiền dù sao cũng là một chàng trai hơn năm mươi kí, không biết Phó Bách Châu lấy sức đâu ra mà nhìn có vẻ không nặng nhọc chút nào.

"Leo cầu thang kiểu này nguy hiểm lắm, thả mình xuống đi."

Phó Bách Châu lắc đầu, "Không nặng, cứ coi như là vận động đi."

Hắt như đi trên đất bằng, mang Thiệu Hiền lên lầu dễ như trở bàn tay, hắt bước vào trong phòng, đem người thả lên giường.

Tiền Văn Kiệt đã đi thi đấu rồi, trong nhà giờ chỉ còn hai người bọn họ.

"Cậu lúc trước cũng thế này với mình." Phó Bách Châu nhẹ giọng nói.

Thiệu Hiền hoang mang: "Lúc nào vậy?"

"Lần cậu với Bút chì cứu mình."

Kéo hắt ra khỏi căn phòng chật chội âm u kia, kéo hắt ra khỏi bóng tối.

Thiệu Hiền đã nhớ ra.

"Thật may mắn khi tìm thấy cậu."

Hắn nằm thẳng trên giường, hai bàn tay giữ lấy khuôn mặt Bách Châu, liếm nhẹ lên mặt hắn.

"Phó tiên sinh, trong ngăn kéo có ba con sói đó."

Có cái gì đó vừa ầm ầm nổ tung trong ngực Phó Bách Châu, lý trí hắn dường như đã ngừng hoạt động.

Hắn ngơ ngác nhìn Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền rút cuộc cũng có chút ngại ngùng, chớp chớp mi:
"Cậu làm qua lần nào chưa? Mình chưa đâu. Hay là hai đứa mình cùng thử chút đi, nghe nói lần đầu sẽ không thoải mái lắm, nhưng đừng lo, mình sẽ hết sức nhẹ nhàng, cậu sẽ không khó chịu đâu."

Phó Bách Châu: "....."

Hắn nghiêm túc quan sát biểu tình Thiệu Hiền, phát hiện người ta thật sự định ném thử trái cấm một lần.

Phó Bách Châu trở mắt vài giây, sau đó nhanh chóng quyết định.

Hiền Hiền sợ đau, dễ bị thương, nếu ở phía dưới nhất định sẽ đau một trận. Loại chuyện này ai trên ai dưới cũng được, cứ mặc kệ đi.

Cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên trán Thiệu Hiền, hắn đứng dậy nói: "Mình đi tắm trước."

Chờ Thiệu Hiền tắm rửa xong, Phó Bách Châu đã ngoan ngoãn chờ trên giường.

Thoạt nhìn như đang mời gọi.

Thiệu Hiền thấy áo hần không cài, khóa quần cũng không kéo hần hoi, không khỏi có chút đau lòng, đưa tay chỉnh lại giúp hần, cười nói: "Nhớ đó, cậu không khóa, người khác sẽ giúp cậu khóa."

Cũng nhớ kỹ trong lòng, sau này nhất định phải thời thời khắc khắc nhắc nhở Phó Bách Châu.

Bất quá lúc đang giúp đỡ nhiệt tình, Thiệu Hiền không cẩn thận đụng trúng vết thương cũ của người ta, hần bỗng nhiên sửng sốt, mọi tư vị tức khắc tràn ngập trong lòng.

Hần im lặng một lát, đột nhiên hỏi: "Cậu sợ đau không?"

"Không." Phó Bách Châu cười.

"Sao vậy được?" Thiệu Hiền lăm bắm một câu, vỗ vỗ vai hần, quyết đoán: "Hôm nay không làm gì hết."

Phó Bách Châu không hỏi lí do, chỉ đáp: "Ừ."

Thiệu Hiền nhắm mắt lại, trong lòng nổi lên từng chút đau đớn.

Vừa rồi đụng trúng vết sẹo của Bách Châu, hần đột nhiên nghĩ đến, cậu ấy lúc nhỏ khổ sở cùng cực, trên người còn có một vết thương là do che chở cho mình, nhiều năm như vậy rồi, sẹo vẫn không mờ đi, thật sự khiến người khác đau lòng vô cùng.

Làm cái kia nhất định sẽ rất rất không thoải mái. Thiệu Hiền không muốn hần phải chịu thêm chút khó chịu nào.

"Phó gia bây giờ sao rồi?" Thiệu Hiền thuận miệng đổi đề tài.

Tay phải Bách Châu chụp lấy gáy Thiệu Hiền, từng chút từng chút vuốt nhẹ, vô cùng không để tâm nói: "Gặp tấn công như vậy, chắc là không ổn lắm."

Bây giờ Phó Tông chắc là rất đau đầu đi.

Thiệu Hiền ngược mặt lên nhìn vẻ mặt của hắn, nhin không được vui vẻ cười rộ lên.

"Đẹp trai ghê." Lời khen từ tận đáy lòng.

Phó Bách Châu bỗng nhiên cười bỏ thất lạng, đối Thiệu Hiền thờ dài: "Chúng ta nên giải quyết thôi, có chút khó chịu rồi."

Thiệu Hiền nhắm mắt lại, cũng cười thất lạng.

Một cổ mùi hương quen thuộc thoang thoảng lượn lờ trên chóp mũi, giống y đúc như mùi trong trí nhớ của hắn.

Làm người khác dễ dàng trầm mê.

"Phó Bách Châu, mình vẫn luôn rất thích cậu." Sau khi giải phóng xong, hắn hí mắt cười nói.

[Đoạn này mạnh dạn đoán hai bạn trẻ đầu tựa vai nhau cùng giải quyết chút chuyện sinh lý nhé >v<]

Đáp lại, vẫn là một nụ cười rạng rỡ như cũ.

Hai người vẫn còn lưu luyến với cái chuyện kia, đang định đổi ý thử một lần, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên phá vỡ hết kế hoạch.

Phó Bách Châu ngẩng đầu, hơi do dự, chờ biểu tình thoáng bình phục một chút mới tiếp điện thoại.

"Có chuyện gì?" Thanh âm thật lạnh nhạt.

"Ông nội cậu bệnh tình nguy kịch, cậu có muốn trở về một chút hay không?"

Phó Bách Châu trầm mặc vài giây, "Được."

Ngắt điện thoại xong, hắn nằm nghiêng bên người Thiệu Hiền giải thích: "Tình hình ông nội không khả quan lắm, mình phải xuất ngoại một chuyến."

"Mình đi với cậu."

"Không cần," Phó Bách Châu đưa tay nhẹ vỗ trán hắn một cái, "Mình rất nhanh sẽ trở về."

Ngày hôm sau, Phó Bách Châu rời Trung Quốc.

Qua mấy ngày, quả nhiên có tin người sáng lập Phó thị qua đời truyền ra.

Sau khi ông nội Phó mất, nội loạn Phó gia bùng nổ trong nháy mắt.

Lúc đầu còn âm thầm phân cao thấp, bây giờ toàn bộ đã chuyển sang đấu đá công khai.

Ông vốn muốn đem gia nghiệp giao cho Phó Tông và Phó Bách Châu, đồng thời chia cho những người khác một ít để an ủi.

Dù sao, năng lực của hai người họ ở Phó gia là rõ như ban ngày.

Nhưng những người xung quanh Phó Tông lại không vui vẻ lắm.

Có người lặng lẽ tiết lộ cho ông nội Phó biết chuyện Phó Bách Châu thích nam nhân, không thể vì Phó gia kéo dài hương khói.

Lúc đầu ông cũng không tin, thẳng đến khi ảnh chụp và video cùng đi mua đồ ăn của Bách Châu và Thiệu Hiền xuất hiện trước mặt.

Từng trải nhiều, sao có thể không nhìn ra Phó Bách Châu đang đắm chìm trong tình yêu?

Hắn là một người vô cùng truyền thống, cực kỳ coi trọng huyết mạch truyền thừa.

Nếu đại phòng không có cách nào kéo dài, vậy thì phải tìm cách khác thôi.

Ông nội Phó lập lại di chúc.

Phó Tông ngàn tính vạn tính, không nghĩ đến mình sẽ thua ở điểm này.

Thời khắc nhận lấy bản di chúc kia, hắn chỉ cảm thấy bản thân mình cái gì cũng không có.

Bất quá ông ấy vẫn còn nhớ chút ân tình, để lại cho hắn một ít cổ phần. Giàu có cả đời không thành vấn đề.

Nhưng Phó Tông đã trầm mê mùi vị quyền thế, bắt hắn từ bỏ, thật sự khó mà làm được.

Những người khác có di chúc, Phó Tông kinh doanh nhiều năm, trong tay có thực quyền.

Hai bên tiến vào cục diện giằng co. Thẳng đến khi Phó Bách Châu xuất hiện.

Hắn mặc một thân tây trang màu đen, dung mạo tuấn mỹ, thân hình cao lớn, lập tức thu hút chú ý của truyền thông.

Phó Bách Châu lập tức đi về hướng Phó Tông, lúc đi ngang qua, hắn nhẹ giọng nói: "Là tôi cho người nói với ông nội."

Lời này chỉ có hai người họ nghe thấy.

Từ sau khi biết được nội dung di chúc, lý trí Phó Tông bắt đầu dần sụp đổ.

Mấy ngày nay, thần kinh hắn vẫn luôn căng như dây đàn, chỉ cần thoáng vút một mối lửa sẽ lập tức nổ tung.

Những lời này của Phó Bách Châu chính là đổ thêm dầu vào lửa.

Dưới cái nhìn của đông đảo truyền thông, chỉ thấy Phó Tông đột nhiên bật dậy, liều mạng bóp cổ Phó Bách Châu, tựa như giãy tiếp theo phải bóp chết hắn.

Một màn hoang đường này bị ghi lại không sót chút nào.

Phó Tông rất nhanh đã bị vệ sĩ ấn xuống đất, cổ sức giãy giụa thế nào cũng không ăn thua.

Phó Bách Châu từ trên cao nhìn xuống hắn, "Gọi bác sĩ tới."

Cơ hồ tất cả mọi người đều tự hỏi: Sao lại gọi bác sĩ? Phó Tông bị bệnh à?

Bác sĩ rất nhanh đã có mặt, mũi cao mắt sâu, tướng mạo có chút khắc nghiệt.

Hắn kiểm tra qua cho Phó Tông, thở dài nói: "Phó tiên sinh, lúc trước đã nói rồi, Phó chủ tịch không chịu được kích thích, có lẽ không nên để ngài ấy tham dự lễ tang. Chuyện ba mẹ mất, đối với con cái mà nói chính là một bóng ma không thể xóa nhòa."

"Là tôi sơ sót," mắt Phó Bách Châu lộ ra vẻ thương hại, "Tôi chỉ muốn để ông ấy đưa tiễn ông nội hết đoạn đường cuối cùng mà thôi."

Mọi người: Tình huống gì đây?

Phó Tông liếc mạng gào lên: "Mày đang làm gì? Mày đang nói chuyện quỷ quái gì vậy? Tao không có bệnh! Tao không có bệnh!"

Hắn điên điên khùng khùng, hoàn toàn bất đồng với Phó chủ tịch ưu nhã quý phái trước kia.

Mọi người không khỏi nghĩ trong lòng: Xem ra Phó Tông thật sự phát điên rồi.

Đối mặt với dò hỏi của truyền thông, Phó Bách Tông chỉ có thể nửa giả nửa thật nói: "Tâm lý ba tôi đúng là có chút vấn đề, dù có như thế nào, tôi đều sẽ tận lực phối hợp với bác sĩ trị liệu."

Mà vừa rồi, hình ảnh Phó Tông muốn bóp chết Phó Bách Châu vừa đúng lúc có thể chứng minh tâm lý Phó Tông xác thực không bình thường lắm.

Thật ra Phó Bách Châu cũng không oan uổng Phó Tông.

Hắn vẫn luôn cảm thấy dự vọng khổng chế của Phó Tông quá lớn, cố chấp đến mức không giống với người thường.

Cũng bởi vậy, hắn gặp qua không ít bác sĩ tâm lý, cuối cùng xác định tình trạng tinh thần của Phó Tông thật sự khác biệt với mọi người.

Có lẽ do áp lực công việc gây ra, lại có lẽ vì nhiều năm không có con cái gây ra, tâm lý hắn đã sớm có vấn đề rồi.

Bùng nổ chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Sau khi tang lễ kết thúc, hắn quay về chỗ của mình, vừa mới định gọi cho Thiệu Hiền thì chuông điện thoại vang lên.

Là Thiệu Hiền gọi tới.

Vừa nhấn nghe, Phó Bách Châu còn chưa kịp giải thích tình hình bên này đã nghe thấy Thiệu Hiền nói: "Ba mẹ với ông nội biết chuyện hai đứa mình rồi, bọn họ muốn gặp cậu."

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 53: Mình Muốn Nhìn Cậu

Nhận được điện thoại của Thiệu Hiền, Phó Bách Châu mặc kệ hết những chuyện vụn vặt kia, trực tiếp bay về thành phố Yên.

Thiệu Hiền đích thân đến sân bay đón Bách Châu.

"Không cần mua chút quà sao?"

Phó Bách Châu ngồi trên ghế phụ, cảm thấy sắp ra mắt người lớn mà dĩ tay không thế này thì không ổn chút nào.

"Mình chuẩn bị hết rồi, ở sau cốp xe ấy."

Thiệu Hiền rất thông cảm, ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ liền, làm gì có thời gian đi mua quà? Mình tự lo trước là được rồi.

"Tốt quá."

Phó Bách Châu ôn nhu cười rộ lên, ánh mắt sâu thẳm khiến người ta như chết chìm trong đấy.

Lần này thật sự gấp gáp quá, lần sau nhất định phải tỉ mỉ chọn quà mới được.

"Hồi hộp sao?" Thiệu Hiền cười, liếc hần một cái.

Phó Bách Châu thành thật gật gật đầu, "Ừ, hồi hộp."

Dù sao cũng đâu phải chỉ là đi thăm họ hàng đơn thuần đâu.

"Không cần, bọn họ đều nhìn cậu lớn lên mà, sẽ không hung dữ với cậu, mình mới là người bị mắng đây này."

Thiệu Hiền ra vẻ nhẹ nhàng nói.

Không nghĩ tới, thật ra hắn cũng hơi sợ sợ.

Xe tiến vào trong nhà, Thiệu Hiền dừng lại, hít sâu một hơi, quyết đoán đi ra sau lấy quà xuống.

Đằng nào cũng trốn không được nữa rồi, tới thôi.

Trong phòng khách, ông nội Thiệu chậm rì rì uống trà, nghe người giúp việc báo Thiệu Hiền cùng Bách Châu đã tới liền mở miệng nói: "Lát nữa đừng có mà dọa hai đứa nó."

"Ba, có phải Hiền Hiền dắt con gái về đâu!"

Thiệu Bác Viễn đầy một mặt bức dọc, hắn thật sự không hiểu ba mình đang nghĩ gì nữa.

"Vậy con dữ với nó, nó sẽ mang bạn gái về sao?" Ông nội Thiệu đẩy một chén trà nhỏ qua, cười ha hả nói, "Uống cho hạ hỏa."

Mi mày Thái Nhã Lan hơi chau lại, tuy bà ưu sầu, nhưng vẫn khuyên nhủ Thiệu Bác Viễn: "Hiền Hiền là đứa có chính kiến riêng, con nó muốn ở bên ai là quyền của nó, chúng ta cũng không quản được, với lại, đứa nhỏ Tiểu Châu kia cũng không tồi."

"Tôi hay không tôi thì nó vẫn là một thằng đàn ông!" Thiệu Bác Viễn trừng đỏ mắt.

Vừa dứt lời, Thiệu Hiền và Phó Bách Châu đã đến trước cửa.

Bọn họ ngược sáng mà vào, tướng mạo tuấn mĩ, cao ráo vừa vặn, khí chất xuất chúng đứng chung một chỗ, nếu không bàn đến giới tính thì nhìn qua đúng là một cặp xứng đôi vừa lứa.

Thiệu Hiền bước vào trong, dẫn Bách Châu đến trước mặt mọi người, quà cáp đặt xuống đầy đủ.

Thiệu Bác Viễn hừ một tiếng, quay mặt ra chỗ khác.

"Anh hai chị hai đâu rồi ạ?"

Hắn ra vẻ tự nhiên hỏi han, nhưng vẫn không dám ngồi.

Thiệu Thanh Sơn cùng Thiệu Bác Viễn cũng chưa lên tiếng, rót cuộc Thái Nhã Lan xót con không muốn thằng bé chịu ủy khuất, liền cười cười: "Hai đứa nó có việc không đến được, hai ngày nữa mới về."

"Khi nào anh chị về con phải qua thăm mới được, lâu rồi không gặp Tiểu Hằng, chắc bây giờ thằng bé cao lắm đây."

Tiểu Hằng là cháu trai hắn, năm nay đã sáu tuổi.

Thiệu Hiền cố ý muốn đánh trống lảng, Thiệu Thanh Sơn không cho hắn cơ hội đó, trực tiếp nhìn sang phía Phó Bách Châu, "Con lên trên với ta đi."

Nói xong liền đứng dậy, chống gậy bước lên.

Phó Bách Châu vội vàng chạy qua đỡ ông, Thiệu Thanh Sơn cũng không cự tuyệt.

Trơ mắt nhìn Phó Bách Châu cùng ông nội lên lầu, Thiệu Hiền một thân lẻ loi đứng trước sofa, bày ra biểu tình vô cùng đáng thương nhìn Thái Nhã Lan.

Thái Nhã Lan trước giờ đều rất cưng chiều con mình, không chịu nổi bộ dạng này của hắn, liền nói: "Ngồi xuống uống miếng nước đi đã."

"Ngồi cái gì mà ngồi!" Thiệu Bác Viễn trừng mắt liếc hắn một cái, "Ra góc kia đứng, không cho ngồi!"

Nhìn bộ dáng này của ba mình, đúng là tức giận thật rồi.

Thiệu Hiền chạy đến phía sau lưng ông, lại lấy tay đầm đầm bóp bóp hết vai lại tới lưng, rõ ràng là muốn lấy lòng.

Thiệu Bác Viễn cũng là một ông bố cưng chiều con, không đành lòng cự tuyệt tấm lòng của hắn, hừ nhẹ một tiếng, hé mắt nhìn: "Cậu luẩn quẩn thế nào mà lại dắt một thằng đàn ông về vậy?"

"Đàn ông thì không được à?" Thiệu Hiền âm ỨC hỏi.

"Đàn ông thì có gì tốt chứ! Nó có biết sinh con đẻ cái không?"

Thiệu Hiền một bên xoa ấn đường, một bên phản bác: "Sinh con quan trọng lắm hả ba? Con yêu đương cũng không phải vì muốn có con mà."

"Hơn nữa, cho dù là ngoại hình, nhân phẩm hay gia thế cũng không có ai tốt hơn Bách Châu đâu."

Thiệu Hiền hết sức tận tình nói tốt cho Phó Bách Châu, Thái Nhã Lan đứng về phía hắn, thi thoảng cũng đệm vào một hai câu.

Thần sắc Thiệu Bác Viễn hòa hoãn dần, nhưng vẫn có chút không tình nguyện.

Cùng lúc đó, ở thư phòng trên lầu. Phó Bách Châu đang cùng Thiệu Thanh Sơn đánh cờ.

Không biết từ lúc nào, ván cờ đã sắp kết thúc, Thiệu Thanh Sơn bỗng nhiên nói: "Không cần khiêm tốn."

Phó Bách Châu chỉnh tay, quyết đoán đổi vị trí hạ cờ.

"Cậu thắng, ha ha ha." Thiệu Thanh Sơn sang sảng cười, mắt đầy tán thưởng, lại âm thầm lộ ra vài phần lo lắng.

"Là ông giỏi cao đánh khế thôi ạ."

Phó Bách Châu quan sát biểu tình Thiệu Thanh Sơn, đoán được vài phần tâm tư của ông.

"Án của Trần Dục do cậu tố cáo."

Không phải hỏi, mà là khẳng định.

Phó Bách Châu không phản bác, "Vâng."

"Ba cậu bây giờ đang ở đâu?"

"Ông ấy đang trong viện điều dưỡng tâm lý."

Thiệu Thanh Sơn bình tĩnh quan sát hắn một lát, khuôn mặt dần trở nên nghiêm túc hơn.

"Thật ra, tôi không an tâm để cho Hiễn Hiễn ở bên cậu."

Hắn không phải không chấp nhận cách làm của Phó Bách Châu, hắn chỉ lo lắng, tương lai nếu có ngày Thiệu Hiễn đổi ý, không muốn dây dưa với thằng nhóc này nữa, nó có để yên cho cháu trai mình hay không đây.

Bỏ qua giới tính, chỉ nói đến tính cách thôi, hai đứa cũng đã khác biệt quá nhiều.

Mặt mày Bách Châu vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng cánh tay đang dẫu dưới bàn lại run nhẹ nhẹ, biểu tình hắn nghiêm túc vô cùng, lúc đối diện với Thiệu Thanh Sơn cũng không để bản thân mình bị lép vế.

"Con đã đem toàn bộ tài sản chuyển sang cho Hiễn Hiễn đứng tên. Lần này có hơi vội vàng, không kịp mang giấy tờ đến."

Đây là hứa hẹn lớn nhất hắn có thể làm được.

Hắn chỉ cần có Thiệu Hiễn là đủ rồi.

Thiệu Thanh Sơn hiển nhiên cũng ngây ngẩn cả người, vài giây sau lại không nhịn được mà hỏi: "Nếu có một ngày, Hiễn Hiễn không muốn ở bên cạnh cậu nữa, cậu sẽ giải quyết như thế nào?"

Người không có, tiền cũng không có, cho dù là ai cũng sẽ không cam lòng.

"Nếu có ngày, Hiễn Hiễn không thích con, chắc chắn là do con không tốt, con sẽ tôn trọng quyết định của cậu ấy."

Đây là lời nói thật lòng của Phó Bách Châu.

Trước kia, hắn căn bản không dám ước mong được làm bạn với Thiệu Hiền, bây giờ Thiệu Hiền nguyện ý cùng hắn nói chuyện yêu đương, hắn đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Thiệu Hiền thích cái gì, hắn sẽ cho cậu ấy cái đó.

"Vì sao?" Thiệu Thanh Sơn không nghi ngờ, chỉ là ông không thể tin được.

Phó Bách Châu: "Con yêu Thiệu Hiền."

Chắc như đinh đóng cột, không chút do dự nào.

Đối với Thiệu Thanh Sơn mà nói, yêu hay không yêu cũng không có ý nghĩa gì.

"Yêu đương là chuyện riêng của hai đứa, nếu Hiền Hiền thích cậu, tôi cũng không ngăn cản làm gì."

Hắn sống lâu như vậy rồi, có chuyện nào mà chưa từng thấy qua đâu.

Mỗi người có một cách sống riêng, chỉ cần Thiệu Hiền vui vẻ, người làm ông này chỉ có thể chúc phúc cho con cháu mà thôi.

"Cảm ơn ông Thiệu."

Thiệu Thanh Sơn ha hả cười, "Còn xưng hô xa lạ vậy sao? Không phải chỉ kết hôn mới trở thành người một nhà đâu, con khi còn nhỏ toàn gọi ta là ông nội thôi đấy."

Phó Bách Châu như trút được gánh nặng, trong mắt tràn ngập biết ơn.

"Cảm ơn ông nội."

Trên thư phòng không khí hòa hợp, dưới phòng khách, Thiệu Bác Viễn dưới sự khuyên giải, an ủi của Thiệu Hiền cùng Thái Nhã Lan cũng dần thả lỏng thần sắc.

"Tôi quản không nổi cậu nữa rồi!" Thiệu Bác Viễn thở dài thườn thượt.

Thiệu Hiền cười cười rót cho ông một chén trà, "Cảm ơn ba!"

Không lâu sau, Thiệu Thanh Sơn mang Phó Bách Châu xuống, quả nhiên thấy Thiệu Bác Viễn đã được Thiệu Hiền thu xếp ổn thỏa, không khỏi cười rộ lên.

"Đến giờ rồi, cả nhà ăn cơm thôi."

Thiệu Thanh Sơn lớn tuổi nên trong nhà lúc nào cũng chuẩn bị đồ ăn nêm nếm nhạt một chút, bản thân Thiệu Hiền thích ăn đậm đà hơn, nhưng vẫn rất vui vẻ.

Bởi vì dạ dày Phó Bách Châu không tốt, không thể ăn quá mặn, đồ ăn thế này coi như vừa hợp.

Trên bàn cơm, Thiệu Hiền gấp thức ăn cho ba vị người lớn, Phó Bách Châu mang trọng trách gấp thức ăn cho Thiệu Hiền.

Thiệu Thanh Sơn hiền lành cười nói: "Hai đứa sau này sống chung với nhau, cãi vã là chuyện không thể tránh được, phải biết thông cảm cho nhau, nhất là con đó Hiền Hiền, con cũng không thể bắt nạt Bách Châu được."

"Ông nội cứ yên tâm, con bắt nạt cậu ấy bao giờ chứ?"

Thiệu Hiền một chút cũng không cảm thấy hai người họ có gì để tranh cãi cả.

Tính cách Bách Châu tốt như vậy, muốn cãi cũng không biết cãi với ai.

"Hiền Hiền rất tốt, cậu ấy không nói sai đâu ạ." Phó Bách Châu nghiêm túc thể hiện thái độ của mình.

Thái Nhã Lan không nhịn được mà cười, con mình nuôi mình hiểu, được cưng quen rồi, khó tránh được có lúc sẽ khó chiều, nhưng thật ra Tiểu Châu từ nhỏ đã rất tinh ý, lúc nào cũng chăm sóc Thiệu Hiền, hai đứa đúng là chưa cãi nhau bao giờ.

Bà thật sự yên tâm.

Thiệu Bác Viễn thấy Phó Bách Châu như vậy, không khỏi mở miệng nói: "Con đừng có mà chiều nó quá, nó lại được voi đòi tiên bây giờ."

Đôi khi chiều chuộng quá cũng không tốt.

Thiệu Hiền: "....." Ba không thương mình nữa sao?

Cơm nước xong thì trời cũng đã muộn, Thiệu Thanh Sơn lên tiếng giữ người: "Hiền Hiền với Bách Châu ngủ lại một đêm đi, mai ăn sáng xong rồi hãy đi, ông còn muốn chơi với Bách Châu mấy ván nữa."

Tất nhiên không có ai nghi ngờ gì.

Ông nội Thiệu không nói dối, để hai người trò chuyện một chút liền gọi Bách Châu lên thư phòng.

Thiệu Hiền đơn giản là không có việc gì làm liền đi theo luôn, ngồi bên cạnh xem hai ông cháu đánh cờ.

Ông nội nhìn đại cục tốt hơn, mà Phó Bách Châu lại linh hoạt thay đổi chiến lược liên tục.

Thiệu Hiền tuy không tinh thông nhưng cũng nhìn ra được chút kỹ thuật.

"Ông nội đúng là gừng càng già càng cay mà!"

Thiệu Thanh Sơn sau một ván thắng sát sao, nhìn Thiệu Hiền tủm tỉm cười ra vẻ bội phục, cái miệng này cũng ngọt quá rồi.

"Già rồi, không theo kịp với thanh niên các cậu." Thiệu Thanh Sơn hừ hừ hai tiếng, "Đêm nay đến đây thôi, hai đứa đi đi."

Phó Bách Châu dọn dẹp bàn cờ xong, cùng Thiệu Hiền quay về.

Người giúp việc trong nhà là trợ lý riêng, chỉ chuẩn bị cho hai người một gian phòng.

Đây là phòng chuyên để cho Thiệu Hiền dùng, khi còn nhỏ Bách Châu thường xuyên theo Thiệu Hiền tới thăm ông, cũng ở qua chỗ này.

Hắn trước kia cùng lắm chỉ có thể ở cách vách, mà bây giờ có thể cùng Thiệu Hiền ở chung một gian, ngủ chung một giường.

"Hôm nay ông nội nói gì với cậu vậy?" Tắm rửa xong, Thiệu Hiền dựa vào thành giường hỏi.

Phó Bách Châu mang khăn lông tới, đầu tiên dùng khăn đem tóc ướt của hắn lau khô một chút, sau đó mới dùng đến máy sấy.

"Chỉ kêu mình chơi cờ thôi."

Tóc ngắn khô rất nhanh, chưa tới một phút đã xong.

Thiệu Hiền chui người cuộn lại trong chăn, nằm ngửa cùng hấn nói chuyện: "Lúc chơi cũng không nói gì sao?"

"Ông dặn mình sau này phải chăm sóc cậu thật tốt."

Mắt Phó Bách Châu tràn ngập nét cười, "Hiền Hiền, mình rất vui."

Ánh mắt hấn thật sự rất thâm tình, da mặt Thiệu Hiền lại hơi mỏng, đành phải giấu nửa mặt dưới gối, đẩy hấn ra xa một chút, "Mau đi tắm đi."

"Ừ."

Phó Bách Châu thu dọn quần áo bước vào phòng tắm, rất nhanh đã có tiếng nước ào ào truyền ra.

Thiệu Hiền không nhúc nhích nhìn chăm chăm cái đồng hồ báo thức trên bàn.

Lúc trước tiếp xúc qua với Bách Châu đã biết cậu ta làm được, hấn vẫn luôn muốn đường đường chính chính nhìn kĩ một chút nhưng vẫn chưa có cơ hội nào.

Ăn no mặc ấm rồi, phải suy nghĩ tới mấy chuyện hay ho thôi.

Ở đây tuy không thể làm tới cái bước kia, nhưng mà nếu chỉ nhìn thôi chắc là được mà nhỉ?

Lát sau, tiếng nước ngừng, cửa phòng tắm mở ra.

Thiệu Hiền lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ.

Trong phòng chỉ còn một chiếc đèn, dịu nhẹ ảm áp, cũng không gây chói mắt.

Phó Bách Châu lau khô tóc, thấy Thiệu Hiền hình như đã ngủ, tay chân lại càng nhẹ nhàng hơn, cẩn thận lên giường rồi tắt đèn.

Hắn nằm thẳng xuống, cách Thiệu Hiền xa ời là xa.

Mấy ngày liên căng thẳng áp lực làm hắn có chút mệt mỏi, đang định nhắm mắt, lại cảm thấy có bàn tay đang sờ soạng lung tung.

Trong bóng đêm, Thiệu Hiền nhìn hắn chằm chằm, "Tối nay không cần lao động chút sao?"

"Mình tưởng cậu ngủ rồi."

Phó Bách Châu nói xong, nhấc tay hắn ra, kéo quần áo ngay ngắn lại, cười nói: "Đúng là xã hội chủ nghĩa mà, làm việc không phân biệt ngày đêm gì hết."

Hai người nằm yên trong chốc lát, Thiệu Hiền bỗng nhiên với tay bật đèn lên.

Hắn nằm sát bên, tay lại đặt trên cái chỗ kia của người ta, hơi hơi mỉm cười: "Phó tiên sinh, mình muốn đường đường chính chính nhìn cậu một lần, có được hay không?"

Phó Bách Châu: "....."

Này đúng là muốn mạng mà.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 54: Đây Là Người Của Tôi

Trong nhà thanh tĩnh yên bình, sau lúc nửa đêm rất ít khi nghe thấy chút tạp âm nào.

Không gian yên tĩnh khiến giác quan của con người được phóng đại lên gấp mấy lần, Thiệu Hiễn cảm nhận được rõ ràng, nhiệt tình của Phó Bách Châu cũng đang tăng lên.

Dưới ánh đèn cam mờ nhạt, khuôn mặt chàng trai như được bao phủ bởi một chiếc khăn lụa mỏng tang, tạo nên cảm giác xinh đẹp huyền ảo, hàng mi dài rũ bóng xuống nơi bọng mắt, thế nhưng lại sinh ra vài phần dịu dàng.

Thiệu Hiễn luôn biết Bách Châu lớn lên đẹp, nhưng trong khoảnh khắc ấy, vẫn bị vẻ ngoài của hắn làm cho ngỡ ngàng.

Hắn đã từng nghĩ, không ai có thể có cơ hội nhìn thấy loại biểu tình này trên khuôn mặt của Phó Bách Châu.

Nhưng bây giờ hắn đã được nhìn rồi, hơn nữa còn là người duy nhất may mắn được chiêm ngưỡng qua.

Thiệu Hiễn cúi đầu ghé sát bên tai hắn, thanh âm ép xuống thấp đến tận cùng.

"Được hay không? Nói một lời chắc chắn."

Ngón tay vẫn còn đặt ở cái chỗ kia.

Phó Bách Châu sao chịu nổi mấy lời này của hắn, dường như dùng hết toàn lực đè nén cảm giác rục rịch trong lòng, xong mới nói: "Yên nào, đang ở nhà của ông nội đấy."

"Không sao, phòng này cách âm rất tốt, chỉ cần cậu không làm phiền đến ông là được."

Thiệu Hiền khá nhiệt tình với mấy chuyện lao động, cũng dự định dẫn dắt Phó Bách Châu bước theo con đường của hắn.

Được hắn khích lệ, Phó Bách Châu cảm thấy chuyện này đích thực có thể khiến mọi người hạnh phúc, liền ngồi dậy, trong mắt tràn đầy hăng hái nhập cuộc.

Tóc đen mềm mại, vài sợi tóc mái dính sát vào hai bên thái dương, da thịt trắng nõn nà, đôi mắt trong trẻo đầy dũng khí và nhiệt tình, dễ dàng khiến người khác rơi vào lưới tình của hắn.

"Để mình tự tới."

Phó Bách Châu nhanh chóng lấy tay cởi bỏ thắt lưng, lại bị Thiệu Hiền cản lại chặt chẽ.

"Không được, mình muốn tự làm."

Bách Châu đành phải thỏa hiệp, tùy ý để vật nhạy cảm kia rơi vào tay Thiệu Hiền.

Hắn sợ nếu cứ giành qua giành lại, "bé con" kia lại không nghe lời mình nữa thì không ổn chút nào.

"Sao vậy?" Thiệu Hiền khẽ cười một tiếng.

Hắn cảm thấy Bách Châu như vậy thật vừa mắt, nhìn qua thấy khá tận hưởng chuyển lao động này.

Chỉ đáng tiếc là Thiệu Hiền không thành thạo gì với chuyện giúp người khác "giải quyết", thao tác tay có chút vụng về.

Hơn nữa, nhìn thấy trên thân người thương của mình rải rác hàng tá vết sẹo anh hùng, trái tim Thiệu Hiền vô cùng thương xót.

Có vết đã mờ, có vết vẫn còn hằn rất rõ.

Người này chịu khổ nhiều năm như vậy rồi, hắn không đành lòng để người ta sau này phải mệt nhọc như thế nữa.

Trong lòng Thiệu Hiền thầm ra quyết định.

Hắn nói muốn nhìn, thật sự cũng chỉ nhìn, nhìn vài lần xong liền thu tay lại.

Tắt đèn, cùng Bách Châu cách xa vạn dặm, không nhìn rõ mặt nhau dù chỉ một chút.

"Mình muốn đi chơi," hắn với tay nắm lấy tay Bách Châu, "Chỉ hai đứa mình thôi."

"Ừ, để mình sắp xếp."

Sáng hôm sau, Thiệu Thanh Sơn thấy hai người tinh thần phấn chấn, trên thân cũng không có dấu hiệu lạ nào, cũng không biết nên cảm thấy vui vẻ hay mất mát.

Người ông này có việc tò mò, chàng trai ông nhận vào cửa này cuối cùng là cháu rể hay cháu dâu đây.

Với tính cách của Thiệu Hiền, tất nhiên sẽ không hạ mình dưới thân người khác, nhưng Phó Bách Châu nhìn cũng không giống cái người phía dưới kia, cho nên ai cũng nhìn không ra hai người này rốt cuộc là ai trên ai dưới nữa.

Tò mò chuyện giường chiếu của cháu mình như vậy thì đúng là già mà còn không đứng đắn, Thiệu Thanh Sơn cũng chỉ nghĩ ngầm, không thật sự đi điều tra xác nhận.

"Ông nội, con với Bách Châu về đây ạ."

Ăn sáng xong, hai người lên tiếng chào rồi lái xe rời đi.

Sau khi trở về biệt thự, Thiệu Hiền thay quần áo xong, đang định đi đến công ty, chợt thấy Phó Bách Châu cũng đã đổi sang một thân âu phục, kiểu dáng còn khá giống với mình, nhìn qua cứ như đang mặc đồ đôi vậy.

"Cậu có việc ra ngoài à?" Thiệu Hiền hỏi.

Phó Bách Châu gật gật đầu, "Hôm nay có dự án cần kí kết."

"Hạng mục lớn thế nào mà đích thân sếp tổng ra tay thế này?" Thiệu Hiền vừa thay giày vừa trêu chọc.

Phó Bách Châu nhìn hấn cười cười, lại không trả lời.

Xuống đến gara, Thiệu Hiền nói: "Cậu đi đâu? Mình đưa cậu qua đó trước."

Không ngờ Phó Bách Châu thế nhưng lại giành lấy chìa khóa, ngồi lên vị trí tài xế, "Để mình lái cho, coi như thù lao đi nhờ xe đi."

Thiệu Hiền rút cuộc phát giác ra điều gì: "Cậu muốn tới công ty mình?"

"Nghe nói nhà ăn của Sùng Sinh nấu rất ngon, mình muốn nếm thử."

Thiệu Hiền vừa giận vừa buồn cười: "Hôm nay công ty mình đúng thật là có khách hàng muốn trao đổi hợp tác, nhưng mình giao cho Mạn La thu xếp rồi. Không ngờ thế mà lại là cậu, nói đi, sao lại giấu mình hả?"

Phó Bách Châu cắm chìa khóa xe, khòe môi hơi cong cong lên, "Sáng nay mình cũng vừa mới biết thôi mà."

Thiệu Hiền: "....." Nghĩ mình dễ lừa đến vậy à!

Hai người cùng nhau bước vào công ty, khiến cho nhân viên lén bàn tán tưng bừng.

Có không ít người là quần chúng hóng hớt trên Weibo, nhìn thấy một màn hài hòa tốt đẹp như vậy, nhìn không được mà bắn pháo hoa trong lòng.

Khoan hãy bàn đến gia thế, chỉ cần nói đến giá trị nhan sắc của hai người thôi, một soái ca đã đủ làm người khác điêu đứng rồi, gặp đôi soái ca thì đúng là sát thương chí mạng.

Thiệu Hiền nhanh chóng dẫn Phó Bách Châu vào văn phòng, nhắc điện thoại bàn gọi cho Chúc Mạn La: "Đối tác hôm nay để mình trao đổi là được rồi."

Cúp máy xong, hắn dựa lên ghế, thần sắc nghiêm túc nhìn về phía Phó Bách Châu: "Phó tổng muốn hợp tác như thế nào đây?"

Phó Bách Châu rút từ trong bì hồ sơ ra một phần giấy tờ: "Đây là hợp đồng, mời Thiệu tổng xem qua."

Hợp tác là chuyện liên quan đến cả hai công ty, Thiệu Hiền không coi đây là trò đùa, cầm hợp đồng xem thật cẩn thận.

Trợ lý mang trà bánh bước vào, rồi lại đi ra ngoài.

"Công ty ngài đúng là phúc hậu nha, Phó tổng không sợ lỗ sao?" Thiệu Hiền khép hợp đồng lại, tủm tỉm cười nhìn về phía Phó Bách Châu.

Bách Châu bình chân như vại, "Kỹ thuật Sùng Sinh rất tân tiến, uy tín trong nghề cũng không tầm thường, tôi không nghĩ mình sẽ bị thiệt đâu."

Mấy lời khen này làm Thiệu Hiền cười rộ cả lên.

"Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hợp tác của chúng ta, không có cơ sở tín nhiệm, nguy hiểm không nhỏ, vậy bây giờ phải làm sao đây?"

"Ý Thiệu tổng là?"

Thiệu Hiền đứng dậy đi đến trước mặt hắn, chống hai tay lên hai bên tay vịn ghế ngồi, mâm mê tay hắn một lát rồi mới buông ra.

"Liên hôn thì sao đây?"

Những người yêu nhau, cho dù chỉ là chạm tay thôi thì xúc cảm cũng không giống như bình thường chút nào.

Ánh mắt Phó Bách Châu trầm xuống, "Đành tùy Thiệu tổng phân phó vậy."

Ở trong mắt người ngoài, hai người họ đàm phán chuyện hợp tác giữa hai công ty hết cả nửa ngày, nhưng thật ra cả nửa ngày kia được Thiệu Hiền và người họ Phó nào đó dùng để nói chuyện yêu đương.

Dù sao cũng tám năm không gặp rồi, có rất nhiều lời muốn nói với nhau.

Mấy ngày Bách Châu xuất ngoại lo chuyện lễ tang, Thiệu Hiền cũng tăng ca hết bằng đó ngày, thu xếp mọi chuyện ổn thỏa mới để ra được hai ngày nhàn hạ.

Nếu không phải đối tượng hợp tác lần này là Sùng Sinh thì người trước giờ chỉ đứng sau màn, ít khi xuất hiện trước mặt người khác như Phó Bách Châu, có khi bây giờ hẳn còn đang ở nhà nấu cơm cho Thiệu Hiền.

Nhưng người biết nội tình đều hiểu, Phó Bách Châu là người duy nhất có quyền quyết định chuyện công ty.

Hai người luẩn quẩn đến giữa trưa, Thiệu Hiền mới ngồi thẳng dậy, "Không phải muốn ném thử mấy món ở nhà ăn của chúng tôi sao? Phó tổng, đi thôi nào."

Phó Bách Châu nín tay hẳn lại, tươi cười dịu dàng, "Cà vạt lệch rồi, tóc cũng rối cả rồi."

Hắn đưa tay sửa sang lại cho Thiệu Hiền, dùng thái độ vừa nghiêm túc vừa tập trung.

Khóe môi Thiệu Hiền cong lên, không nhin được đặt tay lên thân hắn, thì thầm, "Không muốn ăn cơm, chỉ muốn ăn cái kia thôi thì phải làm sao bây giờ?"

"Thiệu tổng, ngài muốn ăn gì tôi cũng chiều hết."

Phó Bách Châu khẽ chạm vào ngón tay hắn, "Cơm nước xong thì bàn chuyện du lịch thôi."

"Được."

Hai người bước ra khỏi văn phòng, đúng lúc gặp Chúc Mạn La.

"Mạn La, ăn cơm chung đi."

Chúc Mạn La nhẹ cười, "Ừ."

Ba người xuống nhà ăn, thu hút không ít ánh mắt.

"Bên kia còn chỗ kia, Mạn La qua ngồi trước đi, mình với Bách Châu đi lấy cơm."

Thật ra ông chủ có đặc quyền, không cần tự thân đi lấy cơm, dặn một người chuẩn bị rồi đem lên văn phòng là được. Nhưng Thiệu Hiền muốn mang Phó Bách Châu đi một vòng, có ý định tuyên bố chủ quyền một chút.

Tuy ấu trĩ, nhưng lại có thể thấy được tấm lòng chân thật nhất.

Chúc Mạn La không định để Thiệu Hiền đi lấy cơm cho mình, nhưng cũng không muốn đi theo làm bóng đèn, đành phải cô độc ngồi xuống, nhìn hai người kia sóng vai rời đi.

Đã từng trải qua cảm giác tương tự, từ đáy lòng Chúc Mạn La cảm thấy vui cho Phó Bách Châu.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại bỗng reo lên, có tin nhắn mới.

Nàng mở ra, vừa thấy, hơi giật mình.

[Tiền Văn Kiệt]: Mạn La, cậu có đến xem mình đấu trận chung kết không? Mình có vé mời, không dùng thì phí quá.

Nàng do dự một lúc lâu sau, mãi đến khi hai người Thiệu Hiền quay lại vẫn còn chưa hồi phục.

"Mạn La, Bút chì định giải nghệ rồi đấy, cậu biết chưa?"

Chúc Mạn La sửng sốt, "Mình biết."

"Này cũng xem như cũng là lần thi đấu cuối cùng của cậu ấy rồi, chúng ta đến nhà thi đấu xem trận chung kết không?"

Nhìn Tiền bút chì cười hì hì suốt ngày thế thôi, thật ra cậu ta huấn luyện mười mấy giờ một ngày, cường độ vô cùng cao, cũng rất vất vả.

"Các cậu nói với cậu ấy chưa?" Chúc Mạn La hỏi.

Thiệu Hiền lắc đầu, "Định cho cậu ấy một bất ngờ."

"Mình cũng đi." Chúc Mạn La ngừng một chút, "Nhưng mà hai cậu đi là được rồi."

Thiệu Hiền nhìn không được nhìn cô ấy một cái, cũng không hỏi vì sao.

Cơm nước xong, Thiệu Hiền và Phó Bách Châu về văn phòng trước, Chúc Mạn La trả lời tin nhắn của Tiền Văn Kiệt.

Nếu từ chối làm ảnh hưởng đến phong độ thi đấu của cậu ấy thì không tốt chút nào.

Trong văn phòng Thiệu Hiền có phòng nghỉ, giữa trưa có thể chợp mắt một lúc, nhưng mà có hơi nhỏ.

"Buổi tối ăn ở đâu đây?" Mới vừa ăn cơm trưa xong, Thiệu Hiền đã nghĩ đến cơm tối.

Phó Bách Châu nghi hoặc, "Không ăn ở nhà sao?"

"Ừ nhỉ." Thiệu Hiền nghịch điện thoại, "Đợi tan làm cùng đi mua đồ ăn đi."

Ý cười đọng đầy nơi đáy mắt Phó Bách Châu, hẳn rất thích loại sinh hoạt ngày ngày bình thường ấm áp thế này.

"Có nơi nào cậu muốn đi không?"

Thiệu Hiền lắc đầu, "Cậu chọn là được."

"Ừ."

Mấy ngày tiếp theo, Thiệu Hiền cùng Phó Bách Châu vẫn luôn bận rộn chuyện hợp tác giữa hai công ty, mãi đến khi đầu đã vào đó, mọi việc dần bước vào quỹ đạo, hai người mới có thể nghỉ ngơi.

Một khi có thời gian nghỉ ngơi thì cái gì cũng không muốn làm.

Buổi tối trước khi đi du lịch, Phó Bách Châu đã sắp xếp hành lý xong, thấy Thiệu Hiền nằm trên giường, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa,

không khỏi hỏi: "Có phải không muốn đi nữa không? Không đi cũng được mà."

Thiệu Hiền lắc đầu, ánh mắt ngày càng thâm sâu.

Vừa rồi tranh thủ lúc Bách Châu đang xếp hành lý, hắn lén xem qua vài video nóng bỏng, bây giờ cần từ từ suy ngẫm lại một chút.

Không ngờ cái chuyện kia còn có thể làm ở nhiều tư thế như vậy!

Nhưng mà, làm chuyện đó thật sự sẽ thoải mái hơn cả giải quyết cho nhau sao?

Phó Bách Châu thấy hắn lạ lùng vậy, có chút lo lắng: "Không thoải mái trong người à?"

Từ lúc thăm ra quyết định kia ở trong lòng, Thiệu Hiền liền tìm một ít tư liệu và video để xem trước, tự chuẩn bị tâm lý cho chính mình.

Càng xem càng thấy hình như thay đổi hình thức lao động cũng không tệ chút nào.

Cái gì mà "lao động là quang vinh", gì mà "lao động là hạnh phúc", đúng là khiến người khác nhiệt huyết sôi trào.

"Không có, tắm rửa rồi ngủ thôi."

Ngày mai còn phải ngồi máy bay.

Hôm sau, hai sếp tổng phui tay, cùng nhau đến một quốc gia khác.

Trời xanh, mây trắng, biển xanh, cát vàng.

Thiệu Hiền cùng Phó Bách Châu dừng chân bên bờ biển, tâm trí đột nhiên trống nhẹ đi rất nhiều, mấy ngày mệt mỏi tựa như đã tan biến vào hư không.

"Chỗ này thật tốt." Thiệu Hiền tán dương từ tận đáy lòng.

Phó Bách Châu ôm lấy hân, "Chúng ta đến khách sạn trước đã."

Làm thủ tục nhận phòng xong, hai người thay đồ, tay trong tay dạo chơi dọc theo bờ cát.

Nơi này là thánh địa du lịch, có không ít gương mặt Đông Phương, nhưng hai người vẫn thu hút không ít sự chú ý từ xung quanh.

Tướng mạo xuất sắc bao giờ cũng khiến người khác phải nhớ thương.

Có người lớn mật đi tới chào mời, Thiệu Hiền cười cười nắm lấy tay Phó Bách Châu, từ chối từng người, từng người một.

Mọi người liền biết bọn họ là một đôi, nhiệt tình chúc phúc nồng hậu.

"Đi bơi không?" Thiệu Hiền hỏi.

"Đi."

Giây tiếp theo, Thiệu Hiền thả mình vào trong làn nước, như một người cá, xinh đẹp hoạt bát, ánh mặt trời trải dài trên da, cả người như bừng sáng.

"Bách Châu, mau xuống đây!"

Phó Bách Châu bật cười lên tiếng.

Đây là chú cá nhỏ chỉ thuộc về hần, độc nhất vô nhị.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 55: Xxx

Chơi dưới biển hơn nửa ngày, màn đêm đang dần buông xuống, hai người quay về khách sạn, tắm rửa, đổi sang quần áo thoải mái, cơm nước xong xuôi lại đi dạo dọc trên bờ cát.

Bóng tối trải dài, cảnh sắc ban đêm mang theo một vẻ đẹp khác hẳn với ban ngày.

Sóng vỗ rì rào, thanh âm mọi người nô đùa vui vẻ, theo gió lan đi khắp nơi.

Cách đó không xa có một chàng trai đẹp mắt ôm đàn ghita, vừa đàn vừa hát.

Giọng hát dịu nhẹ ngân lên khúc ca êm tai, quây quanh chàng trai có không ít người, bài hát vừa kết, mọi người ai nấy hoan hô reo hò.

Bị bầu không khí như vậy ảnh hưởng, trên mặt Thiệu Hiền vẫn luôn mang theo nét cười.

Phó Bách Châu cùng cậu nắm tay, mặt mày cực kì ôn nhu, "Đắt cậu đi một chỗ."

"Chỗ nào vậy?"

Phó Bách Châu cười mà không nói, Thiệu Hiền đơn giản không hỏi thêm, dù sao cũng không phải đem hấn đi bán.

Nơi này chủ yếu là những tòa nhà thấp bé, thậm chí bao phủ khắp không gian.

Thiệu Hiền cùng Phó Bách Châu tùy tiện đứng trước một bụi cỏ, cười hỏi, "Trong này có giấu bảo bối gì sao?"

Bụi cỏ cao tầm nửa người, kéo dài thành một mảnh lớn, vì là buổi tối nên Thiệu Hiền nhìn không ra thảm cỏ trước mặt mình rộng đến mức nào nữa.

Gió nhẹ thổi, mang theo mùi cỏ xanh, tỏa ra mùi vị của thiên nhiên.

Phó Bách Châu lấy di động ra, nhấn mấy cái trên màn hình.

Thiệu Hiền nhìn không rõ, thuận miệng hỏi, "Công ty có việc à?"

Vừa dứt lời, mắt hấn bỗng nhiên trừng lớn.

Những đốm sáng xanh nhạt từ bụi cỏ trước mặt bay lên, bay lượn lập lòe giữa không trung, tựa như sao băng xuất hiện trên bầu trời đêm lộng lẫy.

Nhưng không như phù dung sớm nở tối tàn, chúng đáp lại dưới bầu trời đêm, tạo thành một buổi triển lãm ánh sáng mà thế gian không gì sánh được.

Giây tiếp theo, ngày càng nhiều đom đóm từ mặt cỏ bay ra, bọn chúng xoay quanh bay múa, chỉ vì một mình Thiệu Hiền mà bày ra vũ điệu ánh sáng mộng ảo tuyệt vời nhất.

Nhìn ra xa, vô số đom đóm bay lượn trên không trung, tựa như ngân hà rơi xuống, mang đến cả một trời sao, đẹp không sao tả được.

Đột nhiên, đom đóm hình như bị dọa, nguyên bản là một đội hình đột nhiên lại loạn hết cả lên, càng thêm hoạt bát sinh động.

Thì ra là vì cách đó không xa chợt có bắn pháo hoa.

Pháo hoa nổ rộ giữa màn đêm yên tĩnh, nhiều không đếm kịp, hấp dẫn không ít du khách theo tiếng vang mà đến.

Màn trình diễn đầy tình yêu này như muốn bày tỏ tình ý nồng nhiệt đến cho một người nào đó vậy.

Thiệu Hiền bất ngờ, ngờ ngẩn đợi pháo hoa kết thúc, cuối cùng chỉ hỏi, "Còn gì mình không biết nữa không?"

Ánh mắt Bách Châu đông đầy dịu dàng, "Mình mua một viên kẹo vải."

"Còn gì nữa?"

"Còn chuẩn bị nhẩn."

Thiệu Hiền muốn hỏi tiếp, lại đột nhiên bị người nào đó đưa miệng sang, thì xem ai ăn kẹo giỏi hơn.

Tình hình thi đấu kịch liệt vô cùng, vô tiền khoáng hậu.

[Vô tiền khoáng hậu: Hàm ý của câu thành ngữ ám chỉ những điều hiếm hoi, đặc biệt. Được tạo nên bởi một cá nhân/sự kiện mà trước nay chưa từng xuất hiện, chưa ai sánh bằng.]

Xung quanh vang lên không ít tiếng huýt sáo thiện ý cùng tiếng hoan hô, hai người cũng không để ý, vẫn mãi đắm chìm trong lạc thú cá nhân.

Vài con đom đóm đậu lên đầu vai Thiệu Hiền, lấp lóe lấp lóe, vốn định nghỉ chân một lát, đột nhiên lại bị một ngón tay tiến đến xua đi. Trước khi đi bọn chúng còn lượn qua lượn lại vài lần, như tự hỏi hai người này sao lại đứng đây mà hôn hít.

Quay về khách sạn, cả hai không một lời vô nghĩa, trực tiếp chuyển từ hôn sang hoạt động tay chân.

Dần dần, Thiệu Hiền đột nhiên cảm thấy có gì không đúng lắm.

"Cậu đang làm gì vậy?" Nương theo ánh đèn mờ nhạt, Thiệu Hiền nhìn thấy người nào đó hình như khác lạ ngay giữa lúc thế này.

Phó Bách Châu đang mò mẫm gì đấy, nghiêm túc trả lời: "Không phải muốn làm sao? Không chuẩn bị trước thì lát sẽ không vào được."

"Cậu định ở dưới à?"

"Ừ."

Thiệu Hiền: "....."

Hắn vất vả xây dựng tâm lý vững chắc đến vậy, thế mà trong khoảnh khắc này lại sụp đổ hết.

Cả người nằm ngả ra phía sau, Thiệu Hiền thở dài, "Mặc dù có làm thật, chuyện chuẩn bị cũng phải để mình giúp cậu chứ, sao có thể để cậu tự lo được?"

"Sợ cậu mệt."

Phó Bách Châu nhận ra Thiệu Hiền đột nhiên mất hứng, đành phải dừng động tác lại, thật cẩn thận hỏi, "Có phải có chỗ nào không đúng không?"

Hắn hơi thấp thỏm, Thiệu Hiền không đành lòng, liền đoạt lấy đồ vật kia, rầu rĩ nói: "Hôm nay có hơi mệt, tạm không làm được không?"

Mặt mày Bách Châu tràn ngập nhu tình, "Đều nghe cậu."

Hai người nằm cạnh nhau định đi ngủ, nhưng người trẻ tuổi tinh lực dồi dào, nào có dễ dàng nói ngưng là ngưng như vậy?

Lăn qua lăn lại, đồ cầm trong tay giữ không được, ném cũng không xong.

"Mình đi giải quyết."

Phó Bách Châu nói xong liền đứng dậy, lại bị Thiệu Hiền dùng sức túm chặt.

"Phó tiên sinh, em muốn, nhưng em không muốn động."

Phó Bách Châu nghe hiểu.

Không cẩn thận đánh đổ thùng xăng, lửa cháy phùng phùng.

Thế nhưng hắn vẫn cứng đầu muốn dùng ý chí bản thân dập tắt, "Sẽ đau."

"Nhưng rất nhanh sẽ không khó chịu nữa." Thiệu Hiền bướng bỉnh nhìn hắn.

Hai người đối diện mấy giây, Phó Bách Châu rút cuộc bại trận, hấn gấp gáp lấy "bé con" ra, đem người kia đè xuống, bắt đầu hành sự.

Chỉ là lửa cháy quá lớn, hai người làm đến rạng sáng mới ngừng.

Cả người Thiệu Hiền bị lửa đốt, thời điểm tiến vào, đau đớn cũng tùy theo mà đến, nhưng vì kỹ năng của Phó Bách Châu không phải hạng tầm thường, những đau đớn đó dần dần biến mất, thay vào đó chính là khoái cảm lan ra toàn thân.

Hấn tựa như chân chính hiểu được những lời như "Lao động là hạnh phúc" rồi.

Đến giữa trưa, nắng trời trở nên ấm áp, xuyên qua khe hở trên màn, nghịch ngợm nô đùa khắp nơi.

Thiệu Hiền mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, tối hôm qua lo dập lửa, dập đến mức mệt rũ rời.

Duỗi tay qua bên cạnh sờ sờ, không có ai.

Hấn đột nhiên mở to mắt, tập trung nhìn quanh, trên giường đúng thật là chỉ có mình mình.

Tuy biết rằng có khả năng Phó Bách Châu có việc phải đi, nhưng tình huống này vẫn làm trong lòng Thiệu Hiền có chút mất mát.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy ngón áp út có gì khác thường, hấn nhấc tay ra khỏi ổ chăn.

Một chiếc nhẫn đã được đeo lên, không lớn không nhỏ, vừa vặn.

Khóe miệng không nhin được mà cong lên, hấn cẩn thận ngấm nhìn chiếc nhẫn lâu thật lâu, mãi cho đến khi có tiếng mở cửa.

Nghe thấy động tĩnh, Thiệu Hiền vội vàng đem tay nhét lại vào chăn, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Trên mặt đất trải thảm, hơn nữa Phó Bách Châu còn cố tình đi thật nhẹ cho nên căn bản không nghe được tiếng bước chân nào.

Tuy nhiên trên người hấn có một mùi hương độc đáo, chỉ cần tới gần, Thiệu Hiền đã nhận ra.

Phó Bách Châu nửa quỳ bên mép giường, nhẹ giọng kêu, "Hiền Hiền, Hiền Hiền...."

Gọi vài tiếng, Thiệu Hiền cũng chưa phản ứng, hấn đành không gọi nữa.

Thiệu Hiền tò mò hấn muốn làm gì, nhưng không thể mở mắt nên cái gì cũng không nhìn được.

Ngăn kéo hình như bị kéo ra nhẹ nhàng, người họ Phó nào đó không biết lấy cái gì, sau đó không ngờ thế mà lại có ý đồ táy máy tay chân.

Thiệu Hiền kinh hoảng mở to mắt, ngăn cản ý định chiến thêm hiệp nữa của hấn, "Anh làm gì vậy?"

Phó Bách Châu cầm thuốc mỡ trên tay, vẻ mặt vô tội, "Em bị thương, anh bôi thuốc cho em."

Rạng sáng, sau khi mọi chuyện xong xuôi, thật ra đã tắm rửa thoa thuốc hết cả rồi, nhưng cái nơi kia của Thiệu Hiền trước giờ

vốn không phải chỗ để làm thế này thế nọ, Phó Bách Châu vẫn không yên tâm, muốn kiểm tra lại một chút.

Không ngờ thế mà lại đánh thức Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền ngh vậy, vội vàng lấy chăn bọc kín mình lại, "Em không sao, không cần thuốc."

Hắn lại hỏi, "Anh đi đâu vậy?"

Phó Bách Châu đành buông thuốc mỡ xuống, "Sợ em ăn không quen nên anh xuống mượn phòng bếp, nấu cho em ít cháo."

Nói đến cháo, Thiệu Hiền mới cảm thấy mình có hơi đói.

Hắn chống tay muốn xuống giường, Bách Châu liền khẩn trương dìu hắn, "Em cần gì sao? Anh đi lấy giúp em."

Thiệu Hiền nhìn thấy trên ngón áp út người ta cũng đeo một chiếc nhẫn giống y như mình, trong lòng nểm ngọt, ngoài mặt lại cố ý nói, "Em muốn đi vệ sinh, anh đi thay em được à?"

Ai ngờ vừa dứt lời, cả người liền bị nhấc bổng lên.

Hắn được bế vào nhà vệ sinh, sau khi thả xuống, nghe Phó Bách Châu nói, "Khi nào xong thì gọi anh."

Phó Bách Châu dọn dò xong thì ra ngoài, sẵn sóc đóng cửa lại.

Hắn nhìn ra, thân thể Thiệu Hiền chưa thích ứng với việc kia nên có chút thẹn thùng.

Trong nhà vệ sinh, Thiệu Hiền xả nước xong, chống trên bồn rửa tay, soi gương nhìn lại chính mình.

Tóc tai lộn xộn, môi hơi sưng, mắt hình như hơi hồng hồng.

Đều tại tôi qua nhiệt tình như vậy!

Thôi xong! Hình tượng của mình!

Nhanh chóng đánh răng rửa mặt, chải tóc hăn hoi, chờ đến khi mặt mày khô ráo sạch sẽ, hăn mới chậm rì rì đi về phía cửa, mở ra.

Phó Bách Châu vẫn luôn đứng đợi.

Thấy hăn đi ra, Bách Châu lại định bế người ta về giường.

Thiệu Hiền vội vàng cự tuyệt, "Em đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi."

"Anh mang cháo lên rồi, ăn xong lại ra ngoài đi dạo một chút." Phó Bách Châu đỡ hăn ngồi xuống, "Em dựa vào đây đi, anh đút em."

Thiệu Hiền đúng là có chỗ không thoải mái, cũng không từ chối, nửa người dựa vào đầu giường.

"Không cần, em tự ăn được."

Dù sao thì vẫn tự thân vận động chút được mà.

Phó Bách Châu cười cười, mở hộp giữ nhiệt, múc ra một chén cháo thơm ngào ngạt, đưa đến trước mặt Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền đang định đưa tay ra đón, một muỗng cháo đã xuất hiện trước mặt.

Đành phải ăn thôi.

Suy đi tính lại, người nào đó muốn đút mình, vậy mình ngồi yên là được rồi.

"Anh ăn chưa?" Thiệu Hiền bỗng nhiên nghĩ tới chuyện như vậy.

"Em ăn xong anh mới ăn."

Như vậy sao được!

Thiệu Hiền ấu trĩ lấy chính mình ra uy hiếp, "Anh không ăn em cũng không ăn, muốn ăn thì ăn cùng nhau."

Hắn không biết người khác xử lý hậu trường có ướm át bản thủ như vậy hay không, nhưng hắn rất hưởng thụ cảm giác được chăm sóc như vậy.

Có thể được chăm sóc vô điều kiện, có thể biểu hiện cảm xúc chân thật nhất của mình trước mặt một người mà không cần kiêng nể, chẳng lẽ không phải là chuyện hạnh phúc nhất thế gian này sao?

Ít nhất Thiệu Hiền cũng thích đắm chìm trong đấy.

Ý cười trong mắt Bách Châu càng nồng đậm, "Được."

Hắn tự múc một muỗng cháo cho mình.

Hai người chậm rãi, nhẩn nha ăn hai chén cháo, Thiệu Hiền khôi phục chút tinh lực, hỏi: "Hôm nay đi đâu chơi vậy?"

Phó Bách Châu muốn giữ cảm giác thần bí nên không đáp rõ ràng.

Vì thế, bọn họ hôn nhau trên tháp, giúp đỡ người nước ngoài trên đường phố, nâng tạ dưới biển hoa mỹ lệ.

Mấy ngày này, Thiệu Hiền quên hết công việc, cống hiến hết mình cho "lao động".

Hầu như tất cả bọn họ cũng chiến một lần.

Mệt nhưng vui sướng.

Mãi đến một buổi tối nọ, thời điểm Phó Bách Châu đang định làm thêm lần nữa thì nhận được một cuộc điện thoại.

"Tôi nói này lão Phó à, cậu chơi chưa đủ sao? Khi nào cậu mới chịu về đây? Cậu muốn yêu đương thì tôi cũng muốn theo đuổi người ta mà?"

Triệu Tư Khâm khóc thút thít ở đầu kia điện thoại.

Phó Bách Châu thấy Thiệu Hiền nén cười, nhin không được cúi xuống hôn một lượt mới trả lời, "Ngày mai lên máy bay rồi, trở về liền cho cậu nghỉ mấy ngày."

Ngắt điện thoại xong, Thiệu Hiền trêu chọc, "Cậu ta vẫn chưa cưa đổ được Đỗ Trạch à?"

Không chờ Phó Bách Châu trả lời, hắn đã tự tìm ra nguyên nhân cho mình, "Nhưng mà, với tính cách của Đỗ Trạch, mặc dù hắn có thích thật thì cũng khó có được cảm giác an toàn. Nếu Triệu Tư Khâm không đủ nghiêm túc, chắc hắn Đỗ Trạch sẽ không chủ động mở lòng đâu."

Triệu Tư Khâm hướng ngoại, nhìn qua có chút cà lơ phất phơ, lại là một kẻ cao phú soái, bên người lúc nào cũng đông đảo yển yển oanh oanh, Đỗ Trạch không dám tiến đến bước kia cũng là chuyện bình thường.

Huống chi, hai người cũng đã xa cách tám năm.

"Ừ."

Phó Bách Châu nhẹ nhàng lên tiếng.

Cho nên, càng tương phản như vậy, hẳn càng cảm thấy mình thật may mắn.

Thiệu Hiền thật tốt, tốt đến mức hẳn dường như trở nên vô dụng.

Chỉ có thể dốc hết lòng, đối xử với cậu ấy tốt một chút, lại tốt hơn một chút.

- - - - -

Bạn nào đọc bản convert rồi sẽ biết, tác giả tả cảnh "ấy ấy" giữa đôi trẻ bằng những từ như "xe đạp, cà cuốc, dầu máy, xích,.....", đọc hiểu xong phải tưởng tượng ra để edit thì đúng là quá hack não TTATT

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 56: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Kỳ nghỉ ngọt ngào trôi qua, Thiệu Hiền và Phó Bách Châu cùng nhau trở về nước.

Lúc trước đã hứa cho Triệu Tư Khâm nghỉ phép vài hôm, Bách Châu nói được thì làm được, nhưng chính vì vậy mà bận bù đầu bù cổ.

Thiệu Hiền cũng vì mấy ngày bỏ đi chơi mà hồ sơ, văn kiện cần xử lí chất đống thành chồng.

Hai người ngày nào cũng xoay như chong chóng đến khuya, không còn tinh lực để quan tâm đến mấy chuyện này nọ kia nữa.

Nửa tháng sau mới hết bận rộn, vừa đúng lúc lịch thi đấu của Tiền Văn Kiệt kết thúc.

Văn Thần thành công kéo toàn đội tiến thẳng vào vòng trong.

Nơi được chọn tổ chức chung kết lần này là thành phố Yến. Thiệu Hiền lặng lẽ mua hai tám vé vào cổng, hôm ấy cùng Phó Bách Châu đi đến tận nơi.

Bên trong sân phủ kín người, ngoại trừ fans ra còn có cánh truyền thông, không dư bất kì một ghế trống nào.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, các fan đã cầm light stick giơ cao, múa may loạn xạ, tạo nên một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Hai người tìm được chỗ ngồi xuống, bên cạnh là một cô gái đang cầm banner, trên banner thế mà lại là hình Tiền Văn Kiệt. Cặp lông mày rậm kia còn được phóng to lên, cực kì hút mắt.

Xem ra là fans của Bút chì rồi.

Cả hai cũng không ngại trang, cứ trắng trợn ngồi xuống như vậy khiến mấy gái xung quanh phải nhìn ngó ít nhiều.

Vài cô xung quanh khe khẽ thì thầm với nhau, trong chốc lát, biểu tình trên mặt ngày càng trở nên kích động.

Cuối cùng, cô gái ngồi cạnh Thiệu Hiền bỗng nhiên ngượng ngùng hỏi một câu: "Xin hỏi, hai anh đến xem Văn Thần thi đấu sao?"

Thiệu Hiền cười cười: "Đúng vậy."

Cô gái quay đầu nhỏ giọng nói với người khác mấy câu, lá gan lớn hơn một chút, lại quay sang hỏi: "Em nhìn hai anh thấy hơi quen, hai anh là bạn của Văn Thần hả?"

Thiệu Hiền thoải mái thừa nhận: "Ừ, hôm nay cậu ấy đấu chung kết, bọn tôi đến cổ vũ."

"Ahhhhh", mấy cô gái vui vẻ cười rộ lên, "Chúng em là fans của Văn Thần đó, cũng tới cổ vũ cho anh ấy nè! Văn Thần thật sự rất lợi hại luôn!"

Nói đến thần tượng, cô gái nhỏ càng thêm hưng phấn, thao thao bất tuyệt một lúc lâu.

Trên mặt Thiệu Hiền vẫn luôn mang nét cười, vừa nghe vừa gật đầu đáp lại.

Mãi đến khi có người kéo kéo quần áo của cô gái này, cô mới phát hiện ra mình thất lễ, cười cười xin lỗi Thiệu Hiền rồi không nói nữa.

Thiệu Hiền nghiêng đầu hỏi Phó Bách Châu: "Anh có chơi trò này không?"

"Có."

"Cảm giác thế nào?" Thiệu Hiền tủm tủm cười hỏi.

Bầu không khí trong nhà thi đấu thật sự quá nồng nhiệt, Thiệu Hiền cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, lời nói ra cũng nhiều hơn ngày thường một chút.

"Không nói đến công ty quản lý khắt khe, Bút chì thật sự rất có thực lực." Phó Bách Châu khen không chút do dự.

"Đúng vậy."

Thiệu Hiền cười đáp lại, chỉ tiếc kiếp trước Bút chì không thể thực hiện được ước mơ của mình, hấn may mắn sống lại thêm một đời, giúp cậu bạn theo đuổi sự nghiệp thành công.

Có bốn đội tiến vào chung kết, trước khi bắt đầu thi đấu, đội nào cũng lên sân khấu chào hỏi khán giả, tiếng hú hét ầm ĩ vang lên như muốn phá tung nhà thi đấu.

Lúc trận đấu diễn ra, mỗi lần chứng kiến một pha xử lí xuất sắc nào đó, tiếng cổ vũ khoan thủng cả trần nhà cứ thế mà vang lên ồ ạt.

Đã đến thời điểm tranh ngôi vị quán quân, trận này thực sự giằng co, tâm Thiệu Hiền bị treo lên cao, nhìn chăm chăm màn hình không chớp mắt.

"Đừng lo, Bút chì sẽ thắng thôi."

Phó Bách Châu thấy Thiệu Hiền sốt sắng như vậy, không khỏi mở lời an ủi.

"Sao anh lại chắc chắn như vậy?"

"Bây giờ cậu ấy có vẻ yếu hơn, nhưng chút nữa sẽ lật ngược tình thế ngay thôi."

Quả nhiên, hần vừa dứt lời, khán giả đột nhiên hét chói tai, vừa giải thích vừa kích động, không nghe ra được một câu hoàn chỉnh nào.

Chiến đội do Tiền Văn Kiệt dẫn dắt quả nhiên lội ngược dòng!

Hơn nữa một đường như thế chẻ tre, dùng tốc độ cực nhanh chiến thắng đại cục!

Thiệu Hiền cười đến rất vui vẻ.

Sau khi trận đấu kết thúc, Tiền Văn Kiệt mang theo chiến đội của mình, lên sân khấu tiếp nhận phỏng vấn.

Mặt hần tràn đầy tươi cười, khán giả dưới đài vỗ tay nhiệt liệt, làm hần vừa cảm động lại vừa áy náy.

Vì hắn muốn tuyên bố giải nghệ, hắn phải rời khỏi những người bạn đáng yêu này.

"Chiến đội của cậu giành chức quán quân, Văn Thần có gì muốn chia sẻ không?" Người dẫn chương trình cười hỏi.

Tiền Văn Kiệt đầu tiên phát biểu một chút cảm nghĩ của người chiến thắng, thế nhưng sau lại lộ ra chút ngại ngùng, cuối cùng vẫn cố lấy dũng khí nói ra.

"Cuối cùng, điều tôi muốn nói là, tôi đã thích một người thật lâu, tôi muốn nói với cô ấy rằng, mình giải nghệ rồi, sẽ có thời gian theo đuổi cậu, chăm sóc cậu, đối xử với cậu thật tốt."

Nhà thi đấu im lặng vài giây, sau đó mọi người đột nhiên hét ầm lên, các thành viên khác đều ngạc nhiên nhìn về phía Tiền Văn Kiệt.

Chưa bao giờ nghe đội trưởng Tiền nói có người trong lòng hết!

Thiệu Hiền buồn cười: "Không ngờ Bút chì còn lãng mạn như vậy."

"Lãng mạn?", Phó Bách Châu quay sang hỏi, "Em thích sao?"

Nhận thấy được cảm xúc người nào đó bắt đầu trở nên vi diệu, Thiệu Hiền vội lắc đầu: "Này chỉ có thể dùng với con gái thôi, dùng với em không được. Cũng không biết Chúc Mạn La sẽ nghĩ thế nào đây."

Có khi với tính cách của Chúc Mạn La, thổ lộ như vậy cũng không khiến cô động tâm nhiều, nhưng mặc kệ, dù sao đây cũng là một mảnh chân tình của Tiền Văn Kiệt.

Chuyện giữa hai người bạn họ, Thiệu Hiền không định nhúng tay.

Rốt cuộc chờ đến khi mọi chuyện kết thúc, Tiền Văn Kiệt cùng đồng đội đi vào hậu trường, vừa định nhắn tin hỏi Chúc Mạn La xem cậu ấy có tới hay không thì nhận được tin nhắn của Thiệu Hiền.

[Đánh hay lắm!]

Hắn lập tức trả lời: [Các cậu có xem hả?]

[Ừ, không khí ở nhà thi đấu thật sự rất tốt đó.]

Tiền Văn Kiệt lộ ra vẻ mừng rỡ: [Đến tận nơi sao? Đang ở đâu vậy? Mình tới chỗ cậu!]

[Kế bên gara.]

Chẳng bao lâu sau, Tiền Văn Kiệt đã chạy đến, liếc mắt đã thấy hai người đứng chung một chỗ cách đó không xa, vui vẻ lại gần: "Hai người đến tận đây chi vậy!"

"Trận đấu cuối cùng trước khi giải nghệ, đương nhiên muốn đến xem rồi." Thiệu Hiền cười nói.

Tiền Văn Kiệt trừng lớn mắt, "Vậy sao không nói trước với mình một tiếng?"

"Sợ cậu không chuyên tâm," Thiệu Hiền nhìn thoáng qua sau lưng hắn, "Cậu phải đi ăn mừng với đồng đội đúng không? Mình với Bách châu không quấy rầy nữa, chờ cậu giải quyết xong mọi chuyện thì chúng ta lại cùng nhau chúc mừng sau."

Tiền Văn Kiệt không thể bỏ mặc đồng đội, đành nói, "Vậy các cậu đi đường cẩn thận."

Ngày hôm sau, Tiền Văn Kiệt lên weibo chính thức tuyên bố giải nghệ.

Tuyển thủ e-sports giải nghệ là chuyện bình thường, mọi người gặp mãi cũng quen, nhưng dù sao cũng có chút không cam lòng.

"Hiển Hiển, bây giờ mình là người tự do rồi, cùng nhau đi chơi đi!"

Sáng sớm, Tiền Văn Kiệt đã dọa sâu ngủ của Thiệu Hiền bỏ chạy.

Thiệu Hiền ngồi dậy, dụi dụi mắt trả lời: "Lát nữa gửi thời gian và địa điểm sang cho mình đi."

Đêm qua mới làm một hồi, giờ trên người có chút không thoái mái, may mà hôm nay là thứ bảy, không đến công ty cũng không sao.

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Phó Bách Châu mặc đồ ở nhà, chậm rãi bước vào, nhìn thấy Thiệu Hiền đã tỉnh liền cười cười: "Không ngủ thêm chút nữa sao?"

"Không được, hôm nay phải qua thăm ông trước, tối Bút chì còn mời cơm kia."

"Ừ."

Phó Bách Châu thay hần mang quần áo tới.

Đến gần, Thiệu Hiền phát hiện hốc mắt hần thế mà lại hồng hồng.

"Làm sao vậy? Có ai bắt nạt anh hả?"

Phó Bách Châu lắc đầu.

Hắn là nhìn thấy Thiệu Hiền vì làm chuyện đó mà bị thương, trong lòng có chút khổ sở mà thôi.

"Hiền Hiền, anh không muốn em bị đau, sau này..."

Thiệu Hiền đánh gãy lời hắn, "Đừng nghĩ nhiều, thể chất của em vốn như vậy mà, nhìn có vẻ nghiêm trọng nhưng thật ra không sao đâu. Đừng nói sáng nay anh khóc đó nha?"

Phó Bách Châu buổi sáng tỉnh dậy, đúng là đã ra ngoài phòng khách khóc một chút.

Một là bởi vì đau lòng Thiệu Hiền trên người bị thương, hai là vì cảm thấy mình quá hạnh phúc.

Buồn vui lẫn lộn, nước mắt cứ thế chảy ra.

Thiệu Hiền không ngờ Bách Châu khi còn nhỏ rất dễ khóc, lớn lên rồi người họ Phó nào đó thế mà cũng khóc.

Nếu là kiếp trước, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng mà, tại sao lại có thể đáng yêu như vậy chứ?

"Anh chỉ là cảm động quá thôi."

Từ lúc cùng Thiệu Hiền ở bên nhau, hắn vẫn luôn cảm thấy không chân thật, cảm giác như đang ngâm mình trong hồ mật, ngày nào cũng có thể nếm thấy mùi vị ngọt ngào.

Thiệu Hiền thật sự quá tốt, tốt đến mức hắn nghi ngờ đây chỉ là một giấc mơ.

"Chỉ cần ở bên cạnh anh, em cũng cảm thấy rất hạnh phúc." Kỹ năng dùng lời ngon tiếng ngọt của Thiệu Hiền ngày càng thuần thục.

Hai người vui vẻ ăn bữa sáng xong thì lái xe về nhà lớn thăm Thiệu Thanh Sơn.

Cùng ông nội chơi vài ván cờ, ăn cơm trưa, rồi hai người lại quay về nhà hưởng thụ thế giới riêng.

Nhàn nhàn nhả nhả hết cả buổi trưa, Thiệu Hiền cùng Phó Bách Châu mới thay một bộ đồ đôi, lái xe đến chỗ Tiền Văn Kiệt đã hẹn.

Lúc bọn họ đến, trong phòng chỉ có hai người Triệu Tư Khâm và Tiền Văn Kiệt.

"Đám Mạn La đâu?", Thiệu Hiền ngồi xuống hỏi.

Tiền Văn Kiệt thả điện thoại ra, "Cậu ấy cùng Chu Mộng Viên đi gặp đối tác rồi, ở gần đây, lát nữa sẽ tới. Còn A Trạch thì hỏi cậu ta đi."

Ngón tay chỉ về phía Triệu Tư Khâm.

Triệu Tư Khâm thở dài: "A Trạch có một thí nghiệm quan trọng phải làm, chưa biết tối nay có tới được hay không nữa."

Cũng may Đỗ Trạch ra sức, mọi việc đến lúc mặt trời xuống núi cũng xong, cậu đến nơi vừa lúc trời sắp tối.

Chúc Mạn La và Chu Mộng Viên đã đến trước một bước rồi.

Mọi người tập trung đông đủ, Tiền Văn Kiệt dứt khoát rót cho mỗi người một ly rượu đầy, "Chúc mừng mình giành được quán quân, cũng chúc mừng mình giải nghệ! Ha ha ha, các cậu không cần lo,

mình đã đặt phòng hết rồi, đêm nay không cần về, cứ uống thoải mái!"

Hắn đã nói như vậy, mọi người đương nhiên chiều theo.

Dù sao dạ dày Phó Bách Châu cũng không tốt, không thể uống nhiều, Thiệu Hiền chỉ cho hắn nhấp một ly rồi thôi.

"Em cũng không uống nhiều được, hại thân." Phó Bách Châu có chút lo lắng.

Thiệu Hiền cười cười, "Không sao, hôm nay là tiệc mừng Bút chì, em cực kì vui."

Nhìn bạn mình theo đuổi ước mơ thành công sáng lạn, sao có thể không vui được?

Hắn lúc trước không hiểu mình sống lại làm gì, hơn nữa cũng không rõ việc mình sống lại có ý nghĩa gì hay không.

Bây giờ mơ hồ hiểu ra một chút rồi.

Ít nhất Phó Bách Châu sẽ khóc, sẽ cười.

Ít nhất Tiền Văn Kiệt có thể đứng trên bục giờ cao chiếc cúp quán quân.

Ít nhất Chúc Mạn La không cần vì báo thù mà tay nhiễm máu tươi, cuối cùng chết trong ngục tù.

Sức của một người dù sao cũng rất bé nhỏ, có thể quan tâm, cũng chỉ có có vài người bạn chí cốt mà thôi.

Nhưng mà, như vậy cũng đủ rồi.

Tiếng ly va chạm, tiếng cười to thoải mái, trên mặt bọn họ tràn ngập vui vẻ, tất cả đều rơi vào trong tai, rơi vào trong mắt Thiệu Hiễn.

Hắn nhìn mọi người.

Thật tốt quá.

Lại không để ý, Phó Bách Châu cũng đang nhìn mình.

Cơm no rượu say, bọn họ không thể lái xe về, liền dắt díu kéo nhau lên lầu.

Thiệu Hiễn uống say, hoặc, cái hắn say là khung cảnh này.

Phó Bách Châu đỡ hắn, từng bước từng bước, cứ thế mà đi.

"Hiễn Hiễn." Hắn khẽ gọi một tiếng, âm thanh vang vọng khắp hành lang tĩnh lặng.

"Có chuyện gì à?"

Phó Bách Châu bỗng nhiên cười rộ lên, "Không có gì, để anh dìu em về phòng."

Chỉ là, hắn bỗng nhiên có một loại ảo giác, cuộc đời hắn có lẽ vốn không phải thế này, nhưng bởi vì có Thiệu Hiễn nên tất cả mọi việc đều không còn như trước nữa.

"Ừ, em muốn ngủ."

Mặt mày Bách Châu tất cả đều là ôn nhu.

"Được."

Một đêm không mộng寐.

Sáng hôm sau, Thiệu Hiền còn đang mơ màng thì bị một trận đập cửa kịch liệt đánh thức.

Chờ hẵn giấy giữa từ trên giường ngồi dậy xong, Phó Bách Châu đã ra mở cửa rồi.

Tiền Văn Kiệt lập tức xông vào, mặt đầy kinh hoàng, nhìn kỹ hình như còn mang theo không khí vui mừng vì diệu nữa.

"Làm sao?"

Thiệu Hiền thấy bộ dáng hẩn khác thường, quan tâm hỏi.

"Mình, mình tối hôm qua uống say, sau đó...."

"Sau đó thế nào?" Thiệu Hiền càng thêm tò mò.

Tiền Văn Kiệt dường như nhớ tới cái gì, vội vàng xoay người chạy đi, kỳ kỳ lạ lạ.

Thiệu Hiền: "....."

Phó Bách Châu đóng cửa lại lần nữa, nhàn nhạt nói: "Có khi không lâu nữa là được uống rượu mừng rồi."

"Thật sao?" Thiệu Hiền lập tức phản ứng lại, "Cậu ta cùng Mạn La thành?"

Phó Bách Châu gật gật đầu.

Từ biểu tình cho đến dấu vết trên người vừa rời của cậu ta, hẩn là thành rồi.

"Tính cách Mạn La như vậy, nếu thật sự không thích thì thà chết cũng không... Khụ, nếu gạo đã nấu thành cơm, chứng minh Mạn La thích Bút chì."

"Ừ."

Phó Bách Châu thấy thần sắc hần mệt mỏi liền hỏi, "Ngủ thêm một lát không?"

Thiệu Hiền thuận thế nằm trở về, "9 giờ gọi em dậy nha."

"Được."

Quả nhiên, không bao lâu sau, Tiền Văn Kiệt cùng Chúc Mạn La tiến hành hôn lễ.

Thiệu Hiền cùng Phó Bách Châu theo sau làm phụ rể cho hần.

Tiệc rượu đã tàn, Thiệu Hiền đỡ lấy Tiền Văn Kiệt đã ngà ngà say, lại nghe hần lải nhải: "Hiền Hiền, từ nhỏ đến giờ, mình rất nể cậu, đương nhiên cũng nể Bách Châu luôn, cuối cùng cậu ta cũng bắt cóc được cậu...."

"Nói mê sảng cái gì vậy hả?" Trong mắt Thiệu Hiền đầy ý cười.

Tiền Văn Kiệt vẫn chưa chịu ngừng lại: "Nhưng mà, mình có chuyện phải nói với cậu, mình biết là không nên, nhưng mình muốn Mạn La quản lý chuyện câu lạc bộ giúp mình..."

"Được được, lúc trước Mạn La đã nói với mình rồi, mình biết hết." Thiệu Hiền cười cười đỡ hần.

Trước lúc kết hôn, Chúc Mạn La nộp cho hần một tờ đơn từ chức.

Cô nói cô rất biết ơn Thiệu Hiền đã bồi dưỡng, nhưng Tiền Văn Kiệt cần cô hơn.

Thiệu Hiền tỏ vẻ hiểu chuyện, cũng vui vẻ đáp ứng.

Rốt cuộc cũng lời được Tiền Văn Kiệt về phòng, Thiệu Hiền thở phào một hơi.

"Bách Châu, chúng ta cũng kết hôn đi."

Phó Bách Châu không chút do dự, "Ừ."

Thiệu Hiền cong mắt cười rộ lên.

Thật ra, ý hấn không phải là nói hai người ra nước ngoài kết hôn.

Trước khi hấn trọng sinh, Trung Quốc đã thông qua điều luật cho kết hôn đồng giới rồi.

Hấn muốn, ở trên chính mảnh đất này, cùng Phó Bách Châu hoàn thành hôn lễ.

_ Chính văn (Hoàn) _

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 57: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (1)

Sân thể dục tiểu học Dục Anh, dưới nắng trời chói chang nóng nực.

Lớp 4A1 học xong tiết thể dục, các nam sinh có nhiệm vụ thu gom bóng bỏ vào sọt, rồi đem về phòng thiết bị thể dục cất.

Vương Triết đá đá bóng, bỗng nhiên sút về một hướng, thiếu chút nữa đụng trúng cậu học sinh nhỏ đứng trong một góc.

Cậu bé ấy gầy trơ xương, may mà phản ứng kịp tránh qua một bên, nếu không thì đã lãnh trọn đường bóng đấy rồi.

Bóng dội vào tường, bật lại, lăn xa.

"Trần Bách Châu, giao hết cho mày đấy, nhặt xong thì đem cất đi."

Vương Triết nói xong, cười ha hả cùng một đám nam sinh đi mất.

Bọn họ đã quen thói rồi, học xong tiết thể dục, chỉ cần chờ giáo viên đi xa, những việc này đều sẽ giao lại cho một mình Trần Bách Châu.

Đúng ra phải thay phiên nhau làm, mỗi lần hết tiết thể dục đều sẽ có mấy nam sinh ở lại dọn dẹp thiết bị.

Trẻ nhỏ chưa biết phân biệt đúng sai, thường dễ dàng nghiêng theo một phía, bị đám người Vương Triết ảnh hưởng, không ai đến giúp Trần Bách Châu.

Các nam sinh đi xa, sân thể dục dần trở nên trống vắng.

Trần Bách Châu đi vài bước về phía trước, xoay người nhặt bóng lên.

Một bàn tay xuất hiện nhặt lên trước hấn, Trần Bách Châu sửng sốt, hấn không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn về phía cậu bé mồ hôi nhễ nhại đứng dưới ánh mặt trời.

Cậu bé ấy lớn lên rất đẹp, trên mặt còn mang theo nét cười.

"Hôm nay cũng đến lượt mình dọn, nhưng mà những người khác đi hết rồi, chỉ còn lại hai đứa mình thôi."

Thiệu Hiền vừa rời đi vào nhà vệ sinh, nam sinh trong lớp tưởng cậu đã đi nên không ai ở lại chờ.

Đến lúc cậu quay về, chỉ nhìn thấy một mình Trần Bách Châu.

Nếu những nam sinh đó biết được chuyện này, chỉ sợ sẽ hối hận.

Dù sao ai cũng muốn chơi chung với người vừa đẹp trai vừa học giỏi mà.

Thiệu Hiền thấy Trần Bách Châu quá gầy, đi đứng còn không xong, vì thế xung phong làm nhiều, phần lớn bóng đều do cậu nhặt hết.

"Cậu không thoải mái hả? Nghỉ một lát đi, để mình làm cho."

Trần Bách Châu đứng yên tại chỗ, nhìn bóng dáng cậu bé chạy ra xa, một loại xúc động không tên bỗng nhiên cuộn cuộn dâng trào.

Trong lòng ê ẩm, cổ họng nghèn nhẹn, mắt mũi cũng nóng lên.

Sao mà kỳ lạ thế này.

Nhật bóng xong, hai người cùng nhau đem về phòng thiết bị, cùng nhau quay về lớp.

Thiệu Hiền vừa định hỏi tên, người ta đã bị mấy nam sinh khác gọi đi.

Cậu không để ý, dù sao cũng không thân lắm, liền quay lại chỗ ngồi của mình.

Mà bên kia, Trần Bách Châu bị đám người Vương Triết vây quanh, Vương Triết cao to, từ trên nhìn xuống, hạ giọng hỏi: "Sao mày lại đi chung với Thiệu Hiền?"

"Hôm nay đến lượt cậu ấy trực." Trần Bách Châu ăn ngay nói thật.

Vương Triết vừa lúc là lớp phó thể dục, nhìn qua lịch phân công, lần này đúng là đến lượt Thiệu Hiền.

"Mày có nói gì với cậu ấy không?"

Trần Bách Châu lắc đầu.

"Nhìn cái dạng này của mày đã biết nửa lời cũng không dám ho he rồi."

Chuông vào lớp vang lên, Vương Triết không thèm quan tâm đến Trần Bách Châu nữa.

Có điều những ngày sau, mỗi lần đến phiên Thiệu Hiền trực nhật, người ở lại cùng trực ngày hôm đó luôn đặc biệt nhiều.

Mà những việc bình thường đều đẩy hết cho Trần Bách Châu lại bị mọi người tranh lấy, thậm chí còn muốn trực nhật hộ luôn phần Thiệu Hiền.

Dù sao ai cũng muốn trở thành bạn tốt của Thiệu Hiền mà.

Mỗi lần đến loại thời điểm này, Trần Bách Châu liền bị bài trừ, chỉ có thể lẻ loi đứng bên ngoài nhìn mọi người vây quanh Thiệu Hiền.

Nhưng cậu không có một chút ghen ghét, thậm chí cậu cảm thấy, người như vậy nên được đối xử như thế mới đúng.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Phó Bách Châu bừng tỉnh.

Hắn mờ mịt ngẩng đầu, nhìn mặt bàn trong văn phòng lạnh băng, ngẩn ngơ vài giây mới nhận ra, lại là mơ.

Niên thiếu tươi đẹp.

Bây giờ chỉ có thể tồn tại trong mơ.

Tiếng chuông điện thoại liên tục vang lên không ngừng, hắn ép bản thân mình tỉnh táo lại, nhấn nghe, giọng điệu lạnh nhạt: "Việc gì?"

"Cậu còn ở công ty sao?" Triệu Tư Khâm ở đầu bên kia thở dài một tiếng, "Về sớm một chút để nghỉ ngơi thì công ty cũng có phá

sản đâu, liều mạng đến vậy à?"

"Có việc gì?"

Thanh âm lại lạnh hơn một độ.

Có đôi khi, Triệu Tư Khâm nghi ngờ, người này có phải không cần ăn không cần ngủ hay không, chỉ cần cầm sặc cái là đem ra dùng được rồi.

"Rồi, tôi chỉ muốn nói với cậu một chuyện, vị họ Thiệu kia chắc là tỉnh rồi."

Đột nhiên, giọng Triệu Tư Khâm tựa hồ trở nên rất xa xôi, mông lung, nghe không rõ nữa.

"Anh nói... cái gì?"

Trong nháy mắt, giọng nói ấy thấp đến mức không thể tưởng tượng được.

Giọng Triệu Tư Khâm lần nữa quay lại bên tai, "A Trạch làm ở bệnh viện đó, cậu biết mà. Là cậu ấy nói với tôi, chàng vạng đã tỉnh rồi, thân thể không có gì đáng lo, kiên trì tập luyện hồi phục là được, có điều..."

"Có điều làm sao?"

"Hình như cậu ta không nhớ được gì." Triệu Tư Khâm thở dài một tiếng.

Ai mà ngờ, người lúc trước được người người ngưỡng mộ, Thiệu nhị thiếu gia thế nhưng năm ngoái lại gặp tai nạn xe cộ mà thành người thực vật đâu?

May mà bây giờ tỉnh lại rồi.

Mất trí nhớ hay không, thật ra không quan trọng như vậy.

Người còn sống là được, đâu phải Thiệu gia nuôi không nổi.

"Không nhớ được..."

Biểu tình Phó Bách Châu biến hóa trong nháy mắt, nhưng chỉ thoáng lướt qua.

"Lão Phó à, cậu nhanh chạy về nhà nghỉ ngơi đi, đã trễ thế này rồi, thân thể quan trọng hơn." Triệu Tư Khâm bắt đắ dĩ khuyên một câu rồi cúp máy.

Giờ đã gần khuya, công ty không một bóng người, ngoài cửa sổ, đường xá nhiều màu vô cùng náo nhiệt.

Phó Bách Châu lặng người một lúc lâu, bỗng nhiên cầm lấy áo khoác bước ra ngoài.

Hắn trực tiếp lái xe đi thẳng đến bệnh viện.

Gió lạnh xuyên qua khe hở trên cửa xe, phả thẳng vào mặt.

Hắn lại dừng xe lại.

Xúc động đi qua, lý trí quay về.

Đi làm gì? Đến thăm rồi về sao?

Hắn cũng không rõ.

Cùng lúc đó, tại bệnh viện tuyến đầu thành phố Yến.

Thiệu Hiền nằm trên giường bệnh, tròn mắt mờ mịt nhìn trần nhà.

Hắn sau khi tỉnh lại đã ngủ một giấc đầy, giờ không chút buồn ngủ, người cũng không cử động được, chỉ có thể nằm yên nhúc nhích mắt.

Thái Nhã Lan ngồi bên mép giường, mắt vẫn còn hơi đỏ, chăm chăm nhìn Thiệu Hiền không chớp mắt.

"Hiền Hiền, con đừng lo, bác sĩ nói chỉ cần kiên trì tập luyện là có thể phục hồi lại như trước rồi."

Tuy Thiệu Hiền không nhớ ai vào với ai, nhưng tiềm thức cho biết Thái Nhã Lan là người rất thân thuộc, hắn chớp chớp mắt, tỏ vẻ mình đã hiểu rõ.

Từ sau khi hắn tỉnh lại, tất cả người nhà họ Thiệu đều tới thăm qua, hắn đã nhận mặt không thiếu một ai.

Còn có một người lông mày đặc biệt thô, tự xưng là bạn tốt của hắn, tên là Tiền Văn Kiệt, lúc rời đi còn cố ý nói mai sẽ lại ghé thăm.

Thiệu Hiền có chút buồn cười, nhưng lúc ấy không cười ra, chỉ có khóe miệng hơi nhếch nhếch lên.

Vật lý trị liệu không thể nghi ngờ là vừa nhàm chán vừa thống khổ, nhưng Thiệu Hiền vẫn cắn răng kiên trì.

Tiền Văn Kiệt thường xuyên ghé thăm, người Thiệu gia, ngoài trừ ông nội cũng đều thay phiên nhau tới chăm sóc hắn.

Dù sao ông nội cũng lớn tuổi rồi, không chạy đi chạy lại suốt được.

Từ tận đáy lòng Thiệu Hiền có cảm giác rất quen thuộc với người nhà họ Thiệu, nên sau khi có thể nói chuyện, liền thân thiết theo chân bọn họ nói chuyện phiếm.

"Hiển Hiển, bác sĩ nói cậu đang hồi phục tốt lắm đó, thêm một tuần nữa là được xuất viện rồi." Tiền Văn Kiệt đứng bên cạnh Thiệu Hiền, vui vẻ cười nói.

Thiệu Hiền từng bước, từng bước một, đi cực kì thông thả, hai bên thái dương lấm tấm chút mồ hôi, nhìn ra là đang cố gắng hết sức.

"Ừ." Thiệu Hiền cười cười.

Đột nhiên chuông điện thoại Tiền Văn Kiệt vang lên, hắn vừa nhắc máy liền lập tức xì lông: "Sao vậy được? Tôi vắng một ngày mà đã lộn xộn thế à?"

Hình như cảm thấy giọng mình quá lớn, hắn lấy tay che lại, bước ra xa chỗ Thiệu Hiền.

Đúng lúc Thiệu Hiền muốn dừng lại nghỉ một lát.

Tiền Văn Kiệt nói chuyện điện thoại xong, mang mặt áy náy nói: "Hiển Hiển, công ty đột nhiên có việc, mình phải qua xem một chuyến, để mình đưa cậu về trước."

"Không cần đâu, cậu có việc thì cứ đi đi, mình muốn ngồi đây hóng gió chút."

"Cũng được, nhưng cậu phải chú ý đó, để mình kêu y tá đến cho cậu." Tiền Văn Kiệt nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Thiệu Hiền đứng trước một ô cửa sổ, có thể nhìn rõ cảnh vật dưới lầu.

Chỗ đất trống bên dưới, có hai người sánh vai nhau đi, một người anh tuấn soái khí, một người tuấn mỹ lạnh nhạt.

Thiệu Hiền không quen biết bọn họ, nhưng trong lòng luôn có cảm giác quái dị.

Hắn lẳng lặng chăm chú nhìn, lại không ngờ người đàn ông tuấn mỹ kia thế nhưng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bên đây.

Thiệu Hiền đứng trên tầng ba, thật ra nhìn không rõ ràng lắm, nhưng khi cùng đối phương đối mắt, bỗng nhiên cảm thấy tim đập nhanh lên.

Cặp mắt kia cũng lạnh quá rồi.

Có điều rất đẹp.

Thiệu Hiền một chút cũng không sợ, lớn gan đi xuống nhìn, mãi đến khi y tá đến khách khí hỏi: "Thiệu tiên sinh, cậu muốn về phòng chưa?"

"Đợi một chút."

Chỗ này khá gần cửa thang máy, nói không chừng có thể nhìn thấy người kia.

Rất nhanh, cửa thang máy mở ra, hắn không chớp mắt nhìn một lượt mọi người bên trong, nhưng vẫn không thấy bóng dáng người mình muốn tìm.

Chẳng lẽ anh ta không lên lầu? Hay là đi thang máy khác rồi nhỉ?

"Về thôi." Thiệu Hiền có chút mắt mát.

Ngay lúc hấn vừa xoay người, dư quang nhìn thấy ở cửa thang máy cách đó không xa đột nhiên xuất hiện hai cái bóng.

Đúng là hai người vừa rồi hấn nhìn thấy, một người anh tuấn không biết kiếm chế, một người lạnh lùng không khác gì núi băng.

Không biết kiếm chế và núi băng di động đi về phía hấn.

Lúc đến gần, Thiệu Hiền mới phát hiện ra cái núi băng này thế mà lại có một viên lệ chí ngay đuôi mắt, không phá tướng, ngược lại càng thêm mấy phần xinh đẹp.

Không biết kiếm chế hiển nhiên cũng nhìn đến Thiệu Hiền, cười cười dừng lại, "Thiệu Hiền, mừng cậu tỉnh lại."

Tươi cười còn mang theo vài phần trêu chọc.

Thiệu Hiền sửng sốt, không ngờ bọn họ lại là người mà mình quen biết.

Có điều hấn nhạy bén phát hiện ra, hai người trước mắt có quan hệ không quá tốt với mình.

Mặc dù quên rất nhiều chuyện, tiềm thức vẫn xử sự đúng mực theo thói quen.

"Không biết hai anh đây là?"

Người bình thường, nếu nhìn thấy người quen cố ý giả vờ như không biết gì mình, nhất định sẽ ngạc nhiên, sau đó tức giận.

Thiệu Hiền cẩn thận quan sát biểu tình hai người.

Không ngạc nhiên, cũng không chút tức giận, kì lạ.

Thế này cho biết hai chuyện. Một là bọn họ đã biết mình bị mất trí nhớ, hai là bọn họ đã quen với việc đổi chọi gay gắt vậy rồi.

Không biết kiềm chế vẫn trưng khuôn mặt tươi cười như cũ kia, "Tôi tên Triệu Tư Khâm, lại làm quen lần nữa đi, Thiệu tổng."

Nói xong vươn tay phải ra.

Thiệu Hiền không cần người miệng mềm, khách khí cùng hắn nắm nhẹ một chút, sau đó nhìn về phía núi băng kia.

Núi băng chút cũng không có ý định đưa tay, ngữ điệu vô cùng lạnh nhạt: "Phó Bách Châu."

Đúng là lạnh lùng, nhưng không hiểu sao Thiệu Hiền lại không cảm thấy chán ghét.

"Sao hai anh lại biết tôi mất trí nhớ?" Thiệu Hiền hỏi thẳng.

Triệu Tư Khâm trêu chọc, "Đương nhiên là vì chúng ta thân thiết với nhau rồi, cậu vừa tỉnh cái là bọn tôi đã biết."

Thiệu Hiền mới không thêm tin mấy lời ma quỷ này.

Hắn tỉnh dậy nhiều ngày như vậy rồi, hai người này chưa từng qua thăm, nói thân thiết là tính lừa trẻ con à?

Có điều giờ hắn nóng lòng muốn biết chuyện của người ngoài nhiều hơn, liền tiếp tục tìm đề tài hỏi: "Ban nãy sao hai anh không dùng thang máy?"

"À, Thiệu tổng có để ý đến bọn tôi sao?" Triệu Tư Khâm nhìn sang Phó Bách Châu một cái, vô tâm vô phể nói, "Thang máy đông người, chen chúc quá. Đi thang bộ còn có thể rèn luyện thân thể nữa."

"Ra là vậy."

Trực giác Thiệu Hiền cho biết lời của người này không tin được.

Hắn còn muốn nói thêm mấy câu, nhưng thân thể có chút mệt, đành phải nói: "Tôi đi trước, xin lỗi không tiếp được."

Triệu Tư Khâm lên tiếng, Phó Bách Châu hơi gật đầu.

Thiệu Hiền vịn tường, chậm rì rì quay về.

Thanh niên mặc đồ bệnh nhân, có lẽ do đã nằm một năm trời, bóng dáng mảnh mai cùng cực.

Hơn nữa, vì mất trí nhớ, vừa rồi lúc nhìn thấy bọn họ, cặp mắt kia rất dịu dàng, không gay gắt như trước kia, thế nhưng lại làm người khác sinh ra vài phần không biết phải làm sao.

Nhị thiếu Thiệu gia hẳn là sắc bén phùng phùng, mà bây giờ lại hiền hòa vô hại như vậy.

Chờ bóng cậu dần dần đi xa, Triệu Tư Khâm mới thở dài: "Thiệu Hiền mất trí nhớ xong đáng yêu hơn lúc trước nhiều."

Phó Bách Châu lạnh lùng liếc hắn một cái.

"Rồi rồi rồi, tôi không nói nữa." Triệu Tư Khâm gật đầu tám tấc, "Cũng không biết là ai, rõ ràng không thể đi thang máy, vậy mà nhìn

thấy người nào đó dùng thang máy xong còn muốn đi thử, suýt nữa thì ngất trong đó rồi."

Phó Bách Châu không hé răng nửa lời.

"Cậu thật sự không cảm thấy Thiệu Hiền đáng yêu hơn sao?"
Triệu Tư Khâm chán sống cố hỏi.

Phó Bách Châu quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt thâm trầm, "Có cần tôi nói lại những lời này với Đỗ Trạch không?"

"Ngàn vạn lần đừng! Tôi im, tôi im là được chứ gì!"

Triệu Tư Khâm ngoài mặt chịu thua, trong lòng lại hậm hực.

Tìm nhiều lí do như vậy chỉ để ghé qua nhìn một cái, người nào đó đúng là nhẫn nhịn tốt thật.

- - - - -

Lời tác giả: Biết vì sao lại mất trí nhớ không? Vì toàn bộ ký ức đều đi đến thế giới song song hết rồi đó.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 58: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (2)

Từ hôm đấy, Thiệu Hiễn cũng không gặp lại Phó Bách Châu. Nhưng người này vẫn để lại cho hắn một ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Hắn nỗ lực tập luyện rất nhiều, cũng không ngừng tìm hiểu tin tức ngoài kia. Dù là thông tin từ người nhà hay là từ miệng Tiền Văn Kiệt, hình ảnh Phó Bách Châu không tính là quá tốt.

Câu mà hắn nhận được nhiều nhất chính là thủ đoạn lợi hại.

Có điều, thật ra Thiệu Hiễn từ tư liệu phát hiện ra chỗ kì lạ.

Hắn bây giờ cái gì cũng không nhớ rõ, lấy góc độ người ngoài xem lại chuyện lúc trước, cảm thấy có điểm không thích hợp, nhin không được ngẩng đầu hỏi Tiền Văn Kiệt: "Cho dù Thiệu thị lúc trước đúng là chịu một ít tổn công, nhưng đều là chuyện bình thường trong giới kinh doanh thôi mà, tại sao mình lại muốn đối đầu với anh ta vậy?"

Tiền Văn Kiệt đang gọt táo tức khắc trợn trừng mắt: "Cuối cùng cậu cũng phát hiện rồi à?"

Hắn bỏ con dao xuống, vẻ mặt vô cùng kì diệu: "Lúc trước mình có hỏi cậu rồi, cậu biết lúc đó cậu trả lời thế nào không?"

Thiệu Hiền nghi ngờ nhìn hấn.

"Cậu nói nhìn người ta ngựa mất." Tiền Văn Kiệt thở dài.

Khoan! Thật sự ấu trĩ đến thế à?

Thiệu Hiền đối với những chuyện khác đều rất bình thường, nhưng một khi đụng đến chuyện có liên quan đến Phó Bách Châu liền trở nên kì lạ.

Có đôi khi Tiền Văn Kiệt không thể không nghĩ, Thiệu Hiền có phải cố tình khiến Phó Bách Châu phải chú ý hay không.

Thiệu Hiền mất đi kí ức, đối với việc này còn hoang mang hơn.

Rõ ràng ngày ấy gặp mặt, hấn cảm thấy người này cũng không đến nỗi nào mà.

Sao mình trước kia lại thấy ngựa mất người ta chứ?

Đương nhiên, mấy ngày nay, ngoại trừ chuyện này làm hấn nghĩ không thông, còn có một chuyện đau đầu khác.

Thiệu gia đang thay hấn tìm kiếm đối tượng.

Sau khi tập luyện vật lý trị liệu thành công, Thái Nhã Lan vẫn không yên tâm hấn như cũ, giữ hấn ở nhà, mỗi ngày cẩn thận chăm sóc.

Bà đã hơn sáu mươi rồi, cho dù bảo dưỡng kĩ càng, nhưng vài sợi bạc đã xuất hiện hai bên tóc mai.

Thiệu Hiền thấy bà sốt ruột chuyện đại sự cả đời của mình, không khỏi có chút đau lòng.

Hắn tuy mất trí nhớ, nhưng không đánh mất năng lực tự chăm sóc bản thân, chỉ số thông minh cũng không giảm, học lại lần nữa là sau này có thể giải quyết việc công ty như cũ rồi.

Nhưng khả năng này cũng không kéo dài quá lâu.

Thái Nhã Lan xót hắn bên người không ai chăm sóc, thả Thiệu Hiền đến năm hơn ba mươi rồi, trong mắt nàng, chuyện tìm đối tượng cho con là vô cùng quan trọng.

Thiệu Hiền đối với việc kết hôn của bản thân không có mâu thuẫn quá lớn, hắn hiểu nỗi sầu lo của mẹ, cũng nghĩ đúng thật là đến lúc mình cần tìm một người tính chuyện trăm năm rồi, căn bản là không cự tuyệt.

Chỉ là, sau khi hắn gạt đầu, ảnh chụp Thái Nhã Lan đưa hắn xem toàn là phụ nữ.

Mãi đến một lần nọ, Thiệu Hiền đem nghi hoặc của mình ra nói thành lời: "Mẹ à, không phải bây giờ hôn nhân đồng giới đã được hợp pháp hóa rồi sao?"

Sau đó, Thái Nhã Lan nghỉ ngơi ước chừng nửa tháng.

Thẳng đến hôm qua, bà mới phát cho hắn một xấp ảnh chụp đàn ông.

Lớn lên không tệ, gia thế không tệ, nhân phẩm không tệ, nhưng Thiệu Hiền lại cảm thấy bọn họ vừa đàn độn vừa nhàm chán.

"Hiền Hiền, cậu nghĩ gì mà tập trung ghê vậy?"

Thanh âm Tiền Văn Kiệt đem hắn từ trong trầm tư kéo về.

Có lẽ vì ngủ say đã lâu, Thiệu Hiền bây giờ suy nghĩ mọi chuyện thông thông thả thả, tốc độ nói cũng chậm hơi trước nhiều, cả người thêm vài phần trầm ổn.

Hắn ung dung hỏi: "Bút chì à, cậu nói thử xem, nếu mình muốn tìm bạn trai thì nên tìm người thế nào đây?"

Tiền Văn Kiệt suy nghĩ thì sặc miếng quýt, hắn kinh hoàng nhìn Thiệu Hiền: "Hiển Hiển, cậu thích đàn ông hả?"

"Không biết." Thiệu Hiền lắc đầu.

Trong đầu hắn tựa hồ hiện lên một khuôn mặt.

Tuần mỷ, lạnh lùng, màu mắt ánh xanh, càng nhìn càng tỏa ra hàn khí đừng ai đến gần.

Tiền Văn Kiệt cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu, nhìn sang Thiệu Hiền da thịt non mịn, từ đáy lòng gật gật đầu: "Có điều đúng là cậu nên tìm đàn ông thì hơn."

"Vì sao?"

Tiền Văn Kiệt cười ha hả, "Phụ nữ luôn muốn được người khác che chở, với cái tình huống này của cậu, vẫn nên tìm đàn ông thôi."

Hắn chỉ muốn trêu Hiền Hiển một chút, không ngờ cậu ta lại nghiêm túc thật.

"Cậu nói có lý đó."

Thương thế của Thiệu Hiền đã khỏi hẳn, Thiệu gia vì hắn mà mở tiệc, đầu tiên là để chúc mừng, thứ hai là muốn Thiệu Hiền tạo mối quan hệ thêm lần nữa, nhận biết thêm được nhiều người.

Tiệc mừng ngày đó, đa số nhân vật có tiếng trong giới kinh doanh đều tham gia.

Thiệu Hiền mặc tây trang vừa vặn, đứng trước mặt Thái Nhã Lan, mặc cho bà xoa nắn.

"Ai da, gầy hết cả rồi." Thái Nhã Lan cảm thán một câu, "Sau này chịu khó ăn nhiều một chút."

"Con biết rồi mẹ." Khóe môi Thiệu Hiền mỉm cười, thoát nhìn ôn tồn lễ độ, bớt đi vài phần sắc sảo so với trước kia.

Trải qua đại nạn sống còn, rốt cuộc đã thay đổi.

Thu xếp xong xuôi, Thiệu Hiền cùng Thái Nhã Lan xuống gặp khách.

Đây là lần đầu tiên Nhị thiếu gia Thiệu thị xuất hiện trước mặt mọi người sau khi bình phục, hơn nữa, nghe nói hôm nay Thiệu gia còn muốn cho chọn đối tượng cho Nhị thiếu nên thanh niên ưu tú, thực nữ danh môn đến đặc biệt nhiều.

Chưa cần tính đến tài sản nhà họ Thiệu, chỉ đơn thuần là cái người Thiệu Hiền này thôi cũng đã khiến người khác động lòng rồi.

Tướng mạo tinh tế xuất sắc, luôn giữ mình trong sạch, năng lực bản thân không tầm thường, tuy đã mất trí nhớ nhưng vẫn đủ khả năng chăm sóc bản thân, chỉ số thông minh cũng không giảm. Cùng người như vậy kết hôn, chỉ cần để ở trong nhà ngắm thôi cũng đã thấy sung sướng.

Không ít người vì điều này mà đến, dựa và giá trị con người cũng như mức độ cưng chiều mà Thiệu gia dành cho Thiệu Hiền, chỉ cần

cùng hấn kết hôn, sinh hoạt sau này còn lo buồn chán sao?

Thời khắc Thiệu Hiền chân chính xuất hiện trước mặt mọi người, loại nhiệt tình này trong nháy mắt tăng vọt.

Trải qua thập tử nhất sinh, cậu càng thêm trầm ổn, đoan trọng.

Vốn đang lo lắng tính tình Nhị thiếu gia không dễ sống chung, bây giờ xem ra, mất trí xong còn hiền hơn.

Không ít người ôm ý nghĩ như vậy.

Tâm tư Thiệu Hiền lúc này đơn thuần thanh tịnh, nhưng không có nghĩa là hấn ngu.

Đã tâm cháy bỏng trong mắt vài người, thật sự chỉ cần liếc qua đã biết.

Hấn thông thả bước xuống lầu, Thiệu Uẩn thấy thế, vội vàng đi đến bên cạnh đỡ lấy.

Tình cảm anh em nhà họ Thiệu rất sâu sắc là việc ai cũng biết, nhưng tận mắt chứng kiến một màn này, mọi người vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được.

Thiệu Uẩn bây giờ đã coi như là người đứng đầu Thiệu gia, trên thương trường chưa bao giờ dịu dàng như vậy.

Chính vì thế, Thiệu Hiền trong lòng bọn họ liên quan trọng hơn một phần.

Khuôn mặt mỉm cười, ánh mắt trầm tĩnh, nhắc tay nhắc chân đều mang theo khí thế thế gia công tử.

"Hiển Hiển!" Tiền Văn Kiệt cười hì hì ghé sát vào hấn, hạ giọng, "Hôm nay cậu ăn mặc thế này, không biết làm bao nhiêu người chết mê chết mệt đây. Thấy không, bọn họ ai cũng đang nhìn trộm cậu kìa."

Thiệu Hiển vẫn còn phải kiêng cử nhiều, không được uống rượu hoặc nước trái cây lên men, chỉ có thể cầm một ly nước lọc, khẽ chạm ly với Tiền Văn Kiệt một chút, đáy mắt đong đầy ý cười.

"Cũng đâu phải bọn họ nhìn mình."

Tiền Văn Kiệt hiểu ý tứ của hấn, nhin không được phản bác: "Cậu chính là cậu mà, mặc kệ cái đám ham tiền đó, dù sao cũng là của cậu, nói bọn họ nhìn cậu là đúng rồi."

"Nói vậy cũng không sai." Thiệu Hiển nhẹ cười.

Thỉnh thoảng lại có soái ca mỹ nữ đến đây kính rượu. Thiệu Hiển lo liệu đầy đủ lễ nghĩa đằng hoàng.

Tiền Văn Kiệt vẫn luôn đứng bên cạnh, bồi hấn nói chuyện phiếm, giúp hấn nhận mặt mọi người.

Tuy Thiệu Hiển đã xem qua họ tên gia cảnh vài nhân vật quan trọng, nhưng có khi trên hình nhìn rất ảo, bên ngoài nhận không ra.

Hai người đang trò chuyện, ngoài cửa bỗng truyền đến một trận ồn ào, dường như có nhân vật lớn nào đến chơi.

Thiệu Hiển ngạc nhiên nhìn qua.

Một khuôn mặt khắc sâu trong ký ức đột nhiên xuất hiện trước mắt, là anh ta!

Người đàn ông một thân tây trang màu đen, thân hình cao gầy, thời khắc hần bước vào, cả bữa tiệc phút chốc trở nên yên lặng.

Ai mà không biết Phó Bách Châu?

Triệu Tư Khâm cũng theo hần bước vào.

Trong lòng mọi người hoang mang, không phải xưa nay Phó Bách Châu với Thiệu Uẩn không đội trời chung sao? Tại sao Phó Bách Châu lại xuất hiện ở chỗ này??

Tới lật bàn à?

Thiệu Uẩn dẫn đầu ra đón khách, lễ phép cười nói: "Chào mừng Phó tổng, Triệu tổng."

Hần cùng Triệu Tư Khâm bắt tay, dù sao ai cũng biết Phó Bách Châu xưa nay chưa bao giờ chạm tay với người khác, hần có tính sạch sẽ nghiêm trọng.

Triệu Tư Khâm tươi cười soái khí, có gì nói thẳng: "Thiệu tổng không cần khách khí. Hôm nay tôi với Bách Châu đến, trước là để chúc mừng Nhị thiếu khỏi bệnh, hai là để cầu thân."

!!!

Im lặng kéo dài.

Thiệu Uẩn còn chưa kịp phản ứng, Thái Nhã Lan đột nhiên bước đến, mặt mày nghiêm túc nói: "Ngài Phó với ngài Triệu có ý gì đây?"

Ai mà chẳng biết quan hệ giữa hai người bọn họ căng như dây đàn, đây là cố ý tới khiêu khích Thiệu gia à?

"Bác gái, bác hiểu lầm rồi." Mặt Phó Bách Châu vẫn lạnh băng như cũ, nhưng giọng điệu nhẹ hơn vài phần, "Tôi ngưỡng mộ Nhi thiếu đã lâu, hôm nay thật lòng muốn cầu thân."

Triệu Tư Khâm nghe hấn lạnh lùng trả lời một câu, trong lòng không nhin được cười thầm.

Nếu không phải hấn hiểu rõ tâm tư người họ Phó nào kia, chắc cũng sẽ cho rằng hấn đến phá hoại.

Nếu Thiệu gia không thả tiếng gió nói muốn tìm đối tượng cho Thiệu Hiển, nếu không nghe nói các loại đầu trâu mặt ngựa đều nghĩ mọi cách rước Thiệu Hiển về, Phó Bách Châu cũng sẽ không gấp gáp như vậy.

Thiệu Hiển bây giờ ký ức không có, thông minh thì thông minh, tóm lại vẫn còn đơn thuần, nếu kết hôn cùng người dụng tâm kín đáo, không phải sẽ bị bắt nạt sao?

Phó Bách Châu nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy đặt ở bên cạnh mình là tốt nhất.

Ở đây, ngoài trừ Triệu Tư khâm, dường như không một ai tin tưởng Phó Bách Châu.

Tiền Văn Kiệt trực tiếp lao tới, "Bách Châu, Tư Khâm, hai người lại muốn diễn trò gì vậy?"

"Tiền tổng không cần hoảng sợ." Triệu Tư Khâm cả lợ phát phơ cười cười, "Chúng tôi không giỡn chơi."

Ánh mắt Phó Bách Châu lạnh nhạt: "Thật lòng tới cầu thân, không phải chuyện đùa."

Tiền Văn Kiệt: "... " Sao nhìn hấn không đáng tin vậy chứ?

Thiệu Uẩn thân là anh lớn, tự nhiên không muốn em trai mình ở bên cạnh một người như vậy, hấn đang muốn chối khéo, Thiệu Hiền lại bỗng nhiên đến gần.

"Hiền Hiền?" Thái Nhã Lan hoang mang.

Thiệu Hiền thật ra không bài xích Phó Bách Châu như vậy, hơn nữa, lấy thực lực của Phó gia mà nói, bọn họ đâu cần liên hôn với Thiệu gia để hợp tác kinh doanh.

Hấn nhìn thẳng Phó Bách Châu, nghiêm túc hỏi: "Tại sao anh lại muốn kết hôn với tôi? Nghe nói quan hệ trước kia của chúng ta không tốt đẹp lắm."

Hơn nữa, nghe Tiền bút chì nói, tâm lý người này có vấn đề, người có tâm lý bất ổn định không phải đối tượng phù hợp để tiến tới hôn nhân."

Phó Bách Châu lạnh nhạt trả lời: "Vậy thì càng phù hợp với cậu."

Bọn họ ở trên địa vị thế này, việc kết hôn không chỉ dựa theo cảm tính, mà còn liên quan rất nhiều đến hai bên gia tộc.

Đối với Phó Bách Châu mà nói, Thiệu Hiền xứng đôi với hấn nhất.

Cho dù là phương diện nào cũng vậy.

Đương nhiên, này cũng không phải ý tưởng thật của hấn, nhưng một câu như vậy, lại làm cho mọi người tin tưởng.

"Tôi không đồng ý."

Thiệu Bác Viễn sầm mặt lên tiếng.

Hắn xót, không muốn con trai mình phải lấy một người tiếng tăm không tốt.

Không phải chướng mắt, mà Phó Bách Châu người này tâm tư xảo quyệt. Hiền Hiền còn mất trí nhớ, ông thật sự không yên tâm.

Ánh mắt Phó Bách Châu dừng trên người Thiệu Hiền, dường như đang chờ đợi đáp án của cậu.

Mọi người nghĩ thầm: Thiệu Hiền lúc trước luôn tìm cách đối phó Bách Châu, sao mà đồng ý được.

Ai ngờ Thiệu Hiền lại hơi hơi mỉm cười: "Tôi cũng cảm thấy anh phù hợp nhất."

Mọi người ồ lên.

Thái Nhã Lan cau mày, "Hiền Hiền..."

Nhà bọn họ không sợ Phó gia, không cần phải làm bản thân thiệt thòi mà kết hôn với nhà họ.

Thiệu Hiền cười trấn an bà: "Mẹ đừng lo, hôn nhân đại sự là chuyện cả đời, chúng ta cẩn thận trao đổi sẽ tốt hơn."

Rồi lại nhìn về phía Phó Bách Châu: "Ngài Phó nếu không ngại thì lát nữa ở lại được không, bàn chuyện cưới hỏi?"

Ánh mắt Phó Bách Châu càng thêm thâm trầm.

"Được."

- -----

Lời tác giả: Hiễn Hiễn tiến lên!!! Cậu ấy đồng ý là có lí do hết đây.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 59: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (3)

Phòng sách cổ xưa lịch sự tao nhã, không khí bên trong lại nặng nề.

Thiệu Bác Viễn một mặt bức dọc, biểu tình không vui nhìn về phía Phó Bách Châu. Nếu là người bình thường, sớm đã bị dọa cho câm như hến rồi, Phó Bách Châu lại như không phát hiện, mặt lạnh băng như cũ, kiên trì nói: "Con thật lòng đến cầu thân."

"Tôi mặc kệ cậu là thật lòng hay là giả ý, không là không!" Thiệu Bác Viễn kiên quyết phản đối hôn sự này.

Thần sắc Phó Bách Châu không dao động, "Chỉ có con là thích hợp với cậu ấy nhất thôi."

Hắn xưa nay đàm phán lúc nào cũng cường ngạnh, tựa như không có chút tình người nào, mặc dù đang ở trong trường hợp thế này vẫn cứng đầu như cũ.

Thiệu Bác Viễn nhìn dáng vẻ này của hắn, bức tức trong lòng không có chỗ xả, mặt mày lại duy trì lý trí, "Phó tổng, cậu vẫn nên về đi thôi."

Phó Bách Châu tựa hồ ảm đạm một giây, nói tiếp: "Dự án khai thác mạch nước ngầm, con nghĩ Phó thị có thể hợp tác với Thiệu

thị."

Hắn nói cái gì!

Dự án mạch nước ngầm?

Ai ai cũng biết, cái dự án này, các công ty trong thành phố Yên tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán, chỉ cần có thể tham gia, không cần làm chủ, chỉ cần nhúng tay một chút thôi đã được ích lợi vô cùng lớn rồi.

Mà Phó thị thuận lợi đạt được quyền khai thác, có điều, cho dù là Phó thị cũng không thể nuốt trọn, dù sao cũng phải tìm người hợp tác chung.

Kể từ đó, Phó thị liền trở thành đối tượng được chú ý nhất.

Lúc trước Thiệu Uẩn cũng muốn tham gia vào dự án này, còn định tìm Phó Bách Châu thương lượng, không nghĩ tới Phó Bách Châu bây giờ lại chủ động nhắc đến.

Nhưng mục đích của hắn là kết hôn với Thiệu Hiễn.

Ánh mắt Thiệu Uẩn liền trở nên lạnh nhạt: "Tôi cũng không đồng ý giao Hiễn Hiễn cho cậu."

Bọn họ muốn tìm một người bạn đời có thể chăm sóc cho Thiệu Hiễn, mặc kệ Phó Bách Châu thế nào, nhìn hắn không chút nào giống người có thể quan tâm đến người khác.

Thái Nhã Lan nhú mày.

Bà cẩn thận suy nghĩ lời vừa rồi của Phó Bách Châu, không thể phủ nhận, từ gia thế cho tới năng lực, đúng là không có ai thích hợp

hơn Phó Bách Châu nữa.

Chính vì Phó Bách Châu không cần gì ở Thiệu gia, thế nên là thật lòng.

Chỉ có một điều, tâm lý Phó Bách Châu có chút vấn đề, nếu sau khi kết hôn, Hiễn Hiễn với hắn phát sinh xung đột, lúc đó không biết sẽ thế nào đây.

Hơn nữa, người cái gì cũng không cần, càng làm cho người khác lo lắng.

Thái Nhã Lan rối rắm trong lòng một lúc lâu, cũng không nói ra nửa lời.

Thấy không khí trở nên nghiêm trọng, hai bên cứng rắn tuyệt đối không ai nhường ai, Thiệu Hiễn đành phải mở miệng: "Có thể hỏi ngài Phó vài vấn đề không?"

Phó Bách Châu gật đầu.

"Có đang yêu thích ai không?"

"Không có."

"Yêu đương bao giờ chưa, có người yêu cũ không?"

"Không có."

"Sau khi kết hôn ở chung hay ở riêng?" Thiệu Hiễn vì tính sạch sẽ nghiêm trọng của hắn mới hỏi như vậy.

Phó Bách Châu hơi giật mình, "Tùy cậu."

"Vậy được, tôi đồng ý."

Thiệu Hiền tùy ý mà quyết đoán định xong hôn sự của mình.

"Hiền Hiền?" Trăm miệng một lời nhìn về phía hắn.

Thiệu Hiền mỉm cười: "Mẹ cho con xem nhiều ảnh vậy rồi, con cảm thấy không có ai đẹp hơn anh ấy đâu."

Giá trị nhan sắc rất quan trọng, hắn thích người có tướng mạo hợp lòng hợp mắt mình.

Thái Nhã Lan: "Kết hôn đâu phải chỉ cần nhìn mỗi bề ngoài...."

"Năng lực của anh ấy cũng không tồi mà." Thiệu Hiền nghiêm túc, "Con xem qua những tư liệu kia hết rồi, đúng là con còn chưa bằng người ta đâu, về sau con muốn học hỏi nhiều hơn nữa. Kết hôn xong, ngài Phó có thời gian dạy cho tôi không?"

Câu cuối, là câu hắn dành cho Bách Châu.

Mắt Phó Bách Châu hơi lóe lên, "Có."

Thái Nhã Lan: "....."

Thế này thì làm sao phản bác được nữa? Tướng mạo, gia thế, năng lực, đúng là không ai có thể so sánh với Phó Bách Châu.

Chỉ còn lại mỗi một cái nhân phẩm.

Nhưng nếu thật lòng đánh giá, nhân phẩm Phó Bách Châu cũng không coi là kém, cùng lắm là thủ đoạn hơi tàn nhẫn chút thôi. Những người biết chuyện cũ năm xưa đều hiểu, so với Bách Châu, người nhà họ Trần còn đáng giận hơn nhiều.

Tưởng tượng như vậy, Thiệu Bác Viễn và Thiệu Uẩn cùng trầm mặt.

Chọn đi chọn lại, Phó Bách Châu với Thiệu Hiền đúng như câu nói kia.

Thích hợp nhất.

Nhưng mà thích hợp nhất thì sao chứ?

"Hôn nhân đại sự mà xem như là chuyện đùa à?" Thiệu Bác Viễn cuối cùng bỏ lại một câu, "Tôi phải nghĩ lại đã."

Cái này còn lo lắng hơn lúc gả con gái đi nữa.

Phó Bách Châu nghe vậy, lập tức đứng dậy, hướng hai người lớn tuổi cúi đầu, "Cảm ơn hai bác đã cho phép."

Thiệu Bác Viễn: "....." Tôi đồng ý bao giờ!!!

Nhưng người tinh ý đều nhìn ra được, cha Thiệu đã hơi xiêu lòng rồi.

Thật lòng mà nói, không bận tâm đến những mặt khác, trong lớp trẻ, ngoại trừ hai đứa con mình ra, Thiệu Bác Viễn tâm đắc nhất là Phó Bách Châu.

Nhưng hấn chán ghét việc tiếp xúc với người khác, chuyện này làm ông có chút khó xử.

Không thể sinh hoạt vợ chồng, những ngày sau này cũng không tốt đẹp như vậy.

"Ngày mai con sẽ chính thức đến thăm hỏi."

Phó Bách Châu nói xong liền xoay người rời đi, rồi không nhìn được lại nhìn Thiệu Hiền một cái.

Chàng trai chậm rãi đứng dậy, ánh mắt ôn hòa dịu dàng, môi cong cong, ung dung nói: "Để tôi tiễn anh."

Phó Bách Châu khẽ gật đầu.

Hai người sánh vai rời đi, Thiệu Hiền thong thả bước, Phó Bách Châu cũng không vội, âm thầm điều chỉnh cho tốc độ cho cả hai đồng đều.

Ý cười trong mắt Thiệu Hiền càng đậm, đến chỗ rẽ cầu thang, thấy xung quanh không người, hắn bỗng nhiên dừng lại hỏi: "Ngài Phó có bệnh sạch sẽ thật sao?"

Tay phải hắn vịn vào thanh chắn, cười cười hỏi.

Thanh niên mảnh khảnh cao ráo, khí chất trầm tĩnh, thời khắc này vịn vào cầu thang, trong mắt chỉ còn lại mỗi mình mình.

Ánh mắt Phó Bách Châu khẽ rung động, mấy giây sau mới nhẹ gật đầu.

"Nếu vậy sao còn muốn kết hôn?"

Phù hợp chỉ là cái có, với quyền thế của Phó gia, hoàn toàn không cần phải liên hôn kiểu này.

Hơn nữa, mặc dù là doanh nghiệp liên hôn, cùng đàn ông không thể sinh con kết hôn, còn không bằng tìm một người phụ nữ.

Ánh mắt Bách Châu trở nên dịu dàng, tầm nhìn dừng lại trên tay Thiệu Hiền.

"Cậu đẹp, còn có năng lực."

Đây là những lời Thiệu Hiền đánh giá hần, bây giờ hần trả lại hoàn toàn.

Thiệu Hiền buồn cười.

Tiền Bách Châu ra tới cửa, Thiệu Hiền đang định xoay người về phòng, lại nghe Phó Bách Châu thấp giọng hỏi: "Vậy tại sao lại đồng ý?"

Thiệu Hiền quay đầu, mặt mày như họa, điểm xuyết thêm vài phần ý cười: "Nếu tôi nói, tôi đối với anh vừa gặp đã yêu, anh có tin không?"

Phó Bách Châu đứng bất động tại chỗ.

Có điều mặt mày hần lúc nào cũng chỉ có một biểu cảm, Thiệu Hiền không phát hiện ra điểm khác thường, trêu chọc một câu xong liền chậm rì rì quay về.

Hần đồng ý với kết hôn với Phó Bách Châu, những điều kiện kia chỉ là một phần, phần vì hần không muốn tiếp tục liên lụy đến người nhà nữa.

Từ lúc hần tỉnh lại, mọi người trong nhà, kể cả Tiền Văn Kiệt đều xem hần như hàng dễ vỡ mà cẩn thận nâng niu.

Ký ức tuy mất, nhưng tự tôn còn cắm rễ trong lòng.

Đàn ông hơn ba mươi tuổi đầu, hần có thể tự chăm sóc cho mình, cũng không muốn khiến người nhà phải bận tâm nữa.

Đúng lúc Phó Bách Châu có tính sạch sẽ, sau khi kết hôn hai người không cần đụng chạm đến nhau, mạnh ai nấy sống, việc này đối với Thiệu Hiền đúng là có lợi nhất rồi.

Thuận tiện giải quyết luôn chuyện hôn nhân đại sự, khiến người lớn yên tâm.

Một công đôi việc, sao lại không làm?

Từ sau buổi tiệc mừng, cơ bản ai cũng biết chuyện Phó gia muốn liên hôn với Thiệu gia.

Nhị thiếu gia Thiệu gia kết hôn với người đứng đầu Phó gia, nếu là lúc trước, nghĩ cũng không dám.

Sau khi tin tức truyền ra ngoài, có người nhin không được lên khua môi múa mép: "Lúc trước Thiệu Hiền thích chọc phá Phó Bách Châu lắm, cậu ta chắc chắn ghi hận trong lòng rồi, bây giờ lợi dụng lúc người ta mất trí, cưới về nhà xong muốn chơi kiểu nào thì chơi kiểu này....."

"Nhưng Phó Bách Châu có bệnh sạch sẽ mà, vậy rồi chơi kiểu gì?"

"Chậc, ai biết mấy đứa biến thái nó chơi sao chứ."

Không ít người suy nghĩ như vậy, ngay cả Tiền Văn Kiệt cũng có chút lo lắng, chạy sang chỗ Thiệu Hiền.

"Hiền Hiền, cậu thật sự muốn kết hôn với Phó Bách Châu à?"

Thiệu Hiền ngồi trên sofa xem hợp đồng, "Có vấn đề gì sao?"

Tiền Văn Kiệt cảm thấy đầu mình chắc phải phồng lên gấp đôi rồi: "Tài liệu trước đây cậu xem xong liền quên hết rồi hả? Tâm lý cậu ta có vấn đề, nếu thích đánh người thì phải làm sao đây? Cậu vừa mới khỏi hấn, nếu, nếu lại....."

"Đừng nghĩ nhiều," Thiệu Hiền rót cho hấn một ly nước, "Mình hỏi qua rồi, Phó Bách Châu vẫn luôn tích cực phối hợp trị liệu, nỗ lực điều trị, cậu không cần lo đâu."

"Nhưng, nhưng mà....."

Thiệu Hiền đánh gãy lời hấn, "Cậu nghĩ bọn mình nên tổ chức hôn lễ ở đâu thì được nhỉ?"

Tiền Văn Kiệt bại trận, ủ rũ cụp mắt: "Cậu thích ở đâu thì tổ chức ở đó đi. Sau này nếu cậu ta dám bắt nạt cậu, cậu phải nói với mình, mình giúp cậu báo thù."

"Mình nhớ rồi."

Từ sau lúc ấy, Phó Bách Châu cơ bản mỗi cuối tuần đều đến Thiệu gia một chuyến, người nhà họ Thiệu cũng không thể không có phép tắc mà đuổi hấn đi, vì vậy, sự tình giữa hai nhà càng khó thay đổi.

Cuối cùng, đến một ngày nọ, Thiệu Bác Viễn trên bàn cơm mở lời: "Hiền Hiền, ông nội muốn gặp con."

Hôm sau, Phó Bách Châu liền mang theo lễ vật quý giá, cùng Thiệu Hiền đi về nhà lớn.

Thiệu Thanh Sơn bây giờ hơn 80 tuổi rồi, tinh thần vẫn khỏe khoắn như cũ.

Nhìn thấy hai người, còn cười ha hả bảo họ ngồi xuống uống trà.

Ông nội đã lâu không quan tâm đến chuyện thương trường, có điều sau khi biết hôn sự giữa Bách Châu và Thiệu Hiền, ông đọc qua không ít tư liệu về Bách Châu, trong lòng hiểu biết ít nhiều.

Ông sống cả đời rồi, có chuyện gì mà chưa gặp qua?

Nói tóm lại, Thiệu Thanh Sơn cũng không có ác cảm với Phó Bách Châu.

"Bách Châu à," ông dừng một chút, hiền từ nói: "Tôi có thể gọi cậu như vậy không?"

Phó Bách Châu tư thế nghiêm chỉnh, mặt không biểu cảm đáp: "Ông nội quá lời rồi, tất nhiên là được ạ."

"Hiền Hiền nhà chúng tôi, trước kia không hiểu chuyện, gây cho cậu không ít phiền phức. Sau này ở bên nhau rồi, hy vọng cậu bao dung nó nhiều hơn."

Từ những trận đấu qua chiến lại trước kia, Thiệu Thanh Sơn biết rõ, đối với Thiệu Hiền, Phó Bách Châu vẫn luôn giơ cao đánh khẽ.

Mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì, ông vẫn xem trọng Phó Bách Châu.

"Con cũng có chỗ không tốt, làm một ít việc khiến Hiền Hiền không vui."

Phó Bách Châu giọng điệu lạnh nhạt nói ra những lời này, làm Thiệu Hiền suýt chút nữa phun hết nước trà ra.

Hiền Hiền? Bọn họ thân thiết như thế từ bao giờ vậy?

Hơn nữa còn dùng cái ngữ điệu như thế mà nói ra những lời lừa tình thế này, đúng là làm người khác lạnh hết cả sống lưng.

"Như vậy thì hai đứa về sau phải thông cảm cho nhau biết chưa," Thiệu Thanh Sơn nhìn sang Thiệu Hiền bỗng trở nên trầm ổn, "Có điều Hiền Hiền mất trí nhớ rồi, sinh hoạt sau này nếu có gì không chu toàn, con cũng giúp đỡ thằng bé hơn một chút."

Phó Bách Châu nghiêm túc trả lời: "Con biết rồi ạ."

Hai người hàn huyên một lúc lâu, Thiệu Hiền cũng không nói gì nhiều, mãi đến khi rời khỏi nhà lớn, ngồi trên xe, hắn mới hỏi: "Hiền Hiền?"

Phó Bách Châu mắt nhìn thẳng: "Mọi người trong nhà đều gọi cậu như thế mà."

Thiệu Hiền: "....." Lý do của anh thế này đây hả?

Phó Bách Châu bỗng nhiên quay đầu sang, đôi mắt ánh lam lẳng lặng chăm chú nhìn Thiệu Hiền: "Hiền Hiền, có thể làm cái này không?"

"Làm gì?"

"Đi xem phim."

"Hả?"

Mười lăm phút sau, Thiệu Hiền cầm vé, đi theo Phó Bách Châu cùng nhau vào chỗ ngồi.

Chỉ có hai người bọn họ.

"Anh bao hết cả rạp sao?" Thiệu Hiền hỏi.

Phó Bách Châu gật gật đầu.

Ngắm lại tâm lý không thích tiếp xúc với người khác của hắn, Thiệu Hiền thấu hiểu.

Phó Bách Châu chọn một bộ phim tình cảm, nội dung kể về yêu hận tình thù giữa nam nữ chính, Thiệu Hiền cảm thấy không thú vị, nhưng vì ngại nên vẫn cố mở to hai mắt ra xem.

Rốt cuộc thân thể hắn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, xem xem một hồi, liền dựa vào ghế ngủ mất.

Cơ thể mất cân bằng, nửa người trên dần dần ngã về phía cánh tay Phó Bách Châu.

Phó Bách Châu nhanh chóng nâng tay phải lên, đỡ lấy hắn.

Lòng bàn tay tiếp xúc với sườn mặt chàng trai, trong nháy mắt, hắn muốn rút tay ra ngay, lại cứng đầu cố gắng nhìn lại.

Mãi đến khi bộ phim kết thúc, hắn vẫn không lấy tay mình ra.

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BẨM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 60: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (4)

Lúc Thiệu Hiền tỉnh lại, không biết bộ phim đã kết thúc được bao lâu rồi.

Hắn phát hiện mình đang dựa lưng lên ghế, trên người còn đắp một lớp áo khoác, mùi hương dễ chịu thoang thoảng, thanh thanh đậm đậm, vẫn vương một lúc lâu.

"Xin lỗi, tôi không cẩn thận ngủ quên mất."

Ngủ gật lúc cùng nhau xem phim đúng là không phải phép chút nào.

"Là tại tôi chọn phim không hay thôi." Giọng điệu Phó Bách Châu lạnh băng.

Thiệu Hiền đã quen với thái độ này của hắn, không cảm thấy kì lạ, cười cười nói: "Bây giờ về sao?"

"Tôi đưa cậu về."

Hai người đứng lên, Thiệu Hiền đem áo khoác trả lại, "Cảm ơn anh."

Phó Bách Châu không hé răng, trầm mặc nhận lấy.

Không lâu sau, xe dừng trước cửa Thiệu gia, Thiệu Hiền mở cửa bước xuống, đứng bên ngoài cười cười nhìn Phó Bách Châu: "Đi vào ngồi một chút không?"

"Xin lỗi, tôi còn có việc."

Dứt khoát không một chút đắn đo.

Thiệu Hiền vừa lòng, xoay người chậm rãi bước vào nhà.

Phó Bách Châu ngồi trong xe, vẫn luôn dõi theo bóng dáng cậu, mãi đến khi không nhìn thấy người đầu nữa mới lái xe rời đi.

Lúc hấn đến công ty đã là tám giờ rưỡi.

Thiệu Tư Khâm đang chờ, thấy hấn mang áo khoác bước vào, cười hì hì hỏi: "Tiến triển thế nào rồi?"

"Tiến triển gì?" Phó Bách Châu thả áo khoác, ngồi xuống bàn làm việc.

Triệu Tư Khâm đưa cho hấn một phần hồ sơ, "Không phải cậu dẫn người ta đi xem phim à?"

"Thì sao?" Phó Bách Châu lật lật xem đồng giấy tờ.

Hoàng đế không vội thái giám vội, Triệu Tư Khâm hỏi dò, "Hai người xem phim tình cảm đúng không? Không này nọ gì với nhau hả?"

Đáp lại hấn chỉ có im lặng kéo dài.

Triệu Tư Khâm trong lòng thầm than, mình nghĩ gì thế này, thừa biết người nào đó rõ ràng là không thích đụng chạm với người khác,

còn hỏi vậy làm gì không biết.

Lúc hắn định rời đi, Phó Bách Châu bỗng nhiên mở miệng: "Cậu ấy ngủ quên."

"Phụt——" Triệu Tư Khâm cười sặc.

Xem phim chung mà ngủ quên được, Thiệu Hiền đúng là chơi vui thật đấy, có khi người họ Phó nào đó ghen lắm rồi.

Tưởng tượng đến cái cảnh đó liền cảm thấy sáng khoái hết cả người.

"Nếu cậu ta không thích xem phim thì lần sau cậu tặng hoa đi." Triệu Tư Khâm lại đưa ra một ý kiến sáo rỗng như cũ.

Phó Bách Châu lắc đầu, "Cậu ấy không thích hoa."

"Bữa tối lãng mạn dưới nến?"

"Bây giờ cậu ấy phải kiêng nhiều món lắm."

"Ra ngoài du lịch."

"Thân thể còn chưa hồi phục."

Triệu Tư Khâm thấy hắn nghiêm túc bác bỏ từng đề nghị một, nhin không được hỏi: "Cậu có nhận ra là tối nay cậu nói nhiều hơn bình thường không?"

Chỉ cần nhắc đến Thiệu Hiền, Phó Bách Châu luôn phá lệ để ý hơn bình thường.

Phó Bách Châu cầm miệng trong nháy mắt, nhìn hấn bằng ánh mắt nặng nề.

Triệu Tư Khâm lập tức sửa miệng: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không được. Vậy thì tặng nhẫn đi, dù sao hai người cũng sắp kết hôn rồi."

Phó Bách Châu sửng sốt, nhẫn?

Thấy hấn trầm tư, Triệu Tư Khâm cười hắc hắc rời khỏi văn phòng, tinh ý đóng cửa lại.

Những ngày tiếp theo, Thiệu Hiên với Bách Châu mỗi tuần hẹn hò một lần, có điều cả hai không kéo nhau đi xem phim nữa.

Thân thể Thiệu Hiên vẫn đang dần phục hồi, sẽ không im im mà ngủ mất như lúc trước.

Chủ nhật, Phó Bách Châu dẫn hấn vào một câu lạc bộ mới mở.

"Đây là đâu vậy?"

"Nơi trải nghiệm thực tế ảo."

Vừa dứt lời, tất cả đèn bên trong đột nhiên tắt ngóm, xung quanh tối đen, không một chút tiếng động.

Thiệu Hiên không sợ tối, nhưng hấn cảm nhận được rõ ràng, hô hấp của người bên cạnh đột nhiên có chút dồn dập, có điều rất khẽ, nếu không phải Thiệu Hiên thính tai thì có khi không tài nào phát hiện được.

"Anh không sao chứ?" Hấn nhíu mày hỏi.

Trong bóng tối, giọng Phó Bách Châu hình như hơi nghẹn lại, "Không sao."

Thiệu Hiền tựa như đang đứng ở một sân thượng nằm trên tầng mây cao ngất, nhìn thấy toàn bộ thành phố dưới kia. Cảnh phố xá về đêm hoàn toàn hiện ra trước mặt, như hàng trăm bức tranh xa hoa lộng lẫy hợp lại.

Đang lúc hấn định lên tiếng hỏi, một ngọn pháo đột nhiên bay vút lên, nổ rộ sáng bừng trước mắt, bên tai truyền đến tiếng pháo nổ đì đùng, tựa như từ xa vọng lại, không ồn ào, lại khiến người ta như hòa vào trong khung cảnh.

Đóa pháo hoa đầu như một tín hiệu, nó còn chưa kịp biến mất trên bầu trời đêm, tiếng pháo tiếp theo đã vang lên khắp nơi, đủ hình đủ dạng, đủ màu đủ sắc.

Một màn pháo này sống động như thật, Thiệu Hiền cảm thấy chính mình như đang thật sự đứng trên nóc thành phố, được vô vàn ánh đèn cùng pháo hoa lộng lẫy vây quanh.

Tâm ý chấn động không lời nào tả xiết.

Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Phó Bách Châu.

Đủ loại ánh đèn chiếu rọi trên khuôn mặt hắc, Thiệu Hiễn hoảng hốt khi nhìn thấy lớp mồ hôi mỏng giầu ở hai bên tóc mai.

Chưa kịp mở miệng, đã thấy Phó Bách Châu đưa một hộp gắm tinh xảo qua.

"Anh..."

Dù chưa mở, Thiệu Hiền cũng biết bên trong có gì.

Hắn mỉm cười, đưa tay lên, cố ý đùa giỡn: "Anh đeo giúp tôi hả?"

Đeo nhẫn tất nhiên sẽ có tiếp xúc, Thiệu Hiền vốn chỉ định trêu chọc một chút, không nghĩ hắn sẽ chủ động làm việc này.

Nhưng không ngờ, Phó Bách Châu thế nhưng thật sự lấy nhẫn ra, tay trái hướng về phía bàn tay Thiệu Hiền.

Lúc hai đầu ngón tay đã gần kề trong gang tấc, Thiệu Hiền bỗng ngửa lòng bàn tay ra, mặt đầy áy náy: "Tôi đùa thôi, anh cứ thả vào tay tôi là được, không cần đụng tới tôi đâu."

Phó Bách Châu sửng sốt, đơ người vài giây mới đem nhẫn thả lên tay Thiệu Hiền.

Một chút cũng không đụng chạm.

Thiệu Hiền cười cười, tự đeo nhẫn lên cho mình, lại hỏi: "Của anh đâu?"

"Ở nhà rồi."

Hắn hình như có chút mất mát, lông mi nhẹ buông nhìn chằm chằm xuống đất, càng nhìn càng thấy có chút đáng thương.

Trong lòng Thiệu Hiền có chút kì lạ, giây tiếp theo lại cảm thấy mình đúng là ngốc nghếch, biểu cảm trên gương mặt Bách Châu vẫn không thay đổi, ở đâu ra mất mát với đáng thương chứ?

"Pháo hoa hôm nay đẹp lắm, cảm ơn anh."

Phó Bách Châu ngược lên, "Ừ, để tôi đưa cậu về."

"Được."

Từ khi biết người nào đó không thích không gian tối tăm tù túng, Thiệu Hiền cũng không định ở lại lâu.

Tiểu là lúc bước ra, hai người mới phát hiện bên ngoài mưa rơi tầm tã.

Mưa lớn như ông trời đang trút giận, đi lại có chút khó khăn.

Nơi này cách Thiệu gia hơi xa, chạy xe trong thời tiết thế này thật sự không an toàn chút nào.

"Không cần đưa tôi về đâu, tới khách sạn nào đó là được rồi."

Phó Bách Châu nhìn hẩn một cái, không đáp lại những lời này, chỉ nói: "Chờ một lát."

Nói xong liền đi về phía bãi đỗ xe.

Không bao lâu sau, hẩn đem xe đến chỗ này, Thiệu Hiền đang định đội mưa chạy qua, cửa xe đã mở.

Phó Bách Châu bung dù bước nhanh tới, dừng chân bên cạnh Thiệu Hiền, sau đó dùng dù che cả người cậu ấy lại.

Cây dù không lớn là bao, một người đi thì rộng, nhưng hai người đàn ông đi chung, mưa lại lớn, cuối cùng cũng bị mưa xối trúng.

Thiệu Hiền thấy nửa bả vai người ta trong nháy mắt đã ướt hết, nhin không được lên tiếng: "Anh nghiêng dù về bên anh một chút đi."

Đáp lại hẩn là một trận im lặng kéo dài.

Thiệu Hiền bất đắc dĩ, đi về phía xe dưới sự hộ tống của Phó Bách Châu.

Không gian dưới dù rất chật chội, hai người khó tránh đụng chạm lẫn nhau, Thiệu Hiền cảm thấy không sao, nhưng Phó Bách Châu căng cứng hết cả người.

Thiệu Hiền nhìn không được đi nhanh hơn một chút, muốn mau chóng kết thúc sự thống khổ của Bách Châu, nhưng hắn chưa quen đi nhanh, nền đất trơn trượt, lòng bàn chân không trụ được, lảo đảo muốn ngã.

Một bàn tay nhanh chóng đỡ sau lưng, mạnh mẽ hữu lực.

Phản ứng đầu tiên của Thiệu Hiền là may quá, sau đó lại cảm thấy Phó Bách Châu sẽ khó chịu.

Hắn không kịp ổn định trái tim đang thành thịch cuồng loạn của mình, nhanh chóng đứng thẳng lại, "Xin lỗi, à cảm ơn anh."

Phó Bách Châu thu tay, không hé răng như cũ.

Đến gần xe, hắn đưa tay ra mở cửa, Thiệu Hiền vẫn luôn được chở che, một hạt mưa cũng không chạm đến cậu.

Chờ Thiệu Hiền an ổn ngồi lên xe xong, hắn nhẹ nhàng đóng cửa phía bên đây lại.

Xe chạy rất chậm, Thiệu Hiền thấy Phó Bách Châu đi ngang qua từng cái từng cái khách sạn một, mãi vẫn không dừng lại mới hỏi: "Anh đi đâu vậy?"

"Nhà tôi." Câu trả lời không chút mờ ám.

Thiệu Hiền sửng sốt, "Tại sao?"

Xe ôm một vòng cung, thanh âm trầm thấp nặng nề vang lên trong xe: "Gần."

Mới vừa nói xong, xe đã đến tiểu khu rồi.

Mưa vẫn ầm ầm không ngừng nê ai như cũ, Thiệu Hiền theo Phó Bách Châu vào nhà, người không dính một hạt mưa, thế nhưng một bên tay áo của Bách Châu đã ướt đẫm.

"Anh đi tắm trước đi." Thiệu Hiền nói.

Phó Bách Châu gạt đầu, vào trong bếp đun nước, rót một ly nước sôi để nguội đặt lên bàn trà trước mặt Thiệu Hiền, sau đó mới bước lên lầu.

Thiệu Hiền ngồi trên sofa, gọi điện cho Thái Nhã Lan báo đêm nay mình không về.

Biết hai người ở cùng nhau, Thái Nhã Lan thoáng yên tâm hơn.

Trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc lâu dài, thành kiến Thiệu gia dành cho Phó Bách Châu cũng đã tiêu tán ít nhiều.

Người có chút lạnh lùng, nhưng rất có trách nhiệm.

Thiệu Hiền ngắt điện thoại, nhắc ly nước lên uống mấy ngụm để xua bớt khí lạnh trong người.

Lát sau, Phó Bách Châu đã thay quần áo mặc ở nhà, mặt lạnh tanh nói: "Ổng quần cậu bị ướt rồi, quần áo đã chuẩn bị xong, phòng thứ hai bên phải ở trên lầu là phòng của cậu."

Vốn là quan tâm, thế nhưng lời từ trong miệng hắn nói ra lại làm người ta cảm thấy như đang ra lệnh vậy.

Thiệu Hiền không cảm thấy mình bị xúc phạm chỗ nào, cười cười nói: "Cảm ơn anh."

Sau đó xoay người đi lên trên.

Phó Bách Châu chăm chú nhìn theo bóng dáng cậu, lông mi lại hạ thấp vài phần, hắn đứng im một lúc lâu mới bước vào trong phòng bếp.

Lúc Thiệu Hiền tắm rửa thay đồ xong, liền nhìn thấy dáng vẻ loay hoay bếp núc của Bách Châu.

Anh ta biết nấu ăn à? Trên tài liệu đâu thấy viết cái này đâu.

Thiệu Hiền như phát hiện ra một quốc gia mới, chậm rì rì tiến về cửa phòng bếp, muốn nhìn xem Phó Bách Châu đang nấu cái gì.

Nghe được tiếng bước chân, Phó Bách Châu quay đầu, thấy đầu tóc Thiệu Hiền vẫn còn ướt, ánh mắt lại lạnh thêm.

"Sấy khô tóc đi chứ."

Thiệu Hiền lúc trước bị thương rất nặng, bây giờ không thể tùy tiện như vậy được.

"Nhưng tôi sấy kiểu gì đây."

Chàng trai ôm lấy khung cửa, vô tội nhìn người đứng trong bếp, cặp mắt mới tắm xong, vừa sáng vừa ngây thơ, làm người khác phải mềm lòng.

Phó Bách Châu đỡ người vài giây, cởi tạp dề ra, rời khỏi bếp.

"Lại đây."

Thiệu Hiền ngoan ngoãn chạy theo.

Người đàn ông cố ý đi chậm lại để người đằng sau có thể theo kịp chân mình.

Thiệu Hiền cười trộm trong lòng, càng ở chung với ai đó, liền cảm thấy mấy cái tài liệu kia đúng đồ lừa đảo mà.

Hắn có mắt, cũng có tim, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, Phó Bách Châu không có lạnh lùng vô tình như người ta vẫn hay đồn thổi.

Hai người tới nơi, Phó Bách Châu lấy khăn lông ra lau tóc cho hắn trước, chờ tóc hơi ráo nước mới dùng tới máy sấy.

Tóc vừa mới khô mềm mại vô cùng, nghịch ngợm xoa tung trên lông mày Thiệu Hiền, lặng lẽ che khuất cái trán, làm khuôn mặt vốn dĩ không lớn mấy của Thiệu Hiền trông càng nhỏ hơn.

"Xin lỗi, là tôi suy xét không chu toàn rồi."

Phó Bách Châu bỗng nhiên mở miệng.

Thiệu Hiền cong cong mi mắt, "Không sao, lần sau anh nói chỗ cất cho tôi là được, tôi tự lo được mà."

"Ừ."

Hai người lại quay về phòng khách.

Lăn lộn lâu như vậy, nước trong ly đã sớm lạnh, Phó Bách Châu lại đổi sang một ly nước ấm khác rồi quay lại phòng bếp.

Thiệu Hiền ngồi ở sofa, nhấp một ngụm nước, chỉ cảm thấy ấm áp lan ra toàn thân.

Tắm xong có hơi thoải mái, hần mơ mơ màng màng, thế mà lại ngủ quên.

Không biết qua bao lâu, Thiệu Hiền đột nhiên bừng tỉnh, bất thành linh đứng phắt dậy, một tấm chăn mỏng rơi xuống, suýt chút nữa đã chạm đất.

"Phó Bách Châu?" Hần gọi một tiếng, tiện tay nhặt tấm chăn lên.

Vài giây sau, Bách Châu mở cửa thư phòng, đứng ở nơi bóng đèn không chiếu tới, lặng lẽ nhìn hần.

"Dậy rồi sao? Để tôi đi nấu cơm."

Nói là nấu cơm, thật ra chỉ là làm mì sợi mà thôi.

Lúc trước Phó Bách Châu đã xắt rau dưa xong cả rồi, đang định đặt nồi lên bếp nấu cho xong thì lại nhìn thấy Thiệu Hiền ngủ say trên sofa, không đành lòng quấy rầy, đành tạm dừng chờ đến lúc người ta tỉnh lại.

Thiệu Hiền ngủ một tiếng, hần ở trong thư phòng làm việc một tiếng đồng hồ.

"Lát nữa chúng ta ăn gì vậy?"

"Mì sợi."

Buổi sáng trước khi ra ngoài, Phó bách Châu đã hầm một nồi xương sườn, bây giờ vừa kịp lúc nấu mì.

Canh vừa sôi, Thiệu Hiền đã ngửi được mùi, bụng lập tức sôi lên.

"Anh đánh thức tôi là được mà." Thiệu Hiền tiếc nuối nói.

Nếu không ngủ, không phải đã được ăn canh sớm hơn một chút sao?

Phó Bách Châu: "Ừ, tôi nhớ rồi."

Mì chín rất nhanh, chỉ trong chốc lát, Phó Bách Châu đã bưng hai tô mì nóng thơm ngon đặt lên bàn.

Thiệu Hiền ngồi chờ trong phòng ăn từ sớm, nhận lấy đĩa thìa Phó Bách Châu đưa sang, đầu tiên chậm rãi húp một ngụm nước dùng.

Hai mắt lập tức sáng lên: "Ngon thật đó!"

Phó Bách Châu thấy hần ăn đến vui vẻ, khoe môi hơi cong cong, ánh mắt lại thêm vài phần dịu dàng.

Mưa âm âm tuôn bên ngoài cửa sổ, Phó Bách Châu thả lỏng mặt mày, cũng ăn thêm vài muỗng canh.

Hình như ngon hơn lúc trước rất nhiều.

- - - - -

Mình là Young đây. Chương này mình ngâm khá lâu, vì vừa đi học lại, đồng Deadline của giảng viên khiến mình muốn ngộp thở nên không dành ra được bao nhiêu thời gian để edit cả TTATT

Cảm ơn các bạn đã nhắc lỗi chính tả mà mình còn thiếu sót,
mình sẽ sửa lại ngay khi có thể.

Và cảm ơn sự ủng hộ của các cậu rất nhiều ❤️❤️❤️

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BẨM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 61: Phiền Ngoại - Kiếp Trước (5)

Không phải Thiệu Hiền chưa từng ăn món nào ngon đến vậy.

Nhưng tiếng mưa rơi ngoài ô cửa, cộng với không gian ẩm áp và đồ ăn nóng hầm hập, khung cảnh này thật sự làm cho người ta dễ chịu rất nhiều.

"Anh nấu ăn được lắm đó."

Thiệu Hiền ăn đến một miếng nước súp cũng không còn, buông chén, thật lòng khen ngợi.

Phó Bách Châu im lặng đứng lên thu dọn bát đĩa mang vào bếp.

Buổi tối, Thiệu Hiền nằm trong chăn ấm nệm êm, không buồn ngủ chút nào, chắc vì lúc xế chiều đã ngủ một giấc no, hoặc do lạ chỗ nên không quen.

Phó Bách Châu chắc là đang còn làm việc trong thư phòng.

Như vậy cũng tốt, hai người không ai can thiệp vào chuyện của ai, không làm phiền nhau, bạn bè người thân của mình cũng không cần lo lắng nữa.

Thiệu Hiền càng nghĩ càng thấy mình thông minh.

Khóe môi khẽ cong cong, hần chậm rãi nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng, hình như có tiếng ly thủy tinh rơi vỡ. Thiệu Hiền đột nhiên tỉnh giấc, nhìn về phía cửa phòng.

Cẩn thận lắng tai nghe, lại không thấy tiếng gì cả.

Hần vẫn không yên tâm, rời giường, mở cửa, bước xuống lầu.

Mới vừa bước xuống cầu thang đã nhìn thấy Phó Bách Châu cuộn người trên ghế sofa, mặt chôn vào trong, không thấy rõ biểu cảm, nhưng nhìn tư thế lấy tay ôm bụng kia liền biết nhất định là rất đau rồi.

Nghe nói dạ dày Phó Bách Châu không tốt lắm, bệnh cũ lại tái phát rồi sao?

Hần không tìm thấy thuốc, hỏi Phó Bách Châu cũng không xong, đành phải gọi cấp cứu.

Thiệu Hiền không biết nhiều kiến thức y học, cũng không biết làm thế nào để giúp người ta bớt đau. Chỉ có thể ngồi cạnh sofa thấp giọng an ủi.

Nhưng lời nói vào những lúc thế này đúng là không có tác dụng gì.

Hần cẩn thận nghĩ nghĩ, hôm nay Phó Bách Châu không ăn trúng cái gì không nên ăn, sao lại đau bao tử?

Xe cấp cứu đội mưa mà đến, Thiệu Hiền không rảnh lo mấy cái khác, theo nhân viên đi thẳng đến bệnh viện. Mãi đến khi Phó Bách

Châu đã yên ổn nằm trên giường, hần mới phát hiện người mình bị ướt mưa, hơi lạnh lẽo.

Tự cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, hần lập tức gọi điện thoại báo cho Triệu Tư Khâm và Tiền Văn Kiệt.

Triệu, Tiền còn chưa tới. Một bác sĩ nam thanh tú tao nhã đã nhanh chân chạy đến trước mặt.

"Là cậu Thiệu đúng không?" Bác sĩ nam lo lắng hỏi.

Đầu óc Thiệu Hiền có chút đình trệ, "Anh là?"

"Tôi tên Đỗ Trạch, là bác sĩ ở bệnh viện này, Triệu Tư Khâm nói tôi đến tìm cậu." Đỗ Trạch thấy sắc mặt hần không tốt lắm, vội nói, "Cậu Phó không có vấn đề gì nghiêm trọng, nhưng nhìn cậu có vẻ không thoải mái lắm thì phải."

"Hồi nãy bị ướt mưa, hay là anh kiểm tra giúp tôi đi?" Thiệu Hiền vẫn rất để ý đến sức khỏe của mình.

Đỗ Trạch bên khoa ngoại nhưng vẫn quen biết với bác sĩ nội khoa, liền dẫn Thiệu Hiền đi.

Kết quả chuẩn đoán, là mắc mưa nhiễm lạnh, cảm nhẹ.

Sức đề kháng của Thiệu Hiền kém, cảm nhẹ cũng không thể cho qua, bác sĩ đành kê cho hần một mũi tiêm.

Đỗ Trạch mang đến một bộ quần áo bệnh nhân sạch sẽ cho hần thay, không quên dặn dò: "Bác sĩ nói đêm nay cậu nên ở lại viện để theo dõi một chút. Hay là xếp cho cậu với cậu Phó chung một phòng được không?"

"Cảm ơn anh."

Thiệu Hiền nằm xuống trên giường bệnh bên cạnh Phó Bách Châu, đầu óc đã sớm mơ màng, thế nhưng vẫn không quên hỏi: "Thế anh ấy bị sao vậy?"

Biểu cảm Đỗ Trạch đột nhiên có chút kì diệu, Thiệu Hiền chỉ thấy cánh môi anh ta khẽ mấp máy, nhưng hẳn thật sự quá mệt mỏi, căn bản không nghe được gì, ngủ mất lúc nào không hay biết.

Sáng hôm sau, Thiệu Hiền bị một tràng cười vang vọng làm cho tỉnh giấc.

Tiếng cười truyền vào từ hành lang bên ngoài phòng bệnh, nghe có hơi quen tai.

Ngủ xong một giấc, tinh thần đã thoải mái hơn nhiều, hẳn đang muốn đứng dậy bước xuống giường thì có một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai.

"Tỉnh rồi sao?"

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Phó Bách Châu ngồi ngay ngắn trên giường bệnh cạnh bên, đồ tây giày da, biểu cảm nghiêm túc.

"Nấu cháo cho cậu này, ăn xong hãy xuất viện."

Phó Bách Châu vừa nói, vừa từ hộp giữ ấm múc ra một chén cháo, đưa đến trước mặt Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền cười cười nhận lấy, ném một miếng, "Ai đang cười ngoài kia vậy?"

"Triệu Tư Khâm."

Vừa dứt lời, cửa phòng đã bị người ngoài mở ra, gương mặt tuần tú kia của Triệu Tư Khâm xuất hiện, khóe mắt còn vương lại ý cười.

Nhìn thấy Phó Bách Châu, hấn nhin không được lại cười rộ lên, sau đó nghẹn lại, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Thiệu Hiễn.

"Thiệu Hiễn à, tối qua nếu không phải cậu thì cậu Phó đây..."

"Hiễn Hiễn", một người đàn ông chạy vọt vào trong, vội vội vàng vàng đến bên mép giường Thiệu Hiễn, lo lắng hỏi, "Cậu còn chỗ nào không thoải mái nữa không?"

"Mình không sao, Bút chì à, lại làm cậu phải lo rồi." Thiệu Hiễn ngừng một chút, "Có điều, ngàn lần đừng để cho ba mẹ mình biết."

Tiền Văn Kiệt gật mạnh đầu, "Cậu yên tâm, đêm qua mình tự đến, chưa hề nói với ai."

Hôm qua, lúc hấn đến bệnh viện thì Thiệu Hiễn đã ngủ say rồi, sau khi hiểu mọi chuyện, hấn có chút bức bối với Phó Bách Châu, nhưng nghĩ đến chính Phó Bách Châu cũng đang nằm trong kia lại mềm lòng.

Nghĩ tới nghĩ lui, đành đem bọc dọc nén vào trong.

Bây giờ Thiệu Hiễn không còn gì đáng lo ngại, tức giận cũng đã vơi hơn nửa, chỉ còn thấy Phó Bách Châu không vừa mắt nữa thôi.

"Hiễn Hiễn, để lát nữa mình đưa cậu về."

Phó Bách Châu: "Không cần, tôi đưa cậu ấy."

Tiền Văn Kiệt hừ lạnh, "Thôi đi, tôi không tin được anh."

Phó Bách Châu nhìn về phía Thiệu Hiền, tựa như đang chờ đợi sự lựa chọn của cậu vậy.

"Anh còn bận việc mà, để tôi về với cậu ấy là được rồi." Thiệu Hiền ăn xong, thả chén xuống cười nói.

"Ừ."

Thiệu Hiền thay bộ quần áo mà Văn Kiệt mang tới, ngồi xe Bút chì rời đi.

Trong phòng bệnh, Phó Bách Châu đứng lặng người bên cửa sổ, Triệu Tư Khâm rót cuộc nhin không nổi nữa, bật cười ra tiếng, "Cậu Phó à, đúng là chỉ có cậu mới như vậy thôi. A Trạch nói cậu ăn nhiều nên mới đau dạ dày, tôi còn không dám tin."

Phó Bách Châu xoay người nặng nề nhìn hấn.

"Làm sao, nhà có thêm một Thiệu Hiền, cơm cũng ngon hơn đúng không?"

Phó Bách Châu im lặng bỏ ra ngoài.

Bên ngoài dừng dưng, bên trong lại âm thầm ảo não.

Triệu Tư Khâm nói đúng là không sai, tối hôm qua vì có Thiệu Hiền nên nhin không được, ăn nhiều thơm một chút, ai ngờ bệnh cũ sẽ tái phát đâu chứ.

Còn liên lụy Thiệu Hiền bị mưa ướt mà bệnh nữa.

Có điều, chuyện thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Từ hôm ấy, Phó Bách Châu dường như trở nên bận rộn hơn thường này, nghe nói là dự án khai thác mạch nước ngầm đã bắt đầu rồi, không chỉ có anh ta, ngay cả phía đối tác là Thiệu Uẩn cũng bận không thấy bóng dáng đâu.

Đã sắp đến ngày đính hôn, thấy người nhà họ Phó không quan tâm đến ý gì đến chuyện quan trọng cả một đời người của Phó Bách Châu cho nên toàn bộ đều giao lại cho Thái Nhã Lan và Đường Hân.

Đương nhiên, Thái Nhã Lan cũng đã hỏi qua ý kiến của Phó Bách Châu từ trước rồi, anh ta cũng nói thẳng là mọi việc đều giao cho Thiệu gia xử lý.

Thiệu Hiền bây giờ cũng xem như người rảnh rồi, Thái Nhã Lan và Đường Hân lôi hấn theo luôn cho hấn khỏi buồn chán.

Lễ phục hai người bọn họ đều do nhà thiết kế đứng hàng top thế giới làm nên, được giao đến tận cửa.

Dưới sự thúc giục của hai người bọn họ, Thiệu Hiền mặc lên bộ trang phục được cắt may hoàn mỹ.

Đường Hân cười chụp cho cậu một tấm, gửi vào trong nhóm chung, cũng tag cả Phó Bách Châu vào.

Một lát sau, Phó Bách Châu trả lời: "Đẹp đó."

Thiệu Hiền mỉm cười bấm chữ: "Anh tan làm cũng ghé qua nhà thử xem sao."

"Ừ."

Sau khi dự án khai thác bắt đầu, Thiệu gia và Phó gia thân càng thêm thân, Thiệu Uẩn trong lúc hợp tác cũng đánh giá cao năng lực của Phó Bách Châu.

Thiệu gia dần xem Phó Bách Châu như người một nhà.

Đến giờ cơm, Phó Bách Châu cùng Thiệu Uẩn trở về. Cơm nước xong xuôi, Thiệu Bác Viễn hỏi chuyện công ty như thường lệ, sau đó vầy vầy tay nói: "Dạo này hai đứa vất vả nhiều rồi, chú ý chăm sóc bản thân một chút."

Sau khi bọn họ rời khỏi thư phòng, Thiệu Uẩn nói: "Hiển Hiển còn đang chờ cậu thử quần áo đấy, mau đi đi."

Phó Bách Châu gật đầu đi tìm Thiệu Hiển.

Thiệu gia chuẩn bị cho Phó Bách Châu một căn phòng, ở cách vách với Thiệu Hiển. Dù sao cũng chưa kết hôn, ngủ chung với nhau không thích hợp lắm.

Phó Bách Châu đi đến trước cửa phòng, đưa tay gõ cửa.

"Mời vào."

Hắn đẩy cửa vào trong, thấy Thiệu Hiển đang chọn áo ngủ, hình như là chuẩn bị đi tắm.

"Anh tới rồi sao, mau thử xem, nếu không vừa thì sửa vẫn kịp."

Thiệu Hiển chỉ chỉ bộ trang phục đang treo trên giá áo.

Phó Bách Châu đối với quần áo không có yêu cầu đặc biệt nào, tây trang mặc hằng ngày cũng không thèm để ý xem là kiểu gì, cả tủ đồ có thể chung một kiểu, miễn tốt chút là được rồi.

Có điều, nghĩ đến ý nghĩa của bộ trang phục này, hắn bỗng nhiên cảm thấy trang trọng hơn hẳn.

Thuận tay cởi áo khoác, mặc lên bộ lễ phục may thủ công tinh xảo.

Áo vừa người, xứng với gương mặt kia, đúng thật là cảnh đẹp ý vui.

Thiệu Hiền rất vừa lòng, chỉ chỉ vào quần, "Phải thử cả bộ chứ."

Phó Bách Châu thấy Thiệu Hiền không có dấu hiệu rời đi, đành cầm quần lên, nói: "Tôi về phòng thay."

Thiệu Hiền gật đầu, "Thử xong thì anh tự giữ quần áo luôn nhé, tôi tắm rửa rồi ngủ luôn đây."

Dường như giữa hai người bọn họ, ngoài trừ những việc liên quan tới hôn lễ ra thì không còn gì để nói với nhau nữa.

Phó Bách Châu vắt quần áo lên cánh tay, xoay người rời đi. Đến trước cửa phòng, hắn bỗng nhiên quay lại, ánh mắt đặt trên người Thiệu Hiền, mang theo chút dịu dàng ấm áp không giống ngày thường.

"Hiền Hiền, tôi rất vui."

Thiệu Hiền sửng sò, trong lòng thoáng hỗn loạn, một lúc sau mới bất đắc dĩ tươi cười.

Phó Bách Châu thực sự có vui vẻ hay không hắn không biết, hắn chỉ biết, đối với hôn lễ này, thật ra trong lòng cũng có chút chờ mong.

Cuối cùng cũng đến ngày đại hôn, Thiệu Hiền cùng Phó Bách Châu thức sớm chuẩn bị, thay lễ phục, ngồi xe đến.

Tiền Văn Kiệt làm phụ rể cho Thiệu Hiền, đi theo suốt cả hành trình.

Đến cả Triệu Tư Khâm – người đã kết hôn với Đỗ Trạch, không đảm đương nổi chức phụ rể, cũng mặt dày đi theo cùng.

"Hiền Hiền, hồi hộp không?"

Thiệu Hiền lắc đầu, "Hồi hộp cái gì mới được chứ?"

Tiền Văn Kiệt nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có ai mới ghé sát vào tai Thiệu Hiền nói: "Cậu biết hết quá trình tổ chức rồi mà đúng không? Không phải Phó Bách Châu không thể đụng vào người khác sao? Thế đến lúc tân lang trao nhẫn với hôn môi thì phải làm sao đây?"

Thiệu Hiền nghe vậy, cười rộ lên, "Mình cũng không biết nữa."

Trước ngày trọng đại, cũng bởi vì vấn đề này mà Thái Nhã Lan và Đường Hân đã tìm đến Thiệu Hiền cùng Phó Bách Châu.

Thiệu Hiền cảm thấy không sao, không có hai thủ tục này, chẳng lẽ hôn lễ không được tính là hôn lễ nữa hay sao?

Nhưng hắn không ngờ, lúc ấy, Phó Bách Châu tỏ vẻ, buổi đấy cứ tiến hành theo trình tự bình thường là được.

Hắn đã nói vậy, Thiệu gia vì muốn tổ chức một buổi lễ hoàn chỉnh nên cũng không cắt bớt hai hành động ấy đi.

Thật ra trong lòng Thiệu Hiền có chút tò mò, chẳng lẽ đến lúc đó, Phó Bách Châu sẽ đeo bao tay để trao nhẫn, đeo khẩu trang để hôn môi à?

Cảnh tượng kì dị như vậy, tưởng tượng thôi cũng không dám.

Khách khứa đã ngồi đầy bên ngoài đại sảnh.

Những người đến tham dự đa số đều là hào môn quý tộc ở thành phố Yến, ngoài ra còn có một ít phóng viên, mang theo camera để tác nghiệp, quay lại toàn bộ quá trình.

Lúc Thiệu Hiền cùng Phó Bách Châu một thân lễ phục đồng bộ, sánh vai đứng trước mặt chủ hôn, tiếng vỗ tay liền vang lên như sấm.

Không thể không khen, hai người này thật sự quá xứng đôi, làm người ta không thể dời mắt đi đâu được.

Có thể chủ trì hôn lễ như vậy, chủ hôn cũng đang hạnh phúc dạt dào trong lòng luôn rồi.

Bằng giọng nói run rẩy, chủ hôn tuyên bố hai chú rể có thể trao nhẫn cho nhau, mọi người bên dưới càng thêm kích động, tiếng flash chụp hình vang lên dồn dập không ngừng.

Ai cũng biết Phó Bách Châu có bệnh sạch sẽ, bọn họ rất tò mò xem lần này hắn sẽ làm thế nào đây.

Chỉ thấy trong giây phút tiếp theo, người đàn ông tướng mạo đẹp đẽ, lấy ra một chiếc nhẫn, tự nhiên cầm lấy bàn tay Thiệu Hiền.

Đầy thành kính và chú tâm.

Đa số mọi người đều không biết, riêng Thiệu Hiền cảm nhận được rõ ràng, Phó Bách Châu đang run nhè nhẹ.

Đến lượt mình, Thiệu Hiền dùng tốc độ nhanh nhất có thể để đeo nhẫn cho đối phương, giảm bớt phần nào thống khổ cho hắn.

Chủ hôn thỉnh lặng vài giây rồi nhanh chóng hô lên câu thoại kinh điển tiếp theo: "Bây giờ, hai con đã có thể chạm môi đối phương."

Hiện trường ồn ào náo động đạt tới đỉnh điểm trong nháy mắt.

Thiệu Hiền đứng yên, lẳng lặng nhìn Phó Bách Châu.

Ánh mắt Phó Bách Châu u tối tĩnh lặng như biển rộng sâu thẳm, dưới ánh nhìn chăm chú của đám đông, chậm rãi nghiêng đầu.

- -----

Young: Các bạn biết tại sao chương này delay lâu vậy không, tại vì vết kiến ba khoang cắn nó lan hết cổ mình đây, có làm ăn gì được đâu huhu, đến khổ ;-;;

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 62: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (6)

Hôn lễ kết thúc trong ngày, Thiệu Hiền liền chuyển vào nhà của Phó Bách Châu.

Thiệu Hiền thân thể ốm yếu, Phó Bách Châu thì có bệnh sạch sẽ cho nên khách khứa thức thối, không ai định bày trò phá đám đêm động phòng cả.

Trong nhà chỉ có hai người bọn họ.

"Tôi tắm rồi đi ngủ đây."

Thiệu Hiền bỏ lại những lời này xong liền đi lên lầu, về phòng, tốc độ so với ngày thường còn nhanh hơn một chút.

Sau khi vào phòng, hắn nhanh chóng đóng cửa lại, nằm ngửa trên giường, đưa tay che hai mắt.

Trăm lần không nghĩ tới, Phó Bách Châu thế nhưng lại hôn thật! Dù chỉ là bày trò trước mặt mọi người, chỉ là thơm má mà thôi.

Lúc ấy Thiệu Hiền như ngừng thở, tim như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực.

Có điều, Phó Bách Châu chỉ chạm nhẹ một cái rồi thôi, cảm giác như có sợi lông vũ lướt ngang qua mặt vậy.

Nghĩ đến bệnh sạch sẽ của anh ta, Thiệu Hiền có chút đau lòng, lại thêm chút mất mát.

Đau lòng Phó Bách Châu vì đảm bảo buổi lễ diễn ra một cách hoàn chỉnh, vì không muốn Thiệu gia bị người đời cười chê mà gồng mình chịu chạm vào hấn.

Đồng thời, trong lòng lại sinh ra vài phần cô đơn.

Nghĩ nghĩ, Thiệu Hiền cảm thấy có chút không thông, nằm trên giường mơ màng ngủ mất.

Sáng hôm sau, hấn tỉnh dậy, phát hiện đêm qua mình chưa tắm rửa gì đã ngủ luôn, cứ vậy mà ngủ cả một đêm, chần cũng không đắp, lập tức trở nên chán chường.

Bất thành linh hất xì một cái. Thôi xong, chắc không bị cảm đâu nhỉ?

Hấn nhanh tay thu dọn quần áo, tắm một cái. Tắm xong lại sấy khô tóc nhanh nhanh, dọn dẹp một lượt xong xuôi mới bước xuống lầu.

Trong phòng khách, Phó Bách Châu đã yên vị trên sofa.

Nghe thấy tiếng bước chân, hấn quay đầu nhìn sang, đang định mở miệng, liền nghe Thiệu Hiền hất xì một cái.

Ánh mắt hấn lạnh đi, lập tức đứng lên, đi đến trước mặt Thiệu Hiền, đưa tay phải sờ lên trán cậu.

Thiệu Hiền né ra sau, "Anh làm gì vậy?"

Hạ tay, Phó Bách Châu rũ mắt hỏi: "Tối hôm qua bị lạnh sao?"

Thiệu Hiền khịt khịt mũi, giọng nói hơi nghèn nghẹn, "Hình như có một chút."

"Lát nữa đến bệnh viện đi." Phó Bách Châu ngừng một chút, "Ăn sáng trước đã."

Thiệu Hiền tùy ý ngồi xuống trước bàn ăn, thấy cháo và thức ăn đã được bày biện xong, trong lòng có chút áy náy, "Sau này có thể gọi tôi dậy sớm hơn một chút."

"Ừ, tôi nhớ rồi."

Thiệu Hiền ăn xong một chén cháo, "Hôm nay phải đi đăng kí kết hôn đúng không? Đi viện thì trễ mất."

Phó Bách Châu: "Không đâu."

Sau khi hoàn thành bữa sáng, hai người vào bệnh viện. Bác sĩ kiểm tra xong, kê cho Thiệu Hiền một mũi tiêm.

"Lại chích nữa à?" Thiệu Hiền nhú mày.

Hắn thật sự hối hận, tối qua không ngủ kiểu đó thì tốt rồi, sau này không thể như thế nữa.

Chích xong, Thiệu Hiền héo hắt cả người, ngồi trong xe không nói tiếng nào.

Chờ đến khi xe về đến nhà, hắn mới phản ứng lại: "Không phải đi đăng kí kết hôn sao? Thế nào lại về nhà rồi vậy?"

"Hôm nay không đi," Phó Bách Châu mở cửa xe cho hắn, "Cậu nghỉ ngơi đi."

Thiệu Hiền ngồi trong xe không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn Phó Bách Châu, giọng nói vừa nhỏ vừa mềm: "Đã định đi hôm nay rồi mà, anh còn phải dời lịch công tác lại một ngày luôn rồi, đi hôm nay đi, tôi không sao đâu mà."

Cuối cùng Phó Bách Châu cũng không lay chuyển được hắn.

Lúc chụp ảnh, thợ bấm máy thiện ý cười nói: "Hai người đứng sát vào nhau xem nào, cách xa thế làm gì hả?"

Thiệu Hiền nhìn khoảng cách giữa hai người bọn họ, không khỏi dịch sang trái một bước, chỉ còn cách Phó Bách Châu một bàn tay.

"Chưa được, gần chút nữa!"

Thiệu Hiền đang định nhấc chân, liền cảm thấy có gì đó nhẹ nhàng chạm vào bả vai mình, hắn lộ ra một nụ cười theo bản năng.

"Tốt lắm!"

Khoảnh khắc tốt đẹp được lưu lại vĩnh hằng.

Trên đường trở về, Thiệu Hiền cẩn thận xem lại tám giấy đỏ, cười cười trêu chọc: "Anh chẳng cười chút nào cả."

Phó Bách Châu: "Xin lỗi."

"Không sao, không cười cũng rất đẹp trai rồi." Thiệu Hiền quay đầu sang nhìn sườn mặt của hắn, người này, dường như trước giờ chưa từng cười qua.

Là không thích cười, hay là rất ít khi cười đây?

Sau khi về nhà, Thiệu Hiền đang định lên trên, lại nghe Phó Bách Châu nói: "Chờ chút đã."

Hắn xoay người vào thư phòng, rất nhanh đã lấy ra một xấp hồ sơ, đặt hết trước mặt Thiệu Hiền, "Cậu ký đi."

"Đây là gì vậy?" Thiệu Hiền vừa đọc lướt qua, lập tức kinh ngạc, "Này là ý gì đây?"

Phó Bách Châu: "Chúng ta đã kết hôn rồi."

"Thì sao?" Thiệu Hiền không nhịn được bật cười, "Anh đem tất cả tài sản dưới tên anh chuyển sang cho tôi, vì sao? Vì đã kết hôn với nhau rồi à? Dù anh có lấy ai, anh cũng sẽ làm chuyện thế này à? Hay anh cảm thấy tôi lấy anh vì mấy thứ này?"

Thiệu Hiền khi nói đến những câu sau, hiển nhiên là đã bắt đầu tức giận rồi.

Hắn cũng không biết mình tức cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng như đang nổi lửa, buồn bực đến kì cực.

Phòng khách yên lặng một lúc lâu, Thiệu Hiền không muốn nói tiếp vấn đề này nữa, làm lơ đóng giấy tờ kia, đứng dậy bỏ lên lầu.

"Không phải như vậy," Phó Bách Châu cuối cùng cũng mở miệng, "Không phải với ai cũng vậy."

Thiệu Hiền dừng chân.

"Chỉ muốn đưa cho cậu thôi." Phó Bách Châu cúi đầu ngồi trên sofa, "Không phải vì những lí do đó đâu."

Buồn bực trong lòng Thiệu Hiền tốt xấu gì cũng với đi một ít, một phần cũng vì cảm thấy áy náy, vừa nãy mình cũng quá lời rồi.

"Xin lỗi, là do tôi kích động quá rồi." Hấn nhìn chăm chăm vào Phó Bách Châu, "Cảm ơn lòng tốt của anh, có điều, tôi cảm thấy cách này không được đâu. Tôi cũng có sự nghiệp của riêng tôi, cũng không cần anh nâng như trứng hứng như hoa vậy."

Phó Bách Châu ngắc đầu, "Là tôi suy xét không chu toàn."

Thật ra hấn chỉ muốn đối xử với Thiệu Hiền tốt một chút, nhưng lại dùng sai phương pháp rồi.

Là Triệu Tư Khâm nói với hấn, sau khi kết hôn phải nộp thuế lương cho đối phương, nhưng mà Thiệu Hiền lại không thích.

Có lẽ vì bên ngoài có chút gió thổi vào, tóc mái của Phó Bách Châu hơi rũ xuống, che đi sự lúng túng mất mát thoáng qua nơi đáy mắt.

Thiệu Hiền lập tức mềm lòng, nói: "Anh không cần phải như vậy, chúng ta đã là bạn đời của nhau rồi."

"Ừ, tôi nhớ mà."

Tựa như có một luồng nhựa sống chảy vào ánh mắt Phó Bách Châu trong phút chốc, bộ dáng ủ rũ vừa rồi biến mất tăm, hiện ra trước mắt Thiệu Hiền là một khuôn mặt hiền lành êm dịu.

Thiệu Hiền chớp chớp mắt, mình gặp ảo giác rồi sao? Phó Bách Châu thế nhưng cũng có lúc không trưng ra khuôn mặt lạnh tanh kia.

Sau khi hiểu Phó Bách Châu không phải cố ý làm như vậy, buồn bực trong lòng Thiệu Hiền như tan biến hết sạch.

Sinh hoạt ngày hôm sau vẫn như hấn tưởng tượng, hai người ranh giới rõ ràng, không ai can thiệp chuyện của ai.

Phó Bách Châu rất bận rộn, trừ khi phải đi công tác ở tỉnh khác ra thì mỗi ngày nhất định sẽ về nhà, làm một bàn đồ ăn thơm ngon, cùng Thiệu Hiền dùng bữa.

Còn Thiệu Hiền, một mặt chăm sóc cơ thể, một mặt học lại lần nữa cách quản lý mọi chuyện của công ty.

Sau khi hôn mê vì tai nạn xe cộ, mọi chuyện ở công ty Thiệu Hiền lúc đầu đều do Thiệu Uẩn quản lý thay, bây giờ Thiệu Hiền đã tỉnh lại rồi, Thiệu Uẩn chờ thân thể cậu đã khôi phục đến mức ổn định thì đem công ty trả lại cho cậu.

Trong khoảng thời gian này, Thiệu Hiền cũng đã xử lý qua một vài hợp đồng.

Càng tiếp xúc nhiều, hấn càng quen thuộc hơn, chắc là vì thói quen hoặc bản năng còn lưu lại trong tiềm thức.

Hai người ai cũng bận rộn, ngoại trừ sáng tối cũng nhau ăn cơm ra thì khoảng thời gian còn lại dường như đều không nhìn thấy nhau.

Chớp mắt đã đến mùa đông, gió lạnh ủa về tàn sát thành phố Yến, vừa lạnh vừa khô đến phiên lòng.

Thiệu Hiền giờ vẫn rất sợ lạnh, dù mặc rất nhiều lớp áo mỗi khi ra đường, nhưng vẫn bị gió lùa cho rét run. Vì suy nghĩ cho bản thân

mình, hấn đơn giản là không bước chân ra đường nữa.

Dù sao bây giờ khoa học kỹ thuật cũng phát triển lắm rồi, họp online qua video cũng là chuyện bình thường thôi.

Phó Bách Châu mỗi khi nhàn rỗi lại nấu thêm chút canh dinh dưỡng, càng nấu càng ngon. Mùa đông vừa trôi qua chưa đến một nửa, Thiệu Hiền đã thêm chút thịt, da càng ngày càng trắng.

Lại đến một cuối tuần nọ, vì Thái Nhã Lan nhớ Thiệu Hiền, Phó Bách Châu liền cùng hấn quay về Thiệu gia.

Bữa tối qua đi, Thái Nhã Lan hiền từ cười nói: "Hai đứa bình thường bận đến mức nhà cũng không thèm về, lần này vất vả lắm mới có thời gian ghé qua, tối nay ở lại một đêm đi."

Thiệu Hiền còn chưa kịp trả lời, Phó Bách Châu đã gạt đầu đồng ý nên hấn cũng thuận theo.

Bầu không khí trong nhà thật sự rất tốt đẹp, Thái Nhã Lan hiền lành dễ gần, Thiệu Bác Viễn tuy nghiêm nhưng thật sự yêu quý người nhà, đây đều là những cảm xúc trước giờ Phó Bách Châu chưa được cảm nhận qua.

Hai người bây giờ đã kết hôn, nếu ngủ lại phải ngủ chung một phòng, nếu để người lớn phát hiện chia phòng ngủ riêng thì càng thêm phiền phức.

May mà trong phòng Thiệu Hiền có sofa, vừa đủ chỗ cho một người nằm.

Sau khi kết hôn, mỗi lần bọn họ quay về Thiệu gia đều chấp vá mà ngủ như vậy, đêm nay cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà, bọn họ không hề nghĩ tới, sofa trong phòng thế nhưng lại biến mất rồi!

Thiệu Hiền lập tức chạy đi hỏi Thái Nhã Lan.

Thái Nhã Lan cười ha hả đáp: "Mẹ muốn đem đồ dùng trong nhà đổi mới một lần, cái sofa đó của con hơi cũ, mẹ cho người kéo đi rồi, ngày mai là có ngay cái mới ấy mà."

Thiệu Hiền: "....." Hắn còn có thể nói gì nữa đây?

Ủ rũ cụp đuôi quay về phòng, đem đầu đuôi mọi chuyện kể lại cho Phó Bách Châu nghe xong, hắn áy náy nói: "Có khi mẹ quên mất là anh..... Tối nay anh ngủ chung giường với tôi đi, dù sao giường cũng rộng mà, tôi ngủ yên lắm, sẽ không đụng trúng anh đâu."

Phó Bách Châu gật đầu: "Được."

Hai người lần lượt tắm rửa xong nằm xuống, mỗi người một bên, chừa ra khoảng trống còn nhét được thêm hai ba người nằm, đến cả góc áo còn khó đụng vào nhau.

Thiệu Hiền đã mệt rã rời, dần dần ngủ thiếp đi.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ, nhìn có vẻ xa, nhưng thật ra rất gần.

Phó Bách Châu có thể cảm nhận được rõ ràng, phía giường bên kia hơi chùng xuống, người hắn thích đang nằm ngay cạnh bên.

Trong phòng có máy sưởi, một chút cũng không lạnh.

Thiệu Hiền ngủ một hồi, thế nhưng lại chậm rãi lăn người về phía Phó Bách Châu, dựa sát vào như một chú mèo con, vươn móng nhỏ tìm kiếm chút ấm áp.

Phó Bách Châu không buồn ngủ chút nào, hấn trơ mắt nhìn Thiệu Hiền đang dịch về phía mình càng ngày càng gần.

Không phải nói là mình ngủ yên lắm sao? Hấn không khỏi bật cười.

Mãi đến khi móng vuốt nhỏ chạm đến góc áo của hấn, người cạnh bên mới ngưng động đậy.

Sáng sớm hôm sau, Thiệu Hiền ngáp dài một cái, đột nhiên trừng lớn hai mắt, lập tức ngồi bật dậy, quan sát bốn phía xung quanh, phát hiện mình đã vượt qua vĩ tuyến 38 độ, vội vàng xin lỗi: "Do tôi không cẩn thận, anh không sao chứ?"

Phó Bách Châu ngồi dậy, biểu cảm tựa như đang cố kìm nén lắm, nhẹ nhàng day day trán, không nói một lời đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Thiệu Hiền ngồi lặng người một lúc sau, vừa áy náy vừa dằn vặt.

Hấn cũng không biết tại sao tối qua mình làm sao mà lại lăn về phía Phó Bách Châu thế này, nghĩ đến bộ dáng mạnh mẽ kiêu chể vừa nãy của Phó Bách Châu, Thiệu Hiền không khỏi vò đầu bứt tóc.

Bởi vì trong lòng đổ buồn không thể phát tiết, sau khi rời khỏi Thiệu gia, Thiệu Hiền liền tìm đến Văn Kiệt tiêu tiền lẻ.

"Hiền Hiền, theo như những gì cậu nói thì chắc là Phó Bách Châu đang nỗ lực để gần gũi hơn với cậu đó." Tiền Văn Kiệt phát

biểu cái nhìn khách quan của mình, "Hơn nữa, anh ta vẫn luôn cố không đánh thức cậu, chừng mình anh ta vẫn luôn nhẫn nại, có thể thấy cái người này cũng không đến nỗi lãnh khốc vô tình như thiên hạ đồn đại đâu."

"Anh ấy vốn dĩ đâu có như vậy." Thiệu Hiền tiếp lời theo bản năng.

Cuối cùng cũng tỉnh táo ra rồi à.

Tiền Văn Kiệt nhìn ra được chút manh mối, cố ý dẫn dắt: "Cho nên là, cậu có gì không vui chứ?"

Thiệu Hiền ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, vì sao hắn lại cảm thấy buồn vậy chứ? Rõ ràng Phó Bách Châu lúc nào cũng lo nghĩ cho hắn, như thế là đã rất tốt rồi.

Thấy hắn trở nên trầm tư, Tiền Văn Kiệt cũng không quấy rầy nữa mà cầm lấy di động lướt xem tin tức. Nhìn nhìn, bỗng nhiên hét lên một câu: "Mẹ kiếp, cái tin tức vớ vẩn gì đây! Phó Bách có tình nhân bí mật à?"

Thiệu Hiền lập tức biến sắc: "Cậu nói cái gì?"

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, đã thấy Tiền Văn Kiệt chậm rì rì cất điện thoại vào, cười tủm tỉm nói: "Dọa cậu thôi, đâu ra cái loại tin tức không đàng hoàng thế này chứ."

Thiệu Hiền: "....."

Hắn vội giải thích: "Mình chỉ lo lắng thôi mà, nếu thật sự có tin như vậy thì cả Thiệu gia và Phó gia đều bị ảnh hưởng cả."

Tiền Văn Kiệt gật gật đầu, "Đúng rồi, không sai chút nào luôn."

Nhìn qua đã biết là gật lấy lệ.

Thiệu Hiền đứng dậy muốn đi, Tiền Văn Kiệt bỗng nói thêm một câu: "Hiền Hiền, có thể tìm được người hợp tâm hợp ý mình, thật sự không dễ dàng đâu."

Cho nên cần phải quý trọng.

Thiệu Hiền trầm mặc vài giây, thoải mái cười: "Ừ, mình biết rồi."

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 63: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (7)

Từ trước đến nay, Thiệu Hiển vốn không phải người ngại ngùng.

Sau khi hiểu rõ tâm ý của mình, cậu không có ý định trốn tránh mà là muốn thử tiếp xúc với Phó Bách Châu.

Cậu tiếp nhận tình cảm của mình rất dễ dàng, dù sao sau khi tỉnh lại, lần đầu tiên nhìn thấy Phó Bách Châu đã bị ánh mắt người ta hấp dẫn rồi.

Trải qua một thời gian dài sống chung mà lại không nhận ra được tâm tư tình cảm của bản thân, đúng là choáng váng thật mà.

Cậu cũng muốn cùng Bách Châu trở thành một đôi chồng chồng thật sự, chứ không phải chỉ là quan hệ trên giấy tờ.

Bây giờ, chương ngại vật lớn nhất chính là vấn đề tâm lý của Phó Bách Châu.

Phó Bách Châu không thể chịu đựng được đụng chạm của người khác, đây là chuyện mọi người đều biết. Nhưng mấy lần tiếp xúc trước, Bách Châu đều gắng sức chịu đựng, Thiệu Hiển vừa đau lòng, vừa có chút vui mừng bí ẩn.

Theo như lời Tiền bút chì nói, có thể cố gắng như vậy, chứng tỏ rằng Phó Bách Châu cũng đang muốn thử thân cận với mình, có nghĩa là người ta có lòng muốn thay đổi, mà người có thể thúc đẩy sự thay đổi đó, chính là người luôn ở bên cạnh anh ấy – mình.

Buổi tối, Phó Bách Châu về nhà, làm một bàn cơm thơm ngon như cũ, hai người lại im lặng cùng nhau dùng cơm giống như mọi ngày.

Sau khi hiểu được tình cảm của mình, chỉ cần ở gần Phó Bách Châu là Thiệu Hiền đã thấy vui trong lòng rồi.

Cậu vẫn luôn nhìn Phó Bách Châu, ánh mắt nóng hơn lửa, Phó Bách Châu hoàn toàn không chống đỡ được, muốn vờ như không thấy cũng khó.

"Sao vậy?"

Đôi mắt Thiệu Hiền cong thành hình trăng non, cười nói: "Không có gì, chỉ là đồ ăn hợp khẩu vị quá mà thôi."

Cảm xúc là thứ có thể lây lan, thấy cậu vui vẻ, trong lòng Phó Bách Châu cũng thoải mái hơn không ít, khẽ gật đầu: "Vậy là tốt rồi."

Hắn có thể nhận ra, tâm trạng Thiệu Hiền hôm nay rất tốt, nhưng hắn không biết tại sao, cũng không dám hỏi.

"Ăn uống xong hai đứa mình tâm sự chút được không?"

Phó Bách Châu giật mình, "Được."

Sau bữa ăn, Phó Bách Châu ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, đối mặt với Thiệu Hiền.

Thiệu Hiền nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hấn, không khỏi cười rộ lên, "Chỉ là tùy tiện nói chuyện chút thôi mà, anh không cần bối rối vậy đâu."

Phó Bách Châu gật gật đầu, ánh mắt dừng trên nét cười dạt dào trên mặt người đối diện.

Trước khi Thiệu Hiền tỉnh lại, dường như tất cả mọi người đều cho rằng cậu sẽ nằm trên giường bệnh cả đời, cả Phó Bách Châu cũng nghĩ như vậy.

Hấn thường xuyên lén chạy đến phòng bệnh nhìn thử xem, lần nào cũng chỉ nhìn thấy một bên sườn mặt hôn mê của cậu.

Tiêu tụy, tái nhợt, không chút sức sống, nào có hoạt bát vui tươi như thế này.

Đôi khi, Phó Bách Châu nghĩ rằng, có lẽ mình đã rất may mắn, vì suốt thời niên thiếu, đã có một tia sáng, dẫn đường cho hấn tập tễnh bước đi trong bóng đêm.

Mà giờ đây, hấn chỉ cần giơ tay là có thể với tới ánh sáng đẹp để đó rồi.

Nhưng hấn không dám chạm vào, hấn sợ, một khi tia sáng ấy tiếp xúc với mình, nó sẽ không ở bên cạnh hấn nữa.

Cứ như vậy, cùng chung sống dưới một mái hiên, dù không thể chạm vào cũng đã đủ mãn nguyện.

Nếu những cử chỉ xằng bậy của mình làm Thiệu Hiền cảm thấy khó chịu, hấn sẽ không nhin được mà chán ghét bản thân nhiều hơn.

Thiệu Hiền không biết chỉ trong nháy mắt mà người kia lại suy nghĩ nhiều thứ như vậy, cậu dựa vào sofa, tùy ý nhẹ nhàng mở lời: "Tôi có thiện cảm với anh, cũng muốn cải thiện tình trạng giữa hai người chúng ta bây giờ một chút, anh có tình nguyện phối hợp không?"

Cậu không thích đông dài lan mang, có thiện cảm chính là có thiện cảm, nếu Phó Bách Châu không bài xích cậu thì hai người bọn họ có thể phát triển một chút.

Cậu nói hết sức nhẹ nhàng, thản nhiên, thế nhưng lại khiến cho Phó Bách Châu đứng hình.

Phó Bách Châu ngây ngẩn cả người, hần ngơ ngác nhìn Thiệu Hiền, đầu óc trống không, một câu cũng không nói ra được.

Hắn vừa mới nghe được gì vậy? Là cái ý mà hắn hiểu đúng không? Thật sự không phải đang nằm mơ à?

Thiệu Hiền sẽ nói những câu vậy sao?

Thấy người trước mặt không có chút biểu cảm nào, vốn dĩ Thiệu Hiền còn có chút tự tin, giờ mất hết sạch.

Chẳng lẽ trước đây Phó Bách Châu cố kìm nén là bởi vì tôn trọng người khác?

Mơ tưởng tới sinh hoạt giữa các cặp đôi bình thường sau khi kết hôn, mình đã kì vọng cao quá rồi sao?

"Nếu anh không muốn trả lời," Giọng Thiệu Hiền thấp đi, lông mi khẽ hạ xuống, "Coi như tôi chưa nói....."

"Tôi đồng ý!" Phó Bách Châu buột miệng thốt ra, thậm chí còn có chút sơ suất.

Lời vừa bật ra khỏi miệng, không chỉ khiến Thiệu Hiền ngạc nhiên, mà chính chủ câu nói cũng giật mình.

Hắn đối diện với Thiệu Hiền, ánh mắt hoang mang dần chuyển sang bất đắc dĩ, sự xúc động không biết từ đâu dâng lên, tràn đầy trong lòng ngực, khích lệ hắn nói ra những lời vẫn luôn nghẹn trong lòng.

"Tôi kết hôn với em, không có nguyên nhân đặc biệt gì, chỉ là không muốn nhìn thấy em ở bên người khác thôi."

Thiệu Hiền kinh ngạc.

Phó Bách Châu đứng dậy, chậm rãi đến trước mặt Thiệu Hiền, khụy một chân xuống, ngẩng đầu nhìn cậu chăm chú.

"Ngoài em ra, không còn ai khác cả."

Đây là lời thâm tình nhất mà Phó Bách Châu từng nói, hơn nữa, vĩnh viễn sẽ không nói với người thứ hai.

Tim Thiệu Hiền như nổi trống, lại như sóng gió nổi lên trên lầu cao ngàn trượng.

"Anh nói... cái gì?" Cậu gập ảo giác rồi sao?

Biểu cảm trên mặt Phó Bách Châu vẫn không thay đổi, trong mắt lại lấp lánh ý cười, hắn nắm lấy tay trái Thiệu Hiền, cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên chiếc nhẫn đeo trên ngón tay áp út.

Thiệu Hiền chỉ cần tiến một bước nhỏ, quãng đường còn lại, để hấn đi là được rồi.

"Lấy em, là vì yêu em."

Ngực phập phồng, cổ họng cũng nghẹn lại, đến nỗi không nói thêm được lời yêu thương nào, Phó Bách Châu chăm chú nhìn Thiệu Hiền thật sâu, từ mắt mũi đến tim gan đều là vui sướng ngập tràn.

Suốt thời niên thiếu, ở sâu trong nội tâm hấn luôn tồn tại một chiếc đèn, giúp hấn không bị thù hận che kín mắt.

Sau nhiều năm dài xa cách, Thiệu Hiền lại lần nữa xuất hiện trước mặt hấn, một lần lại thêm một lần, không ngại phiền hà mà cũng hấn "đối nghịch".

Lúc đầu, Phó Bách Châu chỉ là cảm thấy Thiệu Hiền thật tươi tắn, không giống hấn, tâm can đã sớm khô mục thối nát rồi.

Như thiêu thân lao vào trong lửa đỏ, hấn cứ như vậy mà hướng về phía ánh sáng ấy.

Càng tới gần, lại càng bị hấp dẫn, cuối cùng không thể thoát đi được nữa.

Cứ thế, lòng ngực yên tĩnh ngủ đông, lặng thầm lưu giữ ngọn lửa này.

Thế mà, vào một ngày nọ, ngọn lửa này đột nhiên bị dập tắt. Giây phút hấn biết tin Thiệu Hiền trở thành người thực vật, giống như cả thế giới đều chìm vào trong bóng đêm.

Hắn liều mạng làm việc đến điên cuồng. Tự ép chính bản thân, để cho tất cả hồ sơ phiền phức tràn ngập trong tâm trí, không quản đêm hay ngày.

Mãi cho đến khi nhận được cuộc điện thoại kia của Triệu Tư Khâm.

Hắn cảm thấy bản thân mình như sống lại vậy.

Nhưng Thiệu Hiền đã mất hết ký ức, hắn biết mình không có tư cách gì để đi thăm người ta, nhưng vẫn nhịn không được.

Nhìn thấy sự xa lạ trong mắt Thiệu Hiền, trong chớp mắt, Phó Bách Châu cảm thấy, trời xanh kia đúng là thích đùa với mình.

Tất cả những thứ hắn chờ mong, cuối cùng đều trở thành mơ mộng hảo huyền.

Đến khi tin tức Thiệu gia đang tìm đối tượng kết hôn cho Thiệu Hiền được truyền ra, hắn mới bừng tỉnh.

Cả nam lẫn nữ, Phó Bách Châu đều âm thầm điều tra qua, cảm thấy không một ai có thể chăm sóc tốt cho Thiệu Hiền được cả.

Đám người bọn họ chỉ đơn giản là nhìn trúng quyền thế và địa vị của Thiệu gia.

Thiệu Hiền mất đi ký ức giống như một trang giấy trắng, nếu bị bọn họ lừa đảo bắt nạt thì phải làm sao?

Nghĩ đến đây, hắn liền không ngồi yên được nữa.

Cảm xúc dâng trào, chạy đến Thiệu gia cầu hôn.

Hắn đã làm tốt công tác chuẩn bị nếu như bị từ chối, nhưng không ngờ, Thiệu Hiền thế mà lại không nghe theo sự sắp xếp của gia đình, tự mình đồng ý.

Sau khi trở về, hắn tự suy ngẫm thật lâu, cuối cùng mới hiểu được dụng ý của Thiệu Hiền.

Người ta muốn người nhà yên tâm, nhưng lại không muốn thân cận với người khác.

Mà mình lại có bệnh sạch sẽ, đối với Thiệu Hiền mà nói, đã có thể mang lại cảm giác đủ an toàn, ít nhất mình sẽ không tùy tiện đụng chạm vào cậu ấy.

Chính vì lí do đó nên Phó Bách Châu luôn cố kiềm chế bản thân không chạm vào cậu, mà mỗi lần không cẩn thận chạm phải, đều làm Thiệu Hiền sợ như chim sợ cành cong.

Điều này lại làm cho hắn càng thêm cẩn thận.

Thậm chí, hắn nghĩ, chỉ cần Thiệu Hiền ở bên cạnh hắn cả đời, dù có duy trì trạng thái hôn nhân như vậy đi nữa cũng được.

Thật ra, bệnh tâm lý của hắn từ lâu đã không còn là vấn đề, chỉ là hắn đã nuôi thành thói quen, những người khác cũng biết hắn không bao giờ bắt tay với người khác.

Nhưng mà đây không phải vấn đề chính.

Dù hắn vẫn còn mắc bệnh sạch sẽ, chỉ cần là Thiệu Hiền, hắn đều có thể chấp nhận được.

"Không phải anh....."

Bị hành động của hắn dọa cho nhảy dựng, Thiệu Hiền vội rút tay về.

Phó Bách Châu nửa quỳ nửa ngồi trước sofa, dùng một tư thái khiêm tốn cùng ngữ điệu dịu dàng nhất có thể nói: "Trước giờ tôi vẫn không bài xích việc em ở bên cạnh tôi mà."

Thiệu Hiền im lặng một lúc lâu, mới dần trở về trạng thái ổn định.

Cậu nhìn xuống Phó Bách Châu, bật cười: "Vậy nên anh có thể chấp nhận được việc trao nhẫn kết hôn ngày hôm ấy đúng không?"

"Ừ."

"Thế sao lại run?" Mặt Thiệu Hiền bắt đầu đanh lại.

Phó Bách Châu: "Chỉ là tôi rất vui thôi."

Vui đến run rẩy.

"Thế sao lại chỉ thơm má?" Thiệu Hiền đã toát ra một chút không vui.

"Sợ em chán ghét."

"Lần trước, lúc về nhà thăm bố mẹ, sáng hôm sau anh vào nhà vệ sinh làm gì?" Thiệu Hiền nhướn mày.

"Giải quyết..... chút việc riêng."

Phòng khách im lặng một lát, Thiệu Hiền bỗng nhiên đứng dậy, mặt không biểu cảm: "Tôi đi ngủ trước, anh cứ tự nhiên."

Hóa ra cậu thật cẩn thận tránh né người nào đó nhiều như vậy, hoàn toàn đều là tự mình đa tình?

Biết cậu vừa xấu hổ vừa buồn bực, đương nhiên Phó Bách Châu sẽ không để cậu rời đi một mình, vội vàng đứng lên muốn giữ Thiệu Hiền lại.

Nhưng mà, vừa rời ngồi có hơi lâu, đột nhiên đứng phắt dậy thế này, chân đứng không vững, thế là ngã một đường thẳng tắp về phía trước.

Thuận tiện kéo Thiệu Hiền ngã bổ nhào lên sofa.

Tiếng tim đập thành thịch thịch vang lên không ngừng, như là có người vẫn luôn lấy búa gõ tới gõ lui, làm người tâm phiền ý loạn vô cùng.

"Hiền Hiền, tôi vui lắm."

Phó Bách Châu chỉ cảm thấy căn nhà của mình như đang chứa đầy hạnh phúc, thậm chí, khóe môi hắn còn cong hẳn lên – điều mà từ trước đến nay hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Thì ra mùi vị lương tình tương duyệt lại ngọt ngào đến vậy.

Thiệu Hiền bị hắn ảnh hưởng, vốn định lấy tay đẩy ra, đột nhiên cũng mất hết sức lực.

Hai người nhích lại càng gần, càng gần, đến khi hai cánh môi chạm vào nhau.

Thiệu Hiền nhắm mắt lại, hoàn toàn không muốn dùng chút sức nào.

Trong đầu cậu hình như có gì đó lóe lên rồi biến mất, cảm giác này thật quen thuộc, thật giống như lúc nào đó, ở nơi nào đó, cậu giữ được tay của một người đàn ông, cưỡng ép chậm rãi tiến gần về phía người ta.

Người đàn ông ấy không né tránh, đột nhiên lại bị trợ lý tới phá ngang.

Thiệu Hiền chưa bao giờ làm trò xằng bậy như vậy ở bên ngoài, từ đầu đến cuối, có thể làm cậu trở nên như vậy, chỉ có một người.

Hai người chạm nhau chỉ có mấy giây, tưởng chừng như đã trôi qua nửa thế kỷ.

Phó Bách Châu ngẩng đầu, e sợ động tác càn rỡ của mình dọa đến Thiệu Hiền, lại nghe cậu nói: "Em trước kia.... Chắc là đã thích anh rồi."

Thấy Phó Bách Châu im lặng, Thiệu Hiền nâng mặt hần lên, nhanh chóng chạm vào môi người ta một chút, tiếp tục nói: "Dù là quá khứ hay hiện tại, dù có mất trí nhớ hay không thì người em thích, vẫn luôn là anh."

Bỗng nhiên Phó Bách Châu ôm chặt lấy cậu, chôn mặt vào vai cậu, cánh tay run lên nhè nhẹ.

Qua một lúc lâu sau, Phó Bách Châu mới cất giọng khàn khàn: "Tôi thích em, đã rất lâu, rất lâu."

Đúng ra thì, tình cảm hần dành cho Thiệu Hiền, đã vượt rất xa từ "thích" rồi.

Đối với hắn mà nói, Thiệu Hiễn chính là tốt nhất, là độc nhất vô nhị, ai cũng không thể thay thế, trở thành nguồn động lực giúp hắn bước về phía trước.

Hắn trèo đèo lội suối, hắn tập tễnh bước đi, cuối cùng cũng chờ được rồi.

Tựa như tất cả những tối tăm đau khổ trước kia đều được dùng để đổi lấy một khoảnh khắc hạnh phúc ấm áp này.

Người hắn ôm áp trong lòng, là người hắn mong đợi đã lâu.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Hắn khàn giọng hỏi.

Thiệu Hiễn lắc đầu, "Chỉ là ít hình ảnh vụn vặt thôi, chúng cho em biết là em đã thích anh từ lâu lắm rồi."

Tâm đầu ý hợp, lời ngon tiếng ngọt cứ thế mà tuôn ra.

Khuôn mặt Phó Bách Châu dịu dàng đến không thể tưởng tượng, "Tôi cũng vậy."

Ánh đèn ấm áp phủ lên hai bóng người quấn quít lấy nhau, Thiệu Hiễn cẩn thận ngắm nhìn tình ý đông đầy trong ánh mắt Phó Bách Châu, không khỏi nhướn mày cười: "Ngài Phó à, chúng ta ở chung cũng lâu rồi, anh có định tiếp tục không đây?"

Phó Bách Châu bế cậu lên, trực tiếp dùng hành động để đáp lời.

- -----

Lời tác giả: Dù có mất trí hay không thì Hiễn Hiễn vẫn luôn mời gọi thẳng thắn như vậy đấy!

Young: Bắt đầu từ giờ mình sẽ sửa lại ngôi kể từ đầu đến cuối luôn cho đỡ rối như vài bạn đã góp ý (Nào sửa xong mình sẽ xóa cái note này):³ Chỉ còn một chương PN, mình sẽ cố đẩy nhanh, cảm ơn các bạn đã ủng hộ nha >v<

KẺ THÙ VỪA NGỌT VỪA BÁM NGƯỜI

Phong Cửu
dtv-ebook.com

Chương 64: Phiên Ngoại - Kiếp Trước (8)

Đông qua xuân về, vạn vật đâm chồi nảy lộc.

Tối qua, chẳng biết mèo hoang từ nơi nào chạy đến, gào ngoài cửa sổ suốt cả một đêm, ồn đến mức Thiệu Hiền không ngủ được một giấc yên ổn, chín giờ sáng hôm sau còn làm tổ ở trên trường, không muốn nhúc nhích.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, đuổi cơn buồn ngủ chạy mất hơn nửa. Cậu với tay sờ soạng, cầm điện thoại đặt bên tai.

"Hiền Hiền à!" Giọng Tiền Văn Kiệt bùng nổ.

Thiệu Hiền đưa máy ra xa, "Gì vậy?"

Nghe giọng cậu ghen ghen, Tiền Văn Kiệt lập tức lo lắng: "Cậu lại bệnh hả? Sao hôm nay nghe giọng kì cục vậy?"

Thiệu Hiền: "..... Không có, còn ngái ngủ nên vậy thôi, có chuyện gì sao?"

Bệnh ở đâu ra? Là do tối hôm qua lao lực quá thôi.

Tiền Văn Kiệt: "Vậy thì tốt, cậu phải chú ý đến sức khỏe đó, mùa này dễ ốm đau lắm. À, mình định hỏi xem cậu có muốn làm một

chuyến du lịch mùa xuân chung với mình không ấy mà."

"Du lịch?" Đầu óc Thiệu Hiền tỉnh táo hơn chút, "Đi đâu vậy?"

Tiền Văn Kiệt: "Chưa chọn nữa, đợi cậu đồng ý xong rồi mới chọn."

"Có ai đi nữa không?"

"Ha ha, cũng chưa quyết luôn, mình hỏi cậu trước đã."

Thiệu Hiền nghĩ nghĩ, mùa đông vừa rồi mình cũng chưa ra khỏi cửa, giờ đã sang xuân, ra ngoài hít thở không khí cũng tốt."

"Để mình nghĩ đã, có gì mình báo cậu sau."

"Ừa."

Mới vừa ngắt máy, cửa phòng đã bị mở ra, là Phó Bách Châu.

Hiền nhiên là hần ngoài cửa nghe được tiếng nói chuyện nên mới vào trong.

"Sáng nay em muốn ăn gì đây?" Phó Bách Châu ngồi xuống bên mép giường, nhẹ giọng hỏi.

Thiệu Hiền lật người, đôi mắt mê man nhìn hần, âm ỨC nói: "Không nghĩ được, đau eo."

Thế này rõ ràng là đang làm nũng.

Phó Bách Châu khá hưởng thụ dáng vẻ thế này của cậu, "Tôi xoa bóp cho em nhé?"

"Vâng." Thiệu Hiền cười cười lặn ra giữa.

Phó Bách Châu đành phải cởi giày, quỳ ngồi bên cạnh cậu, xoa bóp cho cậu một chút.

Hắn dùng sức vừa nhẹ vừa chậm, không làm Thiệu Hiền cảm thấy đau, nhưng rất hiệu quả, cảm giác thoải mái vô cùng.

"Vừa nãy Bút chì hỏi em có muốn đi du xuân không."

"Em có muốn đi không?" Phó Bách Châu vừa bóp vừa hỏi.

Thiệu Hiền lẩm bẩm trả lời: "VẬY anh có đi không?"

Bọn họ còn chưa đi du lịch với nhau bao giờ, cả tuần trắng mắt cũng chưa hưởng.

Phó Bách Châu cúi người hôn lên sườn mặt cậu một cái, "Tất nhiên là đi rồi."

Sống chung lâu như vậy, tâm tư Thiệu Hiền, hắn chỉ cần liếc mắt cái đã nhìn thấu, sao mà từ chối cho được?

Quả nhiên, mặt mày Thiệu Hiền hớn hở ngay, "Có thể gọi cả đám Triệu Tư Khâm nữa."

Quan hệ trước kia của bọn họ vẫn luôn có chút căng thẳng, nhân dịp này hòa hoãn đi một chút, đã là bạn của Phó Bách Châu thì cũng là bạn của cậu.

"Ừ, nghe em hết."

Thiệu Hiền đúng lúc quay đầu sang, nhìn thấy ý cười nhàn nhạt trên mặt hắn, lòng như bị ai cào nhẹ một cái, ngứa ngứa nhột nhột.

"Anh cười thế này nhìn đẹp lắm luôn." Lời khen cậu thốt ra từ tận đáy lòng.

So với phiên bản cảm thú tối qua, Phó Bách Châu như vậy giống như một cơn mưa rào, thấm dần vào trong trái tim cậu để như trở bàn tay, khiến cả người cậu ngập trong hạnh phúc.

Sau khi quyết định thời gian địa điểm chuyển đi, hai người họ còn bận rộn hơn trước.

Muốn dành ra được hai ba ngày để đi chơi thì phải giải quyết xong đồng giấy tờ đang chờ hoàn thành gấp này mới yên.

Vất vả hơn nửa tháng, Thiệu Hiền với Phó Bách Châu cũng chưa có thời gian "sinh hoạt" với nhau thêm lần nào.

Buổi tối, sau khi tắm rửa xong, Thiệu Hiền nằm trên giường, nhìn Phó Bách Châu nghiêm túc sắp xếp hành lý, càng nhìn càng thấy vui mắt vui tai.

"Bao giờ anh mới dọn xong vậy?"

Phó Bách Châu ngược mắt lên nhìn cậu một cái, ánh mắt sâu thẳm, "Bây giờ."

Phát hiện bầu không khí đột nhiên thay đổi, Thiệu Hiền vội rút người vào trong chăn, che kín đầu cười ha hả.

Chờ Phó Bách Châu thu dọn xong, tới vén một góc chăn lên, phát hiện cậu cười đến đỏ bừng cả mặt.

"Đỏ hết mặt lên rồi này." Phó Bách Châu bắt đắc dĩ nói.

Càng trở nên thân thuộc, Thiệu Hiền càng để lộ tính ngây thơ đáng yêu của cậu ra nhiều hơn. Phó Bách Châu rất thích một Thiệu Hiền hoạt bát như vậy, cũng quyết định cứ vậy mà nuông chiều cậu, để cậu vĩnh viễn giữ được phần hoạt bát đáng yêu này.

Thiệu Hiền từ trong đồng chăn vươn tay ôm lấy cổ hần, giọng nói mềm mại: "Hai đứa mình lâu rồi chưa có chơi trò chơi nữa."

Hôn nhẹ lên trán cậu một cái, Phó Bách Châu dịu dàng đáp: "Để tôi đi tắm đã."

"Vâng."

Phó Bách Châu vừa tắm xong, liền thấy Thiệu Hiền đã mở to mắt nhìn qua, hai mắt sáng lấp lánh, đáng yêu đến mức không nỡ chối từ.

"Sáng mai là xuất phát rồi." Phó Bách Châu là lo nghĩ cho cậu.

Sau mỗi lần "vận động", hôm sau lúc nào Thiệu Hiền cũng phải ngủ lâu thật lâu.

Nhưng mà Thiệu Hiền lại muốn, trời ạ, thôi mặc kệ ngày mai đi.

Phó Bách Châu cuối cùng vẫn không lay chuyển được cậu, hơn nữa, chính hần cũng nhịn không được, hai người cứ thế mà tắt đèn.

Cũng may Phó Bách Châu khá tiết chế, Thiệu Hiền chỉ bị bão cuốn qua một lần, tuy chưa no, nhưng coi như giải khát cũng được.

Dù vậy, sáng hôm sau, Thiệu Hiền vẫn không thể rời giường như cũ.

Phó Bách Châu giúp cậu mặc quần áo hần hoi, đánh răng rửa mặt, chưa kịp ăn bữa sáng, đám người Triệu Tư Khâm đã lái xe tới cửa rồi.

Mọi người quyết định đi du lịch kiểu tự túc, đúng lúc Triệu Tư Khâm có một chiếc xe dài, năm người ngồi vẫn rộng rãi.

Triệu Tư Khâm đi đón Tiền Văn Kiệt trước, sau đó ba người cùng nhau đến nhà Phó Bách Châu.

Trong lúc chờ đợi, Triệu Tư Khâm ngồi trên ghế điều khiển buồn dưa với Tiền Văn Kiệt: "Không ngờ lần này cậu Phó lại chịu ra ngoài chơi nha, cậu ta trước giờ ngoại trừ đi công tác ra thì chưa bao giờ ra ngoài cả."

Tiền Văn Kiệt cười rộ lên: "Hiển Hiển muốn đi chơi, anh nghĩ anh ta chịu ở nhà à?"

"Đúng nhĩ." Triệu Tư Khâm cũng cười rộ theo.

Từ lúc Thiệu Hiển và Phó Bách Châu chính thức ở bên nhau, hai người này tình nồng ý đậm cả một khoảng thời gian dài, khoe ân ái đến người khác nhìn không nổi.

"Bọn họ ra rồi kìa." Đỗ Trạch nhìn thấy hai người cách đó không xa, báo một câu.

Triệu Tư Khâm cùng Tiền Văn Kiệt lần lượt nhìn qua, trăm miệng một lời thốt lên: "Mẹ nó chứ."

Chỉ thấy Phó Bách Châu bế Thiệu Hiển đi tới, trên người Thiệu Hiển vẫn còn đắp một tấm khăn mỏng, cả hai chậm rãi đi.

Tiền Văn Kiệt ở ghế sau phản ứng lại đầu tiên, bật dậy mở cửa xe ngay lập tức.

"Hiển Hiển lại làm sao vậy?" Cậu hạ giọng hỏi.

"Tối hôm qua có hơi mệt, ngủ rồi."

Phó Bách Châu nói, rồi đặt Thiệu Hiển lên băng ghế sau, dùng khăn che kín lại xong mới quay về lấy hành lý.

Cả một quá trình như vậy làm Triệu Tư Khâm sợ khiếp mặt.

Khoe ân ái đến mức này, tại hạ bái phục!

Thiệu Hiển ngơ ngác ngủ hơn nửa tiếng đồng hồ, lúc mở mắt ra, đã thấy nóc xe ngay trước mặt.

Này là, đã đi rồi sao?

Vài giây sau, đầu óc tỉnh táo lại, cậu khẽ cử động, phát hiện mình đang gối đầu lên đùi của người nào đó.

Phó Bách Châu cười đỡ cậu sang một bên.

"Mình ngủ bao lâu rồi?" Đối diện với ánh mắt Tiền Văn Kiệt, Thiệu Hiển không ngại chút nào, trực tiếp hỏi thẳng.

"Hiển Hiển à, cậu ngủ chưa được một tiếng đâu, hay là ngủ thêm chút nữa đi?"

Thiệu Hiển ngồi dậy, khăn mỏng rơi xuống dưới đùi, mặc kệ.

"Mình mà ngủ nữa thì cậu không ngửa miệng à?"

Tiền Văn Kiệt thở phào một hơi, "Cuối cùng cũng được nói rồi, ghen chết mất thôi."

Vì Thiệu Hiền ngủ nên mọi người trong xe chưa hề nói một câu, Tiền Văn Kiệt không có gì làm, đã chán lăm lăm rồi.

"Không phải cậu thích chơi game sao?" Thiệu Hiền đưa tay nhận lấy bình giữ nhiệt Phó Bách Châu đưa sang, húp ngụm cháo nóng, "Giờ nhiều người như vậy còn chưa đủ à?"

Tiền Văn Kiệt ngửi thấy mùi cháo, không khỏi ghen tị: "Hiền Hiền à, cậu Phó đây đối xử tốt với cậu thật đó, đi du lịch mà còn mang cả cháo theo."

Sau đó mới trả lời: "Mấy cái game đó mình chơi chán chê rồi."

"Lên tới cấp nào rồi?" Triệu Tư Khâm chen vào một câu.

Tiền Văn Kiệt bày ra vẻ mặt kiêu ngạo: "Tất nhiên là đẳng cấp tối cao rồi."

"Lợi hại thật đấy," nếu không phải đang bận giữ tay lái, Triệu Tư Khâm đã giơ thẳng hai ngón cái lên rồi, "Đại thần kéo tôi với nhé."

"Không thành vấn đề, đến nơi đi rồi tôi kéo anh vượt cấp!"

Bọn họ nói chuyện phiếm dọc đường đi, cuối cùng cũng đến nơi rồi.

"Chỗ này là quê của A Trạch," Triệu Tư Khâm vừa xách hành lý vừa nói, "Lúc trước tôi thường xuyên theo em ấy về đây chơi, nhưng mà quang cảnh lúc trước đẹp hơn thế này nhiều."

Ít ra thì những ngôi nhà thấp bé đó vẫn xinh xắn hơn.

Có điều, phong cảnh xung quanh cũng không thay đổi nhiều lắm.

Lúc bàn đến địa điểm đi chơi, Triệu Tư Khâm đề cử nơi này ngay lập tức. Một phần là vì chỗ này đẹp, phần vì đã lâu rồi anh với Đỗ Trạch chưa về thăm nhà, nhân cơ hội này đến thăm hỏi ba mẹ Đỗ Trạch một chút.

Nhà họ Đỗ là một biệt thự nhỏ ba tầng, trong nhà nhiều phòng, đủ cho năm người bọn họ.

Người nhà Đỗ Trạch tiếp đón bọn họ rất nhiệt tình, phòng cũng đã được chuẩn bị từ trước.

So với khách sạn bên ngoài, ở chỗ của người quen dĩ nhiên vẫn yên tâm hơn.

Cơm nước buổi tối xong xuôi, Thiệu Hiền cùng Phó Bách Châu vào phòng, "Hóa ra Tư Khâm với Đỗ Trạch là bạn cấp hai của nhau."

Phó Bách Châu ngừng một chút, khẽ cười nói: "Chúng ta cũng vậy mà."

Thiệu Hiền ngơ ngác: "Thật à?"

Nhưng cậu hoàn toàn không có chút ấn tượng nào mà.

Tuy trong hồ sơ có ghi đầy đủ thân thế của Phó Bách Châu, nhưng trước giờ Thiệu Hiền chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thế này cả.

"Ừ, tiểu học học chung lớp, cấp hai học chung trường."

Nếu là lúc trước, Phó Bách Châu tuyệt đối sẽ không bao giờ tiết lộ quá khứ của mình, nhưng bây giờ, những ký ức thối rữa chôn vùi trong bùn đất tối đen đó đã được ánh sáng thế vào, ở trước mặt cậu ấy, không có gì là không thể nói ra cả.

Thiệu Hiền giật mình, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót.

Tâm lý Phó Bách Châu tại sao lại có vấn đề, đa số mọi người đều biết lí do đại khái.

Hóa ra việc ngược đãi và bắt nạt năm đó đều diễn ra ngay dưới mí mắt mình sao? Vì sao mình không biết gì hết, dù là một chút cũng không?

Nếu lúc ấy mình biết, nếu lúc ấy mình có thể ngăn cản, có phải Phó Bách Châu sẽ không phải chịu đựng sự thống khổ ấy không?

Thiệu Hiền càng nghĩ càng hụt hẫng, càng tự trách bản thân mình.

"Em sao vậy?"

Thấy vẻ mặt cậu bỗng trở nên kì lạ, Phó Bách Châu hỏi.

Hốc mắt Thiệu Hiền ửng đỏ: "Em, chắc là em không có bắt nạt anh đâu đúng không?"

Chuyện lúc nhỏ cậu không còn nhớ rõ nữa, nếu cậu cũng từng thông đồng với đám nhóc quậy phá đó làm chuyện xấu thì bây giờ phải đối mặt với Phó Bách Châu thế nào đây?

Phó Bách Châu nhin không được cười rộ lên, lấy chăn bọc Thiệu Hiền thành một cái kén mà ôm vào lòng, ánh mắt dịu dàng đầy ẩn ý.

"Đường đường là nhị công tử Thiệu gia mà lại có chuyện bắt nạt người khác được sao?"

Thiệu Hiền lắc đầu, chính cậu cảm thấy sẽ không, nhưng lại nghĩ đến những chuyện mình làm sau khi lớn lên, không khỏi có chút chột dạ: "Lúc trước em còn phá hỏng chuyện của anh nữa."

Phó Bách Châu xoa đỉnh đầu cậu, tóc đen mềm mại cọ vào lòng bàn tay, nhột nhột.

"Em phá anh cũng vui."

Thiệu Hiền phụt cười, "Vậy lúc nhỏ anh có biết em không?"

"Có biết."

Thiệu Hiền hậm hực hai tiếng, nhú mày: "Nếu lúc đó em hiểu chuyện một chút thì đã bảo vệ anh được rồi."

Mặt mũi Phó Bách Châu càng thêm dịu dàng.

"Em đã bảo vệ tôi rồi."

Dù chỉ là vô tình, nhưng đã đủ khiến hắn cảm nhận được ấm áp.

Trang trại yên bình, thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng rả rích, gió nhẹ thổi qua ô cửa, màn mỏng lay động.

Xuân sắc vô biên.

_ Phiên ngoại (Hoàn) _ 09/07/2020 _

- - - - -

Hôm nay mình mới phát hiện là bản edit của mình được bẻ qua truyenfull hết rồi, hơi hụt hẫng tẹo mà thôi kìa:> Cảm ơn mọi người đã ủng hộ ạ ♥